DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Aşk koşulsuz tutsaklıksa,
ona köle olmak
sonsuz bir özgürlüktü.

Geleceğim Sensin

MÜJDE AKLANOĞLU

HASRET

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Geleceğim Sensin

GELECEĞİNİ KENDİ DÜŞÜNCELERİYLE ŞEKİLLENDİRMEK İÇİN HERKESİ KARŞISINA ALACAK KADAR İNATÇI BİR KADIN:

TÜM DUYGULARI BAŞTAN YAZDIRABİLECEK KADAR GÜÇLÜ BİR TUTKUYA VE DOKUNDUĞU HER KALBİ KENDİNE ESİR EDECEK ÇEKİCİLİĞE SAHİP KALPSİZ BİR ADAM:

Ve birbirlerine her anlamda ters, her bakımdan uyumsuz, düşünce olarak zıt iki inat abidesini bir araya getiren haince planlanmış bir oyun.

Aşk için bedel ödemeye hazır değillerdi, tam da bu sebepten korkakça kaçmayı seçtiler.
Bilmiyorlardı ki; kaçtıkları her şeyin peşlerinden sürüklendiğini...
Özgürlük insanın ruhuna kenetlenmiş kene gibiydi. Eğer istediğin kadar özgür olamıyorsan, zamanla hevesin çekilir, direnme gücün biter, umudun azalırdı.
Leydi Jade özgürlüğü; doyasıya dolaşmaktan ve kimseye hesap vermeyerek asi gelmekten ibaret sanıyordu. Oysa belki de asıl özgürlük, bir kalbe girdikten sonra orayı fethetmekti.
Peki ya kalbini fetheden adamın göğsünde kocaman bir karanlık vardıysa… Yolunu bulmak için yaktığı aşk mumu, geleceğini ışıtmaya yetebilecek miydi?

9786058076310

HASREM
www.hasremyayinlari.com
Hemen alışveriş yap

HasremYayinlari
HasremYayinlari
HasremYayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merhaba arkadaşım,
beni bir solukta okumaya çalışma,
son sayfayı okumaya çalışarak beni
anlayamazsın...
Önce dokun sayfalarıma hisset,
sonra en başa dön ve sıfırdan başla...
Çünkü benimle bolca gülüp, bazen düşüneceksin,
hatta üzüleceksin...

Keyifle oku her satırı,
bir ömür unutma...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Aşka inanamıyorum dedim ama
tutkuya, şehvete, dürüstlüğe ve
sadakate inanırım Leydim.
Çok çalışmaya ve koşulsuz verilen
fedakârlığa da inanırım.
Tanrının gücüne, bu dünyanın verdiği
nimetlerden keyif almaya da inanırım.
Ama aşka inanmam.
Aşk bence, kadınların kadınlara
hava atmak için uydurdukları
bir masaldır.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aynı yemekle besleniyoruz,
aynı silahlarla yaralanıyoruz.
Aynı hastalıklara yakalanıyoruz.
Aynı şekilde iyileşiyoruz.
Aynı yaz ve kışla ısınıp, üşüyoruz.

Bizi keserseniz kanamaz mıyız?
Şaka yaparsanız, gülmez miyiz?
Bizi zehirlerseniz, ölmez miyiz?
Ve bize zarar verirseniz, intikam almaz mıyız?

Venedik Taciri, William Shakespeare

Kitap Arsivi - https://kitap.org

Yayın No: 13

GELECEĞİM SENSİN
Müjde Aklanoğlu

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu
Genel yayın Koordinatörü: Hülya Albayrak
Editör / Kamuran Akdemir
Kapak / Merve Kürşat Kayalı
Son Okuma / Seher ölmez
İç Tasarım / Adem Şenel

Baskı - Cilt / Limit Ofset
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: ZA-13
Topkapı - İstanbul Sertifika No: 28397

Baskı: 2019
ISBN: 978-605-80763-1-0

T.C. Kültür Bakanlığı Sertifika No: 40539

© Hasrem Yayınları, 2019

HASREM

HASREM YAYINLARI
Kocaeli / Başiskele
Tel: 0 553 919 79 41 / 0 212 806 77 85
www.hasremyayinlari.com / info@hasremyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Kaynağı: https://rantey.org

GELECEĞİM SENSİN

MÜJDE AKLANOĞLU

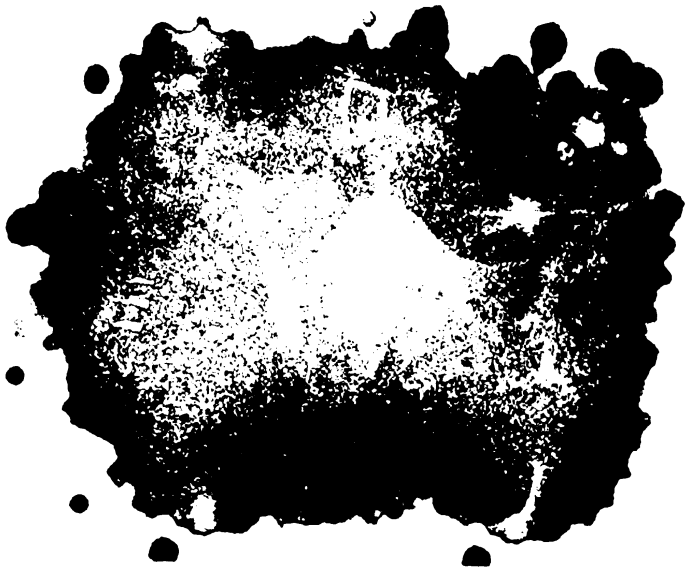
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müjde Aklanoğlu, 1986 İstanbul doğumlu olan yazar, İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarım mezunudur. Bu alanda birçok çalışmada dereceye girip ödüller almıştır. Yazar daha önce "Bana Sevmeyi Anlat, Bana Esmeyi Anlat, İki Yemin Bir Aşk, Yemin Bozdum Yolunda, Adı Bende Saklı, Kaderimde Saklı, Ecem, Kader Ördü Ağlarını, Yağmur Bulutu Unutursa, Edep Çiçeği, Bana Bir Masal Anlatsana, Rüyalar Gerçek Olsa, Rüyalar Gerçek Oldu, Bir Şans Daha, Kör Talih, Baksana Talihe, Araftayım ve Geleceğim Sensin" adlı eserleri bulunmaktadır...

Evli ve iki çocuk annesi olan yazar hâlâ yazmaya devam etmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

"Erkekler mi daha akıllıdır kadınlar mı?
Elbette ki kadınlar.
Çünkü bacağı güzel diye, hiçbir kadın askıntı olmaz bir erkeğe..."
William Shakespeare

Gecenin karanlığına karışan titrek dumanı ağlatırcasına feryat ediyordu usta parmakların dokunduğu keman. Bu öyle meşk eden bir dokunuştu ki, kulağa dokunan herkesin kanını oynatıyor, yüreğini fethediyordu.

Tırnakları nasırlı, eli buruş buruş yaşlı bir kadın ateşin etrafında dolaşarak kendi dillerine has duasını yüksek sesle meşk ederken, coşkulu kalabalık da hürmet gören bu kadına tempo tutuyordu. Ateşe garip tohumlar atıyor, büyülü sözler fısıldıyordu yaşlı kadın. Ve sonra durdu. Elindeki ufak bir taşı kaldırarak ateşin üzerinde gezdirdi, ipi duâlar eşliğinde taşa geçirip her düğümle duâsını daha da sesli bir şekilde yükselerek etti.

Ve son büyülü sözler fısıltıyla raks ederken, ateş birden harlanarak yükselip parladı.

Yanına gelen genç bir Çingene ayaklarının dibine diz çöküp, ulvi bir görevle başını eğdi. Yerdeki ateş sanki gencin gözlerinin içinde alev

Dijital Kopya Kitap Gönderisi

alıyor gibiydi. Yüzü öylesine yakışıklıydı ki, görenin aklını alıp kalbini yerinden söktürecek potansiyele sahipti.

Yaşlı kadın adamın başına dokunup duâ ederken, "Bu aşk taşıdır, sahibine hem huzur hem bela getirir. Yeni sahibi sensin, dilerim sen ve senden olan herkes kutsansın. Yüreğin nerede ise, evin orası olsun. İstediğin değil, kalbi kalbine sığacak senin olsun. Ve sakın unutma, ne dilediğine dikkat et! Her dileğin bir vebali vardır, bu kolye seni geleceğine mahkûm eder." dedi, kolyeyi boynuna takarken. Diz çöktüğü yerden doğrulan yakışıklı genç, yaşlı kadının elini uzun uzun öpüp minnetini sunduktan sonra, ayağa kalktı ve kolyesini öperek kalabalığa gövde gösterisi yaptı. İşte o anda eğlenceyi çağıran notalar gökyüzüne yükseldi.

Kalabalığın ortasına kurulmuş bir ateş, etrafına toplanmış mutlu bir topluluk ve her şeyden habersiz tüm kıvraklığıyla oynayan meraklı bir leydi... Onlar kadar ateşli, en az onlar kadar kıvrak ve onlar kadar asi hareketlerle eşlik ediyordu henüz parçası olduğu meclise...

Genç adama baştan çıkarıcı hareketler yaparken, yüzünde parlayan neşe gerçekti genç kızın. Toy duruşuna uyum sağlarken aşkla yanan gözleri, masum bir tutumla parlıyordu yüzünde. Simsiyah saçlarının ucundan ateş fırlatır gibi başını savururken, mavi gözlerinden akan büyü, karşısındaki genci kendinden geçiriyordu yine.

Bir gençlik günahı olabilirdi yaptığı hata ama aldığı onca karara, çekeceği onca bedele ve ödeyeceği cezaya değerdi geldiği nokta.

Ve ateşin üzerinden uzanan eller birleşti son bir dokunuşla, düğün ateşini şenlendiren topluluktan hep bir ağızdan neşeli sesler yükseldi bir anda.

Harlı ateşin gücü azaldı, duman geceye kafa tutmaktan usandı. O gece bir gelin gibi süslenmişti gök, ay yıldızlardan sönüktü. O yüzden güneş daha mutlu doğdu güne ve o gecenin sabahında mühürlendi gelecek ve aşka tohum verdi...

Gençlik tutkusuyla atıldığı adamın kollarında mutlu bir sabaha uyanmaktı yeni gelinin niyeti ama olmamıştı. Bir anda çadırın dışından gelen çığlık ve dehşet verici silah sesleriyle irkilerek korku içinde güne açılmıştı yorgun gözleri.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Üstlerini giyinmeye bile zar zor zamanları olmuştu. Çadırın kapı görevi gören perdesi aniden açılmış, içeri dalan öfkeli bir adam, kızı sevdiği adamın kollarından zorla koparark meydana sürüklemişti. Savaşmaya çalışıyordu sevdiği ama her hamlesinde darbe alıyordu yiğit bedeni. Korkuyla sulanan gözlerine ve endişeyle çarpıp hızlanan kalbine bir de karnına saplanan acılar eklenmişti. Kızın haykırışlarıyla büyüyen vicdan yüklü çığlığı tüm yürekleri esir almış ama onu zapt eden adamı etkilememişti.

Her yerde cesetler, her yerde kan, her yerde intikam ve kargaşa vardı. Kimi vurulmuş, kimi kılıçtan geçirilerek katledilmiş, kimi ise esir düşmüş yalvarıyordu. Kollarından çekiştirilerek zorla götürülen güzel leydinin arkasından feryat ederek bağıran adamı kimse umursamıyordu.

Ve onu çekiştiren adam bir anda durdu. Arkasından gelen adama atılan kızı saçlarından yakalayıp kendine çekerken "Ya benimle gelirsin, ya da kocanı öldürürüm." dedi keskin bir nefretle.

Yüzünde bir gram merhamet yoktu. Kolunu yay gibi gerip ileriye uzatarak silahını doğrulttu. Bu namlunun ucunda canı gibi sevdiği duran genç kadın, gözlerinde çaresiz yaşlarla donakaldı. Daha on beş yaşındaydı, güçsüz ve çaresizdi, üstelik çok da korkuyordu. Âşık olmuş, sevgi ne demek öğrenmiş, mutluluğun zirvesinden cehennemin ateşine düşmüştü.

"Yalvarırım lütfen." dedi merhametsiz adama insaf dilenerek. "Lütfen ne istersen yaparım, dur! Kocam o benim."

"Senin kocan benim!" diye kükredi adam. "Benim düğünümden kaçtın ama kurtulamadın. Manastırda bana evet dedin. Benimle geleceksin! Kocan hala benim." Nefretle yüzüne bakarken, "Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!" diyordu.

"Tamam, geleceğim." dedi etrafındaki acıyı ve kargaşayı görmezden gelemeyen genç kadın. "En azından veda etmeme izin ver."

Bir elinde silah doğrultan, diğer eli ile kızın saçlarını kavrayan bu zalim adam, nasıl olduysa bir an saçlarını bıraktı ve sertçe yere köstekledi kızı. Namlunun ucundaki çaresiz genç, kollarından kavranarak sımsıkı tutulmuştu, yine de yere düşen kıza doğru atıldı çaresizce ama ulaşamadı. Yerde emekleyerek ayaklarının dibine geldi genç kız. Bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gecelik kocasının dizlerine sarılarak ağlarken, ağlayan genç adam da aynı onun gibi yere diz çöküp, sevdiği kadının yüzüne baktı acı içinde. Ona son defa sarılmasına bile izin vermiyordu kollarına asılan adamlar.

"Üzülme, seni alacağım. Bekle beni." dedi hüzünlü gözleriyle bakarken.

Garip bir korku sardı yüreklerini, sanki bu bakışın tekrarı yoktu, sanki bu dokunuşların ötesi olmayacaktı. Titrek elleriyle uzandı kadın, alnından akan kanla karışık terine dokundu. Oysa güzel gözleri nasıl da eşsiz severdi onu, şimdi ise korkuyla kasılmış, endişesini saklayamıyordu.

Kalbi yine çaresizlikle mi mühürlenmişti?

"Kolyem..." dedi adam boynundaki jade taşından yapılmış aksesuarı belirterek. "Onu al, ne zaman beni özlersen yanında olacağım. Sana yemin ediyorum, seni asla terk etmeyeceğim, geleceğin ben olacağım. Bu kolyeye ne zaman dokunsan yanında olacağım."

Gülümsedi kız; masallara inanma yaşını çoktan geçmişti. Sevdiği adamın boynundan kolyesini aldığı anda saçlarına yapışan eller onu sürükleyerek geriye çekti.

Zalim adam "Götürün şunu." diye kükredi. Karşısında bağırıp haykıran genç adama, tiksintiyle bakıp yere tükürdü sonra da.

Kız ellerini kocasına doğru uzatıp tutunacak gibi atılırken engelleniyordu. Sert adam onu bir kedi yavrusu gibi kolundan tutup hırsla sürükledi atına doğru. Önce kendisi bindi, sonra kızı bir çuval un gibi yüzüstü yatırarak önüne alıp atını mahmuzladı. Kız gözyaşları içinde başını kaldırıp, zorla uzaklaştırılan sevdiğine bakarken, bindiği at da dörtnala ilerliyordu. Gözyaşları içinde elinde sımsıkı tuttuğu kolyeye bakarken at gittikçe uzaklaşıyor, onun can yakan çığlıklarını ve yalvarmalarını vicdanı sağır adam duymuyordu.

"Çok yazık, kız sevdiğini mi kaybetmiş?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle, her şeyini bir gecede kaybetmiş. Bir daha asla görememiş kocasını ve ölene kadar ona kavuşamamış." dedi gözlerinden sızan bir damla yaşı silerken.

"Yazık olmuş." dedi teyzesinin göğsüne başını yaslayan ufak kız. "Çok üzüldüm onların adına. Her gece duâ edeceğim onlar için. Benim adım da Jade, kolyeden mi geliyor adım?"

"Evet, Arap Emirliklerinde çok sık konulan bir isimdir bu." dedi güzel gözlü kadın ufak kızın boynuna taktığı kolyeyi okşarken. "Şimdi kolyenin masalını ve adının anlamını da dinlediğine göre, bu kolyeyi hiç çıkarma boynundan, olur mu tatlım?"

"Ama o senin." dedi boynuna takılan kolyeye dokunan ufak Jade. "Teyze alamam bunu, bu sana ait."

"Alırsın. Benden sana hediye."

"Bu kolye de o masaldaki gibi büyülü mü?"

"Değil ama insanın içini rahatlatıyor. Ben ne zaman taksam seni hatırlıyorum."

"O yüzden mi kıymetlin senin?"

"Benim kıymetlim sensin Jade."

O kolyeyi almıştı ufak kız, sevgiyle takmış hiçbir zaman da boynundan çıkarmamıştı, ta ki o güne kadar...

O gün her şeyin başlangıcı olmuştu ve sonra, o kolye gibi tüm umutlarını da kaybetmişti. Teyzesiyle çok sevdiği gölün kenarında piknik yaparlarken kolyesini suya düşürmüş ve yanlarına gelen bir takım adamlar yüzünden kolyeyi geri alamamışlardı. İşte o günden sonra hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı, çünkü teyzesi gibi kolyesi de kaybolmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

"Dünyayı değiştiremiyorsan, dünyanı değiştir."
Stefan Zweig

-Edmound Wharton Hope Marki'sinin mülkü-

-Yıl 1886-

"Duydun mu sevgilim, Conroy sonunda evlenmeye karar vermiş."

"Her sene aynı yalan piyasaya çıkıyor, onun ağzından duymadan hayatta inanmam."

"Bence geç bile kaldı. Gerçi o nama sahip bir adama kim kızını vermek ister ki?" dedi Leydi Elisa kocasının boyun bağına broşunu takarken. Yaşlı adam karısının elini sevgiyle tutup gözlerine gülümseyerek baktı. "Hadi ama ben senin kocanım."

"Tamam, biraz araştırma yapmış olabilirim. Sonuçta ben Markiz'im."

"Bana sorsaydın ben sana anlatırdım onu sevgili Markiz'im."

"Ah sana sorsaydım adamın siyasette ne kadar iyi olduğunu anlatırdın ama kadınlar..." dediğinde karısının dudaklarına yumuşacık bir öpücük koyan Edmound, "Yatakta ne kadar iyi olduğunun yanı sıra terk etmekte de bir o kadar bonkör olduğunu anlatırlar. Bence

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rejitey.org

sen beni dinlemelisin sevgilim." dedi her zamanki çekiciliği ile. Ah yaşlı kurt, seneler onun çapkınlığından ve çekiciliğinden hiç mi bir şey kaybettirmezdi!

Elisa, Edmound'un sözlerine kulak verirken, onların bahsettiği dedikodu tüm sosyetenin başlıca mevzusu olmaya başlamıştı bile. Adamın mirası söz konusu olunca, daha evvel anlatmakla bitiremedikleri nemrutluğunun yerini, bu kez nesli tükenmiş beyaz atlı prens hikâyeleri almıştı.

Anka kuşu misali küllerinden doğdurmuşlardı adamı.

Ve bu dedikoduların değişen seyrinden mutlu olan tek kişi, dedikodu kazanına odun atan kişiden başkası olamazdı.

STONRY CROSS PARK HAMPSHIRE

-Marchmond Kontu Conroy De Glass-

Kapı ritmik tıkırtılarla çalınca Conroy kafasını kıpırdatmadan, otorite kokan gür sesiyle "Girin." diye seslendi.

Kapı yavaşça açıldığında, karşısında saygılı bir ifadeyle duran ve başında pudralı peruğuyla dikilen kâhyası belirdi. Bir elini arkasına götürüp reverans yaparak hafifçe öne doğru eğildi.

"Ekselansları, Lort Benedict geldiler, içeri alayım mı?"

Conroy başını işine gömdüğü masasından kaldırıp, koyu kahverengi gözlerinin üzerindeki kara kaşlarını çatarak isteksiz bakışlarını kapıya odakladı.

"Bu nasıl soru Albert? Buraya gelsin."

Benedict de zaten kâhyayı beklemeye niyetli olmadığını belirtircesine içeri girince, bakışlarını ona çevirip yerinden kalktı. Yine her zamanki gibi muzip gözleri ışıl ışıldı genç arkadaşının. Masasının etrafını dolanıp tek dostuna özlemle sarılmak için hamle yaptı.

Digitized by DFI - Dijital Arşivleme Enstitüsü

Uzun boyu, iri yapılı vücudu, eşsiz kumral rengi teni ve siyah kuzguni saçlarıyla Benedict'in yanında Kontluğun rütbesini belirtiyordu.

"Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Rüzgâr değil kasırga attı. Abi kasırgası. Ben de seni Almack'ta sanıyordum; beni mi özledin yoksa?" dedi Benedict sırıtarak. Conroy da gülerek, "Yoksa leydiler ve onların akbaba annelerinden kaçıp yanıma, korumam altına mı sığındın Kont'um?" diye takıldı.

Benedict arkadaşına sarılırken Conroy tam da huylandığı noktaya dokunmuştu. Benedict küfrederek, "Senin suratsız yüzünü şeytan görsün, seninle olana kadar o akbaba annelerle olmayı yeğlerim." diye çıkıştı.

Kaşlarını çatan ve huysuzlanan Benedict "Ayrıca ne haltlar karıştırıyorsun sen?" derken ciddiydi. "Sadece iki hafta görüşmedik."

Conroy rahat tavrı ile koltuğuna geçip otururken, umursamaz hareketleriyle de "Ne yapmışım yine?" diye sordu masumca.

Benedict karşısındaki koltuğa geçip otururken ona kızgınlıkla baktı. "Daha ne olsun, bütün Almack, pardon tüm sosyete senden bahsediyor." Elini koltuğun yanına koyup kızgınca ritmik olarak tıkırdatırken, "Böyle bir kararı benden nasıl gizlersin? Hadi söylemeyi düşünmedin ve sakladın diyelim, insan bir uyarıda bulunur değil mi? Ama yok, ben de herkes gibi partilerde öğrendim. Dedikoducu kayınvalide adayları olmasa belki de duymayacaktım bile! Sosyetenin bütün şahin anneleri kızını yamamaya bana koşuyor ve benim kahretsin ki olanlardan haberim bile yok! Ben de bana geliyorlar zannedip paniğe kapılıyordum, hatta tüm partilerden kaçma telaşına düşmeye başlamıştım."

Arkadaşının sözlerini son satırına kadar sessizce dinleyen Conroy kaşını kaldırıp, "Kadınlar gibi beyin yemen bitti mi?" diye sordu gerilerek. Sesi sakindi fakat bakışları sertleşmişti.

"Hayır, bitmedi!" Benedict dudaklarını hainice kasıp gülmekle kızmak arasında gererken, "Tüm sezonumun içine ettin lanet herif! Artık ben değil sen popülersin ve yeni av olarak sükse yapabilirsin, herkes senin peşinde..." dedi keyifle. Buna hiç de bozulmuş gibi durmuyordu oysa. Yüzünde o her zamanki alaycı titreşimler kıvranıyordu.

Conroy bir elini masaya koyup geriye doğru yaslandı. Başını yana kırıp koltuğunda rahat bir oturuş sergilerken, "Sezon henüz bitmedi Benedict, bu kadar üzülme. Bunu zaten biliyordun, anneme verdiğim sözü unuttun mu?" diye sordu.

Üretim PDF dijitalsu - yigit.yayinevi.org

"Unutmam mümkün mü dostum, unutmadım tabii ki ama insan bir haber verirdi. Uyarırdı değil mi evlenmeyi planlıyorum artık diye. Ah pardon evlenmeye karar verirken tek dostunu unutacağın aklıma gelmemiş olmalı."

Conroy yerinde dikleşerek ona doğru hafifçe döndü. Ciddi bir ifade ve kalın bir sesle, "Özür dilerim." diye başladı sözlerine. "Öyle ani oldu ki..."

"Bu bahane mi sence?"

"Cidden, bir anda ağzımdan çıktı. Siyaset meclisindeki dalkavukların da kadınlarından farkı yokmuş, kapıdan çıkmadan haber ülkenin dört bir yanını tavaf etmişti bile. Haklısın, bir notla haber vermeliydim fakat sana saldıracaklarını düşünemedim."

"Ama saldırdılar dağ kaçkını! Siyaset dışında birileriyle görüşmüş olsaydın bunu bilirdin."

"Görüştüm. Halan Leydi Abigail bana çok güzel öğütler verdi ve o anda karar verdim." Benedict çenesini kaşırken tek kaşı da merakla kalktı.

"Ah tabii, halam... Başka nasıl böyle bir şeye cüret edebilirdin ki?" dedi iç çekerek. Halası uçan kuşa bile yüzük taktırabilecek potansiyele sahip tek insandı.

"Senin meşhur sosyeten ne konuşuyor bakalım hakkımda? O engin konularıyla bana ne diyorlar?"

"Sen önce şunu söyle; bu evlilik kararını sana aniden aldıran sebep ne?"

"Söyledim ya halan..."

"Bırak martaval okumayı, sadede gel."

"Uzun zamandır düşünüyordum aslında... itiraf edemesem de... Ama o akbaba akrabalar son zamanlarda bekârlığım konusunda fazla üstüme gelince, ben de öne çekmek durumunda kaldım. Şimdi başlayacak mısın, yoksa kadın gibi mızmızlanıp gönlünü almamı mı bekleyeceksin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Herkes senin kendine bir kontes aradığınla o kadar meşgul ki, şu aralar başka konu yok desek daha doğru. Güya sen kırk yaşına gelmeden ölecekmişsin, ölmeden kendine eş bulman ve varis bırakman

gerekiyormuş. Daha bir sürü sansasyonel masal, eee müzmin bekâr zengin kont evlenmeye karar verdi!" Tek kaşını kaldırdı. "Ve lanet olsun ki kızını kontes yapmaya kararlı olan analar, akbaba gibi bana saldırıp üzerime üşüştü, zor kurtardım paçamı ellerinden. Kurunun yanında yanacaktım az daha. Ayrıca herkes birden gelen bu evlenme kararına bir sürü fikir belirtti."

"Demek farkında olmadan dedikodu kazanlarına yeni odunlar atmışım!" dedi alayla sırıtarak.

"Sen de olmasan kazanın kaynayacağı yok herhalde, şu son olanlara bakılırsa, daha o konu unutulmamıştı. Hani şu dünya güzeli dul Leydi Alejandra'yı terk etmenin konusu bile daha kapanmamıştı. Şimdiden kadının peşinde yerini doldurmaya gönüllü o kadar çok kişi var ki... Senin leydi baya sükseli oldu sayende! Ve göründüğüne göre onu terk etmeni de oldukça kolay atlatmış, bana bile mavi boncuk vermeye kalktı. Bu mide bulandırıcı..."

Conroy onu dinlerken diğer yandan da bir takım kâğıtları eline almış sakince bakıyordu. Benedict, "Gelelim şu meseleye!" diye sorunca, Conroy kafasını kaldırmadan "Hangi mesele?" diye çıkıştı.

"Sen beni dinlemiyor musun? Şu evlilik meselesi var ya, işte o... Var mı gözüne kestirdiğin biri?"

"Henüz yok. Hangi partiye katılsam birbirine benzeyen kafasız süs budalası kızlar, farklı olanları da var ama onlar da biraz düşününce... sanırım onların da bana çekici gelen tek yerleri geceyi geçirecek bir delik..."

"Kadınlar narin varlıklar Conroy, yatak dışında da duyguları var."

"Şu ana kadar gördüklerimin duyguları bir tek yatakta devreye giriyor. Bir de keseyi açtığımda."

"Tamam, seninle yeniden bu konuyu tartışmayacağım. Bir sürü genç kız evlilik için sunuma çıktı."

"Henüz çocuk olanlardan uzak duruyorum biliyorsun. Yani anlayacağın kimseyi bulamadım. Henüz!"

"Kendine damızlık inek arar gibi bahsettiriyorsun." Conroy tek kaşını sinsice bir duruşla kaldırdı.

Benedict'se onun aksine sitemle, "Geçen defaki baloda bir sürü leydiyle dans etmişsin ve çoğu da bekâr hanımlarmış. Anneleri şimdiden nişan tasarlamaya başlamış bile!" dedi huysuzca.

"Sen nerden bil..." kafasını salladı. "Sana geldiler, değil mi? Çoğunu anneleri öyle övdü ki, bir an cennetteyim sandım. Kızlar desen özel eğitimli süs köpeği gibiler... Kendime kukla arasaydım şu ana kadar yüzlerce kez evlenmiş olurdum. Hepsi bu kadar evlilik budalası değildir; lüks, para, şöhretle gözleri kör olmayanlar da vardır diye ummaktan vazgeçecek gibiyim."

"Kabul et Conroy, en başından hata eden sendin. Köle pazarından hizmetçi seçer gibi eş aranır mı? İnsan evleneceği kadını böyle seçmez. İnan bana aşçı Amy bile pazardan aldığı meyveleri senden daha dikkatli seçiyordur. İnsan severek, saygı duyarak, konuşup anlaştığı hatta şansı varsa âşık olduğu biri ile evlenmeli."

"Âşık mı oldun?"

"Tabii ki hayır." diye çıkıştı Benedict.

"O zaman romantik bir asalak oldun."

"Saçmalamayı kes!"

"Abin sana iyi gelmiyor." dedi Conroy. "Onun izinden gider gördüm seni..."

Benedict kısa bir an Conroy'u süzerek tepkisini ölçtü. "Yoruldum desem... Bir yataktan başka bir yatağa gitmek sence de sıkıcı değil mi? Her gün başka yüz, bazılarının yüzünü bile görmeden kaçıyorum odadan. Mesela en son ne zaman bir kadınla gerçek anlamda sohbet ettim unuttum. Onların aklını çelmek için saçma sapan sözler fısıldamak da hiç çekici gelmiyor artık. Ben dürüstlük istiyorum, sohbet etmek ve kucağına başımı yaslayacağım, saçlarımı okşarken bana gülümseyerek bakan kadının sesini dinlemek istiyorum. Sahte değil samimi..."

Conroy dehşet bir şekilde dinlerken, "Yaşlanıyor musun?" diye hırladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yalnızlık çekiyorum." dedi Benedict dürüstçe. Yüzü asılmıştı. Dünya hevesi geçici derlerdi ya, ne kadar da doğruydu. Heves geçmiş, geride ise kocaman bir boşluk bırakmıştı.

"Ben halimden memnunum... Kontesim olacak ideal kadını bulup bu dertten kurtulmalıyım, şu anki önceliğim bu."

"Sen evlenmekten değil de, kuluçkaya yatıracağın bir tavuktan bahseder gibi ruhsuzsun. Siyaset konusunda ateşli olan sen, eş konusunda buz gibisin. Çiftliğindeki tavuğa bile saygı duyan sen, kadın ırkına karşı bencilsin. Conroy neden kadınlara bu kadar düşmansın? Hani seni çocukluğundan beri tanımasam aşk acısı çektin de kalbin nasır bağladı derim. Bir kadına olan özel ilginin yatak odası sınırını geçmediğine şahit olduğuma göre, bu tutumunu anlamakta zorlanıyorum. Kadınlar abi, Daniela gibileri tapılacak varlıklardır. İnan bana o kadar da kötü varlıklar değiller."

"Bunu kız kardeşin olduğu için söylüyorsun. Onun büyümesi seni değiştirdi, artık her baktığın genç kadında kardeşini mi görüyorsun? Başka bir düşüncesizin de onun hayatını mahvedeceğinden korkup kendine çekidüzen mi veriyorsun?"

"Seninle sidik yarışına girmeyeceğim. Ben neremle anlatırsam anlatayım, sen kıçınla dinliyorsun. Ama kadınlar her zaman hayatı zorlaştırmaz, bazen de güzelleştirir."

"Evet, yatakta bir harikalar, bunu inkâr edemem."

"Düşmansın, hayatında sadece ihtiyacın olduğu kadar yer tutuyorlar."

"Düşman falan değilim, hatırlatırım annem de bir kadındı."

"Evet, saygı duyduğun ve değer verdiğin son kadındı! O gidince saygın da gitti. Belki de hiç olmamıştı, mış gibi yapmıştın onca sene. Bunu gerçekten düşünüyorum, en son ne zaman yüreğin titredi bir kadına?"

Conroy oturduğu koltuğunda geriye doğru yaslanarak, "Benedict, bu konuyu artık kapatabilir miyiz? Ben bu konuları konuşmaktan sıkıldım. Ayrıca git âşık ol sonra gel, bu sen hiç çekici değil." dedi huysuzlanarak.

O sırada odanın kapısı önce tıklatıldı ve sonra usulca açıldı. "Kontum, kuzeniniz Gabrial geldi, içeri alayım mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Conroy daha ağzını açamadan üçüncü göbekten kuzeni olan Gabrial, süslü kıyafetleri ve nefes almayı zorlayan fazla abartılmış keskin parfümünün kokusu ile odayı doldurarak "Kuzen Conroy, özledim

sizi." deyip içeri daldı. Yalaka sesi ve gülmekten her an ortadan ikiye ayrılacak gibi duran ağzıyla karşısında belirdi.

Ah bu miras yediyi çekecek kadar ne sabrı ne de vakti vardı.

"Nasılsın Gabrial?" dedi ve adamın cevabını dinlemeyerek ayaklandı. "Tabii Benedict gelmez miyim? Bu görev benim için bir şereftir." derken tüyme isteğini arkadaşına uyarıcı gözleriyle belli etti ve neyse ki bu sefer onu kıvrandırmayan Benedict de hemen ayaklanarak yalanına çanak tuttu. Onu bu mevkii meraklısı, süs budalası, aklı konken partilerinde, kadın yataklarında kalmış, ülke siyasetinden bihaber, vatansız vicdandan çabucak kurtarmıştı.

Tabii arabaya binerken yoluna çıkan kadın kuzeni Elenor'u hesaba katsaydı, günü daha çekilir olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

Kendiniz olun.
Fazlasını olmaya çalışırsanız, bir hiç olursunuz.
William Shakespeare

-Leydi Wharton De Jade Hope-

Her zaman yaptığı gibi yine hizmetlilerin kapısından aşağıya gizlice indi. Mutfağın yanındaki kapıdan süzülerek geçerken tedirgin olmaması mümkün değildi ama yine de sakinliğini koruyup dikkatlice dışarı çıktı. Kimseye yakalanmak niyetinde değildi. Kırmızı satenin altında ışıldayan beyaz eteğinin uçlarını toplayıp koşarak ahırlara yöneldiğinde, ses çıkarmadan içeri girmek biraz zordu. Onu gören hayvanların bazıları huysuzlanıyor, bazıları adeta sevinç çığlıkları atıyordu. Sağına soluna baktı; seyisler ortada olmadığı için şanslıydı.

Bugün en azından rahat bir nefes alacağı umuduyla atına yaklaştığında, heyecandan yerinde duramayan kalbi göğsünde çırpınıyordu. Dar kabinin kapısının önünde durduğunda, ahırın ufak kare camından içeri giren güneş, siyah saçlarının üzerine sanki taç takıyormuşçasına altın tozları serpiştiriyordu. Yüzünün güzelliği, içeriyi aydınlatan güneş ışığının altında ilahi bir saflıkla parlıyordu. Kırmızının içindeki süt gibi beyaz teni sanki kutsanmıştı. Atının koca kafası da ona doğru

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanitey.org

eğilip uzandı ve hayvanın iri gözleri merakla sahibine bakmaya başladı. Suç ortağına muzırca gülümsedi, ufak kabinin kapısını yavaşça açarken gıcırtılar duyulmasın diye de dudaklarını kemiriyordu. Ancak kapı gıcırdayınca at gerileyerek kişnedi.

"Lanet çeneni kapalı tut Lili, yoksa bu macera da başlamadan bitecek."

Normalde homurdanma tınısı taşıyan sesi onunla konuşurken çok tatlı çıkmıştı. Atının eyerini takarken ona sakinleştirici sözler fısıldıyor, yelesini sevgiyle okşuyordu. İşi bitince Lili'yi çekerek kapıya yönlendirdi. Tam kapıdan çıkıyordu ki, atı bunun uygunsuz olduğunu belirtircesine ona bakıp geri geri birkaç adım atarak tekrar kişnedi.

Bazen kimin sahip olduğunu unutturuyordu bu zeki kız.

"Şişt Lili, sakin ol kızım. Şimdi huysuzluğun sırası değil, Jeck bizi duyacak." diye uyaran sesiyle gözlerine bakıp, inatçı arkadaşı sakinleşinceye kadar başını okşadı.

İnatçıydı işte, atı da onun kadar inattı. Dışarı çıkınca tekrar eteklerini toplayıp iç etekliklerini yukarı kaldırdı, ne kadar kaldırırsa kaldırsın o kadar kumaş olunca bir tarafını toplarken, diğer tarafı elinden kayıyordu. Lahanayı anımsatan böylesine kabarık ve kat kat şeyi giymekten nefret ediyordu. Bir parça kumaş nelerine yetmezdi de böyle kat kat etekler giyinerek kendilerine eziyet etmek isterlerdi kadınlar, anlamazdı. Keşke babasının kıyafetlerinden aşıracak vakti olsaydı.

Leydi olmak istemiyordu. Hatta bu gösterişe esir olmak, zengin bir adamın kızı, unvan sahibi bir adamın kardeşi de olmak istemiyordu. Fakir ve özgür bir çiftçinin mutlu kızı olmayı yeğlerdi.

Üzengiye ayağını basıp bir erkek gibi atına atladı. "Hey hadi ama sakinleş biraz..." derken bir taraftan tedirgince etrafı kolaçan ediyor, diğer taraftan da huysuzlanan atının boynunu okşuyordu. Onca işin arasında başlarına bir sürü angarya yığıp seyisleri uzaklaştırmıştı ama atı çalmak için bu kadar çileye katlandığı çabuk anlaşılacak ve sonrasında annesinden büyük bir ceza alacak gibi görünüyordu. Üstelik atın böğrünü topuğuyla ne kadar dürterse dürtsün, annesinin yandaşlığına soyunmuş gibi duran hayvanı bir türlü yerinden kıpırdatamıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://pntev.org

Neden bugün böyle zorluk çıkarıyordu ki, anlamıyordu. Üstelik hava da çok güzeldi.

Neyse ki biraz kızgın olduğunu belli edince atı da sonunda inadından vazgeçmişti. Sakin adımlarla önce ahırın kapısından çıktılar, sonra malikânenin köşesini yavaşça dönüp, ev görüş alanından çıkarken, atını mahmuzladığı gibi ağaçlık araziye dörtnala koşturdu.

Rüzgârın yanaklarını yalamasına bayılıyordu, yüzünü bu güçlü esintiye çevirip ılık meltemin tadını çıkardı. Atıyla birlikte bir bütün olurlarken, uçsuz bucaksız topraklarda yalnızlığın ve özgür olmanın hazzını yaşıyordu. Bu anlar onun kendine ayırdığı ender... en değerli zamanlardı. Oysa annesi erkek gibi at binmesinden hiç mi hiç hoşlanmıyordu! Bu halini görse kesin hırsından bayılırdı kadın ve kız günlerce başında birkaç hizmetkârla evin içinde bile göz hapsinde dolanırdı. Sonuçta leydi olmak nazlı, kibirli, biraz da megaloman olmaktı.

Dudaklarının kenarı kıvrılmış sinsice gülüyordu. Bir an annesinin sözleri geçti aklından: "Ah, Tanrım evde kalacaksın. Bir hanımefendi asla ata erkek gibi binmez, leydiler eteklerini savurarak lambur lumbur yürümez, leydiler kahkahayla gülmez. Şöyle yapmazlar, böyle yapmazlar bıla bıla bıla..."

Kafasını sallayıp babasını düşündü bu defa da. O sert, otoriter duruşlu adamın düşünceli tutumunu sadece yakınları görürdü. "Liz... kızı rahat bırak, burada bizden başka kimse yok! Dilediği gibi davransın, evlenince zaten yapamayacak."

Ablası ondan beş yaş büyüktü, abisi ise yedi yaş. Yani ailenin en küçüğüydü. Bu yüzden babası onu kıymetlim diye severdi.

"Susadın mı kızım?"

Atını gölete yönlendirip uygun bir yer bulunca, her zamanki gibi kayarak üzerinden inme zevkini tattı. Yularını çekerek onu da peşinden götürmeye çalışıyordu ama inat iste at bir türlü yerinden kıpırdamak istemiyordu. "Bugün huysuzluğun üzerinde." diye çıkıştı çekiştirirken. "Hadi Lili ne oldu? Hadi gelsene. Gelme sen bilirsin o zaman, susuzluktan yan!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Nazlı bir sitemle yuları bıraktı. "Zaten canım sıkkın, senin nazına hoşgörü gösterecek sabrım yok." Bunca söze rağmen Lili'yi yerinden kıpırdatmayı başaramayınca göle kendi yaklaştı, yanındaki açıklıkta eğilip elini yüzünü yıkadı. Terlemişti ve kıyafetinin kat kat kumaşı su gibi olmuş, sırtına yapışmıştı. Atına küs küs baktı ve tehdit edercesine omzunu sarstı. "Su içmek istemiyorsan sen bilirsin. Geri kalan yolu ağzın kuru olarak dönecek kadar cesursun demek."

At toynaklarını yere sürterek kişnedi ve başını başka yöne çevirdi.

Ablası üstüne gelmekten vazgeçmiş, abisi pes edip uğraşmayı bırakmıştı ama annesi... Bu kadını yıldıran hiçbir işlev yoktu. Evlilik diye yine onu delirtiyor, bu sefer babası da saçmalıklarına sessiz kalıyordu. Anlamıyor muydu; onun seçtiği kuklalarla evlenmek ve sosyete denen mahzende ömür tüketmek istemiyordu. Özgür olmak, onu seven ve mümkünse ona sırnaşmayacak yaşlı bir eş ve atlarla dolu bir çiftlikte yaşamak istiyordu. Çocuk yapmayı ise asla düşünmeyecekti!

Söylenerek mendilini yıkarken gözüne diken gibi batan ışıkla neredeyse canı yanınca panikle küfretti. Daha kendine gelemeden tekrar gözlerini kamaştıran parıltı yüzüne vurdu, neyse ki bu sefer o kadar keskin ve can yakıcı değildi. Dikkatle ışığın kaynağına baktı. Yerde ışıldayan bir şey dikkatini çekti. Çöktüğü yerden yavaşça kalkarak bir iki adım atıp yürüdü ve eğilip yerde duran şeyi biraz zorlanarak eline aldı; yeşil bir taş! Onca ışık yansımasına sebep bu taş kolye miydi?

Taş o kadar parlaktı ki içi şeffaf gibi duruyordu, üzerinde tuhaf yazılar vardı ama okuyamadı. Garip ama tanıdık geldi. Daha evvel sahip olmadığı bir şeyi unuttuğu hiç olmamıştı. Bu defa da güneşe kaldırıp bakmaya çalıştı fakat içinden geçen ışık yeniden gözünü alınca küfrederek bunu yapmaktan vazgeçti.

Aslında böyle taşları saklamak hiç âdeti değildi, üstelik kolyenin zinciri de kararmıştı ama sırf üzerindeki yazıyı okumak için büyük bir merakla saklamak istedi. İlginçti, içinden bir ses hata ettiğini haykırıyordu ama bu sese kulak tıkayacak kadar vurdumduymazdı Jade. Atına yaklaşıp elindekini ona göstermek istediğinde olduğu yere toynaklarını öfkeyle yere vuran Lili, onu kendinden uzaklaştırmak istedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://sonay.org

Atın yularını yakalayan Jade yatıştırıcı sözler fısıldarken, hayvan irkilerek geriye doğru huysuzlandı.

"Tamam Lili, bak keseme koydum korkma, o sadece bir kolye!" dedi masum gözleri ürkmüş hayvandan uzaklaşırken.

Kesesini beline asıp, başını aşağı doğru çevirerek üzerindeki sinir bozucu kıyafetin eteğine baktı. Kahretsin, etekleri de çamur olmuştu! Annesi onu böyle görürse kesin canına okurdu. Kimse uyanmadan odasına girmeyi umuyordu.

Ama umduğu olmadı. Annesi merdivenin başında durmuş, çatılmış kaşlarına eşlik eden öfkeli mavi gözlerini kocaman ayırarak sinirle onu bekliyordu. Siyah saçları yine diken diken olduğuna göre muhtemelen geldiğini de camdan görmüştü. Otoriter bir hareketle başını geriye çekip çenesini kaldırdı. Boynundaki derisi gerilirken "Jade Wharton Hope! Size ahırlara yaklaşmak ve ata binmek yasaklanmamış mıydı? Sen benim yasaklarımı sorguluyor musun küçük hanım?" diye kalın bir sesle sordu. Sinirinden iyice kızaran bu pembe yanaklarıyla bir partiye katılsa, herkes bu kadar doğal bir allığı nasıl elde ettiğini düşünerek hasedinden çatlardı. Jade'nin mahcup olması gerekirdi ama değildi, sadece yakalandığı için üzgündü.

"Ama anneciğim, biliyorsun ata binmeyi çok seviyorum. Hem sevgilimle fingirdemişim gibi davranma rica ederim, sadece ata bindim." Sesi bir buz dağını eritecek kadar naif olabilirdi ama ona ikizi kadar benzeyen katı annesini yumuşatmayacağı kesindi.

"Bu daha kötü ya..."

Eh, işte yine konu evliliğe gelmişti. Eteklerini kavrayıp çamurlarını saklamaya çalışıyordu ama nafile. Tam yerinden kıpırdayacaktı ki, annesinin uyarısıyla olduğu yere yeniden mıhlandı. "Anne, sadece ata bindim, neden bu kadar çok uzatıyorsun, ne var at binmekte?"

Annesi başını geriye çekti. Sırtı dikti fakat öyle gerilmişti ki daha da dikleştirip kasılınca baston yutmuş gibi oldu. Kinayeli sesi genç kızın kulaklarını tokatlarken, Jade elini kulağına siper etmekte geç kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Hem de bir erkek gibi değil mi? Asi bir erkek gibi..."

"Kimse görmedi anne, hem burada kimse yok. Taşradayız, unuttuysan diye söylüyorum."

"Kimin yüzünden?"

Partilerini ve bitmeyen çay sohbetlerini, sırf kızının özgürlük sevdası uğruna terk ettiğini yine başına kalkmış, acımasızlıkla yüzüne vuruyordu.

"Eğer kaygın buysa yemin ederim ki, kimse görmedi." dedi eliyle camı göstererek.

"Kiracıları ve hizmetlileri unutuyorsun Jade! Sen bir leydisin ve üzerine düşeni yapmamakta direniyorsun. Asi bir... bir..." diye bocaladı.

"Söyle hadi, çingene gibisin de. Keşke çingene olsaydım, dağ bayır gezseydim. Evin içinde hapis olmaktan bıktım. Kukla gibi oradan oraya çekilip, bağımsız hayatları yaşamaktan usandım. Ben yirmi iki yaşındayım anne, artık çocuk değilim. Beni canın istediği zaman azarlayamazsın, yasaklar koyup uymamı bekleyemezsin. Ben erişkin bir kadınım." Omuzlarını öfkeyle sarstı kadın.

"Bunu unutmaman ne acı. Yaşının karta kaçtığını bilip övünen bir kızım var. Ve ayrıca bana sesini yükselterek bir de terbiyesizliğini gösterme. Yaşın kaç olursa olsun, kaç yıllık evliliğin ya da kaç çocuğun olursa olsun, sen benim hep minik kızım olarak kalacaksın. Üstelik her evlilik teklifini çocukça sebepler gösterip, mazeretler üreterek geri çevirmenden usandım. İnsanlar sende bir kusur olduğunu düşünmeye başladılar!"

"Anne yine aynı konu mu?" dedi yüzünü düşürerek. Başını yana eğip dudaklarını kıvırdı. Tek kusuru evlenmek istememesiydi.

Annesi ona doğru bir adım daha atıp bir basamak daha aşağı indi. "Evet, küçük hanım yine aynı konu! Bu aileye bir skandal yeterli, ikincisini istemiyorum. Conroy seni böyle görse evlenmekten vazgeçer. Zaten adam güç bela evlenmeye karar vermiş. Eş seçiminde ona biraz yardımcı olalım, öyle değil mi?" dedi sinsi planlarını yaparken.

"Conroy'u tanımıyorum anne! Ayrıca hancıdan şarap tadar gibi kendine kadın bakan biri zaten beni beğenmesin." Elisa iyice delirecekti artık, fısıltıyla sayıklarken bu kızı bu yaşında dövmemek için kendini

zor tutuyordu. "Kontlar locasından Benedict var o zaman. Ulu Tanrım, buna müsaade etme!"

"Etmez anne merak etme. Ben ulu Tanrı'ma söyledim, olmaz o iş." dedi alayla gülerek.

Üst basamaklar gıcırdayınca sözleri yarıda kaldı. Kafasını yukarı kaldırırken merdivenden sakince inip yanlarına gelen kişiye destek bekleyerek baktı. Kollarını göğsünde kavuşturup bekledi, babasının tam da şu anda onu kurtaracağını uzun tecrübelerine dayanarak biliyordu. En vurucu silahını kuşanıp koruyucu prensine dudaklarını bükerek nazlandı.

"Baba bak, annem ne diyor?"

"Destek bekleme Jade. Annen haklı! Artık çocuk değilsin, evlilik yaşın geldi de geçti. Karta kaçmadan yerini çocuklarına devret, ağaçlara tırmanmak ve ata binmek bırak torunlarımın meşguliyeti olsun."

Böyle bir şey beklemediği için önce afallayan fakat memnun olarak kocasından destek alan annesi lafa girip, "Böyle giderse yakında yeğenlerine şaperonluk yapacak." diyerek suratını sallandırdı. "Kendini gülünç duruma düşürmeye ne kadar meraklısın." Yemek odasına yöneldi, kapısına yaklaşınca durup başını omuzlarının üzerine yıkarak yandan baktı. "Git üzerini değiştir. Conroy ve Benedict birazdan burada olurlar. Seni ilk kez görecek insanların karşısına bu şekilde..." eteğindeki çamurlara tiksintiyle bakarak, "...bu şekilde çıkma bari." deyip yutkundu.

"Ama anne..."

Ulaşılmaz bir ifade sergilerken başını önüne çevirdi. "Son sözüm budur Jade, itiraz kabul etmiyorum. Bu iş bitti! Bu adamlardan birini beğen ve ayart!" Annesinin ağzından aslında yanlışlıkla çıkan son kelimesi, Jade'yi süt kazanına düşmüş gibi yaktı. Ne demekti ayart? Eğer burada biri ayartılacaksa bu kendisi olmalıydı; öyle değil mi? Bu çok aşağılayıcı bir talepti. Ah, Jade ölse dahi böyle bir şey yapmayacaktı. Ne Conroy ne de Benedict denen zaatlar umurunda bile değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kadey.org

"Bak anne..." derken lafı ağzında kaldı. Jade daha ağzını açamadan, annesi cevabının önünü keserek söz hakkı vermeyip gözden kayboldu.

Yüzü eğer böyle buzdan bir duvara döndü ise onu asla kararından vazgeçiremeyeceğini biliyordu Jade.

Jade duyduğu sözlerin keskinliğiyle kalbi bıçak varmış gibi doğranırken, işittiği ses üzerine öfkeyle irkildi. Az önce gözden kaybolan annesi kapıdan kafasını uzatıp emrini yineleyerek tekrar odasına çıktı. "Hâlâ orada mısın sen?" Gözleri dolmuş, ağzı açık kalmış bir vaziyette arkasından bakakalmıştı. Ağlamaklı halde o da kendi odasına çıkarken başını sallayarak söylendi.

"Asla. Anladınız mı asla, olmaz! O kendini beğenmiş moda manyağı, sırnaşık adamların hiçbiri ile evlenmem. Tanrım, ben erkekliği zirvede, egosu şişkin bir budalayla evlenmek istemiyorum. Kimsenin damızlık ineği olmayacağım."

Merdivenlerden çıkarken yüzü öylesine üzgündü ki, az önce atının üzerinde çığlık çığlığa ve mutlulukla coşarak dörtnala uçan o değildi sanki. Odasına girip kapıyı tüm gücü ile çarptığında, adeta odanın duvarları bile sallandı. Üzerindeki pelerinini çıkarmak için zorlanırken gözlerinden süzülen yaşlar da yanaklarını yıkıyordu. Elleri titriyor, bacakları tutmuyordu.

"Açılsana salak şey!"

Pelerinin bağcıklarını çözerek çıkaramayınca, hışımla başından aşırarak çekip yere fırlattı.

Lanet olsun!

Peleriniyle birlikte kesesi de yere düşmüş, içinden çıkan taş kolye ayaklarının dibinde duruyordu. Sisli gözlerle eğilip kolyeyi eline aldı, elinin tersiyle gözyaşlarını silip incelemeye başladı. Ne yazıyordu üzerinde öyle kargacık burgacık harflerle? Elinde tuttuğu taşı ve solgun yüzüyle cama doğru ilerlerken, huysuzlandı. Teyzesinin evinde bu karaktere yakın yazılar görmüş gibiydi. Zihnini zorladı ama o zamanlar çok küçük olduğu için bu lisanın hangi lehçeye ait olduğunu çözemedi. Fakat biraz aklını zorlayınca sonunda yazıyı okuyabildi. Kelimeler dudaklarının arasından dökülürken bu cümlenin ne demek istediğini anlayamıyordu. Kendini taşı incelemeye öyle kaptırmıştı ki, uzaktan gelen at arabasının sesini duymamıştı bile, ta ki atlar kişneyinceye kadar...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantoy.org

Başını korkuyla çevirip camdan dışarıya baktı; lanet herifler gelmişlerdi işte. İçi daraldı, şimdi de sinirinden ağlamak istiyordu, hem de bağıra çağıra. Annesi, bu kendini beğenmiş adamın neresini beğeniyordu ki? Üstelik adam aslında buraya babasıyla bir iş görüşmesi için geliyordu. Jade'nin adından dahi haberi olmadığına yemin edebilirdi kız. Benedict de ondan farklı bir düşüncede değildi. Hatta belki de bu adamlar bu evde böyle akbaba bir anne olduğunu bilseler, arkalarına bakmadan kaçarlardı. Bütün bunlara sebep o Conroy denen adamın cemiyette evlenmek istediği söylentisinin yayılmasıydı. Annesi bu fırsatı kullanmak için onu adama resmen yem yapıyordu.

"Olmaz... Asla içinizden biri ile evlenmeyeceğim. Bir yolu olmalı, ben bunu yapamam. Tanrım öyle uzaklarda olayım ki, kimse beni evliliğe zorlayamasın. Öyle özgür olayım ki, kimsenin düşüncesi beni ilgilendirmesin. Öyle kaybolayım ki, ben isteyene kadar kimse beni bulamasın. Benim geleceğim, gönüllü esaretime olsun!"

Farkında olmadan gözlerini sımsıkı kapattı. Tanrıya yalvarırken birbirine kenetlediği ellerini göğsünün üzerine inayetle bağlamış, huşuyla ruhunu açmıştı. Taşı öyle bir sıkıyordu ki elinin içi acıyor, sanki teni ateşe değmiş gibi yanıyordu.

"Tanrım, ne olurdu ben de özgür bir ülkede, özgür olarak tek başıma olsaydım. İstediğim gibi dolaşıp, istediğim yerde koşsam, istemediğimde dursaydım. Özgürce yaşasaydım ve yaşamak için evlenmek zorunda bırakılmasaydım. Benim geleceğim mutluluk olsaydı. Geleceğim ışık tutsaydı."

İçi titredi, eğer dilinin ne dilediğini bilseydi kalbi, zihni o anda vazgeçerdi.

Ve o anda, başka bir kadının avucunda ısınıyordu taş, o da aynı duâları tekrar ediyordu çaresiz halde. Birinin duâsı diğerinin duâsına karışıyordu. Ve bunu öyle içten yapıyorlardı ki, iki duâ arasında bir kapı aralanıyordu.

"Lütfen, Tanrım lütfen..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teyzesinin öğrettiği gibi inayetle duâ ederken, sesi sislendi ve hiç bilmediği bir dilde duâ etmeye başladığını kavrayamadı iki çaresiz... Hiç bilmediği bir dilin, hiç bilmediği garip duâsının her kelimesinde

etraflarını garip bir ışık sarıyordu, sonunda ışık büyüdü, büyüdü ve göz alıcı bir güneşe döndü.

Tam o anda içi titreyen Jade, bir saniye kadar karışık bir görüntü gördü. Bu gördüğü şey kendisiymiş gibi görünen ama farklı giyinmiş bir kadının gözyaşları eşliğinde duâ edişiydi. Bu görüntü o kadar kısa sürdü ki, hayal ettiğini varsayacak kadar zamanı olmadı. Gözlerini önce sımsıkı kapadı, sonra tekrar usulca ve korkarak araladı. Bu kez gözkapaklarını yırtan ışık sebebiyle acı içinde çığlık atarken, bedeninin titrediğini, gücünün tükendiğini ve benliğinin karardığını hissetti.

Tanrı onu ailesine asi geldiği için cezalandırıyordu, sonunda annesinin dediği gerçekleşiyordu belki de... Az evvel saniyelik gördüğü tuhaf giyinmiş kadın ona doğru yaklaşıyordu. Azrail kadın sıfatına mı bürünmüştü? Yoksa Mary Ana ona merhamet etmek için mi geliyordu? Kadın büyük bir ışıkla yaklaştı... yaklaştı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Korkuya kapıldığında artık çok geçti. Muhtemelen asiliğinin bedeli olmalıydı bu ceza, öyle aniden ve sebepsiz...

Ölüyordu!

3. BÖLÜM

"Zihnin neler kurduğunu,
insanın yüzünden anlayacak hiçbir sanat yoktur."
Hamlet, William Shakespeare

-Yunanistan-

-Yıl 2012-

Dehşet bir ses kulağında uğuldarken, yüzünü yakan ışıkla ateşlerde kavrulup cehenneme düşeceğini sanan kız soluksuz halde kasıldı.

Jade ağrıdan uğuldayan başını zar zor kıpırdatarak, yumruk yaptığı elini başına dayadı. Beyninin içindeki uğuldama, bedenindeki dayak yemiş gibi ağır bir acıyla birleşince, etleri kesiliyormuşçasına sızlanarak inledi. Titrek kirpiklerini yavaşça açarken, mavi camdan bir bilye gibi ışıldayan gözleri ile etrafına bakıp, korkuyla cehennemin görüntüsüne kendini hazırladı.

Ama bir terslik vardı çünkü beklediği olmadı, ne burası çok sıcak, ne de o yakıcı ışık etrafını kuşatmıştı.

Yumuşak bir yatakta yatmış olduğunun hâlâ farkında değildi. İçerisi loştu, ya akşam olmuştu ya da perdeler kapalıydı, olanları kavrayamamıştı. Başını yumuşak yastıkta hafifçe oynattı ama kaldıramadı. Sanki üzerine tonlarca ağırlık bağlanmıştı.

Uğur Mumcu Kitaplığı - turkishcloud.org

"Gözlerim... Tanrım nasıl yanıyorlar."

Elini alnına götürüp ovuştururken, yattığı yerden hafifçe doğruldu. Gözleri öyle yanıyordu ki birazdan volkan olup patlayacak gibiydi. Güçlükle başını çevirip etrafına şöyle bir bakarken, "Burası da neresi? Neredeyim ben?" diye düşünmeden edemiyordu.

Gözlerini kısarak etrafa daha dikkatlice bakınmaya başladı. Görebildiği kadarıyla tuhaf eşyalar vardı ve burası kesinlikle yabancı bir yerdi. Evet, burayı daha önce hiç görmemişti. Güçlükle doğrulup dizlerinin üzerinde otururak, "Aman Tanrım! Aman Tanrım, ben ne zaman geldim buraya? Ben..." derken başına giren şiddetli ağrıyla kısa bir an bilinci karıştı.

"Ben... ben!" Kafasını toplamaya çalışıyordu. "En son odamdaydım, evde ve kendi odamda..." Korkuyla etrafına tekrar bakındı. Yerinden doğrulup kaçması gerekirdi ama ne bedenini ne de bilincini henüz kontrol edemiyordu.

O sırada köşede bir kıpırtı oldu. Korkudan gözlerini iyice açarak, "Kim var orada? Öz... özür dilerim isteyerek olmadı. Ben... ben... Cevap versene kimsin?"

Perdenin aniden açılmasıyla batmaya yüz tutmuş güneşin son demleri gözünü aldı. Ellerini yüzüne siper ederken, keskin ışık beynini delip geçer gibi canını acıttı. Etrafını garip bir koku kuşatmıştı, daha önce hiç böyle tuhaf bir koku duyumsamamıştı. Elini alnına götürüp görüş alanını netleştirmeye çalıştı. Köşedeki gölgeye bakıp, "Kimsin sen, ben neredeyim?" diye ürkekçe sordu.

Bayılmış mıydı? Kesin annesi başına ya kâhyayı ya da hizmetlilerden birini dikmişti, onu sonunda bir yere kapatıp cezalandırmaya karar vermişti. Kahretsin!

"Bir bardak su!" dedi çatallaşan sesiyle.

Perdenin yanında bir insan silueti belirdi ve yavaşça yaklaşırken, tuhaf bir dilde konuşmaya başladı. Annesi yabancı çalışan mı almıştı eve? Hem alsa onu ilk günden kıymetlisinin başına dikecek değildi ya. Adamın aksanlı sesi titriyor, kelimeleri beyninin içinde sekiyor gibiydi. O konuşuyor, kız anlamadığı kelimeleri algılamaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Uyandın mı?"

Jade karşısındaki iri yarı ve zayıf genç adamı görünce irkildi. Onu tanımıyordu. Bu dili bilmiyordu. Korkuyla açılan gözleri irileşerek büyüdü ve ardından terlemeye, paniklemeye, panikledikçe çaresiz kalmaya başladı. Adamın yüzünden gözlerini alamıyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, sanki ritmik sesleri kulağında yankılanıyordu. Ellerinden destek alarak yatağın kıyısına kadar sürünüp, bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı ve yataktan kalktığı gibi de dengesini sağlayamayıp yere kapaklandı. Adam ona doğru hızlı bir adım atınca elini kaldırıp panikle durdurdu.

Hareketleri saçmaydı, sanki bin parçaya bölünmüş ve sonra tekrar bir araya gelmiş gibi hissediyordu kendini. O kadar çok korkuyordu ki, bacakları onu taşıyamadı, aklına hâlâ olanlar geliyordu. Kafası fena halde karışmıştı. Bir de üstüne tanımadığı bir evde yabancı bir adamın yanında uyanması ve dilini bile bilmediği bir adamla, bir odanın içinde yalnız kalması dehşete kapılmasını kolaylaştırıyordu. Tanrım, gerçekten kafayı sıyırıyordu galiba. O düştüğü yerde bunları düşünürken, genç adam ona yaklaşmaya başlamıştı.

"Korkma, sana zarar vermem." dedi sabırlı bir sesle. Ama onu anlayamayan Jade tam aksine dehşete kapıldı. Adam ürkmemesi için tereddütle elini uzattı.

Ona dokunacağını sanıp çığlığı basan Jade, bacaklarına ne ara güç geldiğini bilmiyordu ama hışımla yerinden kalkarak duvara doğru geriledi. Duvara yaklaşınca sırtı çarptı ve donup kalırken genç adama şaşkınlıkla bakmayı da sürdürüyordu. Ne diyordu bu adam böyle? Neden ona yaratık görmüş gibi bakıyordu ve... kızın bakışları adamın kıyafetine kaydı. Ne kadar tuhaf giyiniyordu böyle. Deli miydi? Üstelik o garip kokunun kaynağı bu adam mıydı? Yemek artıkları gibi kokuyordu.

Adam bir adım daha atınca korkuyla ellerini yüzüne kapatıp, tüm gücüyle bağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Uzak dur benden, lütfen! Ne istiyorsun?"

Odayı saran çığlıkla adam durdu, Yunanca konuşmayan bu kadının karşısında ne yapacağını şaşırmış, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Kızın gözlerini sıkıştıran yaşlar artık onu zorlamaya başlamıştı ve mavi gözleri korkusundan titreyerek sağa sola kaçışıyordu.

Ona bir adım daha atan Alex, kızın bağırmasıyla tekrar olduğu yerde kaldı. Bu şaşkın genç kızı korkutmak istemiyordu ama ayakta duracak gücünün olmadığını görüp duyarsız kalmak da ona pek uygun gelmiyordu. Temkinli bir biçimde ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırıp, aksanlı İngilizcesiyle konuşmaya çalıştı ama kız panik içinde olduğundan bunu da zor algıladı.

"Benden sana zarar gelmez, seni baygın bir halde sokakta buldum. İngilizce biliyor musun?" dedi Alex sonunda, çat pat bir şekilde anlaşılmayı umarak.

Jade tabii ki kendi dilini konuşabiliyordu. Bunun için özel eğitim almıştı. Ama hâlâ olayları kavramaya çalışıyor, ona inanmayan gözlerle bakmaya devam ediyordu. O kendi odasında bayılmıştı, nasıl sokakta baygın bulunurdu ki? Bu olamazdı! İnsan en son nerede olduğunu hatırlamaz mıydı? En son o lanet Benedict denen kukla ya da soytarı kılıklı Conroy gelecek diye küfredip duruyordu odasında işte.

Saçmalık!

Adam kedini göstererek "Benim adım Alex. Sizi arka sokakta baygın bir halde buldum. Benim evimin hemen arkasında... Sizi buraya kadar da ben getirdim. Benden korkmanıza gerek yok. Sadece yardım etmeye çalışıyorum." dedi yine o garip konuşmasıyla.

Jade gözlerini kısa bir an ondan ayırıp ürkekçe etrafında gezdirip, sonra bakışlarını genç adama dikti.

"Ben..." durup yutkundu. Bu saçmalıktı, o en son evindeydi. "Ben buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum Bayım. Başım... Başım çok ağrıyor." Narin parmaklarını alnında ve saçlarında gezdirirken, parmaklarına değen şeyle durakladı. Kafasının arkasındaki sargıya dokundu. O sargıya bir daha dokununca suratını buruşturup, acıyla gözünü yumarak, "Ne oldu bana?" diye fısıldadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç adam tek kaşını kaldırıp, "Bilmiyorum. Bu sorunun cevabını sen söyleyeceksin? Ben seni yaralı bir halde buldum ve kafan kanıyordu, bu yüzden pansuman yaptım."

"Ne yaptın?"

"Pansuman... yani yaranı temizleyip sardım -sonra da buraya getirip yatırdım. İnan, sana zarar vermedim, sadece yardımcı oldum." Gerçekten sadece yardımcı olmaya çalışmıştı, eğer direk hastaneye götürse bunu onun yaptığını zannedebilirlerdi. Üstelik geçmişteki sicili yüzünden içeri alıp sorguya bile çekebilirlerdi, hem de suçsuz yere. Eliyle çevresini göstererek, "Burası benim evim. Tek başıma kaldığım için başka kimse yok ama sakın tedirgin olma. Burada güvendesin, sana asla zarar vermem..." dedi içtenlikle. Ve tekrar kendini gösterdi. "Benim adım Alex. Beni anlayabiliyor musun?"

Jade mahcup bir şekilde dudaklarını dişleyip, gözlerini korkakça ondan kaçırdı. Hâlâ odaya ve adamın garip kıyafetine bakınıyordu. Üstelik bu tuhaf adamla tek başına bir yerde olduğu için fena halde tırsıyordu. Delilerin garip şeyler yaptığını çok sefer duymuştu, bu adam da hiç kuşkusuz onlardandı. Üstelik fakir olmalıydı. Altına giydiği garip şeyin her yanı yırtıktı.

"Özür dilerim. Şey, yani teşekkür ederim sağ ol, yani bana yardım etmişsin ya, onun için işte." dedi mükemmel İngilizcesiyle. Neyse ki en azından ortak bir dil bulabilmişlerdi. Jade sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Ellerini elbisesinin önünde bağlayıp kenara kaydı. Öne doğru bir adım atıp, "Ben artık gitsem iyi olur. Annem merak eder, evde olmadığımı görünce kıyameti koparır. Başınız derde girsin istemem." dedi şaşkınca. Kapıya doğru bir adım daha atmıştı ki, genç adamın sorusuyla olduğu yerde kaldı.

"Bu tuhaf kostümü neden giyindin? Özel bir gün müydü?"

Eliyle genç kızın üzerindeki kıyafeti gösterdi. Üzerinde gelinlik gibi kabarık, ama gelinlik olmayacak kadar muhteşem kırmızılıkta bir elbise vardı. Hayatında bu kadar gösterişli bir elbise daha görmemişti Alex, o kadar ağır el işçiliği vardı ki öyle alelade bir tasarım olmadığı her halinden belliydi. Eski filmlerden ya da kitaplardan fırlamış peri kızları gibiydi kusursuz tavrı. Onun için bu kıyafetler çok tuhaftı ve kız da aynı hisleri adam için düşünüyordu.

Jade önce kıyafetine, sonra gülünç halde duran genç adama baktı. Saçları ve üzerine yapışan kıyafetiyle erkek soytarılara benziyordu ama

İnkılâp Kitabevi'nin Dijital Kitaplığı

hayır, soytarılar bile bu kadar kötü giyinmiyordu. Çok fakir olmalıydı, altındaki pantolonun her yeri yırtıktı, üstelik çuval kumaşı gibi kalındı. Üzerindeki içlik kısa kolluydu ve etine yapışmıştı.

Adamın spor tarzını yanlış anlayan Jade kendi kıyafetine bakarak üzüldü, kimileri şatafatta kimileri sefalette hayat sürüyordu. İpek saten kumaşı ve şarap kızılı rengi, kabarık modeli olan elbisesinin etek kısmı hâlâ çamur içinde perişan duruyordu. Kollarındaki narin dantelleri ince bileklerini perdeleyip, ellerine daha da narin bir hava katıyordu. Korse giymeyi hiçbir zaman sevmemişti, bu yüzden diğer kızlar gibi ince bir bele sahip olmamıştı. Eteklerini yoklayarak, kıyafetini düzeltirken genç adama baktı.

"Neresi tuhaf ki? Evet, biraz kirli bu doğru, o da at binince kirlendi ama o kadar da kötü olduğuna inanmıyorum. Annem geçen ay sezona uygun diktirdi."

Kot pantolonuna ve gömleğinin içindeki dar tişörtüne pür dikkat bakan kıza nasıl davranamayacağını bilemeyen adam, elini çenesine koyarak okşadı. Ya bu kız onunla dalga geçiyordu ya da bir şeyden kaçtığı için numara yapıyordu ve kahretsin bunu yaparken de çok masum görünüyordu. Gözleri alayla parıldıyor, bakışları anlamsızca üzerinde geziniyordu.

"Bir tiyatroda mı çalışıyorsun?"

"Hayır." dedi Jade keskin ve çabuk şekilde. Annesi bu aşağılamayı duysa yüreğine inerdi.

"O zaman bir çekimden dönüyordun."

"Neyden dönüyorum?" dedi kız merakla kaşlarını çatarak. Hem garip giyiniyor hem de duyulmadık şekilde konuşuyordu.

"Film çekiminden mi dönüyordun?" Kız yine anlamayarak bakınca mecburiyet hissettiren bir açıklama gereği duydu. "Bununla gezdiğini söyleme, hele bu kıyafetle ata bindiğini hiç! Kendine bir baksana, film setinden fırlamış leydiler gibi duruyorsun." derken genç kızın kıyafetini gösteriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Zaten bir leydi olan Jade kaşlarını şaşkınca çattı. "Nereden fırlamış?"

"Sen her sorduğumu tekrar mı edeceksin? Yoksa anlamakta sorun mu çekiyorsun? Gözlerinden zekâ fışkırıyor ama kulaklarında ya da algılamanda sorunun varsa, anlatırım. Yok, dalga geçmekse amacın, bunu hiç tavsiye etmem."

"Hayır, bayım, kulaklarım iyi duyuyor, zekâm da yerinde merak etmeyin."

Bu kadın çıldırmış olmalıydı! Damarına basmadan başından savması iyi fikirdi!

Bu adam bir deli olmalıydı! Suyuna gidip derhal buradan kaçması gerekecekti!

"Cidden bu kıyafeti çok mu aradın?" dedi adam, kızın oyun oynayıp oynamadığını anlamaya çalışıyordu.

Jade mahcupça düğmeleriyle oynarken, "Bu Londra'nın son moda kıyafeti, annem yeni diktirdi diyorum size, neden inanmıyorsunuz? Hem de Madam Berta'nın son koleksiyonundan, çok az kişi sahip bunlara..." Evet, Berta bu kıyafetleri evlenecek kızlar için sezonun modasına uygun dikerdi ve evde kalmış kız kuruları için de... Tabii bunu ona anlatmayacaktı. Kafasını kaldırıp adama baktı. "Asıl siz bayım... Kendinize bir bakın!" Başını geriye attı. "Asıl siz kendinizi nereden giydiriyorsanız orayı bence şikâyet edin!"

Genç adam başını aşağı eğip, kotuna ve yıpranmış yakası hafifçe sarkmış tişörtüne bakarak, kahkahayı bastı. Jade'ye göz kırpıp, gülümseyen gözleriyle bakarak, "Sen kafayı iyi çarpmışsın, baksana giydiğin kıyafet bu zamandan bile değil. Bir de bana laf ediyorsun. En azından eski bile olsa günümüz modasından takılan benim. Kendini prenses falan mı sanıyorsun sen, yoksa sirkten falan mı kaçtın? Ama tiyatro da olabilir değil mi fakat sen hatırlamıyorsun. Beyin sarsıntısı geçirdiğine eminim." derken omuzları gülmekten titreşiyordu.

Jade kızarak suratını astı. "Bu küstahlığınız hiç hoş değil bayım! Üstelik kabasınız! Bir bayanın ince ve narin duygularını hiçe sayarak, giydiklerine hakaret edebilecek kadar centilmenlikten de uzaksınız! Sizi benimle böyle konuşmaktan men ediyorum. Sizin karşınızda bir leydi var, saygıya davet ederim." Çenesini dikleştirip, annesinin öğrettiği gibi küçümser bakışlarını takınarak ona tepeden bakmaya uğraştı. Tabii ne

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://tantev.org

kadar başarılı olduğu tartışılırdı. Sonra gözlerini yine odada dolandırıp nerede olduğunu kavramaya çalıştı. Gördüklerini anlamaya çalışarak oyalandı bakışları. Araştırmacı bir yanı hep olmuştu ama şimdi tek istediği bu ürkütücü yerden gitmekti.

Farkında olmadan işaret parmağıyla eşyaları göstererek, "Bu tuhaf şeyler de ne? Siz bilim adamı falan mısınız?" derken eliyle müzik çaları, sonra duvardaki parlak, ince siyah bir tabloya benzettiği televizyonu işaret etti. "Bu ne karanlık bir resim! Kuyu içi mi? Dini bir kabileye falan üye değilsiniz değil mi? Ayin falan..." derken korkudan nefesi kesildi.

Kendi kendine gülümseyen genç adam, televizyona yaklaşırken kafasını sallayıp söyleniyordu. Bu kız ya onunla dalga geçiyordu, ya da numara yapıyordu! Belki de kafayı iyi çarpmıştı gerçekten, gerçeği ve hayali şaşırmış karıştırıyordu. Televizyonun hemen altında duran sehpanın üzerindeki kumandayı eline alıp, düğmesine basarak açınca, içeriyi önce mavi bir ışık kapladı. Sonra ekranda, daha öncesinde belgesel kanalı açık olduğundan direk o gösterime girdi. Daha arkasını dönemeden genç kadının çığlığıyla irkildi.

Jade duvardaki tablodan ışık çıkınca, korkup yatağın üzerine zıpladı. Bacaklarının titremesini durduramıyor, kalbinin atışını kontrol edemiyordu.

"Tanrım beni koru... Tanrım beni koru! Senin kutsallığına asla ihanet etmeyen ben, senden af diliyorum! Bir daha anneme asi olmayacağıma yemin ederim. Her cuma günah çıkarma ayinlerine katılacağıma, manastıra yardım edeceğime, kiliseye her Perşembe gidip tövbe edeceğime, küfretmeyi bırakacağıma söz veririm. Bir daha pederle dalga geçip kiliseden kaçmayacağım, evden kaçıp annemi üzmeyeceğim. Ata bile binmeyeceğim." Hem ağlıyor hem de çaresizce ellerini göğsünün üzerinde birleştirmiş inayetle duâ ediyordu.

Adam çıldırmış gibi tepinen ve bir tavuk gibi gıdaklayan kıza bakakaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oysa televizyon açık durdukça kızın gücü tükeniyor, bayılacak gibi oldukça duvara doğru iyice yaslanıp ondan güç almaya çalışıyordu. Gözyaşları birbiri ardına akıyor, gözbebekleri irileşmiş retinası

görülecek şekilde titreşerek, televizyondaki görüntüye bakıyordu. Cehenneme gelmiş olamazdı değil mi? O kadar büyük günah işlememişti! Annesini üzmek en büyük günahtı demek ki ve Tanrı onu böyle cezalandırmıştı. Kesin annesini kızdırdığı için cehenneme gönderilmişti. Şimdi ne yapacaktı?

"Büyü bu, büyü! Siz o hayvanları cama hapsetmişsiniz, cadı... Cadı! Tanrım bana yardım et, cadılardan ve yaratıklardan koru!"

O ekranda hayvanlar belirip gösterime girdikçe de daha çok korkuyor, vücudunun iradesi biraz daha kırılıyordu. Genç adam ona tedirginice yaklaşmaya çalışınca, duvara iyice yapışıp büzülerek ellerini başına sardı. Boğuk çıkan sesiyle "Benden uzak durun, ben size ne yaptım? Ne olur beni o cama hapsetmeyin, ne olur size zarar vermedim!" diye yalvarmaya başladı. Yanaklarından sicim gibi yaşlar akıyordu. Kalbi bedenini terk edecek kadar güçlü çarpıyor, sırtını delercesine olduğu yeri zorluyordu. Vücudu halsizleşiyor ve bedeninde bir karıncalanma yükseliyordu. Derin derin aldığı nefesleri yavaşladı ve ardından hiç nefes alamamaya başladı.

Önce eli aşağıya kaydı sonra vücudu yavaşça yatağa doğru yığıldı. Gözlerini ne kadar istese de açık tutamadı, zaten o anda bedenini de hissetmiyordu. Cadı ona büyü yapmıştı kesin ve lanetlenmişti ruhu o yüzden bedenini cama hapsediyordu.

Ağlamaklı bir inlemeyle dudakları titrerken, gözleri kapanıyor ve hiç istemese de karanlığa kayıyordu. Gözkapakları tamamen kapandığında, dudağında fısıltı gibi çıkan son şey ise, "Cadı!" kelimesiydi.

Alex şaşkın bir halde, gözlerinin önünde sayıklayarak bayılan kadına bakıyordu. Daha evvel bu kadar kaçık bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Kahretsin, bu kadın durduk yere başını polislerle belaya sokacaktı. En başından onu bulduğu yerde bırakmalıydı ya da polisi arayıp ortadan kaybolmalıydı.

Ne kadar sakin kalmaya çalışsa da, o da genç kızın aşırı tepkisiyle donup kalmıştı. Gözlerini görmese şaka ya da numara yapıyor derdi ama gözlerinin dehşetle irileşmesini çok iyi görmüştü. Gerçekten korkmuştu bu kız. Ne demişti en son ona; "Cadı." Ne cadısı, bu kadında bir tuhaflık vardı! Asıl cadı oydu. Ne saçmalıyordu böyle, hiç istemese de

Üsküdar Pdy kitabevi ve yayınları tarafından yapılmıştır

söylediği şeye fena halde gülesi gelmişti ama aynı anda endişelenmişti de. Biraz düşününce beyin kanaması geçirmiş olmasından ve evinde ölmesinden korktu. Bu daha kötüydü! "Bu böyle olmayacak." deyip Jade'ye yaklaşarak yatağa bayılmış olan genç kızı kucağına aldı ve dikkat ederek önce odadan sonra evden çıktılar.

Kızı hastaneye götürmek için arabasının arka koltuğuna uzandırarak kapıyı kapattığında, karıştığı bu iş hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği iyiliğin maraz getirdiğiydi ki, bunu yaşamak üzere olduğunu hissediyordu. Kendisi de ön koltuğa geçip anahtarı kontağa taktı. Arabayı çalıştırmadan önce dikiz aynasından arka koltukta, kabarık elbisesinin içinde uyuyan kıza bir kez daha bakmadan edemedi. Onu yaralı bir yavru kedi gibi masum görmese alıp evine getirir miydi? Şimdi tek yapması gereken şeyin onu gerçekten bir hastaneye götürmek olduğuna emindi. Ayağını gaz pedalına bastı ve en yakın hastaneye doğru yola koyuldu.

***

Saatler sonra yaşlı doktor kapının girişinde durmuş Alex'le konuşurken, genç adam kendisinin bile anlayamadığı şeyleri doktora anlatmaya çalışıyordu. Kafası bu kadar karışmışken, anlattıklarıyla daha çok karışıyordu. O kadının yaptıkları hiç normal değildi ve bu anormal durumu anlatmak bile zordu.

"Bakın Doktor Bey, ilginç davranıyor... Sanki bu dünyayı ilk defa görüyor gibi, ya da ne bileyim deli gibi davranıyor. Çılgın olduğu doğru ama aptal birine benzemiyor ki üstüne kondurayım bu yaftayı. Ya da kaçıksa çok iyi saklıyor. Önce şaka yaptığını zannettim, korktuğu için tedirgin olduğunu ve deli numarası yaptığını bile düşündüm ama gözlerini gördüm... Gerçekten korkarak bakan ve hemen ardından bayılan gözlerini..." Ellerini sıkıntıyla saçlarına daldırdı. "Sokakta baygın buldum, kafası kan..." Yatakta uzanan kızdan gelen bir inleme sesi duyulunca, ikisi de aynı anda kafasını yatakta yatan hastaya çevirdi.

Jade başındaki felaket ağrıyla ve gözlerinin ateş çukurlarında gibi yanmasıyla ayılmaya başladı yeniden. Gözlerini zorlanarak açtığında ilk gördüğü şey beyaz bir tavan olmuştu, yumuşak yastıktaki başını yana çevirip inledi. Elini kaldırıp alnına koyarken, lanet ağrı da yine

fena halde şiddetlenmişti. Beyninin içinde yam yam dansı yapan apaçi ekibi vardı sanki. Kulağına sesler gelince bakışlarını kapının girişine çevirip, ona şaşkınca bakan kişilere afallayarak karşılık verdi. Sonra gözleri tekrar irileşti. Birdiler, iki olmuşlardı ve yanındaki adam ondan daha da değişik giyimli ve uzun saçlaydı. Gözlerinde çembere alınmış bir demirle ona bakıyordu. Ulu Tanrım gözlerindeki koyu camlarda neydi? Kuruyan dudaklarını diliyle hafifçe nemlendirirken farkında olmadan inledi.

"Aman Tanrım! Tanrı beni korusun, şefaatiyle kutsasın!"

Çekingen gözlerle konuşan adamlara bakakaldı. Elini yine şakaklarında gezdirdi, yanına yaklaşan kişilerin yüzlerine bakmaya bile korkuyordu. Rüya değilmiş... ya da kâbusu gerçek olmuş gibiydi. Jade kendi kendine konuşurken, doktor elini uzatıp Jade'nin kafasını incelemek için hareket etti. Genç kız refleksle irkilerek geriye doğru çekildi ve yatakta tepinerek çığlık atmaya başladı.

"Dokunmayın bana, yalvarırım bayım lütfen, Tanrı aşkına bağışlayın! Size istemeyerek bir hata yaptıysam..."

Yaşlı doktor ona gözlemleyen bakışlar atıp, "Ben doktorum kızım, izin verirsen seni muayene edeceğim." diye sakinlikle belirtti.

Bu oda da diğeri gibi garipti. İçindeki eşyalar ve yatak görülmüşün dışında, doktorum diyen adam ise hepsinden daha farklıydı. Boynunda bir şey vardı, o şeyle ellerini falan bağlamaya çalışmazdı değil mi?

Jade geriye iyice çekilmiş, artık yataktan düşecek hale gelmişti. Başını olumsuz anlamında sallayınca yaşlı doktor "Bak kızım sana zarar vermek isteseydim baygınken yapardım ama yapmadım değil mi? Çünkü ben doktorum ve sadece seni kontrol edeceğim, başından yaralanmışsın bu tehlikeli olabilir." diye uyardı.

Jade sonunda eli mahkûm onları daha fazla kızdırmaktan korktuğu için "olur" anlamında başını salladı. Koyu saçları bukleler halinde omuzlarına dökülmüş, başında büyük bir bandaj vardı. Üzerine yataktaki çarşafı iyice çekip burnuna kadar ufak bir çocuk gibi örtünürken, tedirgin bakışlarını onlara dikip, duâ etmeye başladı. Doktor ona nazikçe uzanıp dikkatlice canını yakmadan kafasındaki yarayı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - Kamyon.org

inceledikten sonra, elindeki çubuk gibi uzun aletin ışığını yakıp g züne bakmak isteyince, Jade korkup tekrar çığlığı bastı.

Gözüne gelen ışıkla kör gibi olurken, onların gözlerini oymaya çı lıştığını sanıp çırpınmaya ve ürkerek yalvarmaya başladı. Doktor e lerini sıkıca tutup onu zapt etmeye çalışırken, kız korkup yatakta ge riledikçe geriliyordu.

"Tanrım beni koru, sopadan ışık çıkıyor!"

Panikle istavroz çıkarmaya başladı.

Doktoru itmeye, kolundaki serumu çıkarmaya çalışınca, doktor gerileyip ona güven veren bakışlarını sundu ve ellerini yukarı kaldı. rıp sakince konuştu. "Tamam, sakin ol kızım sadece muayene edece. ğim, sakin ol." diyerek güvenini kazanmaya çalıştı.

Doktorun telkiniyle Jade sakinleşeceğine daha da ürkerek ellerine bakıyordu. Doktor sonunda kalemindeki ışığı kendi gözlerine tutunca, kızın içi de bir nebze rahatladı ama tedbirli bakışlarını üzerlerinden çekmedi. Sıkça aldığı nefeslerini düzene sokmaya uğraştı.

"Şimdi sana bir kaç soru soracağım, bana cevap verir misin?"

Jade irileşmiş bakışlarıyla çarşafı burnuna kadar çekip, başını salladı.

Doktor elini kaldırıp parmaklarını gösterdi. "Bu kaç?" derken iki parmağını onun görüş alanına getirdi. Jade titrek sesiyle "İ-iki" diyebildi.

"Peki, bu?"

"Be-beş."

"Peki, adın ne?"

"Jade Wharton Hope."

"Kaç yaşındasın kızım, biliyor musun?"

"22 efendim."

Doktor genç adama kısa bir an baktı, kız da başını çevirip kapının girişinde duran o tuhaf giyimli adama... hâlâ onlara dikkatle bakıyordu. "Peki, hangi yıldayız Jade?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarını çattı genç kız, onu salak mı sanıyorlardı? Başını dikleştirip kızgın bir sesle, "Tabii ki, 1886." dedi zekice.

4. BÖLÜM

Her düşünceni dile getirme,
Sana yakışmayan hiçbir düşünceyi hayata geçirme.
Samimi ol fakat asla basit davranma.
Hamlet, William Shakespeare

-Yunanistan-

-West Attica General Hospital "Agia Varvara"-

"Tabii ki, 1886."

Jade kafasını dikleştirdi. "Bunları niye soruyorsunuz?" dedi üzgünce.

Doktor denilen uzun saçlı, beyaz giyimli, gözlerinin üzerinde görülmemiş bir aksesuar taşıyan adam ağzını açtı ama konuşmadan yine kapattı; ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. Sonra ona garip bir anlayışla bakarak, "Bunları sormam lazım küçük hanım, üzgünüm. Ne mezunusunuz, ya da mesleğiniz ne, bu önemli." derken, o da kıyafetine takılmış bir biçimde eliyle üzerini gösterdi.

Asıl normal olmayan onlardı. Şu anda bulundukları oda, üzerinde oturduğu yatak, beyaz duvarlar, beyaz tavan ve kocaman camları çevreleyen pervazlar bile akıl dışıydı. Burası abisinin onu korkutmak için sürekli anlattığı o tımarhanelerden biri miydi acaba?

Üçgen3D Dijital Arşiv - https://www.ucgen3d.com

Ona kötü şeyler yapacak deli bilim adamlarından olmalıydılar bu iki kaçıkta! Onların güvenini kazanmalı ve buradan bir an evvel kurtulmalıydı. Düşündü, mantıklı olmaya çalıştı ama lanet olsun ki ne kadar sakin olmak isterse istesin yaşadıklarını hatırlayınca sadece çığlık atmak istiyordu.

Jade sesinin sakin çıkmasına dikkat ederek ve bir karacanın masum bakışlarını takınarak doktorun gözlerinin içine baktı. "Ben leydilik mezunuyum, 5 sene Madam Consuela'nın yanında eğitim aldım. Okulumu başarıyla bitirdim. Annem bundan hep gururla bahseder." Hoş annesinin onun için gurur duyduğu tek şey de eğitimiydi ya...

Doktor büyük bir mucize gerçekleşmişçesine transa geçerek, genç kıza ilginç bir şeye bakar gibi dikkat kesilmiş bakıyordu. Elini çenesinde gezdirirken aklı oldukça karışıktı. Yüzünü ekşiterek başını salladı. "Bu kadar sanırım, sizi sağlığınız için bir süre burada misafir edeceğiz."

Doktor topuklarının üzerinde dönüp hâlâ şaşkınlıkla olanları kavramaya çalışan Alex'e baktı ve kafasıyla *gel* işaretini verip odadan ayrıldı.

Genç adam doktorun ardından bakarken, onu merakla izleyen kıza döndü. Saçlarını kurcalayarak, "Ben şey... yani..." kapıya çevrildi gözleri. "Doktorunuzla bir konuşayım, size iyi dinlenmeler bayan." diye bocaladı. Kızın hâlâ şaşkın olduğuna aldırmadan kapıdan çıktı.

Jade kucağında düğümlediği ellerine bakarak, "Ben bunları şaşırtacak ne dedim de bana böyle kendini tırmalayan deli görmüş gibi baktılar ki?" diye üzgünce söyleniyordu.

***

Ve bu geliş gidişlerin bir sonu olmadı. Başka bir odaya alındı Jade. Özel bir odaya...

Her gün başka bir doktor, her gün farlı kişiler, defalarca farklı sorular soruyor, arada polis olduğunu belirten o siyah giyinişli yılışık adamlar gelip olayı hatırlayıp hatırlamadığını sorguluyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

İlk başlarda tedirgin olduğu ve korktuğu ne varsa zamanla alışmaya ve her şey normalmiş gibi ilgisiz kalmaya başladı. Tam anlamıyla çözemese de düşünmeye başlamıştı. Biri deli olabilirdi ama hepsi olamazdı.

Hemşireleri, doktorları, polisleri hepsi mi aklını yitirmişti? Şu kadarını anlamıştı ki; burada kanunu polis dedikleri adamlar sağlıyordu.

Jade yerinden yavaşça kalkıp banyoya geçti. Musluğu açıp her zamanki gibi elini altına uzattı. İşte bu hissi seviyordu. Musluğa ilk dokunduğu zamanı anımsayıp gülümsedi. Çığlık atmamak için saatlerce elini ağzına kapatıp suya bakmıştı, ta ki bir hemşire gelip suyu kapatıp küresel ısınmadan bahsedip azarlayıncaya kadar.

Serin su avuçlarından taşıp süzülürken, olanları düşünerek dalıp gitti. Ayılırcasına başını iki yana salladı sonra ve elini yüzünü yıkayıp odasına geçti. Sahi burası onun evi gibi olmuştu ne zamandır değil mi? Kumandayı alıp televizyonu açtı. Zaten şu ana kadar ne öğrendiyse bu kara tabloya benzeyen şey sayesinde öğrenmişti. Şimdi geldiği hayatı yeni yeni kavrıyor, öğrenmek için hiç bir fırsatı kaçırmıyordu. Gerçi buraya nasıl geldiğini hâlâ bilmiyordu ama bir gün bunu bulacaktı. Üstelik o garip taşın da bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyordu ama taşı hâlâ ortalarda yoktu. Eğer onu buraya o taş getirdiyse geri dönmek için de ona ihtiyacı vardı ve buradan çıkması imkânsızdı. Hem çıksa bile yol iz bilmeden nereye gider, nasıl arardı taşını?

Yine bir gün doktorun biri başka bir doktora söylerken duymuştu; eğer hafıza kaybı denen o hastalıktan geçirmiyorsa, deliler hastanesine kapatılabilirdi. Korkmuştu ve derhal gardını almıştı. Zamanla gelen doktorları, hafıza kaybı diye öğrendiği o hastalığa inandırdı. Artık ne söyleseler çoğunlukla 'hatırlamıyorum' diye cevap veriyordu. Çünkü her gün ziyaretine muntazam olarak gelen ve onu o sokak arasında baygın bulan Alex, eğer böyle üşütük gibi davranmaya devam ederse, deliler hastanesine gönderileceğini söylemişti. Doğru demişti. Bu açıklanamayacak kadar ilginç bir durum olsa da böyleydi. Bazen sanki bir rüyadaymış gibi geliyor, gözlerini açınca bu kâbusun bitecek olmasını umuyordu. Fakat günler geçtikçe umudu azalıyor, bu rüyanın gerçek olduğunu daha iyi kavramaya başlıyordu. Yemekleri başka, yaşam tarzları başka, oturuşları, duruşları, konuşmaları bile başka bu insanlar ona yabancıydı. Ailesini, kendi insanlarını ve atını özlüyordu. Bunu artık onlara anlatmaktan vazgeçmişti. Bilmemeliydiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam o sırada kapı vurulunca, olduğu yerde yakalanmış bir suçlu gibi sıçrayarak gözlerini kapıya çevirdi. Düşünceli ve titrek sesiyle, tedirginliğini saklamaya çalışarak, "Girin!" dedi.

Kapı açıldı ve hemşire yanındaki bir polisle içeriye girdi. Kaç zamandır gördüğü kıza alışık bir seslenişle, "Jade, Memur Bey seninle konuşacak." diye belirtti. Bu sefer gelen polis başkaydı.

Polis, şapkasını çıkarıp önüne alarak kemerine taktı. Meslektaşlarının üşütük diye tarif ettiği kıza bakmadan evvel, gözlerini dikkatle içeride gezdirdi.

"Hanımefendi, müsaitseniz size soracağım bazı sorular var."

Jade kafasını evet anlamında sallayıp, kibar bir el hareketiyle işaret verdi. Reverans yaptığında diğer polislerin ona nasıl güldüklerini hatırlıyordu Jade, bir tek Alex gülmüyordu ona. Artık bir tek ona reverans yapıyordu Jade de.

Orta yaşlı adam yanına kadar yürüdü, elindeki kâğıda bir şeyler yazıp kafasını kaldırdı.

"Adınızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, adım Jade."

"Soyadınız?"

"Hatırlamıyorum."

"Anladım."

"Peki, yaşadığınız yer? Yaşınız?"

"22 sanırım, ya da öyle bir şey olmalı..." Jade dudağını dişleyip umutsuzca başını salladı. İçinden de, "Konuşma Jade konuşma, seni o delilerin gittiği yere götürmesinler." diye telkinler veriyordu kendine.

"Anlıyorum, hatırlamıyorsunuz galiba."

Jade kafasını salladı, gözlerini kucağındaki ellerine sabitledi çünkü yalan söylediği anlaşılacak diye korkuyordu. Gözleri sislendi ve ondan bağımsız olan iri damlalar eline dökülmeye başladı. Onun bu duygusal ve acınası hali, ilk kez onu sorgulamaya gelen bu polisi de etkilemişti. Kızın üzgün olduğunu düşündü oysa Jade cidden aklını kaçırmamak için kendi içiyle bir savaş halindeydi.

Kapı tıklatılınca, ikisinin de aynı anda bakışları kapıya çevrildi. Alex ve yanındaki doktor konuşarak içeri girip, yatağın başında duran memuru selamladılar. Polis, doktora kısaca başını sallarken "Bu kadar, bir şey hatırlarsanız haber verin mutlaka." diye bildirdi ve sonra tokalaşmak için elini Jade'ye doğru uzattı. İlk zamanlar korkuyla geri kaçan kız, şimdi olduğu yerde durakladı. Bunu biliyordu; bu zamanda kadınlar erkek gibi el sıkışıyorlardı. Geçen gün yaptığı gibi yine sakince elini uzattı ve "Haber veririm efendim." dedi Alex gibi saygıyla.

Polisin peşinden doktor ve Alex de dışarı çıktılar. Polis elindeki kalemin kapağını kapatıp göğsündeki cebine koyarken doktora baktı.

"Durumu nasıl, ne teşhis koydunuz?"

Doktor ellerini beyaz önlüğünün cebinden çıkarıp yanına saldı. "Hafıza kaybı yaşıyor. Ya, psikolojik çökme yaşamış her şeyi unutmuş, ya da travma geçirip kendine yalandan bir hayat yaratmış."

"Yani o enteresan davranışlarının açıklaması bu mu?"

"Tüm tetkikler normal çıktı. Başka bir sonuca ulaşamadık." diyen doktor elini cebine geri koydu. Polis gözlerini kısa bir an yanındaki adamın üzerinde gezdirdi. "Aklını kaçırmamış yani?"

"Hayır, bilhassa çok zeki bir kız, öğrenmeye de çok hevesli. Deli olsa bilirsin... ama bu kız sadece hasta tepkileri veriyor."

"O halde onu kimsesizler yurduna götürebilirim." Gözlerini ciddiyetle devirdi. "Zamanla iyileşir herhalde?"

Doktor yanaklarını şişirip oflarken, Alex onun o kimsesizleri esir ettikleri yere götürülme fikrine sıcak bakmayarak lafa karıştı.

"Orası olmaz!" dedi teklifsiz lafa dalarken. İkilinin dikkatli bakışları da genç adamın yüzüne kaydı. "Öyle yerleri bilirim. Onun gibi narin biri orada yapamaz. Baksanıza nasıl saygılı, nazik ve kibar..." Polis, Alex'e şüpheyle bakarken, aynı anda da anlamaya çalışarak gözlerini kıstı.

"Pardon, siz kim oluyorsunuz bayım? Yakını mısınız?" Alex elini uzattı.

"Ben Alex Diar, Jade'yi bulan kişiyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, adınızı duydum." dedi Polis tek kaşını kaldırıp, itinayla genç adamı süzerken. Bakışları alışkanlık üzerine her bir azasını ayrı taradı Alex'in.

"Onu nerede buldunuz?"

Genç adam omuzlarını biraz yukarı kaldırıp dikleştirdi. "Daha önceki memurlara da anlattım, evimin arka sokağında baygındı bulduğumda ve artık aynı sorulardan sıkıldım. Neden hep aynı soru? Şüpheleneceğiniz bir hata yapmadım. Ona zarar vermedim, tehdit etmedim, canını yakmadım. Sadece ziyaret ediyorum ki o da insanlık namına, çünkü ben de kimsesizim ve böyle bir şeyin ne demek olduğunu iyi bilirim. Üstelik o tıpkı bir bebek kadar masum. Baksanıza hiçbir şey hatırlamıyor, tehlikeye çok açık."

Polis ona inandığını belirten bir hareketle bu defa doktora döndü, genç adamın konuşması samimi gelmişti. "Hastaneden çıkabilir mi?"

Doktor onaylar anlamında kafasını salladı. "Evet, zaten hasta değildi. Sadece hafıza kaybı olduğu için bu kadar beklettik."

Alex ciddi bir ifadeyle polise bakıp, gözlerini gözlerine odakladı. Biliyordu ki gözler emniyet kemeri gibiydi. Polisler de bakışlara çok değer verirdi. Ona güven veren bir bakış sunarken, kendinden emin konuşmasıyla bir yandan da memuru etkilemeye çalıştı.

"Onu benim kaldığım kiralık eve götürmeyi düşünüyorum." Kaşlarını kaldırıp onay bekleyen bir ifadeyle, "Tabii, eğer sizin için de uygunsa Memur Bey? Biliyorsunuz dışarısı çok tehlikeli ve ona zarar gelmesini istemem. O toplama kamplarındaki insanlar masum değiller, hatta sokakların sert dili onların yaşam stili olmuş durumda. Yazık henüz bu köhne dünyanın içindeki hiçbir kötülükten haberi yok. Böyle temizken, dibe çökmesi daha kolay... Onu bir köşe başında tecavüze uğramış ya da intihar etmiş olarak bulmanızı istemiyorum. Siz de bilirsiniz ki oralarda güçlüler zayıfı ezer, yok eder, dünyanın düzeni bu... Hem böylece belki de kısa sürede iyileşir. Sorun da kalmaz."

"On sekizini geçmiş bir birey, her ne kadar hatırlamasa da... Bizce sakıncası yok ama karar kadının biliyorsunuz, sonuçta artık reşit biri. Biz sadece ona kalacak bir yer sunarız, dışarıda kalmaması için yardımcı oluruz. Eğer siz de anlaşırsanız, elbette sizinle gidebilir."

Gürsel PDF Kitaplığı - http://kitaplig.org

Alex bundan güç olarak içeri girdi ve onu görünce mutlu olan Jade her zamanki zarafetiyle yerinden kalkıp, üzerindeki bedeni büyük pijama takımının içinde saygıyla reverans yaptı.

Alex gülerek "Bunu bir daha yaparsan seni buradan çıkaramam. Seni daha evvel uyarmıştım." dedi alayla.

Jade korkuyla, "Af edersin." deyip camın önüne geçti. Düşünceliydi, ona bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"Şey... Alex, beni bulduğunda..." derken derin bir nefes aldı.

"Beni bulduğunda elimde yeşil taşlı bir kolye vardı. O nerede?"

Genç adam anlamayarak başını salladı. "Yani gördün mü onu?"

"Hayır, seni bulduğumda tek yaptığım panikle evime getirmek oldu. Herhangi bir kolye hatırlamıyorum." Jade'nin kaşları hüzünle gözlerinin üzerine düştü. Buradan kurtulmasının tek yolu bu kolyeyi bir an önce bulmaktı. Yoksa gerçekten cezası esaret olacaktı. İnsanlar zindana kapatılırdı ama o geleceğe kapatılmıştı. Tanrım, bu ne tür bir işkenceydi!

Onun üzüldüğünü fark eden Alex, "Üzülme, bakarız. Kimse almadıysa oralarda bir yerlerdedir."

Jade bunun olması için dua ederken tebessümle başını salladı.

Çok vakit kaybetmeden ve polisler fikrini değiştirmeden Jade'yle konuşan genç adam ne yapıp edip onu kendisiyle yaşamaya ikna etmeyi de başardı.

İki gün sonra son tetkikler yapıldı ve hastaneden Alex'sin evine gitmek üzere ayrıldılar. Yol boyunca devasa binalara ve çıldırmış bir topluluk oluşturan çeşitli insanlara şaşkın bir düşünce karmaşasıyla baktı. Televizyondan gördüğü birçok sıra dışı şeyi yakından görmek onu hem ürkütmüş hem de acayip heyecanlandırmıştı.

Gözlerini ilk defa açtığı eve tekrar geldiğinde yutkunarak etrafına bakındı. Bu endişeyi anında fark eden Alex, onu güldürmek için çeşitli yollar arayarak, sürekli bir yolunu bulup korkusunu geçiştirmeye çabalıyordu.

Bu genç adam ona iyi davranıyordu, en azından ondan kötülük gelmeyeceğini umuyordu. Aslında yaptığı çok saçmaydı. Hiç tanımadığı bir adamın peşine takılıp, onun evine mecburiyetten dolayı gidiyordu. Tam olarak nasıl biri olduğunu bile bilmiyordu ki henüz! Adamın ona gösterdiği görünen yüzü müydü? Ama içinde bir yerler, bu genç adamın insanlığına inanmaya ihtiyaç duyuyordu. Burada yapayalnızdı. Tek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başınaydı ve birine güvenmek istiyordu. Zorundaydı daha çok. Çünkü bu değişik âlemde bir başına kalmaktan korkuyor ve kendini uzaydan gelmiş bir misafir gibi hissediyordu.

***

Zaman ne çabuk geçiyordu. Üstelik Alex'le birlikte genç adamın onu bulduğu yere gitmiş, saatlerce aramış ama kolyeye rastlayamamışlardı. Tabii ki biri bulup almıştı kolyeyi. Jade şimdi nasıl geri dönecekti ve dahası kolyesi kimin elindeydi diye düşünürken, olabilecekler onu dehşete düşürüyordu. Saatlerce Alex'e kolyeyi anlatıyor, tarif etmekten sıkılmıyor, belki bir yerlerden çıkar diye umut ediyordu.

"Çok mu pahalıydı bu kolye?" diye sordu Alex merakla.

"Yo, hayır... Ama değerliydi benim için."

Günler geçtikçe evde oturmaktan içi daralan ve her gün Alex'in işten gelmesini bekleyen kız zamanla sıkılmaya başladı. Alex dışarıdaki olabilecek tehlikeler yüzünden onun sokağa çıkmasını istemiyordu ve doğrusu haklı olduğu da bir gerçekti. Başına gelen bunca maceradan ve yatılı hastane günlerinden sonra Jade de dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu zaten. Ama zaman geçtikçe dört duvarın arasında sıkışıp kalmak da asi ruhuna ağır gelmeye başladı. Kitaplar okudu, televizyondan bir sürü yeni bilgi öğrendi, bilgisayar dedikleri o yapay zekâdan akla zarar şeyler seyretti, cep telefonu denen icatla Alex'le konuştu ve dört duvar arasında milenyum genç kızı olmaya adım attı. Ancak ne yaparsa yapsın sonunda artık nefes alamadığını Alex'e söylerken, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Çünkü bütün bunlara alışamıyor, şatafatlı görünen ama aslında sade olan o eski hayatını özlemeden edemiyordu.

Jade bir restoranda baş aşçı olarak çalışan Alex'i ikna etmiş ve sonunda onun yanında işe girmeyi başarmıştı. Ne kadar zor ve ne kadar da her şeyi unutturucu bir şeydi bu çalışmak dedikleri. Aynı zamanda çok da yorucuydu. Kan ter içinde çalışırken, bundan önce dikiş dikmekten, piyano çalıp ata binmekten ve parti parti dolaşmaktan başka bir şey yapmayan Jade, şimdi aslında hayatın ne kadar zor olduğunu, alın teri ile kazanılanın ne kadar ağır şartlarda elde edildiğini görmüştü.

Eteklerine çamur bulaşan kabarık elbisesini temizleyip dolaba asarken hüzünlüydü. Çünkü burada onu giymesi neredeyse imkânsızdı. Hoş hep şikâyet de ediyordu ya rahatsızlığından, şimdi kurtulmuştu işte ama sevinemiyordu. Bu sebepten Alex ile alışverişe çıkıp, işe giderken giyebileceği bu döneme uygun rahat birkaç kıyafet almışlardı.

Daha evvel aşçılarının ya da seyislerinin nasıl şartlarda çalıştığını, hizmetlilerinin sabahın karanlığında kalkıp gecenin köründe yatmasını hiç umursamamıştı. Ama çalıştıkça yaptığı bencilliklerden utanmaya, gecenin bir yarısı sırf canı soğuk bir şey çekti diye mahzendeki taş odaya hizmetçi gönderip kendini mutlu ettiğine pişman olmaya başlamıştı.

İnsanın kendi emeğinin karşılığını alması çok başka bir duyguydu. Alex ona bir oda, bir de yeni hayat hediye etmişti. Jade çok konuşmayan ama ona karşı her zaman nazik olan bu adama minnet duyuyordu. Ona en zor zamanında yardım ettiği için sonsuz bir teşekkürle bağlıydı. Şansı vardı ki karşısına Alex çıkmıştı. Ya bir tecavüzcü, gangster ya da katil ruhlu birine denk gelseydi. Tanrı onu cezalandırırken bile korumuştu.

Aslında başlarda nasıl da korkmuştu ondan da, bu dünyadan da... Çok farklı bir yerdi burası. Her yeri farklı, düzeni değişik! İnsanları özgürdü ama kaypaktılar da... Yardıma muhtaca karşı hoşgörüsüzdüler. İhtiyaç duyulan duyulmayan birçok şey vardı ama herkes alamıyordu çünkü çok da pahalıydı. Burada en önemli olan şey paraydı. İnsanların para için yapmadıkları kalmıyordu. Çalıştığı ilk günlerde sokağa bile çıkmaya korkarken, şimdi bunlara alışıyor ve içine düştüğü bu dünya ona artık rahat ve oldukça kolay gelmeye başlıyordu.

Araçlar ve teknolojiler neredeyse her işi görebiliyordu. Hızlı tüketim haddinden fazlaydı, insanlar doyumsuz ve mutsuzdu. Aşklar tek gecelik, sevgiler menfaate dayalıydı. Kimsenin kimseye saygısı yoktu. Ne bir annenin çocuğuna, ne bir çocuğun annesine, ne de eşlerin birbirine... Sokak ortasında kavga edenlere rastladığında nasıl arkasına bakmadan kaçtığını iyi biliyordu Jade. Sanki her şey çok iyiydi ama aynı zamanda çok da kötüydü. Kadınlar erkek, erkekler kadın gibi

davranıyordu bazen. Çocukların ailelerine karşı tutumu içler acısıydı. Bu zamanda saygı paradan sonra, sevgi menfeaatten sonra geliyordu.

Anlamak zordu.

Yine yorgun geldiği bir gece, vücudunun her yerinde hissettiği kemiklerinin ağrısından ayakta duracak hali kalmamıştı. Yatağa yanaşıp pikesini açtı. Buz gibi çarşafın üzerine uzanınca, önce biraz ürperdi. Duş alacak hali de yoktu bu gece, neyse ki geceliğini giyecek kadar gücü kalmıştı. Elini komodine doğru uzatıp üzerindeki abajurun ışığını kapattı. Başını yastığa koyar koymaz tüm günün yorgunluğuna yenik düştü bedeni, hiçbir kötülükten habersiz duyularıyla uykunun kollarına kendini teslim etti. O kadar yorgundu ki, kulağının dibinde top patlasa duymazdı.

Çoğunlukla eve onunla birlikte dönmeye dikkat eden Alex, o gün çok geç bir saatte geldi. O da tüm gün yemek yapmaktan bunalmış bir biçimde bitap düşmüştü. Elindeki montunu kanepenin üzerine fırlatıp, bakışlarını içeride gezdirdi. Ev her zamanki gibi derli toplu ve tertemizdi. O geldi geleli masanın üzerindeki vazoda çiçek, ocakta çay, dolapta hep yemek oluyordu. Garipti, bir kadının varlığı bu mu demek oluyordu? İnsanın hayatına çekidüzen veren her zaman kadın taraf mıydı?

Jade ortalarda yoktu. Genç kızın odasının kapısına usulca yanaştı, bu saatlerde hep uyuyordu zaten. Daha önce hiç çalışmadığı o kadar belliydi ki, iş temposu onu fazlasıyla yorgun düşürüyordu. Kapıyı birkaç defa hafifçe tıkırdattı yeniden. Ses gelmedi ve uyuduğundan emin olunca kapının kolunu yavaşça çevirip, gıcırdatmadan açtı.

Elinin ucuyla kapıyı aralayıp ileri doğru ittirdi. Bakışlarını yatağa kaydırdı. Jade her zamanki gibi üzeri açık uyuyordu. Bacağının birini çarşafının üzerine atarak dışarı çıkarmıştı.

Gülümsedi Alex. Her zamanki gibi yine gizlice onu seyrediyordu. Sonra bacaklarına takıldı gözleri ve yavaşça yukarılara kaydırarak, bedeninde fütursuzca gezindi bakışları. Gördükleri karşısında kanı kaynıyordu. Bakir bir toprak gibi çekiciydi bu kız, masum, saf ve garip bir şekilde hüzünlü. İnsan onu merak ederken buluyordu kendini. Bu yaşına kadar el değmeden kalması imkânsızdı, bu devirde üstelik... bu

kadar masum gözlere sahip olması da haksızlıktı. Kırılacak diye korkuyor, korkacak diye aklını kaçırıyordu.

Bir gün çekip gider miydi? Ya da hayatına bir erkek girer miydi? Onu üzerler miydi? Çok güzeldi. İnsanın nefsini harekete geçirecek kadar güzel ve seksi, üstelik farkında olmasa da erotik ağzı, tutkulu gözleri masumken bile insanın aklını başından alıyordu.

Kapının kolunda asılı kalan ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmakları acıdı, gözlerini sıkıca kapattı ve birkaç saniye başını geriye düşürdü. Genç kızın bu hali onu kendinden geçirirken, ağzından küçük bir inilti kaçtı.

***

Seni çok özledim anne!

Kavgalarımızı bile özledim. Günün en güzel deminde dizlerine yatmayı, sohbet ederken seni kızdırmayı, güldürmeyi ama en çok sarılmanı özledim. Sesini çok özledim. Gülüşlerin çınlıyor bazen kulağımda, bazen de özlediğini hissettiğim zaman hüzünlü gözlerin beliriyor zihnimde. Yüzün yakınlaştıkça uzaklaşan hayaller gibi, tam dokunacağım zaman kayboluyor zihnimde.

Oysa en çok senden ayrılınca mutlu olacağımı sanırdım ben, şimdi en çok seni özlüyorum.

Babamı da özlüyorum, ablamı, abimi hatta Maria'yı çok özlüyorum. Miniklerin kokusu burnumun direğini sızlatıyor, minik ellerini, ufacık parlak gözlerini hayal etmekten yoruldum. Beni anlatıyor musunuz onlara, yoksa unuttunuz mu? Sizi terk ettiğimi düşünüp nefret mi ettiniz, yoksa artık geleceğim günü umut etmiyor musunuz?

Ablamın bebeği doğmuştur kesin. Maria belki de yeniden anne olmuştur. Babam hâlâ senden gizli tütün içiyor mu?

Anne ben seni çok özlüyorum.

Burası ne garip dünya bir bilsen! Halimi özetleyecek olsam; "Ben geçmişten geleceğe geldim, bu dünyaya yabancıyım." bile diyemiyorsun anne.

Her günüm o taşı aramakla geçti ama bir türlü bulamadım. Bir gün tekrar geçmişe dönersem umudunu içimden hiç sökmedim.

Ben çalışıyorum anne. Başkalarına emir vererek geçmiyor burada hayat, sana başkaları emir verdiğinde yaşayabiliyorsun. Resim yapmaktan başka iş bilmeyen, dikiş konusunda beceriksiz, müzik konusunda yeteneği körelmiş, usta bir at binici olmaktan başka meziyeti olmayan kızın artık kendi ekmek parasını bilek gücüyle kazanıyor.

Burada insanların işlerini makineler yapıyor. Geleli on bir ay oldu ve ben hâlâ bazı şeylere merakla bakıyorum. Adına bilgisayar denilen çokbilmiş bir kutu var, anladığım kadarıyla bu dünyayı o makine yönetiyor.

Gerçi insanlar bunu reddediyor, hep kendilerini öne çıkarıyorlar ama bence gerçek bu; onlar bilimin kölesi olmuşlar. Alex'in yanında işe başladım, aşçı yardımcısı olarak. Önceden yatağımı bile toparlamasını bilmezken şimdi bulaşık dahi yıkıyorum.

Alex garsonluk yaptırmıyor bana, bunun için fazla çekicisin diyor, saçma...

Bir de özgürce giyinmeyi öğrendim. Sanırım en çok bunu seviyorum. Ama at binemiyorum, burada ulaşım için araba denen hızlı makineler var.

Bugün sabah koşusunda bir kadınla tanıştım. Konuşması çok hoşuma gitti. Bizim dünyamızdan gibi kibardı hareketleri, umarım bir daha tekrar karşılaşabilirim.

Öğlen yine bilgisayarın başındaydım, bu kutudan daha öğreneceğim çok şey var. Bu dünyayı sevdim, burada özgürüm, yani kısmen tek sıkıntım size olan özlemim.

Bugün mini şortla işe gittim, onu giyerken aklımdan sen geçtin. Beni o halde görsen kesin kalpten giderdin. O halini görmeyi ve kahkahalarla gülmeyi istedim, bunun yerine ağlamakla yetindim.

Bacaklarım açık, hatlarım meydanda, başlarda utandım ama sonra alıştım. Göğüs dekoltesi gibi cüretkâr... Keyifli bir deneyimdi. Tabii Alex'in kıskançlık krizini saymazsak.

Artık bana ilk geldiğim günlerdeki gibi nazik ve sabırlı davranmıyor. Sanki kocam gibi tutucu ve sahiplenici davranıyor ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor.

Neden böyle değişti bilmiyorum. Ama sabrım tükenmek üzere, ona minnet duymasam, bu saat çeker giderim. Ama en zor günlerimde o vardı yanımda. Hem gitsem nereye giderim, bu dünya bizim dünyamızdan daha tehlikeli... Özellikle tanımayanlar için. Tek dileğim o hayatımı karartan şeyi bulmak. Ama yok! Lanet olası kolye, neredesin?

Jade - Gelecekten... Yıl 2013 - pazar.

"Jade hazır mısın, işe geç kalıyoruz? Biliyorsun bugün çalışanlar için zorunlu ilk yardım kursu var." Ve kapı birden açıldı.

Kapının aniden açılması ile sinirlenen Jade, oturduğu yerden öfkeyle doğrulup ayağa kalktı. Hiddetli bakışlarını genç adama dikip kızgınca kısa bir zaman baktı.

"Alex, senin kapı vurmak diye bir şeyden haberin yok mu?"

Sanki havada sinek vızıldıyormuş gibi tepkisiz kalan Alex, genç kıza ateşler içinde bakıp sırıtarak, omuzlarını umursamazca sarstı. Ona gülmek yakışıyordu, kızdırdığı zamanlar hariç.

"Tersinden mi kalktın yine, hadi geç kalıyoruz, sonra kavga ederiz. Çalışanların eğitim günü bugün, vakit kaybetmeden gidelim."

Genç kız ona doğru sakince yürüyüp tam önünde durdu. Çenesini yukarı kaldırarak başını dikleştirdi ve gözlerini kızgınca devirip suratını sallandırdı.

"Bu şekilde devam edersen Alex..."

Az evvel keyifle gülen adam kaşlarını çattı. Bu tavrından hoşlanmamıştı. "Ne yaparsın Jade? Beni terk mi edersin?"

Onunla kavga etmeyi sevmiyordu Jade, kırmayı ve kırılmayıysa hiç istemiyordu. O tek dostuydu, ondan başka kimsesi yoktu ve Alex'in artık bunu kullanması hoşuna gitmiyordu.

O susunca Alex tehditkâr bir şekilde öne doğru bir adım attı. Ona aynı sert duruşla bakan kıza yaklaşıp önünde ufacık bir mesafe bırakarak dikildi. Jade ondan ürkse de bunu belli etmedi. Derin bir nefes alıp, sakin bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Bunu yapmayacağımı sen de çok iyi biliyorsun, biz kardeş gibiyiz ve sen hep benim yanımda oldun. Senden başka kimsem yok. Ama senin bunu kullanmandan hoşlanmıyorum. Çaresizliğimi bana karşı kullanma artık." dedi net olarak.

Jade bu terimleri özellikle seçerek söylemişti. Fakat genç adam ona şiddetle karşı çıkıp, kızgınlıkla homurdandı.

"Biz kardeş değiliz Jade, artık bu konuyu göz ardı etmene dayanamıyorum."

"Ama biz se..."

Kızın konuşmasına izin vermedi. Bu yakıştırmaya kızdığı için sinirle Jade'nin kolunu tutup onu kendine doğru çekti. Gözleri yine o tanımsız ve korkutucu halini almıştı. Alex, Jade'nin gözlerine ne zaman böyle baksa, kızın kalbi hızla çarpar ve ondan deli gibi korkar olmuştu. Kolunu genç adamın elinin arasından kurtarmaya çalışırken, onun suyuna giden bir ifadeyle konuşmaya da gayret etti.

"Alex... Tamam, bir şey demedim, hadi işe geç kalacağız."

Genç adam dişlerini sıkıp söylendi. "Jade yine kaçıyorsun, bu konu ne zaman açılsa kaçıyorsun. Bunu artık yapma!"

Jade, Alex'in parmaklarının arasında sıkışan kolunu çekerek kurtardı. Yüzü öfkeli gözleri uzaktı. "Sen de ben ne zaman kapatsam geri açıyorsun bu konuyu. Yeter, hadi işe gidelim, geç kalacağız bak kızacaklar."

Alex inatla başını sallayarak odadan çıktı, bu kızın onu görmezden gelmesine artık dayanamıyordu. Gördüğü zamanlar ise bir kardeş sevgisiyle yaklaştığını belirtmesi ise daha çok hırçınlaştırıyordu. Bu işi çok geçmeden halletmesi lazımdı.

"Seni arabada bekliyorum." dedi suyuna giderek.

Onun yüzünden ilk yardım eğitimi berbat geçmiş, konulara bir türlü aklını verememiş, çalışırken de dalgınlığından sebep kaç defa bardak kırmıştı. Ve ne zaman Alex'in yüzüne baksa aklına o garip tutumu geliyordu. Bu artık böyle gitmeyecekti. Önce yeni bir ev, sonra yeni bir iş edinmesinin zamanı gelmişti. Belki araya bir miktar mesafe girerse Alex de eski haline dönebilirdi.

Jade o gün akşama doğru gizlice emlak ofislerini gezdi. Tüm eyaleti gezse bile kendine uygun bir yer mutlaka bulacaktı. Ama son girdiği ofisle umudu iyice tükendi. Hayat çok pahalıydı ve kazancı tek başına hayatta kalmak için çok azdı. Ne kadar ararsa arasın bütçesine uygun bir ev bulamadı. Lanet olası parasızlık önüne hep engel olarak çıkıyordu. Oysa daha evvel paranın varlığını bile bilmezdi, bir şeyi elde etmek için sadece istemesi yeterliydi. Hayal eder ve erişirdi. Büyü gibi bir hayatın içerisinde bir prenses misali nazlanarak yaşadığını ancak fark edebiliyordu. Öyle değer görürdü ki, o sadece istediğini dile getirir, babası da hemen yerine getirirdi.

Önlerindeki bir hafta boyunca Alex'e hissettirmeden ve hiç durmadan, yorulmadan, pes etmeden ev aradı ama yine de bulamadı. Bu para denilen gereç artık iyice sinirleri bozuyordu. Eskiden olsa toprak sahibinin kızı olması bile bu konuları halletmesine kâfi gelirdi. Kimse paran var mı diye sormazdı çünkü soyadı tüm kapıları açardı.

Ev bulamadığı için her geçen gün daha fazla siniri bozuluyor ve yüreği yıpranıyordu. Kafasını biraz daha dağıtmazsa çıldıracağını fark ettiği anda, aklına ilk gelen şey sinemaya gitmeye karar vermek oldu. Başka gezegen misali içine düştüğü bu âlemde en çok hoşuna giden ve vazgeçilmezlerinden birkaçı halini alan üç şey olmuştu; sinema, kitap ve müzik. Bu fikir aklına düştüğü saniye ev aramaktan yorulan bacaklarının istikametini, iyi bir film izlemek için sinemaya gitme kararı ile değiştirdi. Dönüşte güzel bir bilim kurgu kitap alırdı, havası değişirdi. Kafasını saran haylaz düşüncelerden yol boyunca kurtulmaya çalışırken ne ara sinemanın önünde durduğunu ve gişeden hangi filme bilet aldığını bile fark edemedi. Hedefindeki tek düşünce, güzel bir filmin büyüsü ile içine düştüğü bu durumlardan uzaklaşmaktı. Tanrıya şükür! Öyle de oldu.

Jade keyifli birkaç saatin içinde kaybolup kendini rahatlatmanın yolunu bulmuştu. İzlediği bu romantik komedi tadında ve son dönemlerin yedi dalda Oscar ödülüne aday gösterilen filmi gerçekten de onu bu dünyadan alıp, başka hayal ülkelerine götürmeyi başarmıştı. Salondan çıktığında yüzüne yayılan tebessüm, keyfinin yerinde olduğunu gösteriyordu -ki- sinemanın çıkışında kapattığı telefonunu açmasıyla birlikte avucunda titremesi az önceki keyfini yerle bir etti. Arayan Alex'ti ve telefon bir anda sayısız mesaj yığılması ile peş peşe ötmeye başladı.

"Efendim Alex!"

"Neredesin sen Jade, saatten haberin var mı? Çıldırdım burada seni merak etmekten. Telefonun neden kapalı?"

Durmadan soru soran Alex, belli ki izinsiz dışarıda kaldığı için Jade'ye çok kızmıştı. Ona hesap vermek zorunda olmadığını belirtmek isteyen Jade'yse dilini ısırdı, Alex'in kalbini kırmak bilerek yapabileceği bir şey değildi. Onca iyilikten sonra onu üzmek nankörlük olarak geliyordu.

"Sinemadaydım Alex, bir şey mi oldu?" diyerek her zamanki gibi alttan aldı. Ama Alex'in sesindeki birikmiş öfke dinecek gibi değildi. Fırtına misali esip gürledi.

"Ben sana iş çıkışı eve geç kalmayacaksın demedim mi? Son günlerde bunu çok yapıyorsun! Her gün işten çıktıktan sonra birkaç saat ortalardan yok oluyorsun! Bilmediğim bir durum mu var? Ya da bilmem gereken!" Telefondaki ses oldukça yüksek bir perdeden kulağına yankılanınca, bu sefer de dişlerini kızgınca gıcırdattı.

"Alex tamam, bağırma gelince konuşuruz. Simdi çıktım zaten, eve geliyorum."

Ona her gün işten çıkıp ev aradığını ya da bu sıkıyönetimden fazlasıyla bunaldığını söylemesi zordu. Ama Jade artık buna bir son da vermek istiyordu, evinde bile bu kadar hesap sorulmamıştı. Ah, sahi evi... Evini ne çok özlemişti Jade. Kokusunu, dokusunu, sıcaklığını özlemişti. Yanaklarına doğru birkaç damla süzülürken, "Of Tanrım, annemi, babamı ve kardeşlerimi ne çok özledim. Atıma binip dolaşmayı özledim. Ben sadece özgür olmak istedim ama yine başaramadım.

Neden her seferinde benim özgürlüğüm esaretime takılıyor?" dedi kendi kendine söylenip hıçkırarak.

"Salak Jade! Annenin, babanın sözünden çıkmanın cezasını çekiyorsun, aptal, aptal!"

Eve varıncaya kadar sessizce ağladı. Eve geldiğindeyse ışıklar kapalıydı. Anahtarını kilide sokup kapıyı açtığında, belki Alex uyumuştur diye düşündü. Eğer bu olduysa sevinebilirdi, şimdi yeni bir kavga daha çekemeyecek haldeyken üstelik... Ama içeri girince Alex'i televizyonun karşısında, önündeki sehpanın üzerinde alkol şişesi ve elinde dibi görünmüş bir bardak içki ile buldu. Gergin bir şekilde yanına yaklaştı çünkü daha önce Alex evde alkol almayı pek sevmezdi, bu hali Jade'yi iyice tedirgin etti.

"Uyuduğunu sanmıştım." dedi ama adamdan bir yanıt gelmedi. "Alex... Ben geldim." dedi kısık sesiyle tekrar ve genç adama üzülerek bakarak. Alex önündeki sehpanın üzerinde duran içki şişesine uzanırken, "Duydum sağır değilim." dedi ve kafasını bile çevirmeden eline aldığı şişeyi kafasına dikti.

Jade iyice gerilmişti ama yine de sakinliğini korumaya çalışarak Alex'in yanındaki koltuğa geçti ve boynundaki çapraz taktığı çantasını çıkarıp sehpaya bıraktı. Ayaklarını altına alarak bağdaş kurdu, arkasındaki kırlenti alıp kucağına koydu. Yerini ayarlayınca ellerini de üzerine bağlayıp, genç adama baktı.

Alex onu iyi tanıyordu artık. Jade tedirgin olduğunda ya da bir şey anlatmak istediğinde böyle oturuyordu. Gözleri onun gözleriyle kesişti, ciddi bir şey konuşacağız der gibi devrildi mavi gözleri. Ancak Alex hiç oralı olmadı, bakışlarını kızgınca geri çekti. Konuyu açan yine Jade oldu.

"Seninle konuşmak istediğim önemli bir mesele var Alex."

Genç adam yine aldırış etmedi, bira şişesini bir kez daha kafasına dikip ilgisiz kalmaya devam etti.

"Alex, beni dinliyor musun?" Yine ses yoktu.

"Alex ben evden ayrılmak istiyorum."

Pat diye söylediği sabırsız sözleri aralarına bomba gibi düştü. İşte bu genç adamın dikkatini çekmişti. Alex önce sinirli bir şekilde Jade'ye baktı, sonra öfkeli gözlerini yine televizyona çevirdi.

Jade onun bu kayıtsız haline deli olsa da sesinin tonunu ayarlayıp konuşmasına devam etti. "Alex beni duymuyor musun, sana söylüyorum!"

Jade ona uzanmak istediğindeyse Alex birden hızlı bir şekilde yerinden kalktı. Onun bu ani hareketi ile kucağındaki kırlenti kenara atıp kız da ayağa kalarak karşısına dikildi. Jade ona ürkekçe bakarken genç adamın hiç beklemediği hamlesiyle korkuya kapıldı. Alex bir anda eline uzanıp kızın kolundan tuttu. Jade ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, genç adam onu çekiştirerek bir iki adım attı. Korkudan neredeyse soluğu kesilen kızın, elini sıkıca tutup mutfağa yönlendirirken Jade bunun neye varacağını hiç bilmiyordu.

Genç kız ürkse de onun peşinden yürümeye devam etti. Mutfağa girince gördükleri karşısında hem sarsıldı hem şaşırdı. Her yer erimiş mum bulaşığı ve kırmızı gül yapraklarıyla doluydu. Masaya baktı; iki kişilik özel bir gece için hazırlanmıştı. Jade durumu anladığı halde almamış gibi davranıp saf görünerek masumca konuştu.

"Geceni bozduysam gidebilirim. Misafirin her an gelebilir, daha gece yarısı olmadı."

Alex o zamana kadar hiç konuşmamıştı. Öfke damarlarında sel olup akarken, sinirden elleri kasıldı. Jade bunu fark edince korkuyla bir adım geriledi ama hâlâ anlamamış gibi yapmak işine gelebilirdi. "Belki bir işi çıkmıştır." diyerek korktuğunun başına gelmesini istemiyordu. İçinde tuhaf bir his vardı. Jade'ye buradan hemen kaç git diyordu içsesi. Ama onca iyiliğe nankörlük edemeyen yapısı, olduğu yere mıh gibi çakıyordu insanlığını.

Fakat karşısındaki hiç de insancıl hareketler göstermiyordu. Kabalaşmıştı. Alex, Jade'yi masaya çekiştirerek oturttu, kendisi de karşısına geçti. Kız kösteklendiği yerde donup kalırken yutkunmaktan boğazı acıyor, titreyen ellerini saklamak için kucağında birbirine kenetliyordu.

Jade, "Ne olur düşündüğüm olmasın Tanrım." diye içinden duâ ederken, Alex boğazını temizleyip ciddi bakışlarını gözlerine dikerek lafa başladı.

"Beklediğim misafir sensin, oyuna gerek yok."

Jade alay etmek için dudaklarını güler gibi kıvırdı, şakalaşmak için sesini ayarladı ama daha o konuşamadan adam lafına devam etti.

"Seninle daha önce defalarca konuşmaya çalıştım ama sen dinlemek istemedin. Bu gece o kadar uğraştım senin için, sen yine geç gelip içine ettin. Sana ne yapsam olmuyor, ne söylesem dinlemiyorsun, nasıl adım atsam yaranamıyorum."

Jade tam ağzını açacakken Alex elini kaldırıp sert bir hareketle onu susturdu. "Seni seviyorum Jade... Hem de ilk gördüğümden andan beri, bundan sonraki hayatımda da sen ol istiyorum. Bir gün beni bırakıp gitmeni istemiyorum. Hep yanımda kal, hep benimle ol istiyorum. Eğer bugün erken gelseydin sana bunu daha nazik bir şekilde söylemeyi planlıyordum. Ama olsun yine de geç kalmış sayılmayız."

"Lanet olsun!"

Jade yutkunarak soluğunu tutarken, Alex elini masanın üzerine koyup uzandı ve "Elini ver." diye emretti.

Kız sakin olmaya çalışırken adamın lafını ikiletince, Alex "Sana lanet elini ver dedim." diyerek masaya sertçe vurdu. O anda endişeyle irkilen Jade, mecburen titreyen elini masanın üzerinden ona doğru uzattı. Sanki az evvel bağıran o değilmiş gibi sakin duran Alex, kızın buz tutan elini avucuna aldı.

Kızın gözleri adamın diğer eline kaydı. O elinin içindeyse bir çatal vardı. Alex metali parmaklarının arasında dolandırırken, sakince konuşmasına devam etti.

"Seni duymuyorum sanıyorsun; bazı geceler ağlıyorsun. Ya hafızan yerine geliyor..." biraz duraksadı. "Belki de hiç gitmedi!" Bunu söylerken gözleri ciddiyetle Jade'nin vereceği tepkileri tartıyordu. "Her neyse- seni kaybedemem Jade, ne olursa olsun. Sen su gibisin, hava gibi, sen olmayınca bir tarafım boş, eksik, yarım kalıyor. Nefes alamıyorum. Ve sen son zamanlarda benden uzaklaşıyorsun, bu korkuyla

yaşamaya dayanamıyorum." Söyleyeceklerine cesaret niteliğinde derince bir nefes aldı. "Jade, uzun lafın kısası..." Genç kız dişlerini sıktı. *'Ne olur söyleme, ne olur dur!'*

"Benimle evlenir misin?"

Kahretsin! Jade sesli bir solukla ve ani bir refleksle elini onun elinin arasından hızla çekti. Yüzlerindeki şaşkınlık; kız için dehşet, adam için merak ibaresiydi.

Alex parlayan güzel gözleriyle ve keyiflenen meraklı yüzüyle yana doğru kayıp, cebinden kadife kırmızı bir kutu çıkardı. İçini açıp yüzük kutusunu masaya koydu. Sonra cevap bekler bir biçimde gözlerini Jade'ye dikti. Jade ne diyeceğini bilemiyordu. Aslında cevabı belliydi de, kırmadan nasıl reddedilir onu seçemiyordu. Bunun olacağını biliyordu. Lanet olsun daha önce gidemediği için kendine küfür etti.

Titrek elleriyle masaya uzanıp önüne konan kutuyu aldığında beynine balyoz inmiş gibi sersem, gözleri fal taşı gibi kocaman ve kalbi davulcularla yarışır gibi hızlı bir tempoyla çarpmaya başladı. Jade gözleri dolarken o an nefesinin kesildiğini, bu dünyadan kopup gökyüzünde bir yerlere çekildiğini hissetti. Dizlerinin bağı çözülmüş, sanki saçlarına kadar tüm tüyleri diken diken olmuştu. Bu... bu olası şey değildi. İnanılır gibi değil hatta belki de bir rüyaydı. Son günlerde o kadar çok ruhu daralmıştı ki, belki de bilinçaltı ona yorgunluktan yeni bir oyun düzenlemiş, rüyasında en çok hayal ettiği şeyin olmasına sebebiyet vermişti. Ah, lütfen bu bir rüya olmasındı! Elinde tuttuğu bu kadife kutu, kelimenin tam anlamıyla, yüz doğum gününde dileyebileceği tek dileğiydi!

***

Günler su gibi akıp geçmişti. Zaman hızla dönen bir çark gibi çevrilip onu da içine almış bir sonbahar yaprağı gibi savurmuştu. Belki de bir kuş tüyü olmuştu Jade... Havada uçup oradan oraya konan evsiz bir kuş tüyü...

O gece, elinde tuttuğu kutuya bakarak dalıp giderken aklından tam olarak bunlar geçmişti. Alex'in teklifi ile sarsılan kız, bu defa kutunun tesiri ile soluksuz kalmış, şimdi heyecandan nefes alamıyordu.

Korkuyla kutuya dokunurken, "Bulmuşsun." dedi sadece. Sesi de dudakları ve gözlerindeki yaşlar gibi titriyordu.

"Buldum. Senin için değerli olduğunu biliyordum."

"Ne zaman buldun?" dedi heyecanla, az evvel yaşadığı gerilimi unutan kız.

"Önceki hafta. Sürpriz yapmak istemiştim ve seni mutlu görmek..."

Jade dudaklarını dişleyerek kolyeyi okşarken, Alex kolyeyi kutusundan çıkarıp, "Zinciri kararmıştı bu yüzden yeni bir zincir yaptırdım ona. Çok eski bir taşmış, değerli değil dedi kuyumcu. Ama biliyorum senin için çok değerli. Çok aradın onu." diye ekledi.

Jade minnetle adamın elindeki kolyeye bakıyordu. Bir yandan da neden onu bir kuyumcuya gösterdiğini de düşünmeden edemedi. Hayır, bu olamazdı. Alex basit bir taş olan şeye göz dikmemişti değil mi? O bunu düşünürken Alex, "Dön de takayım." derken keyifliydi. Onu mutlu görmek çok başkaydı, sanki dünyanın tüm serveti kendisine kalmış, sanki bu elinde bir tek ikisi kalmış gibi hissetmişti.

Jade lâl olmuştu adeta, boynuna takılan kolyeyle ne diyeceğini bilemiyordu. Konuşsa teşekkür edecekti muhakkak ama o kadar mutluydu bunu bile akıl edemiyordu.

Alex kızı omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Sevindin mi?" diye sordu hevesle.

"Evet, çok! Nasıl buldun peki?"

"Aslında biraz da tesadüf oldu. Hani seni baygın bulduğum yer var ya... Oradan geçerken yolun karşısındaki tezgâhta takı satan bir genç gördüm. Sana bir hediye almak istiyordum zaten. Bu kolyeyi gördüğüm an senin kolyene benzettim ancak senin olabilme ihtimali hiç aklıma gelmemişti. Parasını ödeyip aldım. Tam gidiyordum ki, geri dönüp kolyeyi kimin yaptığını sordum. Çocuk da bana onu bulduğunu söyledi ve üstelik tam da senin bayıldığın yerde bulmuştu. Şanslısın."

"Ben..." dedi Jade hüzünle. Eskisi gibi olsalar ona sımsıkı sarılır yanaklarına binlerce öpücük bırakırdı. "Ben çok teşekkür ederim."

Alex cebinden çıkardığı diğer kutunun kapağını açarak kızın önünde diz çöktü ve şaşkın bakışları altında "Lütfen evet de." dedi garip bir mahcuplukla.

Jade bu sahne karşısında eli kolyesinde donup kaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Adam ona umutla bakarken, kız sonunda Alex'i elinden tutup kaldırdı ve sandalyeye oturmasını sağladı. Elindeki kutuya bakıp derin bir nefes aldı.

Genç adam umutla gülümsedi. Jade az önce çok mutluydu, mutlu etmişti onu, evlenirse daha çok mutlu edeceğini göstermişti. Daha da büyük gülümsedi. İlk tanıştıkları günkü gibi çıkarsız ve saf bir gülüştü bu, kızın yüreğini titretti. Gözleri heyecanla büyümüştü genç adamın, yüzüne umutla bakıyordu şimdi.

Jade, elini eline aldı ve kutuyu içine koyup, parmaklarını kutunun üzerine kapattı genç adamın.

Titrek bir sesle, "Alex ben de seni çok seviyorum." diye başladı sözlerine. Gözleri dolarken başını salladı. "Ama farklı şekilde! Bu dünyada tanıdığım ve güvendiğim tek kişi sensin. Bu zaman içinde ve gözümü açtığımda gördüğüm ilk insan da sensin. Ve bu hediyeyle bana büyük bir mutluluk verdin. Ama yapamam, olmaz." Derin bir nefes aldı. "Eğer evlenmeyi düşünseydim inan bana o kişi senin gibi iyi bir adam olurdu. Ama..." Biraz duraksayıp yutkundu. Zaman ağır bir pelerin gibi üstünü kapatıyordu. "Alex bunu kabul edemem, çok üzgünüm ama olmaz. Seni kırmak istemiyorum, benim için çok değerlisin. Sana zarar vermek ya da üzmek... yapmak isteyeceğim son şeylerin arasında bile olamaz. Bunu yapamam." Yanağına yaşlar süzülürken arkasını döndü. En iyi arkadaşını böyle kaybetmek çok ağırdı. Çaresiz birkaç adım attı, mutfağın kapısına gelince koluna dokunan uzun parmaklarla olduğu yerde kaldı.

Alex onu kolundan tutup kendine doğru nazikçe çekti. Jade arkasını döndü, Alex'in tutuşu ne kadar nazik olsa da, tenindeki elin kasıldığını hissedebiliyordu. Korkuyla güven, sevgiyle nefret ne kadar çok birbirine benziyordu. İkisinin de kararı yoktu, ya hep seviyordun, ya da hepsini yok sayacak kadar nefret ediyordun.

Kız susup yüzüne baktıkça genç adam öfkeleniyordu. Sinirden gözleri kararmış, yüzü kızarmıştı. Ret edilmenin acısı tarifsizdi, hele ki sevdiği tarafından. Bakışları kapkara olmuş içine çekiyor, dipsiz karanlıklara hapsediyordu kızı. Daha fazla bakamadı adamın kararmış gözlerine, ürkerek bir adımla geri çekildi. Genç adamın elindeki kolunu kurtarmaya çalışarak "Lütfen, bırak gideyim." dedi çaresizce. "Sakin bir zamanda ne demek istediğimi anlayacaksın." Adam bırakmadı kolunu, kız paniğe kapıldıkça tırnaklarını geçirdi adamın eline ama parmaklarını açamadı.

Alex kolunu öyle sıkı tutuyordu ki, Jade'nin canı yanmaya başladı ve gözleri doldu. Kolunu oynattıkça daha sıkı kenetlendi parmaklar, kız sonunda durmak zorunda kaldı. Karşısındaki adam donup kalmış, öfkeyle bakıyor ama kolunu da bırakmıyordu.

"Alex bırak canım acıyor." dedi ağlamaklı bir sesle, gözleri camdan bir inci gibi parlarken yalvarıyordu çaresizce.

"Benim de canım acıyor Jade. Lanet olası kadın sen bana böyle davranınca, benim de canım yanıyor, gör artık beni. Sana nasıl tutkunum, bakışlarına nasıl hasretim, sevgine nasıl açım gör beni..."

Jade Alex'in gözlerine bakmaya korkuyordu ama ona zarar vermeye de yüreği el vermiyordu. Başını aşağı eğip kulağına çarpan seslerin, bir kâbustan ibaret olmasını diliyordu sadece.

"Alex sabah konuşalım mı, gerçekten sen şimdi sinirlisin ve ben senden korkuyorum. Lütfen..."

Alex "hayır" anlamında başını salladı. "Olmaz bugün bu konuyu halledeceğiz, kaçmak yok."

Sanki ona kaç demiş gibi paniğe kapılıp kapıya atılan Jade'yi, kolundan tutup kabaca duvara yapıştırdı. Genç kızın sırtı duvara çarpınca acıyla ağzından bir inleme kaçtı. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapayıp acının geçmesini bekledi. Kirpikleri nemlenerek aralandı. Ve onun bu halini gördükçe nefesi ciğerlerine az gelmeye, kanı damarlarından çekilmeye başladı.

Genç adamın acıdan yüzü kızarmış, gözleri kısılmış ve dişlerini sıkarak gıcırdatıyordu.

"Jade, benim neyimi eksik görüyorsun? Neyim yetmiyor sana? Söyle bende hoşuna gitmeyen neyse değiştireyim. Senin bana böyle bakmana dayanamıyorum artık, anlamıyor musun?"

Saçlarını okşamaya başlayınca Jade cesaretini kazanmaya çalışarak yutkundu. Onun böyle biri olmadığını biliyordu. Sarhoştu. Dengesizliği yalnızlık korkusundandı. Ya da olmamasını ümit ediyordu. Yanında duran elini kaldırıp korkakça genç adama uzandı, parmakları titrekçe yanağına dokundu. Artık korkuyordu Alex'ten ama aynı zamanda seviyordu da onu. Arkadaşı, dostu olarak çok seviyordu.

"Sende eksik olan hiçbir şey yok Alex. Aksine senin her şeyin mükemmel... Sorun bende, denemedim mi sanıyorsun? Ve seni sevgili gibi düşünmedim mi? Görüyorum halini, günden güne bana bakan gözlerinin değişmesini... Çok istedim seninle birlikte olmak ama olmuyor. Lanet olsun Alex, seni başka türlü sevemiyorum! Sadece arkadaşça, dostça belki yine kızacaksın ama kardeşçe... Sadece böyle hissediyorum. Ne kadar çok çabalarsam kendimden o kadar çok iğreniyorum, olmuyor. Fazlasını yapamıyorum!" diye haykırdı. "Seni seviyorum, bir kardeş gibi arkadaş gibi, zorlama bırak böyle kalsın. İçimdeki seni öldürme, yazık etme dostluğumuza olmaz mı? Zaten kafayı yiyecek durumdayım, kabullenemediğim, alışamayacağım ne varsa katlanmak durumunda kaldım, bari senin yokluğuna katlanmayayım."

Kız hıçkırarak ağlıyor, çaresizce etegindeki taşları döküyordu. Alex ona doğru bir adım attı. Artık aralarında fazla mesafe kalmamıştı. Ilık nefeslerini bile hisseder hale gelmişlerdi.

"Jade bir kere denesek, bana bir şans versen, söz pişman olmayacaksın... Sana kendimi sevdireceğim, lütfen."

Öfkeyle irkilen Jade gözlerini Alex'in gözlerine kızgınca dikti. Dostunu kaybedişini izlerken sadece öfkeyle baktı. Karşısındaki adam içindeki arkadaşını öldürüyordu her bir kelimesiyle ve bunu idrak bile edemeyecek haldeydi. Dolu dolu olmuş gözünden yanağından aşağı bir damla yaş süzülürken, dudaklarını birbirine bastırıp biraz bekledi.

"Sen kendini bir..."

"Yapamam Alex!" diye bağırdı. "Olmaz, senin istediğin şeyi... Bunu ne sana, ne kendime yapamam olmaz."

Alex titrek elini Jade'nin yanağına değdirdi, kafasını yavaşça aşağı eğip gözyaşını öptü. Jade'nin endişeli kalbi kuş gibi çırpınıyor, bedeni ellerinin altında titriyordu. O sokuldukça nefesi ciğerlerinde donuyordu. Gözlerini sıkıca yummuş, onun temasının bitmesini dua ederek bekliyordu. Derin derin nefes alıp veriyor ama hâlâ çaresizce atan kalbini sakinleştiremiyordu.

Genç kız ellerini eteğine götürmüş, sıkıca kavramıştı. Genç adamın nefesinin her saniye tenine daha çok yaklaştığını biliyordu. Alex'in dudakları yavaşça yanağına kaydı, onun itaatkâr duruşundan hoşnutlukla gülümsedi. Ardından usulca dudağına yaklaştı. Elleri sahiplenme tutkusuyla yüzünü kavrarken, dudakları nazikçe sokulmaya çalıştı.

Jade korkudan dudağını büzmüş, tırnakları etine girecek kadar ellerini sıklaştırmış, nefes almayı unutmuştu. Alex dudaklarını genç kızın dudaklarının üzerine kapayınca, bacakları dermansızlaştı. Midesine bulantılar eşliğinde kramplar girerken, onun büzdüğü dudaklarını inatla açmaya zorluyordu adam.

Jade bu işkenceye daha fazla dayanamayacağını hissedince ne ara cesaretlendiğini anlayamadan ellerini genç adamın göğsüne koydu ve onu tüm gücüyle geriye doğru ittirdi. Alex dudaklarını ondan zorlukla aralayıp nefes nefese bir halde sendeleyerek geriledi. Bakışları arzuyla koyulaşmış, hâlâ ne yaptığının bilincinde olmayarak genç kıza bakıyordu. Koluyla ağzını silen Jade gözlerini tiksintiyle genç adamın üzerinde gezdirip, elinin tersiyle dudağını silmeye çalıştı. İğrenmişti kendinden. Gözleri sinirden çakmak çakmak yanıyor, her yanı aleve verecek bir öfke kabarıyordu içinde.

"İzin ver sana...

"Hayır..." Sesi sanki ona ait değilmiş gibi çıktı dudaklarının arasından.

"Jade sana..."

"Alex sarhoşsun, yarın konuşuruz, ben bugün restoranda kalayım, hem sen de ne kadar yanlış bir şey yaptığını biraz düşünürsün belki. Yoksa bu böyle gitmez. Seni incitmek istemiyorum fakat böyle devam edersen sen beni inciteceksin."

"Beni tehdit mi ediyorsun Jade?" hiddetinden derin derin soluyordu ve reddedilmenin verdiği zayıflıktan öfkesi her dakika içinde daha çok büyüyordu. Gözleri şimdiden tehditkâr bir hal almış, onun canını yakacak gibi zalim bakıyordu.

Jade tedbiri elden bırakmayarak yavaşça konuştu. "Hayır, tehdit falan yok ama böyle giderse..." Sustu kısa bir an. "Sanırım ben ayrı eve çıksam iyi olur, hem sen de kafanı dinleyince doğruyla yanlışı ayırt edebileceksin. Bundan eminim." diyebildi.

Jade duyacaklarından korkup hemen arkasını dönerek alelacele salona geçti. Vakit kaybetmek istemiyor, hızlıca bir plan yapmaya çalışıyordu. Alex'se delirmiş gibi hışımla peşinden geldi, Jade'yi kolundan tutup aniden kendine çevirdiğinde bu iş artık iyice çıkrığından çıkıyordu. Derin derin aldığı nefesinin arasından, içmekten ve öfkeden kızarmış gözbebeklerini kocaman ayırmış, genç kıza her şeyi yapabilirim dercesine bir ifade ile bakıyordu. Jade bu bakışlardan korkarken, Alex bir anda kızın kafasını tutup elini başının arakasına sabitledi. Genç kızın kafasını kendine yaklaştırıp, alnını alnına biraz baskıyla dayadı. Diğer elini de beline atıp sıkıca kavramış, zorlayarak kendine çekmeye çalışıyordu.

"Olmaz, seni bırakmam, bırakamam bunu yapamam... Sensiz nefes alamam. Buna dayanamam. Bırakma beni aşkım, lütfen bırakma." Bunları genç kıza değil de, daha çok kendine söyler gibiydi.

Jade başını oynatıp onun güçlü tutuşundan kurtarmaya çalışırken, artık daha fazla dayanamayarak bağırdı.

"Alex, kendine gel sarhoşsun, bırak beni gideyim. Korkutuyorsun beni lütfen. Aramızdaki arkadaşlığın hatırına bırak."

Jade'nin yanaklarından sicim gibi yaşlar akarken, tüm gücü ve zayıf kolları ile genç adamı itmeye çalıştı ama olmadı. Sonra bir anda aralarındaki o az bir miktar kalan mesafe de kapandı. Başını yana çeviremeden çığlıkları dudaklarında dondu kaldı. Soluklarını tıkayan dudaklar ağzına kapandı.

Onun vazgeçmesini kabullenmeyen Alex'i bütün kuvvetiyle itti ama kımıldatamadı. Ne kadar uğraştıysa ısrarcı dudaklardan dudaklarını kurtaramıyordu. Çırpınıyor, vuruyor ama üzerinden bir türlü

kaldıramıyordu ağırlığını. En sonunda Alex'in kendini koruması için öğrettiği hareket geldi aklına. Dizini bütün gücüyle kaldırdı ve Alex'in bacaklarının arasına sertçe bir darbe ile gömdü. Buna hazırlıksız yakalanan Alex acıyla geriye sendeledi. Ellerini kasıklarına kapatmış, bacaklarını sıkarak ve acıyla inleyerek nefes almaya çalışıyordu. Jade hâlâ şaşkınca onu izleyip ne yapacağını düşünüyordu. Böyle olsun istemezdi. Genç adam iki dizinin üzerine yere yıkılırken, o üzgünce yere kapaklanan adamı seyrediyor, onun acıdan kızarmış yüzüne çaresiz bir bocalamayla bakıyordu.

"Alex özür dilerim, gerçekten özür dilerim. Ama bana başka çare bırakmadın."

Alex yuvalarında dört dönen gözlerini ona çevirip hışımla yerinden kalktı. Jade daha ne olduğunu anlayamadan, elinden yakalayıp yatak odasına sürüklemeye başladı. Kız düşmemek için uğraşırken, hem elini kurtarmaya çabalıyor, hem de ağlayarak yalvarıyordu. Nereye götürdüğünü anlayınca nefesi sıklaştı. Daha çok eline asıldı kurtarmak için ama elini kavrayan parmakların kıskacını açamadı. O da genç adamın canını yakmak için diğer elinin tırnaklarını etine geçirdi ve tüm acımasızlığıyla ısırdı.

Bunun bile faydası olmadı. "Alex yalvarırım yapma. Yarın bu yaptıklarına pişman olacaksın, sarhoşsun! Alex lütfen, sana yalvarıyorum bunu bana yapma!"

Gözyaşlarından sebep Jade'nin görüş alanı iyice bozuluyordu. Sesi kalınlaştı, dudaklarındaki hıçkırıklardan kelimeleri yalın ve yarım çıkıyordu.

"A-ale-ex, yap-ma yalvar-rırım yapma!"

Alex'in odaya girmesi ile Jade'yi yatağa bir yaprak gibi savurarak fırlatması bir oldu. Genç kız geriye doğru sendeledi ama direnerek yatağa düşmedi. Yatağın yanında durduğunda açılan yerlerine bakıp aceleyle kendini düzeltti. Gözü dönen genç adam onu vahşi bir hayvan misali acımasızca izlerken, kız çaresizliğin geldiği son noktayı yaşıyordu.

"Lanet olası istediğin bu mu, zorla mı? Seni ne kadar beklediğimi biliyor musun? Fark eder dedim, belki ileride sever... Ben ne kadar yaklaştıysam, sen bir o kadar uzaklaştın benden. İnadıma mı yapıyorsun

bunu bana? Senden sadece bir şans istedim, ufacık şans. Artık sıkıl-dım, madem güzellikle olmuyor, o zaman zorla olur, kendin bilirsin çünkü ben sana bu şansı verdim."

Alex'in eli gömleğine gitti. Düğmelerini tek tek açtıkça genç kızın boğazı kuruyor, vücudundaki bütün tüyleri ürperiyordu. Genç adam ona aldırmayıp soyunmaya başlayınca, Jade geriye doğru gitti ve ba-cağı yatağın kenarına takılınca bir anda istemsizce üzerine yıkıldı. Genç adam bunu görünce kafasını salladı. Jade başını hayır anlamında hızlı hızlı iki yana çevirirken yatakta geri geri gitti. Çenesi panikten titre-meye başlamış, aklı düşünmeyi unutmuştu. Alex, Jade'nin üzerine doğru sakince yürüdü. Sanki bu yapacağı doğal bir hareketmiş gibi rahattı.

Jade başına gelebilecekleri tahmin ederek ani bir koruma içgüdü-süyle yataktan atladı. Köşedeki şifonyerin yanına gidip, kıyısına pusa-rak sığınmaya çalıştı. Alex onun ürkek bakışlarından, gittikçe beyaz-layan yüzünden hoşlanmasa da durmadı, gömleğinin son düğmesini de açınca Jade'nin yanına doğru uzun birkaç adımda yaklaştı. Duvara doğru sinen kıza aldırmadan, omuzlarından yakalayıp duvara sırtını sertçe yapıştırdı.

"Bunu bana yapma ne olur! Tüm hayallerimi öldüreceksin, bu böyle olmamalı!"

"Yapmazsam da ben ölürüm, seni bekledikçe benden uzaklaşıyor-sun. Beni seveceksin Jade, çok seveceksin beni."

Sevmeyecekti, ona dokunursa hem kendinden hem de ondan ölene kadar nefret edecekti. Alex'in başı yana eğilirken, genç kız gözlerini sıkıca yumdu. Bedenini onun iri bedeni kaplayıp köşeye sıkıştırırken, dudaklarından hıçkırıklar yükselmeye başladı. Genç adam hiç umur-samadı, ellerini bileklerinden yakalayıp sıkıca kavrarken, başını aşağı eğip dudaklarını Jade'nin boynuna dokundurdu.

Midesi kabaran genç kız onun dudaklarını teninde hissedince, diş-lerini içerden yanaklarının etine geçirip acıyla inledi. Şu anda onun dokunduğu her yerden ve ondan da, en az dokunuşları kadar yük-sek ve dayanılmaz bir bulantıyla tiksiniyordu. Genç adamın dudak-ları teninde hoyratça gezerken, Jade elinin altında son bir umut çırpı-nıp duruyordu. Alex'in bir anlık rahatlayıp gevşemesini fırsat bilerek

sonunda adamın kıskacından en azından elini kurtardı. Dudaklarını öpmesin diye kafasını yana çevirdi hızla. O sırada gözüne şifonyerin üzerinde duran kar küresi çarptı. Bunu doğum gününde Alex'e Jade almıştı. Hıçkırarak uzandı ama yetişemedi. Daha çok zorladı kendini, parmak ucuyla çekip en sonunda aldı ve avuçlarının arasında sıktı. Derin bir nefes alıp tüm kuvvetini eline topladı ve gözü dönmüş bir vaziyette tüm gücüyle Alex'in kafasına vurmaya başladı. Vurdu... bir daha vurdu. Beynine bir anda aldığı darbe ile serseme dönen adam neye uğradığını şaşırmıştı. Kafasının üzerinde hissettiği derin şiddetli bir baskının yanı sıra sanki yarılmış ve ortasından ayrılmış gibi bir acı da hâsıl olmuştu. Üstelik bu olabilirdi çünkü ılık ılık yayılan bir sıvı saçlarının arasından akıyorken, Alex bunun kan olduğuna emindi. Oysa bu sadece kan değil kar küresinin patlamasıyla kürenin içerisinden taşan suydu da...

Alex'in elleri sonunda kızın bedeniyle savaşmayı bıraktı. Üzerine kapaklandığı vücudunu birkaç adım geriye çekti, elini kafasına götürüp acıyan yerine kapadı. Kıza öfkeyle bakarken kırmızı sıvı yavaşça yüzüne doğru akmaya başladı. Elini görüş alanına sokup parmaklarındaki kana baktı. Önce sendeledi olduğu yerde, ardından bir anda yere yıkıldı. Kafası gerçekten de kanıyordu. Jade korku dolu gözlerle Alex'i dehşet içinde izlerken ve tüm umuduyla sarıldığı adam hayalleri gibi yerle bir olurken o sadece hıçkırıyordu.

Ne yapmıştı?

Bunu yapmış olamazdı! Elinde tuttuğu cismi sıkınca, birden bakışlarını eline çevirdi. Parmaklarının arasında sıkıca kavradığı kar küresinden kalan parçayı tiksinerek köşeye fırlattı. Elindeki terini şortuna sildi. Ondansa hiç ses çıkmıyordu. Korkak adımlarla Alex'e yaklaştı, eğilip bakmaya korktuğu için ayağıyla dokunarak hafifçe birkaç defa dürttü. Alex uyanmayınca yere çömelip bileğini kavradı ve nabzına baktı. Hissettiği şeyle derin bir nefes aldı. Ne zaman tutmaya başlamıştı nefesini de, ciğerleri patlamaya gelmişti!

"Oh! Tanrı korusun, yaşıyor. Sadece bayılmış," diye fısıldadı aklını rahatlatmak için.

Ardından hızla yerinden doğrulup, kendi odasına gitmek için kapıya doğru ilerledi. Alex ayılmadan buradan gitmek istiyordu. Odasına girdiğinde gardırobun yanındaki askılıkta asılı olan sırt çantasını aldı. İçine günlüğünü, bir iki parça kıyafetini, spor ayakkabısını ve ihtiyacı olan birkaç şeyi daha koydu. Müzik çaları ve telefonu mutfaktaki çantasındaydı. Onları da almayı unutmadı. Çantası hazır olunca, hızlı adımlarla salona geçip sehpadaki ev telefonuna uzandı. Ambulansı aramalıydı. Tam sehpadan telefonu almıştı ki, Alex'in sesiyle olduğu yerde sıçradı.

"Jade... Kahretsin! Gel buraya."

Korku dolu gözlerle arkasını dönüp, titrek bakışlarıyla odaya doğru baktı. Alex elini başına tutmuş, çıldırmış gibi ona öldüresiye bakıyordu. Dengesi iyi değildi, üstelik kanaması çok fazlaydı. Jade olduğu yerde buz gibi titrerken, birden arkasını dönüp kapıya doğru tüm gücüyle koşmaya başladı. Onun attığı her adımda, arkadan Alex'in gür sesi yankılanıyordu.

"Jade korkma, iyiyim gel buraya!"

Jade kalbi deli gibi çarparak kapıyı hızla açtı ve merdivenlerden ikişer kez atlayıp inmeye başladı. Apartmanın dış kapısına gelince sağına soluna bakındı, ne araba ne taksi vardı. Binalarla boğulmuş dar bir sokakta oturuyorlardı. Kalbi ağzında, beyni isyanlardayken, kız öncelikle ne tarafa gideceğini düşündü. Ana caddeye doğru yürürken telefondaki kayıtlı numaradan taksi durağını aradı ama hat meşguldü.

"İhtiyacın olunca bulunmaz zaten bu lanet olası taksiler!"

"Jade gel buraya, bak konuşalım. Jadeee!"

Jade duyduğu sesle yerinde sıçrayarak irkildi. Acele etmeliydi ama hangi yönden gideceğini kestiremiyordu. Sanki o panikle beynini de evde unutmuştu. Sonunda nereye gittiğini düşünmeden sağa doğru bir adım attı ve ara sokaklardan birine dalarken sadece koştu. Gözünden yaşlar akıyor, kalbi deli gibi çarpıyorken, nefesi kesilinceye kadar koştu. Her hızlanmasında kulaklarında kendi kalp atışları, aldığı sık nefesleri uğulduyordu. Hava çok karanlıktı ve kahretsin ki, bu sokaklar hiç tekin değildi; şimdi iki kere daha korkuyordu.

Ağzından sanki hararet yapmışçasına ateşler çıkıyordu. Sonunda ciğerleri iflas eder gibi zorladı göğsünü. Sırtındaki büyük ve ağır çanta da bu işi hiç kolaylaştırmıyordu. Hızlı solumaktan boğazı acıyordu artık, bacaklarında mecal de kalmamıştı. Elini dizlerine koyup aşağı eğildi. Öksürüklerin kestiği kadarıyla derin derin nefes almaya çalışıyor ama nafile, nefesi boğazını yırtarcasına kesiliyordu.

"Jade..."

Bu sesi duyunca irkilerek çığlık attı kız.

Adam soluk soluğa kalmış bir halde, "Seni buldum, benden kaçacağını mı sandın? Jade lütfen dur artık konuşalım, özür dilerim." diye yalvarmaya başladı.

Jade kafasını kaldırıp ona bakmadan etrafına baktı ama bu da nesi? Olamaz, o ana kadar buranın bir çıkmaz sokak olduğunun farkında bile değildi.

Kahretsin!

Aydınlatma yoktu ve etraf çok karanlıktı. Binaların arasında kalıyordu, yanında sadece eski bir konteynır vardı. Arkasını döndüğünde Alex'in sarsak adımlarla yaklaştığını gördü. Geriye doğru birkaç adım gitti. Sonunda yol bitti, sırtı buz gibi pürüzlü sokak duvarına çarpınca irkilerek sıçradı ve durmak zorunda kaldı.

Alex üzerine doğru sakince kendinden emin bir ifadeyle yürüyordu. Kanla kaplı yüzü sert, bakışları kızgındı. Onu nasıl olur da bu zamana kadar tanıyamazdı? Oysa ona güveniyordu, bu zamana kadar nasıl onun gibi bir sapığın yanında kalabilmişti? Lanet olsun nasıl yapmıştı?

"Alex yapma, ben buna dayanamam, ne olur." Boğuluyor gibi boğazını yırtarak çıkan her kelime nefesini kesiyor ve sokak onun çaresiz sessizliği ile doluyordu. Gözleri karanlığın içinde yürüyen genç adama merhamet dilenerek odaklanmış, öylece yalvararak bekliyordu.

"Bırak inadı güzelim, oturup konuşalım."

"Lütfen..."

"Hayır. Konuşacağız. Seni ikna edeceğim."

"İstemiyorum Alex, ne olur."

"Seviyorum seni..." dedi yüzündeki kanı silerek, bir an sendeledi.

"Ben de seviyorum ama farklı, bu sevgiyi yok etme lütfen!"

Alex kafasını olumsuz anlamında sallayarak, inatla Jade'ye yaklaştı. Aradaki mesafe tükendi. Genç kızın dili dimağı kurumuştu. Sanki canı az sonra bedeninden çekilecek gibi bir his ona bunun ölümle eşdeğer olabileceğini fısıldıyordu. Gözlerini kapattı. Korkuyordu. Şu anda ölesiye korkuyordu. Onun gözlerinde gördüğü şeyden ölecek gibi oluyordu. Genç adam ona uzanarak kollarından tutup canını yakarak kendine çekti. Vücudunu vücuduna yapıştırıp, genç kızın ellerini bileklerinden tutarak, ellerini arkasından sabitledi.

Jade'nin bilekleri onun sıkıca tutuşundan acıyordu, derin derin aldığı solukla da göğüsleri genç adamın geniş göğsüne çarpıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu çünkü bunu o da hissettiği için, bakışlarını onlara çevirmişti.

Alex'in ağzından çıkın pis kokulu esinti yüzüne vuruyor, kaçacak hiçbir yeri ve çaresi kalmıyordu.

"Jade beni sevmeyi öğreneceksin. Sana kötülük yapmayacağım söz, sadece bana güven yeter. Benim seni sevdiğim gibi sen de beni seveceksin."

Jade kafasını geriye attı. Gözlerini Alex'in karanlıkta parlayan arzulu gözlerine odakladı, içinden yüzüne tükürmek geliyordu. Mazi zihninden geçerken, gözünden iki damla yaş aktı. Oysa ne çok sever, nasıl sorgusuz güvenirdi ona. Buradaki tek sığınağıydı ve yerle bir etmişti her şeyi.

"Asla seni sevmeyeceğim. Kalbimde seni taşımayacağım. Yemin ederim sana hep nefretle bakacağım. Hadi, şimdi durma nefretimi kazan, bendeki seni bitir... Yap ne yapacaksan, yok et beni de, seni de... İçimden tüm yaşama sevincimi kazı. Senden nefret ettiğim kadar kendimden de edeceğim, seni öldüremem belki ama kendimi kolaylıkla öldürebilirim. Dayanamıyorum anlasana! Kaldıramıyorum artık bu kadarını."

Jade yanaklarından yaşlar süzülürken gözlerini sımsıkı kapadı. Bedeni korkudan kaskatı kesilmiş, vücudu ruhuna ağır geliyordu. Bitsin bitsin dayanamıyorum diye isyan ediyordu içsesi acılar içinde kavrularak ama kâbusları bitmiyordu. Nereye gitse kötü kaderi onu takip ediyordu.

"Tanrım beni bu kadar mı sevmiyorsun?" dedi acılı kalbi, "Ben bu kadar mı şanssızım?"

Alex ona sarılırken, Jade kendini hırsla ondan kurtarıp duvara çarptı. Acı içinde boynundaki kolyeye asıldı. Tanrıya şükür oradaydı. Avucunun içinde taşın serin dokusunu hissetti. Bir sürü duâ etti, bir sürü yakardı ama çalışmıyordu lanet taş.

"Evimi çok özledim." diye inledi acılar içinde.

Jade'nin elinden bırakmadığı taş önce ısındı, sonra hafifçe ışıldadı. Jade içinin titrediğini hissedince bıraktı taşı, gözyaşları eşliğinde onu serbest bırakan adama baktı.

Genç adam onun yüzüne kızgınca bakarken, kalbinin üzerindeki ışığın etkisiyle irkildi. Ufacık ışık, Jade'nin dudakları kıpırdadıkça büyüyordu fakat genç kız bunun farkında olmadan yalvarmaya devam ediyordu. Alex korkuyla geriye çekildi. Gözleri büyümüş, nefesi sıklaşmıştı. Öyle büyük bir ışık çıkıyordu ki genç kızın göğsünün içinden, Alex kafayı yediğini düşünüyordu.

Konuşsa beceremiyor, ayakta dursa gücü yetmiyordu.

Jade'nin ağlamaktan görüş açısı iyice bozulmuştu ama o da artık göğsünden yayılan ışığı görebiliyordu. Dokunmaya korkuyordu kolyesine. Ya hayal ediyorsa, ya bütün bu olanlar bir bilinçaltı güdüsüyse...

Bu imkânsızdı! Bir daha olmazdı. Alex'in sesini duyana kadar da inanamadı. Bedenini ateşler sarana kadar, vücudu kavrulup titreyene kadar inanamadı. Alex ona doğru atılırken, her yeri karıncalanmaya başladı. Yine uzaklardan o kızın sesini duydu, üzgündü. O kız kimdi, gittikçe yaklaşıyordu görüntüsü, o yaklaşırken Jade uzaklaşır gibiydi. Biri gelirken diğeri gidiyor muydu? Ve kız Jade'nin yanından geçerken ışık her yanını sardı.

Alex korku dolu gözlerle ona bakarken dehşet bir film karesinin içine düşmüşçesine panik halindeydi. Sanki her şey donmuş ve zaman da o anda durmuş gibi geliyordu. Elini uzatmış, tutmaya çalışıyordu ama nafileydi. Jade'nin ise artık gerçek olduğunu algıladığı şeyle yüzü gülüyordu. Bu oluyor muydu gerçekten? Yoksa korkudan kafayı yemişti de duasını oluyor gibi mi görüyordu?

"Alex unut beni... Hiç olmadım farz et, çünkü ben öyle yapacağım seni." dedi fısıltı gibi karanlığa karışan ve yok olmaya yüz tutmuş sesiyle.

Jade ışıklar içinde karanlığa kayarken, Alex elini son bir umutla ışığın içine doğru uzatıp, sevdiği kadını kurtarmaya çalıştı. Bir yandan yalvarıyor, duâ ediyor ve pervasızca küfrediyordu.

Son bir hamleyle atıldı kızın üstüne. Ama geriye kalan tek şey, kızın dolabında asılı kalan kabarık kırmızı elbisesi ve şu anda karşısında şeffaflaşan kocaman bir karanlıktı. Artık karanlıkta o elbiseye sarılacak Alex'in, ağzından çıkan çığlık haykırış oldu.

"Jadeee!"

5. BÖLÜM

Günah onun mu, yoksa benim mi?
Baştan çıkaran mı, yoksa baştan çıkan mı daha günahkârdır?
Kısasa Kısas, William Shakespeare

-NEW YORK BOWMAN'LARIN PARTİSİ-

-Kont Conroy De Glass-

-Yıl 1887-

"Burası biraz kalabalık oldu Lordum, isterseniz dışarı çıkalım! İş konularını orada konuşuruz."

Conroy sinirden kararmış gözlerini kuzeninden çekip arkadaşı Benedict'e çevirdi. Eğer Benedict bu sıkıcı sohbete zamanında müdahale etmeseydi, buradan sonraki durağı zindan olacaktı. Çatılı kaşlarının altındaki gergin bakışlarına minnet ekleyerek, kasılmış dudaklarını araladı.

"Olur, benim de seninle konuşacaklarım vardı zaten."

Yan tarafa dönüp soğuk bir baş reveransı yaparak, "Bayanlar müsaadenizle... Beyler, sohbetiniz keyifli olsun." diyerek yanındaki bayanlara hafif bir tebessüm bahşedip ayrıldı.

Benedict arkadaşına doğru yaklaşıp uyarırken, kimse anlamasa bile Conroy'un yüzündeki öfke her an onu duvara çakıp aklı başına gelene kadar beynini yiyeceğini ele veriyordu.

"Kendine gel Conroy, adamı öldürecek gibi bakıyorsun! Üstelik sürekli hem tavrınla hem de sözlerinle aşağılıyor gibisin."

Arkasındaki kahkahalara kulak tıkayan Conroy, yürürken dişlerini sıktı kısa bir an. "Gibisi fazla... Az daha yanlarında kalsaydık, o gereksiz mahlûkun başını gövdesinden memnuniyetle ayırıp, gerçekten öldürecektim. Bana kalsa babamın soyunu asla sürdürmem, o adamın soyu sürdürülmeye layık değil... Ama şimdi annemin bana neden böyle bir vasiyet bıraktığını anlıyorum. Bu ölü soyucular ben daha gençken ve hatta hayattayken, benim malıma değer biçmeye kalkıyorlar. Ben oradayken mirasımı kime bırakacağımı sormaya nasıl cüret ederler? Bu ne küstahlık!"

"Böyle olacağını biliyordun. Sen evlenmediğin sürece, akrabalarının akrep gibi başına tebelleş olup veliahtlarına taht kurma savaşına gireceğini ve canını sıkacağını da annen biliyordu."

"Annem... O öngörüsü yüksek bir kadındı. Ona verdiğim söz olmasaydı ne babamın mirasına sahip çıkardım ne de o mirasla büyüyecek çocuklarımı düşünüp gelecekleri için saygın bir yer edinirdim."

"Çok zor değil mi; insanın sevdiğine verdiği sözden vazgeçememesi!"

"Çok ağır bir yük... ah annemin o son arzusu! Bazen başaramamaktan korkuyorum. Her şeyi bir kenara atmak, sırtlan sürülerine onca mirası devredip, amaçsızca harcamalarına izin vermekten ürküyorum."

Konuyu dağıtmak isteyen Benedict, "Eee hâlâ kararlı mısın peki?" diye sordu etrafına bakınıp kalabalığı çevreleyen müziğe kulak tıkayarak.

"Sırf bunlara inat evleneceğim. Senelerdir uğraştığım saygınlık ve alın teri dökülen malım, bu asalak sürüsüne kalmasın diye. Bana bağlı olan onca insan bunların eline kalmasın, eziyet görmesin istiyorum. Süs budalası asalaklar sürüsü ellerini toprağıma değdirmeden ve geleceğimi garanti altına almadan bu dünyadan göçmeyeceğim."

Benedict arkadaşına bakıp merakla kaşlarını kaldırdı. "Bowman'ların kızı nasıldı?"

Conroy ifadesiz yüzüyle kızgınca arkadaşına baktı, hâlâ öfkeli olduğundan sesindeki alaylı titreşimleri başta anlayamadı.

"Süperdi!"

Kahkaha atmamak için savaş veren Benedict, dudaklarını kenara kıvırıp gözlerini süzdürdü. "Yine neyi beğenmedin Conroy? Neyi uymadı sana arkadaşım?"

Kuru kalabalıktan çıkan ikili gecenin serinliğine ayakbastı. Bahçenin merdivenlerini inerlerken, Benedict merakla ona bakıyordu. Conroy ağacın altındaki banka oturup, ellerini arkasına götürerek alışkanlık olduğu üzere ceketini geriye doğru savurdu. Oturduğunda kırışmasını istemiyordu zira o zaman Consuela suratını asıp, tüm gün asık suratla dolaşıyordu evde.

"Çatlatmasana adamı..." diye azarladı Benedict. "Neyini beğenmedin gül gibi kızın?"

"O kadar mükemmel ki, kukla gibi al oynat!"

Benedict de arkadaşının yanına geçip daha kibar olmayan bir şekilde oturdu, parmaklarının arasında tuttuğu piposundan geniş bir nefes çekti. Dudaklarının kıyısından çıkan dumanı usul usul dışarı doğu savurup derince iç çekti.

"Sen de bunu istemiyor musun zaten Conroy? Al işte, sana ağzı var dili yok dediklerinden, hem sana da ayak bağı olmaz işine gelir bu. Amacın çocuk değil mi, yap çocuğunu bırak bir köşeye büyütsün!"

Conroy kaşlarını çatarak arkadaşına baktı.

"Sen benim bunu istediğimi mi sanıyorsun? Sadece bu mu yani?"

Benedict piposundan bir nefes daha çekti. "Sen ne istiyorsun bence kendin de bilmiyorsun." Cevap alamayınca kaşlarını yukarı kaldırıp başını hafifçe oynattı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bence bunu sen de bilmiyorsun."

Conroy derin bir nefes aldı. Sırtını banka iyice yaslayıp kollarını bankın arkalığına dayadı. Bacaklarını hafifçe açıp rahatça yayıldı. Başını geriye doğru atıp ağaçların arasından gözüken yıldızlara bakarak, "Ben çocuklarıma iyi bir anne olacak eş istiyorum. Hakkını savunan, kendi doğrularını başkasının yanlışlarına tercih etmeyen, zora düşünce

terk etmeyen, sevgisiyle onları kuşatan kişilikli birini... Onları eğitmeli, onlara ideallerini öğretmeli... Anlayacağın sosyete kuklası istemiyorum! İnsan istiyorum!" derken arkadaşına alaylı bir yan bakış attı. Yan tarafta yanan meşalenin ışığı gözlerine vurunca içi şeytani bir biçimde parladı. "Başı sıkışınca aklını kullanan biri olsun. Yani kısacası yarın bir gün bana bir şey olursa, çocuklarımı gözüm kapalı emanet edebileceğim biri... Erkek egemenliği üstünden kalkınca koca avına düşüp çocuklarını unutan ve başkalarına bel bağlayan biri olmamalı. Ayakları üzerinde duran..."

Benedict arkadaşına kafasını çevirip ciddi bir ifadeyle baktı. Sonra tek gözünü hafifçe kıstı.

"Ben öyle birini bulsam arkadaşım... inan sana vermez, kendim evlenirim. Ve bunu bizim sosyetede biraz zor bulursun, bırak çevremizi, köylerde bile arasan çok zor. Yani varsa da sana bırakmam haberin olsun. Sonra kapışmayalım." Conroy ona dikkatle bakınca, "Şaka yapmıyorum, tarifini yaptığın varlığı sana dahi bırakmam." dedi ama ciddi yüzündeki bakışlarında alaycılık vardı.

Conroy arkadaşına kısa bir an bakakaldı. Dalgamı geçiyordu yoksa ciddi olarak mı söylüyordu karar vermeye çalışıyordu. Gerçekten Benedict de evlenmeyi düşünüyor olabilir miydi?

"Sen mutlaka evlenmelisin bence."

Benedict net ifadesini korudu. "Bunu bir kız abisi olarak söylüyorum. Annemin yetiştiği gibi bir kadın istemiyorum. Annemin kardeşime öğrettiği ilk ve tek kural: 'Ye, iç, görmezden gel.' Sosyetedeki kadınların aldıkları eğitimin tamamı bu oluyor inan bana."

Keyfi yerine gelen Conroy alayla izledi arkadaşını. Geçen sene olanlar aklına gelince kendini kasıp gülmemeye çalıştı. Ama ne mümkün!

"Sakın ağzını açma..." dedi Benedict.

"Açmadım, sadece senin kurallarına kalacağına, kız bence annenin kuralıyla daha iyi idare edebilir."

"Ben ona hayatı öğrettim." dedi Benedict kendini savunarak.

"Çok doğru, ona en son bir erkeğin gözü nasıl morartılır onu öğretmiştin ve ilk tecrübesini sende denemişti değil mi?"

Benedict ifadesiz suratını yana çevirdi. Biraz kızmış mıydı? "Bel altı vurma, o kazaydı. Beni hırsız sanmış olmasa asla yapmazdı."

Conroy beyaz dişlerini göstererek enfes gülüşünü kısa bir an ona sundu. Ardından kaşlarını kaldırıp sırıtarak bakmaya devam edince, Benedict sinirle yerinden kalktı. "Eğer o koca ağzını kapamazsan yumruklarımla kapatırım. Yaparım bilirsin!" Kahkahalarına engel olamayan Conroy'un gülümsemesini bu tehditle durdurmak yerine daha da arttırdı ve ona öfkelenen arkadaşı hırsla yerine otururken, "Tamam sustum." dedi, yeni bir kahkaha geceyi şenlendirirken.

-HOPE MARKİ'SİNİN MÜLKÜNÜN YAKINLARI-

-Yıl 1887-

Jade kendine gelmeye başladığında, yine başı çatlayacak derecede ağrıyor ve boynunu yerinden kaldırıp kıpırdatamıyordu. Fakat bu sefer en azından başının neden ağrıdığını biliyordu. Bu kez acele etmedi, parçalara ayrılmış gibi uyuşan bedeninin güçsüzlüğünün geçmesini bekledi. Gözlerini kırpıştırarak açıp, yavaşça etrafına bakındı. Karanlıktı. Her yer karanlığa kesmişti. Gözleri ancak karanlığa alışmaya başlayınca görüntüsü netleşti.

Ay ışığı daha iyi görmesine olanak sağlıyordu. Düştüğü yerden yavaşça doğrulmaya çalıştı. Ellerini yanına koyup kollarından destek aldı. Ani yaptığı hareket yüzünden, beline bıçak gibi bir ağrı saplanınca yüzü buruştu. Çantasının üzerine düşmüştü muhakkak baylılırken. Başını yana çevirip düştüğü yere baktı ve soluğu kesildi. Eğer çantası olmasaydı, kafasını bir yere çarpıp yaralanması mümkün bile değildi.

Olduğu yerden biraz doğruldu. Ellerini bu defa yan taraftaki yıkık duvara dayayıp ayağa kalkmaya çalıştı. Bulunduğu yerde sarsak adımlarla dolanmaya başladığında, bu sefer nereye geldiğini kestiremiyordu. Bakışları itinayla etrafta gezinirken, buranın harabe bir yer olduğunu ancak fark edebildi. Biraz daha dolaşınca hatırladı ve bu sefer gerçek bir sevinç çığlığı attı.

Gözleri dolarken heyecanla şükür etmeye başlamıştı. Burayı biliyordu: Çocukken oyun oynardı bu harabede, yani oraya çok benziyordu.

Harabenin etrafını turlarken, içini büyük bir sevinç kapladı. Ne çok özlemişti. 'Tanrım sonunda geldim. Sonunda ait olduğum yere geldim. Şükürler olsun! Geldiimm! İşte buradayım!'

Kalbi coşkuyla çarpıyor, hoplayıp zıplamak, dans etmek, hiç durmadan çığlık atmak, ağlamak ve aya, yıldızlara bakıp bağırarak, "Hey, buraya bakın, ben geldim!" demek istiyordu. Etrafındaki otlara, yanından geçen tırtıllara, saf ve dik ağacın uzun dallarına, yüzüne değen hoş rüzgâra, soluduğu havaya tüm gücü ile haykırıp, "Buradayım işte! Sizinleyim!" demek bile başını döndürüyordu. Sarhoş değildi, rüyada hiç değildi, her uzvuyla gerçekti. Jade... Jade hakiki ait olduğu yere dönmüştü sonunda. Ve şimdi içi içine sığmıyor, kalbinde kanat çırpan o kuş, bir şelaleden akar gibi gönlünden taşıyor, onu havalandırıyordu. "Yaşasın! Döndüm!" derken bu defa da tek ayağının üzerinde sekerek hem kahkaha atıyor, hem ağlıyor ve bu çelişik duygular arasında toprağına, evine ve ailesine kavuşmasını mutlulukla kutluyordu.

Evleri buradan yürüyüş mesafesiyle iki saat kadar uzaklıktaydı. Acaba aradan ne kadar zaman geçmişti? Zaman geleceğe gittiği gibi akmış mıydı, yoksa daha hızlı mı akmıştı? Daha yavaş akma ihtimali de vardı. Yavaş olana sevinebilirdi ve hızlı olanın gerçekleşmemesi için duâ etmeye başladı. Her ihtimali aklına aldı. Acaba o yokken neler olmuştu? Annesi onu karşısında görünce ne tepki verecekti? Aklında donen deli sorulara cevap bulamadığında korkuyordu. Ama bu korkularına sırt döndü, umutsuzluğa düşecek lüksü yoktu şimdi. Taş onu tekrardan getirmişti işte, artık ailesine kavuşabilir, annesiyle dilediği kadar takışabilir, yeğenlerini görüp Maria'yla dedikodu yapabilir, Lili'yle rüzgârı hissedebilirdi.

Önce derhal eve gitmeyi düşündü ama sonra mantıklı yanına sığındı. Şimdi gidemezdi, karşısına ne çıkacağını bilmediği için buna cesaret edemezdi fakat sabah erkenden giderdi. Gün ışıyana kadar harabelerde kalmayı düşündü. Bakışlarını etrafta gezdirdi. Kuytu bir yer bulup oraya geçti.

Saatler saatleri kovaladı, zaman bir türlü geçmek bilmiyordu, günün aydınlanmasını öyle heyecanlı bekliyordu ki, bu yüzden nazlanan

güneş doğmak bilmiyordu. Zaman geçtikçe gözkapakları ağırlaştı, ne kadar açık tutmaya çalışsa da daha fazla açık duramayıp kapandı.

***

Sabahın gün ışığı yüzüne dikey vurunca, elini siper ederek kıstığı gözlerini açmaya çalıştı. Esnerken hafifçe aralanan kirpiklerini oynatarak, kısa bir an gün ışığına alışmayı bekledi. Olanlar aklına gelince dehşete kapılarak gözlerini haddinden hızlı bir şekilde araladı. Bir anda kedigözü gibi büyüyüp açılan bakışlarının altında yutkundu. Olanların bir kâbus olmasından, evine geri dönemediğinden korkmuştu. Etrafına bakınınca normale dönüp derin bir oh bıraktı. Neyse ki hâlâ harabedeydi.

Gün doğmuş ve yola koyulma vakti de artık gelmişti. Kalbi heyecanla çarparken, yüzünde aynı güneş gibi pırıl pırıl ışıldayan muhteşem bir gülümseme vardı.

Hiç durmadan ve sıkılmadan ciğerlerine derin oksijenler çekerek büyük bir heyecanla yürüdü. Yürürken aklında oynaşan bin türlü senaryoya mantıklı bir mazeret aradı ama bulamadı. Sayısız düşünce eşliğinde adımlarını sayarken, nasıl bu kadar çabuk olduğunu anlayamadan sonunda yolu yarıladı. Ailesine anlatacaklarını düşünmek şu andaki mutluluğunu sabote edemezdi. Malikânenin yakınındaki ilk köye geldiğinde ancak ailesine durumu nasıl açıklaması gerektiği aklına tekrar gelmiş ve mutsuz bir duruşla duraksamıştı.

Bir grup çocuk köşedeki çitlerin yakınında gülüşerek oyun oynuyordu. Jade onları görünce gülümsedi ve yanlarına yaklaşmaya çalıştı. Fakat onlar genç kızı görünce tuhaf bir yaratık görmüş gibi ellerini yanaklarına götürüp, çığlıklar atarak arkalarına bile bakmadan koşmaya başladılar.

Eli yüzü kir içinde kalan Jade önce neden böyle olduğuna anlam veremedi. Onların tuhaf bakışlarını ve neden koştuklarını anlayamıyordu ama sonra kafasını toplayınca üzerine baktı.

Elleri ve kolları toz ve is kalıntısı içindeydi. Büyük ihtimalle ateş kalıntısının yakınında uyumuştu. Saçları keçe gibi olmuştu. Altında kot şort, üzerinde kısa kollu tişört vardı. Arkasında sırt çantası ve spor ayakkabılarıyla da tam bir uzaylı gibi göründüğü gerçekti. Of, bunu

nasıl da akıl edememiştil Tabii ya, elbisesi orada kalmıştı. Heyecandan kıyafetlerini saklamayı unutmuştu. Şimdi köylülerden biri onu böyle görse, kesin cadı sanır ve diri diri çarmıha gerilerek yanmasını ya da asılarak umuma açık yerde öldürülmesini isterdi.

"Kahretsin!"

Köylülere görünmeden tarlaların olduğu alana doğru yürümeye başladı. Henüz hasat yapılmamış her şey yerinde duruyordu, bu demek oluyordu ki gelecekle aynı mevsimi yaşıyorlardı. Ya geçmiş geleceğin iki katı hızlıysa korkusu aklına gelince kovalamaya çalışıyordu, ama aklında bu soru da vardı. Bu korkuya kafa yorarak tarlaların arasından ilerledi. Tarlalar bitince ormanlık alanın ucundan yürümeye başladı. Ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu, çocukken bu yolar daha mı yakındı yoksa Jade büyüdükçe yollarda mı uzamıştı? Ama ağaçlık alan bitmiyordu. En sonunda evin çevresindeki küçük köye ulaştı. Şimdi evine varması için geçmesi gereken sadece bir tepe kalmıştı.

Ailesine ait kiracıların yaşadığı evin yanından geçerken, bahçedeki ipte asılı yıkanmış kıyafetler gözüne çarptı. İçlerinde ona uygun hiç kıyafet yoktu. O da eski kırmızı bir pelerini alıp üzerine geçirdi ve iyice sarınarak eve varıncaya kadar üzerinden çıkarmadan hızla yürümeye başladı. Birazdan köylüler etrafta dolaşmaya başlardı, birine yakalanma riskini göze alamazdı.

Eve ulaşacağı son tepeyi de soluk soluğa, ter su içinde bir adım atacak hali kalmayarak aşınca, malikâne görüş alanına girdi. Terli saçlarını yapış yapış olmuş yüzünden çekti. Gözleri sevinçle parlıyordu. Sonunda gelmişti. Az sonra ailesine ve sevdiklerine kavuşacaktı. Kalbi yerinden çıkacak gibi pır pır atarken, elleri ve bacakları titremeye başladı, koşmak ve hızla evine ulaşmak istedi ama yorgun bedeni buna izin vermeyince önce sendeledi, sonrası karanlığa kayarken evin görseline uzanan elinin üzerine sertçe düşmesiydi.

6. BÖLÜM

Hiç övünme; Zaman, sen değiştirmedin beni.
Soneler, William Shakespeare

-Edmound Wharton Hope Marki'sinin mülkü-

"Le-leydim! Ulu Tanrım bizi kutsasın! Leydim... Leydim!" Jeny heyecandan kapıyı çalmadan içeri paldır küldür daldı. Her zaman saygıyı elden bırakmayan yılların hizmetlisi eteklerini dizlerine kadar toplamış, koşmaktan yüzü kızarmış, saçı başı dağılmış netes nefese kalmıştı. Gözleri tuhaf titreşimler içinde parlarken, heyecandan kalın çıkan sesi kekeleyerek kelimeleri bir türlü toparlayamıyor, sürekli, "Tanrım!" diyerek konuşmaya çalışıyordu.

Elisa işlediği işlengiden kafasını kaldırıp, heyecandan konuşamayan hizmetçiye endişeyle baktı. Onun yüzündeki kaygıyı, gözlerindeki tuhaf endişeyi görünce birden ayağa kalktı ve kucağında unuttuğu işlemesi ayaklarının dibine düştü. Sormaya korkuyordu ama o sormazsa bu şapşal kadının söyleyeceği yok gibi görünüyordu.

"Oh! Tanrım! Düşündüğüm şey olmasın!" derken elini göğsünün üzerine koymuş derin derin nefes alıp veriyordu. Dizleri titriyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu. Bedeni onu daha fazla taşıyamayınca, tutunacak bir yer aradı ve koltuğun başına yapışıp güç almak

için tutundu. Elinin birini hırçın dalgalar gibi çarpan kalbinin üzerine koyarken, gözkapaklarını hafifçe aşağı eğip birkaç saniye toparlanmayı bekledi. Başını genç kadına çeviremedi korkusundan.

"Jeny yoksa Edmound... Oh Tanrım ona mı?" duraksadı. "Edmound'a mı bir şey oldu?"

Genç kadın, mavi gözleri endişeyle titreşen hanımının yanına yutkunarak yaklaşıp, ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı.

"Ah!" Haç çıkarıp parmaklarını öptü. "Tanrı korusun Leydim, o iyi. Ama şey oldu!"

Elisa daha fazla dayanamadı, derin bir nefes alıp toparlanırken, kızgınca genç kadına bakıp yüksek perdeden gürledi.

"Tanrı aşkına konuşsana be kadın! Beni mi sınıyorsun kalp ölümü nasıl geçirilir diye?"

Jeny gözlerini kırpıştırmaya başladı. Siyah saçları tel tel havalanan ve mavi gözleri yanardağ gibi alev alan hanımının bağırmasıyla irkildi. İlk defa böyle bağırıyordu ona ve heyecanlanan genç hizmetli konuya nereden başlayacağını bilemiyordu. Sonunda düşünmeyi bırakarak, "Leydim o... o geldi." dedi heyecanla. Sanki 'O' dediği kişi her an kapıdan girecekmiş gibi eliyle kapıyı gösteriyordu.

Yaşlı kadın kaşlarını çatarak kapıya baktı; acaba sürpriz yapmak için Maria ve oğlu mu gelmişti? Yoksa kızı mı gelmişti torunlarıyla? Ama onlar Amerika'ya gidene kadar uğramayacaklarını belirtmişlerdi. Hem Maria ciddi bir soğuk algınlığı geçirmişti, oğlu onu hayatta dışarı çıkarmazdı. Edmound da değil ise... Gelen kimdi? Hayır, aklına gelenin olması onun hayal edebileceği bir mucize değildi. Kalbi şimdi göğsünü zorluyordu işte, asıl kalp hastası şimdi olacaktı. Emin olmak için Jeny'nin dudaklarından dökülecek kelimede yutkunarak umut aradı. Aslında kadının anlatmaya çalıştığı şeyi tahmin etmişti ama düşündüğü kişinin ismini söylemeye de çekiniyordu.

"Ki-kim geldi Jeny?"

Genç kadın heyecandan dili damağına yapmışmış halde lafa atıldı.

"Leydim, o..."

"Emin misin?"

"Tıpkı ona benzetmişler. Ama üzeri bir pelerinle sarılıymış, benzetmişler de olabilir... Ya da... Tanrıya şükür! Küçük hanım geldiyse... Atla çevreyi turlayan bekçiler, evin ilerisindeki ormanlığın kenarında bulmuşlar onu. Bekçilerden biri önden gelerek haber getirdi, diğeri de onu getiriyor. Ben de koşarak size geldim. Her an burada olurlar." Bir dediği diğer söylediğine muhalefetti kadının ama inatla geldiğine inanmak istiyor gibiydi.

Onu doğru anladığından emin olmaya çalışan yaşlı kadının bacaklarına ne ara güç gelmişti de, hangi ara bir leydiye yakışmayacak hızla ve kabalıkla koşarak merdivenleri inip kapıya atılmıştı bilemedi.

Merdivenlerin sonuna gelince, kapının karşısında kocasını ayakta ve aynı merakla beklerken buldu. Titreyen bedeni, ağlamaya yer arayan gözleriyle kocasının koluna sanki tutunmazsa düşecekmiş gibi tüm gücüyle yapıştı. Elisa tırnaklarını kocasının etine geçirmiş, kolundan güç alarak öyle bir sıkıyordu ki, Edmound bir an karısının elini ittirmiş ama heyecanlı yüzüne de bakamamıştı.

İkisi de gözlerini kapıya dikmiş, öylece saniyelerin akmasını, kapının açılmasını bekliyorlardı. Ve kapı usulca gıcırdayarak, sanki bir yıl sürecekmiş gibi yavaşça açıldı. Nefesleri tutulmuş, gözleri tek bir noktaya odaklanmıştı. Zaman adeta donmuş, onlar da o anda asılı kalmışlardı. Kırmızı pelerinli köylü bir kadın içeri girdi. Elisa boynunu arkasına bakmak için uzattı ama kapının önünde bir de bekçilerinden başka kimse yoktu. Gözlerini kırpmadan ona kızının nerede olduğunu söyleyecek köylüye bakarken, karşılarındaki kişi pelerini yavaşça açıp başının üzerinden aşırdı.

Önce kara saçları... ardından toza bulanmış beyaz güzel yüzü ve en sonunda yanaklarının üzerine düşmüş uzun kirpiklerinin arasından cam bilyeleri andıran mavi gözleri göründü. Yaşlı kadın sesli bir soluk'a elini ağzına kapayıp hıçkırığını engellerken bir adım geri sendeledi ama hemen kendini topladı.

Hâlâ bu anın gerçek olduğuna inanamayan diğer bir kişi olan Jade, ışıl ışıl gözleriyle karşısındaydı. Öz kızı mıydı o gerçekten? Hayal değildi değil mi bu? O kadar çok hayal etmiş ti ki bu anı, şimdi yine

rüya gördüğünü sanmaktan korkuyordu. Öylece bakıştılar saniyeler saat gibi gelirken üzerlerine...

Jade annesini ve babasını ifadesi karışık halde karşısında görünce donup kaldı. Ne ileri gitmeye cesaret edebildi ne geri geri koşmaya. Burası kelimelerin bitip, gözlerin konuştuğu noktaydı. Annesinin bitkin ifadesi, gelgitli yüzü, babasının sallanan dudaklarıyla öyle acı içinde duruyorlardı ki ve babasının yanağından aşağı akan gözyaşı kalbini acıtmıştı. Bu kadar mı perişan etmişti onları? Bu kadar mı üzmüştü sevdiklerini bilmeden? Ama bu onun suçu değildi, her şey o kadar saçma ve açıklaması öylesine zordu ki.

Onlar çökmüştü, gözleri hüzünlüydü, mutlulukları dillere destan ailesinin, bedenleri sanki on yıl daha yaşlanmış gibiydi. Bunu mu yapmıştı ailesine? Kendi zevki için onları perişan etmişti ve bir zaman sonra bu aklına bile gelmemişti. Yüreği acıyıp gözleri pişmanlıkla ıslanırken genzine dolan hıçkırıklarını bertaraf etmek için yutkundu.

Lanet okudu kendine, kesin yeri cehennemdi. Babasının o çökmüş hali, annesinin zayıflamış haliyle birleşmiş, karşısında çaresiz gözlerle duruyorlardı. Dayanamadı yaptıklarına, gözlerinden yaşlar yavaşça süzüldü. *Tanrım, bu vicdan azabı beni öldürür!* dedi içinden.

Hâlbuki evvelden annesinden ne çok kaçmak isterdi. Oysa şimdi sıcaklığını, sevgisini, kokusunu ve sesini hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Tereddütlü adımlarla onlara doğru yürürken hıçkırdı, ayakları gitsem mi, gitmesem mi der gibi adımlıyordu aradaki mesafeyi. Annesinin önüne gelince durdu. Dudaklarından fısıltı gibi çıktı o özlediği tek kelime.

"Annem!"

Annesi ona donuk bir ifadeyle bakıp, soluksuz halde kolunu kaldırdı ve Jade'nin dünyası kararıp anlık yıldızları saydı. Yanağına aldığı tokat, hayatında yediği ilk dayağıydı ondan. Yaşlarla ıslanan suratını yana çevirip ani bir refleksle gözlerini sımsıkı kapadı yeniden ama beklediği olmadı. Saçları gözlerinin önünde olduğundan görüş alanı azdı. Gözlerine dolan yaşlarla kafasını annesine çevirdi tekrar. Siyah saçlarını geriye doğru itelerken, inatla bir daha "Anne!" dedi.

"Annem!" sesi bu sefer daha boğuktu, annesinin göğsünde yankılanıyordu, sanki özlem duyduğu yerden kendi sesine ulaşıyor gibiydi.

Çünkü yaşlı kadın elini kaldırdıktan sonra yaşlı gözlerle kızına öyle bir sarılmıştı ki, Jade neredeyse nefes alamıyordu. Almak da istemiyordu. Annesinin kokusunu ciğerlerine büyük bir nefes alır gibi içine çekti. Anne kokuyordu, özlem kokuyordu, yuva kokuyordu. Mutluluk duyduğu sıcaklık ve şefkat kokuyordu.

Onların kavuşmasını gözyaşları eşliğinde izleyen otoriter adam da daha fazla dayanamadı. Ne çok özlemişti küçüğünü... Değerlisini... Onun kıymetlisiydi tekne kazıntısı. Bu tabloyu bozmak istemiyordu ama... Onları ayırmak istemiyordu ve ayrılmak da istemediğinden ikisini de kolları arasına alıp sinesine sardı. Kanatlarının arasında ağlayan iki kadını tok sesiyle teselli ederken asıl tesellinin onların bedenine bıraktığı sıcaklık olduğunu hissetmenin değeri paha biçilemezdi.

Annesine ve babasına kavuşmuştu kavuşmasına evet, ama asıl kıyamet annesi üzerindeki eski pelerini alıp hizmetliye verdiği an kopmuştu. Annesi dehşet içinde kızına bakıp duâlar eşliğinde ondan uzaklaşırken, genç kıza uzaylı görmüş gibi bakan hizmetçiler küçük dillerini neredeyse yutmuşlardı.

Elisa kızını eski pelerine sarıp odasına çıkarırken, Edmound hizmetlilere banyo için su hazırlamalarının emrini verip, olanları unutmaları karşılığında tatmin edici bir bahşiş vermek için orada kaldı.

Elisa konuşmak isteyen kızını susturdu. Perişan halini görünce önceliklerinin konuşmak değil kızının ihtiyaçlarının karşılanması olduğunu belirterek, yanlarında gelen hizmetliye emirler yağdırdı. Jade yiyeceği azarların daha sakin bir zamana ertelenmesine sevinerek odasının varlığına saklanırken, annesi şok bir halde odadan ayrılıp kızının banyo yapmasını, karnını doyurmasını beklemişti.

Duşunu alıp üzerini değiştiren ve yine eski haline dönen Jade, hâlâ buraya geri gelebildiğine inanamıyor, odasının duvarlarından dolabına varıncaya kadar her eşyasına tek tek dokunuyor, sanki hasret gidermeye çalışıyordu. Daha sonra özlemle baktığı odasından ayrılıp çalışma odasına indiğinde, annesini orada göremeyince endişelendi.

Kapıyı kapamadan önce babasına "Annem nerede?" diye sorunca yaşlı adam kapıyı kapatmasını işaret ederek "Bayıldı." dedi ve kızın tereddütle kapadığı kapıyı korkuyla açmasını izlerken "Endişelenecek bir durum yok, sadece bu kadar heyecanı kaldıramadı şimdi dinleniyor. Bırak biraz toparlansın çok yıprandı." diye kızını uyardı ama Jade hâlâ annesinin yanına gitmek için ısrar edecek tutumunu sergileyince, "Gir içeri ve lanet kapıyı kapat, yoksa sorguna annen devam eder ve inan bana ilk yediğin tokat sinek ısırığı olarak lanse edilir." diye uyarınca durdu.

Babasının sözünü dinleyen Jade, suçlu bir tutumla adamın karşısına geçerken, konuya nereden başlayacağını bilmiyordu. Babası da hangi meselenin daha öncelikli olduğu konusunda biraz tereddütlüydü.

Kızını önce azarlamalı mıydı yoksa dinledikten sonra azarlamalı ve kendini ifade etmesine müsaade mi etmeliydi?

Jade tam yerine oturduğu sırada babasının serseme döndüren "Kiminle kaçtın?" sorusunu işitince, kız oturduğu yerde iğne varmış gibi dehşete kapılıp derhal havalandı.

"Ne kaçması baba?"

"Sevgilinle kaçıp gittiğini söylüyorlar. Kimileri onun bir seyis olduğunu itiraf etti, kimileri de bir çiftçi... Kim o adam?"

"Adam falan yok." dedi kız kaşlarını çatarak.

Babası sordu, Jade itiraz etti. Nedense onun bir adamla kaçtığını düşünen ailesini bunun aksine inandıramadı. Abisi de geldiğini duyduğunda çıldırmış bir halde eve gelip kemiklerini kırmakla onu tehdit etmiş ama sonra sımsıkı sarılmış ve sonra da kulaklarını çekerek hesap sormaya başlamıştı.

Ablası gözyaşları eşliğinde eve geldiğinde sarılacağını düşünürken, üşütük kadın yanına yaklaştığı an saçlarına yapışıp tüm o Kontes kibarlığını bir kenara koyarak, onu bir temiz evire çevire dövmeye kalkmıştı ve Maria ona küstüğü için yanına yaklaşmamış, tüm konuşma çabalarını geri çevirmişti. Annesi zaten ayrı konuydu. Tüm o zaman boyunca bu curcunaya tepkisiz kalmış ve kızına tek kelime sormadığı

gibi bir temiz dayak da atmamıştı. Sadece susmuş ve kızına en büyük cezayı o kesmişti.

Sonunda babasının ısrarı ile gerçekleri ona anlatınca korktuğu başına geldi. Babası ona kafasını salladı, yerinden kalktı ve kapıyı açıp kâhyasını çağırarak, "Derhal Doktor Martin'i çağırtın!" diyerek kızına baktı. "Kızım kafasına darbe almış olmalı, saçmalıyor."

Ve Jade ne babasını, ne annesini bu duruma inandıramayınca, doktoru da gelecekte oynadığı oyunu yineleyerek kandırdı ama babasına olanları günlerce açıklamaktan da asla vazgeçmedi.

"Baba anlatıyorum neden inanmak istemiyorsunuz, size yalan söylemiyorum. Annem de sen de bana deli gibi bakmaktan vazgeçin, geleceğe gittim. Bak çantamda bir sürü kanıtım var, size göstermeme müsaade etseniz, her şey açığa çıkacak zaten." Ellerini dizlerinin üzerine koyup sıkıntıyla ve amaçsızca gezdirdi.

"Sakın kızım, senin safsatalarını ne görmek, ne de duymak istiyorum. Tamam, inandık sana hayatında bir adam olmadı. Anladığımız kadarıyla sadece seyahat etmek için evden kaçmışsın, şükürler olsun ki bir zarar görmeden de dönmeyi başarmışsın. Ve çantandaki o garip şeyleri bizi kandırmak için kime yaptırdıysan iyi iş çıkarmış, işinin ehli güzel dikmiş ama olamaz. Bu imkânsız, seni affettik neden hâlâ yalan söylemeye devam ediyorsun? Tamam, ne yaşadıysan yaşadıklarını anlat. Kızmayız, seni yargılamayız söz. Ama böyle saçmalamaya devam edersen ve bunları biri duyarsa, seni asarlar... Hatta seni diri diri yakarlar!"

Babasının nefessiz kalana kadar süren sözleri sonunda derin bir solukla sona erdi.

Jade üzgün gözlerini babasına dikti. Kaç gündür annesi ona küstü, ağzını açmıyor, ona nereye gittiğini, ne haltlar karıştırdığını sormadığı gibi sarılmıyor, öpmüyor, cezasını onu görmezden gelerek veriyordu ve babası onun aklını kaçırdığına inanıp dinlemeye dahi artık tenezzül etmiyordu. Çaresizlik içinde kıvranırken ellerini kucağında bağlayıp parmaklarıyla oyalanarak konuştu.

"Baba ben onları yaşadım. Ben size doğ..."

"Jade yeter!" dedi masaya elini sertçe vurup, kızı korkuyla oturduğu koltukta sıçratan keskin ve otoriter sesi. "Kes şunu!" Yaşlı adam sinirle koltuğundan kalktı, cama doğru yürüdü.

"Bu kadarı fazla artık! Bir aydır aynı saçmalıkları anlatıyorsun. Katlanamıyorum, ya gerçeği anlat ya da seni hastaneye götüreceğim, beni korkutuyorsun, endişelendiriyorsun. Tam bir deli gibi konuşuyor, öyle hareket ediyorsun."

Kız iki zaman arasında sıkışınca önce geçmişte aldığı terbiyeleri gelecekte unutmuş, geçmişe gelince de geleceğin rahatlığını unutmak için çabalar olmuştu. Biri geldiğinde reverans yapmak yerine aniden elini uzatıp tokalaşmaya kalkıyordu bazen ve bazen de geleceğe dair esprileri dilinden kaçırıp herkesi şaşkına uğratıyordu. Kimseyi de inandıramıyordu, gittikçe çıkmaza saplanıyordu.

"Eğer kendine çekidüzen vermezsen bir müddet sora hastaneye gitmek zorunda kalırız, ona göre."

"Ama baba..."

"Artık bunu yapma! Anneni böylesine üzmeye hakkın yok. Senin yüzünden hayat kaynağım bir korkuluğa döndü. Onu daha fazla perişan etme ve sana olan sevgimden yararlanıp saçmalamayı bırak!"

Jade üzgünce yerinden kalktı. Kalbi kırılmıştı. Neden inanmıyorlardı da deli deyip geçiyorlardı? Gelecekte de aynı anı tekrar yaşamıştı. Sonra milenyumdaki hastane günleri geldi aklına... *'Orada da öyle olmadı mı?'* diye geçirdi içinden. *'Üsteleyince deli damgası yemedin mi? Akıllanmayacaksın sen Jade, aklını başına almayacaksın!'* diye kendine çıkıştı. Ama olanları bilmeliydiler, onları isteyerek üzecek bir hata yapmamıştı ki... Bu düşüncelerle vücudu buz kesti. Kafasını dikleştirip babasının yanına doğru yürüdü ve yaklaşınca durdu. Madem bunları inanmıyorlardı, Jade de onlara inandıklarını anlatırdı.

"Tamam, baba sana her şeyi anlatacağım."

Yaşlı adam derin bir solukla şükrederken sonunda inadı kırılan kızına döndü.

"Hah şöyle kendine gel ve doğruları anlat. Neredeydin bunca zamandır? Kızım sana hesap sormak gibi niyetim yok, onu bir kere yaptık

boyumuzun ölçüsünü aldık... bir yıl sensiz kaldık. Sadece endişeleniyorum; başında bir dert falan yok değil mi? Bana açıkça söyleyebilirsin bunu, kimseye duyurmadan aramızda hallederiz. Annen üzülmeden, abin duyup delirmeden, ablan saçlarını yolmadan anlat hadi olanları!"

"Yunanistan'daydım."

"Yunanistan?" dedi yaşlı adam şaşkınlığı bir kat daha artarken. Tanrı yardımcıları olsun oralara kadar tek başına nasıl gitmiş ve tek parça halinde nasıl dönmüştü? Korsanlar, kadın tüccarları, servet avcıları, ahlaksız hovardalar ve daha aklına getiremediği bir sürü felaketten nasıl kurtulmuştu? Eli tekleyen kalbine giderken diğer eli terleyen ve nefes alamayan yakasına gitti. Olacak kötülükleri düşündükçe soluk alamıyordu. Kaşlarını çatıp bakışlarını ilgiyle kızının masum yüzüne odakladı.

"Evet, oradaydım." dedi kız cesurca.

"Tanrım bana acı!" dedi Edmound. Eğer başına bir hal geldiyse oralarda kahrından ölür, minik kelebeklerini koruyamadığından sebep karısının yüzüne bir daha asla bakamazdı.

Adamın ecel terleri döktüğünden bir haber Jade, kendi hayal âlemine dalıp babasına oraları ve olanları anlatırken -daha doğrusu kafasına göre çarpıtırken- gerçekten fazlasıyla serinkanlıydı. Yerine un çuvalı gibi çöken adamı, deli saçmalıklarına inanmayınca, Yunanca konuşmuş, bilgisayardan öğrendiği tarihçesinin aklında kalan kısmını anlatmıştı. O anlattı, adamsa her soluk arasında bir düğmesini açıp kuruyan ağzını titreyen elinde duran su bardağıyla ıslattı.

Kendi dünyasında yaşan Jade ise sessiz kalan babasına bakarken, bu işi iyi kıvırmış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Oysa adamın ona sessiz ve sakin bakışları inandığından değil, aklına gelen felaketlerin başına gelmediğini düşünüp duâ etmesindendi.

Jade son noktayı koyarken derin bir nefes aldı ve ona baygın gözlerle bakan adamın halini görünce yerinden fırlayıp "Baba!" diye bağırdığında yaşlı adamın gevşeyen elindeki bardak yere düştü ve parçalarına ayrıldı. Jade babasını kendine getirirken her şeyi anlatmanın iç rahatlığını ve babasının buna dayanamayan halinin vicdan azabını yaşıyordu.

Sonuçta ısrar eden oydu ve anlattıklarının yarısının gerçek olduğunu bildiği için içi rahattı. Ona çarpıtılarak da olsa doğruları anlatmıştı. Yani korkudan hastalanmasını da sağlamıştı.

***

WESTCLİFF HANI

-Leydi Jade Hope- Kont Conroy De Glass-

Bazı şeyler ne yapılırsa yapılsın asla değişmiyordu.

İnsanoğlu korktuğu anda yemin edebilirdi ama rahatladığında bozduğu ilk şey de zor anda yaptığı yemini oluyordu. Ya da bazı alışkanlıklar -asilikler- asla değişmiyordu.

"Ah, Lili seni ne kadar çok özlemişim."

Güneşin akşamı demlediği saatlerde annesinin suratsızlığını çekemeyen ve abisinin dayatmalarına katlanamayan Jade, kendini rüzgârın esaretine gönüllü köle etmişti.

Atının yelesini okşayarak onunla konuşuyor, daha hızlı gitmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Annesinin olanlardan sonra bir bilgisayar gibi çalışan entrikası... yani beyni kızının yokluğunu açıklayacak yeni yalanlar üretmiş, bunun getirisinde de halasının yanına alelacele postalanan Jade, ablasının refakatinde işkence çekmiş... sanki koca bir seneyi halasının taşradaki mülkünde devirmiş gibi birkaç hafta kaldıktan sonra -ablası beynini yedikten sonra- şanıyla eve gelmenin yolunu tutmuştu.

Yol üzerinde konakladıkları hanın o kasvetli havasından biraz olsun kurtulmak için kendini temiz havaya atmıştı. Bakışlarını ileriye odaklayıp, "Şimdi kendi mülkümüzdeki çayırlarda olsaydık, ben de şu eziyet icadı yan eyerde oturmasaydım da özgürce koşsaydık, ne güzel olurdu değil mi kızım?" Atı bundan hiç hoşlanmamış gibi kişnedi ama bunun memnun bir ifade olduğunu düşünen Jade, "Sana söz fırsatını bulduğum ilk anda yapacağız bunu." diyerek atın dehşete kapılmasına sebep olmuştu.

At huysuzlanarak kişnerken kız susmayan çenesiyle muhabbete kendini öyle kaptırmıştı ki, ne handan uzaklaştıklarını, ne de Jeny'i aklına getirmişti.

"Efendim, dönsek mi artık, ablanız merak eder."

Jade eve döndüğünden beri annesi onu bir an olsun ne rahat bırakıyor, ya başına abisini, ya ablasını ya da hizmetkârlardan birini dikerek göz hapsinden ayırmıyordu. Üstelik annesi konuştuğu ender zamanlarda ise sanki onunla sohbet etmiyor, işinin ehli bir mürebbiye gibi eski adetleri anlatıp işkence gibi öğrettiği adabı muaşeret kurallarını tekrar hatırlatmaya çabalıyordu. Onca zaman rahata alıştıktan sonra, şimdi şu üzerine giydiği korse bile ona Çin işkencesi gibi geliyordu.

...ki Jade hayatında hiç korse giymemişti daha evvel ve bu sefer annesi emrettiğinde öfkelenmesini göze alamadığından haftalardır bu işkenceye katlanmak durumunda kalıyordu. Evde baston yutmuş gibi dolaşıyor, otururken hamile kadınlar gibi kırk defa düşünüyordu.

"Efendim, geç oluyor." diye uyardı yardımcısı yine.

Onun üzülmesini ve korkmasını istemeyen Jade, "Tamam Jeny, dönelim." diyerek atının yularını çekip durdurdu. Atı hana dönerken Jade hissettiği şeyle kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bugün hava serin, yağmur yakın galiba."

Yağmurun yağacağını zaten hisseden Jeny, "Evet, Efendim ama artık dönsek, ablanız sizi handa göremeyince bana çok kızacak." diye mızıldanmasına devam etti.

Jade huysuz atının yelesini okşarken, suratı asık hizmetliye bakarak, "Tek bir şartla dönerim..." diye şart koştu.

Genç kadın gözlerini kapatıp bıkkınlıkla kafasını salladı. Başına geleceği biliyordu. "Oh Efendim hâlâ aynısınız. Tanrı beni sizin şeytanlıklarınızdan korusun!"

"Hadi ama Jeny bekâretini soruyormuşum gibi davranma." dedi kıkırdayarak. Kadının yüzü gittikçe kızardı, zira sütçüyle onları bastığından beri Jade, bunu onun aleyhinde kullanmayı hiç ihmal etmiyordu.

"Şartınız nedir Leydim?"

"Benimle yarışmanı teklif ediyorum."

"Olmaz Efendim, ablanız görürse annenizin kulağına gider ve o da beni mahveder." Jade ona kinayeyle bakınca kız bu yeme gelmedi. Başını dikleştirip gözlerini hanın olduğu yola çevirerek onu yok saydı.

"Sütçü haftada 3 kere geliyordu değil mi?"

"Sizin bu yaptığınız hiç adil değil."

"Bana yapılan adil mi sence?" dedi üzgün bir sesle oyuncu Jade. "Hem korkma, ablam hâlâ uyuyordur. Ayrıca ben seni ona bırakmam merak etme. Lütfen Jeny, bak haftalardır ilk defa atıma biniyorum, çok özledim yarışmayı."

Jeny ona acıyarak bakarken bu anı kullanan Jade, atın dizginlerini çektiği gibi hana kadar dörtnala koşturmaya, arkasında kalan kız yine oltaya geldiğine kızmaya başlamıştı.

Jade çocuksu bir sevinçle atının böğrünü topuklarken, Jeny korku dolu soluklarla onu takip etmeye çalışıyordu ve atı onun atı kadar hızlı kullanamadığından geride kalıyordu.

Jade bunu anladığı zamanlarda geriye bakıp ona ültimatom veriyor, Jeny öne geçtiğinde ise sevinmesine izin veriyordu. Ve kız ne zaman sevinç çığlığı atsa, bu anı kursağına dizen Jade öne geçmeyi hep başarıyordu.

Hana yaklaşınca yavaşladılar, Jade'nin rüzgârdan yanakları kızarmış, saçları şapkasından fırlamış, yüzü ay gibi parlamıştı. Üzerindeki elbisesi atının her adımında salınarak bacaklarına sataşıyor, parmakları yularıyla oynaşıyordu. Öyle keyifli ve öyle kendinden geçmişti ki, bacaklarının açılmasına aldırmıyor, rüzgârın hırçınlığından sebep hali perişan olurken, ablasından yiyeceği azarı umursamıyordu. Günler sonra mutluydu ve bu anın bozulmasını istemiyordu. Yani en azından şu anda!

Ama her mutluluğun bir sonu vardı. İstemese bile bu anın da sonu gelmişti. Eski haline dönmeliydi, hanım hanımcık ve koca bekleyen süs bitkileri gibi ağzı var dili yok görünümüne geri dönmeliydi.

Hana yaklaşınca dizginlerini çekerek atını tamamen yavaşlattı. Koşturduğu için derin derin nefes alıyordu. Kendine zaman verdi, biraz sakinleşince atından bir erkek gibi atlayarak indi. Yanlarına yaklaşan seyise atın dizginlerini verirken, "Üzengisinde sorun var halledersenız sevinirim. Canının yanmasını istemiyorum." diye uyardı. Lili huzura ermiş halde giderken, az olan mutluluğuyla keyiflenmeyi öğrenen Jade, en azından bugün huzurla yatacağını düşünerek tebessüm etti. Jeny'e

gülümseyip, geldiği duruma merakla baktığı sırada köşede bir gümbürtü koptu. Jade panikle birkaç adım atıp az evvel seyise teslim ettiği atına bakmak için hızla yürüdü. Atının yularını öfkeyle çekiştiren seyis, bir yanda da bağırıp çağırarak, köşede bir şeye bakıp kızıyordu.

"Seni kahrolası budala, bunları aylığından keseceğim! Lanet olası yaratık, bu ay bu kaçıncı ha! Sırf babanın hatırı için sadece bir aylığına burada çalışmana izin verdim ama sen tam bir baş belasısın!"

Jade heyecanla o tarafa doğru ilerlediğinde gördükleriyle bir an durakladı. Altı yaşlarında bir erkek çocuğu, koca sepetin içine doldurulmuş, kendisinden ağır bir yığın kirli bulaşıkları taşırken devirmişti. Çok korktuğu yüz ifadesinden de anlaşılan çocuk tedirgin ve çekingen bir şekilde hareket ederek yerden kirli tabakları toplamaya çalışıyordu. Yüzünü buruşturmasına bakılırsa canı da hayli yanıyor olmalıydı. Jade'nin çocuğun küçücük elleriyle kendinden büyük sepeti taşımasına içi acıdı. Hızlı adımlarla çocuğun yanına doğru yönelince, elbisesinin geniş etekleri bacaklarına dolandı. Düşecekmiş gibi olmasına rağmen buna aldırmadı, çocuğa yanaştı ve yerdeki çamura rağmen yanına çöktü.

"Ne oldu küçüğüm? Eline bakabilir miyim?" dedi onu tedirgin etmeden. Üzgün bakışlarını çocuğun yaralı eline çevirdi. Kirli yüzlü, parlak bakışlı çocuk, masumca açılmış gözleriyle ürkekçe gerileyip, "Yok bir şey Leydim, şimdi geçer." diyerek boyundan büyük bir nezaketle ona yaklaşmasının önünü kapadı.

Jade anlayışla, "Sana zarar vermem." derken uzanıp çocuğun çamura bulanmış elini avucuna aldı. Şaşkın çocuk utanarak elini ondan geri çekmeye kalkınca da kaşlarını çatıp, "Hey! Rahat dur, sadece bakacağım. Canını yakmayacağım." diye güven verdi.

Çocuğun yarası büyük değildi fakat eli avucuna doğru ince bir çizgi halinde kanıyordu. Jade arkasından duyulan seslerle ona yaklaşan biri olduğunu hissettiğinde, gelenin kim olduğunu da tahmin edebildi. Jeny attan inip meraklanarak yanlarına yaklaşırken bir anda sesi yükseldi. "Ah Efendim, bir şey mi oldu? Düştünüz mü yoksa?" derken korkuyla genç kızı incelemeye başladı.

"Hayır Jeny, korkma ben düşmedim ama maalesef bu delikanlı düştü." Başını kaldırıp uyaran gözlerini genç kıza çevirdi. "Su matarasını uzatır mısın? Elini yıkamamız lazım, mikrop kapabilir."

Jeny'yse hâlâ dikkatini vererek gözlerini onun üzerinde dolaştırıyor, endişeyle bakınıyor ve onu duymuyor gibiydi. Jade bunu fark edince biraz kızgın, olduğu yerde kıpırdayarak homurdandı.

"Oh, Jeny bir şeyim yok dedim sana, şu incelemeyi keser misin? Delikanlının elini yıkayacağım, matara hadi..."

Jeny matarayı uzatırken "Leydim lütfen, ben yaparım, bırakın siz. Bu size yakışmaz, annenizin kulağına gidebilir. Lütfen ben yapayım."

Jade yaptığı işten kısa bir an kafasını çevirip kaşlarını çattı. "Görüyorsun ki Jeny benim de senin gibi iki elim var ve annem bana bir çocuğa yardım ettim diye kızacaksa bırak kızsın. Emin ol bunu umursamam."

Jeny utangaçça başını yana devirdi. "Yok, Efendim size yardım ettiniz diye kızmaz, aksine Leydi Elisa memnun olur, sorun... sorun üzerinizin kirlenmesi. Hana gittiğimizde ablanız ata bindiğinizi anlayacaktır ve o da annenize anlatırsa... İşte o zaman kızar."

Jade pejmurde giyinmiş ama asil görünümlü olan çocuğun elini canını yakmamaya çalışarak yıkayıp, yarasını abla şefkatinde incitmeden temizledi. Bu kadar küçük bir çocuğun neden bu işi yaptığınaysa hiçbir anlam veremedi. Ufaklığın yüzü acıyla değişince aşağı eğilip avucunun ortasına üflemeye başladı. Çocuğun elinin iyice temizlendiğine ikna olunca, cebinden çıkardığı temiz ipek mendiliyle yarayı sarmaya başladı. Etrafından uçlarını dolayıp elinin üzerinde bağladı.

"İşte oldu." dedi göz kırptığı çocuğa.

Sonra ufaklığı elinden tutup kaldırdı. Kıyafetlerinin tozunu eliyle silkelerken, "Siz bu işler için biraz büyük değil misiniz bayım?" diye sordu.

Ufak çocuk gururla göğsünü şişirdi. Elini göğsüne vurup dik durarak, "Ben tam bir erkeğim Leydim, bu işi gönüllü olarak yapıyorum. Şimdi izin verirseniz işime dönmem lazım, yaptıklarınız için teşekkür ederim." Tam gidecekti ki aklına gelen şeyle, başını eğip elindeki ipek mendile üzülerek baktı. "Ama size şu anda bunun parasını ödeyemem.

üzerimde o kadar para yok. Ve kirlendiği için artık geri de veremem, bir leydiye yakışmaz.. Keşke hiç bağlamasaydınız, size borçlandım."

Jade ayağa kalkıp eteklerini düzeltti. Üzerine sıçramış tozları silkeleyip gülümsedi. "Ondan bende daha çok var merak etme, geldiğim yerde bunları hediye veriyorlar. O da benden annene ufak bir hediye olsun, kabul edersen mutlu olurum."

"Ama Leydim."

"Annen sana kadınları üzmemen gerektiğini eminim ki öğretmiştir."

"Öğretti." dedi gururla! Kirli yüzü asıldı. "Bu çok pahalı ya annem çaldığımı sanırsa, olmaz. En kısa zamanda sizi bulup bunu iade edeceğim. Ben adıma laf getirmem. Anneme söylerim bunu iyice yıkar, hiç lekesi kalmaz."

Jade çokbilmiş çocuğa gülerek baktı. Aslında bu yaşta bu olgunluğa şapka çıkarılırdı. Yaşından büyük hareketleri ve olgun lafları içini acıtmıştı. Ufacık yaşında kocaman adam olmaya çalışıyordu. Jade ufaklığın gururunu daha fazla kırmamak için, "Tamam" dedi duru bir sesle. "Bulursan iade edersin. Ama sanırım o zamana kadar eskir ve benim işime yaramaz. Sen bence yine de annene ver onu, en azından bir işine yarar da bir kadını daha sevindirir. Hem ben de kenarda köşede eskimesine üzülmem böylece."

"Tamam Leydim ama bir gün sizi bulursam, size yeni bir tane alıp vereceğim çünkü o zaman büyüyeceğim ve param olacak."

"Elbette bayım, o günü sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Jade ufak çocuğa, bir prensin saygısıyla reverans yaptı, delikanlı ona kendinden emin bir nezaketle başını salladı. Jade, Jeny'nin koluna girip hana doğru yürürken kıkırdıyordu ufak şapşala. "Büyümüş de küçülmüş sanki değil mi Jeny, ne kadar zeki bir çocuk."

Jeny telaşlı bir halde kolunu çekiştirerek, "Efendim biri görecek, kolumu bırakın." diye uyardı.

Jade dudak bükerek başını salladı. Aksine elini koluna daha çok sardı. "Görsünler, yoksa arkadaşım olmaktan utanıyor musun?"

"Asla Leydim sizinle hep gurur duyduk. Ama ben sizin hizmetlinizim, bu uygun kaçmaz. Bırakın rica ederim, hana yaklaştık."

Genç kız ona memnuniyetsiz bir suratla bakıp, elini önünde sinek kovalar gibi salladı. "Sana emrediyorum Jeny, dostluğumu kullanıp arkadaşımı benden uzaklaştırma. Zaten hapis hayatı yaşıyorum, araya sınır çizme!"

Jeny üzgünce homurdandı, Jade annesini taklit edip kıkırdadı. Jeny kahkaha atarken, "Ah Leydi Jade iyi ki döndünüz ve iyi ki benim arkadaşımsınız." diye minnetle söylenmeye başlamıştı.

***

Ufak bir rüzgârın hilesiydi belki oyunu başlatan. Atının yanında okumaya çalıştığı karmaşık notla duraklarken, kâğıdın bir anlık dalgınlıkla ellerinden kayıp gitmesini sağlamıştı rüzgâr. Onu hayatının planıyla tanıştıran tesadüf işte o anda gerçekleşiyordu. Kâğıdın peşine atılayım derken duyduğu toynak sesiyle başını çevirdi.

İki atlı kadın dünyadan bihaber kendilerinden geçmiş ve iyi giyinimli olanı açık arayla öndeydi. O kadar seyirlik bir görüntü vardı ki hallerinde, adamın nottan uzaklaşan aklının oraya kaymaması mümkün değildi. Özellikle öndeki kadın şuh bir kahkaha savurduğunda... Elinde olmadan nefesini tutup onun rüya gibi görüntüsünü izlemeye başladı.

Nefes nefese kalmış iki kadın ve iki at, bir anda uçar gibi gelerek hanın önünde durmuştu. Kadınlardan önde geleninin sesli gülüşleri ortalığı çınlattığında, fark edilmemesi imkânsız bu şenliğin kime ait olduğunu deli gibi merak etti adam.

Rüzgârdan al al olmuş pembe yanakları, heyecanla hareketlenen yüz hatları, şapkasından kurtulmuş tel tel gece karası saçlarıyla bir ilah gibi az ötesinde duruyordu. Conroy kendi atının arkasına geçip hissettirmeden onları gözetlemeye başladı. Kadının beyaz teninde henüz sönmeye başlayan güneşin son ışıltıları oynaşırken, güzelliği kadar yüzündeki tanımsız heyecanı da ilgisini cezp eden başka bir mükemmellik detayı olmuştu.

Kadının atından inmeden önce her zıplayışında hareket eden dik göğüsleri, adamın gözüne istemeden çarpmıştı. İncecik beli ve zıplayarak indiğinde arkadaşı ile konuşurken aralanan dolgun kırmızı dudaklarıyla, her erkeğin hayaline girecek güzellikteydi. Hayatında ilk defa bir kadına karşı böyle ani ilgi duymuyordu elbette ama ilk defa

bir kadının evli olup olmadığını merak ediyordu. Bu daha evvel başına hiç gelmemişti.

Conroy orada öylece durup onu nasıl böyle hipnoz olmuşçasına bir dikkatle seyrettiğini anlayamadı. Sanki bir ömür izlese doyamazmış gibi hissetti bir an. Ancak neden böyle bir fikre kapıldığını bilemedi. Sebebini bilemese de bu düşünce hiç hoşuna gitmedi ve yaptığı saçmalığa kızarak kaşlarını çattı. Başını çevirmek istedi ama yapamadı.

Kız atından inip arkadan gelen diğer kadını beklerken, sevgiyle yelesini okşadığı hayvanını seyise verdi. O sırada az ilerisinde bir şeyler döküldü, sesler gelmeye başladı, gürültüler çoğaldı ve onu izleyen adamın tüm dikkati dağılmak zorunda kaldı.

Conroy neler olduğuna bakmak için hamle yapıp, atının arkasından çıkarak bir iki adım attı. Lakin eteklerini savurarak yürüyen güzel kadın ondan hızlı çıktı. Oraya kendisinden önce ve çabuk adımlarla yaklaşıp neler olduğuna bakmakta gecikmemişti. Ve bir anda ayaklarının altındaki çamura aldırmadan, yerde ağlamaklı bir halde çökmüş çocuğa doğru endişeyle eğilmişti bile. Conroy hiçbir şey yapmadı, geri geri gidip yeniden atının arkasına geçti. Atını bir iki adım yürütüp onları rahatça görebileceği ve duyabileceği bir mesafe ayarladı. Ve köşeye geçerek sadece durup olanları izledi.

Kadının şefkatle çocuğa dokunuşunu, onunla yüzünü asmadan ilgilenişini seyretti. Sanki hiç tanımadığı çocuğa, Tanrı onu kısa bir süre anne tain etmişti. Hizmetçisi olduğunu düşündüğü diğer kadınla olan diyalogu ise onu gerçekten şaşırtmıştı. Güzel kadın hiçbir işi yanındakine bırakmadan kendisi yapmış, pejmürde haldeki çocuğun elindeki yarasını temizlemiş, bir de almak istemeyen mahcup çocuğa kurnazlıkla mendilini hediye vermişti. Conroy onu izlerken gülümsediğinin farkında bile değildi.

İçinden kısa bir an kadına âşık olmuş gibi bakan çocuğu kıskandı. Onun elini dikkatle avucunun içine alan kadına bakarken, aklı gizlice çocuğun yerinde olmak için çok şey verebileceğini düşündürüyordu ona. Güzel genç bayan işi bitince hizmetçisini de alıp hana doğru sohbet ederek ve o enfes kahkahasını adamın kulağına yeniden ziyafet gibi sunarak yürüdü.

Adam kocaman bir nefes çekip bıraktı arkasından. Bir kadının sesinden ilk defa tahrik olan Conroy, kadının karakterinden daha çok etkilenmiş, cesaretine ise hayran kalmıştı. Leydiler emir verir, ata yan biner ve işlerini her zaman hizmetçisine yaptırırdı ama o kendisi halletmişti. İşte bu takdire şayandı.

Onlar gittikten kısa bir zaman sonra hızla hana yöneldi. İçeri girip şöyle bir ortalığa bakındı. Çok lüks değildi ama avam da değildi. Üst tabakanın yol üzeri ihtiyaçları için sık sık duraksadığı adı duyulmuş yerlerdendi. Yanına yaklaşan adama tepeden baktı. Hancı gözleri ışıldayarak, "Buyurun Lordum ne arzu ettiniz?" diye sordu iştahla. Buraya ara sıra uğradığı onu hemen tanıyan adamın ağzının kenarından akan salyasından belliydi.

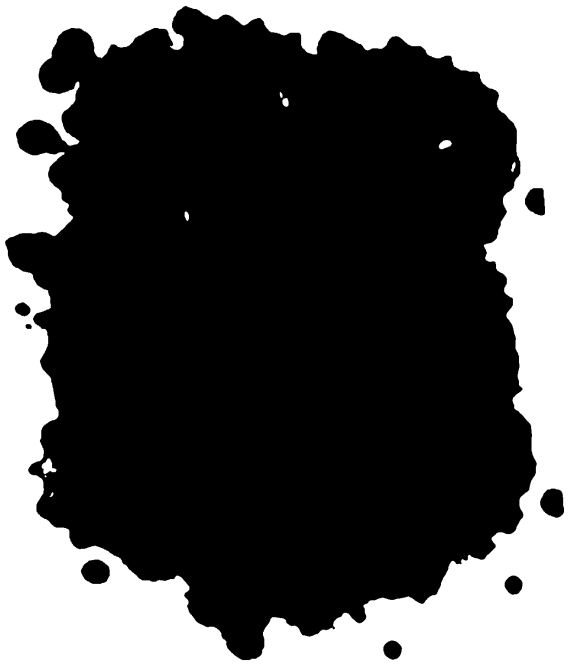
"Her zamanki odam boş mu?" Sesi ilgisiz ve mesafeliydi.

"Hemen Lordum, başka bir emriniz var mı?"

Conroy, elinde bir mendille tabak kurulayan hancının durduğu masaya doğru yürüyerek ona yaklaştı. Başını aşağı eğip biraz kısık bir sesle, "Az önce seninle konuşan Leydi..." dedi gözlerini devirerek. "Sanki onu bir yerden tanıyorum ama çıkaramadım." Ve hancı eline sıkıştırılan bahşişle gülümsedi. Aç gözlü bir tutumla galeyana gelip dedikodunun kokusunu alarak atladı: "Hope Marki'sinin deli kızı Leydi Jade Hope, Ekselansları. Halasının yanından ablasının mahiyeti ile birlikte abisini ziyarete gidiyorlarmış ve benden duymuş olmayın ama Almack'taki baloya davet edilmiş. O deliyi kim görmeye gider ki?"

Conroy alacağı cevaptan fazlasını elde ederek yerinde doğruldu. Yüzünde memnun bir yumuşama belirirken sakin çıkan sesiyle, "Seyisime söyleyin bugün burada kalıyoruz ve ona da bir oda ayarlayın lütfen." diyerek rica edip bir iki adımla hancının yanından uzaklaştı. Arkasını dönüp nezaketle gülümserken parmaklarının arasında çevirdiği bir gümüşü hancıya doğru fırlattı. Hancının kirli dişleri keyifle sırıtan suratını kapladı.

7. BÖLÜM

Saygılar, sevgiler, sürüyle dostlar bekleyemem.
Benim payım olsa olsa sessiz ama derin lanetler.
Macbeth, William Shakespeare

-Winsentlerin Partisi-

Korsasıyla çileli bir savaşa giren genç kız, çaktırmadan parmağını bir yerlerine sokuşturup kendini kaşıdıktan sonra, "Anne, buraya gelmek zorunda mıydım? Keşke yeğenlerimle evde kalsaydım, burası beni geriyor. Sanki herkes bana bakıyor, her şeye iki kere dikkat etmem gerekiyor, sürekli soru sorup duruyorlar. Sayende ağzımı açmaya zaten korkar oldum. Şuna bak, sanki sirk kaçkını partiye teşrif etmiş, gözleri sürekli üzerimde, film çekimi yapar gibi didik didik ediyorlar her hareketimi."

"F...Fil? O da ne Jade, ne ayıp! Yine başladın tuhaf tuhaf konuşmaya. Barış anlaşmamızı her an iptal ederim haberin olsun." Yaşlı kadın kaşlarını tehditkâr bir hareketle çattı. "Hem sensin fil." dedi alıngan bir sesle.

"Film anne fil değil."

"Neyse ne!"

Annesi haftalar süren küslüğü şartlı bir barışmayla gerçekleştirmiş, sevgisiyle sınarken geleceği gibi büyük bir piyonu ellerine vermesini emretmişti. Eğer onun istediği gibi bir kız olmazsa, ölene kadar yüzünü göremeyecek ve halası öldükten sonra bile tecrit hayatı yaşayarak, o izbe taşrada tek başına yaşlanıp ölüp gidecekti. Jade huysuzca surat asarken uyuz köpek gibi kaşınmaya ve korsesini çekiştirip kıyafetiyle uğraşmaya devam etti.

Yaşlı kadın tuhaf bakışlarını kızından çekti. Jade de o gözlerin hapsinden kurtulunca, tıpkı annesi gibi balo salonuna bakınmaya başladı. Ama oldum olası partilerden nefret ederdi. Çok fazla dayanamayınca dudaklarını büzerek, "Ben şu kapıdan çıksam... Tanrı üzerine ant içerim kimseye görünmem, aradan sıvışırım, varlığım yokluğumda kaybolur anne söz." diye güvence verdi.

Onu duymuyormuş gibi sağır rolü oynayan annesi, kalabalığa şöyle bir göz gezdirirken, Jade'ye yaklaşarak dişlerini sıktığını belli eden bir ses tonuyla, dudaklarını gererek konuştu.

"Uyuz kedi gibi kaşınmayı kes ve homurdanmaya devam edecek sen kapı orada!"

"Ama anne..."

"Söz verdin!"

"Ama söz verdiğim an buraya sürükledin, bari bir gün geçseydi üstünden. Hemen gelmek zorunda mıydık?"

"Evet, gelmek zorundaydık..." Yanlarından birileri geçerken başıyla selam verip dudaklarındaki güler formu bozmadan, "Şikâyet etme tatlım, bu senin suçun biliyorsun!" dedi, kadınlar kıkırdayarak uzaklaşınca kızının kaşınan elini yakalayıp bedenini kendine çekti. Gören de sevgi tomurcuğu oluşturduklarını sanırdı. "Herkes seni diline dolamadan kendine uygun bir eş bakınman için son çaremiz bu. Etrafın namın aldı başını gidiyor; Hope Marki'si deli kızını taşraya kapatmış."

"Deli kızı mı?"

"Bence insaflı bir yakıştırma olmuş, ben olsam daha fazlasını söylerdim. Delilere hakaret bu kadar kolay olmamalı."

"Ama anne..."

"Sus bakayım. Sözümden caymamı istemiyorsan bana uyacaksın, artık kız kurusu olmanın yanında, deli olduğunu da kanıtladın. Almack'taki balolar için ne kadar uğraştım ben, sen biliyor musun? Bu senin son sezonun evde kalmanın son dönemi... Artık hiç talibinin olmadığı bir duyulursa..." Eli korkuyla sinesine gitti. "Aman Tanrı korusun azizler aşkına..." Gözlerini dehşetle irileştirdi sanki bu fikir onu nefessiz bırakıyormuş gibiydi. "Saçmalamayı bırak da yediğin naneler duyulmadan sana uygun bir kısmet bulup postalayalım seni." diye veryansın etti.

"Ben arkadaşına yolladığın dedikodu mektubun değilim anne."

"Sen bana söz verip şikâyet eden şuursuz bir aptalsın."

"Sen önceden bana böyle seviyesiz konuşmazdın."

"Sen de ortalardan bir sene kaybolup, ömrümden ömür çalmazdın."

"Silahları çıkarıyor demek Elisa."

"Seni lime lime etmeden koca çeneni kapat Hope Marki'sinin Deli Kızı, sabrımın sınırını geçeli çok oldu bari babanın hatırını aşma."

Jade gözlerini sinirle annesine dikerek huysuzca kaşındı. "Ben henüz 23 yaşında hür bir kadınım."

"Ben de evladını dövmeye terfi etmiş öfkeli bir anneyim."

Jade gözlerini kısarken dudaklarını dişledi. "Evlenmeyi henüz düşünmüyorum."

"Ya, ne zaman düşünüyorsunuz Leydim?" Yumuşacık sesi birden diken gibi sivrildi. "Yeğenleriniz evlenirken mi?"

"Ben kendimi hazır hissetmiyorum anne. Bunun için çok erken. Bu konuyu kapatalım, sen de kapat."

Annesi etini çimdikleyerek, "Bana bak, güvenimi sınama. Hayatında bir adam mı var?" diye sordu en acılısından.

"Hayır."

"Yoksa seyis falan mı?" derken ellerinin titrediği her halinden belliydi.

"Yuh artık, sendeki bu entrikayla milenyumda iyi senarist olunurmuş anne."

"Ne olurmuş?" dedi o garip merakıyla. Yine küfrettiğini ya da kötü bir şey söylediğini düşününce hırslandı. Yanlarından geçen tanıdıklarına gülümseyen Elisa, yaşına göre fazla güzel olan yüzünü kızına çevirdi, gözlerini tuhaf bir bakış açısına sokarak devirdi. "Artık kendine çekidüzen versen iyi olur. Senin yaptıkların sabrı taşırdı. Babana sayende bir şey olacak, abin birini bir gün düelloya kaldıracak, peki ya zavallı ablan. İsa aşkına. Kocasının yılan annesine daha fazla laf verme. Sen ne kötü bir çocuk oldun böyle! Yaptığın hatalar sadece senin değil... görsün kör gözlerin. Ya bu sezon birini bulursun, ya da bizim öngördüğümüzü kabul edersin ya da..."

Jade elindeki bardağı hışımla aşağı indirdi.

"Oh! Tanrı yazdıysa bozsun anne, o kendini beğenmiş şapşirik Adrian salağıyla asla evlenmem!"

"Şa... şup... şapşirik ne demek kızım? Deli etme beni, o zaman aklı başında olan Benedict hâlâ bekâr..."

"Anne... Lanet aklım hâlâ yerinde ve akıllı hiçbir kadın onunla evlenmek istemez. Evet adamın aklı başında olduğu söylentilerden belli... Siz bana hiç acımıyorsunuz. Bir çapkınla evlenmeyi asla istemiyorum."

"Tanımıyorsun bile onu. Görmedin."

"Duyduklarım yetti, görmüş kadar oldum."

Yaşlı kadın içkisinden yudumlarken gözlerini yanından geçen adama odaklayıp çaktırmadan süzdü. *Yok, bu kızına göre çok sıska kalıyordu, üstelik onun anne kuzusu olduğunu duymuştu.* Jade huysuzca konuşurken arada korsesinin içine parmağını sokup kaşınarak rahatladı. Kızına bakıp gülümseyen adama sırıttı Elisa. *Ah bu adam normalde çok yüzsüzdü, güzel kızı hak etmiyordu. Üstelik Jade asiydi, adının hakkını verdiği gibi sert kalıpları vardı, onu asla zapt edemezdi. Başka birine baktı. Hayır, bu da kumarbazdı, torunlarının dilendiğini görmek istemiyordu. Hayır, hayır bu adamın yüzü sivilce doluydu, kendi dahi iğrenmişti, kızını hiç düşünemedi bile. Bir diğeri çok otoriterdi, kızını ince hastalıktan öldürürdü.* Omuzları her saniye biraz daha çöktü. *Bu kıza kocayı nereden bulacaktı, burada ki kimse onu hak etmiyordu!*

Jade'nin ne dediğini anlamadığı halde sözünü keserken, "Ben de öyle düşünmüştüm tatlım. O zaman gözünü dört aç da bak etrafına, diğer kızlardan sana bir şey kalmayacak. Sen ağzını açıncaya kadar onlar gözlerini açıp, çocuk bile doğurmuş olacak, sen de yeğenlerinle dadılık mesleğine adım atmış olacaksın." diye uyardı.

"Anne... Ama ben!"

Yaşlı kadın kendine ciddi bir öfkeyle bakan kızına dişlerinin arasından, "Bir daha ama ile başlayan cümle kurarsan çığlık atarım, sonra da beni çimdikliyor derim. Şimdi hareketlerine dikkat et, o çok gelişmiş dilini de ağzının içinde tut, salak sansınlar seni de korkmasınlar. Erkekler aptal kadınlardan hoşlanır ve hiçbir halttan anlamayanlardan da. Böylece kendilerini dev aynasında görürler. Saf görün biraz." Ve susmak zorunda kalan yaşlı kadın karşıdan gelen kişiyle soluğunu yuttu. "Dedikoducu Julia bu tarafa geliyor, tüm Londra sosyetesi seni konuşmasın istiyorsan kapa o koca ağzını, yoksa ben kanepelerle kapayacağım."

Jade dudaklarını sallandırarak başını eğdi. Neden şu evlilik meselesine bu kadar takıyorlardı ki? Sanki evlenmese kıyamet kopacaktı. Ablası onun istediği kişiyle evlenmişti işte ve abisi de... Kendisine gerek kalmamıştı. Torunları da olmuştu, bahanesi neydi de evlilik için bu kadar diretiyordu ki?

Anne olmadığı için anlayamadı Jade ama bir anne evladının mutlu olduğunu görmeden ölmek istemezdi.

Elindeki bardağı evirip çevirip durdu ve içli bir şekilde gözlerini -kısa bir an- sımsıkı yumdu.

Tanrım, iki zamanda da yolculuk yaptım benim yüzüm neden gülmüyor? Orada özgürüm dedim Alex çıktı başıma, burada da annem. İki dünyanın da delisi ilan edildim.

Jade annesine derdini anlatamadığından çaresiz kıvrandı. Ağlamak istiyordu, bugün kaderine hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen kötü kaderine tekme tokat dalmak istiyordu.

Annesinin sohbete dalmasını fırsat bilen Jade, sinsi bir kedi gibi patilerini yağladı. Kadehini bahane ederek partinin olduğu büyük

salondan koşar adım giderken, arada arkasına bakıp annesinin onu arayıp aramadığını kontrol etmeden de duramıyordu.

Annesi onun farkında bile değildi. Biraz temiz hava sakinleşmesine yardımcı olacaktı. Nitekim sonunda başarmış az da olsa nefes alabilmek için balkona çıkmıştı ve dönüş zamanı gelirken gözlerine annesinin peşine yolladığı salak Benedict'in sağ kolu Lery takılmıştı.

Lanet olsun bu adam etrafına bakınarak balkona doğru geliyordu; kaçsa iyi olacaktı. Balkondan dans salonuna geçip yan kapıdan diğer hole açılan ara kapıya saptı ve arkasına bakınarak usulca süzüldü.

Birçok pahalı tablonun bulunduğu ve kokulu mumlarla aydınlatılan loş koridorda keyifle mırıldandığı şarkı eşliğinde ilerlerken, kıkırdayan iki âşık hemen yanından geçtiği bir kapıdan çıkıp, sanki birlikte oradan çıkmamış gibi ayrılarak ciddileşti. Jade iki şapşala keyiflenerek bakarken, önüne döndü ve döndüğü gibi çarptığı partizedeyle bir an sarsıldı ve sonu elbette ki sert yerin tokadına tabii olmaktı.

Yere düşen kadın kabarık eteklerinin arasında debelenerek ayağa kalkmaya çalışıyor ama bir türlü bunu başaramıyordu. Kadının bu hali öyle komikti; hem küfredip hem sinirlenerek duâ eden birini daha evvel hiç duymamıştı adam. Kadının tüllerle olan savaşı bitmek bilmiyordu, edepsiz ağzı susmak yerine her saniye ayarını biraz daha açıyordu. Gülmemek için yüzüne ifadesiz bir hal verdi adam. Nezaketen kendine gelmeye çalışan kadına elini uzatıp, "Lütfen yardım etmeme izin verin." diyerek kibarlık etti.

Karşısından gelen sesle irkilen Jade ona da içinden bir posta söverek ellerini yere yasladı. Tam kendini toparlayıp kalkmak için hamle yapmıştı ki ayağına dolanan etekle kıç üstü sert bir şekilde tekrar yerine oturdu. Sert granit zemine yapışıp talim çekerken ağzının içinde okkalı bir küfür daha savurdu.

"Lütfen, size yardım etmeme izin verin!" dedi tok sesli adam yeniden.

Suratını asarak dalgınca kafasını kaldırıp elin sahibine bakındı ama ortam çok loştu ve biraz geriye çekildiği için tablonun gölgesi yüzüne düşmüş, ifadesini seçemiyordu. Ama birden susan adamın eli havada asılı kalmış bir vaziyette, öylece ona ifadesiz bir suratla bakakaldığını fark edebiliyordu. Lanet olsun ağzının ayarı ne ara bozulmuştu! Adam

bile terbiyesiz haliyle şoka girmiş olmalıydı. Yanakları yanmaya başlayınca dudağının kıyısını dişlerinin arasına aldı ve istem dışı daha edepsiz bir sözcük dudaklarının arasından süzüldü.

Conroy ilk kez duyduğu bu değişik küfürle şaşkına dönerken, gördüğü güzel yüzle olduğu ana mıhlandı. Bütün gece her yerde aradığı varlık kendiliğinden gelip kuş gibi önüne düşmüştü. Kızın yakından gördüğü güzelliğiyle sarsılan ifadesini toparlayıp geri çekildi.

"Kalkmama yardım edecek misiniz, yoksa siz donmuş kukla gibi yüzüme bakarken, ben kalkmak için patinaj çekmeye devam edeyim mi?" diye sordu eli havada asılı kalan adama çıkışırken.

Conroy kaşlarını çatarak, "Ne çekmeye?" dediğinde, Jade gözlerini kısıp bakarken, adam ağzının içinde söylendiği kelimenin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu düşünüyordu. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı. Bu kız çok kültürlü olmalıydı yoksa kimselerin kullanmadığı, anlamını dahi bilmedikleri bu kelimeleri peş peşe nasıl sıralardı? Bunu sevmişti. Güzelliğine bir de kendini geliştirmiş olması eklenince gözleri daha çok parladı.

Başını biraz daha geriye attı ama adamın karanlıkta ışıldayan gözleri haricinde başka bir yeri seçilmiyordu ve bu adam ona neden böyle tuhaf bakıyor çözemiyordu.

"Artık bana yardım etseniz, hani centilmen beyler çarptıkları kızlara böyle destek olur. Zaten bunu siz istemiştiniz."

Adam kıza aynı şaşkınlıkla bakınca, Jade elini uzattı. "Kaldıracak mısın, yoksa baykuş gibi bakmaya devam mı edeceksin?"

"Af edersiniz Leydim." dedi Conroy kendine gelmeye çalışarak. Kızın garip sözlerine kafa yormaktan vazgeçip elini uzatırken ona nasıl davranacağını bilemiyordu. Minik elleri iri esmer ellerin arasında yok olurken nabzının sesini duyabiliyordu adam ve bu çok heyecan vericiydi.

Jade gözlerini ona uzatılan büyük ele çevirdi. Teni ona dokunduğu an içi farklı bir şekilde karıncalansa da sert eller onun yumuşacık narin ellerini çoktan kavramış, kalkması için güç veriyordu. Tam teşekkür edecekti ki, ayakkabısının topuğu elbisesine takılınca, etek kısmından tiz bir yırtılma sesi duyuldu. Başını eğip sesin geldiği yeri inceleyince,

ayağının takıldığı yerin yırtıldığını gördü. Gözlerini kapatıp birkaç saniye içinden küfrederek bekledi.

"Şimdi boku yedin Jade, annen yeni elbiseni yırttığını görünce seni aynalı tarağıyla kovalayacak. Hem de takdim balosunda... Lanet olsun!"

Gözlerini aralayıp açtığında, bakışları bu sefer de farklı bir şeyle irkildi. Karşısında unuttuğu adamla... Sanki az evvel küfreden o değilmiş gibi boğazını temizleyip doğruldu. Ne kadar utansa da bakışlarını onu yerle yeksan edip tekrar ayağa diken adamın koyu kahverelerinden ayıramıyordu. Adam da tek kaşını kaldırmış, inanamaz gibi genç kıza bakıyordu.

Yüzünü göremediği adama dikkatle bakmaktan vazgeçen kız, rezaletin dibine vurmadan kaçmak için hamle yaparken, "Annem beni merak eder Lordum, izninizle." diyerek topuğuna dolanan eteğini kurtardı, sağa doğru sarsakça bir adım attı. Fakat ilerleyemedi. Karşısına dikilen iri beden ve geniş omuzlarla olduğu yerde kalakaldı. Hemen önünde direk gibi dikilen adamın boyu o kadar uzundu ki ona bakmak için bile başını geriye atması gerekti.

"Önümden çekilir misiniz?"

"Henüz özür dilemedim."

"Dilediğinizi varsayıyorum. Çekilin önümden!" Adam kıpırdamayınca, "Kahrolası kıçını yolumdan çek!" diye çemkirdi ve adamın gözleri kocaman açılınca, kendi elini panikle ağzına kapattı. Artık milenyumda değildi ve onun zamanında bu sözler asılma sebebi bile sayılabilirdi. Derhal kibarlık kuşanarak annesinin istediği gibi bir leydi havasına girdi. "Lordum, müsaade eder misiniz?"

"Bir leydiye göre çok cesurca laflar ediyorsunuz bayan."

Jade kirpiklerini kırpıştırarak baktı. "Siz de bir beyefendi olarak çok centilmensiniz doğrusu, önce düşürüp sonra da özür dileyeceğinize beni utandırıyorsunuz."

"İyi olduğunuz aşikârken Leydim, neden özür dileyeyim?" İfadesiz gözlerinde birkaç saniyelik bir ışık belirdi.

"İyi olduğumu nereden biliyorsun, belki her an bayılabilirim. Sordun mu?"

"İyi misiniz?" dedi lakayt bir tavırla adam. "Kollarımı açmama gerek var mı?"

Küstah adama bak sen! Güzel yüzünü çevreleyen gür siyah buklelerini sarsıp, "Eğer önümden çekilirseniz içeri girmeyi düşünüyorum." dedi dişlerini sıkarak.

"Adınızı söylemeden mi? Asla!"

Jade kaşlarını çattı. "Bu ne cüret, siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz da beni burada alı koymakla tehdit ediyorsunuz? Size adımı söylemiyorum, şimdi çekilin karşımdan lütfen."

Kız loş bir alanda hiç tanımadığı zorba bir adamla kalma fikriyle dehşete düşerken, adam onu umursamıyordu ve gölgede kalan yüzü bir parça bile ışığa yaklaşmayınca sinirle dudaklarını büktü. "Yüzünü bile göremediğim bir adamla burada olduğuma inanamıyorum." diye homurdanırken kısık sesle, "Bayım sağır mısınız, önümden çekilmenizi rica ediyorum!" diye kibirle emretti.

Conroy ağırlığını tek bacağının üzerine verip, kollarını göğsünün altında toparlayarak kendinden emin bir görünümle bağladı. Kaliteli ceketi kalın kollarında gerilince, kasları da kızın gözlerinin alanına zorla girdi. Kız adamın gölgede kalan iri bedenine bakarken korkuyla yutkundu. Dağa kafa tutan kırlangıç gibiydi. Fark ettiği diğer şey ise adamın koyu renk giymesiydi. Herkesin aksine satenler, ipekler, cafcaflı renkler ya da süslü, işlemeleri frapan kıyafetler giymiyordu. Geleceğin CEO'ları gibi asil ve koyu takılıyordu. Gerçi yüzünü tam anlamıyla görmemişti ama böylesi bir bedene sahip olan adamın ifadesinde yumuşak hatların olacağını sanmıyordu.

Conroy onun öfkelenmesine aldırmadan karşısında durmaya devam etti. Eğer onunla ciddi anlamda ilgilenecekse, bunu en iyi onun gerçek kişiliğini tartarak yapabilirdi. Başarılı olmaya başladığını anladı. Genç bayan onu tanımıyordu ve kiminle konuştuğunu da bilmiyordu ama öfkelendikçe gerçek kişiliği öne çıkıyor, hırçın mizacını saklayan yumuşak maskesi düşüyordu.

Kız bir adım geri çekilince camdan vuran ay ışığı yüz hatlarını belirginleştirdi. Conroy genç kızın yüzünü ciddi bir bakışla süzdü. Kızdığı için enfes görünen mavilikleri laciverte dönmüş ışıl ışıl cam

bilyelere benziyordu. Dolgun dudaklarını kızgınlıkla dişlediği için ışıl-lanmış, davetkâr bir hal sunuyordu. Beyaz tenine tezat oluşturan si-yah saçları gece denize düşen yakamoz kadar parlak duruyordu. Göz-leri beyaz gerdanına kaydı, hızlı atan şah damarına takılıp kaldı. Bir anda dudaklarını o damarın üzerine bastırıp sakinleştirmek istedi ve bu düşünceyle irkildi.

"Adınızı öğrenebilir miyim Leydim?"

"Evlatlık mı alacaksınız?"

"Leydim..."

"Çekilin önümden rica ederim."

"Adınız?"

"Size ne?" diye cırladı kız.

Ve ses tonundan hoşlanmayan adam, "Sizden sadece isminizi bah-şetmenizi istedim, bekâretinizi değil..." dedi sert bir tonda. Kızın şaş-kın yüzüne eğlenerek bakarken de devam etti. "Sizi kızdırdıysam af-fedin Leydim, sadece bu kadar güzel bir bayanın ismini öğrenmeden yanımdan geçip gitmesine izin verirsem, aklımı sorguya çekmek du-rumunda kalırım." Oyuncu sesi sertliğini yitirip bir anda güneşte kal-mış tereyağı gibi eridi.

Jade'nin gözleri dehşetle baktı ve gölgede kalan, yüzünü bile net göremediği bu garip genç adamı baştan aşağı süzdü. Conroy bir adım öne çıktı ve işte o anda tepesinde yıldızlarını dolaştığına yemin etmek üzere olan kız, gördüğü yüzle bir an küçük dilini yuttu. Gölgeler yü-zünden o ana kadar fark etmemişti ama bu lanet adam çok yakışık-lıydı. Hem de afallatacak kadar.

Hem de küçük dilini yutturup soluksuz bırakacak kadar.

Kara kaşları, gereksiz derecede uzun gür kirpikleri çekici ve insa-nın içine işleyen delici kahverengi gözleri çok zeki duruyordu... Du-dakları net bir kibirle çapkınca kenara kıvrılmıştı. Ağzı kuruyan Jade yutkunamadı.

"Adınızı bahşedecek misiniz?"

"Söylersem başka bir şey sormadan karşımdan çekilecek misiniz Lordum?"

"Elbette."

Jade başını dikleştirip güzel gözlerini onun koyuluklarına yıktı. "Adım Samara..." dedi alayla. Kızın zeki gözlerine eğlenceyle bakan adam tek kaşını kaldırınca, "Bayım, şimdi önümden çekilirseniz mutlu olurum, annem merak etmiş olmalı." diye çıkıştı.

Conroy iri bedenini kenara çekip başıyla hafifçe reverans yaptı. "Sizi tanıdığıma memnun oldum Leydim, tekrar görüşeceğimizi umuyorum... en kısa zamanda!" dedi üzerine basa basa.

"Hiç sanmıyorum Lordum. Tanrı yazdıysa bozsun! Bir eve bir deli yeter."

Jade yanından hırçınca yürümeye başlarken, bir taraftan da yırtılan eteği ile alakalı bir şeyler sayıklıyordu.

Üzülerek yırttığı elbisesini nasıl saklayacağını düşünerek annesinin yanına geldiğinde, yaşlı kadın asık suratı ve çatık kaşlarıyla hazır bir şekilde dikilmiş olarak onu karşıladı. Yanında arkadaşları olmasaydı kesin paralardı. Neyse ki sohbet koyuydu ve onu gören diğer hanımlar derhal meraklı sorularıyla üstüne atlamıştı. Tabii bu annesini durdurmamıştı, bir süre millete çaktırmadan haşlayıp, önüne gelen tüm aristokrat bekârlarla tanıştırma ritüeline devam etti.

Gece uzadıkça uzadı. Bu kaçıncı dansıydı ya da yapmacık olarak kaçıncı gülümsemesiydi bilemiyordu Jade. Sanki biri iki parmağıyla yanağına gülen yüz formu vermiş, gelene gidene şebeklik edip başını sallıyordu. Kulağına vuran sesle, dalgın yüzünü sarışın lorda çevirdi.

"İyi misiniz Leydim?"

Jade alışagelmiş şekilde suratını gülümser gibi yapıp, "İyiyim Lordum sadece..." duraksadı. "İçkiyi biraz fazla kaçırdım sanırım." diye bahane uydurdu.

Tekrar dansa kalkmak istemiyordu ve daha dans bitmeden bu adamın ısrara başlayacağına emindi. Neyse ki yalanına inanan genç adam onu annesine teslim ederken, üzgün bile olsa anlayışlı olmuştu. Jade onun dans bittikten sonra gideceğini düşünürken, sarışın adam annesine dönüp konuşmaya başladı. Hayır, evlenmeyi bekleyen ya da beklemeyen tüm adamlar ona gizlice deli diyorlardı ama bunca iticiliğine

karşı dibinden de ayrılmıyorlardı. Annesi avına odaklanan akbaba kılığına büründü, sarışın lord ağa yakalanan balık misali konuştukça Jade sıkıldı. Sıkıldıkça da eteğiyle, bardağıyla, eliyle ve korsesiyle oynadı hatta köşedeki duvarın üzerindeki taşları bile saymıştı. Tanrım bu ne eziyetti böyle! Konuştukları konular; kıyafet, dedikodu, mal ve statü üzerineydi hep. Şimdi imdat diye bağırası geliyordu ama yapamıyordu işte.

"Leydim!"

Jade kulağındaymış gibi atan kalbini durdurup, gelen sese başını çevirdi ve az önce çarptığı adamın büyük bir rahatlıkla annesine reverans yapıp, nazikçe elinin üzerine küçük bir öpücük bıraktığını görünce, sesli bir şekilde yutkundu.

Kahretsin!

"Leydim bugün nasıllar? "

'Sen gelene kadar baya iyiydiler, olanları duyduktan ve size karşı olan tutumumdan sonra kesin bayılacaklar...' diyen içsesine kapıldı kız.

Yaşlı kadın abartılı bir iç çekişle, "Oh, Conroy! Sen de mi buradaydın, hiç görmedim oysa seni?" dedi gözleri parlayarak. O mu görmemişti, hem de potansiyel av vasfı taşıyan bir soyluyu!

Gözlerini kıstı. Annesi kızarıyor muydu? Yok artık! Evet, evet bir de yeni yetmeler gibi gözlerini kırpıştırıyordu üstelik. Babası şu flörtüz halini görse kesin kalbine inerdi.

Conroy genç kıza hiç bakmadan çarpıkça sırıtarak, "Buradayım Leydim, birkaç haftalığına iş için geldim. Uzun zaman oldu görüşmeyeli, nasılsınız?" diye sordu kibarca. Hadi ya, bu bağını koparmış öküz annesini tanıyor muydu? Hem de görüşmüşlerdi! Belki de defalarca! Ve Jade az evvel ona adının Samara olduğunu söylemişti. *Kuyu Cadısı Samara, işte şimdi hayatın kararardı.* Jade çaktırmadan yana dönerek yüzünü saklarken, deve kuşu misali kafasını kuma gömdüğünü idrak edemeyecek kadar şaşkınlaşmıştı.

Gür sesli Conroy bir şey sorunca, yaşlı kadın elini havada sinek kovalar gibi zarif bir şekilde salladı. "Sezonda adınız vardı ama siz yoktunuz."

"Aslında ben bu sezonu çiftlikte geçirdim." diye açıkladı kibar bir tonda.

Annesi saçma bir espriyle, "Tavuklara ve atlara mı taliptiniz?" dediğinde, annesinin zekâ seviyesi yerlerde olmalıydı. Bu espriyi yaptığına inanamıyordu ve daha garibiyse adamın kibarlık yapıp gülmesiydi; sinir olmuştu. Hayır, bu halleri mide bulandırıyordu.

Annesi adamı izlerken sinsi gözlerini kısmıştı, kesin bir şeyler planlıyordu.

"Seni dört sohbetlerinde ağırlamak isterdim. Arkadaşlığın biz iki yaşlıya keyif verirdi."

Genç adam büyük bir ciddiyetle, "Aslında aklımdaydı fakat beklenmedik işler yüzünden, gelip gittiğim müddetçe sizi görme şerefine erişemedim."

"Neyse artık buradasınız değil mi?" Tek kaşını kaldırmış cevap bekliyordu ve adam onun inadına cevap vermemişti. Yaşlı kadın ağzını açıp tekrar kapattı. Sonra da Jade'ye bakıp kinayeyle göz süzdü ve annesinin bu bakışlarını kaçırmayan kızın midesi içinde bir tur dönmüş gibi bulandı.

Conroy bakışlarını Jade'ye çevirdi. Hafifçe yönünü dönüp, "Yanınızdaki güzel leydimle beni tanıştırma şerefinde bulunmayacak mısınız?" diye kibarca sorarken gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi.

"Ah, af edersin çocuğum. Aslında tanırsın onu. Benim küçük kızım; Jade Wahorte Hope." Jade kocaman açılmış gözlerini adama dikmiş, kirpiklerini dahi kırpmadan tepkisini bekliyordu. Bu adam annesini nerden tanıyordu ki? Lanet olsun, annesine olanları anlatırsa kesin bu sefer etini kemiğinden ayırmakla kalmaz, iliğine kadar da ilerletirdi işkencesini.

"Jade, Mchmound dükü Conroy De Glass."

Dük mü? Yani o bir dük müydü?

Bu fırsatı kaçırmayan Conroy, Jade'nin titrekçe uzattığı eli alıp dudaklarına götürürken genç kız şaşkınlığını üzerinden atmış, ona kapa çeneni bakışları atmaya başlamıştı. Ve karşı taraf bunu algıladığını belirtircesine, sert dudaklarını kızın elinin üzerinde gerekenden biraz

uzun tutarak cevap vermişti. Gözlerini genç kızın sinesine ve düz midesine indirip, çapkınca bakmayı ihmal etmekten de geri kalmamıştı.

Kaskatı kesilen Jade, ünü kendinden evvel gelen dükün ismini birçok defa duymuştu ama hiç karşılaşma şerefine erişmemişti. Onu kim tanımazdı ki: Çapkınlar Kralı. Buzlar Prensi. Ünlü Kalp Hırsızı Mchmaund Dükü Conroy De Glass. Bunun gibi birçok ahlaksız namı üzerine aldığından beri, her köşede konuşulan muntazam konuların başında yer almaktaydı. Şansa bak, çarpa çarpa kime çarpmıştı! Tanrım! Ya şimdi az önceki olayı annesine anlatırsa ne olacaktı! Gerçi ağzı açık aptallara benzemiyordu ama bilemezdi, ona dair anlatılanlar dışında tek kelime bilmiyordu.

"Leydim sizinle tanışmak benim için onurdur." Jade griye çalan mavi gözlerine soğuk bir bakış koyup buz gibi tebessüm etti.

"Benim için de Lordum." diye aynı umursamazlıkla bakışmasını kısa tuttu.

Bu adam da nereden çıkmıştı şimdi?

Conroy, Jade'nin annesiyle sohbet ederken, Jade onları dinlemiyormuş havalarındaydı ama kulak kabartmadan da edemiyordu. Nedendir bilinmez ama adamın her sözünü ayrı bir merakla bekler oluyordu. Bunun sebebini ise kendine adamın o olayı anlatabileceğinden korkması olarak açıklasa da, bulduğu bu kılıf konusunda dürüst olmadığı ayrı bir gerçekti.

Jade adamın anlattıklarını dinlemeye kendini öyle bir kaptırmıştı ki, yanına Cross Marki'sinin geldiğini dahi anlamamıştı. Kısa boylu zayıf adam Jade'nin önünde reverans yaparak, "Leydim, bu dans için kartınıza adımı yazıp söz almıştım, mümkünse başlayalım mı?" dedi gülümseyerek.

Şimdi buradan ayrılmayı hiç istemese de, kısa boylu adama tebessüm ederek, "Elbette Lordum." demek zorunda kalmıştı çaresiz. Adamın uzattığı kola elini koyarak dans pistine doğru asilce yürüdü. Aslında Jade'nin kısa boylu adamlardan özellikle hoşlandığını annesi bilirdi, kısa adamlar ona kendisini narin, kırılgan ve kadınsı hissettirmiyorlardı ve bu da onu güçsüz ve panik bir halde bırakmıyordu.

Genç adam ona mesafeli bir şekilde yaklaşıp dansı başlattı. Bir süre sadece konuşmadan dans etmeyi umarken, adam meraklı bir kıskançlıkla konuşmaya başladı.

"Ah Leydim, sizin gibi bir kızın onun gibi bir adamla ne işi olur?"

Jade ifade edilen suçlama karşısında suratını hızla genç adama çevirip, kaşlarını çatarak, "Hangi adamla?" diye biraz kızgınca sordu.

Cross Marki'si başını dikleştirip genç kızın tepkilerini ölçerek, "Çardaktan dönerken sizi gördüm." dedi bir anda. Jade nefesini tuttu, sesinde suçlama mı vardı bu adamın? "Kont Conroy'la konuşuyordunuz." Jade adama sert sert diktiği gözlerini biraz yumuşattı. Söyleyeceği şeyi merak etmeye başlamıştı zira o rezil durumda görünmemeyi tercih ederdi. Hele bunun gibi ağzının ipi olmayan adamlar karşısında; bu duruma düşmesi, tüm sosyetede duyulması demekti.

"Nasıl bir adammış ki Ekselansları? Hem ben onunla sadece karşılaştım, tanımıyorum bile. Daha yeni tanıştık." dedi anlamamış gibi yaparak.

Gözlerinde şüphe meşaleleri yanan adam, sanki iki dakika önce onunla sevişmiş gibi bakıyordu ve aniden gözlerini tiksinir gibi konta dikip ağzını yayarak, "Nasıl desem, kadınlara değer vermez. Kıymet bilmez biri o. Birini buldu mu ötekini bırakır. Çok zengin diye insanları hor görür, kendisi yakışıklı diye herkesi aşağılar. Siyasetçi diye barbarlık yapar. Kötü kalpli biri... siz de uzak durun bence. Bilirsiniz size değer veririm."

'Babamın kesesine daha çok değer verdiğiniz aşikâr.' demek varken gülümsemek çok zordu ve Jade zoru hep başarırdı.

Meraklı marki, Jade'nin etrafında bir tur döndü, müziğin uğultulu notalarına uyarak dansın ritminde kıza yaklaştı ve gözlerini devirdi. "Duyduğuma göre kızdığı işçileri mahzenine kapatıyormuş, bu da yetmeyince zindana kapatıp katıksız işkence ediyormuş. Zaten lakabını siz de duymuşsunuzdur; Buzlar Prensi diyorlar ona. Bazen de Kibir Padişahı. Arap sultanları gibi haremi olduğu bile söylenir. Namına yakışan yapısını saymıyorum bile..."

Jade gözlerini kısarak baktı meraklı markiye. Minik adımlarını şaşırmadan atarken, adam onu nazikçe kollarında çevirdi ve yüzünü görmek umuduyla hızla başını kaldırdı. O sırada ileri doğru gittiler ve çiftler değişti. Bakışlarını dedikoducu Marki'den ayırmadan tekrar onunla birleşinceye kadar bekledi Jade. Eline uzanıp, etrafında dolaşmaya başladı. "Bunları nereden duydunuz Lordum? Bu söylediklerinizçok büyük ithamlar, eğer aslı yoksa başınız derde girebilir."

Adam abartılı bir şekilde gözlerini açıp şaşkınca genç kıza baktı. Omuzlarını dikleştirerek sanki dedikodunun baş harfini ismine kazımış gibi "Bunu bütün Londra bilir Leydim, iddia değil gerçeğin ta kendisidir. Kime sorsanız size aynı bu şekilde anlatır Conroy'u, beter biridir o. Siz buralarda olmadığınız sürece çok şey kaçırdınız inanın." diye açıkladı hevesle. Anlatacak çok şeyi varmış ve bunları anlatmak için can atıyormuş gibi duruyordu.

Jade gözlerini adamdan kaçırıp dans eden çiftlere çevirdi. Biraz oyalanıp ardından tekrar adama dönüp meraklı göründüğünü düşündürerek, "Hakkında başka ne diyorlar Lordum, konu ilgi çekici geldi." dedi bal gibi bir sesle. Adamın gözleri ışıldadı.

Karşısındaki genç adamın yüzünde bir rahatlama olurken, gevşek çenesi dedikodu yapmaya ne kadar alışık olduğunu anlatır nitelikte yüzünü aydınlatıyordu. Fakat bu umurunda dahi değildi zira konu Jade'nin de ilgisini cezp etmişti. Adam konuşacakken dans eşleri değişti, kız bu valsı icat edene lanet yağdırdı. Birkaç saniye sonra adam Jade'nin yanına yeniden gelince, "Ah Leydim bunları size anlatamam, terbiyem müsaade etmez, doğrusu çok ahlaksız şeyler... Üstelik sizin bakir kulaklarınızı kirletemem." dedi iç çekerek.

Madem anlatamayacaktın neden ilgimi cezp ettin salak adam?

Adam burnunu kıvırarak geçiştirdi ve bu konu genç kızın ilgisini fena halde çekti.

Jade fazla ısrar edip adamın ilgisini uyandırmamak adına başka bir şey soramadı. Son dans hareketlerini yapınca, annesinin yanına götürmesine izin verdi.

Conroy denen adam annesiyle konuşmaya devam ediyordu. Ne konuşuyorlardı ki bu kadar vakit hâlâ burada? Yanlarına yanaşıp annesinin

dibinde durdu. Gözlerini yan taraftaki kadınlar grubunun üzerine çevirdi. Başını annesine döndürürken gözleri Conroy'la kesişince, adamın kendisine ışıldayarak baktığını fark etti. Onun sadece baktığını bilmesine rağmen kalbine o anda bir şeyler oldu, atışları daha önce hiç hissetmediği şekilde hızlanmaya başladı.

Sadece bir bakışla kalbi hızla atmaya başlar mıydı insanın? Gözlerini ondan çekmek ne kadar istese de mümkün olmadı. Sanki o buz gibi bakışlar kızı içine alıp hapsediyordu ama az önce adeta onların ışıldadığını görür gibi olmuştu. Yanılmıştı galiba, bu adam buz gibi bakıyordu! Kalabalığın sohbetinden uğuldayan içeriyi yeni başlayan dans melodisi sararken, çiftler dans etmek için balo sahnesinin ortasında teker teker birikiyorlardı. Conroy gözlerini genç kızdan ayırmadan arsızca bakmaya devam edince, Jade rahatsız olup gözlerini ellerine çevirdi, ta ki onun sesini duyup tekrar kaldırıncaya kadar.

"Leydim, bir dahaki dansı bana ayırırsanız buna çok sevinirim."

Jade ağzını açtı ama konuşamadan annesi lafı ağzına tıkadı. "Memnuniyetle Ekselansları, tabii ki ayırır, değil mi kızım?"

Genç adam Jade'nin elinde tuttuğu kartını izinsizce alırken, kız annesine öldürücü bakışlar atıyordu. Conroy karttaki isimlere çaktırmadan göz gezdirdikten sonra, adını yazıp geri verirken genç kız soğuk bir tebessüm sundu ona, aynı adamın bakışları gibi netti.

"Ama anneciğim biliyorsun ki kartım dolu, son vals Rich'leydi. Ona ayıp olacak, bekliyordu."

Yaşlı kadın uyarıcı bakışlarını, öldürecek gibi kızının gözlerine sabitleyip onu susturdu. "Lort Rich az önce salondan ayrıldı sanırım Jade, bu senin için sorun olmaz değil mi kızım?"

Conroy annesinin onayını alınca memnun oldu, yanlarından ayrılmadan önce "O zaman Leydim, bir dahaki dans için bizim diyebilir miyim?" diye sordu kibarca.

Jade şaşkın tepkilerle adama bakarken, Conroy cevap beklemeden annesine döndü. Başını saygıyla reverans yaparak arkasını dönüp kızın kızgın bakışları altında yürümeye başladı.

Jade annesine çakmak çakmak gözlerle bakarken, sinirden eteğini kavradı. Dudaklarını büzerek o da arkasını dönüp, omuzlarına saldığı saçlarını savurarak oradan ayrıldı. Biliyordu ki eğer annesinin yanında biraz daha kalırsa, bu emrivaki emirlerine siniri daha fazla dayanmayacaktı.

Salonun kenarında amaçsızca dolaşmaya başladı. Bu kadın onu katil etmeye çalışıyordu. Kafasına bir evlenme meselesini takmış, kızını önüne gelene gösterip duruyordu. Jade kendini vitrine asılmış yılbaşı hindisi gibi hissediyordu şimdi. Biraz sakinleşmek için yaşıtı olan Anebet ve Ros'un yanına yöneldi ve bir müddet onlarla sohbet etti.

Birkaç dakika sonra yanlarına yeni katılanlar oldu. İki tane çok iyi giyinimli genç kadının buradan olmadıkları belliydi. Amerikalı olmalıydılar. Jade onları tanımıyordu ama Anabet ve Ros'un çok iyi tanıdığı konuşmalarının sıcaklığından belliydi. Yanlarına tanıdığı birkaç kız daha eklendi ve kıkırdayıp sohbet eden sevimli bir grup kuruldu.

Anabet genç kıza dönerek, "Tanrım Jade neredeydin bunca zaman, seni özledik? Yengen geçen sezon Almack'a geldiğinde taşradaki halanla kalmaya gittiğini söyledi." dedi kendi sorusuna kendisi cevap vererek. *Zeki kız.*

Kızlar konuştu Jade dinledi. Onlar da Jade'ye bir sürü soru sordu ve aldıkları cevaplar karşısında merakları ilgilerini kaybetti. Genç kız yaşlı halasıyla tüm gün oturup kitap okuduğunu ve sadece dolaşmak için bahçeye çıktığını ve bu gibi çeşitli yalanlar söyleyince ilgi üzerinden kalktı. Bakışlarını yana çevirdi. Adının Nelliy olduğunu öğrendiği yeni evli kadın, "Gördünüz mü şimdi de Sisi'yi terk etmiş gaddar adam, onu bile terk ettiyse gerisini düşünemiyorum. O taze dul tam bir Sirend'i güzelliğiyle..." diye atıldı ve üzüntüyle başını salladı.

Onaylamayarak lafa dalan diğer kız, "Tesellisi bitmiştir." dedi kıkırdayarak.

Diğeri heyecanla araya girdi. "Yazık kadına, acıdım doğrusu, nasıl da âşıktı."

Başka bir kız yüzünü memnuniyetsizce buruşturup, "Onun her zamanki yaptığı şey yeni değil ki, alışın artık. O sadece eğlenir, evlenmez bu bir gerçek." dedi burnunu kıvırarak.

Diğeri düşündüğü edepsizlikle muzırca gülümsedi. "Ama ne yalan söyleyeyim, ben bile bir gününü benimle geçirse koşarak giderdim." dedi kızarırken. Kızlardan biri onu nazlanarak dürttü, aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki o da sırıtırken kızarmıştı.

Elindeki yelpazeyi açarak dudaklarının kımıldamasını gizleyerek, sır verir gibi, "Sisi'nin anlattıklarından sonra ah benim bile içimde bir şeyler oldu." dedi arsızca.

Jade konuya uzaylı gibi kalırken, kadınlar hep bir ağızdan kızararak kıkırdadılar. Sisi ne anlatmıştı ki bunlara kızaracak? Jade'nin kulak kabarttığını gören arkadaşlarından Ross, başını genç kıza yaklaştırarak, "Konttan bahsediyorlar tatlım, az önce sizin yanınızdaydı sanırım." dedi merakla.

Anabet bardağı ağzından hızla indirip heyecanla atıldı. "Ah sen onunla konuşma şerefine mi eriştin? Gerçekten mi? Oh, ben onun olduğu ortamda olmaktan bile şeref duyuyorum, sen ise konuşuyorsun öyle mi?"

Ross arkadaşına gözlerini kısarak bakıp, "Kızım sen kafayı mı yedin, ne şerefi... O adamla aynı ortamda olan kızın şerefi mi kalır, adı çıkıyor aptallaşma." diye kızarak uyardı. Ama suratı asılmıştı. Asıl sorun gerçekten bu muydu? Bu kız, kızmış mıydı yoksa kıskanmış mıydı?

Anabet umursamazca omzunu silkti. Bakışlarını karşıya çevirdi ve heyecanla gözleri büyüdü. Ortam birden sessizleşti. Jade kime bu kadar ilgiyle baktığını merak edip arkasını dönünce, "Leydim bu dans bizimdi sanırım." diyen adamla burun buruna geldi.

Çatı alçaldı, duvarlar üstüne yıkılacakmış gibi daraldı ve uğuldamalar beyninde çınlamaya başladı.

Jade daha bir şey diyemeden, Conroy onun şaşkınlığından yararlandı. Kız, Conroy'dan bahsettikleri için adamın onları duyup duymadığını merak ederken, adam onu elinden tutup dans pistine doğru nazikçe gibi dursa da, aslında çekerek götürmüştü. Güçlü elleriyle Jade'nin ufacık ellerini kıskaç misali tutarken, kaçmasından korkuyor gibi bir hali vardı. Sanki onu tanıyordu, tepkilerini ve dürtülerini iyi biliyor gibiydi.

Kız ağzını açıp itiraz edinceye kadar da piste getirmiş ve belini kavramıştı zaten. Zaman mı hızlanmıştı yoksa genç kız bu zorba adam tarafından dansa isteği dışında mı getirilmişti? Dans notaları salonda duyulmaya başlayınca, ikisi de aynı anda bedenlerini ritme uydurarak hareket ettirmeye başladı. Conroy söze nereden başlayacağını düşünüyordu, kız bahane bulup kollarından nasıl kurtulacağına kafa yoruyordu.

Adam bakışlarını genç kızın kızgın ve şaşkın gözlerine mıhlayıp, ona ayak uydurmasını beklerken, kelimeler bir anda ağzından döküldü.

"Sizi tanıyorum. Hiç görüşmedik ama tanıyorum!"

Jade kaşının birini havaya kaldırarak başını geriye çekti. "Nasıl olur, namım sizin kadar büyük değil!"

Adam bu zekice verilen cevap karşısında gülümsedi.

"Şaka yapmıyorum, sizi tanıyor gibiyim."

"İmkânsız, sizinle ilk defa karşılaştım."

Genç adam kendinden emin bir tavırla, "Bence yanılıyorsunuz Leydim, sizin namınızın yanında benimkisi çay arası sohbeti kalır." dedi ciddiyetle.

"Çok şakacısınız." dedi kız dişlerini sıkıp gözdağı vererek.

"Sizi tanıyorum... Her geçen yıl artan evlilik tekliflerini reddederek, erkekleri buhranlara sürükleyen Leydi Jade'yi kim tanımaz ki! Meclislerde sizden o kadar çok bahsediliyor ki artık isminize aşinayım. Benden daha büyük bir nama sahipsiniz."

Jade'nin yanakları istemi dışı kızardı ve gözleri öfkeyle parladı. "Evlenmek istememek suç mu?"

"Hayır, tabii ki..." Başını geriye atıp üstünlük sağlarken, parmaklarını nazikçe tuttuğu kızı kibarca çevirdi. Jade bundan hoşlanmadı. Şu ana kadar kısa boylu adamlarla özellikle dans etmişti ve çok da iyi idare edip onlara üstünlük taslamıştı. Oysa Ekselansları öyle miydi? İleri geri yaptığı usta hamlelerinde, kendini onun güçlü kollarında her bulduğunda, hissettiği çaresizlik giderek paniğe dönüşüyordu.

Conroy'un sorusunu elleri birleştiğinde gerçekleştirdi. "Evlilik için hazır değilimdir belki."

Partneriyle birlikte müziğe uygun şekilde dönerlerken, "Fakat sizin erkeklere eziyet etmek için evlenmediğiniz söyleniyor. Daha önce sizi görmediğim için bunu kavramakta sorun yaşamıyordum ama görüyorum ki, bu suçu ciddi derecede hızlı yapıyorsunuz." dedi Conroy.

Jade adama küçümser bakışlar atarak, "Bu konuda yanılıyorsunuz Ekselansları. Bu yıl içinde teklif almadım, taşradan yeni geldim malumunuz, bu suçu nasıl işlerim? Bu saçmalıkları kim söylediyse uydurmuş." dedi üstünlük kurarak.

"Sizin onları görmenize gerek yok, siz zaten her erkek tarafından kolaylıkla görülüyorsunuzdur, bundan emin olun."

Bu iltifat karşısında az biraz yağları eriyen Jade, kendini çabuk toparladı. Demek kadınları böyle tavlıyordu, fakat kabul etmeliydi ki azğı iyi laf yapıyordu uyanığın! Ama her kuşun eti yenmezdi. Bu arsız adama birinin haddini bildirmesi gerektiğini düşündü. Küstah herif onula flört ederken aşağılamaya ve tanımadan hüküm vererek konuşmaya nasıl kalkışırdı? Ufacık burnunu kaldırıp ihtiyatsız bakışlar attı. "Siz de bu dedikodulara inandınız mı Ekselansları? Ah bana kadın gibi dedikodu yapanları dinlediğinizi söylemeyin!"

Conroy'un bakışları keskinleşirken sesi donuklaştı. "Ben de size bunu sormaya çalışıyorum. Ben kimsenin hakkında arkasından konuşmam, amacım sadece sizi tanımak."

Jade şaşırmıştı, bu adam niye tanımak istiyordu ki onu, niyeti neydi? Suratını ciddileştirip şaşırdığını belli etmedi.

"Ben de kendi adıma hakkınızda yapılan dedikodular için aynı şeyi söyleyebilirim. Bilhassa dinledim, ilk ağızdan." dedi kafa tutan bir tonda üzerine basarak.

Merakına yenilen genç adam tek kaşını kaldırdı. "Ya! Peki, bu günlerde benim adıma ortalıklarda ne tür dedikodular dolaşıyor, sizce sorun olmazsa öğrenebilir miyim?" Gözlerini kızın güzel yüzüne odaklayıp, gelecek tepkiyi beklemeye koyuldu.

Toplum içinde leydiler dedikoduları kimsenin yüzüne vurmaya cesaret edemezdi. Hele o kişi Kontsa bu gerçekten yürek isterdi. Adam kendinden emin bakışlarını kızın gözlerinden alıp dudaklarına kaydırdı.

Jade'nin o muhteşem öpülesi kırmızı dudakları, belli belirsiz kıvrıldı ve sinsi bir kedi gülüşü tipini aldı. Ve genç kız hiç beklemediği bir imayla sırıtmaya başladı. Bir anda başlayıp bir anda bitirdiği bir gülüştü bu... Adamın aklını karıştırmaya yetmişti. Lort dikkatle dinlemeye koyuldu.

"Sapkınca davranışları olan katı yürekli bir adam olduğunuz söyleniyor!" Bu 1 dedi içinden. "Ve yüksek sesle söylenemeyecek kadar kötü ve terbiyesiz alışkanlıklarınızın olduğu da başlıca konuların arasında." Bu 2 diye devam etti. "Arsız ve gaddar olduğunuzu söylemek biraz kaba kaçar diye lafları yumuşatıyorlar sanırım." dedi ve üç derken kaç gol attığını sayamıyordu. "Ben de bugün küstah olduğunuza birebir şahit oldum zaten."

Ah şimdi milenyumda olsa, tüm holigan "Goool!" diye coşkuyla bağırıp ona tezahüratlar yağdırır ve kesin alkışlar kıyamet olup kopar ve Jade omuzların üzerinde gezdirilirdi. Herkesin ağzının suyunu akıttığı koca dükü az önce düdüğe çevirmenin zaferini içinde kutlarken, neden bu adamı bu kadar aşağılamak istediğinin asıl sebebini ise kendine asla itiraf edemeyecekti.

Conroy duydukları karşısında şaşırıp tutuğu nefesini dışarı verdi. Bu kız çok cesurdu. Karşısındaki adamın onlardan statü olarak yüksek olmasına aldırmadan, asice kafa tutuyordu. Bakışları sertleşti. "Harika!" dedi durağan bir sesle. "Kendi hakkımda duyduklarım sizinkiyle boy ölçüşür cinstenmiş Leydim."

Jade gözlerini kıstı. Conroy devam etti: "Kibarlığı bırakalım öyleyse. Sizin de sivri diliniz toplum arasında kalburüstü konu, ayrıca düşüncesiz davranışlarınız da cabasıymış. Sizin için Wharton'un delisi diyorlar. Bir leydi dışında her şeye benzetiyorlar sizi. Doğru mu?"

Conroy şimdi atlılarla bir yarışa çıkmış da, yüz kişiyi arkasında bırakarak dörtnala koşup birinciliği kazanmış gibi iyi hissetmişti kendini.

Küstah!

Elleri gibi bedeni kasılan Jade sinirlenerek adama tehditkâr bakışlar atıp, adımlarını hareketlendirip daha çok yaklaştı. Bedeni öfkeyle titrerken, "Sizin de çaresiz insanları iflasa sürükleyip kapının önüne koyan, çalışanlarına işkence eden, kadınları kullanıp sokağa atan hatta

onların gözyaşlarına, aşkına acımayan adi bir adam olduğunuz söyleniyor Ekselansları. Doğru mu?" dedi tek nefeste.

Uf! İşte bu en ağırıydı. Sanki iki genç başlarında kovboy şapkaları, ellerinde silahları ile beşer adım sayarak yürümüş ve ilk dönen ateş edecekmiş gibi bir düellonun içerisindeydiler. Rus ruleti oynar gibi acımasızca kafalarına sıkarlarken, gururları kurşun deliği içinde kalmıştı da haberleri yoktu.

Jade gözlerini kısarken genç adamın bakışlarında şimşeklerin çaktığını gördü. Nefesi hızlanırken ensesinde başlayan ürperme bedenini esir alıp saçından kirpiklerine kadar tuhaf bir duyguyla titredi. Az evvel eğlenen Conroy duyduklarından sonra o kadar delirmişti ki, toplum arasındaki belirli mesafeyi aşıp, kızı normalden daha yakınına sertçe çekti ve kendi göğsüne onun yumuşak bedenini yasladı.

Sinirden kararmış gözlerini sabitleyip "Sizin de, lort kızı olduğunuz için... sırf dünyanın sizin etrafında dönmesini istediğiniz ve kimseyi takmayan asi bir... bir..."

Conroy dişlerini sıkıp lafını yuttu. Vücutları birbirine yaslanmış, sıcaklıkları birbirini kuşatmış kalp atışlarını bedenlerinde duyuyorlardı. Kızın narin vücudu kollarında öfkeden titrerken, aynı anda kızarıyor, kendi bedeni hızla ısınıyor ve kan hiç olmayacak bir yere pompalanıyordu.

Ama ikisi de etraflarını saran kesif öfkeden bunun farkında değildi.

Adamın nazikçe parmaklarını tutan eline tırnaklarını geçiren Jade sinirle kafasını adama daha fazla yaklaştırdı. Dişlerinin arasından, "Ne diyorlar? Hakkımda size ne diyorlar?" diye sordu, gözleri çakmak çakmak yanıyordu.

Genç adam savaşı kazanmış edasıyla geriye çekildi. Yüzünde megaloman bir sırıtış belirirken dans müziği de sona erdi.

Belli kaidelere tekrar uyan Conroy geri çekilince, o anda anladı Jade, adama gerekenden daha yakın durduğunu ve tüm gözlerin üzerine dikilip şaşkınca ona baktığını.

Lanet olsun oyuna gelmişti! Rezil olmuştu ve herkes şimdi aklına estiği gibi yorumlayacaktı yakınlıklarını.

Yüzü kızardı, bakışlarını çekinikçe ona çevirip sinirden ellerini yumruk yaptı. Ve adam ona çapkınca gülümsedi. Tanrım işte şimdi herkes aralarında bir şey olduğunu düşünecekti. Hırsla "Siz... siz!" diye bocaladı, adam onu dikkatle dinlerken sadece tek kaşını kaldırdı.

Kız etrafındaki uğuldamayı algılayınca hırçınca geriye çekilip yerine giderken, Conroy kazandığı savaşın ganimeti olarak yüzünde kocaman gülümsemesiyle pistten ayrıldı.

Ve Jade öylece ortada kalakaldı.

Nasıl bir dengesizdi bu adam? Tanrım! Şimdi burada olmayacaklardı ki hayâlarına dizini gömüp onu kıvrandıracaktı. Lanet herif, ona neler söylemiş bir de üstüne gevrekçe sırıtmıştı. Aklına gelince dahi çıldıracak gibi oluyordu. Jade sinirden kızarmış suratı, yanında yumruk yapmış elleriyle annesinin yanına gitmek için yürürken, ileride koşturan bir kadının feryatlarını duydu. Sonra herkes o tarafa doğru yürümeye başlayınca, Jade de merakla oraya yöneldi. Ne olduğunu bilmiyordu ama sesleri işitiyordu, galiba birine bir şey olmuştu.

"Edward! Ah! Ulu Tanrım! Kendine gel, oh Tanrım yardım et, Edward!"

Geniş salonun içinde toplanan kalabalıktan fısıltılar yükselmeye başlamış ve her kafadan bir ses çıkıyordu. Kimisi sessizce konuşuyor, kimisi daha şimdiden dedikodu yapmaya başlıyordu. Jade o uğultuların arasından seçerek, kalabalığın içinde acıyla yankılanan kadının sesini işitti. Ve ardından fısıldanmalara kulak kabarttı.

"Aa adam ölmüş. Birdenbire olmuş!" diğeri daha kısık bir sesle konuştu. "Hem de kadının yanına düşmüş pat diye... Nasıl acı bir durum! Yazık, daha gençti de!" Kalabalığın içinden yükselen tek bir kadının sesi tiz bir biçimde yankılandı salonda. Cılız sesi kalınlaştıkça, acıyla perçinlenen feryatlara dönüştü. "Tanrım biri doktor çağırsın, hemen! Edward aç gözlerini. Sevgilim aç gözlerini, beni bırakma!"

Jade ağlayan çaresiz kadının veryansın edişine daha fazla kayıtsız kalamadı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu, ama bu acıyla inleyip yürek yakan feryatlara da umursamaz davranamıyordu. Eteklerini toplayıp ileri doğru yürümeye başladı. Önünde set kurmuş kalabalığ

yararak ilerlerken, elleriyle önüne geçenleri yolundan çekmeye çalışıyordu. "Bırakın bir bakayım Bayım, yer açın geçeyim lütfen Bayan!"

Az önce hışımla salondan gitmek için hamle yapan Conroy da sesleri işitmiş ve merdivenlere geldiğinde hareketliliği fark edip geri dönmüştü. O meydanı keskin gözleriyle tararken, Jade'nin insanları yararak olayın yaşandığı yere ulaşmak için çabaladığını gördü. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın? Yoksa o da diğerleri gibi meraklı dedikoducu-lardan mıydı? Bunun olmasını hiç istemezdi. Merdivenlerden sakin adımlarla inip kalabalığın arasına karıştı.

Jade önüne geçen tombul kadına kaşlarını kaldırarak baktı. "Madam müsaade edin geçeyim." Kadın yerinden kıpırdamak şöyle dursun onu umursamadı bile, bir de üstüne üstlük kaşlarını çatarak omuzlarını sorumsuzca sarstı, *bana ne* der gibiydi bu hareketi.

Jade'nin sinirleri zaten üst safhadaydı, genç adamın yaptığına bir de bu kadının aldırmaz halleri eklenince sesi gerildi ve kesif bir öfkeyle yayıldı. "Çekil önümden be kadın, bakayım işte neler olduğuna."

Kadın gözlerini şaşkınca açtı, yüzüne memnuniyetsiz bir ifade yerleştirip isteksizce kenara çekildi ve arkasından huysuzca homurdandı.

Jade onun ne söylediğine aldırış etmeden, kalabalığın çevrelediği çemberin içine güç bela girmeyi başardı sonunda. Bakışları çaresizce dövünen kadına kaydı. Bir adam yerde yatıyor ve karısı üzerine kapanıp içli içli ağlıyordu. Sakin olup düşünmeye çalıştı: Ölmüş müydü gerçekten? Ne olmuştu da ansızın yere düşmüştü ki bu adam? Ona nasıl yardımcı olabilirdi?

Eteklerini kavrayarak adamın yanına yaklaştı ve elbisesini toplayıp tam yanına diz çöktü. Adamın üzerinde ağlayan kadın şaşkın gözlerle Jade'ye bakarken ifadesi donuktu. Gözlerinin feri sönmüş, içi yaşlarla dolmuş, taşıp boşalıyordu. Onun bu ne yapacağını bilmeyen acı yüklü haline içi acıdı. Bakışlarını adamın yerde duran eline çevirdi. Sert ve soğuk granitin üzerinde cansız bir ceset gibi duruyordu. Adamın eline uzanıp gömleğinin düğmesini çözdü ve karısının şaşkın bakışları altında başparmağını atardamarın üzerine getirip nabzına baktı.

Genç kadın önce onun ne yapmaya çalıştığını algılayamadı. Gözlerini kıpıştırarak baktı sadece. Ağlamayı kesip durdu aynı anda da. Üzerindeki şaşkınlığı atınca hıçkırıkları arasında konuşmaya çalıştı.

"Bir anda oldu. Nefes alamadı sonra... sonra yere düştü. Ben... ben bir şey yapamadım, tutamadım onu."

Jade sakince kadının elini tutup kendine çekti. Kadının üzgün yüzüne bakıp ona cesaret verirken konuştu: "Şimdi sakin olun." Başını tekrar yerde yatan adama çevirdi. "Sizin bana yardım etmeniz gerekebilir, sakince beni dinleyin, ben de kocanıza yardım etmeye çalışayım. Genç kadın onaylayarak başını salladı. Bu iyiydi, en azından olgun ve mantıklıydı hâlâ.

"Şimdi neyi var anlarız... Sanırım!"

Jade adamla ilgilenirken biri arkadan tok sesiyle yükselerek bağırdı. "Doktor yolda, birazdan gelir, iki araba çağırmaya gitti." diye bağırdı.

Jade adamın nabzına tekrar baktı, zayıftı; hatta yok denecek kadar az atış sağlıyordu ve sonra nabız tamamen gitti. Derin bir nefes alıp tekrardan denedi adamın nabzına bakmayı. Buna rağmen yine de bir şey hissetmedi. Sonra adamın kalp krizi geçirme olasılığı aklına geldi. Bu yüksek bir olasılıktı. Aklını toplamaya çalıştı. Alex'le birlikte zorunlu gittiği ilk yardım dersinde ne öğrenmişlerse şimdi hepsi panikle aklından çıkıp gitmişti. Lanet aklı durmuş, tüm düşünceleri donup kalmıştı. Yüzünde tedirgin bir hal oluşurken, zaman aleyhine akıp gidiyor, her saniye onun için önemini kaybediyordu.

"Düşün, Jade düşün ne yapıyorduk? Tanrım bana yardım et!"

Kısa bir an düşündü. Acele olması gerekiyordu. Gözlerini kapatıp başını geriye attı ve hafızasını tazeledi. İlk yardım dersinde her öğrendiği ayrıntıyı ve her şeyi aklına getirmeye çalışıp, gözlerini usulca aralayarak bakışlarını kalabalığa çevirdi. Sesinin sakin çıkmasına çabalayarak duru bir tınıyla sordu: "Biri bana temiz bir mendil verebilir mi?"

Onlardan mendil gelmesini beklemeden adamın üzerine yükselip, yakasındaki geri kalan düğmeleri de açmaya ve fularını çözmeye başlamıştı. Yeleğinin düğmelerinin tümünü açtı. Herkes ona şaşkınlıkla bakıp, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken onun maharetli ufak parmakları işini çabuklukla halletmeye başladı. İşi bitince karısını biraz geriye iteleyip, adamın kafasını karsının kucağından alarak

yere koydu. Başını geriye doğru yatırdı ve çenesini iki parmağıyla yukarı kaldırıp, baş geri çene yukarı doğrultusunda soluk borusunun düz olmasını sağladı. Başını kalabalığa çevirdi. Hâlâ mendil gelmemişti.

"Kimsede mendil yok mu?" Kimsenin mendil uzatmadığı gibi, ses dahi çıkmadı. Öylece film izler gibi onu izlemeye başlamıştı meraklı kalabalık. Sadece şaşkınca ve ilgiyle ona bakıyorlar hiç bir tepki vermiyorlardı. Jade kaşlarını çattı. Ne kadar meraklı bir toplumdu bunlar böyle, adam ölüyordu ve onlar sadece bakıyorlardı. Sesinin nasıl çıkacağını umursamadan, "Tanrı aşkına adam ölüyor biri bana ses versin. Lanet olası partide hiç kimsede mendil yok mu yani?" diye gürleyince, ön sırada duran birkaç kişi öne atıldı ve nihayet mendillerini ona doğru uzattılar. Jade mendillerden birini kaptığı gibi hızla adamın ağzına yaydı. Kafasını iyice geriye atıp, boğazının gerilip düzelmesini sağladı. Solunum değerlendirmesi yaptı. Elleriyle çenesini kavrayıp biraz zorlanarak açtı ve ağzının içinde bir şey olup olmadığını kontrol etti. Bir şey olmadığını görünce adamın burnunu tutup sıkarak, içeriden havanın kaçmasını engelledi. Derin bir nefes aldı ve adamın ağzının içine nefesini üfledi. Göğüs hareketini gözlemledi ve dakikada 15 kere devam etti.

Jade adamın ağzına nefesini ritmik olarak üfleyince, herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi. Kimi kadınlar onaylamaz hareketlerle "cık cık" sesleri çıkarırken, kimisi hakkında fısıldaşarak konuşmaya başladı ama Jade kimseye aldırmadı, işine yoğunlaşıp, derin bir nefes daha alıp tekrar üfledi. Daha sonra göğüs kemiğinin orta noktasına iki eşit C yaparak altta kalan yarısına, ellerini birbirinin üzerinde kilitleyip koydu. Adamın göğsüne baskı yaparak kalp masajı yapmaya başladı. Derin nefeslerle ve iki kurtarıcı masajla devam etti. Tüm gücüyle kaburgasının altındaki kalbi hareket ettirmeye uğraştı. Ağzının içinde kendince ritim tutarak hava verme aralıklarını hesapladı. "1 ve 2 ve 3 ve..."

O kalp masajı yaparken herkes Jade'ye deli görmüş gibi bakıyordu. Jade onları umursayacak durumda değildi. Hem masaj, hem de kurtarıcı nefeslerine devam etti. Artık ter su içinde kalmış, bayılacak şekle gelmesine rağmen baya bir süredir adamı geri döndürmek için masaj yapıyordu. Ama bir türlü tepki alamıyordu. Gözleri kısılırken dudakları hep aynı şeyi mırıldanıyordu.

"Hadi Bayım! Bana gelin, sesime gelin!" Bu şekilde dakikalar dakikaları kovaladı ama adamdan ses seda çıkmadı. Ne kalbi tekrar atmaya başladı, ne de nefesi düzeldi. Her dakikada umutsuzluğu daha da artıyordu. Karısı yaşlı gözlerini Jade'ye dikip yardım bekleyerek hıçkırmayı sürdürürken, sanki o da her an ölecek gibiydi.

Jade artık umudu kesmiş pes etme derecesine gelmişti. Adamın yanına çaresizce iki dizinin üzerine oturdu. "Nasıl olur, neyi ters yaptım Tanrım? Lütfen bana yardım et, neyi atladım, oysa her şeyi doğru yaptım." Kendi kendine mırıldanırken "Her şeyi doğru yaptım!" diye sinirle yumruk yaptığı elini adamın kalbine savurdu ve sonra bir tane daha vurdu. Elini genç adamın kalbinde papatya gibi açıp derince nefes alırken, nefesi boğazında düğümlendi.

Elinin altında atmaya başlayan hafif kalp ritmi, heyecandan nefesini kesmişti. Yerde yatan adam nefes almaya başlamıştı, genç kızın nefesi dururken... Jade onun kendine geldiğini hissettikçe, sevinçle gözleri ışıldayarak adama yaklaşıp, başını aşağı indirdi ve kulağını kalbine dayadı. Duyduğu bozuk saatlerin tıkırtısı gibi seslerle, derince bir nefes verip başını kaldırdı. Memnun yüzünü adamın karısına döndürdü. Parlayan gözleriyle "Yaşıyor, sonunda hayata döndü, nefes alıyor!"diye sevinçle mırıldandı. Kadın kocasının üzerine tıpkı Jade gibi eğilirken, o da aynı merakla kalbini dinlemeye koyuldu. Hem dinliyor, hem de ağlamaklı sesiyle inliyordu. "Edward, Edward!" Yaşlı gözlerini Jade'ye çevirdi. Yüzüne yerleşen minnet ışığı gözlerinde parlarken, Jade adamı koma pozisyonuna getirdi. Kadınsa ağlayarak, "Leydim sizi Tanrı mı gönderdi bize de kocamı kurtardınız? Onu bana bağışladınız. Tanrı sizi korusun, Tanrı sizi kutsasın!" diye artarda duâ etmeye başladı.

"Pozisyonunu bozmayın, doktor gelinceye kadar böyle kalsın" dedi kadının kocasını kıpırdatmasına izin vermeyerek. Ayağa kalkarken, kırışan eteğinin katlarını düzeltti. Zaten artık bu elbisede de hal kalmamıştı. Annesi bu sefer kesin öldürecekti onu. Dikleşip kalabalığa bakarken durağan bir sesle, "Biraz uzaklaşın, rahat nefes alsın" diye insanları uyardı.

Partidekilerin şok olmuşçasına donuk hallerine, eleştiren diller de eklenmişti. Bazıları tebrik etse de, bir kısımdan da onaylamaz sözler çıkap uğultu halinde salonda yayılıyordu. Sonunda zorla girdiği

kalabalığın arasından yine aynı güçlükle çıkmayı başardı. Gözleri tedirgin bir korkuyla annesini ararken kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Nihayet annesinin dolmuş gözleriyle buluştu, onu bekliyordu yaşlı kadın. Jade tepkisini tam olarak kestiremediği annesinden çekinip başını ürkekçe yere eğdi. Herkesin içinde kızmasından korkarken, dudağının kıyısını dişleyerek onun bağırmasını ve etini çimdirmesini bekledi. Hatta bu sefer tokat bile atabilirdi fakat o hiç beklemediği bir şey yapıp, kızına kollarını açtı. Jade işte buna çok şaşırmıştı. Hâlbuki o annesinden yiyeceği azara hazırlarken kendini, annesi gururla kollarını açmış onu bekliyordu. Kesin adamın yanına korkudan bayılmıştı. Bunun başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki? Annesi numara yapıyor olabilirdi. Gözleri kısıldı ve kısa bir an onu süzdü.

Ayakları kendiliğinden hareketlendi ve hiç düşünmeden kendini annesinin kollarına bırakıp, o yumuşacık boynuna başını gömdü. Acaba kıçını mı çimdirecek yoksa bacağını mı diye bekledi ama umduğu olmadı. Annesi kulağının dibine yaklaşıp şefkatli sesiyle mırıldanınca, genç kız işte şimdi gerçekten bayılacaktı.

"Aferin sana! Her ne yaptıysan onu geri getirdin."

Jade algılayamadı ve "Özür dilerim anne dayanamadım, sadece yardım etim. Kızdın mı?" diye sordu.

Kadın kızını kollarından geriye çekerken gurur dolu gözlerle baktı ve nemli gözlerini kırpıştırarak. "Kızmadım yavrum, niye kızayım? Aksine seninle gurur duydum." dedi titrek sesiyle. Jade şaşkınca bakmaya devam ederken, "Sen deli misin evladım, biraz önce kimi kurtardığını fark etmedim sanma! Akıllıca iş çıkardın." diye kısık sesle birinin duymasından çekinerek devam etti sözlerine.

Jade kaşlarını kaldırıp, güzelim maviliklerini çocukça bir masumlukla açarak beklerken, annesi devam etti: "Kralın kâtibini kurtardın. Bunu düşünmek bile insanın gururunu okşuyor, seninle gurur duyuyorum, oğlu ile tanıştırılacağına eminim."

Jade başını kızgınca salladı ve kadının tutuşundan kendini kurtarıp uzaklaştı. Ah işte şimdi onun neden kızmadığı anlaşılmıştı. Bunu tam anlamıyla idrak edince omzunu silkeleyip geriledi. Bu kadın hiç değişmeyecekti. "O sadece bir insandı anne!" derken umursamazca gövdesini ona ters döndürüp salonun diğer taraflarında duranlara baktı.

Ona hortlak görmüş gibi bakanlardan rahatsız olmamak elde değildi. Herkesin gözü üzerindeydi ve konuştukları konunun muhatabı da kendisi olarak orada duruyordu. Bundan hiç hoşlanmadı. Sıkılgan ifadesiyle annesine baktı.

"Artık eve gidebilir miyiz? Lütfen, ben burada daha fazla kalmak istemiyorum."

***

Conroy başlarda genç kızın ne yaptığını anlayamadı, ama sonra sırf meraktan insanları yararak gittiğini zannedip, onun hakkında yanlış düşünmüştü. Onu yargılamış ve ön yargılarına mahkûm etmişti. Sonunda hayatına dâhil edeceği, çocuklarına sağlıklı bir anne bulabileceği düşüncesine kapıldığı için sinirlenmişti. Tam dönüp gitmeye karar verdiği sırada, Jade'nin o adamın yanına diz çöküp tuhaf şeyler... cesaret isteyen şeyler yaparak adamı hayata döndürüşüne şahitlik etmişti.

O adamın ağzına eğildiğinde, birkaç kişinin hakkında söylediklerini duyunca öfkelenmiş, gidip onu o adamın yanından kaldırmamak için kendini zor tutmuştu ama aynı zamanda bir insanın yaşaması için verdiği çabaya ve cesaretine de hayran kalmıştı. Sonucunda adam nefes almaya başlayınca, o da herkes gibi oldukça şaşırmıştı.

İyi de bunu nereden öğrenmişti? Leydiler böyle şeyleri bilmezdi ki! Hatta bu bilgilere sahip kimseyi ne görmüş ne duymuştu! Ancak şu anda bunu umursamadı, daha önemli olan onun hakkındaki düşünceleriydi. Hislerinde yanılmamıştı. Bu kız farklıydı, cesurdu, daha da ötesi, biraz önce ona kafa tutmaya cüret etmiş ilk kadın olma lüksüne sahip olmuştu. Ona kalabalığa ve statüye aldırmadan kafa tutmuştu, hem de erkeklerin bile yapamaya cesaret edemeyeceği bir yerde; cemiyetin içinde.

Kurduğu plandan iyice emin olan Conroy, bu düşüncelerle partiden ayrılıp arabasına bindi, yeni ve seri hayaller kurmaya başladı. Bu işte çıkar yol olmaması için, elinden geleni yapacaktı.

Jade onun olacaktı!

İsteyerek ya da zorla!

8. BÖLÜM

"Ama benim sanatım, tüm varlığıyla sensin:
Beni kara cahilden bilgeye yükseltensin."
Soneler, William Shakespeare

-Edmound Hope Marki'sinin mülkü-

Bir hafta sonra...

Kapı hafifçe tıklatıldı. Baş uşak mesafeli bir duruşla içeri girdi. Saçları beyaz pudrayla kaplanmış, gözleri fazla pudra yüzünden kızarmıştı. Yaşlı suratını ciddi ve otoriter bir duruşla bütünleştirirken, tarazlı çıkan sesiyle sakince konuştu.

"Lordum... Mochmont dükü Conroy De Glass sizinle görüşmek istiyor, randevusu varmış. Ne dememi emredersiniz?"

Edmound sıkıntılı bir hal alan yüzünü sevimsizce ekşitirken, sakalını eliyle tarayarak kısa bir an düşündü. Biraz duraksadıktan sonra, "Tamam Could, içeri gelsin." dedi kendine çekidüzen vererek.

Yaşlı uşak arkasını döndüğü sırada, "Bize birer duble de viski getirin." diye ekledi. Uşak kafasını saygıyla öne eğdi, reverans yapıp çalışma odasından ayrıldı. Ardından kapı tekrar vuruldu ve kusursuz asaletiyle dağ gibi yüce görünümlü Conroy, kendine güveni ve dik duruşunu hiç bozmadan içeri girdi.

Duruşundaki heybet, ifadesindeki kararlılık ve gözlerindeki kes kinlik yaşlı adamı her zaman hayran bırakmıştı ve ona dair hayran ol duğu diğer bir konu ise; herkes olduğu yere kolayca ulaşırken, Con roy bazı istekleri için sürekli mücadele etmiş ve hayatını tırnaklarıyla kazıyarak bu hale getirmişti. Yaşlı adam kendiliğinden oluşan saygıyla ayağa kalkıp, Conroy'la aralarındaki rütbe farkı yüzünden usulca ba şını eğerek reverans yaptı.

Conroy iri bedenine yakışmayan esnek bir zarafetle elini yaşlı adama uzatırken, tebessüm ederek gerginliği yırttı.

"Nasılsınız Lordum, bir ara hasta olduğunuzu işittim, geçtiğini umarım."

Yaşlı adam da Conroy'un karşısındaki koltuğa otururken, bakışla rını genç adamın yüzüne çevirdi. "Artık genç değiliz Ekselansları ama Tanrıya şükür şimdi iyiyim." Eskisi gibi çevik olmadığından yerine oturması Conroy kadar hızlı olmadı.

İki saygın adam masanın önündeki koltuklarda karşılıklı otururken, Conroy şapkasını yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Ortamda bir müddet sessizlik oldu, Conroy konuya başlamadan önce bakışla rını içeride gezdirip amaçsızca kitaplara baktı. Kahve ağırlıklı ve kır mızı döşemeye sahip hayli eski duran oda garip bir huzur veriyordu. Eski tozlu kitapları dikkatle incelerken -şu anda hiç cazip gelmese de- bu ona konuya başlamak için vakit kazandırmıştı. Bakışları sonunda yaşlı adamın gözleriyle kesişti, adam soru dolu ifadesiyle konunun ar tık açılması gerektiğini belirtti.

"Buraya geliş sebebimi size mektubumda önceden bildirmiştim Lor dum, aynı mektuptan oğlunuza da gönderdim ve onun cevabı elime ulaştı. Hatta düşüncelerini açıklamış kendileri. En iyisi konuya hemen girmek..." Conroy koltuğunda rahat bir pozisyon bulup sırtını yas larken, düz bakışlarında ciddi bir ışık parladı. "Biliyorsunuz, bir süre önce evlenme kararı almıştım. Bunu muhakkak cemiyetten duymuş sunuzdur ve mektubumda size belirttiğim gibi..."

Edmound sessiz kaldı, o konu hakkında yorum yapmayınca Con oy'un ciddi bakışları yaşlı adamı tartarak üzerinde gezindi. Yoksa abası oğlu gibi olumlu düşünmüyor muydu? Aradaki sessizlik gen

adamı geriyordu ve bu gibi meselelere alışık olmadığından içinde kaçıp gitme isteği uyandırıyordu. Sonunda yaşlı adam ağzını açtı.

"Ekselanslarının evlenmek istediğini duyduk ve çok sevindik. Ayrıca mektubunuz beni şaşırttı." Biraz duraksadı. "Beni mazur görün, alışık değilim böyle durumlara."

Conroy elini koltuğun yanına koydu. Yaşlı adamın bakışları köşedeki resme kaydı, babasının ciddi yüzü ve otoriter gözleri onunla konuşuyor gibiydi.

Conroy boğazını temizledi. "Ve kendime eş olarak seçtiğim kişi, eğer sizin de izniniz olursa kızınız Leydi Jade'dir. Bana müsaade ederseniz kızınızla görüşmek için sizden izin istiyorum. Mektubumdan ziyade bir de yüz yüze konuşmak istedim." Kelimeler keskin hatlara sahip dudaklarından tane tane ve kendinden emin bir biçimde dökülüyordu.

Yaşlı adam temkinli davranarak genç adamın ciddi gözlerine bakmaktan vazgeçip, ifadesiz yüzüne odaklandı. "Bu söylediğiniz beni onurlandırdı Ekselansları. Kızımı kendinize eş olarak seçmeniz bizim için bir şereftir. Fakat..." Elini çenesinde sıkıntıyla gezdirip durakladı. Sözlerini kısa bir an düşünerek, yorgunca ortadaki sehpanın üzerinde duran vazoya baktı. Garip bir hal vardı üstünde, tedirginlik değil de daha çok gerginlikti. Geriden gelen yoğun bir sesle, "Fakat önce kızımın fikrini sorman lazım..." dediğinde genç adam tek kaşını sorgularcasına kaldırınca, "Çünkü ona bir söz verdim." diye açıkladı. Conroy'un kaşlarının kalktığını görünce, aceleci bir biçimde devam etti. "Kendi eşini kendisi seçmesi için ona izin vermiştim ve bu konuda ne düşündüğü bizim için önemli. Bu konuyu bir de onunla konuşmamıza müsaade edin."

Conroy kısa bir süre düşündü ve aklına gelen şeyle; yani Jade'yi tanıdığı kadarıyla kesin bu teklifi düşünme gereği dahi duymadan reddedeceğini bildiğinden, temkinli davrandı. Bir de dans ederlerken olanlardan sonra hiç şansı kalmamış olabilirdi. Aslında babasının otoritesine karşı gelemeyeceğini ve annesinin hevesli sohbetinden anladığı kadarıyla bu işin olumlu olacağını düşünmüştü ama ufak bir detayı atlamıştı. Hope Marki'sinin kızına olan düşkünlüğü dillere destandı

ve bunu aklına getirmemişti. En azından babası tamam derse kızı ret edemez diye düşünmüştü fakat yanıldığı ortadaydı.

Belli ki kızı kadar babası da inatçıydı. Bunu yaptığı araştırmalardan da öğrenmişti.

"Tabii, ama eğer müsaade ederseniz siz gereğini yaptıktan sonra, kızınızla bir de ben konuşmak isterim."

Aslında Conroy tedirgin bir insan değildi fakat bu konuya o kadar çok kafa yormuştu ki, fazla düşünmekten midir nedir bu kızda onu çeken güçlü bir akım oluşmuştu. Neredeyse onu her görüşünden sonra takıntı haline getirmişti. Varlığını düşünmeden edemiyordu; yatakta, bahçede, masada, siyaset meclislerinde bile aklında bu konu dışında hiçbir şey yoktu. Kafa tutan yanını, dişi halini... ve cesur sözlerini, cüretkâr duruşunu kaç gündür aklından çıkaramıyordu. En son onu bu kadar etkileyen bir kadın ne zaman hayatına girdi bilmiyordu ama bu kız aklını kurcalamakla kalmıyor her düşündüğünde bedensel ihtiyaçlarının fazla mesai yapmasına neden oluyordu. Daha şimdiden iki tane sevgilisi olmuştu, hem de sırf onu olur olmaz hallerde düşündüğü için... Kahretsin! Bu olmamalıydı.

Madem ki evlenecekti, sevmese de bu evliliği eğlenceli bir hale getirebilirlerdi. Onun hayatında aşk sözcüğüne yer yoktu fakat eşine sonsuz bir saygı sunabilirdi. Belki iyi vakit bile geçirebilirlerdi, en azından hevesleri geçinceye kadar...

Tıpkı Conroy gibi kendi düşüncelerine dalan yaşlı adam kaşını kaldırınca kır şakakları oynadı. "Yani kızımla flört etmek için izin mi istiyorsunuz?"

Genç adam evet anlamında kafasını salladı. Yaşlı adam düşündü. Conroy rütbe bakımından çok üstündü, onları seçmesi bile onurdu. Onu her bakımdan tanıyordu. Hakkında ne söylenirse söylensin, o onurlu bir adamdı. Hepsi zamanında çapkınlık yapmıştı, evlenince çoğu da uslanmıştı. Diğer lortlar gibi süs budalası değildi. Dobra olmasıyla ün salmış, keskin zekâsıyla nam yapmıştı. Siyaset adına aldığı kararlar kralın bile takdirini kazanmıştı. Babasından kalan miras dışında, geldiği bu saygınlığı kendi tırnaklarıyla kazıyarak yaptığını o da herkes kadar iyi biliyordu.

Eğer kızı da isterse ondan daha iyi bir damat düşünemezdi. Ne yalan söylesin hatta bunu zevkle kabul ederdi. Jade gibi deli bir kısrağı ancak böyle bir otorite dizginleyebilirdi. Asi kızının fahiş hayallerini ancak kendine güveni tam olan bir adam zapt edebilirdi. Tek aklını kurcalayan ise Jade'nin asiliğine dayanamayıp kızını üzmesiydi. Ya her başı dara düştüğünde kötü davranırsa korkusu beynini şimdiden kemirmeye başlamıştı. Anlaşamazlarsa canını yakar mıydı? İşte bu onu öldürürdü. Açık olmalı bu konuyu tüm çıplaklığıyla konuşmalıydı. Yaşlı adam boğazını temizledi.

"Maden niyetinizde ciddisiniz, size kızımdan biraz bahsedeyim, yani ortada dolaşan dedikoduların dışında." diye yerinde huzursuzca kıpırdadı. "Öncelikle o benim kıymetlimdir." derken Conroy'un dudakları yukarıya kıvrılmış ve ona gerekli bir nezaketle tebessüm etmişti.

"Jade biraz asi bir kızdır, diğer leydilerle kıyaslamayın, onu dizginlemek kolay değildir. Hareketli bir kişiliğe sahiptir, enerjisi yüksek güçlü bir temposu vardır. Onu ne güç ne de yakışıklı bir çehre tavlayamaz. Başına buyruktur." Yaşlı adam kızının halini hatırlayınca gülümseyerek durakladı. Onu düşünmek bile gözlerinin parlaması için yeterliydi. "Ufak bir yumurcak gibidir benim kızım, sanki içinde kurt varmış gibi bir an aynı yerinde durmaz." Bakışlarını genç adama çevirdi, söyleyeceklerinden çekinerek bekledi.

Conroy elini çenesine yaslamış ciddiyetle onun kızından bahsederkenki yüz ifadesini inceliyordu. Yaşlı adam kızından bahsederken gururla kabarıyor, dudaklarından adı her dökülüşünde sevgiyle gözleri parlıyordu. "Yalan söylemeyi sevmez ya da beceremez bilemiyorum... Dürüst bir kızdır kimseden çekinmez, hiç kimse için doğrularından vazgeçmez. Biraz korkusuzdur. Ne hissediyorsa açıkça söyler. Hatta sosyetede ona 'Soğuk Nevale' diyorlar duymuşsunuzdur."

Conroy güldü. Ona da 'Buzlar Prensi' diyorlardı fakat o dansta yan yana gelen ikilinin arasında uçuşan şeyler, bir yanardağ kadar ateşliydi lakin bunu sadece ikisi biliyordu.

"Bir de dili biraz katıdır, bazen can yakar." Deli dediklerini söylemeye gerek yoktu, Conroy'un kızının deli olmadığını gözlemleyecek kadar zeki olduğunu biliyordu. "Madem evlenmeyi düşünüyorsunuz

bunları bilin istedim, ben kızımla gurur duyarım, yani bazı hareketleri dışında tabii."

Conroy elini çenesinden çekti. "Kızınızı henüz tanımıyorum ama farklı bir karaktere sahip olduğunu anlayabiliyorum ve inanın ben kukla gibi birini isteseydim Londra'da onlardan çok vardı. Şimdi asıl sorun benim onunla hiç de iyi karşılaşmamış olmam. Teklifimi beni tanımadığı için ret etmesini istemiyorum."

"Siz kızımla tanıştınız mı?" Edmound'un gözleri merakla irileşti.

"Evet. Geçtiğimiz bir partide eşiniz tanıştırdı. Leydim çok zarif biri, ayrıca çok güzel fakat biraz küstah!" Üstüne basarak söylediği sözlerden sonra yaşlı adamın tepkisini bekledi. Ondan şaşkın bakışlar dışında bir tepki gelmeyince, davam etti. "Ben de üzerine biraz fazla gitmiş olabilirim, o yüzünden bana kızgın olma ihtimali çok yüksek."

Edmound çaktırmadan memnunca gülümsedi. Hislerinde haklı olduğunun kanıtıydı bu konuşma. Hiç düşünmeden lafını ortaya söyleyiverdi. "Kızım abisiyle onun topraklarına gidecek, bir süreliğine... Ama gitmeden önce bir gemiyle tura katılacaklar."

Genç adam koltuğunda hafifçe dikleşti. Edmound'un ciddi bakışları koyu gözlere odaklandı. "İki haftalık bir süre onu ikna etmek için size yeterli mi? Uyarayım; işiniz pek kolay olmayacak Ekselansları." dedi ağzına dolan gülmesini güçlükle zapt etmeye çalışarak. Kızını çok iyi tanıyordu.

Conroy boğazını temizledi ve yerinden doğruldu. "Verdiğiniz karardan asla pişman olmayacaksınız, bundan emin olun Lordum. Anlayışınız için teşekkür ederim." Yerinden kalkıp sehpaya bıraktığı şapkasını aldı ve yaşlı adama elini uzattı. Edmound, Conroy'un elini tuttu ama geri çekmesine müsaade etmeden, keskin ve kati bir sesle onu uyardı.

"Kızımı zor bir duruma düşürmeyeceğinize eminim! Ve onu hiçbir şeye zorlama hakkını size vermiyorum. Bunu kimseye vermiyorum! O özgür bir çocuktur, her şeye hür iradesiyle karar vermeli. İstemediği şeylere zorlanmamalı. Değil mi Ekselansları?" Başını dikleştirip gözlerinde parlayan şeref pırıltılarını serbest bıraktı. "Bir düello istemeyiz herhalde!" diye imalı bir tehdit savurdu.

Conroy onun sözlerindeki keskin uyarıyı anlayıp, adama bir söz sunarak, "Emin olun bunun için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım ve kızınıza layık olduğu değeri vereceğim. Ona saygı çerçevesinde yaklaşacağım." Yaşlı adamın istediği cevap bu değildi ve Conroy da bunu çok iyi biliyordu. Onun için net bir şekilde cevapladı. "Onun özgür kararı benim için yeterli olacak." diyerek başını saygıyla eğip, arkasını dönerek sakince oradan ayrıldı.

Artık kendini kanıtlaması ve bir kalbi kazanması için önünde iki haftası vardı ve içinde garip bir heyecan oluştu. Bu vahşi kısrağı ehlileştirmek hem keyifli hem de çok ateşli olacaktı.

9. BÖLÜM

Kızmak, yerinde duramamaktır yiğitlik ise, durup dayanmaktır.
Romeo ve Juliet, William Shakespeare

- Laura Gemisi.

Birkaç gün sonra...

Siyah saçlarını aheste bir edayla savurarak, ardından sürüklediği kat kat eteğini toplayıp hızlı adımlarla kapıya doğru yaklaştı. Bu kıyafetlerden hâlâ nefret ediyor, ciğerlerini bedenin içine hapseden korseden ise kurtulmak için an gözlüyordu. Bu saçma kıyafetler gereksizliğine ise hâlâ bir çare bulabilmiş değildi.

Arkasını dönmeden başını omzunun üzerinde yana yıkıp tatlı bir bakış attı. Gözleri gülerken, haylaz hallerine neşeli kıkırdamaları eklendi. Kapıdan çıkmadan önce eli kapının pirinç tokmağında durakladı ve "Bu sefer ben kazanacağım!" dedi ama olmadı, başka bir el bir anda onu çekiştirince, ardında bıraktığı genç adamın kendinden emin kahkahası geniş salonu inletti.

Jade yine abisine yenilmiş, iddiayı kaybetmişti. Onu geminin koridorunda sürükleyen yengesine kızgın bakışlarını çevirip, "Hani sen poker oynamaya gidecektin? Biraz daha geç gelsen olmaz mıydı?" diye

çıkıştı. Maria koyu kahverengi gözlerini devirerek sitem etti. "Kovsaydın bir de... Ne demek geç gelseydin! Sıkılmış olamaz mıyım?"

Jade dudaklarını büzüp başını geniş koridora çevirdi. Birkaç adımda bir, geniş camların önünden geçiyorlardı. "Olamazsın. Lanet olsun sadece birkaç saniye daha geç gelseydin, ben kapıdan çıkıncaya kadar orada kalsaydın ölür müydün?" diye kendince tepki gösterdi.

Maria birden durdu ve onun da durmasını sağladı. Gözlerini kısarak görümcesine baktı. "Sen yine abinle benim masa başında kalmam ve ne kadar kaybettiğim gibi bir saçmalık üzerine iddiaya tutuşup..." Ellerini beline koyup kafa tuttu. "Onunla yine benim üzerimden iddiaya girmedin değil mi Jade?"

Jade elini önünde yelpaze gibi sallayarak gözlerini tatlıca kırptı. "Ah! Tanrı korusun hiç yapar mıyım öyle şeyler, çok ayıp! Yok, canım..." Dudaklarını öne doğru uzatıp pervasızca mırıldandı.

Maria'nın gözleri kısıldıkça kısıldı ve koyu kahveleri uzun kirpiklerinin arasında yok olma derecesine gelince, dudaklarının kenarları yarım kedi gülüşüyle kıyılara doğru yayıldı. Jade bu gülüşü biliyordu. Bu ifadenin arkasından gelecek olan sinsiliği de. Nitekim yanılmadı. Bir de Maria sağına soluna bakıp insanları dikizleyince, iyice emin oldu. Üstüne atlayacak gibi duruyordu! Eteklerini kavrayarak ona fırsat dahi vermeden yerinden hareketlendi Jade.

"Saçmalama Maria De Hope, seni yengem olmandan dolayı uyarmam gerekse bile bu yaptığın çocukluk... Kendine gel! Sen kocaman bir kadın ve abimin karısısın. O lanet ellerini saçlarıma sürersen seni öldürürüm!" derken önüne döndü ve tüm gücüyle koşmaya başladı.

Onun hareketlenmesiyle arkasından da yengesi koşmaya başladı. Jade'nin ayakkabıları sert zeminde takırtılar çıkararak kapıya doğru hızla yol almaya başlarken, arkasından yengesinin sesi tatlıca yankılanıyordu. "Bu sefer hiç çıkar yolu yok, yakalayınca bana her şeyi anlatacaksın Jade De Hope. Ya da ellerimin tatlı maharetine bırakacaksın kendini... Kocama hakkımda söylediklerini duymak istiyorum, derhal!"

Ona keyifle dil çıkaran Jade hedefini karşısındaki kelebek kapıya doğrulttu. Tam açacaktı ki; bir garson elinde kanepe dolu tepsiyle içeri girince, ona çarpmaktan son anda kurtuldu. Garson elinde tepsiyi

tepesine kaldırıp yerinde dönerek dengesini sağlarken, koşmaktan yanakları kızarmış Jade ona şaşkın gözlerle bakan garsona kıkırdayarak "Özür dilerim Bayım" deyip mahcupça dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Ama bir yandan da koşmaya devam ediyordu.

Bu katta her zaman görevli olan orta yaşlı garson, arka taraftan koşarak gelen kişiye bakarak, "Kaçsanız iyi olacak Leydim, bu sefer çok kızgın geliyor!" diyerek tebessüm etti.

Jade başını sallayıp kapıyı açtı ve gün ışığına adım attı. Öğlenin yakıcı güneşi yüzüne vurunca, keskin ışık gözlerini kamaştırıp kısılmasını sağladı. Bu saatlerde denizde olanlar genellikle zorunlu kalmadıkça dışarı çıkmazdı. Denizin tuzlu nemi güneşle bütünleşince çekilmez oluyordu. Başının üzerinde rüzgârla dalgalanan pelerin gibi uzun saçları pırıl pırıl yanarken, o eteklerini toplayarak geminin güvertesinde göz gezdiriyor ve hızla bir çıkar yol arıyordu. Sonunda geminin kıç kısmına gitmeye karar verince, hızlı adımlarını o tarafa çevirip yeniden koşmaya başladı. Uzun kabarık eteği bacaklarına dolanınca biraz daha yukarı kaldırdı. Bembeyaz bacakları gözler önüne çıkarken, o buna aldırış dahi etmeden hız kesmedi.

Zaten öğlenin bu saatinde hangi akıllı geminin kamarasından çıkıp güvertede gezerdi ki(!) Bu düşünceye kahkaha attı; tabii ki Hope Marki'sinin deli kızı Leydi Jade Hope'den başka.

Yengesi ve kendinden başka akıllı yoktu demek ki...

Ayağının altında takırdayan cilalı güvertenin kaplamasına aldırış etmeden sonuna kadar koştu. Artık nefes alışverişi bozulana, ciğerleri patlamaya varınca durdu. Böyle olmak hoşuna gidiyordu. Özgürlüğü tüm hücrelerine kadar hissetmek, karışan dolaşan olmadan düşünmeden hareket etmek, yengesiyle abisiyle mutlu olmak... Hayat buysa, bu güzeldi.

Eteğinin ucunu bırakıp elini göğsünün üzerine koydu. Derin derin solurken omzuna dokunan narin ellerle olduğu yerde sıçradı. Arkasında kızarmış beyaz yüzü, dağılmış sarı saçlarıyla duran yengesine bakıp, "Ben kazandım." dedi gülümseyerek. "Sana hiçbir şey anlatmayacağım, ne şimdi ne de daha sonra. Ben kazandım. Ellerini saçlarıma dokundurursan seni mahvederim!" diye tatlıca tehdit etti.

Maria nefesini düzenlemeye çalışırken kesik kesik konuşmaya başladı. "Bir- bir gün!" derince soluyup birkaç defa öksürdü. "Bana benim üzerimden neye iddiaya girdiğinizi açıklayacaksınız ve o gün bunu size fena ödeteceğim. İkinize de!" dedi kızgınca. Jade gülerken nefesi düzene girmeye başlamış, sesi daha sakin çıkmıştı. "Çok beklersin. Sen beni asla yenemeyeceksin, ben idmanlıyım koşmaya."

"Nasıl idmanlısın?" Maria'nın yüzünde dalgacı bir hal belirirken gözleri alayla parladı. "Babanın malikânesinin içinde koşarak mı? Üç basamak, beş basamak... sağ avlu, sol ağaç(!)" Kendi söylediğine kendisi de güldü.

"Hayır, parkta her sabah yürüyüşe çıkıyordum ben ve spor yapıyordum tabii." Maria kaşlarını kaldırdı. Genç kızın omzuna dokunarak ittirdi. "Genç bir kızın tek başına dışarı çıkması ha! Jade duyan da ciddi olduğunu sanacak. Genç bir kadının sabahın köründe karga şeysini yemeden dışarı çıkmasına kimse izin vermez ve hoş bakmaz. Hadi ama benim Maria, çocukluk arkadaşın hatırladın mı? Bana yapma bari. Amma sallıyorsun son zamanlarda. Seni tanıyamıyorum bazen, bu sen misin diye tereddüt ediyorum..."

Maria dağılan saçlarını yoklamaya başladı. Jade'ye de kaşıyla üzerinin halini işaret edip, "Annen seni bu halde görseydi kalbine inerdi." diyerek uyardı. Jade gözlerini bilmişlikle kocaman açtı. "Senin annen sanki farklısını yapardı."

Maria dudaklarını itiraz eder gibi büktü fakat etmedi. "Evet yapardı. Benim annem hem bayılır, hem de arada ayılarak beni çimdiklerdi."

Jade önce dudaklarını birbirine bastırdı, sonra da rüzgârın dağıttığı melodik şuh bir kahkaha attı özgürce. Maria ellerini genç kızın ağzına kapayarak, tereddütle sağına-soluna bakındı.

"Sesli gülmek bize yakışmaz şimdi, aşağı kamaralardan birileri duyacak sus!"

Jade ufacık narin elleri ağzından çekerek kendini sakinleştirmeye başladı. "Sen amma da tırsak olmaya başladın. Sesli gülmek yakışmaz ama koşmak üzerimize çok yakışıyor doğrusu... Tam leydilik bir iş çıkardık."

Maria sonunda üzerini düzeltmeyi bitirdi. "Tırsak değilim ben ar. kadaşım, sadece artık iki çocuk annesiyim. Hani onlar senin yeğenle. rin, hatırladın mı?" dedi ciddi olmaya çalışarak ama başaramadı. Her daim gülmeye müsait duran dudaklarının kıyıları yukarı doğru kıv. rıldı ve kıkırdamalarını engelleyemedi Jade, kendi üzerine çekidüzen verince saçlarını eliyle toparlayıp yengesinin koluna girerek yakıcı sı. cağa aldırmadan yürümeye başladı.

***

"Senin aklına uyup fare gibi bir kapana kısıldığıma inanamıyorum." diye şikâyet etti Benedict. Conroy arkadaşına döndü. Parlak ve bakımlı yüzüne gün ışığı vururken, denizin enfes kokusu genzinden içeri sı. zıyor, geminin dalgaları yararak ilerleme sesi kulaklarını okşuyordu.

"Sana iyilik ettim, teşekkürün bu olmamalı. "

"Hah! Ne iyiliği? Sen beni mahvettin. Kendini yaktığın yetmiyor, bir de beni fare gibi kapana kıstırdın, hem de nasıl bir kıstırma! En azından ben orada kan emici annelerden kaçacak bir yer bulabiliyor. dum kendime. Şimdi sayende kucaklarına düştüm." Sıkıntılı bakışla. rını sonsuz gibi duran maviliğe çevirdi. "Şuna bak! Burada kaçacak yer dahi yok, tamamen onların insafına kaldım. Bu gemiden evlenme. den çıkarsam, Konstantine'ye hacca gideceğim." İstavroz çıkarıp elini dudaklarına götürerek öptü. "Tanrı şahidim olsun yapacağım." Başını denize çevirince saçlarına vuran güneşin göz kamaştırıcı ışığı sarı tel. lerinde parladı ve hafif uzun olan perçemleri havalanıp pervasız yü. züne düştü. Arkadaşına gülen Conroy kafasını sallayıp, onun gibi yü. zünü maviliğe döndü.

"Onunla yakalanmasaydın buraya gelmezdin değil mi? Ben ba. hane oldum."

Benedict Conray'a alaylı bir şekilde bakarken ağız büzdü. Abisinin ne kadarını anlattığını merak ederek homurdandı. "Hayatımın geri ka. lanını onun çenesini kapaması için verebileceğimi bilmen, seni rahatla. tır mı?" Conroy gözlerini kıstı. "Dostum bu ne sinir? O seni düşündü. Bana sadece başının dertte olduğunu söyledi, zaten o da fazla bir şey bilmiyor gibiydi. Nitekim doğru da çıktı, değerli kıçını tam zamanında kurtardım. Sana evli olan kadınlardan uzak durman gerektiğini daha

kaç kere söylemeliyim. Hadi duramıyorsun, bari kocaları evdeyken bu işe girişme. Canına mı susadın sen? Hangi akla hizmet oraya gidersin?"

Benedict Conroy'un sert çıkışmasına önce kızgınca baktı, ardından gülümsemesini saklamak için önüne döndü. Adrenalin hoşuna gidiyordu. Birilerinin peşinden koşmak ve sonra kazanıp ondan kurtulmaktan sadistçe zevk alıyordu. Conroy sıkılgan bir tavırla soludu. Tüm hafta işlerini toparlamaya çalışmış ve bu gemiye yetişmek için uzun bir çaba harcamıştı. Daha fazla laklak etmek için fazlaca yorgundu.

"Henüz kimseyi öldürmedim." diye yanıtladı Benedict, Conroy ona dalga geçermişçesine kaşlarını kaldırdı.

"Ama bu yakında değişecek, birinin seni düelloyla çağırması an meselesi. Kendine bu kadar güvenmen iyi fakat aşırısı zararlı! Hatta ahmaklık!" dedi yatıştırıcı bir sesle Conroy ve arkasını dönüp girişe doğru ilerledi.

Birlikte yürürken diğer meselelerden de konuşuyorlardı ve Conroy gelecek hakkında planlarını anlatırken, arka taraftan melodik kadın sesleri yükseldi. Birileri gülüyor ve bağırıyordu. Kapının yanındaki boş alana geçip seslerin kimden geldiğini anlamak için döndüler ve birkaç saniye sonra birileri gülüşerek önlerinden koşuşturmaya başladı. Neşeli kıkırdamalar kulaklarını okşarken, gelenin kim olduğunu anlayınca... Benedict'i kolundan tutarak duvarın dibine çekip görünmeyecek şekilde gölgeye gizlendi. Conroy gözlerinin önünden hızla geçen güzellikle şaşkına dönerken, bakışlarını genç kızın üzerinde ayrıcalıkla dolaştırdı.

Jade'nin siyah saçlarına güneşin altın damlaları yağar gibi parlıyor, hırçınca omuzlarında savruluyordu. Taze yüzünde güneşi kıskandıracak gülümsemesiyle, elma gibi kızarmış öpülesi elmacık kemikleri kıpırdanarak, tatlıca konuşarak önünden kuğu gibi süzülüp geçmişti.

"Vay, bu da cennetten kovulmaya sebep ürettiren cinstenmiş."

Bu kinayeli sözlerle Conroy kendine geldi. Hırçın bakışlarını arkadaşına döndürdü. Onun gözlerinin ışıldayarak kaydığı yeri görünce, garip bir sahiplenmeyle gözleri kısıldı. Kaşları kesif bir kızgınlıkla çatıldı.

Jade koşarken eteğini neredeyse diz kapaklarının üzerine kadar kaldırmıştı ve beyaz bir sütun gibi parlayan harika kıvrımlarıyla salınırken bu umurunda dahi değildi. Keskin bakışları arkadaşının gözleriyle çakışınca, Benedict " Ne?" dercesine omzunu sarstı.

Conroy'un sert hatları kasıldı. "Baktığın yerden lanet gözlerini çek yoksa onları zevkle oyarım."

Benedict kaşlarını kaldırıp arkadaşının bu ani tepkisine tuhaf bir irdelemeyle bakakaldı.

Ciddi bir öfkeyle hatları kasılan Conroy, kendini açıklama gereği duyarak geniş omuzlarını umursamazca sarstı.

"Sen ciddi misin?"diye sordu Benedict.

"Şaka yapıyor gibi miyim? Baktığın bacaklar benim... gelecekteki karıma ait!"

Benedict meraklı gözlerini genç adamın yüzünden çekip, yanaklarını şişirerek içinde yıllardır tutmuş gibi hapsettiği nefesini sıkkınca dışarı saldı. "Af edersin dostum bilmiyordum. Ben kendiminkileri çekerim de, o bu şekilde gezerken başkası böyle bir güzellikten gözlerini alı koyar mı bilemem..." dedi imayla bakıp, alayla parlamasını sağlayarak. "Bu o kız mı? Hope Marki'sinin deli kızı!" Başka hangi akıllı bir leydi böyle koşardı ki zaten!

Conroy büyük bir coşkuyla, etrafındaki kimseye aldırmadan neşe içerisinde ve umursamaz bir rahatlıkla koşan genç kadının arkasından sıkıntıyla bakıp ofladı. Evet, bu oydu. Onu dağıtan kadın! Fakat Conroy, bu kızın aklını başından nasıl alacaktı? Onun gözden kaybolmasını izledikten sonra oldukları yerden çıkıp, kapıya doğru yanaştı. "Benden arda kalan zamanlarda da senin gözün üzerinde olacak, gemideki sırtlanlardan onu sen kollayacaksın." dedi kapıyı açıp genç adamın şaşkın bakışlarına aldırmadan içeri girerek.

Peki Bendict'i sırtlanlardan kim koruyacaktı?

***

"Sence Jade bu durumu öğrenince küplere binmez mi? Duyunca bizi mahvedecek." diye sordu Maria kocasına. Nathen Marki'si akşam yemeği için ceketini giyiniyordu. Maria ellerini kocasının geniş

omuzlarında gezdirip ceketini düzeltti. Nathen da pantolonunun kemerini bağlarken cevap verdi.

"Niyetin bu konuyu ona sormak mı?" Ve bakışları aynada karısıyla kesişti.

"Elbette. Kesinlikle bu..." diye cevapladı Maria içten bir biçimde.

"Bunu söylemeyi düşündüğünü bana sormayı unuttun herhalde, zira bunu seninle konuşmuştuk." diye hatırlattı genç adam. Maria biraz bocalayarak gözlerini onun gözlerinden kaçırdı. "Sanki sorsam izin vereceksin."

"Tabii ki vermeyeceğim ve sana izin vermek gibi bir düşüncem hâlâ da yok. O tatlı dilini güzel ağzının içinde zapt etmesini öğrenemedinse söylemen yeter, ben bunu severek yapabilirim." Yüzündeki mimikleri ciddileşti. "Ve babamın kararı kesin, bu işe karışmayacağımıza dair ona söz verdim. Sadece onu kollayacağım ve yanımda tutacağım."

"Peki. Ekselanslarının niyeti değişirse?"

"Sanmıyorum ama Conroy kardeşime edepsiz amellerde bulunursa, yok bulunmayı geçtim gözleriyle bile o şekilde müstehcen şeyleri düşünerek bakarsa, bu işi burada bitiririm." Ciddi yüzü kasılıp mavi gözleri koyulaşırken, Maria gözlerini kısarak dudaklarını büktü.

"Ben de birilerinin kardeşiydim ve çapkın bir adamın beni baştan çıkarmasına izin verdim. Hem de tüm masumiyetimi evlenmeden önce ona hediye edecek kadar da aşktan gözlerim kör olmuştu. Aradaki fark ne? O da senin kardeşin, âşık olursa bu sorun olur mu?" diye suratını astı.

Öyle demek istememişti ama yanlış anlaşıldığını da o ana kadar idrak edememişti. Nathen karısını kendine çekti. "Bazı sınırları aşması sorun olur! Bunu yaparsa onu gebertirim! Beni onunla kıyaslama, biz evlendik ve ben seni seviyorum."

"Sevmiyordun, bana öyle söylemiştin hatırladın mı? Benimle sadece mecbur kaldığın için evlendiğini söylemiştin. Hamile olmasaydım asla bunu yapmayacağını belirtmiştin."

Genç adam karısının dudaklarına ufak ve içten bir buse bıraktı. "O zaman ahmağın tekiydim, sadece sevdiğimi kabul edemiyordum.

Gerçek bu değildi." O zamanları hatırlamak bile adamın içindeki pişmanlığın katlanmasını sağlıyordu.

"Şimdi kabul ediyor musun?"

"Belli olmuyor mu?" dedi dudaklarını kendine esir alarak ve kapının tıklatılmasıyla ayrılmak zorunda kaldılar. Ellerini karısının bedeninden ayırırken, hiç istemeyerek geriye çekildi.

Kapı bir daha tıklatıldı, "Gel." dedi tok bir sesle, kimin geldiğini elbette ki biliyordu. Çünkü kardeşine bitişikteki odayı vermişlerdi, gözünün önünden ayırmaya hiç niyeti yoktu onu.

Zaten hizmetlisi de hasta olduğu için gelememişti. Jade içeri girip gözleri ışıldayarak mutlu çifte baktı. Abisi ve okul arkadaşı Maria... Onların birbirlerine ne kadar yakıştığını şimdi bir kez daha anlıyordu. Bazen iyi iş çıkarabiliyordu Jade. İkilinin evlenmesini sağlamakla ve ortadaki yanlış anlaşılmayı çözmek için ısrar etmekte, ne kadar doğru bir karar verdiğini bu birbirine yapışmış halleri kanıtlıyordu. Jade'nin ayrı dursalar bile yakınlıkları gözünden kaçmamıştı.

"Rahatsız mı ettim?" diye sordu yanakları hafiften kızarırken.

Nathen karısının elini kavrayıp kardeşinin yanına yürürken "Sen hep zaman sorunu yaşarsın zaten, en güzel anları baltalamayı inadına yaptığından şüphelenmeye başladım." diye huysuzca homurdandı.

Maria, kocasının elini bırakıp Jade'nin koluna girerek kapıya yönelirken, genç adam da kapıyı kilitliyordu. Jade söylenen abisine bakıp kıkırdadı, Maria gözlerini utanarak devirdi ve "Sus" dedi.

Yemek salonuna kadar havadan sudan sohbet ettiler.

Jade masaya oturduklarından beri onların bir açıklama yapmasını bekliyor fakat ne abisi ne de yengesi oralı dahi olmuyordu. Önündeki tabaklara bakarken yengesine yaklaşıp, "Kuzum kimi bekliyoruz yemeğe başlamak için, ben çok acıktım doğrusu." diye sızlandı.

Maria kulağına doğru biraz yanaştı fakat konuşmaya fırsat bulamadı. İkisi de aynı anda gözlerini masaya yaklaşan beylere doğrulttu. "Onları!" dedi ve adamlar o sırada masaya yaklaşmışları. Conroy "İyi günler" deyince, ensesinden bedenine o tuhaf ürperme yayılan genç

kız, bakışlarını sesin sahibinden kaçırıp eteğine sabitledi. Ve yine o garip donma eylemi gerçekleşti.

Jade "Ulu Tanrım, sen!" diye ağzının içinden mırıldanarak inlemeye benzer bir ses çıkardı. Abisinin dikkatli gözleri üzerine yıkılınca derhal kendini toparlayıp oturduğu iskemlede dikleşti.

Onun bu karmaşık tepkisinden hoşlanmayan Conroy, soğuk bakışlarını genç kadına itinayla odakladı. "Beni hatırlamanıza sevindim Leydim." derken saygıyla başını eğerek özel bir reverans yaptı. Maria'nın uzattığı elinin üzerine mesafeli, nazik bir buse bıraktı. O an başını eteğinden kaldırıp genç adama şaşkınca ve bir o kadar da kızgınca bakan Jade'yi, Maria koluyla dürtükleyerek "Elin!" diye dişlerinin arasından çıkan sözüyle uyardı. Çatılan kaşları adamın havada asılı kalan eline kaydı ve isteksizce kendi elini genç adama uzatmak zorunda oldu.

Onun narin elleri Conroy'un güçlü parmakları tarafından zapt edilince, genç kızın sırtından ayak parmaklarına doğru soğuk bir akım gerçekleşti. Bunun kızgınlıktan olduğunu düşünmeyi yeğledi. Conroy başını yavaşça eğip dudaklarını beyaz tenine değdirdiği an, nefesini tuttuğunu fark edemedi. Bu sefer yakıcı dudaklarını belli bir kontrolle değdirip geri çekti. Yukarı doğulduğunda bir kuyu gibi koyulan gözleri birleşti.

"Nasılsınız Leydim?" diye kibarca sordu.

Adamın tok sesinin dikenli yapısıyla kendine gelen Jade, üzerindeki şaşkınlığı atmıştı atmasına ama şimdi ise daha farklı bir şekilde kasılıyordu bedeni. Bir süre unutamadığı o günü anımsadı ve bu küstah adamla olan diyalogları aklına geldi. İşte o an şeytan orağıyla gururunu dürttü, gözlerini kızgınca kıstı. Kirpiklerini titreştirerek koyu maviliklerinin üzerine yıktı.

"Sizi görmeden önce daha iyiydim Ekselansları, emin olun." dedi kimseye aldırmadan, dürüstçe.

Bu kadar açık sözlü olmasını beklemeyen genç adamın kaşları hayretler içerisinde kalkarken, arkadaşının şaşkın ifadesinden keyif alarak içten içe sırıtan Benedict, Jade'nin eline uzanıp, "Leydim!" dedi kibarca. Kısa bir buse bırakıp doğruldu. Kız sen de kimsin bakışları atınca, "Henüz tanışma şerefine erişemedik ne yazık ki. Ben Wilbur

Marki'si Benedict, umarım benim hakkımda da onunki gibi ürkütücü bir karara varmamışsınızdır." dedi eğlenen bir ses tonuyla ve elini bırakırken saygıyla reverans yaptı.

Az evvel eşi ve kardeşiyle şakalaşan Nathen, otoriter bir duruşla beylerle tokalaşırken, onları masaya davet etmekten geri durmadı.

Bu kadarına da "Pes" diyen Jade aklına gelen gerçekleri kabullenmeyerek Maria'ya yaklaşıp kırgınca fısıldadı.

"Bu adamların masamızda ne aradığını sorabilir miyim tatlım?"

Maria kıvrandı, Nathen kardeşinin sorduğu soruya kulak misafiri olunca genç kıza kısa bir bakış attı ve sakin bir tonda, "Ekselanslarıyla bir iş ortaklığının ayağındayız tatlım." dedi hafif bir sesle ve bilgilendirerek konu hakkında ufak bir açıklama gerçekleştirdi.

Ona hiç inanmış gibi durmayan Jade, öfkeli gözlerini abisine çevirip, hiddetinden çatılan kaşlarıyla başkaldırdı. Şaka yapıyor olmalıydılar. Daha ilk karşılaşmalarında onu çileden çıkarıp, hiç kimseye davranmayacağı şekilde öfkesini üzerine çeken bu küstah adamla iş falan yapamazlardı.

Hakkında iyice malumat edindiği ve o günden sonra duydukları yla daha bir nefret edilesi olduğuna karar verdiği, kendini beğenmiş Buz Prensi'ni yakınlarında görmeye bile tahammülü yokken masasında bulmuştu.

"Şaka olmalı." dedi onların duymayacağı bir mırıldanışla.

Onun bu serzenişine tepkisiz kalan Nathen, yerine oturup servis peçetesini açarak dizlerine serdi. Sanki her zaman onlarla yemek yermiş gibi sıcakkanlı davranarak, "Duydun işte, şimdi susta misafirlerimiz rahatsız olmasın." diye uyardı.

Susması öfkesinin dinmesine yardımcı olmadı. Servisler yapıldı, sohbet başladı ama ağzını açıp tek kelime etmeyen Jade, yemek yemekten ziyade tüm gece kendini yedi.

Karşısındaki adam abisiyle muhabbeti ilerletirken, arada bir gözlerini çaktırmadan onlara çevirip bakıyor, konuştukları konuyu kavramaya çalışıyordu. O adamın ne kadar abisiyle konuştuğunu bilse de, o soğuk gözlerinin kendi üzerinde kaçamak bakışlarını, ilgisini

saklamayan tutumunu hissediyordu. Adama o kadar sinir oluyordu ki, her kelimesi ona batıyor, her bakışını kaşlarını çatarak karşılıyordu.

Yine kısa bir bakışmanın ardından huysuzluğunu bastırmaya çalışarak Maria'ya yaklaştı. "Bu adamın gidecek başka masası yok muydu? Tüm geceyi burada geçirmek zorunda mı?"

Maria ona kızgınca dişlerini sıkıp kısık sesle uyardı. "Kendine gel, artık çocuk değilsin."

"Sizin de çocuk olmadığınızı sanıyordum ama oyun oymayı hâlâ bırakmamışsınız belli ki. Niyetinizi anlamayacağımı mı sandınız?"

"Bir niyetimiz yok." diye kıvırdı Maria. "Üstelik geldiğinden beri adama öldürecek şekilde baktığın yetmiyormuş gibi, bir de her sorusuna iğneyle cevap veriyorsun. Gören de etini çimdiriyor sanır. Sana karşı ne kadar kibar ve nazik. O gerçekten beyefendi biri, bu konuşmasından ve kendine güvenen asil duruşundan belli, biraz sakinleşip savaş baltalarını yerine sok. Durduk yere canını yakacaksın yoksa."

Dikkatini çaktırmadan karşısındaki adama veren Jade, onun abisi ile sohbet etmesini izledi. Sesi otoriter olsa bile duruşu ve hareketleri saygılıydı. Yoksa gerçekten de durduk yere hırçınlık çıkarıp adamı kendine düşman etmek için saçma bahaneler mi buluyordu?

Kendini sorguya çekerken sessizleşen Jade, bıçağıyla nazikçe kestiği etini ağzına atarken düşündü. Yine kısa bir susmanın ardından adam ona baktı. Gözleri ne kadar koyu ve ifadesizdi. Ne hissettiğini anlaması mümkün değil gibiydi. Bakışlarını kaçırarak, üzerinde bıraktığı garip etkiyi yok saymaya çabaladı. Ama ne yaparsa yapsın onun varlığının o üstünlük hissinden kurtulamıyordu. Daha kaba bir şekilde etini keserken, içinden kendine kızarak söylendi. Nasıl fark ediyordu ki gözlerinin üzerinde gezdiğini -o bakışlara lanet olsun- bakmasını hiç istemiyordu.

Sakin kalmalıydı, ona her zaman böyle yiyecekmiş gibi bakan bir adam illaki oluyordu. Erkekler kadınları gözleriyle soymayı her zaman severdi. Onun istekli bakışlarını ve tüylerini ürperten tutumunu göz ardı etmeliydi. Ne yazık ki Maria haklıydı. Conroy rütbe bakımından çok yüksekti, herkesin el pençe divan durduğu bir adamdı ve sürekli

onu tersleyerek öfkesini üzerine çekemezdi. Bu ne abisi ne de babası için iyi sonuçlar doğurmazdı.

Kralın övgüyle bahsettiği şahıs, büyük toprakların tek sahibi ve Marchmound mirasının tek Düküydü -kahretsin- ve akıl kaçırtacak kadar yakışıklı olması yetmezmiş gibi işine geldiğinde gerçek bir beyefendi olabiliyordu. Yani en azından diğerlerine karşı... Fakat anlayamadığı neden onunla uğraşmaya devam ediyor, sözlerini sakınmadan dile getiriyor ve her karşılaşmalarında ona böyle ateş çukurunu andıran gözlerle bakmaktan çekinmiyordu.

Ayrıca bir Türk kadar kıskanç olduğunu herkesin bildiği abisi, buna nasıl müsaade ediyordu? Bu adamda hiç çekinme yoktu; abisiyle sohbet ederken sürekli ona bakıyor, her fırsatta bakışlarındaki cüretle onu kızdırıyordu. Yüksek sesle iç çekti. Maria, Jade'nin yanına yaklaşıp, yan tarafı göstererek kulağına usulca eğildi.

"Sence Levangela Vikontu hangisi?"

Kendi düşüncelerinin arasında kaybolan genç kız başını masadan kaldırdı ve dalgınca yengesine döndü. İçerideki adamlara dahi bakmadan onun bu meraklı halline kafa salladı. O adamı tanımıyordu ama adını sıkça duymuştu. "Hiç şüphesiz züppe ve yakışıklı olandır, aramana ne hacet gördüğün ilk süs bitkisine bak." dedi alayla.

Conroy'un dikkati Jade'nin alayla söylediklerine kaydı. Onun ciddi duruşlu hali ile karşılaşan Jade, bu sert ve imalı bakış ile ürperdi. Başını hızla geri çevirse de gözlerinin hâlâ yüzünde gezindiğini sezinleyerek huzursuz oldu.

Hâlbuki Jade bunu kısık sesle söylemişti fakat genç adam duymuştu.

Conroy gür kirpiklerinin arasına saklanan göz bebekleriyle sade ve düz bakıyordu.

Jade ne düşündüğünü ya da ne yapmaya çalıştığını tam olarak çözmekte zorlanıyordu. Sadece buz gibi gözlerine rağmen her küçük ayrıntının bir manası olduğunu ve bedeninin bu anlamları çözerek tepki verdiğini öğrenmişti. Nasıl olduğunu kendine açıklayamıyordu ama tekdüze görünen maskesinin arkasında hangi yüzü sakladığını sanki çok iyi biliyordu.

Maria elini koluna dokundurarak, "İşte o." deyince genç kız onun gösterdiği yere döndü. "Kont sürekli seni izliyor, galiba ilgisini konuşmadan dahi üzerine çektin."

Jade dudağını ruhsuzca kıvırdı ve onu dikkatle göz hapsine alan adamı kısa bir süre ilgisizce süzdü. Sinirleri iyice gerilince, başını sıkkınca karşısına çevirdi. Bu sefer de onu ilgiyle izleyen Conroy'la çarpıştı.

Bundan hoşlanmadı, nereye dönse adamın gözleri üzerindeydi ve bu seferki irdeleyen imalı kahverengi küreler gerçekten artık rahatsız ediciydi.

Conroy'dan ayrılıp, Maria'nın kaşlarını kaldırarak çekinikçe gösterdiği yere tekrar baktı. Sarışın ve yeşil gözlü Kont, onu itinayla incelemeye devam ediyordu. Gözleri bir an kesişince, adam tekrar başını saygıyla eğip selam vererek ilgisini çekinmeden belirtti. Jade dudaklarını yapmacık bir tebessümle gerip aynı saygıyla başını eğerek selamladı. Maria heyecanla, "Ah! Bu çok hoş! Cazibene takıldı, birazdan dansa kaldırır seni. İnanmıyorum ilk bakışta kalbini çalmış gibisin, bu çok iyi" diye kuş gibi şakıdı.

Hayır, başka zamanlarda utançtan yüzü domatese dönen Maria nasıl bu kadar fütursuz ve açık sözlü olurdu anlamıyordu. Onun bu sözleri ile afallayan Jade, kirpiklerini kırparak şaşkınca genç kadına bakarken, Maria'nın gözleri hafif bir alayla ışıldadı. Ve Jade onun garip bir oyuna başladığını anlayınca, "Saçmalama Mari! Ben sarışın değilim ve üstelik senin kadar da kibar ve gösterişli hiç olmadım. İlgisini falan çekmedim, dalgınlıkla olmuştur ve nezaketen selam vermiştir." dedi ve iyice arkadaşına yaklaşarak, "Ayrıca onun kendini beğenmişliği neredeyse yüzünden okunuyor, para budalası ve mirası babadan oğla geçerek inek gibi yayılıp, herkesin sırtından geçinen adamın, hiç de benim cazibeme ağzı açık kalacakmış gibi göründüğünü söyleyemem. Gördün mü adamdaki midesizliği, bak şimdi de başka bir kıza mavi boncuk veriyor! Onun küstah olduğunu senin kızın Luna bile fark eder."

Onu tava getiremeyen Maria'nın ses tonundan bir pişmanlık salındı. "Asıl sen saçmalama. Sen çok güzelsin ve ben senin kadar dikkat çekici değilim. Sen zekisin, cesursun ve tabii kendine güvenin tam. Ben sadece senin yanında kendimi böyle bilgili hissediyorum."

Hiç de öyle olmadığını düşünen Jade ona tatlı bir tebessüm sundu. Elini Maria'nın elinin üzerine koyup, "İnan bana senin kadar değilim tatlım, kendine haksızlık etme." dedi ciddiyetle.

Nathen genç adamlarla konuşmasını sonlandırıp merakla fısıldaşan ikiliye döndü. Karısının yüzünün asıldığını görünce, onun iş konularından sıkıldığını düşünerek, "Maria, dans etmek ister misin?" diye nazikçe sordu. Genç kadın hevesle kocasına ışıldayınca, kardeşine bakan adam göz kırptı. "Seni de sonra kaldırırım tatlım, ikinizi birden taşımaz bu yürek." dedi gülerek.

Karısının elini kavrayan ve üzerine içten bir buse koyan adam ayaklandı. Maria gözleri parıldayarak yerinden kalkıp kocasına sokuldu ve elini onun kalın koluna koydu, işte şimdi keyfi yerine gelmişti.

Onlar masadan kalkınca garip bir şekilde gerilen ve masadaki adamın varlığından rahatsızlık duyan Jade, etraftaki dekoru incelemeye alarak kendini kurtarmaya çalıştı.

"Sizi dansa kaldırmaya çekiniyorum, son olanlardan sonra!"

Sesinin içindeki imaya ve düşünceye yer bırakmayan anıları yüzünden, bir an dişleri sıklaşıp gözleri kısılan kız, kaçırmaktan yorulduğu bakışlarını bu sözlerle genç adama çevirdi. Mavilikleri koyu gözlerde ufacık bir kandil gibi yanıp sönerken, "Çok doğru bir tespit Ekselansları, rezalet çıkmasın isteriz." dedi demir balta gibi sözleriyle.

Benedict sanki onları duymuyormuşçasına sahnede dönüp dans edenleri izlerken Conroy ciddileşti. Yutkunarak nefes alıp, "Sizi tanımak istiyorum." dedi birdenbire.

Jade bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu. Arada olması gerekli sınırları umursamayan adamın bu kelimeleriyle şaşkına döndü. Bu sefer ciddi bir afallamayla saçlarını düzeltirken gergindi. Bu ne kadar nezaketsiz bir ilgi biçimiydi?

"Sizi tanımıyorum." derken, onu tanıyan herkes sesinde şaşkınlığın tınılarının gizli olduğunu bilirdi. Bu adam ne kadar cüretkârdı böyle! Ulu orta, üstelik arkadaşının yanında ona kur yapmaktan çekinmiyordu. Ah tabii statü bakımından onlardan yüksek olduğunu gözlerine sokarak küstahlık etmeyi kendine hak kabul ediyor olmalıydı.

Gözkapakları yarıya kadar yıkıldı ve kirpiklerinin arasından Benedict'e baktı. Genç adam onları duymamış gibi yapma nezaketini hâlâ gösterirken, bu defa da sanki çok acıkmış gibi yemeğiyle ilgileniyordu.

"Tanışalım mı artık, gerçek anlamda."

Jade ona sert bakışlar atarken cüretkâr cevabını dilinin ucunda tutamadı.

"Tanrı korusun! Ekselanslarıyla bir kere konuştuk ve bu hiç iyi gitmedi, bir de tanışınca olacakları düşünmek dahi istemem. O yüzden biz en iyisi tanışmayalım."

Kızın mesafeli laf sokuşlarıyla kasılan Conroy, sakin görünmeye çalışarak ceketinin omzundaki tozu silkeler gibi yaptı. Yüzü ifadesizdi fakat gözleri... O gözlerin derin kuyularına mavilikler düştü yine ve yıldırım gibi çaktı üzerine. Genç kız adamın koyu gözlerine bakınca yine ürperdi. Etrafında hiçbir koruma olmayan soğuk buz sarkıtı misali sivri gözleri, onunkileri adeta deliyordu. Kuyuya atılan ve karanlıkta kaybolan taş gibi onu kendine çekiyordu. Ne zaman göz göze gelseler bir an sendeliyor, nehre düşen ve tutunacak bir dalı olmayan insan kadar aciz kalıyordu. Onu merak ettiği gerçeği içinde yankılanınca, saç diplerinden ayak parmaklarına kadar tatlı bir rehavet sardı bedenini. Merakını saklayamayacağını düşündüğü suçlu gözlerini ondan kaçırdı.

Conroy ciddi bir şekilde dikleşti, kendini kontrol altına alırken sesini yumuşattı. Daha ziyadesiyle nazik davranmaya çalıştı. "Sizde yanlış bir izlenim uyandırmak istemezdim! Geçen defaki kabalığım için beni bağışlayın, üzerinize o kadar gelmemeliydim. Bunun sizi ürküttüğünün farkındayım."

Jade'nin yan yan ona bakan gözleri bu sözlerle tekrar aynı yere dönmüştü. Yüzünde biraz sersemleme ibaresi vardı, bunu beklemediği açıkça ortadaydı. O bir ekselanstı ve onunla oturup fütursuzca tartışmaya girmekten kendini alamadığı gibi, bir de ona özür mü dilettiriyordu? Yok, kesin saçmalıyordu. Fakat genç adam emin bir sesle devam etti. "Aslında şu ana kadar gördüğüm kimseye benzemiyorsunuz. Ve bana fikrini çekinmeden söyleyen tek kadın da siz oldunuz." Sesi o kadar dürüst ve basmakalıptı ki...

Jade huzursuzca yerinde kıpırdandı. Gözlerini masadaki yenmemiş pastasına dikti. Kadehine dokunarak başını kaldırdı. Konuşmak istedi fakat ne diyeceğini bulamadı.

"Sence arkadaş olamaz mıyız?"

Arkadaş olmak istemediğini hissederken mi? Jade başını hayır anlamında salladı. "Sizinle arkadaş olmamızın, korsanlarla denize açılmaktan hiçbir farkı olmayacaktır. Bu güvenli bir arkadaşlık olmaz. Kendimi sizin yanınızda huzursuz hissediyorum."

Benedict sinsice içten içe gülerken, onun böyle açık konuşması Conroy'un dudaklarının kıyılarının hareket etmesini sağladı. Bakışlarının içini ise bir hoşnutluk sardı.

Benedict elindeki çatalı bıçağı bıraktı. Ortam hareketlenmeden müdahale etmesi lazımdı. İlk defa Conroy'un soğuk bakışlarına karşı koyup ondan çekinmeden cevap veren bir kadınla karşılaşıyordu, en az onun kadar o da hayretler içerisindeydi. Bu kadın söylenenden de cüretkârdı. Hatta daha fazlası, toplum içinde fikrini belirtecek kadar da cesur, bir leydiye yakışmayacak kadar açık sözlüydü. Bu konuya artık dâhil olmalı ve ortalığı yatıştırması gerekli diye düşününce o da sohbete katıldı.

"İyi noktaya atış." dedi önce. "Ama bizim gemideki ilk gecemizde bunun olmasını istemezdim. Bir korsan gemisiyle karşılaşmak hiç iyi olmaz."

Jade bir anda konuşmaya başlayan genç adama merakla baktı. Anlamsızca gözlerini gezdirdi. Conroy ise konuya dâhil olmasına kızarak kaşlarını çattı.

Üstelik bu adam neden bahsediyordu ikisi de anlayamadı.

"Ne korsanı?" diye sordu Conroy.

Benedict arkadaşına dönerek yüzünde sakin bir tavırla, "Az önce gemiyi bir korsan gemisinin kaçırma ihtimalinden bahsetmiyor muydunuz, yoksa ben mi konuyu kaçırdım?" diye arkadaşını bilgilendirdi içindeki ince alayı sadece Conroy anladı keza sanki dalgın bir düşünceden uyanmış kadar saf duruyordu Benedict.

Jade genç adama zeki sözleriyle cevap verdi. "Bu gemiye korsanlar yaklaşmaz, yani en azından ben tam nefes almaya başlamışken olmamalı." Konuşmanın sonuna doğru gözleri süzüldü, daha çok kendine söylenir gibi mırıldandı. "Umarım böyle bir şey olmaz, bendeki şans bedevide yoktur. Çöle düşsem kutup ayısına rastlarım, dilinizi ısırın."

Benedict kendinden emin bir şekilde geniş omuzlarını sandalyesine yasladı. Jade eline kadehini alarak dans eden abisine ve kardeşi gibi sevdiği yengesine dönüp tebessüm etti. Onların yüzlerinde gördüğü huzur, çoktan masada tek bıraktıkları Jade'yi unuttuklarını belirtiyordu ve buna kızmak yerine içini huşu sardı.

"Biz varken bundan korkmanıza gerek yok, biz sizi koruruz Leydim."

Genç kızın piste çevirdiği başını yeniden Benedict'e çevirdi. Genç adam arkadaşına baktı. "Aslında biraz maceraya da hayır denmezdi doğrusu. Ne dersin Conroy? Böyle bir şey olur mu, şans bize güler mi?"

Jade genç adamın dalgacı yanına alayla gülümsedi. Fakat bu ufacık dalgacı hali bile yüzünde güneşlerin açmasını, gözlerinin tatlılıkla parlamasını saklayamamıştı. "Hayatınızda hiç korsan gördünüz mü? Bence onları gördüğünüzde ilk yapmak istediğiniz tüymek olurdu."

"Kalbimi kırdınız." dedi Benedict. "Belki Yunan Tanrısı Zeus değilim ama kof bir adam da değilim. Üstelik ben tek değilim ki." Conroy'a göz kırpıp, "O bana yeter." dedi. Bunu söylerken sesi gerçekten gururla doldu.

Conroy, Benedict'e bakıp alayla karşılık verdi. "Belki Tanrı seni duyar da biraz renklenir hayatımız."

Jade gözlerini kızgın bir kedi gibi kıstı. Böyle bir duâya iştirak etmekten kendini kati bir biçimde sakındı. Bunlar kafayı sıyırmıştı. Conroy'a döndüğünde, gözleri kısılmaktan, artık mavilikleri yok denecek dereye gelmişti. Bu adamın her sözü ona batıyordu. Genç adam kaşlarını kaldırdı. Sebepsiz kızgınlığını anlamasa da ona kafa tutan yanını seviyordu.

Jade içini çekerek ona bakmayı kesti. Yüzünü buruşturup burnunu kıvırdı. Güzel yüzünde oluşan bu tuhaf halin onu daha da çekici yaptığından habersiz, inatla tatlı cadılar gibi burnunu kıvırmaya devam etti.

"Belki fırtına çıkar, gemi batar." dedi Benedict.

"Felaket habercisi gibisiniz Lordum, ağzınızdan hiç iyi bir dilek çıkmaz mı?"

"Bizden sıkılmış gibisiniz Leydim." dedi Conroy delici gözleriyle. "Sohbetimiz sizi sarmadı sanırım."

"Saçmalıklar pek ilgi alanıma girmez." dedi kız tok sözleriyle iyi bir atış yaparak.

"O halde hangi konudan konuşacağımıza siz karar verin."

" Ne münasebet, istediğinizi yapmakta özgürsünüz. İsterseniz kendinizi denize atın, bana ne!"

"Üzülmez misiniz?"

Kız sinsi gözlerle bakarken, "Bunu yapmanızdan bilhassa hoşnutluk duyarım Bay Conroy." diye yakındı.

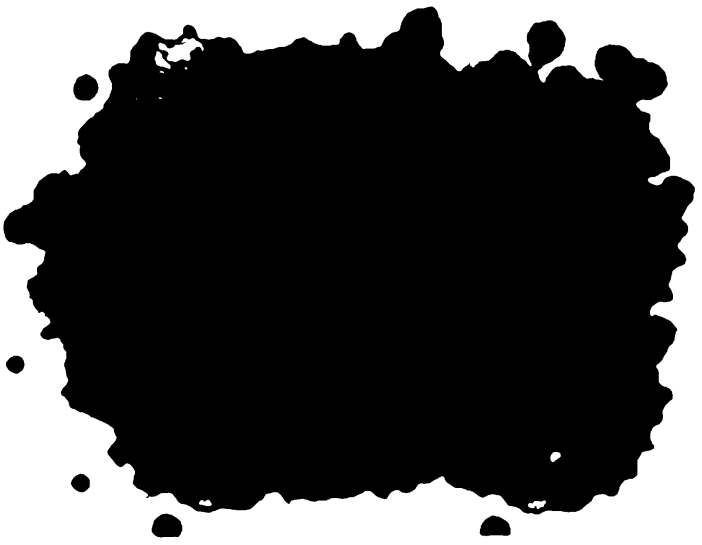
Conroy damarına basarak diretmeye devam etti. "Denize düşersem kurtarmaya gelmez misiniz? Hani şu herkesin imdadına yetişen nefesinize ihtiyacım olabilir!"

Kalbine sille yiyen kızın ritmik atışları durdu. Ona suni teneffüs yaptığını düşünmek bile kalbinin teklemesine, bedeninin ihtirasla ısınmasına sebep oldu ve anladığı gerçekle bir an ağzı kuş gibi açıldı. Balo gecesi o adamı kurtarırken onu görmüş olma ihtimali var mıydı?

Jade durakladı ve gözleri onun koyulaşmış soğuk gözlerinin içinde kısa bir anda geçen haylaz kıpırtıları yakalamak istercesine odaklandı. Dolgun dudaklarını aralayıp kelimeleri tek tek sıraladı.

"Deniz dediğimiz umman gazyağı olsa ve siz içine düşseniz... hiç tereddütsüz o ummanı, dünyayı yakma pahasına da olsa ateşe vermekten bir an çekinmezdim." Ayaklandı. "Ekselansları." dedi başıyla resmi bir selam verip saçlarını savurarak uzaklaşırken. İkili aynı şaşkınlıkla arkasından bakakaldı.

10. BÖLÜM

Kelimelerin yüzü kara çıkalı,
artık kimsenin sözü senet diye kabul edilmiyor.
On İkinci Gece, William Shakespeare

-Adada gezinti-

Sabah kahvaltısından sonra gemide bulunan herkesi bir heyecan sarmıştı. Yolcular demir atılacağını duyduklarından beri yerlerinde duramıyor, kendilerince bir hazırlık telaşı içerisinde dönüp duruyorlardı.

Geminin güvertesine çıktıklarında, ciğerlerini deniz kokusuna karışmış pislik kokusu kapladı. Her bir yandan gelen yanmış odun ve yemek kokuları, aynı anda denize karışan lağım kokusuyla birleşiyor ve eşsiz bir işkence olarak burunlarına doluyordu. Bu her ne kadar rahatsız edici olsa da, böyle bir havaya alışmış olan toplumun pek de umurunda değildi! Keza o sırada kaliteli Fransız dantelinden eldivenlerle sarılmış narin parmaklar ve bileklerine paha biçilemez pırlantalar donatılmış eller şemsiyelerini çoktan açmaya başlamıştı.

Bir tek o hariç!

Herkesin aksine siyah kuzguni saçlarını diğerleri gibi ensesinde sıkıca topuz yapmak yerine, buklelerini asice omuzlarına salıp, iç gıcıklayıcı bir enteresanlık yapmıştı. Ama ona göre enteresan olan diğer

kadınlara göre bayağılık, dahası bir hanımefendiye, hele hele bir leydiye hiç yakışmayan yegâne şeydi.

Oysa Jade asiliğini yansıtan hoyrat saçlarını ensesinde sıkıca bağladığı zamanlarda, saçlarının ona kızarak bilhassa işkence ettiğini ve ensesinde delici darbeler yaratarak baş ağrısına dönüştüğünü düşünüyordu. Güzel yüzünü güneşe vermiş, uzun siyah kıvrık kirpiklerinin çevrelediği mavi gözlerini kısarak denize çevirmişti.

Öylesine hayranlık uyandıran bir güzelliğe ve eşsiz bir bedene sahipti ki! Uzun boyundan istifade edip korkuluklara abanarak narin bedeni biraz aşağıya eğildiğinde, abisinin koluna dokunarak uyarmasıyla karşılaştı. Kaşlarını çatarak yanında duran Nathen Wharton De Hope Marki'si, kardeşini uyarırcasına kendine çekiyordu.

"Dikkatli olmalısın ufaklık, hâlâ aklın beş karış göklerde. Bir de senin için bu pis denize dalıp, kıyafetimi ıslattırma bana." diye çıkışırken, kelimelerin sonuna doğru sıcacık gülümsedi.

Genç kız narin omzunu umursamayarak sarstı. "Üç yaşında değilim artık. Sen karına sahip çık, ben kendimi pekâlâ korurum." Gülümsedi. Abisi birkaç nasihat daha verdiğinde, Jade ona düşündüklerini söyledi ve genç adam anlayışla omzuna hafifçe dokundu. Jade sonunda kendini anlatabildiği için rahatlamış görünüyordu.

Gemi iskeleye yaklaştığında, hafif bir esinti, saçlarıyla birlikte şam ipeğinden yapılan ince elbisesinin kat kat eteklerini de havalandırıp bacaklarına dokundu. Bu ılık meltemi sevmişti. Maria bir eliyle sıkıca şemsiyesini tutarken, diğeriyle genç kızın eline temas ederek dikkatini çekmeye çalıştı.

"Bak tatlım, sana anlattığım liman burası. Abin beni balayında ilk buraya getirdi." Bundan bahsederken yaşadığı güzel anlar gözlerinin önüne gelmiş ve koyu gözleri ışıldayarak parlamıştı. Onların skandal aşkı ve çektikleri acıları bilen Jade, yengesine içtenlikle gülümseyip eline şefkatle dokundu.

Az sonra birinci sınıf güvertesine kurulan merdiven sayesinde tüm yolcular, bu ufak tarihi adayı gezmek için inmeye başladılar. Jade, abisi ve yengesinin arkasında ilerlerken, yanından geçen bayanlar ona kınayan bakışlar atıyor, erkekler ise onun özgür ruhuna hayranlık duyuyordu

"Ah Jade!" diye daha gemiden indikleri anda bir ses işitti kız. Jade Nereye kaçsam, nerelere saklansam' diye düşünene kadar, arkasındaki yaşlı kurt Kate Anderson ve kızları Natalia ile Rose Anderson yanında belirmişti.

Ah bu kadını gördüğünde her zaman ay tutulmasını zamansız görmüş bir bilim adamı kadar çaresiz kalıyordu. Abisi şapkasını çıkarıp nezaketen bir dudak bükümüyle "Hanımlar." derken Maria, içten bir biçimde -ki hiç beceremezdi yapmacık olmayı- gülümseyerek "Ah Ekselansları, sizleri görmek ne sürpriz!" diye kuş gibi şakıdı.

Yalanını yesinler, daha bunu söylerken bile sesi titriyordu. Nathen Warthon De Hope Marki'si karısının yalan söylemeyen tutumundan ve hali hazırda kızarmaya başlayan yanaklarından memnunca gülümserken, Jade kurnaz bakışlarını etrafta şaşkın bir duruşla gezdiriyordu. Sanki duymamış, görmemiş, başka şeylerle ilgileniyormuş gibi ayrı bir dünyadaydı.

Fakat beklediği olmadı. Bunu fark eden yaşlı bunak yılların tilkisi olarak, elindeki kuş tüyünden yelpazesini hafiften kızın omzuna dokundurup "Ah Jade, sen hep çocuk kalacaksın değil mi?" dedi alayla. Kirpiklerini, ilgisini çekmek için kırpıştırmaya başladığında, Jade onun bunu kendini deşarj etmek amaçlı yaptığını biliyordu. Tombul yanaklarının üzerine bir şemsiye gibi inip kalkıyordu sık ama kısa kirpikleri. Ah ne üçkâğıtçı moruktu bu! Onun bir sürü sorusuna ve minimum, kirpiklerini kırpma işkencesine ayaküstü dayanmayı sonunda başarmıştı.

Onlar konuşurken Rosa, annesinin göz hapsinde olmadığı zamanlarda ona yaklaşıp "Jade, bana kayıp olduğun zamanlarda ne yaptığını anlatacaksın değil mi?" diye sordu hevesle. "Hani halanın yanında hiç sıkılmadan nasıl kaldın bunca zaman? O taşrada, senin gibi biri nasıl dayandı?"

Jade gözlerini genç kıza dikti ve ilk kez ona acıyarak baktı. Henüz on sekizini yeni bitirmişti. Parlak sarı saçları, beyaz teninin üzerinde parlayan simsiyah üzüm gözleri vardı. Kardeşi ona göre biraz daha kumraldı. Natalia daha cingöz bir tip olarak annesini her hâlükârda çaktırmadan alt etme sanatını ablasından önce ele almıştı.

Yaşlı kadın da şimdi onların geleceklerini garanti altına almak için zengin markiler, ya da şanına yaraşır kontlar bakınıyordu ve yahut da dük olması onun için biçilmiş kaftandı ve şu anda bu gemide onun bildiği bir tane lort vardı. O da küstah, aymaz, gıcık ve ah lanet olsun Yunan Tanrısı kadar taş kılıklı bir hergeleydi.

Üstelik çapkın bakışlı, umarsız tabiatıyla dikkat çekiciydi! O sebeb-ten bu kadın buraya kamp kurmuştu, zira zengin damatları köşeye sı-kıştırmak için en iyi yer tabii ki gemiydi. Keza buradan kaçış yoktu ve ne kadar saklanabilirlerdi ki!

Kate Anderson başını salladı. Şapkasında bulanan rengârenk be-nekli pahalı tavus kuşu tüyleri tuhafça titreyerek Jade'nin yanağına değdi ve gıdıkladı. Elinin ucuyla zarar vermeden o şapkasındaki hiç gereği olmayan şeyleri iteledi. Yaşlı kadın konuşmaya öyle dalmıştı ki, boy muhalefetini unutmuş başını sarsıp duruyor, Jade işkence çeke-rek hapşırıklarını bastırmak için ağzı ve burnuyla dövüşüyordu. Yan-lış anlaşılmaktan çekindiği için arada minik bir adımdan fazla öteye gidemiyor ama o her mesafe açışında durumun farkında olmadan ka-dın yeniden ona sokuluyordu.

"Evet, doğru." diye yanıtladı Maria'nın sorusunu yaşlı kadın. "Alma çok yüce gönüllü biri..."

Ah yalandan kim ölmüştü ki Jade ölsün! O da Alma'nın Kate kadar dedikoducu bir çene makinesi olduğunu pekâlâ biliyordu. Onun iti-rafıyla Natalia kendini tutmayıp kıkırdadı. Rosa ellerini birbirine çar-parak yanından geçen bir şeyi gösterdi. Sesi her zamankinden daha yüksek ve şen şakraktı.

"Bence bu müthiş bir şeydi. Sence değil miydi? Bak orada." diye yanından geçen soytarı gibi bir çocuğun hareketini alkışlayarak kar-deşinin ve Jade'nin dikkatini çekti. Annesi kalın kaşlarını çatarak ona onaylamaz bakışlar attı ve derhal kendine gelmesi için gözleriyle kız-gınca uyardı. Yüzüne bakılırsa kızının bu hareketiyle derhal bayılma raddesine gelmişti.

"Bence müthişti Ekselansları, sizce?" diyerek Jade, bu soruyla ger-çekten ortamı yumuşatmak istiyordu çünkü öylesine kararlı kaş çatı-yordu ki kadın, başını sallaması Jade'yi şaşırtmıştı. Ancak böyle gen-

kızın mahcubiyetini bastırmaya çalışabilmişti. O sırada utangaçça başını yere eğen Rose'ye dönerek, "Onlar bunu bilerek yapıyor, böyle giyinip bu tip hareketler sergileyerek ilgi çekip, daha çok el ilanı dağıtarak tiraj elde ediyorlar."

"Tiraj ne?" diye merakla sordu Natalia atılarak. "Baskı sayısı yani..." diye cevapladı kısaca.

Jadenin koluna giren iki genç kız, onun anlattıklarını dinleyerek bir taraftan da yürürken, yanlarından kıkırdama ve kahkaha sesleri yükselince bakışlarını o tarafa çevirmişlerdi. Conroy ve Benedict, etraflarını saran genç kız ve annelerinin eşliğinde adayı gezmeye çıkmışlardı. Conroy yanından geçerken bir baş jestiyle kıza selam verince, Jade dün akşam bu adamın ağzının ortasına yemek tabağını fırlatmayarak ne kadar büyük bir hata yaptığını hatırladı.

Nezaket kurallarından nefret ediyordu ve bir skandala daha imza atmamak için küstah adama gergin bir gülümsemeyle selam verdi. Sanki dün akşam onu çıldırtmak için özellikle uğraşan bu adam değilmiş gibi sakin ve umursamazdı.

İşte o vakit düşüncelere dalan Jade'ye, Rosa şaşkınca bakarken, "Ekselansları sana selam verdi Jade... Sana karşı ilgisini belli etti. Hem de onca kişinin içinde çekinmeden." diye heyecanla konuşmaya başladı. Bu sırada Natalia ellerini birbirine bastırmış, sanırsın duâ ediyor, "Ah ne romantik, ben de keşke Benedict'in dikkatini çekebilsem." nidalarını koyuveriyordu.

Tam bu anda yolunacak kazı ile kızarmış tavuğu gider gibi endişelen Kate Anderson, bir anda o tıknaz, yuvarlak hatta hantal bedenine bakmayarak, kızlarını kollarından tuttuğu gibi iki yakışıklı, göz dolduran çapkın lordun peşine tüm hızıyla düşürdü.

Eski düşes, yeni dul bu kadın, yakışıklı servet adamlarını görünce kendinden yakıtlı otomobile dönüyordu. Bayan Güneş enerjisi! Jade kadının hızına hayretler içerisinde bakakalırken, koluna dokunan elle sıçrayarak irkildi.

"Senin talip püf!" diyen Maria tatlıca sırıtıyordu. Jade etrafı kuşatılan genç adama kızgınca bakıp "Ne münasebet, nereden benim talibim oluyormuş!" diye olanaksız bir hiddetle çıkıştı.

Aslında neden kızdığını bilmiyordu ama kızmıştı. "Hiç... hiç umurumda değil!" diyerek yengesinin koluna takılıp önce bir kumaşçıya girerek Maria'ya yeni elbiselik kumaşlar almışlar, sonra birkaç yer daha gezince, en sona şapkacı ve parfümeriyi bırakmışlardı. Abisi dışarıda bir arkadaşıyla karşılaştığı için onlarla içeriye girmezken -daha doğrusu kaçarken- Jade maun cilalı kapıyı iteledi ve içeriye müşteri geldiğini belirten çan sesi dükkânı doldurdu.

Dışarının sıcağından sonra yüzüne vuran bin bir çeşit parfüm kokusu genzini gıdıkladı. Şu anda kafayı bulmuş gibi dönen başının, günün sonunda ağrıyacağı kesindi. İçeride birçok bayan vardı ve çoğu eşleriyle birlikte kendilerine parfüm bakmaya çalışıyordu. Daha bir iki tane bakmışlardı ki, Maria yine birilerine yakalanarak lafa takılmış ve Jade de sıkılmamak için içeriyi dolaşmaya başlamıştı. Ne çok şişe ve envanter vardı bu mağazada? Uzun ince parmaklarını şişelerin üzerinde dalgınca gezdirirken, bir tanesi ilgisini çekince alıp kokusuna baktı.

"Onun kokusu misk!"

Jade şişeyi yerine koyarken yaşlı adam genç kıza gülerek rafın köşesinden bir şişe daha çıkardı. "Bu da misk ama ondan farklı... Tam siz Leydime göre. Durun tahmin edeyim; gül kullanıyorsunuz, keza açık teninize baharatlı kokular gitmez, sıcak havada teninizin kokusuyla karmaşık bir hal oluşturur."

"Haklısınız sör! Her parfümü kullanamıyorum." diyen Jade şişeyi ilgiyle eline alıp kapağını açtı ve merakla kokladı. "Misk neden yapılıyor Bayım; esansı gerçekten çok güzelmiş."

Ancak yanıt çok gecikmedi, ama beklenen kişiden değildi elbette!

"Ceylanın karnındaki bir keseden çıkarılıyor! Yani eşsiz olması bir canlı tarafından üretilmesindendir Leydim!" dedi arkasındaki adam resmiyet içeren bir ses tonuyla. Lâkin sesindeki ince tınıyı kız yakalamıştı.

Jade hızla geriye döndüğünde, Conroy'la göz göze ve neredeyse yüz yüze geldi. Başını geriye atarak, güzel gözlerini genç adamın gözlerine çekinmeden çevirdi. Aradaki mesafe azdı, onca şişenin arasından dahi onun baharatlı ten kokusunu algılayabiliyordu. Solukları hızlanınca, göğüsleri hızla kalkıp inmeye başladı.

"Siz sör müsünüz Bayım?"

Dili alayla kıvrılsa da, gözleri nedendir bilinmez bir parça ateş gibi yanıyor, her an onunla dalaşmaya hazır bir tavuk gibi horoza kafa tutuyordu. Kızgın ve hırpani bir büyü sunuyordu adama, sürekli dürtüyordu şeytan gibi ona uymaya. Lâkin asıl olan Conroy da ondan geri kalır değildi. Bu kıza sataşmayı hatta daha esrarengiz olanı, onunla laf yarıştırıp dalaşmayı hayli eğlenceli buluyordu. Zeki gözlerinin kısılmasını ve dolgun dudaklarının aralanmasını sinsice izledi. Bu hali içinde bir şeylerin hareketlenmesini, bedeninin iradesinin kırılmasını sağlıyordu. Hem de daha dokunmadan!

Tok sesinin içine sıkışmış resmiyet içeren o çekici tonla sordu: "Bana adımı unuttuğunuzu söylemeyin Leydim?"

"Adınızı unutmak mümkün mü Ekselansları?" diye hızlı bir yanıt veren kız, nezaketen reverans yaptı. Aslında şu anda tek istediği bu adamı burada sap gibi bırakıp gitmekti ama şeytan kanına zehirli bir fitne akıtıyor ve hain bir dürtüyle yanından gitmek yerine çene dalaşına girmek için acayip bir istek duymasına sebep oluyordu. Jade'nin suçu değildi, pis şeytanın işiydi(!)

Ve kızın bu tutumundan hoşnut kalan genç adam, çapkınca dudaklarını kıvırdı, ayartıcı bir bakışla keskin gözlerini kıstı. "Demek adımı unutamıyorsunuz? Bu benim için şereftir Leydim. Adımla aklınızı meşgul etmek bir onur... Oysa ben, beni derhal unuttuğunuzu düşünüyordum." Küstah sesine uymayan, nezaketle bir baş jesti yaptı. "Ayrıca dün olan münakaşa için de ne kadar üzgünüm desem yalan olur! Sizinle konuşmak, hatta atışmak bile keyif veriyor. Malum benimle sadece çıkışmak için konuştuğunuzu neredeyse fark ettim."

Jade onun maksadını anladığını ifade eden bir kaş kaldırış hareketi yaptı. "Sizin derdinizi bir anlayabilsem! Zenginsiniz, namınızın süksesi var, kralla sohbetiniz mevcut, siyasette işaret parmağıyla gösteriliyorsunuz, kadınlar sizinle görüşmek için adeta yarış ediyor ve siz, her bulduğunuz fırsatta karşıma çıkıp benimle dalaşıyorsunuz. Anladığım tek şey bana kafayı takmış olduğunuz. Hâlbuki sizin tavuğunuzu, horozunuzu, bilahare eşsiz hayvanlarınızın hiç birine kışkış demedim."

"Dediniz!" dedi adam kurnaz bir tutumla. Üstelik zeki Jade az önce hiç farkında olmadan onu ne kadar övdüğünün bilincinde değildi. Conroy bu yermenin içindeki övgüyü anında fark edince göğsü egosundan kabardı. Ama bilmiyordu ki bu kızın şişkin agolara karşı zaafı vardı, patlatmadan duramazdı!

Jade onun kışkırtıcı cevabı ile anında tava gelerek, "Pardon Ekselansları, neyinize kış dedim acaba?" diye saf gibi lafa atıldı. Şu hâliyle tavada kızaran tereyağı kıvamına geldiğinin idrakinde değildi. Tek yutumluk. "Siz benim keçilerimi kışkışladığınızdan beri, benim göz hapsimdesiniz."

"Ben mi sizin keçilerinizi kışkışladım?" Dudaklarını yapmacık bir hırsla büktü. Bedeni ihtirasla kasıldı. "Aslında bunu siz yapıyorsunuz. Ve benim keçimi, kuzumu, bir de delirmiş danamı siz dürtüp kızdırıyorsunuz. Size şu anda kırmızı görmüş bir boğa gibi hiddetleniyorum mesela."

"Şimdi de beynimizde çiftlik mi kurduk? Harika!"

"İşte yine yapıyorsun, bana keçileri kaçırtıyorsun."

"Sizin ben de kaçırttığınız keçilerin haddi hesabı yok Leydim. Ayrıca..." dedi dudaklarını çarpıkça gererek, "Bu çok hoşuma gider... Yani üzerime atlamak için zaman kolladığınızı itiraf ediyorsunuz."

"Siz!.." dedi kız öfkeyle. Lort kendinden emin bir üslupla "Az önce 'sen' olmuştum... Ah, bir keçi daha kaçtı."

"Siz beni çıldırtıyorsunuz?"

"Çok açık sözlüsünüz Leydim... Böyle şeyleri açıkça söylememeniz lazım, leydiler böyle konularda ketumdur." Çapkın gözleri kızın bedenini fütursuzca dolaşarak ne ima ettiğini açıkladı.

Kızın içinden topuklarını yere sertçe vurarak, eteklerini havalandırıp bu adamın üzerinde çocukça bir saflıkla tepinmek geliyordu. Ellerini yanlarında yumruk yapıp "Küstah!" diye tısladı dişlerinin arasından. Adam tek kaşını hırpani bir dürtüyle kaldırdı. "Size olumsuz bir şey söylememem, bana hakaret etmenizi mazur karşılayacağım anlamına gelmez. Sakin olduğum kadar uysal olsam da, öfkeli de olduğum zamanlarda ne yaptığımı ben dahi bilmem. Bunu bilin isterseniz."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, öfkelenince nasıl olduğumu açıklıyorum. Sizi kırmaktan özellikle kaçındığımı da Ekselansları!"

"Siz beni zaten kıramazsınız. Ben elastik bir yapıya sahibim. Sizin gibiler için özel tasarım... kırılmaz..." hemen ardından, "Ama böyle giderse ben sizin kafanızı kıracağım." dediğini duydu kızın.

Şu ana kadar Marchmound Dükü Conroy De Glass asla ama asla bir kadına böyle cesurca bakmamış, bir de onunla hiç çekinmeden laf ebeliği yapmamıştı ama bu asi cadı ona tuhaf bir haz ve ilklerin şaşkınlığını yaşatıyordu.

Şimdi onu eş olarak seçmekte ne denli haklı olduğuna bir kez daha emindi. En azından evlilikleri süresince sıkılmayacaktı. Konuşacak zeki bir kadını olması iyiydi. Diğer taraftan sürekli alışveriş ve mücevherin ne kadar parlak olduğunu dinleyecek bir adam olmadığını herkes bilirdi. Çocuklarını beyinsiz bir annenin elinde, dahası akrabalarının eşliğinde büyütmeyecekti. Bu kızın zekâsı gerçekten eşsiz, erdemli ve kendine güveni tamdı!

Jade öfkesine kapılıp genç adamın kolundan tutarak onu rafların arasına sürükledi. Conroy onun bu cüretine şaşırırken, kolunun üzerinde duran ince parmaklara bakmadan edemedi. Sanki onun ufacık narin parmakları tenine ateş olup değiyordu. Jade de şimdi onun baktığı yere bakıyordu. Derhal elini genç adamın kolundan çekti. Parmaklarında tuhaf bir uyuşma olmuştu. Sanki elektrik çarpmıştı ya da hastalık bulaşmıştı, hissettiği buydu.

"Bana bakın!" Adam onun ani çıkışı karşısında refleksle tek kaşını kaldırdı. "Ben sizin bir yutumluk bıldırcın olarak tabir ettiğiniz süs bebeklerinden değilim. Dahası bir kadın koleksiyoncusuna parça olacak biri hiç değilim. Sizinle çok başka yerlerden bakıyoruz bence. Gagam ve pençelerim var, görüyorsunuz. Bilerek onları kullanmamı siz sağlıyor, sonra da beni kırıcı olmakla tehdit ediyorsunuz. Ah, kendimi nasıl zor tutuyorum bir bilseniz. Size etrafımda dolaşmamanızı bilahare söylediğimi hatırlıyorum. Ekselansları. Lütfen benden uzak durun. Bakın peşinizde bir ordu var, bana hiç gerek yok!" dedi üzerine basa basa.

Onun bu tek nefeste sıraladığı kelimeleri aklına yazarken yutkundu Conroy. Evet, o da kendini zor tutuyordu; onu buradaki rafların arasına ittirip dudaklarının özgürlüğünü kendi dudaklarına hapsedip cezalandırmadığı için. Sakinliğini korumaya çalışarak cevap verdi.

"Bence siz benim etrafımda dolaşıyorsunuz Leydim." Kendinden son derece emin bir tonda söylemişti bunu. O esnada elinde bir şişe yeni parfümle çıkıp gelen yaşlı adam yanlarına vardı ve onları böyle diş dişe görünce şişe elinde, lafları ağzının içinde kalarak derhal arkasını döndü.

"Ben mi?" dedi aniden parlayarak Jade, yaşlı adamı görmeyerek. Elleri yanlarında yumruk olmuştu. Genç adam kısacık bir an narin ellerine baktı ve dudaklarını gerdi. Kızın güzel mavi gözleri kışkırtıcı bir öfkeyle cam gibi parlıyordu. İkisi de birkaç saniye bir şey söyleyemedi.

O sırada yanlarından bir adam geçmişti. Jade birilerinin duymasından çekinerek başını usulca ona yaklaştırınca, Conroy da kafasını kıza doğru eğdi ve solukları birbirinin tenlerine vururken, kavisli tek kaşını kaldırdı.

"Elbette siz." dedi kıza misilleme yaparak. "Bana sataşmak için elinizdeki hiçbir fırsatı kaçırmıyorsunuz Leydim, bunu fark etmeniz için açık konuşma cüretinde kaldım. Affedin." dedi alayla. Kızın ağzı bir karış açılınca, başını geriye çekerek rafın hemen arasındaki iki kadını gösterdi. "Onlarla parfüm bakıyorduk ki, siz geldiniz dükkâna ve tüm dikkatimi kendinize çektiniz." Gözlerinde vahşi bir ışık parlayıp sönmüştü.

Jade tokat yemiş gibi donup kaldı. Ah bu kız onu ne kadar da çabuk tava getiriyordu ve öfkeyle çifte kavrulmuş fındık gibi harmanlıyordu. "Yoksa beni onlarla tek bırakmaktan mı korktunuz?"

Jade bakışlarını etrafta gezdirdi. Ne diyeceğini bilemedi. Yan taraftaki rafın oradan bir kadın sesi gelince sesini alçaltıp adama yüzünü yaklaştırdı. Conroy yine ve zevkle başını biraz aşağıya eğdi. Genç kızın gül kokusunu bu kadar kokunun arasından dahi alabildiğine şaşırarak bakarken, Jade o esnada öfkeden dişlerini sıkıyordu.

"Siz üşütmüşsünüz! Statü bakımından bizden üstünsünüz diye üzerimizde baskı kurma kibrine yeniliyorsunuz." dedi hırsla, genç adamın itibariyle yüzü gerildi.

Kız aldırmaksızın devam etti: "Gece bir yerlerinizi açık bırakmamaya dikkat edin Ekselansları. Sonra sizi elinizde şeker ve tel arabanızla görmeyelim ortalarda, fazla hayal kafayı yedirtir insana. Baksanıza şimdiden başlamışsınız sanrı görmeye. Gülünç olmayın, ben ve siz..." Elini yelpaze gibi şuh bir bilek hareketiyle kıvrakça sarstı. "Bu, kutupta güneş açması kadar emsalsiz... ki ben sizin orada olmayacağınızı bilsem kutupta bile yaşarım."

Ve genç adama affetmez bir bakış atarak arkasını dönüp uzaklaştı.

Adam şaşkınca kızın arkasından bakakalırken, Jade hızla yengesinin yanına ilerledi. Az sonra zengin müşteri görmenin sevinciyle iştahı kabaran yaşlı adam, elindeki ender kokuları onlara gösterip fikir alırken, artık kokudan başı dönmeye başlayan Jade, arada Osmanlı Kahvesi koklayarak zihnini berraklaştırıyordu. Bu sırada Rosa, kız kardeşi ve tabii onların eşsiz çöpçatan anneleriyle birlikte parfüm bakan Conroy, çaktırmadan bakışlarını genç kıza çevirmişti.

Jade konuşurken ellerini kollarını heyecanla hareket ettiriyor, arada eğildiğinde omzunu aşan gece karası saçlarını geriye tuhaf bir hırçınlıkla savuruyor ve gözlerinin önüne dökülen perçemlerini kulağının arkasına tıkıştırıp duruyordu. Conroy o saçlara kendi parmaklarının dolanmasını arzuladığını hissetti ve beyhude bir tutkuyla elinin kasıldığını çok sonra fark etti.

Kız yine bir hareketle saçlarını geriye savurunca, bu defa da siyahın içindeki bembeyaz tenini, kuğu misali bükülen boynunun eşsiz parlamasını keşfetti. Gözleri ateşten bir kırbaç gibi bedeninde gezindi genç kızın ve her bir ayrıntısını aklına hazla nakşetti. Conroy 1.90 boylarındaydı ama Jade diğer leydiler gibi ufak tefek bir şey değildi. Aksine 1.70'in üzerinde boyuyla içlerinden hemen seçiliyordu. Zaten kısa bile olsaydı, onun kendine has asi hâli bile dikkat çekmesine eş değerdi. Bakışları yengesiyle tatlıca gülüşen dudaklarına kaydı.

Conroy onun ne kadar güzel bir tadı olduğunu tahmin edebiliyordu. Tanrım, ne kadar eşsiz ve davetkârdı o çok bilmiş, hiç susmayan uzuvlar. O sırada Jade işaret parmağını kaldırıp yaşlı adama rafların ilerisindeki birkaç şişeyi gösterirken, gözleri genç adama kaydı ve eli yukarıda asılı kaldı. İkisi de kısa bir an, anlamsızlığın içinde kaybolurcasına

bakıştı. Ne ağzında lafları donan kız gözlerini çekmeye cesaret edebildi, ne adam tutkulu bakışlarını çekmek için bir eyleme girişti.

Lakin Conroy yaşlı kadının bir sorusuna cevap vermek için başını hafifçe yana çevirerek kadına gülümsedi. Jade derhal bakışlarını genç adamdan çektiğinde ise Conroy'un gözleri ona dönmüş ama kıl payı kaçırmıştı.

Jade parfümlerin arkasındaki aynaya baktığında, Conroy'u aynı ateşli bakışlarla onu seyrederken buldu. Kalbi acır bir biçimde hızlandı. Tenine gizli bir sıcaklık akım etti. Göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Yanaklarından ziyade bakışlarıyla bedeni yanmaya başladı. İyi de neden? Bu saçmaydı. Tabii ki sinirdendi! Başka ne olabilirdi! Ama gözlerini onun yüzünden alamıyordu. Ne kadar yakışıklıydı. Daha önce fark etmemişti ama sert erkeksi yüzü, kilitli çenesi ve keskin dudakları... Lanet olsun, neler düşünüyordu! Burada durmuş azgın kadınlar gibi adamı ayan açığa süzüyordu.

Birden yönünü dönüp genç adama kızgınca baktı. Conroy bu gizli bakışların farkındaymışçasına gülümsedi. Kızın öfkesi bu eylemle tuhaf bir biçimde duruldu. Sanki o kısacık kedi gülümsemesi içinde bir yerler edinip, kanını kaynatmıştı. Sevmişti bu gülümsemeyi. Neler saçmalıyordu, ne sevmesi? Oysa şu andaki yüz ifadesi korumasız, sıcak, ürkek, dahası yumuşacık bir şeffaflıkla kalkanlarını indirmiş duruyordu.

Adamın yüzüne kızgınlıkla bakmak istiyor ama artık bunu başaramıyordu. Onu tanıdığındaki sert ve saldırgan ifadesi yoktu. Yine de dudaklarında bir haşinlik vardı. Konuşurken sert hatların sahip olduğu yüzünde keskin bir sakinlikle duruyordu.

Jade gelecekte sayısız film izlemiş, birçok çifti özgürce öpüşürken görmüştü ve hiç öpüşmemiş olduğunu bildiği halde yine de merak edemeden duramadı. O sinsi dudaklar dudaklarına dokunduğu anda ne hissedeceği gibi garip düşüncelere kapıldı. Elleri teninde dolaştığında, kitaplarda okuduğu gibi kadınların hissettiklerini hissedebilir miydi?

Ne ayıp şeyler düşünüyordu! Daha önce hiç böyle ayıp şeyler hissetmemiş, hatta çok kez öpüşen çiftlere iğrenerek bakmıştı. Başkasının dilini ağzında hissetmek iğrenç bir şey olmalıydı. Bu düşünce midesini kabarttı.

Jade kendini toplamaya çalışarak gözlerini genç adamdan derhal ayırdı. Bir süre sonra herkesten ayrılmışlar, adanın diğer tarafına doğru yengesiyle yürümeye başlamışlardı. Maria her ne kadar buna karşı çıksa da, daha fazla ona direnememişti. Keza Jade hazır abisi arkadaşlarına takılmışken, bu fırsatı değerlendirme taraftarıydı.

Bir süre sonra geniş çalılıkları geçtiklerinde kimsenin olmadığı bir koy keşfettiler ve şemsiyelerini kapattılar.

Jade heyecanla kat kat bezenmiş, gereksiz masraf diye tabir ettiği eteklerini toparlayarak, kumsala doğru koşmaya başladı. Ayaklarının altındaki sıcak kumu keşfetmek için hızla ayakkabılarını çözüp, parmaklarını bir çocuk gibi kuma gömdü. Teninde o okşayıcı keyfi hissetmenin sevincini yaşadı. Kendi etrafında bir meczup gibi döndüğünde, saçları kara bir kumaş gibi yüzüne vuruyor ve rüzgârla sevişen perçemleri ahenkle geriye savruluyordu.

Maria bakışlarını etrafta ürkekçe gezdirdi. Tanrı'ya şükür kimsecikler yoktu. Dahası burası, kocaman birkaç kaya tarafından muhafaza edilerek gizleniyordu. Jade parlayan gözleriyle yengesine baktı. Güneş dik bir ok gibi gözlerine vurunca acıttı ve kısılan gözlerini elleriyle perdeledi.

"Biraz yüzelim mi Maria?"

Bu teklif karşısında Maria küçük dilini yutarken, dehşete kapılmış bir ifadeyle "Sa... saçmalama Jade, ne yüzmesi?" diye endişeyle kekelerken, eteklerini toparlayıp hızla yanına geldi. Ayakları kumlara batacak zor yürüyordu Maria.

Jade içten bir gülümsemeyle gözlerini kapadı ve denizin kokusunu özgürce içine soludu.

"Yunanistan'da birçok defa plaja gittim ve orada insanlar donlarıyla, içlikleriyle ya da dahası elbiseleriyle değil, özgürce mayolarıyla yüzüyordu. Kadın erkek bir arada hiç çekinmeden, birbirlerini kınayıp eleştirmeden mayo dedikleri giysilerle duruyorlardı. Sevgililer orada özgürdü, gençler diledikleri gibi yaşıyorlardı." diye masumca söylendi. Bunları anlatırken oraları özlediğini anlamıştı. Ama hâlihazırda bu fikri aklından kovdu.

O sırada Maria üzgün gözlerini süzerek, dudaklarını tuhaf bir tutumla büzdü. "Yine başladın saçmalamaya Jade, son zamanlarda çok

hayalperest olmaya başladın. Sana ne oldu anlayabilsem ama bu hal. lerin beni bile korkutuyor! Tamam, Yunanistan'a gittiğine inanıyorum ama bazen öyle şeyler anlatıyorsun ki..." Elini önünde savurarak bir sineği kovaladı. Bu arada gözlerini masumca açarak konuşmasına kal. dığı yerden devam etti: "...içimden elinden tutup Doktor Herrsin'a gö. türmek geliyor ve konuştuğun zamanlarda bu dürtüm artıyor."

"Saçmalamıyorum Maria." diye diretti Jade. "Gerçekten mayoyla yüzüyorlardı. Birkaç defa ben de yüzdüm." Ve Jade yengesine yakla. şıp arkasını döndü. "İplerimi çözer misin? Madem sen yüzmüyorsun, bırak bari ben gireyim."

"Hayır!" diye aniden bir çıkışla itiraz etti Maria, ellerini birbirine bağlayıp bir adım gerileyerek karşı koydu.

"Yapma Mary! Sadece biraz yüzeceğim..." Bakışlarını etrafta gez. dirdi. "Hem baksana buraya kimse gelmez!"

"Bu daha kötü ya..." dedi kadın gergin halde, denize ve kayalara bir bakış attı. "Biri burada bize bir şey yapmaya kalksa sesimizi kimse duyamaz. Hem boğulabilirsin." Bu dehşet veren düşünceyle irileşmiş gözleri ciddi bir endişeyle etrafı kolaçan etmeye başlamış, dahası yü. zündeki rengi ahlaksızların gelmesi düşünceleriyle çekilmişti.

"Korkak olma!" diye kıkırdadı Jade. Kül rengindeki Maria'nın yü. züne bakarak iç geçirdi. Cesur gözleri hainçe parlıyordu. "Kim ne ya. pacak bize? Hele ki üzerimizde mücevher yokken. Laf! Abim özellikle takmanı yasaklamadı mı? Ee, ben de takmadım."

"Ama biz başlıca açık hedefleriz Jade! Ünümüz ve statümüz var. Hadi gidelim."

"Olmaz." Suratını astı kız ve kollarını önünde bağlayıp denize döndü. "Buraya kadar gelmişken, hele böyle bir şans bulmuşken asla olmaz. Beni bundan sen bile alıkoyamazsın Mary."

Sonunda yenilen Maria genç kızın elbisesini çıkarmasına yardımcı oldu. Kendi şemsiyesini açıp kumsala otururken, Jade son şeyi olan iç. liğini de çıkarınca, Maria'nın ağzı bir karış açık kaldı. Birden yerin. den kalkarak genç kıza yaklaştı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, hayretler içinde kızı süzüyordu. Bir ara Jade onun parmaklarını açık ağzına ka. patmak istediği fark etti. Bu hali çok tatlıydı.

"Aman Tanrım Jade!" dedi şaşkın bir nidayla Maria. "Bu güzel şeyi nereden buldun?"

Kıkırdayan Jade başını aşağıya eğdiğinde, önüne gelen ipek saçlarını kulağının arasına çekti. İç çamaşırlarına baktı: Siyah sutyen ve külottu. Bunları giymeyi doğal bulduğundan, onun şaşıracağını unutmuştu. Gelecekten kalan bir alışkanlığı da buydu: İç çamaşırını bu şekilde giymek. Bir terzi bulup gizlice ona eskimeden yenilerini diktiriyordu. Oradaki gibi olmuyordu ama bunlar da hiç fena değildi. Ve üzerindekiler, beyaz tenine şahane bir albeni katıyordu.

"Buna sutyen deniyor Maria... Kullanımı çok rahat... İnsanın rahat etmesini sağlıyor, korse gibi kaşındırmıyor, pişik yapmıyor."

Hafifçe içini çekti Maria ve düşüne düşüne konuştu: "Çok seksi duruyor ama..." Ve üzgün düşüncesini ekledi. "Bir de... Şey... bunu o tarz kadınlar giyer Jade..." Düşündüğüyle yutkundu fakat yine de kendini gerçekle yüzleşmeden alıkoyamadı. "Fakat çok güzeller." Dudağının kıyılarını dişleyerek utana sıkıla "Şey..." dedi, bakışları biraz çekingendi. "Onları ben nereden alabilirim? Ben de istiyorum bunlardan bir tane." Ardından sıkılgan bir ifadeyle ekledi. "Nathen'ı şaşırtmak güzel olur."

Yanakları bu tuhaf iç gıcıklayıcı kıyafete daha bakarken kızarıyordu. Jade şuh bir kahkaha atarak denize koştu. "Ben sana da diktiririm merak etme."

Genç kız kendini serin sulara attığında, bu lüksü ne kadar özlediğini fark etti. Bir süre berrak suyun, kızgın güneş altındaki müthiş serinliğin tadını çıkardı. Sonunda Maria'nın seslenmesine yanıt verip sudan çıktı. Biraz daha suda kalırsa buruş buluş olacağı kesindi. Genç kız saçlarının suyunu sıkarak kuma ayak bastığında, Maria "Aman Tanrım!" nidalarıyla inledi.

Jade bu sesteki korkuyu yakalayınca hızla başını kaldırdı ve tıpkı onun gibi donup kaldı. Conroy, abisi ve Benedict ona, gözleri yüzlerini yırtacak kadar ayrılmış bir biçimde bakıyorlardı ve o hâlâ ıslak üstelik neredeyse çıplaktı.

II. BÖLÜM

"Görmez tabi, benim gözümle bakmıyor ki..."
Bir Yaz Gecesi Rüyası, William Shakespeare

-Gemi -Balo Salonu-

"Genç bir hanımefendi yanında ailesi dışında başka vekil varken, yüz kızartıcı hadiselerden uzak durması gerektiğini bilmeli. Eğer olur da ailesi bu tür skandal olaylara daha önceden dâhil olmuşsa, aile kendisini ithamlardan uzak tutmayı sağlayacak sağduyuya sahip olamadıysa, en yetkili merci olarak kızın vasisi ona sahip çıkmalı."

Bu sözler kulağında kapak sesleri eşliğinde şaklarken, daha kötü azarları yiyeceğinden artık emindi. Abisi bu sefer kesinlikle nasihat vermekle yetinmeyecek, bir temiz dövmek isteyecek bu da kâfi gelmeyince, dövmekten beter edecekti. Geri postalayacak, annesinin insafına bırakacaktı.

Karşısında gördüğü adam aklını kaçırmış azgın bir boğa gibi böğürerek koşmaya başlamış, bir an çekinmeksizin, yanına atıldıktan sonra küfürlerini onun kafasına çakmaya başlamıştı. Daha üzerindeki sulan silemeden, abisi Nathen gördüğü bu dehşet karşısında eli ayağı boşalmış halde üzerindeki ceketini çıkararak, kardeşinin şerefini korumak için çabalarken, Jade ışık hızıyla gelişen olaylara şaşkınca bakakalmıştı.

"Tanrının cezası kız, sen beni öldürecek misin? Başında beyin yerine bir top saç yumağı taşıdığına neredeyse eminim." derken Nathen ağız dolusu azarlarla kükrüyordu. Benedict keyifli gözleriyle karşısındaki eşsiz güzelliğe bakarak kıkırdıyor, "Dostum bu da neydi böyle? Gördün mü?" diye gerçek bir şaşkınlıkla arkadaşına sataşıyordu.

Görmemeyi dilediği manzara karşısında kalp ölümü geçirecek gibi yüreği tekleyen Conroy, dişlerini sıkarak aklından az önceki zihin kurcalayan dehşet görüntüleri silmeye çalışıyordu. Ve maalesef silemiyordu. Saçlarından süzülen o damlaların tomur tomur pürüzsüz teninden akıp gitmesini, beyaz tenine tezat oluşturan o dantel, ıslak, iç kaldıran şeylerin bir rahibi bile günaha sokabileceğini nasıl unuturdu. Unutmak istedi, akıl sağlığı ve şu anki amacı için bu şarttı.

Tabii buna hiç yardımcı olmayan Benedict konuşmayı keserse işi kolaylaşacaktı. Hırsından kükreyerek, "Aklından birkaç dakika öncesine dair her şeyi sileceksin Benedict!" diye buyurmayı da ihmal etmedi.

"Lanet olsun, böyle bir görüntüyü istesem de silemem beynimden Conroy, bu erkelik doğasına ters." dedi Benedict dürüstçe. Conroy ona sert bir yumruk atacakmış gibi bakarak önüne dikilince, görüş alanı kapandı. Genç adam gözlerinde çakan şimşeklerle, "O gereksiz erkekliğini eline vermemi istemiyorsan arkanı dön!" diye hırsla emretti.

"Dostum sen cidden üşütmeye başladın."

"Hafıza kaybına uğrayıp başında bir sargı beziyle gezmek istemiyorsan, gördüğün kahrolası her şeyi unutacaksın. Hemen arkanı dön!" diye emrederek yeniden tehdit etti ve ciddiydi. Benedict onun gözlerini daha evvel hiç böyle alev alev görmemişti.

Genç adam alaylı bakışlarını didişen abi kardeşten alıp, eski dostuna gerçek bir kafa karışıklığıyla çevirdi. Lanet piç, ciddiydi! O kadın onu gerçekten derinden etkilemişti ve kafayı üşütecek kadar kendine bağlamıştı. Bir kadını ilk defa ondan sakınıyordu. Kıskanıyordu. Bu adamın genlerinden sahiden şüphelendi, Osmanlı torunu falan olmadığına emin miydi? Onlar gibi sahiplenici ve tutucu davranıyordu. Ondan kıskanıyordu. Tek dostundan!

O sıralarda irice açtığı gözleriyle bir köşeden onları izleyen Maria'nın tersine Jade, tırnaklarını çıkarmış halde "Abi dur, ne yapıyorsun?"

diye şikâyet ediyor, ona uymayan Nathen ise ceketinin kısıtlı kumaşıyla sıkı bir koza gibi çıplak bedenini sarmalamaya çalıştığı kardeşini azarlamaya devam ediyordu.

Jade nefessiz kalırken, genç adam karısına sert bakışlar atarak "Maria, buna nasıl müsaade edersin? Aklınızı mı kaçırdınız siz?" diye kükremesine devam edince, eli ayağı korkudan birbirine karışmış çaresiz Maria, yerdeki kıyafetleri titreyen elleriyle toplamaya başladı. Endişelendiğinde yaptığı, bir tavuk gibi gıdaklarken, onların bu saçma sakınma ritüeline öfkelenen Jade, "Beni bir adamla basmış gibi öfkeli davranmayı kes abi, altı üstü yüzüyordum. Bundan daha çıplak yüzdüğüm zamanlar da oldu, unutma!" dediğinde, Nathen aklını kaçırmışçasına, "Sen üzerindeki o baya şeyleri nereden buldun?" diye bağırdı. "Bunlar bir genç kız için fazla... fazla..." Suçlayıcı gözleri açıklama bekleyerek karısına döndü.

Maria başını itirazla iki yana sallayarak, "İnan alırken ben yanında yoktum sevgilim. Görsem ben de aynından düzinelerce alırdım..." derken boş bulunan patavatsız ağzını derhal elleriyle kapadı. Ama geç kalmıştı. Kabahatiyle ne dediğini idrak ettiğinde, "Yani buna asla izin vermezdim." diye kocasının öfkesini yatıştırmaya çalıştı.

Nathen zehirlenmiş gözlerle bir an karısını o seksi şeylerin içinde düşünerek mayışırken, bu afallama kısa sürdü ve gerçek hayata dönerek öfkeyle kükremeye devam etti.

"Artık size gemiden çıkmak yasak! Yanınızda ben olmadan bırak gemiden inmeyi, odanızdan çıkmayı bile aklınızdan geçirmeyin!"

Kızları güzelce uyardıktan sonra arkasındaki genç adamlara bağırarak, "Siz de lanet gözlerinizi kapatarak arkanızı dönün rica ederim." diye uyardı.

"Şey..." dedi Maria kocasının dikkatini çekip işaret parmağıyla arkasındaki adamları gösterirken. Nathen "Ne?" dedi karısına kızarak.

Maria kızarmış bir yüzle "Onlar?" dediğinde adam dehşetle arkasına baktı. Conroy asil bir hareketle bakışlarını ilerideki bir kayaya çevirmiş, Lord Benedict ise suçlu bir çocuk gibi gözlerini elleriyle kapatarak Conroy'un arkasında suç işlemiş gibi dururken, arkadaşını küfretmekle meşguldü.

İki genci tartan ve Benedict'in öfkesinin sebebini anlayan Nathen memnun bir tutumla rahatladı.

Jade abisi geri çeklince derin bir nefes alarak "Abi, bırak artık rica ediyorum, üzerimi giyineyim." diye hırladı.

"Ha." diyen adam kardeşini kolundan salarken, üzerini kapamaya dikkat ederek ağzının içinde okkalı bir küfür savurdu. Her an yumurtlayacak bir tavuk gibi kıvranarak kıpkırmızı duran Maria Jade'ye korkuyla yardım ederken, kocasına özür sözleri sıralıyor, buraya kimsenin gelmeyeceğini düşündüklerini savunarak onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Az sonra öfkeli abinin liderliğinde yola çıktıklarında, karısını azarlamaya başlayan adam, "Bayan Maria ideal bir Şaperon vasfı; Büyük Hanımlar için Davranış Biçimleri, Eşlik Biçimleri, Genç Hanımlar için ipuçları sunmalıdır. Senin gibi deliliklerine ayak uydurmamalıdır." dediğinde, ona karşı hayal kırıklığı olduğunu sezen Maria, iyice küserek içine sinmiş ve ağlamaklı gözlerini kocasına dikmişti. O anda ne kadar ileri gittiğini anlayarak narin karısına uzanan Nathen, "Ya gelen biz olmasaydık? Size bir şey olsaydı. Bir sapık sizi o halde görseydi!" diye dehşet bir düşüncenin kasılmasıyla, lafı yumuşatıp konuyu hemen kendi aleyhine çevirmeye niyetlenmişti.

O sırada karısının gönlünü almaya kendini kaptıran adam önden önden giderken, Conroy saçlarını kurulayarak yürüyen Jade'ye yaklaşıp dişlerini sıkarak "Bu yaptığın tedbirsizlikle başına neler gelebileceği hakkında en ufak bir fikrin var mı senin Leydi Jade?" diye çıkıştı.

Onun bu ani çıkışıyla olduğu yerde bir an donup kalan genç kız, şaşkın gözlerini adamın öfkeden kasılmış sert yüzüne ve içinde ateşler çakan öfkeli gözlerine çevirdi. Ciddi miydi? Hem otoriter baskınlığında, hem de sabiplenen kibrinde. Şaka gibi, adam resmen onu kendi üzerine zimmetlenmiş mal gibi görmeye başlamıştı.

"Bunun sizi ilgilendirdiğini düşünmüyorum Ekselansları. Ben kendi sorumluluğumu alacak yaştayım." dedi aynı şekilde dişlerini sıkarak.

Onun ıslak bedenine giydiği elbisesine ve hâlâ sırılsıklam duran saçlarına bakan adam karnındaki kasılmayı yok sayarak, "Ama aklın hâlâ bir karış havada görüldüğü üzere, bence sen kendi kararlarını veremeyecek olgunluktasın." diye onu kışkırtmaya devam etti.

"Yani bana deli mi diyorsunuz kibarca?"

"Hayır." dedi adam dişlerini gıcırdatarak. "Ben diyenlerin yalancısıyım." Kız gözlerini daha iri açabilecekmiş gibi gerdi ve her an sokacak yılan gibi titrek bir şekilde gerildi. Adam derhal toparlanarak "Düşüncesizlik ettiğinizi kabul edin diyorum. Ağzımdan hakaret namına tek söz çıkmadı." diye kıvırdı kibarca. Amacı aslında onunla inatlaşmak değildi ama yaptığı sorumsuzluğun ulaşacağı devasa tehlikeyi düşündükçe şu an bile çileden çıkmaya hazırdı.

"Pardon ama..." dedi kız adama horozlanarak, "Siz kim oluyorsunuz Lordum?"

Adam çenesini kibirle yukarı kaldırırken tehlikeli bakışlarını gözlerine odaklayarak, "Sizin müstakbel sözlünüz." diye sonunda patladı.

Kız yüzüne acılı bir şaplak yemiş gibi irkilirken, durakladı ve ona kafa tutan bir duruşla çenesini havalandırdı. "Hah. Teklifinizi kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Hatta teklif ettiğinizi bile hatırlamıyorum."

"Babanız o kararı sizin yerinize verdi. Bu zaman sadece sizin bana alışmanız için gerçekleştirildi ama artık bu zamana ihtiyacımızın olduğunu düşünmüyorum. Çünkü sizi birinin idare etmesi gerek, dizginlenmezseniz başınıza dert açacaksınız."

Jade elinin ayağının boşaldığını hissederken, onun yerine verilen kararlara kızarak, üzerine oynanan oyunun büyüklüğüyle soluğu kesildi.

"Artık ehlileşmeniz gerek." dedi adam kızın isyankâr düşüncelerine inat.

"Bunu siz mi yapacaksınız?"

"Elbette, müstakbel kocanız olarak bu asil görev bana düşer."

"Hah..." dedi özgürlüğüne hayatından daha fazla değer veren Jade, "Bu düşünceleri kafanızdan atın Ekselansları, atamazsanız ben kafanızı zevkle koparark atarım. Ben de diyorum sürekli neden peşimde kuyruk gibi dolaşıyor bu adam diye. Bu kadar açık olmanız çok iyi oldu, sizin teklifinizi asla kabul etmeyeceğim."

"Sizin için asla evlilik teklifi sunmadım!" dedi adam tek kaşını küstahça kaldırarak.

Şimdi düşüp bayılacaktı, bu nasıl bir egoydu. "Ne?" dedi kız şaşkınca. Az önce ona evlenme teklifini kabul etmesi için baskı yapan, bu adam değil miydi? Yoksa aklı yaşlılar gibi bir gidip bir geliyor muydu?

"Nasıl etmediniz?" dedi birden salaklaşarak.

Adam az önceki sinirini bir nebze yenmiş halde kıza yaklaşıp, ıslak bir saç tutamını yanağından alıp kulağının arkasına kıstırdı. Kız onun dokunuşuyla, buz kütlesine değmiş kedi yavrusu gibi irkilerek bir adım geriledi. Adam onun bu ürkek tepkisine kızdıysa da, ona anında tepki vermesine sevinerek, "Üstelik bu teklifi eden ben değilim, babanız. Sizinle evlenmem için bana büyük bir çeyiz önerdi." dedi küstah bir tutumla.

İyice yerin dibine giren Jade, babasının onu bir mal gibi sattığı gerçeğine inanmak istemiyordu. Milenyumda yapılan özgür evliliklerden sonra kızların değersiz bir kuluçka makinesi gibi çeyiz karşılığında erkeklere pazarlanması midesini bulandırır olmuştu ve ilk defa onuru bu kadar zedelenmişti. Fakat bunu küstah adama göstermeyecekti. Öfkesi katlanmış halde, "Benim babam bir damat için teklif yollamaz kimseye." diye çıkıştı.

Adam tek kaşını kaldırdı. Lanet olsun sırf onu dizginlemek ve evlendiğini görmek için yapmazdı değil mi? Sırf artık kızını uslu, hanım hanımcık ve değim yerindeyse süs bitkisi gibi görme arzusuyla, bunu yapmış olamazdı. " Tamam diyelim ki yaptı, ben sizi kabul etmediğim sürece bu mümkün olmayacak. Sizinle asla evlenmeyeceğim. Hatta dilerseniz size yeni bir eş seçmeniz için yardımcı dahi olabilirim."

"Fikrinizi değiştireceğime eminim. Başka bir eş istemiyorum, seçimimi sizden yana kullandım ve bu konuda size söz hakkı tanımıyorum."

"Ben sizin beklentilerinize uygun de..."

"Jade..." dedi ön taraftan kızgınca tıslayan abisi. Kızın adama ağzı açık bakakalan hali öyle hoştu ki, adam şu anda onu tutup sadece öperek bu asiliğini ehlileştirmek istiyordu.

Jade işaret parmağını kaldırıp adamı tam tehdit edecekti ki, hemen yanı başında dikilen öfkeli gölge boğazını temizleyerek "Sen uslanmayacaksın. Ekselansa sataşmayı kes." diye kolundan tuttuğu gibi

çekiştirmeye başladı. "Kusura bakmayın Ekselansları." Ve gitmeden evvel Conroy'a özür babında kısa bir kafa jesti yapmayı da esirgemedi. Derken hızla adamın yanından uzaklaşarak mesafeyi açtılar.

Lanet olsun tüm ailesi mi kafayı sıyırmıştı, onu zorla bu adama vermek gibi bir düşünceye sahiptiyseler akıllarını başlarına keyifle getirebilirdi.

"Jade çatıştığın annen ya da ablan değil. Ekselanslarına saygısızlık etmekten vazgeç!"

"Ama abi o kibirli pi..." Abisinin sert bakışlarını görünce küfrü genzine yumru gibi oturan kız, dudaklarını dişledi.

"Senin ağzının bozukluğu gibi edebinin bozulduğunu görmek beni daha fazla üzdü Jade, inan kardeşimi bu halde görmek beni hasta edebilir."

"Ama abi..."

"Sus artık, lanet dilini kahrolası ağzının sınırlarında tutmayı öğren. Şimdi gemiye gideceğim ve ne yapacağım biliyor musun?" derken Jade irice açtığı gözleriyle abisinin öfkeden koyulaşan mavilerine bakıyordu. "Ekselansları Conroy'a fikrimizin olumlu olduğunu ve eğer hala fikrinde sabitse iyi niyetle karşılanacağını söyleyeceğim. Artık senin biri tarafından gözlem altına alınarak ehlileştirilmen lazım ve bu..."

"Bu kişi o kaba heriften başkası olmaz, öyle mi?" diye sislenen gözleri, tarazlanan sesiyle hırladı.

"Öyle."

"O adam despot, takıntılı, itici, kibirli, soğuk ve beni çileden çıkaracak kadar sabırlı..." dediğinde her zamanki gibi boşboğazlık ederek, Nathen bir an duraksadı ve kardeşinin ifşa ettiği gerçekle yumuşadı. *Sabırlı!* Kızın ağlamak için sislenen gözlerine, öfkeden kızarmış burnuna ve her an yeni bir küfre başlayacağını belli eden titreyen ağzına baktı. Sonra da arkalarında gelirken ciddi bir ifadeyle arkadaşıyla konuşan adama döndü. Yüzünde garip bir ışıldama geçişti ve kardeşine tek kelime etmeden çekiştirerek götürmeye devam etti.

"Bu konu burada kapandı. Ona saygısızlık ettiğini görürsem, düğünü ertesi gün yapmasını sağlarım."

"Ama abi..."

"Konu kapandı dedim Leydim, duymadın mı?"

Asla kapanmayacaktı!

Asla!

***

Leydi Jade ihtişamından göz kamaştıran geminin, 'Damat Bulma' adını verdiği balo salonunda süzülerek yürümesini izleyenlere selam verirken, yüzünde beliren o yapmacık gülüşle, hiç kimse planının ilk hamlelerini yaptığını anlayamazdı.

Her zamanki uyanık hal ve zoraki nekahetini içeren tavrıyla dolanırken, ortalıkta aval aval gezip kendine yolunacak kaz gibi baktıkları adamla flört eden kızları irdeleyerek süzüyordu. Beyaz tenini vurgulayan ve şizofrenlerin rengi olduğuna inanılan mor ipek elbisenin içinde bir rüya gibi etrafta salınırken, yine asice serbest bıraktığı siyah saçlarını tepesinde ufacık bir çiçek buketiyle tutturmuş ve kalanını hırçınca omuzlarından aşağıya su misali dökmüştü. Bu özgün haline artık herkesin alışık olduğundan sebep, gülümsüyor, konuşuyor ve yelpazesini tıpkı koca arayan bir genç kız gibi abartılı bir hızla sallarken kirpiklerini kırpıştırarak centilmen lortlarla flört ediyordu. Fakat tüm bu zaman zarfında bir dakika durmayan zeki beyni işlerken, menekşe rengi cingozleriyle avını kollamayı da ihmal etmiyordu.

O kendini beğenmiş kibirli herife eş bulmak için söz vereli neredeyse üç gün olmasına karşın, hâlâ dişe değer bir av bulamamış, kayda değer bir yol alamamıştı. O sebepten ne olursa olsun bu gece bu planını gerçekleştirmek niyetindeydi.

Tüm hazırlıklarını tamamlamıştı. Sosyetenin tüm evlenmemiş hanımlarını yakından incelemiş ve özenli araştırmalarla ve bir nevi dedikodu makinesi Laura Gemisi sayesinde kayda değer gözlemlerin sonucunda, Conroy denen o ürkütesi adam için uygun gördüğü adayların sayısını; en azından bir elinin parmak sayısına indirmeyi başarmıştı.

Boş sohbetlerin, mücevher alışkanlıklarının yanı sıra, sosyal aktiviteler, yardım geceleri konusunda ünlü olan beş hanımın da bu gece bu baloya katılacağından adı kadar emindi. Sezonu kapatmaya yaklaşırken,

bu balo yılın en önemli olaylarından biri haline gelecek, bir gemide oldukları için sebep de ağır hasta olmayan, evlenme çağındaki her genç hanım bu baloya mutlaka katılacaktı.

Bunun yanı sıra dük de seveceği eşi inceleme şerefine erişeceği için, planını uygulayabilirdi.

Artık işe koyulma zamanı gelmişti de geçmişti bile. Aslında bu yabancısı olduğu kibirli Ekselanslarına uygun gelin adaylarını bulabilmesi, üç gün bile sürmezdi ama adamı tanımıyordu ki ona uygun olanı bulabilsin. Sadece üç gündür gözlemlediği kadarıyla onu tanımaya çalışıyordu. Hakkında tek bildiği, yapmacık olan kadınlarla konuşurken sertti, mücevher meraklısı kadınlarla konuşurken isteksizdi ve aklı bir karış havada olan kadınlarla bir arada bulunmayı ise esefle ertelemekteydi. Dedikoduyu sevmiyordu, kumara ilgisi yoktu, alkol kadehi elinde süs gibi duruyordu. Siyasette olduğu gibi keskin zekâsı, insanı çıkmaza sokan kurnaz gözleri vardı. Anladığı kadarıyla sadece mevkii sahiplerine değil, çalışanlara karşı da oldukça nazik ve merhametliydi.

Bu demek oluyordu ki, çam yarması en azından bu konuda takdirini kazanarak evleneceği kadının güzellik dışında bir mirasın değil, genetik bir beyninin olmasını tercih ediyordu. Oysa en zeki kız bile zamanla o beyinsiz süs bitkisine dönüyordu bu devirde, bu tarz balo salonlarında gezen kızların tamamı aile baskısından kurtulmak için tek dişi kalmış yaşlıyı bile koca olarak kabul edebiliyordu. Üstelik bu meziyete sahip o kadar zeki ve çekici kızı nasıl ayırt edecekti ki şu kıç kadar gemide? Keşke anakarada olsaydılar, o zaman istediği kadar talip bulabilirdi.

Uf!

Adam sürekli otoriter takılıyor, asilliğine vurgu yapan siyah takımlar giyiyor, şatafattan ve sükseden kaçınıyor, gerekmedikçe konuşmuyordu. Yani onun dışında olanlarla, bir tek onunla sürekli münakaşa edecek bir tutuma sahipti.

Ne zaman baksa üstündeki kıyafetleri kusursuz oluyor, her konuda bir bilgiye sahip oluyor, onunla zekâ yarışına girilemeyecek kadar üstün zekâ, öfkesini tetikleyemeyecek kadar da sakin bir mizaca sahip oluyordu.

Bu adam robot gibi tek bellekliydi. Böyle kusursuzluk kuşanan bir adamın düşesi olabilecek niteliklere sahip kızların sayısı oldukça azdı. Oysa Jade düğünlerden bıkkınlık gelmiş halde kaçar ve merak uyandırıcı bir isteksizlik nedeniyle davetlere, partilere ve tiyatrolara gitmekten de bir yolunu bulup uzak dururdu. Yakın arkadaşı Maria bile onun aniden ortaya çıkan evde kalma isteğine yorum getirmişti. Bunun sebebi onun aşkı tatmaması, yaşının geldiği halde evlenip anne olmamasıydı. Milenyumdan döndüğüne sevinirken, oysa şimdi her şey birdenbire sıkıcı ve neredeyse değersiz görünmeye başlamıştı. İki haftalık gemi turu bitmek bilmiyordu. Oysa çantasında ve hep yanında sakladığı o lanet taşı kaç gündür okşuyor, yalvarıyor, çalışması için denemediği teknik kalmıyordu ama kahrolası taş bir türlü çalışmıyordu.

Geleceği kısa bir süre olmasına rağmen oraya geri dönmek istemesi, sadece yeniden olup olmayacağını deneyimlemekti aslında. Geleceğin dingin zamanlarına kaçamıyor olduğundan, Conroy denen adamla evleneceğini düşündükçe, hafif bir melankoliye kapılıyordu. Oradaki yaşamı ve kadınlara verilen hakları gördükten sonra burada evlenmeyi düşünmek asıl delilikti. Bir erkek kadar özgür olmak varken, neden bir köle kadar toplumsal kurallara tutsak kalmak istesindi ki.

Yine de Jade ailesine karşı bir yıl önce yaptığı yanlışı telafi etmek için kendine bir söz vermiş olduğunu hatırladı. Onları bir daha asla üzmeyecekti. Bunu bu adamla evlenerek de yapmayacaktı. Ortadan evlilik konusunu kaldırınca, onlar da otomatikman sıkılacak ve başarısızlıklarını sineye çekerek, bu işin peşini bırakacaklardı. Böylece kırılmadan bu konu da kapanacaktı. Olanları değiştirmenin imkânsız olduğunu tabii ki biliyordu ama hiç değilse Düke uygun bir eş bulma iyiliğini bu gezide gösterebilir ve kimseyi üzmeden bu işten tereyağından çekilen kıl gibi sıyrılabilirdi. Ne de olsa bu, onun en iyi yaptığı şeydi. Bu yüzden bu geceki partide boy göstererek dük adına düşündüğü o müstakbel kadını ve çekici flörtün uzun dansını başlatmak hususunda kararlıydı.

Geminin yuvarlak masalarından başlayıp, ahşap kaplama salonun her yeri neredeyse beyaz ve kırmızı renge boyanmış, zemini ise koyu kahverengi maun meşeyle kaplanmış ve üç kristal avizenin ışıltısıyla

aydınlanmıştı. Büyük balo salonunun uç kısımlarında gezindi. Altın sarısı şamdanların üzerindeki kalın mumlar, her birinin usta bir el. den çıktığı belli olan paha biçilemez tabloların ve duvarlara sabitlen. miş beyaz, altın renkli apliklerin salonu daha çok aydınlatmaya yar. dımcı olması kaçınılmazdı.

Masaların üzerinde mumlarla süslenmiş, fıskiye şeklindeki buketle. rin içine yerleştirilmiş devasa beyaz güller ve şakayıklar bütün bu ışıltıyı yumuşatırken, aynı zamanda çelenkler halinde duvar diplerinde bulu. nan büyük vazodaki güllerle karışan muhteşem kokular etrafı sarmıştı.

Bir saray görünümünde dekore edilen bu balo salonuna yakışa. cak türden oldukça şık bir mekândı ve yerler ayna gibi parladığından kendini görebiliyordun. Leydi Jade ağzını açıp sağı solu incelerken ya. nından geçenlere kısa cevaplar verdiği için, bu resmî balo salonunun ortasında kayıp düşse bunu kimse asla unutmazdı. Onun için her za. man sıkıcı olan bu kaoslu kalabalığın arasından süzülerek merdiven. lere yöneldi. Niyeti üst katın avantajından yararlanarak büyük balo salonundaki kalabalığı dikizlemek ve listesinin arasından seçmeye ça. lıştığı genç kadınların yerlerini tespit etmekti.

Burası kızları gözlemlemek için son derece uygun bir yer diye dü. şündü kendi kendine. İkinci kata ulaşınca korkuluğa yaslanıp alt katta dönerek dans eden çiftleri izlemeye koyuldu. Gecenin büyüsü, heyecanı, beklentileri ve entrikaları, hiçbir zaman değişmeyecekti. İnsan kalaba. lığına bakarken gerçekte onları görmüyordu, aklı karışık ve meşguldü.

"Parti çok mu sıkıcı da yine kaçtın?" diye sordu yanındaki par. lak, tanıdık ses. Jade iç geçirerek dönerken, en azından yanında ger. çek dostları olduğunu bilerek Maria'ya gülümsedi.

"Her zamanki gibi..." dedi isteksiz halde.

"Bir gün bu baloları seveceksin."

"Nasıl olacak bu, gökten eğlence mi yağdıracaklar!"

Kafası karışmış gibi bakan Maria kıkırdadı. "Hayır, yanında ko. can olacak ve onunla nereye katılırsan katıl, zaman su olup akacak ve sen önceden kaçmak için can attığın yerlerde sıkılmaya zaman bula. mayacaksın."

"Hah, yine başladık. Abimle aynı yerde nefes almak sana iyi gelmiyor, benim bekârlığıma kafayı takmak bulaşıcı hal alıyor."

Maria gözlerini dans eden renkli kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Katılım hayli kalabalık, oysa gemi gezilerine son zamanlarda soğuk bakılıyordu."

"Genç hanımlar mahsulü toplamaya kararlı, bekâr erkek sayısı azımsanacak kadar olunca, hepsi yarışa girdi. Bunun için de onların kaçıp saklanamayacağı yerler biçilmiş kaftandı elbette."

"Sen o hanımlardan değil misin hayatım? Bekârları kovalayanlardan."

Onun ters imasıyla Jade omuz silkti. "Elbette onlardan olduğumu biliyorsun, ben bekârları çok güzel yanımdan kovalarım." Bu konuda aralarında kibar bir sessizlik anlaşması olmasına rağmen, yengesinin çöpçatanlık çabalarının eğlenceden ziyade hayatta kalmak için kendine vazife edindiğini anlamıştı.

"Çok yakışıklı erkek var bu salonda, üstelik birçoğu da bekâr."

"Aslına bakarsan onlara pek alıcı gözle bakmadım bile. Korkarım ben çok tembelim, ya da körüm."

Maria ona kurnaz bir bakış attı. "Endişelisin, öyle değil mi? Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Yok!"

"Seni anlamıyorum Jade. Herkesin peşinde olduğu bir adam sana talip oluyor ama sen burnunun ucu ile itiyorsun. Resmen kendine çifte atıyorsun. Daha ne istiyorsun ya da ne arıyorsun? Üstelik sana karşı ne kadar kibar ve sabırlı görmüyor musun? Adam yakışıklı hem zengin hem de..."

"Hem de sadakatsiz, kibirli, kadınlara kestiği tırnak kadar değer vermiyor ve kendine damızlık bir inek avına çıkmış tüccar gibi de umursamaz..."

Maria söylediklerinde haksız sayılmazdı ama adam hakkında kendi bildikleri de yatsınamaz bir gerçekti, onun istediği tam olarak bu değildi. Her kadının tadına bakan, dikkat çeken, sürekli ne yaptığını kovaladığı çapkın bir dükün ne kadar dadılığını yapabilirdi? Hem, bu ne saçmaydı! Neden herkes evlenmek zorundaydı ki! Bu hiç akıllıca

gelmiyordu ona. Maria elini elinin üzerine koyarken, "Neyin var?" diye sordu.

Jade onun derdini hemen anlamasına üzülerek başını salladı. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece..." Zoraki bir gülümsemeyle dudakları büküldü. "Ekselansları nerede gördün mü?"

Onun bu hevesli sorusuna şaşıran Maria keyifle kıkırdadı. Az önce sarf ettiği sözler ne çabuk işe yaramıştı böyle(!) Zevkle cevapladı. "Kapıdan girer girmez kızları için ava çıkan anneler tarafından esir alındı. Böyle giderse, yakında elinden kaçıracaksın. Şimdi ise soğuk terler dökup kaçacak delik aradığına eminim. Bak orada."

"Yüce Tanrım!" dedi hemen karşısında duran ifadesi taş keşmiş adamı ve atmaca gibi üzerine tüneyen anneleri görünce.

"Seni baloda göremeyince yine abinin yüreğine inecekti."

"Onun beni fark etmesinden korkarak, vestiyer odasından çıkınca balkona kaçtım. Abim beni nerede görse, Ekselanslarının iyi meziyetlerini sıralamayı kendine borç bilmiş sanırım."

"Ve ona geleceğini beyan edip sıvışırken, seni arayan Conroy'la yalnız bıraktın, öyle mi?" diye sordu kaşlarını çatarak Maria.

"Belki birbirlerine uygun bir çift olduklarını anlarlar diye umdum."

Maria onun edepsiz şakasına kıkırdayarak, "Ne ayıp, Jade. Ettiğin yemine ne oldu?" diye sordu.

"Ben yeminimi tutuyorum bak, abimi ve seni üzmeden kuzu kuzu taliplerime selam veriyorum. Annemin ve babamın sözünü dinleyip bir yere kaybolmadan balolarda boy gösterip, flört ediyorum." Yengesiyle konuşurken herkesin yeri değişmişti. Bakışlarını bir kez daha kalabalığın arasında gezdirince, yengesi de onu takip etti.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu iğneleyici bir soruyla.

"Ne? Ah. Hiç kimseyi." diye yalan attı kız hâlâ balo salonunu didik didik eden gözleriyle.

Maria kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "Kimseyi aramamak konusunda oldukça azimlisin. Biraz daha boynunu uzatırsan, balkondan aşağıya düşeceksin."

Zaten ondan bir şeyleri gizlemek hususunda zorlanıyordu. Üstelik onun samimiyetine aynı şekilde karşılık vermesi gerektiğini biliyordu. Maria her şartta yanında olan ve asla onu sorgulamayan tek dostuydu. Kısa bir tereddütten sonra ondan bir şey saklayamayacağını ve her koşulda kendini ele vereceğini anlayarak itiraf etti. "Leydi Cendy'i görmeyi umuyordum."

"Cendy mi?" diye şaşkınlıkla karşılık verdi Maria. Oysa onun Ekselansları Conroy'u aradığını sanmıştı. "İyi ama neden onu aranıyorsun?"

İç çekerek pişmanlığını dile vurmak için sıkılgan bakışlar atan Jade, "Ekselansları nerede peki?" dedi konuyu değiştirerek. Gözleri şimdi de onu arıyordu.

Onun sürekli lafı değiştirmesine ve fikir değişikliklerine kıkırdamadan edemedi Maria. "Yoksa o kızdan hoşlanmıyor musun? Kıskandın mı?"

Dehşete kapılmış gibi irkilen Jade, yüzü beyazlarken istavroz çıkardı. "Tanrı yazdıysa bozsun. Hoşlanmak fazla ağır bir tabir... Kısaca kendisi etrafımda olmasını istediğim son insanlardan biri bile değil. Bana kalırsa fazla kendini beğenmiş, kibirli, egoist ve gururlu biri o."

"Ne için arıyorsun sen Cendy'i?"

"Bir yardım için."

"Hım." dedi Maria kurnaz gözlerinde yanan meşalelerle. "Lila Maund'a, ne dersin?"

"Leydi Cannet'in kızı mı?" diye sordu şaşkınca. "O kadar büyüdü mü o?"

Onun az çok ne düşündüğünü tahmin eden Maria başını salladı. "Geçen sene baloda görücüye bile çıktı. Artık ilgi çekici bir genç kız."

"Şu mu?" dedi kaşıyla göstererek Jade. "Oldukça hoş bir görüntü çiziyor. Ama yaşı çok ufak... Daha olgun biri olmalı."

"Yumuşak başlı biri mi olsun, ne dersin?" diyerek onayladı Maria hainice. Jade irice açtığı gözlerini yengesine çevirince Maria devam etti kurnazca. "Genç bir kızdan beklenen bu değil mi zaten?"

"Şey..." dedi bocalayarak.

Maria arkadaşına meraklı gözlerle baktı. "Neden soruyorsun sen bu kızları? Sakın koca bulmak için senden yardım istediklerini söyleme bana. Sen kimseyi tanımazsın ki, münzevi gibi takılırsın her daim."

"Kimse benden bir şey istemedi merak etme. Ben sadece... düşünüyordum ki..."

"Ne düşünüyordun tatlım?" Sesindeki ima kızın tüylerini hareketlendirdi.

"Aslında sadece düşünüyordum. Kendimce, nasıl olurdu diye."

"İşte şimdi merakımı uyandırmayı başardın Jade. O adam sana talip. Üstelik senin yardımını bile istememiş olan birine mi eş ayarlamaya çalışıyorsun yoksa? Bu kadar mütevazı olamazsın!"

"Sanırım öyle. Ben düşündüm ki... Belki evlenirse..."

"Ona bir eş bularak mı kurtulmayı düşünüyorsun?" diye sordu Maria şok geçirerek ama artık oyunu da bırakarak. "Bu melankolik halinin sebebi o mu yoksa? Birini bulamamak mı?" diye sürdürdü konuşmasını. "Aklını başına al Jade. Adam hem yakışıklı, hem üst sınıftan, üstelik sana değer verdiğini göstermekten çekinmiyor."

"O bana değer vermiyor, soyunu devam etmesini sağlayacak damızlık bir inek arıyor. Tüm soylular gibi. Unuttun mu annem öyle dedi, onun amacı sadece bir veliaht. Başkasından da pekâlâ yapabilir bu veledi. Benden hariç, başkasından..."

"Hâlâ şu saçma konu mu?" diye çıkıştı Maria.

"Saçma falan değil, mümkünse benden uzak dursun."

"Onun bu konuda seninle hemfikir olduğunu sanmıyorum, adam açık ve net kiminle evlenmek istediğini tüm aileye belirtti." Arkadaşının gözlerinin içine dostça ve sevgiyle baktı.

"Maria lütfen bundan kimsenin haberi olmamalı. Abimin bile, belki adamın yüreğini titreten birini bulurum."

Conroy yanına gelen Nathen ile konuşurken, Jade içinde büyüyen suçluluk duygusuyla kalbinin göğsünde bir kurşun gibi ağırlaştığını hissetti. Uzun zamandır yüreğini saran hüzün hâlâ oradaydı ve bir kez daha ailesini üzmekten çok korkuyordu.

"Ah, hayır! Şaka gibi." diyen Maria elini arkadaşının kolunun üzerine koydu, yüzüne sevgiyle baktı. "Korkma. Abinin haberi olmayacak. Ama Conroy da ya evlenmek istemiyorsa?"

"Ama buna mecbur. Bunu en az benim kadar kendisi de biliyor. Onun bir vârisi olmalı, adını ve mirasını devralacak biri. Ekselansları bunları bilecek kadar, hatta fazlasıyla sorumluluk sahibi olacak olgun bir yapıda bence. Benimle de bu sebepten evlenmeyecek miydi zaten, damızlık etmem için. Aşkımdan öldüğü falan yok, baksana şuna. Tanrı aşkına! Ben sadece olması gereken şeyi gerçekleştirmesine yardım edeceğim."

Arkadaşına muzipçe güldü. "Ve sen de, evlenmemeye yemin etmemiş olanları bile mihrabın önüne çıkarmakta usta olduğunu kanıtlayan bir kadınsın. Kaç kişinin evlenmesine vesile olmadın mı? Bana yardımcı olursan, bu iş bu gemiden inmeden kapanır. Bu melodram da biter böylece."

Maria arkadaşının sözlerine iğneleyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu konuda en ihtiyatlı olanları bile bir araya getirebildiğimi kabul ediyorum:. Ama yine de ben Dük'ün bu plana nasıl uyum sağlayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bence onun gözü senden başkasına kör olacak."

"Ah, onun bundan haberi olmayacak ki ve inan bana, erkeklerin gözleri memesi olan her kadını gayet güzel görür." diye cevap verdi Jade kaygısızca. "Bu yüzden Ekselanslarına ve abime bahsetmemen gerekiyor. Eminim ki abim bunu benden yana çok büyük bir müdahale olarak algılayıp, duruma son vermemi isteyecektir. Ona bu fırsatı vermeye hiç niyetim yok."

Maria başını salladı. Durum onu eğlendirmişti. "Dük'le evlenmeye hevesli bir kadın bulmak çok da zor olmasa gerek. Kollarına atlayacak genç leydi çok. Malum adamın çekiciliği rahibeyi bile yoldan çıkarıyor, sen nasıl karşı koyuyorsun hâlâ şaşkınım. Ne de olsa kendisi şu anda ülkenin en gözde bekârlarından."

"Bu doğru. Birçok genç leydinin tozpembe hayallerine karşı, birçok kadının onun karısı olmak istemediğinden de neredeyse eminim.

Onun için doğru kadını bulmam gerekiyor, bu da beklediğimden çok daha zorlu bir görev olacak."

"Anladığım kadarıyla Kate'nin kızları Rose ve Natalia adaylardan iki tanesi. Gemiden indiğimizde Kate kızlarını Conroy'un gözüne resmen sokmuştu. Başka kimleri seçtin sen?"

"Seçenekleri beşe çıkardım. Diğerlerini henüz görmedim, göreyim onları da ikna etmenin bir yolunu bulacağım."

"Peki ya Dük... Hiçbirinden hoşlanmazsa ne olacak?" diye sordu zekice.

Bu düşünceyle kasılan Jade omuzlarını silkti. "O zaman başkalarını bulacağım. Ona uygun biri mutlaka vardır."

"Belki biraz eski kafalı olabilirim tatlım." diye söze başladı Maria derince iç gerdi. "Bana kalırsa ona en uygun aday sensin. Adamın gözü senden başkasını görmüyor."

"Ben mi?" Yengesine şaşkın bir bakış attı. "Adamın gözü değil ama baya iyi çalışan bir yeri tüm kadınları elden geçirdiği için, benden başkası kalmamış olmasın. Adam tam bir çapkın ve sanıyorum ki çevrede elden geçirmediği kadın kalmamış. Reddediyorum ya, o yüzden ben ona biraz değişik gelmiş olmalıyım, hani ne zamandır ortada da yoktum."

"Bahaneler... Bahaneler..."

"Saçmalama, ben bahane üretmiyorum."

"Ona âşık olmaktan korkuyorsun." dedi Maria. "Ve belki de olmaya başladın."

Bu düşünceyi inkâr eden Jade tokat yemiş gibi ağzı bir karış açık kaldı.

"Ah tatlım bana gözlerini öyle iri iri açarak bakma rica ederim. Ne de olsa, daha önce teklif ettiği gerçeği göz önünde bulunduracak olursak ve Conroy'un evlenmek istediği yegâne kadın sen olduğuna göre! Ondan neden kaçıyorsun Jade? Adam sana hiçbir şey yapmadığı halde nefret ettiğin için mi, yoksa âşık olmaktan korktuğun için mi? Onu neden başından savmak istiyorsun?"

"Tanrı yazdıysa bozsun, aşk mı?" dedi haç çıkarıp allak bullak olmuş halde. "Bu mümkün değil. Ekselanslarına uygun bir gelin olmaktan

çok uzağım. Âşık olmam ise imkânsız. O evlenmeye mecbur. Ama ikimizin bir araya gelmesi... hayır, bu kıyametin yeryüzüne sirayet etmesine eş değer olur. O ve ben, biz iki zıt kutubuz. O çocuk istiyor, ben istemiyorum. O hevesi geçince başından atacak beni, ben gözden çıkarılmayı kabullenemem. Bir arada olursak bomba misali patlarız."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Rica ediyorum, bana böyle inanmaz gözlerle bakma. Ben bundan eminim. Benim artık evlilik konusunu kapattığımı biliyorsun. Onu sevmiyorum ve sevebileceğimi de hiç sanmıyorum."

"Peki, bundan gerçekten eminsen?"

"Öyleyim."

Maria omuz silkti. "Peki, ne yapmak niyetindesin?"

Jade aklındaki planları hevesle anlatırken, yengesi kolunu dürttü. "Sanırım seni fark eden bir ziyaretçin var. Conroy buraya bakıyor."

Jade konudan bir anda uzaklaştı, bakışlarını derhal bir arayışla etrafa çevirdi. Kalp atışının belli belirsiz hızlandığını fark ederek, gözlerini karşısında ona dikkatle bakan adama dikti. Keskin gözleri onca mesafeden bile ona odaklanmıştı adamın ve bunun kalbine verdiği tehlikeli yoğunluk, bu iradeye çok fazlaydı.

Resmî siyah-beyaz kıyafetinin içindeki o doğal zarafetiyle, iri cüssesini herkesten üstün durduran karizmasıyla, tartışmasız salondaki en yakışıklı ve çekici erkekti. Uzun boyu, kaslı vücudu da günün modasına uygun dar kesimli pantolonunun ve ceketinin içinde mükemmel görünüyordu. Onda gösterişli olan hiçbir şey yoktu. Kumaşlar sıradan, saçları sıradan, duruşu sıradandı. Kullandığı tek aksesuar yakasını süsleyen kıymetli bir taştan kesilmiş ufak taşlı iğnesiydi. Onu gören hiç kimse onun bir aristokrat olmadığını iddia edemezdi ama aynı anda bir dük olduğunu da söylemezdi. O kadar sade ve aynı anda kendine has bir havası vardı ki...

Onu son zamanlarda ne zaman görse, benliğini karmakarışık duygular kaplıyordu. Gergin ve ürpertiler içerisinde ama yine de tuhaf bir şekilde heyecan verici hislerini bastırmayı başarıyordu. Bundan dolayı hiçbir şey değişmemişti ve değişmeyecekti de. Buna rağmen onu her

gördüğünde içinde duyduğu sevinç dalgasını inkâr edemezdi. Jade bir denbire düşüncelerinin seyrinden ürperdi, yelpazesi ve eldivenleri ile meşgul görünerek arkasını döndü ve elleriyle elbisesinin önünü düzeltti. Farkında olmadan saçlarına da çekidüzen verdi. Terliyordu, utanan bendeni kasılıyordu.

"Bu iş bitinceye kadar ondan kaçmalıyım." dedi kendi kendine söylenerek.

"Sanırım artık bu imkânsız. " dedi Maria kuru bir sesle.

"Ne?" dedi Jade başını kaldırdığında ve o sırada merdivenleri çıkarak kendilerine doğru gelen Ekselansı gördü. İşte şimdi taşı yemişti, ya Maria sırf bu iş bozulmasın diye onun iyiliğini savunduğunu söyleyerek düşüncelerini ortaya koyarsa?

Bir iki adımda yanlarına yaklaşmıştı adam. "Leydim." dedi kibar sesiyle Conroy. Tam karşısında, gözlerinin içine içtenlikle bakarak duruyordu. Şu ana kadar ona olan hislerini ya da düşüncelerini perdeleyecek bir gelişimde bulunmaması değil miydi zaten Jade'yi zorlayan. Bu adam açıktı, netti, ne istediğini bilen ve ne beklediğini çekinmeksizin dile vuran cesur yürekliydi. Onu istediğini, onunla evlenme niyetinin olduğunu hiç kimseden saklamıyordu.

Bu adam, bu şekilde bakarken tavırlı durmak ya da itici olduğunu iddia etmek ne kadar zordu. O konuşunca kızın içine garip bir şeyler akıyordu, o bakınca kalbi hızlanıyor, bedeni tutuşuyor, elleri ayakları nerede duracağını şaşırıyordu. Panik, telaş, utanç ve çekingenlik.. Oysa o gelene kadar Jade şeffaftı, kabuğunun altındaki neyse oydu her zaman. Fakat ne zaman bu adam ona baksa, içini okur gibi yüreğine aksa, kendini kalın duvarlar ardına saklarken buluyordu. Sesindeki bir şey onu huzursuz ettiği kadar yatıştırıyordu da.

Uzak ifadesini yüzüne sabitleyen Jade kibarca reverans yaparken Conroy eğildi. Farkında olmadan refleks olarak uzattığı elinin üzerini biraz uzun, baştan çıkarıcı bir tutumla öptü. Sanki teninin değdiği yerde dermansız bir yara peydahlanmış gibi çekti ellerini kız; adamın iri avucundan, yanıyor, karıncalanıyor, titriyordu çünkü.

Bu histerik tutumunu gözden kaçırmayan Conroy'un dudağının kıyısında sinsi bir tebessüm belirdi. Gözleri, '*sen de bana tepkilisin, aramızdaki çekimi inkâr etme*' der gibi haindi.

"Ekselansları." dedi sakince. Elinin tersini elbisesinin piliisesine silerken, adam tek kaşını kaldırıp, belli belirsiz sert bir bakış attı.

"Kıyılarda köşelerde saklanmaktan bu gece vazgeçersiniz diye düşünmüştüm Leydim."

"Neden saklanayım ki?" dedi korkak bakışlarını balo salonuna çevirip ilgisiz gibi davranarak.

"Ben de onu merak ediyorum Leydim. Neden saklanıyorsunuz?"

"Ah siz yanlış anlamışsınız, ben sadece kafa dinliyordum." *Sizin kuyunuzu kazdığım külliyen yalan!*

"Bu dinlenme ritüeli, üç gün sürdüğü için kafanız bayağı dağınık olsa gerek, ki zaman bir türlü toplamanıza yetmiyor."

Kinayeli sesindeki o zeki titreşimler gözlerinde mi titreşiyordu? Bu adamın mürekkep yutması ve çok gezip çok okuması hiç iyi değildi, belki cahil biri olsaydı onu parmağında oynatması daha olağan olacaktı ama bu adam... Lanet olsun bu adam şeytanın çırağıydı.

Adamın her sözüne verecek cevabının olması, deveyi pire diye yutturma çabasını engelliyordu kızın ve bocaladıkça batıyordu bu yüzden. "Ben kalabalıkları pek sevmem."

"Ben de... O yüzden çiftlik hayatı sürüyorum." Kesin biri ona taşradan hoşlandığını söylemişti. Kesin. Gözleri kısıldı, hayallerini ona kim anlatmış olabilirdi. Gözüne girmek için yalan söylüyor olabilir miydi?

"Sizi temin ederim aklınızı çelmek için söylemedim, abiniz her ne kadar sizin taşrayı sevdiğinizi söylemiş olsa da bunu aleyhinizde kullanmam..."

Jade kusurların ya da sırların, erkeğin eline verilen bir silah olduğuna inanırdı. Eğer erkek mertse o silahla onu korur, namertse hiç düşünmeden sırtından vururdu. Bu adam mert miydi? Namert miydi? Bunu bilemediği için gözleri irice açılarak merakla baktı sıcak kahve kokan gözlerine. Taşrada yaşadığını bilmiyordu üstelik ve o dürüst mü yoksa kusursuz bir plancı mıydı çözemiyordu.

Bu konu boyunca gıkı çıkmadan sabırla bekleyen ve yanlarında sessizce duran Maria, unutulduğunu vurgularcasına boğazını temizleyerek "Nathen beni arıyor olmalı, ortalığı ayağa kaldırmadan gitsem iyi olacak." diyerek bakışlarını balo salonunda görünmeyen kocasına çevirirmiş gibi bir noktaya odakladı. Jade yengesine baktığında Maria ona gözleriyle iyi şanslar dileyerek öpücük attı ve kat kat yerde sürünen eteğini kaldırıp çabukça merdivenlere yöneldi.

"Bizi yalnız bırakmak istediğine eminim."

"Böyle bir durumda abimin de onu yalnız gebertmek istediğine emin olabilirsiniz." dedi Jade hiç çekinmeksizin homurdanarak. Bir adım öne atıldı. Conroy izin vermedi yanından ayrılmasına. Tek bir adımla yolunu keserek önünde durdu. "Konuşmamız gereken konular yok mu Leydim?"

"Babamın konularına karışmayı pek sevmem Ekselansları."

"Leydi Jade, lütfen..." diye diretti Conroy. Normalde birine- hele hele bir kadına- böyle mahcup bir rica kipi kullanmak hiç huyu değildi ama bu kız onun ne kadar uzak durduğu şey varsa bir bir yapturmaya yemin etmiş gibiydi. Etkisi altına alamayacağı hiçbir kadın yoktu, bu Şam şeytanından başka ve ne yaparsa yapsın, bu kızı bir türlü etki alanına çekemiyordu.

"Ekselansları, lütfen bırakın gideyim. Böyle kuytu bir yerde sizinle baş başa görünmem hoş sonuçlar doğurmaz."

Kızın mantıklı sözlerine gülmek isteyen adam, "Siz böyle şeylere takmazsınız..." derken gözlemlerini dile vurmaktan çekinmiyordu.

"Şimdi takasım tuttu ama..." dedi kız inadına dişlerini sıkarak. Ondan kaçmak istediğini açıkça belirtiyordu.

"Leydi Jade nerede kuzum?" dedi merdivenin başından gelen o meraklı ses. Jade irice açtığı gözleriyle merdivene bakarken, Maria hâlâ oralarda ne yapıyorsa artık, "Sanırım onu dışarı çıkarken gördüm Leydi Kate." dedi adını söylerken sesini yükselterek.

Kadın inatla, "Tek başına mı?" diye inanmayan bir sesle sorarken, "Ekselansları Conroy da yok ortalıkta." diyerek kuşkusunu dile vurdu. Ne kadınlar vardı Tanrım, gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Ah bakın eşimin yanında sohbet ediyorlar. Lort Benedict'i gördünüz mü?" ded: itiraz eden sesi uzaklaştıran Maria.

Bunun bir uyarı olduğunu algılayan Jade derin bir nefes alırken, "Nelere sebebiyet vereceğinizi gördünüz mü?" diye çıkışarak bakışlarını merdivene dikti. Bir yakalansalar haklarında çıkan dedikoduların önünü asla alamazdı. Ona mecbur edici, yüz kızartıcı saçmalıklar üretip bu Şam şeytanının kucağına düşerdi.

Abisi onu burada bu adamla baş başayken bir görseydi, "Hani onu istemiyordun Jade, o yüzden mi kuytularda buluşuyorsun?" imasına neler katardı. Gitmiş miydi acaba ayaklı dedikoducu Leydi Kate, aşağıya inip odasına geçmek istese yakalanır mıydı?

"Leydi Kate'den neden bu kadar çok çekiniyorsun?"

"Ondan çekinmeyen mi var?" dedi endişeyle merdivenlere bakmaya devam eden kız.

"Aslında sanıldığının aksine iyi bir bayan..." diye açıkladı Conroy.

Jade kaşlarını kaldırdı önce, sonra planladığı gerçeğin ayağına geldiğini fark etti. Çenesini kaldırarak kendinden emin bir halde Ekselanslarına döndü. "Kızları da çok iyi kızlar... Onlarla geçen sabah tanıştığınızı görmüştüm. Nasıl da güzeller." İlk yem atıldı.

Adamın gözlerinde saniyelik bir ışık geçerken kusursuz yüzündeki ifade kapalı kitap gibiydi.

"Evet, Natalia gerçekten zekâsıyla ışıldayan bir genç bayan, eşi olacak erkek çok şanslı olacak."

"Evet, cidden çok şanslı bir adam olacak." dedi saf saf kendi yemini yiyen kız.

"Fakat henüz ufak." dedi adam kuşkulu bir tutumla.

"Birçok leydinin anne olduğu yaşta..." diye atıldı Jade.

"O zaman siz evde kaldınız!" dedi adam son noktayı koyarak.

Ağzı bir karış açık kalan Jade kendini çabuk toparladı. Bu adam hep mi gol atmak zorundaydı? Tanrım, onun zekâsıyla çatışmak mantığını yoruyordu. "Ben evlenmeyi düşünmüyorum Ekselansları. İster kız kurusu olayım, ister yaşlı bir nine, bu laflardan gocunmam."

"Peki neden?"

Jade başını salladı. "Bi'kere modayla işim olmaz. Lortları tavlamak için kullanılan jartiyerler, geniş etekler, eşek öldüren kokular, derin dekolteler, tüller, inciler, taşlar, pililer, tüyler ve bu işkenceleri mutluymuş gibi taşıyan itaatkâr kadınlar... Bir düşünün Ekselansları; her gece bir parti var, onca hazırlık iki dedikoduya mahal vermemek için. Bir kadın nasıl hazırlanıyor biliyor musunuz?" diye sordu heyecanla. Adamsinsi bir bakışla tek kaşını kaldırıp parlayan çapkın gözlerini devirince ne söylediğini anlayan kız, "Ah tabi biliyorsun." diye iç geçirdi. "Onca kat kumaşın altına gereksiz yere iç eteklik giyiyoruz, işkence aleti olan korselerle nefes alamayacak hale gelene kadar sıkıyoruz. Sanki içimiz görünecekmiş gibi korsenin üzerine iç gömlek ve eteği geniş tutması için tarlatan geçiriyoruz. Bunlar bile fazla gelirken nefes alamaz hale gelmek için kat kat kumaşa sarınıyoruz. Onca kumaşın içinde kokarca gibi dolaşmamak için sürekli parfüm kullanıyoruz. Kirli çamaşır sepeti giyip gezmek nasıl bir şey, nereden bileceksiniz?" Anlatırken bile içi daralınca derin derin soludu. "Onca kumaşın altında kalmanın düşüncesi beni delirtiyor. Ben pantolon, tişört giymek istiyorum."

"Pantolon mu?"

Kız içsesinin dışa taştığını anlayınca, "Yani siz erkekler ne kadar şanslısınız diyecektim." diye lafı çevirdi.

"Sadece kıyafet için mi bu tantana? İnan bana biz de pudralı peruklar, soytarı gibi pullu taşlı saten ya da ipek kıyafetler içinde pek mutlu değiliz."

Jade genç adama baktı, yine sade ve koyu giymişti. Üzerinde tavşantüyü koyu kahve asil bir takım vardı. Ah bir de şu uzun çoraplar olmasa, milenyumda olsa dönüp arkasını ikinci kez bakmazdı. Ya saçları kabarmasın diye bitlenme pahasına kafasına ektiği pudra, milenyuma gitmese ne kadar doğal gelirdi bu durum ama şimdi adam kafasını her kıpırdattığında pudraları etrafa saçıldıkça ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anlıyordu. Bol yakalarına inat dar pantolonları ise artık hayli itici geliyordu. Hayır, onu simsiyah bir takımın içinde, kravatlı, beyaz yakalı, rolex saatli, briyantin saçlı olarak düşünmek istemiyordu çünkü o zaman karnına ağrılar giriyordu.

"Ah tabi hayır." dedi kız yelpazesini sallayarak. "Ben sosyeteye o da bana uyum sağlayamaz zaten. Modaya uygun olan elbisen iddialı değilse sosyete seni ezer. Mesela ben, diğer kızlar gibi iyi dans edemem, piyano çalamam, resim de iyi değilim, her an kırılacak bir porselen bebekmişim gibi davranamam. Zekâmı saklamak için salak numarası yapamam. Üstelik zaten evde kaldım, kız kurusuyum, çocuğum da olmaz artık bu yaştan sonra."

Adam gülmemek için dudaklarını sıktı. Kızı tepeden tırnağa titreten bir bakış atarken, parmağını çapkınca kıvrılan dudağının kenarına sürterek hain duruşunu sakladı. "Bence henüz evlilik olgunluğundasın."

Kızın kalbi teklerken korkuları aç bakışlardan dolayı depreşti. "Değilim, bir erkeğin sorumluluğunu alamam."

"Sorumluluk?" dedi adam.

"Evet... Sırf kocam istedi diye yatak bekçisi olamam, ona sınırsız itaat edemem.. Boş zamanlarımı saçma dedikodular yaparak geçiremem. Canım sıkılır, hayattan soğurum. Ben erkek sohbetlerinden hoşlanırım." dediğinde adam sertleşen kaşlarını merakla kaldırdı.

Kız onun yanlış anladığını anlayınca suratını buruşturarak, "Saçma şeyler düşünmeyin lütfen; politikadan, bilimden, yenilikten ve savaştan bahsedenlere korkuyormuş gibi saf saf bakarak susamam, heyecanla lafa dalarım farkında olmadan."

"Bunun neresi kötü? Bu her erkeğin gururunu okşar."

"Ben kocamın metresi olmasına da izin vermem." dedi çenesini gururla yukarı kaldırarak. Bu zamanda hiçbir erkek bu rahatlığından vazgeçmek istemezdi. Evet, evet bu lüksü ellerinin tersiyle itmek istemezdi. "Beni damızlık inek yerine koymasına katlanamam. Kocam beni aynı gökyüzünün altında boynuzlarken, hayat çok güzelmiş, ben çok mutluymuşum gibi gülücükler saçarak, bir başkasının dedikodusunu yaparak, kendime olan saygımı yitiremem. Ben kocamın ihanetini normal olarak karşılamam. Herkes susuyor diye susmam."

"Peki, bunları anlatarak beni kendinizden soğutacağınızı mı sanıyorsunuz Leydim?"

"Amacım bu." diye homurdanan kız gözlerini kırpıştırdı.

"Ama bu anlattıklarınız..." dedi adam gözleri parlayarak, "Size olan hayranlığımı bir kez daha perçinliyor."

"Ya siz cidden takıntılısınız. Anlamıyor musunuz; onlardan farklıyım diye merak ediyorsunuz beni, o yüzden bu takıntı. Çok saçma olanları görmüyor musunuz? Hayatımın saçma aşk romanları gibi mutlu sonla bitmeyeceğinin farkındayım."

"Hangi romanlar gibi?"

"Hani şu esas adamın herkesten farklı olan kızı fark etmesi ile başlayan... Asi kızımız sosyeteye hiç uymaz, adam da zaten sosyetenin kurallarını kendi çıkarları için kullanıyordur ve bu da kıza olan ilgisini katlar. Anlamıyorsunuz, ben romanlarda yazılan o aptal kızlara benzemem, başkalarının yanında saf olup sizin yanınızda zekâmı göstermeye çabalamam. Cesaretim korkaklığımı utandırır."

"Leydim, saçmalamanız bitti mi?"

"Size daha nasıl anlatayım derdimi? Kendinize, aptal toplumun kurallarına uygun bir gelin almak varken, nasıl oluyor da eş olarak anormal bir kızı düşündüğünüze şaşırıyorum."

Jade sıkıntıyla ona içini dökerken, balkona bakış attı. Abisi nerelere kaybolmuştu şimdi? O anda salonu doldurarak bir vals müziği yükseldi. Leydiler kollarına girdikleri centilmenlerle, birer birer dansa kalkmaya başladılar. Bakışları sarı elbisesinin içinde ışıldayan Leydi Lila'ya takıldı. Kız kocaman salonun içinde anında dikkat çekerek güneş gibi parlıyordu. Ne kadar duru bir güzellikti bu kız ve tüm erkeklerin gözü derin bir iç çekişle ona kayıyordu.

"Oysa onun ne kadar huzur veren bir yüzü var, üstelik çok güzel" dedi nereye değindiğinin bilincinde olarak. Conroy umursamadı bile hatta kıpırdamadı. Hayranlığı her zamankinin üstündeydi. Az önceki duyduklarından sonra doğru yolda olmadığını söyleyen hiçbir his içinde barınamazdı artık. Hâlâ genç kızın yüzüne bakmaya ve tenindeki sırrı açık bir kitap gibi okumaya çalışarak, ondan başka yere ilgisini yöneltmedi.

"Leydi Lila gerçek bir düşesin olacak niteliklere sahip, en eşsiz kız"

Conroy hâlâ hayranlıkla Jade'nin yüzüne bakarken, tek kaşını kuşkuyla kaldırdı. Kızın gözlerinde gizli bir ihtiras parladı. "Ayrıca harika bir sesi olduğunu duydum, müthiş resimler yapıyormuş ve dans ederken melekler kadar hafifmiş, becerikli bir eşin tüm niteliklerine sahip. Gökyüzünden yeryüzüne kazara düşmüş melek gibi... Öyle değil mi Ekselansları?"

Jade gözlerini kurnaz bakışlı adama çevirdi ve adamın büyülü yuvalarının içine düşünce, kısa bir an soluksuz kaldı. Öyle derin, öyle manalı bakıyordu ki yüzüne, gözlerine baktığı an konuşma yetisini kaybetmiş gibi çaresiz hissetmişti. Kızarmamak için kendini denetleyerek zoraki gülümserken, "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu tarazalı sesiyle. Bu derin ve ne istediğini bilen bakışlardan etkilenince yanakları kızarmaya başlamıştı. Bu da nereden çıkmıştı? Jade asla kızarmazdı!

Yakıcı gelen tok sesi kalbinin atışını hızlandırırken, "Hangi konuda?" diye söylendi adam.

"Size gösterdiğim leydiler konusunda." dedi kız biraz sertçe.

"Sanki beni kendinizden soğuturken, bir yandan da bana uygun bir eş seçer gibisiniz Leydim."

"Ah öyle mi?" dedikten sonra hemen atıldı. "Leydi Lila konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Hım... Beni başınızdan atmak ister gibisiniz! Onu düşünüyorum." dedi adam lafı dürüstçe ve hiç dolandırmadan. "Hani abiniz ya da kuzeniniz olmadığını varsayarak sundum bu düşüncemi. Öyle değil mi?"

"Ah, katiyen! İftira!" dedi Jade kaçmak istercesine, bu adam neden her şeyi açık açık ortaya döküp onu utandırıyordu ki?

Hızla eteklerini kavrayarak yana kaydı, Conroy koluna dokunarak usulca durdurdu onu. Kızın bedeni gözle görülür bir şekilde titredi. Kolundaki iri ellere bakarken yutkunamadı dahi. Tutuşu çok nazikti ama kız sanki tenine ateş dökülüyormuşçasına, acı çeker gibi kasılıp kalıyordu. Tek bir dokunuşun onu böyle etkisi altına alması çok tehlikeliydi. Gözlerine bakması için bekledi adam, kız inatla gözlerini etrafta dolaştırmayı denedi çünkü gözlerine düştüğü an çaresiz kalıp saçmalayacağından emindi.

"Amacınız nedir Leydim?"

"Eğlenmek olduğunu görmüyor musunuz Ekselansları?"

"Seni..." dedi elini yukarı kaldırıp ufacık bir ölçü birimi gösteren adam. "Şu kadarcık tanıyorsam Jade, bu evlilikten kurtulmak için bir yol arıyorsun."

Kız adının ilk defa bu kadar sıcak söylenmesiyle kafası karışmış halde bakarken, kendisini tanıdığını belirten ifadesiyle şaşkına döndü. "Seninle evlenmeyeceğim." dedi samimi bir dille. Sözleri açık ve netti, birazcık da ürkekti.

"Yazık."

Kız ona şaşkınlıkla bakarken diğer yandan da rahatlayıp, "Sonunda anladınız." dedi iç çekerek. Bu sözler Conroy'un kafasını karıştırmıştı ama sessiz kaldı, kız devam etti. "Onca dedikoducunun ve onca ön yargılı gözün önünde sizin için çabalamaktan beni kurtardınız Ekselansları. Oysa ben çok beceremem; kendim dışında biri olmayı yani."

"Seninle evlenmemi neden istemiyorsun?" Adama bakmadı, çünkü ciddi yüzünde duran koyulmuş karanlık gözleri şu anda onu ürkütüyordu.

"Evlenmeye henüz hazır değilim." dedi kolunu adamın tutuşundan çekiştirerek. "Size âşık değilim."

"Ben de âşık değilim. Zaten çok kişi de âşık olarak evlenmez Leydim. Ama ten uyumu, çekicilik ve birlikte geçirilen zamanlardan zevk almak... bunlar herkesin sahip olamayacağı meziyetlerdir."

"Siz eş değil, yalnızlığınıza arkadaş arar gibisiniz, ısmarlama gelin olmaz."

"Belki fikrim başta öyleydi. Belli standartlarım vardı ama şimdi değişti." Kız bu sözlerle, dans eden çiftlerin üzerinde dalgın dolaşan gözlerini adama çevirdi ve Conroy dikkatli bakışlarını ciddiyetle gözlerine odakladı. "Senin yanındayken hiç sıkılmıyorum Jade."

Samimi bir şekilde adını fısıldayan adamla kalbi tekleyen kız, "Ben fazlasıyla gergin zamanlar geçiriyorum ama." dedi kaşlarını çatarak. Toplumun önünde "Siz" demek kolaydı ama ne zaman Conroy "Sen" dese, bedeninde iradesini zorlayan bir hareketlenme oluyordu. Sanki

kanı daha sıcak akıyordu damarlarına ve kalbi yokuşlu tepelere çıkmışçasına hızlanıyordu.

Adam hiç çekinmeden şaşkın kızın üzerine tehditkâr bir adım attı. "Neden geriliyorsun? Korktuğun ne? O anın büyüsüne kapılmak mı? Yoksa benden hoşlandığını anlaman mı seni gerginleştiriyor?"

"Sizden hoşlanmıyorum..." dedi dirayetini ele alan kız başını havalandırarak. "Benden ne istediğinizi bilmiyorsunuz gerçekten. Evliliğe uygun hiçbir meziyet bende bulunmaz. Kimse keyifli zaman için evlenmez. Bu anlar gelip geçicidir, sonra hoşlandığınız bu meziyetler sizi sıkacak. Bir kere özgürlüğüme düşkünüm, asla söz dinlemeyen dizginsiz bir yanım var. İkincisi asla burjuvalar gibi balo balo gezmem ve kimseye hak etmediği halde methiyeler dizmem. Sırf yalakalık olsun diye süslü kelimeler arz etmem. Kocamın ayaklarının dibinde süs kedisi gibi oturup, ona şarkı söyleyip, mendil işleyecek kadınlardan ise hiç olmadım. Eğer bir gün evlenmek isteseydim, çocuğumu da toplum kurallarına uygun büyütmezdim, canı nasıl istiyorsa öyle büyürdü. Kadınlarla ya da zengin züppelerle aynı ortamda durup, pahalı hayvanlardan ya da yeni alınan mücevherlerden ya da kimin başa geçip hangi siyasetçinin daha fazla cebini doldurup, gözümüzü boyayacağından falan konuşmak yerine... hiç okul yüzü görmemiş kızlar için yeni yapılan okullardan, kıyıda köşede sabahlayan aç çocuklardan, daha çocuk yaşta fakir olduğu için zengin lortlara satılan kız çocuklarından... hizmetçi olduğu için ötelenmeyi, hor görülmeyi hak ettiğini sanan ve muhtaç kimselere işkence eden beyinsiz zenginlerden konu açardım. Dünyanın güzel bir yer olmasının tek çıkar yolunun kadının okuması, gelişmesi ve özgür ruhlar yetiştirmesi olduğundan bahsederdim..."

Başını dikleştirdi.

"Ekselansları! Ben size uygun bir eş olamam. Saksıya diktiğiniz gösterişli çiçek gibi arada sırada gelip beni yapmacık sevgilerle sulamanızı bekleyemem. Sıkarım sizi fikirlerimle, bıkarsınız benden. Sırf egosunu parlatmak için yemeğin başında saçma sapan komplimanlar yapıp, sarkıntılık eden lortları çatalım ve bıçağımla deşer, kocama asılan ve göğüslerini sergileyerek onunla flört ederek konuşan leydileri yerle bir ederken, görgü kurallarını hiçe sayarım. Sosyete benden

tiksinir, ben sosyeteden tiksinirim ve sonunda siz de benden tiksinirsiniz. Sizi temin ederim, ben bu hayata uygun değilim. Bu zamana uygun değilim ve bir gün çekip gideceğim. Asla kalıcı olmayacağım çünkü benim başka planlarım var."

Ağzı açık kalmasın diye çenesini sımsıkı kapayan Conroy, bu kadının kaçık olduğunu düşündü ama en kötüsü de kendisinin de en az onun kadar kaçık olduğunu itiraf etmedi ona, her sözünün hayalini kurduğu kadına ait olduğunu, hatta daha fazlasının olduğunu bile. Jade, çığlık atarak uzaklaşırdı ondan. O yüzden daha ne kadar kalbini hızlandıracak diye düşünürken, konuşmasına devam etmesi için susturu, cesaretlendirdi ve onun hakkında bilmediği daha nasıl güzel meziyetler olduğunu öğrenmek için can attı. Bu kız nereden gelmişti bu zamana, başka dünyadan mı? Tanrı hayallerinden bile öte bir kadın yaratmıştı. Biraz vahşiydi, zaten Conroy da ehlileşmiş kısrakları sevmezdi.

"Yani beni evlendirmeye kararlısın..." dedi nefes almadan konuşmaya devam eden Leydi Jade'ye kaş çatarak.

"Sizden kurtulmaya desek buna..." diye düzeltti kız onu. Madem eteğindeki taşları dökmüştü, oyunlara gerek yoktu o zaman.

"Benden nasıl kurtulacaksın peki? Arkamdan iş çevirmek ve gizli toplantılar ayarlamak gibi şeyler olmayacak öyle değil mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Buna söz veririm. Eğer siz başkasıyla ilgilenmeyi kabul ederseniz, saygın kızlar dışına çıkmayacağım. Tam sizin meziyetlerinize uygun bir eş bulacağıma eminim."

Ah salak kadın, onun istediği kadın zaten karşısında duruyordu.

Bir anda konu hemen kabullenmeye mi dayanmıştı, yoksa Jade çabuk mu heveslenir olmuştu? Conroy işaret parmağıyla gerilen kaşlarının arasını ovalarken çizgilerini açıp yumuşatmak istedi. Bu sohbet aklında hiç olmadık yerlere gidiyorken ve bu delinin, sayısız kadını katlayıp üzerine çıkacak kadar üstün bir varlıkken nasıl rahat olacağını bilemedi. O her konuştuğunda içinde yağlar eriyor ve adını bilmediği şahane bitkiler tohum yırtıp çiçek açıyordu. Bir bilseydi Jade! Her konuşmasında ona daha çok büyü yaptığını... bir bilseydi, ağzını fermuar çeker ölünceye kadar susardı.

Komik kız! Bir de saygın kızlar dışına çıkmayacağını söylüyordu. Saygınlıkmış, hah! Conroy çok zaman öncesine kadar bu kelimenin anlamını bile bilmezdi. Bunu tüm sosyetedeki dalkavuklar da bilirdi. Conroy da en az Jade gibi itici ve sığ düşüncelere sahip bir barbardı onlara göre, ondan tek farkı, herkesten yüksek bir statüye sahip olması ve herkesi alt edecek kadar da zengin olmasıydı. Kadına ters ters baktı.

"Teklifinizi reddetmemi diliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Tanrı esirgesin, kabul etmeniz için can çekişiyorum." dedi panikleyen kız al al yanaklarıyla. "Size yardım etmek en ulvi görevim olacak."

"Saçmalıyorsunuz." dedi adam yanak kasları gerilip titreşirken. Onu istememesi artık canını sıkıyor, eş bulma çabası ise ayrıca çileden çıkarıyordu. Haliyle durum böyle olunca konuyu iyice inada bindiriyordu. Üstelik belki de numara yapmıyordu Jade, belki de gerçekten ondan hoşlanmıyor ve bu düşüncelerinden ötürü onu hem beğenmiyor ve evlenmeyi de hakikaten istemiyordu. Conroy delirecek gibi oldu. Onu istemeyen bir kadını elde etme hırsı değildi bu... Ulaşamadığı bir hedef olarak da görmüyordu. Adam ona baktığında varlığında vuku bulan gerçek bir tutku ateşi görüyordu. Bu düşüncelerden habersiz konuşmasına devam etti kız, ya da yaralamalarına. Silahsız öldürebilen bir güçtü dili.

"Bir düşünün, çok akıllıca bir plan. Size her anlamda kusursuz bir eş, benim gibi yabani olmayacak eşsiz bir leydi bulacağım."

"Bu planı tek başınıza mı düşündünüz, yoksa tezgâhlarken size yardım eden birileri oldu mu Leydim?"

Kadının suçluymuşçasına parlayan buğulu gözleri adamı lime lime doğruyordu sanki.

"Benden kaçtığınız üç gün boyunca bu koca gemide köşe bucak oturup, bu saçmalıkları mı düşünüyordunuz sinsice? Benim evliliğimi tezgâhlamayı kendinize dert mi edindiniz? Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem Leydim... Ancak, benim tek istediğim aklı başında bir kadınla evlenmek ve şu anda buna sizden daha uygun birini görmedim derken ciddiydim. Fakat şimdi..."

"Evet. Evet. Ben deliyim." dedi Jade hiç gocunmadan onun söz-lerini devam ettirerek. Adam kaşlarını kaldırdı şaşkınca. "Annem sü-rekli babamın beni beşikten alırken gizlice düşürdüğünü savunur. Tah-talarım eksiktir. Ona göre başka açıklaması yoktur bu çatlak halimin."

Bir an bile düşünmeyen Conroy kadının yanıldığını kanıtlamaya karar verdi. "Pekâlâ. Teklif ettiğiniz şeyi kabul ediyorum diyelim..."

Heyecandan bacakları titreyen kız adamın konuşmasını bitirme-sine izin vermeden, "Gerçekten mi?" diye atıldı soluk soluğa.

"Gerçekten." dedi gözleri sinsi bir ışıkla yanan adam, ama kız o ka-dar heyecanlıydı ki göremedi. "Sosyeteye karışıp evleneceğim kadını kendi gözlerimle izleyeceğim. Hep gözümün önünde olmasını sağla-yacağım!" dedi kurnaz Conroy.

İyice saflaşan şeytan kılıklı melek Jade, "Benim tek istediğim de buydu zaten Lordum." dedi hemen tava gelerek. "Güzel leydilerimize bir şans vermeniz."

"Vereceğim, müstakbel eşim hep gözlerimin önünde olacak(!)"

"Elbette, bunu sağlayabilirim sizin için (?)"

"Bundan hiç kuşkum olmadı Leydi Jade." dedi adamın sinsi söz-lerini vurgulayarak "Hem de her anımda yanımda olacak. Eğlenceli olacak gibi..."

"Kesinlikle." dedi kız heyecanla. Olduğu yerde duramıyor, gözleri keyiften ışıl ışıl yanıyordu. Onun sevindiğinde ve keyiflendiğinde ne kadar güzelleştiğini düşündü Conroy.

Tanrım, bu kız ona aklını yedirtecekti. Üstelik akıllı geçinen sa-fın tekiydi. Oyun oynarken oyuna gelmiş, avcıyken av olmuştu ve hâlâ bunu fark edememişti. Şu anda tek istediği onu arkasındaki duvara yaslamak ve aklı başına gelene kadar delicesine öpmekti. Bakışları hiç susmak bilmeyen bal tadında olduğunu düşündüğü dudaklarına kaydı ve teni karıncalandı. Birden kasıldı, pantolonunun gerildiğini fark et-tiği an kendine küfretti. İradesinin bu kadar çabuk delinmesi saçma-lık olmalıydı.

Bir an önce bu akıl çelici kadının yanından gitmezse, eğleneceği güzel anları berbat edecekti. Hemen boğazını temizleyerek durumu anlamadığını göstermek istercesine saflığa büründü.

"Bu durumda ufak bir şart öne sürmeme itiraz etmeyeceksinizdir umarım." Kızın anlamayacağı şekilde haince gülümsedi. "Görünen o ki bu anlaşmada tüm riskleri ben üzerime alıyorum Leydim. O çok sevmediğiniz cadı kazanı gibi duran sosyeteye karışmamı, dedikodulara göğüs germemi, nefret ettiğim tüm davranışları görmezden gelmemi istiyorsunuz." Kız kirpiklerini kırpıştırarak merakla devam etmesini bekledi. "Güzel. Bütün o anne-kızlara ve evlenme aşkıyla yanıp tutuşan aklı bir karış havada kalan akılsız kızlara karşı koyabilirim... ama bir şartla; siz de benimle beraber karşı koyacaksınız."

Yüzündeki gülümseme solan kız şaşkınca, "Anlamadım..." dedi.

"Başkasıyla görüşmeyi düşüneceğim ancak bir şartla karar veririm. Sizin de bana eşlik etmenize izin vermek şartıyla."

Jade ağzı bir karış açık adama bakakalmıştı. Niyetini belirtirken bu şartı öne süreceğini hiç düşünmemişti.

Gözleri ışıldayan adamınsa keyfi hayli yerindeydi, şaşkın kızın afallamış güzel yüzüne bakarken gelecek canlandı gözlerinde. Ama Jade hâlâ onun öfkelenmek yerine makul bir ifadeyle yüzüne bakmasını ve hatta bu teklif sonrasında çıldırma raddesine gelmeyişini anlamıyordu.

Kız bu kadar sakin karşılayan adamla dertli dertli düşünürken, *'Seni şimdi çok kötü sıkıştırdım işte, inatçı afacan'* diye düşündü adam. Ailesinin yanında ona eş bulmaya devam edebilir miydi? Sanmıyordu, yanındayken sessiz, sakin ve makul tavrını koyacaktı. Bu oyunu ve fikrini kimseye açmayacağına bahse girerdi. Bu tür bir davranışın sonucunda, sevgili sosyetik dostları kızın ailesi hakkında ne düşünürdü? Bu oyun aslında ayağına gelmiş en büyük şanstı adamın. Böylece Conroy Jade'ye o çokça övdüğü kızların onun yanındayken ne kadar sığ insanlar olduğunu gösterebilecekti.

Üstelik onca zaman tüm içtenliğiyle yanında olacaktı, bu zamanı aleyhine çevirip ona kendini sevdirebilir, evlenmek için can atan bir kıza, etkisi altına giren şehvetli bir kadına çevirebilirdi onu. Conroy'un şu ana kadar baştan çıkaramadığı hiç kimse olmamıştı, öpüşlerini

reddeden ve büyüsünden kaçan hiç kimse... Jade de onlardan olup büyüsüne yenilecek ve sonunda onun öpüşlerinin bağımlısı olup birliktteliklerinin müptelası olacaktı. Yüzünde hain bir gülümseme belirirken, kızın bakışları sertleşti.

"Kabul etmeyeceğimi düşünüyorsunuz, öyle değil mi Ekselansları?"

"Tabii ki hayır." dedi alayla adam. "Siz cesur bir Leydisiniz. Bakın müstakbel nişanlınıza eş arıyorsunuz!"

Müstakbel lafıyla kız hırçınlaştı. "Gerçekten yaparım. Ama bunun için bu konularda daha usta isimler varken, neden benden yardım dilediniz?"

Conroy omuzlarını silkti. "Şayet sosyetik güzellerin aklına giriş yapacaksam, bunu neden sizin gibi güzel bir kadınla yapmayayım? Zeki bir kadınla!" Yakıcı bakışlarını kızın üzerinde gezdirmeyi sürdürürken, sözlerine devam etmeden önce Jade'nin yanaklarının kızarmasını bekledi.

Tava gelen Jade nefesi kesilerek titrerken kat kat kıyafetlerinin içinde ürperdi. Adam bunu hissetmişti, sinsice gülümsedi. "Doğru bir yerde ve doğru zamanda, sizin gibi bir Leydinin arkadaşlığı ile eğlenceli olabilir bu konular."

Jade şu ana kadar onun bu şartı kabul etmeyeceğinden emindi, ama yanılmıştı ekselans hemen kabul etmişti. Conroy dudaklarını dişlerinin arasına alıp ısırdı ve geri bıraktı.

"Tamam, artık benimle evlenmenizi istemiyorum." dedi.

Kız tokat yemiş gibi irkildi ve kalbine sanki bir hançer saplandı. Bir süre göz ucuyla suçlarcasına ona baktığını algılayamadı ve adam devam etti.

"Peki ya yanıma uygun eş bulamazsanız..."

"Bulacağım." diye atıldı. "Söz, teklifinizi kabul ediyorum. Size en güzel ve akıllı eşi bulacağım."

Bundan şüphesi olan Conroy'un gülümsemesi yüzünde dondu kısacık bir an. Kadın ciddi olamazdı. Bu kadar güzel ve zeki bir kız bu kadar ahmak ya da saf olamazdı! Ondan daha güzel, ondan daha zeki ve yine ondan daha saf bir kadın şu ana kadar görmemişti ki. Bu kadar zekâya bu kadar saflık fazlaydı.

"Sanırım ne demek istediğimi tam olarak anlatamadım Leydim." dedi inatla anlaması için kelimelerin üstüne baskı yaparak. "Sizden kırda at gezintisi, karanlık tiyatro salonlarında yapılacak gizli görüşmeler gibi kimsenin haberdar olmayacağı özel buluşmalar talep edebilirim. Benimle toplantılarda dans edeceksiniz, arabamda yanımda oturacaksınız. Sosyetenin genç kızlarının yüreğine tekrar kabul edilmem için yardımcı olacaksınız, bunun için en az dört veya beş davette kolluma girip bana eşlik edeceksiniz. Belki de gemiden indikten sonrada yanımdan ayrılmayacaksınız. Çok seferinde yanımızda kimse olmayacak belki de, çapkın bir adamın yanında Şaperonsuz gezerken adınız bile çıkabilir."

Kızın gözleri dehşetle parıldadı ama bu çok kısa süre sonra cesaretle kayboldu. "Sadece bu kadar mı?"

"Şaka yaptığımı düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Bu tür konular hakkında şakalar yaparak beni incitmek isteyeceğinizi düşünmüyorum. Siz o çeşit dalkavuklara benzemiyorsunuz. Elinize verdiğim koz... yani dolu silahla beni sırtımdan vurmak yerine, korumayı yeğlersiniz değil mi?"

Adam bir an kasıldı. Sözlerin ağırlığı yüreğinde hiç istemediği bir etki sağladı ama amaca giden yolda her şey mubahtı. "Haklısınız, öyle bir niyetim yok."

Tüm bunlara rağmen adamın sosyeteye karışmak gibi niyeti olduğundan emin değildi. Ah, evet. Ama söz konusu bu cadıysa bırak sosyeteyi, kralın karşısına bile çıkabilirdi. Her şeyi göze almaya razıydı. Ama eğer bu ufak oyunu Nathen'dan izinsiz kız kardeşini kullanarak olursa, aralarında kurulan dostluk bozulacaktı. Bu yüzden önceliği bu konuyu ona açmak ve bu eğlenceli zamanda ona yardım etmesini sağlamaktı. Ve bu çok zor olacaktı çünkü onun kardeşine olan sevgisi ve bağlılığı bazen Conroy'u korkutuyordu. Öte yandan leydiye onunlayken ne kadar birbirlerine uygun olduğunu gösterecek, onunla ilişkide bulunanların nelerle başa çıkması gerektiği hususunda iyi bir ders verecekti.

"Öyle ise anlaştık. "

Jade onun düşünme süresince gözünü bile kırpmamıştı. "Benim için de uygun Lordum."

"Pekâlâ. Yarın demirlenen limanda, akşam geziye benimle katıla-caksınız." Conroy kızın itiraz edeceğini düşündü, ancak sadece omuz-larını dikleştirmişti Jade. Kız vücudunu saran panik dalgasını güçlükle maskeleyebilmişti ama adam bunu hissetmişti gözlerindeki ürkeklikte.

"Size güveniyorum Ekselansları."

"Öyleyse yarın görüşmek üzere Leydim." dedi adam eline uzanıp, üzerine baştan çıkarıcı bir öpücük kondururken.

Şeytanla anlaşma yapılır mıydı? Conroy, görüşmenin bittiğini an-lamasını umarak baktı kızın yüzüne. Kendine gelen Jade elini derhal geri çekerek, yanaklarını ısıran hafif kızarıklıkla salona inen merdiven-lere doğru yürüdü. Ve durdu, aklına bir şey takılmış gibi usulca döndü.

"Gitmeden önce son bir şey daha var Ekselansları. Abime bu konu hakkında bir şey söylemezseniz sevinirim."

Conroy dönerek kıza soğuk bir bakış fırlattı. Ama ağzını açmadı.

Kız bir an için itiraz edecekmiş gibi görünse de omuzlarını silke-rek merdivenlere doğru döndü.

Jade balkonu terk eder etmez adam geniş omuzlarını silkti. Anlaş-mayı neden kabul etmiş olabilirdi ki bu kız? Onun sığ düşünceli bir kadını isteyebileceğini gerçekten düşünüyor muydu? Eğer öyle bir şey düşünüyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Conroy bu minik şeytanın daha önce parmağında oynattığı alımlaklara benzemezdi. Söz konusu sivri dilli bir lort kızı da olsa, kimse onu verdiği kararlardan döndü-remezdi. Bu iş artık inada binmişti. İnat da kazanma tutkusuna dâ-hildi. Kızın sarhoş edici gülümsemesi, öpülesi ve okşanası muhteşem göğüsleri aklına geldi. Hafifçe kızaran yanakları, pırıl pırıl parlayan zeki gözleri ve sımsıcak gülüşleri... Bu düşünceyi öfkeyle kafasından kovdu. Bu duyguları ile başa çıkmalıydı. Çıkabilmeliydi. Yanındayken çıkamayacağı kesindi, yoksa kızı ilk bulduğu duvara yaslayacak, çok konuşan dilini törpüleyecekti.

Zihnini sadece hedefine odaklamalıydı. Bu küçük şeytan onun ola-caktı ve bunu kendisi isteyecekti. Kendini beğenmiş Leydinin hislerine ne kadar çok saldırırsa, o da o kadar çabuk yola gelirdi. Ama Conroy bu oyunun her ikisi için de çok kolay olmayacağının farkındaydı. Çe-tin bir savaş onu bekliyordu.

12. BÖLÜM

"Ben şimdiye kadar,
yürek acısına kulaktan şifa verildiğini hiç duymadım."
William Shakespeare

Hazırlıklar sona erdiğinde, üzerindeki gerginlik ve sebebini bilmediği heyecan karışımı panik tüm dengesini alt üst etmeye başladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Maria rengi uçmaya başlayan kıza. "İyi görünmüyorsun!"

Elini yanağına sürtüp yutkunurken, "İyiyim." diye yalan söyledi Jade. Aslında elini ayağını nereye koyacağını ve nasıl davranacağını hiç bilmiyordu. Nasıl kabul edip kendi oyununda oyuncak olabilmeyi başarmıştı bu da ayrı bir konuyken, adamın onu tuşe etmesini ise hâlâ aklı almıyordu.

Ava giderken avlanmış gibi hissediyordu kendini.

"İyi olduğuna emin misin?" dedi Conroy ilgili bakışlarını genç kızın üzerine çevirerek.

Bu adamın yakıcı imalarına ve delici bakışlarına maruz kalan hangi insan kendini iyi hissedebilirdi ki? Yanlarında sessizce yürüyen Bayan Nora "Hasta mısın hayatım? Neden herkes sana sağlığını soruyor?"

diye merakla sorduğunda, artık çığlık atma raddesine geldi Jade. Dişlerini sıkarak, "İyiyim efendim, bunu nereden çıkardıklarını inanın bilmiyorum." diye yanıtladı.

Ne yaşlı kadın ne de Maria aldığı yanıttan tatmin olmamıştı ama ses etmediler. Serin havanın bağrını yararak araçların olduğu yola geçtiklerinde, saygıyla açılan kapıdan ilk Bayan Nora girdi, sonra Maria binmek için hamle yaptı. Tam Jade arkalarından gelecekti ki "Ah tatlım, bir dakika." dedi abisi koluna dokunarak. "Sana bir şey söylemeyi unuttum. Biz sizinle şimdi gelemeyeceğiz. Öncesinde ufak bir işimiz var."

Jade kaşlarını çattı. Son dakika bu da nereden çıkmıştı? Peşlerine kuyruk gibi sürekli uyuklayan Bayan Nora'yı taktıkları yetmezmiş gibi, bir de abisinden beklenmeyen tepkiler almaya başlamıştı.

"Bundan neden benim haberim yok?"

"Unutmuşum söylemeyi, benim hatam." dedi Nathen, araca geçip kardeşine elini uzatırken. O kadar sıradan ve havadan sudan bahseder gibiydi ki bu konudan, Jade bir an onun ilgisizliğine tepki olarak olduğu yerde donup kaldı.

Abisine kızgın bakışlar atarak tam adımını araca atıyordu ki, atların yanlarında patlayan silah gibi bir şeyin sesiyle hayvanlar huysuzlandı, araç hareket edince Jade irkilerek gerilemek istedi fakat kat kat eteklerine takılan topuğu yüzünden dengesini kaybetti. Tam sert zemini öpeceği endişesiyle gözlerini kapatmıştı ki, kendini sert ama emin bir sıcaklıkla bütünleşir hissetti. Korkuyla kapanan gözlerini derhal açarak, ona tepeden keyifle gülümseyen adamın yüzüne şaşkınca baktı.

"İyi misiniz Leydim?" diye sordu Conroy bu sefer endişesini belli eden sesiyle. Gözlerinde gördüğü panik miydi, kor muydu, yoksa her ikisinden de var mıydı?

"Biri bir daha bana iyi misin diye sorarsa, yangın var diye bağıracak kadar mükemmelim Lordum." dedi dişlerini sıkarak.

Kollarındaki yumuşak bedeni aslında hiç salmayı planlamayan Conroy genç kızı abisinin destekleyen ellerine teslim ederken, Jade o korunaklı kollardan kopmak istemez gibi garip bir inleme koyuverdi.

"Sizi iyi görmek beni mutlu ediyor Leydim." diyerek arkasından araca bindi Conroy. Jade hemen cam kenarındaki yerini alırken, karşısında Nora teyze, yanında Maria, onun yanında abisi ve tam karşısında Conroy duruyordu. Üstelik onca kişi varken bile Conroy ile arasında azami bir mesafe koymaya dikkat ediyordu.

"Üzgünüm hayatım, benim de haberim yoktu." dedi Maria ciddi bir pişmanlıkla. Arkadaşının kucağında çekiştirip durduğu buz gibi olmuş eline uzandı sevgiyle.

"Zaten çok fazla yalnız kalmayacaklar, hem Conroy ona bizim yerimize göz kulak olacaktır Maria, üstelik Nora teyze de kardeşime arkadaş olma konusunda gönüllü oldu. Ona minnettarız." dedi Nathen gür sesinden uyarıcı titreşimler yayılırken.

"Elbette." diyen adama inat, "Sence bu kurda kuzu emanet etmekle aynı şey değil mi abi?" diye sordu kız görgü kuralarını hiçe sayarak.

Onun bu kabalığına Nora teyze bile sertçe bakmıştı.

Boğazını temizleyen Nathen huysuz bir tutumla yerinde kıpırdanarak, "Ben arkadaşıma güveniyorum, o asla ihanet etmez." dedi uyarıcı bir tutumla. "Değil mi Conroy?" der gibi bakarak.

Jade pencereden dışarıyı seyrederken, onu havada yakalayan ve sıkıca saran güçlü kolları düşünmemeye çalışıyordu. O birkaç saniyelik an binlerce yıllık anı taşır gibi zihnini meşgul ediyordu. Kokusu, dokunuşundaki eminlik, bakışındaki sıcaklık aklına geldikçe boğuluyor gibi oluyordu. O planına ihanet etmeyebilirdi ama adamın ona yaşattıklarıyla kız kendine ihanet ediyordu. Ne zaman o anı düşünse bedeni hâlâ karıncalanıyor, tenini yobaz bir sıcaklık basıyordu. Lanet adam ona ne zaman varlığını hissettirse, saçma bir kızarma ritüeline tutulmuştu zaten, buna bir de titremenin eklenmesi şart mıydı?

"Sizin anlaşmanıza sevindim. Ne zaman erittiniz buzlarınızı?" diye sordu Nathen kaşlarını kaldırarak.

"Son derece mantıklı bir konuşma geçti aramızda. O bir beyefendi biliyorsun." dedi Jade, hem de kafası milyonlarca saçma sapan ön yargıyla dolu bir adamın kalın kafalı bir beyefendi olduğunu savunurken.

Ve lanet olsun ki, kafası çalışan bir adamdı o!

Üstelik yakışıklıydı. Bir de ince mizahı vardı. Herkesin anlattığı kadar kara bir kalbi, herkesi hipnotize eden bir de kara büyüsü vardı. Kibirliydi ama bu tutumu ona ulaşılmaz bir çekicilik sunuyordu. Küstahtı evet ve lanet olsun küstahlardan nefret eden kız onun bu tutumundan bazen keyif alıyordu.

Bu anlaşmayı asla kabul etmemeliydi. Tanrı ailesini üzdüğü için onu cezalandırıyordu. Belaya bodoslama dalan ilk salaktı. Şimdi düşünüyordu da... düşünmese daha iyiydi çünkü ava giderken avlandığı gibi bir hisse kapılıyordu. Bu adam karşı koyulamaz bir tayfun gibiydi, uğradığı yürekleri de hayatlar gibi yerle bir ettiğini çok kez duymuştu. Kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. Ama ona karşı öne sürdüğü onca saçma sapan bahaneden sonra ne yapabilirdi ki?

En doğrusu ona eş bulmaktı. Böylece Jade milenyuma gitmenin yollarını ararken, aile şereflerine gölge düşürmemenin çaresini de bulmuş olacaktı. Abisi bir daha hata yaparsa onunla bir ömür konuşmazdı. Annesi yüzüne bile bakmazdı, bundan emindi. Babasını hasta etmeyi de düşünmüyordu. Üstelik kimi kandırıyordu, geleceğe de kaçamazdı artık, o aptal taş çalışmayı bırakmıştı, çalışana kadar burada rehindi yine.

Bakışları dalgınca yana kaydı ve karşısındaki abisiyle koyu bir sohbete dalan adamı kaşlarını çatarak izlemeye başladı. "Şayet sosyeteye giriş yapacaksam... bana uygun bir eş için birinin yardımını alacaksam, bunu neden sizin gibi güzel bir kadınla yapmayayım ki?" demişti ukala.

Onda sayısız güzelin içinde vasat bir görsele dönen kıza iltifat etmişti.

Kirpiklerinin uzunluğunu, kuvvetli çenesini izlerken, bir an nefesi hızlandı Jade'nin. Sesi, sesi insanı şarkı dinlemişçesine etkisi altına alıp hayal diyarlarına sürüklüyordu. Birçok erkek ona güzel olduğunu söylemişti evet. Defalarca baştan çıkarmak için akla hayale gelmeyecek yollar denenmişti ama hiçbirinin onca büyük çabası bu adamın kendinden emin bakışıyla boy ölçüşemezdi.

Üstelik çok kez güzel iltifatlar duymuştu ama pek azı bu kadar ateşli bir biçimde içine süzülerek yüreğini hoplatırken, ona olan tutkusunu dile getirmeye cesaret edememişti.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Maria. "Yanakların kızarmış gibi."

"Şey, aracın içi biraz kalabalık ya... Sana öyle geldi galiba." Eldivenli zarif elleriyle yüzünü yelpazeledi. Kafasını karanlık sokağa ve yanlarından geçen lüks at arabalarına çevirdi. Başının ağrımaya başladığını hissettiğinde, abisinin kaş altından onu endişe ile izlediğini gördü.

"İstersen abini ikna edebilirim." dedi Maria üzgünce. "Gitmeyiz bir yere ve... Tanrım, bunu yapmak zorunda olduğundan emin misin Jade? O... O?"

"Hayır." dedi Jade. Sesindeki tedirgin ürkeklik hoşnutsuz olduğunu açığa vursa da saklamaya çalıştı. "Ama fazla seçeneğim yoktu. Aksi takdirde onunla evlenen kişi ben olacağım."

Ona acıyan gözlerle bakan Maria, "Ah hayatım. Her ne kadar iyi bir adam olsa bile... O ve sen! Nasıl olacak? O çok..."

"Çekici..." diye tamamladı sözlerini Jade. Üstelik baştan çıkarıcı derecede cazibesinin dışında, ağzı iyi laf yapıyor ve beyni mükemmel çalışıyordu.

"Ve..." diye devam etti Maria kısık sesle.

"Kadınlara karşı vicdansız! Kusursuz çekiciliğini kullanıp, çok kadının kalbini kırıp hiç arkasına bakmadan ortadan kaybolduğunu duydum."

"Ama seninle oynamıyor." Değil mi, der gibi bakıyordu gözlerine.

"Bilemiyorum. Bence o reddedilmeye alışık değil, ben ona bu yüzden cazip geliyorum."

"Tuzağına düşebilir, seninle evlenmekten vazgeçtiğinde acı çekebilirsin. Bilirsin, intikam soğuk yenen bir tatlıdır. Ava giderken avlanmandan korkuyorum. Tutku yaydan çıkmış ok gibidir, hedefini vurmadan işi bitmez. Aşk oyunlarında tecrübeli değilsin."

"Âşık olduğum falan yok, sadece..." diye homurdandı kısık sesle Jade, kaşları sinirle çatılmıştı yine.

"Ee yani, onu reddetmeyi bilinçli olarak yapıp dikkatini mi çekmeye çalışıyorsun?"

"Ah Maria, bazen kafan nasıl çalışıyor açıp içine bakmak için can atıyorum. Saf mısın şeytan mısın anlayamıyorum."

"Uf..." dedi ne demek istediğini yine anlamayan Maria. "Peki, abin buna izin verecek mi? Yani onunla evlilik düşünmediğin halde yan yana görülmene!"

"Geleceğimiz için, onunla görüşmek zorunda olduğuma ikna ettim abimi. Evleneceğimizi düşünüyor hâlâ. Bundan neredeyse emin hatta." Küstah bir biçimde güldü. Maria'nın korkuyla beyazlayan yüzü şokla kıza dönmüştü. Jade'nin gözleri sinsice kısıldı. "Ona bir şey söylemedin, öyle değil mi Maria?"

"Hayır."

"İyi, abim bilmesin. Zaten bu iş bittiğinde tüy kadar hafif olacağım."

Maria Jade'ye doğru iyice eğildi, gözleri alev alev yanarak sesini daha fazla alçalttı. "Sen bu işi çok hafife alıyorsun ama Ekselanslarının kadınları kandırıp kalplerini çaldıktan sonra ağza alınmayacak kadar kötü şeyler yaptığı söyleniyor. Üstelik şu ana kadar cazibesine hiç kimse karşı koyamamış. Aşkına direnememiş. Evli ya da bekâr, kafaya taktığında yatağından geçmeyen kimse kalmamış. Ya senden intikam almak isterse? Ya sen de âşık olur ve başkası yerine onunla evlenmek istersen ve bunu gururundan söyleyemezsen... ve o da seni görmezden gelirse ne olacak?"

Dehşete kapılmış gibi gözlerini irileştiren Jade, numarasını kocaman bir gülümsemeyle bozarak yanıt verdi. "Nasıl ağza alınmayacak şeyler yapıyormuş bakalım? Mesela zevk çığlıkları eşliğinde onların iffetini elinden mi alıyormuş? Çok ahlaksızca."

"Jade..." dedi Maria. Bu durumdan rahatsız olduğunu belli ederek cırlarken ve utançtan kızarmış yanaklarıyla bocaladı. "Bir kadının iffeti sadece kocasına aittir."

"Bunu söyleyen sen misin cidden? Unuttuysan hatırlatayım hayatım, sen ve abim evlenmeden önce mercimeği..."

"Lütfen, söylediğime pişman etme beni. Hem biz nişanlıydık. Nişanlıyken bunlar normal sayılabiliyor asillerin dünyasında."

"Hah. Kendini kandır..." diyerek yaklaştı Jade. "Şimdi biz de nişanlı sayılıyoruz ya Ekselanslarıyla, abim bunu atladı sanırım. Ne kötü!"

"Jade..." dedi Maria artık korktuğunu iyice belli ediyordu. "Lütfen evlilik gecesinin kutsallığına dokunma, o çok başka ve herkesin bir kere deneyimlemesi gereken bir mucize. Mahvetme bunu." Sesi pişmanlıkla kısıldı. "Sonra hep keşke dersin."

"Şaka yapıyordum canım."

Aslında yarı şaka yarı ciddiydi söyledikleri. Conroy ve onun ayıp şeyler yaptığı düşüncesi, kızın göğsünde garip kımıldanmalara neden oluyordu. Bunu daha önce de defalarca düşündü, sonunda kendine itiraf etti. Tüm canlılığıyla bir film şeridi gibi her şey gözünün önüne yağmaya başlayınca, göğsü kabardı, nefesi daraldı. Milenyumdaki, üst katında oturan arsız kızlar geldi aklına. Zevkten çığlık atan sesleri ve sürekli duvara vuran yatağın gıcırdamasına karışmış keyifli inlemeleri...

Ekselanslarının onun yarı çıplak vücuduna ateşli gözlerle bakışını düşündü. Teni karıncalandı, solukları hızlandı ve bedeni ısındı. Sonra ellerinin daha önce gözlerinin dolaştığı yerlerde dolaşmasını, zevk içinde inlemesini sağlayan dokunuşlarının bedenini mühürlemesini... Ve araç birden sarsılınca, daldığı âlemden korkarak sıçrayan Jade, dehşetle omuzlarını silkti.

Zevk. hah! Böyle bir şeyin zevk verebileceğini nasıl düşünebilirdi? Birinin içine girip her yanını delik deşik edeceği hissi, nasıl zevkli bir eylem olurdu ki? Hele bu kadar iri bir hergelenin dokunuşlarının ve ona hükmeden bedeninin...

"Korkma, bana bir şey olmayacak." diye azarladı yengesini. "Seni gerçekten kötü etkiliyor bu saçma dedikodular. Millete kulak vermeyi bırak. Ben ne yaptığımı biliyorum. Oyuna gelmeyeceğim, bir iki güzel sözle, bir bakış iki öpüşle beni yolumdan caydıramaz."

***

Bir at kişnedi ileride bir yerden, asi bir rüzgâr eteklerine sataşarak kavga etti hışırdayan geveze kumaşıyla. Tüm bu kışkırtıcı romantizme karşı Jade, altta kalmamanın verdiği rahatlıkla Conroy'a küstah bir bakış attıktan sonra gözlerini yola çevirdi. Nathen arabayı alıp gittiği için ve onlara bir iyilik yapıp aralarından birkaç saatliğine çekildiği için, Conroy da Jade'nin özgür halinin keyfini sürerek kendi aracıyla yola devam etme düşüncesindeydi.

Bu kadın onun öfkesini sınıyordu. Bu da onu canından bezdirme yöntemlerinden biri olsa gerekti. Conroy'un sinirlerini gerecek ve amacına ulaşarak paçayı kurtaracaktı fakat bu sefer yanıldığı ve bilmediği şey; Conroy'un onun çevresindeki o dalkavuk erkeklere benzememesiydi.

Asla pes etmez, istediğini almadan ipin ucunu bırakmazdı. Eğer amacı içinde çokça mücadele olan bir aşk oyunuysa bunu ona sunacaktı. O her ne kadar konuşmalarında imalarına bolca yer vererek bu küçük numaraları devam ettirse de, adamı yıldıramaz ve hiçbir zorlukla etkileyemezdi. Tanrım, bu ona ceza olmalıydı.

Kadın bir ilah kadar göz kamaştırıcı, bir büyücü kadar görkemli ya da bir Siren kadar güzel olabilirdi, fakat Conroy, Siren'lerin güzel seslerinden etkilenip onlara boyun eğmeyecek, kendini geminin direğine bağlatan salak Ulyses kadar hareketsiz olmayacaktı. Büyülere karşı kalkanı vardı; zekâsı...

"Güldüğünüz zaman Leydim... O zaman bu oyundan cayarak, sizi hemen en kuytu yerde tüm saflığınızla izlemek istiyorum. Bir ömür..." dedi kıza mesafeli bir baş uzatışla. Sesindeki samimiyet ve içtenlik yapmacık değildi, aksine ona hissettiği ciddi bir beğeniydi.

Conroy ilk defa oyunları bir kenara bırakmış gerçek duygularını dile vurmaktan çekinmiyordu. Hemen arkalarında yarı uyuklamakta olan Nora teyzeye bakış atan Jade, kalbinin ağzından fırlayıp gideceğini düşündü. O koyu kahvelerini, sıcak bir çikolata gibi kızın içine aktıkça, oturduğu yerde dikleştirdiği bedeni kaskatı kesiliyor, o tatlı dili zehir misali kanına karışıp aklını bulandırdıkça, henüz aşka aç olan genç kız hayalleri onu avucunun içine alarak çıkmaza sürüklüyordu. Hayır, Jade özgür olacak, hiçbir zaman otoriter bir kocanın emri ve itaati altına girmeyecek ve bir gün o lanet taşı çalıştırmanın bir yolunu bulup; yine milenyuma dönecekti.

Conroy, kızın karmaşık yapısını, sık sık bocalayarak aldığı soluklarından gerilen göğüs kafesini izledi. "İstersen bu oyundan vazgeçebilirsin. Hâlâ yolun başındayız." diye öneride bulundu ciddiyetle.

Bu sözlerle genç kızın ona donuk bir ifadeyle bakmasına ve her an kabul edecekmiş gibi heyecanlanmasına neden oldu. "Sizi temin ederim, bu bir oyun değil Ekselansları," Yutkundu. "sizinle bir anlaşma

yaptık, bu anlaşmanın şartlarını sonuna kadar yerine getireceğinizi umuyorum."

Beyazlamış yüzünde yeşeren alaycı gülümsemesini görmezden gelen Conroy, kolunu kibarca ona uzattı. "Artık gidelim mi? Sokak bu saatlerde bir leydinin gezeceği kadar güvenli değil." Saçlarını rüzgârdan sakınan Jade adamın koluna girdiğinde, hamlesi ürkekti. Sol tarafından gelen kıkırdama sesi üzerine yana döndü. Az önceki sohbeti yaparken unuttukları Nora teyze, beğeni dolu bir bakış attı ikiliye ve sonra kaşlarını çatarak boğazını temizledi uyarıyla.

"Ben genç değilim çocuklar, arabacıyı artık çağırsanız da biz de yola çıksak. Nathen gideli epey oldu."

Ona başıyla kibar bir jest yapıp ileride bekleyen arabacısına baktı Conroy, gelmesini işaret ederken duyduğu rahatsızlığı bastırmaya çalıştı. Bu kadın olmasaydı bu gece Jade'yi baştan çıkarıp, ona aralarındaki çekimin ne kadar kuvvetli olduğunu kanıtlayabilirdi.

"Şey, Ekselansları bir de..."

Conroy gözlerini genç kızın hafif kızılların dalgalandığı yanaklarına çevirdi. Bu kız aklını karıştırıyordu. Arsız mıydı, yoksa el değmemiş bir papatya mı? Gözle görülür bir mesafede genç kıza eğilerek, "Şey ne?" dedi, sesini bilinçli olarak kulağına üfleyip, soluklarının hızlanmasını ve heyecanlanmasını keyifle izleyerek.

"Bana bu kadar samimi davranamazsınız..." dedi kız sonunda soluk soluğa. "Yani sonuçta biz bu iş bittiğinde ayrılacağız, insanların hafızasında birbirine âşıkmış gibi dip dibe gezen bir çift değil, mesafeli bir çift bırakmak isterim."

Adam kaşlarını kaldırarak baktı kıza. Cidden hâlâ ayrılacaklarına inanıyor muydu? "Size yeniden hatırlatmam gerekecek sanırım Leydim. Yaptığımız anlaşmada sadece bana bir eş bulmanız konusu geçmişti, benim bir centilmen gibi davranma zorunluluğum yoktu."

"Ama siz, centilmensiniz değil mi Ekselansları?"

"Yerine göre, bundan kuşkunuz olmasın." dedi açık imasını çekinmeden belirterek. Kadını baştan aşağıya arsızca süzdü. Jade nefeslerinin artık bir motor kadar sesli ve hızlı çalıştığını adamın da hissettiğini

biliyordu. "Ben içimden geldiği gibi davranmayı severim Leydim. Eğer davranışlarım sizi mahcup duruma düşürecekse, bu oyuna..."

"Hayır! Hayır." diye atıldı korkuyla Jade. Bedeni çaresizlikten kaskatı kesilmişti yine. "Ben kolay kolay mahcup olmam." dedi al al olmuş yanaklarıyla bunu yalanlayarak.

Bakışlarını utangaçça kaçırdı. Adam şu halde onu kollarına çekerek utanmanın nasıl bir şey olduğunu kanıtlama isteğini içine gömdü. Konuşurken kuruyan dudaklarına baktı. "Sadece siz ne için bir araya geldiğimizi unutmayın yeter." Bakışlarını kaçamakça adama çevirdi. "Kadınlarla flört ederken dikkat edeceksiniz değil mi? Evlilerle değil, bekârlarla ilgileneceksiniz."

Yüzünde kibirli bir alay oluşan adam, "Ah bundan hiç şüpheniz olmasın, ben kullanılmış mal almayı sevmem." dediğinde buz gibi bir ürpermeyle irkilen Jade, başını biraz geriye doğru atarak adamı dehşet içinde inceledi.

"Ben de kullanılmış mal almazdım, haklısınız. Hele sizin gibi ayağa düşmüş bir çapkını asla kabul etmezdim." dedi gururla. Bu çıkışı beklemeyen adam afalladı. Erkekler kadını 'kullanılmış mal' görürken kendilerinin de aynı ölçüde, hatta daha fazla kullanıldığını ne çabuk unutuyorlardı.

"Erkek kibriniz ne kadar büyükmüş."

"Erkek kibrim sen konuştukça daha da kabarıyor." dedi adam kızgınca. "Şu yüzünüzdeki şaşkın ifadeye bir çözümüm var elimde, ama bunu yaparsam, Nora teyze ya şemsiyesiyle kovalar beni, ya da kalpten gider." Kızın bir karış açık unuttuğu ıslak dudaklarına istekle bakarak göz kırptı. Sanki dokunmadan öpüşüyordu. Kızın teni karıncalandı, eteğini sımsıkı kavrayan avuçları terledi.

"Ekselansları." diye uyardı Jade ağzını kapatırken.

"Elbette. Sizi değil, başka leydileri baştan çıkaracaktım. Unutmuşum."

"Lütfen, sizi ciddiyete davet ediyorum."

"Ekselansları, gideceğimiz yer ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Bayan Nora teyze, artık sıkılmışlığını belli ederek. Çok kibar ama uykucu bir kadındı.

Önündeki araçlar dolayısıyla yerinden kıpırdamayan atın gelmesini bekleyen Conroy, yanındaki Jade'nin koruyucusu yaşlı Nora'ya bir bakış attı. Kadın kızı koruyacak değil de, daha çok uyuyacak bir yer arama telaşında gibiydi.

Kocaları etrafından kışkışlayan ünlü 'Leydi Koca Kaçıran Jade'nin bile sosyete partilerine şaperonsuz katılması imkânsızdı.

Altmışlarının ortasında olan yarı uykulu Bayan Nora, ufak tefek ve zayıf bir kadındı; üstelik sokakta aracını beklemekten de çok rahatsız olduğu her halinden belliydi.

Her ne düşünüyorsa artık kıza sevgiyle bakan Bayan Nora, ona kaşlarını çatmadan duramıyordu. Sonunda araç gelebildi. Bayan Nora cam kenarındaki köşesine çekilerek, "Biraz kafamı yaslayacağım ama gözüm üstünüzde." diyerek uyarırken, daha gözlerini kapattığı an başladı horlamaya. Jade kıkırdamamak için dudaklarını dişledi, Conroy keyifle sırıttı. Araç ufaktı ama konfor bakımından iyiydi. Tek sorun küçük arabada rahat etmek için iri adam biraz sıkıntı içinde olacaktı. Conroy gözlerini Jade'nin yüzüne dikerek bacak bacak üstüne atarken, yanlışlıkla ayağını kadının bacağına değdirdiğinde, verdiği tepki görülmeye değerdi.

Conroy keyifle parlayan gözlerini kızın gözlerine odakladı, kız bakışlarını ufak aracın içinde kaçamakça dolaştırmaya kendini zorladı.

Jade aslında nefes alırken bile zorlanıyordu. İçinde neler olduğunu bilmiyordu, bir de bu adam ona baktığı zaman nefesini tutmak gibi garip bir huy edinmişti. Aracın içini farklı bir koku ve içlerini kışkırtan bir büyü sardı. Ne erkek nefeslerini düzgün soludu, ne kız tuttuğu titrek nefeslerini rahat verdi.

Adam kızın yüzündeki düşünceyi okumak ister gibi gözlerini kıstı. Ancak kız bu tür duygularını ele vermemek için kendini eğitmişti ama bu kez başarılı olamadı. Araba hareket ettiğinde, bir süre sessiz kaldılar. Jade duygularını belli etmeme konusunda üstün bir yeteneğe sahip olduğundan, Conroy'un sadece yüzüne bakarak düşüncelerini okuyamadığı tek insan olmuştu. Keşke hakkında ne düşündüğünü bilebilseydi. Ondan az da olsa etkilendiğini artık biliyordu, dokunduğunda titrediğini, yaklaştığında nefeslerinin hızlandığını ve dikkatle yüzüne

baktığında utandığını, yanaklarının kızarırken gözlerini kaçırdığını biliyordu. Ve bu tepkilerin ne anlama geldiğini de, ama kafasının içinden neler geçtiğini bilmiyordu. Bu da, ona asla güvenmemesi konusunda yeterli bir gerekçeydi. Onunla birlikte olmak istemeyen bir kadın neden ona böyle tepkiler versindi ki?

Conroy'un kafası iyice karıştı. Bu kız ne yapmaya çalışıyordu? Jade karanlığın içinde parlayan gözlerin düşünceli bir kurnazlıkla kendisini seyrettiğini görünce gülümsedi. "Korkuyor musunuz?"

"Siz?" dedi soran gözlerle bakarken adam.

"Hayır."

"Ben korkuyorum." dedi adam çapkın dudaklarını kıvırarak.

Leydi tek kaşını alayla kaldırdı. "Bana hiç de kadınlardan korkacak bir tipiniz var gibi gelmiyor."

"Sizden sonra hiçbir kadının bana çekici gelmemesinden korkuyorum. Yalan mı söyleseydim?"

"Emin olun erkekler hakkında öğrendiğim tek şey varsa, o da maymun iştahlı olduklarıdır. Birazdan güzel kızları görecek ve özünüze döneceksiniz. Rahat olun, korkunuz geçecektir eminim ki."

"Çok erkek tanımış gibi konuşuyorsunuz." Sözleri alaylı olsa bile gözleri ciddiydi.

"Çok fazla tanıdım Ekselansları." dedi Jade ciddiyetle başını dikleştirerek. Evet, milenyumda garson olarak çok fazla adama hizmet etmişti. Her çeşit kibir budalasını görmüştü.

Adamın çenesindeki kasları titreşti ve gevşedi. "Çok sevgiliniz oldu mu? Ya da..." dedi sesini alçaltarak... "Âşık..."

Kız güldü. Kısa bir süre sessizce yüzüne baktığı adam için gelecek bu cevap, bir asır gibi uzadı. Conroy onun ne kadar dürüst olduğunu biliyordu. Eğer böyle bir şey olduysa mutlaka söyleyecek kadar yürekliydi bu kız. Nefesini tutup yutkunurken, aklına üşüşen kötü ve teorik düşünceleri kovalamaya uğraştı. Bir başkasının ona dokunabilecek ya da gözlerine bakabilecek olması ihtimali kalbine kızgın şiş saplanmış gibi canını yaktı. Sorduğu soruya pişman olmuştu, hele ki cevabının

gelmesi böyle uzadıkça... derken Jade tebessümle o yarılmış nar güzelliğindeki dudaklarını oynattı.

"Aşkı bulsaydım, onu yaşardım ama aşkı bulamadığım için sizin karşınızda oturuyorum, öyle değil mi?"

'Tanrıya şükür' diye içinden geçiren Conroy, rahatlamış bir vaziyette oturduğu yerde gevşedi. Aşk diye bir saçmalığa inanıp kendini mahvetmemişti Jade, bu sayede bekâr kalıp kendini koruyarak şu ana saklamıştı. Bu fikirle az evvel ki gerilen kasları hafifleyerek normal haline dönüklerinde, derin bir nefes alarak konuştu. "Aşk diye bir şey yok zaten Jade. Yaşlı tesellisi, kadınların üremesi için uydurulmuş bir masal. Bu kadınların uydurması, erkeklerin yalanı... Sadece aşk yapmak var. O da birkaç dakika sürüyor seni temin ederim. Tenin çekimine aşk derler. Bazen bir geceliktir aşk, bazen haftalar sürer ama sonunda biter. Zamanla o çekim yerini sevgiye ve değer verecek biriyse şayet saygıya bırakır."

Leydi Nora sesli bir kahkaha attı. İkisi biden ona bakınca, kadının rüyasında güldüğü anlayarak panik duygularını yatıştırdılar. İkisi de bir an soluğunu tuttuğunu saklamadı.

Duyduklarından iyice rahatsız olan Jade'nin dudaklarına keyifli bir gülümseme yerleşmişti ama adam dudaklarına bakınca, kendi ağzını dişlerinin arasına alarak ısırdı ve Conroy inat ederek sivri bir yayın ucuna sarmış gibi mıhladığı edepsiz göz süzüşlerini, ardı ardına fırlatmaya devam etti.

Kızın yüzündeki gülümsemesi, adamın bakışındaki yoğunluk sebebiyle soluksuz kalırken silinmişti. "Şişt!" yaptı kızgınca, yanındaki kadına utangaç bir bakış atıp uyuduğundan emin olurken.

Conroy dişlerini göstererek tatlıca güldü. Tanrım bu adam onun aklına duâ ettirmeye ne meraklıydı. Eğer gülüşündeki masumiyeti öpse bulaşır mıydı ona da? Bu düşünceye kızarak arabanın penceresinden dışarıyı seyretmeye başlamıştı.

"Varacağımız yere yaklaştık."

"Ne kadar yazık! Sizi izleme zevkinden mahrum kalacağım."

"Lütfen Ekselansları, beni zorlamayın..."

"Seni zorlasaydım tatlım, emin ol şu anda bedenin çırılçıplak bedenime dolanmış olurdu." dedi kısık sesle ve araç durunca genç kıza daha fazla sokulup, inmesi için elini uzattı. Jade soluksuz kalarak olduğu yerde dondu ve uyku sersemi yerinden kalkan Nora teyze "Hadisene kızım, ne duruyorsun kapı girişinde?" diye azarlayınca ancak kendine geldi. Ama çok geç kalmıştı.

Arsız herif yağlarını eritecek cinsten bir göz süzüşle eline uzanmış ve dışarı çıkması için onu davet ediyordu. Eli eriyordu sanki avuçlarında. Hayır, sadece dokunduğu yeri değil baktığı yerleri de eritiyordu gözlerindeki ateşle.

Arabadan indiklerinde, Jade Conroy'un yanından hızla uzaklaştı ve Bayan Nora'nın koluna girdi. Böylesi daha iyi ve daha güveliydi. Conroy sinsice sırıtırken, ona aldırmayan kız ve yaşlı kadın konuşarak önden önden yürümeye başladılar. Ve Nora teyze her ne dediyse kulaklarını bir kıkırdama sesi aldı. Bu o kadar masum ve güzel bir sesti ki, adamın bedeni gerildi.

Conroy kızın gülen yüzüne, parlayan gözlerine ve kıpırdanıp duran ağzına baktığında, boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Jade arkasını dönüp ona tatlıca göz kırptığında, boğazındaki düğüm çözülerek kaydı ve bir kaya gibi midesine oturdu. Bu kızın yanında bu kadar keyifleneceğini hiç hesaba katmamıştı. Kadına bir şeyler anlatan Jade çaktırmadan arkaya baktı. Kızın bu bakışlarını yakaladığında, gözlerinde yer eden vahşilik ve açlık, adamın bedenini çepeçevre sararak bir dalga gibi kasıklarına kadar aktı.

Conroy hiç çekinmeden bakışlarını, kat kat elbisenin altından bile diri olduklarını belli olan kalçalarına indirdi. Kız ağzını şaşkınca araladı. Hiçbir erkek ona bu şekilde cesurca bakmaya cüret edememişti, ondan başka! Kızararak gözlerini adamınkilerden kaçırdı ve refakatçisiyle merdivenleri çıkmaya başladı.

Bu gece zor geçecekti, anlaşılmıştı.

İçeriye girdiklerinde ışıltılı avizelerin, görkemli masaların, kristal bardakların süslediği salonun, sosyetenin gözlerini kamaştıracak kadar abartıyla dekore edilmiş süksesinde şık bir ambiyans onları karışladı. Daha adımlarını attıkları an odak noktası haline gelmeleri de

kaçınılmazdı zaten. Aslında bu memlekette çok fazla tanıdıkları yoktu ama gemiden gelen tanıdıkları onlardan evvel dedikoduları körükleyince, haliyle tanıyan tanımayan tarafından ilgi odağı da onlar olmuştu. İlginç bir birleşimdi sonuçta. Koca Düşmanı Jade, kadınların Kalpsiz Prens'i Conroy ve ufukta gözüken bir birleşme.

Jade kadınları tek tek büyük bir otoriteyle Conroy'a gösterip tanıştırırken, her tanıştırdığı kadını kendisinden itmeyi başaran bu odun, ruhsuz, zalim adamın araçtaki o çekici ve yoldan çıkarıcı nazik şeytanla aynı adam olup olmadığına inanamıyordu. Acaba araçtan inerken biri bu huysuz adamın tüm duygularını çekip içinden çalmış mıydı? Adam resmen kadınlara böcek gibi davranıyor, kiminle flört etmesini sağlasa, illa kızları kendinden korkutacak bir yol buluyordu. Kibirli, soğuk, hatta bazen küçük düşürücü zekâ oyunlarından çekinmiyordu.

İyice gerilen ve her an çileden çıkacak gibi öfkelenen Jade, sinirlerini biraz olsun yatıştırmak için ondan kaçarak kalabalığın arasına daldı. Amacı balkona çıkıp biraz hava almak, eğer kuytu bir yer varsa çığlık atarak sinirlerini yatıştırmaktı ama başaramadı. Daha yolu yarılamadan önüne çıkan bir lortla, tüm hayalleri suya düştü.

"Leydim..." dedi Lort Lain hevesli bir atılımla. İzinsizce eline uzanıp dudaklarını eldivenli eline dokundururken, "Sizi burada görmek ne şeref." diyerek tebessüm etti.

"O şeref bana ait Lordum." dedi Jade kibar bir reverans yaparken. Adam kızın elini bırakmak yerine çekiştirerek duvar dibine yönlendirirken, "Sizin buraya Kalpsiz Prens'le geldiğiniz söyleniyor, doğru mu?" diye sordu kederli bir sesle.

"Evet. Ekselansları büyük bir nezaketle bana eşlik ediyor."

"Sahiden nişanlandınız mı?" diye sordu adam patavatsızca.

"Hayır, bunu da nereden çıkardınız?" dedi Jade de bocalayarak.

"Sosyete bu konuyla çalkalanıyor ama inanın, çok sevindim. O barbar adam sizin gibi nazik ve güzel bir kadın için çok yanlış bir seçim olurdu."

Jade adamın yukarı kaldırdığı ve tekrar öpmek için hamle yaptığı elini tam çekecekti ki, arkasında beliren boğaz temizleme sesiyle, buna

gerek kalmadan adam kızın elini hızla bıraktı. Hem de sanki ejderha görmüşçesine irice açtığı gözleriyle bir adım gerileyerek.

"Sanırım sizi soruyorlardı Lordum, izninizle." diyerek adamı etrafından kovalayan Conroy, Jade'yi dirseğinden yakalayıp sahiplenici bir tutumla yanına çekti. Kız öfkeli gözlerini ona sertçe bakan adama çevirdi.

"Bir şey mi vardı Lain?" dedi gülümser gibi yapan dudaklarının aslında onu parçalayacakmış gibi gerilmesiyle.

"Yo... Yok Ekselansları." dedi korkudan titreyen adam, saygıyla reverans yaptı. Conroy kibar olmaya çalışarak karşıladı bu selamı, rengi kaçmış olan Lain'e zoraki bir gülümseme hediye ederek "Sizi gördüğüme çok sevindim." deyip kendine çekidüzen verdi.

Jade yanında çapkın bir sırtlana dönen bu adamın başkalarının yanında otoriter ve kaba olmasına anlamaz veremezken, Lain başını sallayarak genç kıza ürkek bir bakış attı. "Tanrı sizi korusun Leydim." derken kaçar adım yanlarından ayrıldı.

Jade adamın yanlarından ayrılmasından sonra öfkeli bakışlarını Conroy'a çevirip, kolunu tek bir çekişle elinden kurtardı. Bir adım gerilerken, "Bu da neydi şimdi?" diye sinirle tısladı.

Sanki az önceki kabalığı Jade yapmış gibi sakin duran adam, "Sinek." dedi, adamın vızıltısı kulağını tırmalarmışçasına bir ifade takınarak.

"Ekselansları!" diye uyardı kız yine.

"Conroy." diye düzeltti adam kızın lafını. Kısık ve boğuk bir sesle, dikkatini dağıtarak ekledi. "Bana Conroy diyebilirsin, o kadar samimiyetimiz oldu ne de olsa."

Onun büyüsünün altına girmeyi reddeden Jade, "Ekselansları, bu yaptığınızın sonucunu düşünmüyor musunuz? Şimdi herkes sizinle aramda ciddi bir şeyler olduğunu düşünecek." diye kırgın bir sesle uyardı.

"Yok mu?" dedi adam buz gibi bir sesle.

"Yok tabii ki..." diye yalandı kız kaçar gibi.

"Bana söz verdiğin konuda ciddi değilsin öyleyse."

"Hayır, o başka."

"Demek ki aramızda ciddi bir şeyler varmış."

Conroy'un lafı istediği gibi yönlendirmesine hayran kaldı, üstelik onun çekiciliği altında ezilmekten nefret ediyordu.

"Uf!" dedi bu adamla savaşacak kadar kelime hazinesine sahip olmadığı için öfkelenerek. "Siz tam bir kazan kafalısınız ve siz..."

"Ekselansları..." dedi yanlarına gelen yumuşacık ses ve hemen ekledi. "Leydim."

"Ah, Leydi Lila..." dedi Jade hevesle öne atılarak. Yüzündeki kızgınlığı çoktan silmiş sanki havadan sudan konuşan iki çift havasına bürünmüştü bile. Conroy kızın bu ani değişimini şaşkınlık içerisinde izledi. Ne kadar oyuncuydu küçük fare, yoksa ona olan tepkileri de mi bir oyunun ürünüydü?

Leydi Lila yine ışıldayan bir gülümsemeyle Jade'ye yaklaşıp, "Burada sizi göreceğimi düşünmemiştim. Malum gemideki partilere pek katılmıyorsunuz. Ama gördüğüme çok sevindim." dedi tatlı sesiyle.

"Anakaradaki partiler eşsizdi ve gemideki partilere de katılmayı düşünüyorum." dedi gülümseyen Jade. Bunu neden söylediğini de bilmiyordu ama birden içinden gelmişti.

"Gerçekten mi?" dedi kız utangaç bakışlarını yanındaki yakışıklı adama çevirirken.

"Leydim..." dedi Conroy ve hemen akabinde kızın eline uzanarak üzerine dudaklarını koyup öptü. "Bugün her zamankinden daha güzelsiniz."

Utanan kız kızardı, Jade'nin karnına ağır ve ateş kaplı bir taş düştü.

"Bugün çok güzelsiniz, ben de güneş erken doğuyor sandım."

Kız mahcupluktan al al olurken, Jade karnına tekme yemiş gibi bir adım geriledi. Conroy az önceki kavgalarını hiç yapmamış gibi sakince kıza kur yapıp, flört içeren sözleri sıraladıkça, kız utancından kıvranıyor, keyifften dört köşe oluyor, Jade'yse yutkunmaktan felç geçirecek hale geliyordu. Bazen başı dönüyor, bazen midesi kasılıyor ama sesini çıkarmadan flört eden ikiliyi izleme işkencesine davam ediyordu.

"Gemi Fransa'daki evimize ulaştığında, tüm yolcuları davet ederek bir resital vereceğim." dedi kız tüm samimiyetiyle. "Sizi de görmek isterim Ekselansları."

"Ah Leydim, sizin sesinizi dinlemek bana bahşedilmiş en büyük hediye olur ancak."

"Ekselansları mutlaka gelecektir eğlencenizi dinlemeye ve... ve elleri patlayana kadar en önden sizi alkışlayacağına eminim." diye atıldı Jade adamın sözlerini ağzına tıkayarak. Conroy ona ters bir bakış atsa da önemsemedi.

"Bekleyeceğim Ekselansları..." dedi kız şakağındaki saçla oynamaya başlamıştı. Jade'ye kaçamak bir bakış atarken gözlerini süzdürerek dudaklarını büktü.

Dişlerini sıkan Jade öfkeyle kasılan dilinin ağzının içinde şiştiğini hissederken, kibarlığı elden bırakmayarak, "Leydi Kate ve kızları az önce beni yanlarına davet etmişlerdi, katılmamak büyük ayıp olur." diye kaçar adımlarla öne çıktı.

Karnında bir ağrı vardı, üstelik nereden geldiğini bilmediği bir acı göğsüne oturmuş, yüzü asılmıştı. Kalp hastası falan olamazdı değil mi? Elinin biri göğsüne taşınıp kıyafetini çekiştirirken, ona delici bakışlar atan adama zoraki bir gülümsemeyle reverans yaparak, derhal kendini onlardan uzaklaştırdı. Fakat attığı her adımda bir tanıdık -ya da eskiden ona evlenme teklifi eden ama artık kıyı bucak kaçan bir adamla karşılamasıyla- sinirleri iyice geriliyordu. Gemide tanıştığı birkaç genç adam ise onunla açık açık ilgilenerek flört etmek istedi. Kibarlıktan kırılacak bu adamla zoraki birkaç kelime konuşmak zorunda kalan Jade derhal bir köşede uyuduğuna inandığı Nora teyzesinin yanına gitmek istedi. Ve gitti de, Conroy'u genç kızların ilgisine maruz bırakarak...

İşin ilginç olan yanı ise Conroy şikâyet etmeyi de, huysuzluk etmeyi de bırakmıştı.

Saatler ilerledikçe yanında oturan adamdan daha çok etkilendiğini hissetti Jade, bu tehlikeliydi. Onun performansını öven her sözü, bakışlarındaki o çapkın parıltı karnında kuş sürüsü kanat çırpıyormuş gibi bir işkenceye nüks ediyordu.

Yanlarına gelenlerle sohbet ediyorlar, ama ne zaman adamın yanına bir kız gelse Jade geriliyor, ne zaman Jade'nin yanına bir lort gelse Conroy asabileşiyordu. Köşedeki koltuklarda sohbet etmeye başladıklarında ise adam koltuğunda her kımıldadığında onun ne kadar iri yarı

olduğunu, arkasına yaslandığında omuzlarının ne kadar geniş göründüğünü veya ne kadar büyük ve güçlü kaslara sahip olduğunu düşünüp duruyordu. Arada bir dikkati dans edenlere kaydığında ise adamın müziğin ritmine göre kaslı bacağına parmaklarıyla vurarak tempo tutması da işini zorlaştırıyordu. Ya da o etkileyici bacak kaslarının pantolona zorlukla sığdığını görmesi nefesini kesiyordu.

Dans ederken o bacakların sertliğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Ya da... utanılacak şeyler yaparken nasıl olacaklarını... veya adamı tutkuyla öperken... sımsıkı sarılırken... dudaklarından, boynundan ve...

Yanakları iyice kızarmıştı. Ayaküstü kendini azdıran başka leydi var mı diye etrafına bakınarak, yanağına hücum eden kan basıncını azaltmayı denedi. Bu çok saçmaydı; nasıl bir kız, neredeyse hiç tanımadığı bir adama karşı bu tür duygular besleyebilirdi ki? Hafif kadın! Milenyumun etkisi olmalıydı. Oradaki özgür âşıkların üstünde bıraktığı garip intibaaydı sebep.

Sanatçının tatlı sesine dikkatini daha çok vermeye çalıştı. Şarkı bitip de, herkes alkışlamaya başladığında, yanındaki adamdan gönülsüz bir alkış ve huysuz bir serzeniş çıktı.

"Bu baş ağrıtıcı sese daha ne kadar tahammül edeceğiz?"

Conroy'un konuşurken veya mırıldanırken çıkardığı boğuk mızıldanmalar, huysuzca söylenmeye başlayınca yerini derin titreşimlere bırakmıştı. Özellikle kısık ses dalgalarına indiğinde, içine yaydığı titreşimler karnına işliyordu kızın. Bazen kendisine nasıl ihtirasla baktığını hatırlayıp derin düşüncelere daldığı anda, kulağına fısıldaması yok muydu? Yüce Tanrım! Bu ne muhteşem bir yaratık oluyordu o zamanlarda. Aklında ve düşüncelerindeki yerini, git gide başka hislerin girdabına teslim ediyordu. Bunu sezen Jade derhal o eski küstah, kaba ve kendini beğenmiş hallerini düşündü ama yoktu, lanet adama baktığında veya aklı kaydığında hatırına gelen tek şey, adamın hiç çekinmeden söylediği gibi ne kadar çok istendiği oluyordu.

"Sanki beni düşünüyorsun?"

Dudaklarını sımsıkı kapatmasaydı bir an boş bulunarak çığlık atacaktı. Bakışlarını kızgınca ve suçluca adama çevirip, "Ne münasebet" dedi hırçınlaşarak.

"O zaman neden kızardın?"

"Sıcak..." diye atıldı daha fazla kızarırken.

"Yok, bu öyle kızarma değil." dedi adam eğlenceli yüzü parlarken. "Sana baktığımda ve hatta sokulduğumda kızardığın andaki gibi kızardın. Bizi mi düşünüyordun?"

Jade'nin utancı yerini yavaş yavaş öfkeye bırakmıştı. Bu ne özgüvendi! Tanrı aşkına bu adamın nesi vardı? Görgü kuralları hakkında hiç mi bir fikri yoktu? Neden her seferinde insanı yerin dibine sokar şeyler söylemek zorunda hissediyordu kendini?

"Emin olun Ekselansları, sizi düşündüğüm zaman kızardığım anlar oluyor ama keyiften ya da utangaçlıktan değil, bilakis sinirden. Beni çıldırtıyorsunuz!" dedi kız dişlerini gıcırdatarak.

"Sen de beni çıldırtıyorsun ama ben bu kadar açık yüreklilikle dile getirmiyorum."

Onun açık imasıyla iyice zıvanadan çıkan kız, "Ekselansları, ciddden çıldıracağım ve yakında yüzünüzde tırnak izlerimle dolaşmaya başlayacaksınız." diye hırladı.

"O izlerden istiyorum."

"Anlamadım." dedi Jade çatık kaşlarının altından. Conroy kıza yaklaştı ve içine üflediği sesiyle "O izlerden diyorum, istiyorum ama yüzüme değil."

"Başka nerenize atabilirim?" dedi kız dizginleyemediği diliyle saf saf. Adam ona öyle bir baktı ki, sanki kızın kıçının altındaki minder son sürat çekildi de yere düştü.

"Bu kadarı da fazla, siz..." dediğinde hakaretleri yanlarına gelen sesle bozuldu. İkisinin dikkati de tepelerinde dikilen hizmetkâra kaymıştı.

"Lordum biri sizi soruyor?"

O anda bir fısıldanma cereyan etti. Kız gerçeğe döndü. Etrafındaki kalabalığa baktı, hepsi ufak çaplı bir şok yaşıyorlardı. Belli ki onların ateşli tartışmasına bir kısmı şahit olmuştu.

Kızın rengi daha fazla kızıla döndüğünde, Nora teyze irkilerek uyusundan uyandı. "Dans bitti mi çocuğum?" dedi sayıklarcasına.

Milletin ne kadarını duyduğuna kafan yoran kız, "Yok hâlâ devam diyor, siz de devam edin horlamanıza, zaten az kaldı." diye homurdandı.

"Ah çocuğum, sıkıldın mı?" diye kıza bakan kadın başını geriye yaslayarak az önceki yarım bıraktığı uykusuna devam etmeye koyuldu.

Az sonra Jade'nin huysuzluğundan sıkılan Conroy kâhyayla birlikte koridorda ilerlerken, hâlâ sinirlerini kontrol altına almaya çalışıyordu. Tanrı o kadının cezasını versin! Bu kadın onun aklını bulandırdıkça, demir bilye yutmuş hazır asker gibi kaskatı dolaşmaya başlıyordu. Dar pantolonundan dışarı sızmasını engellediği gerçeği, ceketinin uçlarıyla kapadı.

"Nerde bu haberci?" diye sabırsızlanarak sordu yanındaki hizmetkâra.

"Burada Ekselansları." dedi hizmetkâr saygıyla ve derhal arkasını dönerek uzaklaştı. Kapının girişinde beliren hareketlilikle Maya arkasını döndü ve adama hasretle baktı. "Ortada haberci filan olmadığını biliyorsun aşkım. Bu soytarılığa bir son vermek için seni oradan çıkarmalıydım."

Conroy bir an donup kaldı. Kâbus görüyor gibi gözlerini kıstı. "Sen ne arıyorsun burada?"

"Abim söylemedi mi? Ben de bu akşamüzeri gemiye yerleştim. Siz karaya demir attığınız an, bu baloya geleceğinizden emin olunca hemen hazırlandım. Conroy düşünsene, artık birlikte seyahat edeceğiz!"

"Düşünmek istemiyorum." derken yutkunan Conroy, "Benedict'in haberi var mı?" dedi sinirden ağzının içinde boğulan laflarıyla.

"Elbette. Babam özellikle beni ona teslim etti."

Conroy ağzının içinde okkalı bir küfür savurdu. Bu kızın Jade'yi ondan uzaklaştırmak için elinden ne gelirse yapacağını aklının bir köşesine yazdı. Bu ufak şeytan yine ona musallat olursa, bu sefer kırdığı sadece Maya olmayacak, Benedict'in kalbi ve kusursuz dostluğu da sarsılacaktı, üstelik tam Jade yola gelmişken bu bacaksız yüzünden ona olan ilgisini kaybedemezdi.

"Seni gördüğüme sevindim Maya fakat şimdi gitmeliyim. Sen de abinin yanına dönsen iyi edersin."

"Cidden o salon faresiyle evlenecek misin?"

Adam birden durdu ve usulca arkasını dönerek kıza ciddiyetle baktı. "Evet." Boğazını temizleyip çenesini kaldırdı. "Müstakbel eşim hakkında konuştuğun hususunda seni uyarırım Leydim."

"O seni tanımıyor bile. Üstelik çiftlik hakkında hiçbir bilgisi yok. O kız, kibirli, soğuk, süslü bir salon kedisi kadar ukala. Bizim gibilerden haberi bile yok. Hiç zorluk çekmemiş, pışpışlanmaktan başka bir şey görmemiş, el bebek gül bebek büyütülmüş şımarık bir beceriksiz."

"Sandığının aksine, Jade gayet müşfik bir leydi. Üstelik tam bir hanımefendi... Hakkında edindiğiniz bilgi eksik ve yanlış, eminim tanıyınca siz de onu çok seveceksiniz. Leydim!"

"Çiftlik hayatına alışabileceğini sanmıyorum."

"Zamanla öğrenir."

"O kız sana uygun değil... Hakkında söylenenleri bilmiyorsun. Kalpsiz bir cadı, hatta seneler içinde evlenme tekliflerini reddettiği adamlara ettiklerini bir duysan. Kaç kişi onun yüzünden perişan olup yitip gitmiş..."

"Tanımıyorsun bile, hakkında söylenen her saçmalığa inanma. Üstelik kibir denen şeyin onda zerresi yok. Hakkında duyduklarının çoğu yalan. Tek gerçek ne kadar zeki ve güzel bir ahlakı olduğu..."

İri iri açtığı gözleriyle erimiş muma dönen kız, "Sen ona âşık mı oldun?" deyiverdi apansız.

"Karımı sevmem elbette ki olağan bir şey olacak."

"Lanet olsun Conroy! Sana defalarca söyledim; istediğin çocuksa bunu sana seve seve verebilirim. İstersen evlenme benimle, çocuğa sahip çık yeter. Conroy, anlamıyor musun ben sensiz nefes alamıyorum." dedi Maya hızla boynuna atılarak.

"Kes şunu Maya!" dedi kadının kollarını boynundan sökerken. Yine o nemrut haline, sert tabiatına bürünmüş, katılaşmıştı. "Sen iyi bir kızsın ama olmaz. Anlaman neden bu kadar zor?"

"Seni seviyorum. Taşraya uyum sağlayabilirim, her dediğine boyun eğerim.. Bende neyi beğenmiyorsun aşkım?" dediğinde hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Sen çok güzel bir kızsın." dedi yine Conroy, kızın asık yüzü kibarca gülümserken, kollarını boynundan çözmeye çalışarak devam etti. "Ama çok ihtiraslısın, tutkulusun ve gözü karasın. İstediğini elde edemediğin zaman çok tehlikelisin. Aklına taktığını yerine getiriyorsun, sen bencilsin Maya. Ben sakinlik istiyorum."

"O kız mı verecek sana bunu?" dedi az ilerilerinde durup şok olmuş bir halde onları izleyen kızı kast ederek.

Kapının girişinde donup kalan Jade bu gördüklerine inanamıyordu. Orada durmuş, fıskiyenin arkasında tutkuyla birbirine sarılan samimi çifti izliyordu. Kadın üzgün bir ifadeyle konuşuyor, Conroy otoriter bir tutumla da olsa, onu teselli etmeye çalışıyordu. Bu adam kendine evlenecek kızı bulmakta hiç zorlanmıyordu madem, neden ille de onu bu işkence gibi oyunun içine çekiyordu? Tabii ya, derdi başkaydı.

Salak kafalı Jade. Madem canı oyun istiyordu beyefendinin, o da oyunu kuralına göre oynayacaktı. Eğer bu iş bittiğinde hâlâ bekârsa Bay Conroy, ona tuzak kurar yine de evlendirmeden bu gemiden indirmezdi. Evet, evet gerekirse onu bir odada güzel leydilerden biriyle bastırır, namusunu temizlemesi gerektiğini öne sürerek basıldığı leydiyle evlenmesini sağlayabilirdi. Ah milenyumun entrikası bol filmleri, burada bayağı işe yarıyordu. Jade arkasını dönüp kızgınca oradan uzaklaşırken, aslında bu plandan sonra keyifli olması gerektiğini kendine söyleyerek, ahmak kalbini azarladı.

"Yeter." dedi Conroy sürekli saçmalayan kızı bedeninden kibarca ittirip, kapıya yönelirken. "Müstakbel karımı seninle çekiştirmeyeceğim." Kapıya yaklaştığında durdu. "Ve Maya, ondan uzak dur! Eğer bendeki ufacık saygını kaybetmek istemiyorsan, abinin şerefi için aklını başına al. Lütfen.. Son yaptıklarından sonra bu kadar saygıyı hak ediyoruz."

Maya duyduğuna inanamamış gibi baktı. "Ne?"

Adam salona geri dönmeye yeltendi. "Şimdi kusuruma bakmazsan, dönmem..."

"Hayır, dönmeyeceksin!" Maya adamın yolunu kesmişti. "Oraya geri dönemezsin!" Sanki bir fare bir ayıya kafa tutuyor gibiydi. Conroy'un içinden gülmek geliyordu. Hah, bir de bu deli kızla uğraşması eksikti.

"Abin seni merak eder." diyerek işi ciddiyete davet etmeye çalıştı. Kadınsa kızardı. "Saçmalama lütfen. O bana güvenir."

"O zaman o güveni kırma ufaklık."

"O kız seni hiçbir zaman sevmeyecek. Yengesine senin hakkında söylediklerini duydum. Leydi Jade zaten senin kaba bir öküz olduğunu düşünüyor. Ayrıca senden nefret ettiğini, sırf ailesini üzmemek için sana katlandığını ve senden kurtulmak için her yolu deneyeceğini anlatıyordu."

"Bunu biliyorum."

Maya şaşırarak kirpiklerini kırpıştırdı. "Ama..." Kadına soğuk bir bakış attı Conroy. Fakat bu Maya'yı susturmaya yetmedi. "Seninle evlenmektense denize düşüp yılana sarılmanın daha iyi bir fikir olduğunu da söyledi gemi de... O kadın seni istemiyor, sevmiyor ve asla sevmeyecek... Üstelik burnu havada..."

"O burnu havada hanımefendinin ne düşündüğüne zerre kadar önem vermiyorum Maya, tıpkı seninkine vermediğim gibi. Beni istese de, istemese de karım olacak Jade, ondan vazgeçmeye niyetim yok." Kadın bir an karşılık vermeye yeltendiyse de sonra vazgeçti ve dönüp misafirlerin bulunduğu salona doğru üzgünce ilerledi.

Öfkeden barut fıçısına dönen Conroy ise, asla bu halde içeriye girmeyi istemiyordu. Yanından geçen hizmetliye *sakin bir yer var mı* diye sordu. Onun tarif ettiği yöne doğru giderken kafası ağrıdan çatlayacak şekilde ağırlaşıyordu. Ev sahibinin çalışma odasına izinsizce daldı ve gözlerini etrafta gezdirip en çok ihtiyacı olan şeye, doğruca içki dolabına gitti.

Demek hanımefendi ona katlanmaktansa yılana sarılmayı yeğliyordu. Demek evlenmemek için elinden geleni yapacaktı. Büyük bir kadehi doldurdu ve tek dikişte içerek elindeki bardağı duvara fırlatmamak için sımsıkı kavradı. Parmak boğumları beyazlamış ve kemiklerinden ses gelmeye başlamıştı. Eğer kristal bardak ince olsaydı, şu

anda elinin kanlar içinde kalmış olması muhtemeldi. Gözlerini kapadığında, gözkapaklarının altında beliren yüz, onu çileden çıkardı. Jade'nin kahkaha atarkenki o tatlı ses tınısı kulağında çınlıyordu. Gülen gözlerindeki o yıldızlar, dudaklarındaki küstah ama kibirli olmayan kıvrımlar... Tanrı o baştan çıkarıcı kadının cezasını evliliğiyle verecekti, Conroy'a katlanmasını da sevmesini de öğrenecekti. Ya da sevmesine gerek yoktu, bir kaç gece yatakta dişini sıkması yeterliydi. Daha gecenin yarısı bile olmadan anlaşmayı baltalamıştı kibirli fare.

Aslında Conroy'un mutlu olması gerekirdi. Eğer anlaşma bozulursa kız mecbur kalacaktı onunla evlenmeye. Planı mükemmel işlemekteydi, Leydi Jade'nin artık ondan kaçması mümkün değildi. Bu tam istediği şeydi aslında. Peki, o zaman neden canı sıkkındı? İstenmemek neden canını bu kadar çok yakıyordu ve o asi kızın aklından ziyade kalbinde olmayı deliler gibi neden istiyordu?

Çünkü yanındaki kadınlarla flört etmek istediğinde, gözlerindeki kırgınlığı ve yüzündeki hoşnutsuz çalkantıyı görmüştü. Onun aklından geçenleri okuyamamış olsa bile beden dilini çözmüştü. Kıskanmamıştı belki ama memnun da olmamıştı. Belki de yanlarındaki kadını evlenmesi için uygun görmemişti!

Kafası karıştı. Aralarında duygusal bir bağ kuruluyordu sanki buna asla izin veremezdi. Duygusallık demek sorun demekti. Neden hâlâ bunları düşünüyordu ki? Bu gerçek bir randevu bile değildi. Varlığı kadını ne kadar rahatsız ederse, onun için o kadar iyiydi. Jade pes edene kadar savaşacak, sonra onunla birkaç kez sevişerek hamile kalmasına yardımcı olduktan sonra, isterse ayrı odalarda kalarak, ömürlerini özgürce geçireceklerdi. Arkasındaki açılan kapının sesini duydu. Herhalde yine gitmekten vazgeçen Maya, arsızca onu takip edip odanın birinde sıkıştırmaya kalkacaktı.

"Lanet olsun sana git demiştim!" diye kükredi kadehe içki doldururken. "Seni görmek istemediğimi daha kaç kere söyleyeceğim."

"Daha önce hiç söylememiştiniz Ekselansları. İstemiyorsanız giderim." diye yanıtladı yumuşak bir kadın sesi kırgınca. Kapının bulunduğu yerde kıpırdanma oldu. O anda donup kalan Conroy'un boğazına

bir şey düğümlendi. Bedeni taş gibi olduğu yerde donup kalmıştı. Kaş-
larını çatarak yönünü kadına döndü.

"Leydim..."

Kadının yanakları kızardı. "Korkmayın hemen gideceğim." Sebepsiz
yere kalbi kırılan ve burnunun direği ağlama arzusuyla sızlayan Jade,
tam geri dönüyordu ki "Dur!" diyen adamın sesiyle irkildi. O anda dı-
şarıdan sesler gelmeye başladı, ürkek bir hareketle kapıdan kafasını çı-
karıp, koridoru kolaçan etti ve ardından kapıyı kapattı.

"Hemen gideceğim merak etmeyin ama önce gelenlerin gitmesi
lazım." Sırtı hâlâ adama dönüktü ve yüzü epey asılmıştı.

"Gitmenizi istemiyorum."

"Az önce kovmuştunuz sanırım."

"Sizi başkası sandım, özürlerimi kabul edin lütfen." dedi adam bir-
kaç adımla kıza yaklaşarak.

Kırgın bile olsa belli etmeyerek arkasını dönen kız, yüzündeki bo-
zulmuş ifadeyi hemen gizledi. "Tamam, ettim." dedi o tatsız anı boş
vererek.

Adam kıza dik dik bakarak, "Benimle kapalı kapılar ardında yal-
nız kalmanın güvenli olduğuna emin misiniz Leydim, sonra bundan
da faydalandığımı savunmayın?" diye sordu.

Jade mahcup bakışlarını ellerine çevirdi. Conroy onun utandığında
nasıl yanaklarının kızardığını, bedeninin gerildiğini, gözlerinin nasıl
ışıldadığını görmezden gelmeye çalıştı. Zaten sabahtan beri onunla
alakalı hayaller kurup kasıklarına eziyet ediyordu, bir de şimdi patla-
maya hazır bombaya dönemezdi.

"Şey, sizinle bir konu hakkında konuşacaktım." dedi Jade kibarca.
Usulca adama yaklaşınca, Conroy ejderha görmüş gibi geriledi.

"Konu neydi? Ciddi bir şey mi?"

"Sizinle hiçbir zaman ciddi olmayan bir mesele hakkında konuş-
madım." diye azarladı kız. Güzel yüzüne gölge düşüren kaşları yine
çatılmıştı.

"Tabii ki." dedi adam yarı alaylı, yarı ciddi bir sesle.

Jade cesur bir ifadeyle, "Güzel." dedi. "Şimdi konumuza dönelim."

"Hangi konuya?" diye sordu Conroy viskisinden iri bir yudum alırken.

"Leydilerin gözlerini neden korkutuyorsunuz?" diye apansız hesap sordu Jade.

"Öyle bir şey yapmıyorum." dedi sakin bir sesle adam.

"Yapıyorsunuz." dedi kız kızgınlıkla. "Az önce iki tanesinin annesi, sağda-solda sizi kalpsiz bir ejderha gibi anlatıyordu. Onlara kendinizi beğendirmeniz gerekmekte, kaçırmanız değil."

Her kadını büyüleyecek kadar huzur veren sesiyle, "Duygularını incitmek istememiştim ama gerçekleri de saklayamazdım kimseden. Ben buyum Leydim." diye yanıtladı.

Ah bu adam, neden dikkatini dağıtıyordu ki sesi ya da bakışıyla. Jade silkelenerek, "Siz katil değilsiniz ama onlara sürekli adam öldüren biriymiş gibi canice konuştunuz. Bir... bir ruhsuz gibi davrandınız." dedi kekeleyerek.

"Askerlik anıları sevmez misiniz?"

"Kaba saba ve kadın milletine karşı nezaketsiz biri değilsiniz, görüldüğü üzere kibar bile sayılırsınız."

"Sayılır mıyım?"

"Üstelik evliyken metres sahibi olmak konusundaki açık fikriniz... Her erkeğin bir tane olmalı ki, eşini rahat bırakmalı, -da ne demek? Metresi meşru gördüğünüzü kimseye anlatamazsınız."

"Lortların çoğunun var dedim." diye açıkladı sakin sesiyle.

Kollarını göğsünün altında bağlayan kız, "Abimin yok." diye yanıtladı onu.

"O çoğundan değil demek ki. İstisna."

"Babamın da hiç olmamış."

"Bundan emin olamazsınız Leydim."

"Ekselansları, siz bir düşes istediğinizden emin misiniz?"

Adam eğlenen gözlerle bakarak viskisini yudumladı. "Niye sordun, yoksa düşesim olmaya talip misin?"

Kız kibri tavan yapan adamın kalkmış tek kaşına bir tane yumruk attığını düşünerek, inatla çattı kaşlarını. "Rica ederim bırakın alayı..."

"Alay etmiyorum Leydim."

"Ediyorsunuz. leydilerden böyle kaçamazsınız, kaçıyorsanız da ben yanınızda olmam."

"Peki, evlenmek istemediğini savunan sen, neden sürekli erkeklerle flört ediyorsun?"

Bir an gözleri büyüyerek yere düşecekti misket gibi. O mu flört ediyormuş erkeklerle? Ağzında donan kelimelerle şok geçiren Jade, "Görgü kurallarını unuttuysanız hatırlatayım. Üstelik size evlenmeyi düşünmediğimi söylemiştim." diye atladı hemen lafa. Bu hakareti de sineye çekecekti el mahkûm, en azından bu iş bitinceye kadar.

"Ya, demek metres olmak daha cazip..."

"Seni küstah!" dedi kız önce üzerine atlayacakmış gibi hırçınca ama sonra adamın zafer dolu bakışlarını görünce hemen gem vurdu tüm öfkesine. Sakinliğini ele alarak, "Hem bunda ne kötülük var? Erkekler de evlenmeden ilişki kuruyor. Evlenmeyeceğimi söyledim, ölene kadar kadınlık haklarımdan feragat edeceğimi değil." dedi kız kibirle ve Conroy'un gözlerinin önüne kırmızı bir sis iner gibi oldu.

Bu düşünce onu öfkeli bir boğaya çevirdi. Başka erkeklerle onu düşünmek... Hayır, bu düşünceye bile henüz hazır değildi ama fark edemedi.

"Bunu yapmana asla müsaade etmem." Tehditkâr sesi son derece sakindi; gözlerinin aksine.

"Neden?" diye sordu kız ve üzerine doğru sert bir adım atan kaba adam, "Karım ya da metresim, her ne istiyorsan bunu benden başka kimseyle yapmana izin vermem de ondan." diye tek seferde buyurdu. Kızdığı için öylesine devleşmişti ki, kız sanki kocaman odayı Conroy doldurmuşçasına nefessiz kaldı.

"Yine beyninize kan gitmedi sanırım. Buraya size leydi bulmak için geldim, karınız ya da metresiniz olmak için değil."

"İyi işte, o karım olur sen de metresim." dedi adam sanki gurur duyulacak bir öneride bulunmuş gibi.

"Seni küstah piç!" dedi elleri yanında yumruk olan kız, dişlerini sıkarak baktı yüzüne.

"Doğru konuş küçük fare... Kendini gözümde küçük düşürmek için de uğraşmaktan vazgeç. Ben senin daha önce beraber olduğun, süs bitkilerinden ya da en ufak bir anlaşmazlık çıktığında ağlayan, inleyen, eteklerini öpen kılıksız dalkavuk âşıklarından değilim. Benimle uğraşırsan sonucuna katlanırsın."

"Siz çok... Çok..."

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Senli samimiyetimize sizli çizgiler çekmekten vazgeç."

"Ahh!.." diye öfkeyle yerinde tepindi kız. Adam tepki olarak sadece tek kaşını kaldırdı. Jade'nin gözleri öfkeyle kısıldı.

"Sen de benim hakkımda istediğini düşünebilirsin." diye üsteledi hırsla. "Bu küstah halinizle siz zaten taşrada kalın hatta oradan bir kız bulup evlenin, çünkü şu halinizle sosyete size birkaç beden büyük zannımca."

"Eğer sosyete dediğin şey buysa, ben onların kalıbına küçük kalmayı yeğlerim. Ve Jade dikkat et, bazı şeyleri görmezden gelmem her şeye onay vereceğim anlamına gelmez. Her ne kadar kibirli gibi görünsem de, aslında hiç değilimdir. Hatta kaba biriyim, seni kırmak zorunda bırakma beni."

Conroy kıza doğru bir adım attı, iyice ürken kız adamdan kaçarcasına geriye gitti. "Leydim, benden korkuyor musunuz?"

"Hiç de bile... Sizden neden korkayım?"

Korkuyordu ama. Bu adamdan cidden korkuyordu. Az önceki nazik adam nereye kaybolmuştu? Gözleri dolmuş, dudakları titriyordu sinirden. Üstelik yine eteklerini sımsıkı avuçlamış ve omuzlarını dikleştirmişti.

Onu kırdığını anlayan Conroy'un içinde bir şeyler acıdı. Yutkunamadı dahi boğazına dizilen yumrulardan. Kız ürkekçe geriye kaçıp titrekçe iç gerince, adam kaskatı kesildi. Eli yanında yumruk olurken, kızın kaçırdığı sulanmış gözlerine bakmaya çalışarak, "Sadece özür

dileyecektim." dedi pişmanlıkla. Üstüne bu kadar düşüncesizce gön-
ğinden, içinden kendine küfrediyordu.

"Uzaktan dile. Yaklaşma bana..."

"Tüm o erkekleri bir kere bile dokunmalarına izin vermeden na-
sıl etkilediniz?"

"Bu ne cüret!" Gözlerindeki yaşlar artık ışıl ışıl parlıyordu. İşte bu dolan gözler adamın içini iyice acıttı ve onları dudaklarıyla si-
mek istedi. "Siz haddinizi aştınız!" Jade hırsla arkasını dönmek iste-
yerek yana kaydı.

"Ah bunlar doğru demek." dedi adam iri bir adım atarak önünde belirirken. İçinden ne kadar pişman olsa da dili durmadan üzerine gi-
meyi kesmiyordu. "Duyduğum kadarıyla, sümüklü hayranlarınızın el-
nizi öpmelerine bile izin vermiyormuşsunuz."

"Sizin gibi her önüme gelenle düşüp kalkacak kadar midesiz ol-
madığımdan olsa gerek."

Kızın kızgınca ifşa ettiği gerçekle, adamın gözleri keyifle parladı ve az önceki kasılan bedeni birden yumuşarken sinirleri yatıştı.

"Yani şu ana kadar hiçbir erkek sizi öpmedi?"

Bir an ne diyeceğini bilemeyen kız bocalayarak, "Hah, öpüşmek için aşka gerek yok." dedi cesurca ama daha önce kaç kere öpüşmüştü ki, bir kere Alex zorla öpmüştü onu hepsi o kadar. Bu kadarı gerçek-
ten fazlaydı. Bunu ona elbette ki belli etmeyecekti.

"Bana sizin tam bir kaktüs olduğunuz ve yanınıza yaklaşan erkek-
leri dikenlerinizle kaçırdığınız söylendi."

"Ve sen de buna inandın mı?" dedi suçladığının farkında olmadan.

"İnanmalı mıyım?"

Jade çenesini gururla kaldırdı. "Siz bilirsiniz, hakkımda ne düşü-
nürseniz oyum. Sizin gibi bir kadını memnun etmekten yoksun ince-
liklere sahip bir erkekle daha fazla..."

Adam bakışlarını kızın öfkeli küçük yüzüne dikti. "Eğer gerçekten istersem, bir kadını memnun etmenin yollarını bilirim Leydim ve şu ana kadar kollarımda memnuniyetsiz hiç kimseyi görmedim."

"Öyle mi?" Jade sorarcasına tek kaşını kaldırmıştı. "Ben bunun en ufak bir kanıtını dahi göremiyorum. Çünkü tüm leydileri kaçırdınız, hem de o koca çenenizle."

"Bu bilmediğim anlamına gelmez, istemediğim anlamına gelir."

"Öyleyse kanıtla. Bir kadını mutlu edebileceğini kanıtla bana. O leydilerden birini mutlu edeceğini göster." dedi saf saf, ne dediğini bilmeden. Amacı başkaydı ama söylediği kelimelerin iması çok başka yere çekilecek netlikteydi.

Conroy onun iltifatları, hediyeleri, centilmen tavırları kastettiğini biliyordu. Ama o anda bunların hiçbirini önemsemiyordu. Kadının öfkesine yeterince tanık olmuş, sivri diline de yeterince katlanmıştı. Kendisini baştan çıkarmaya, iğnelemeye çalışan her aptal kadının başına gelecekleri ona göstermeliydi. Jade hiçbir kadının kollarında mutsuz olmadığını görmeliydi.

"Güzel. Madem ısrar ediyorsun, o leydilerden birine bunu memnuniyetle gösteririm."

"Evet, şimdi gidip Leydi Lila..."

Ve kadının itiraz etmesine fırsat vermeden, tek bir adımla aralarındaki mesafeyi kapatan adam kızın içine soluduğu ilk nefesinde başını öne eğip, belinden hızla yakaladı. Bu zamana kadar geceleri rüyalarını berbat eden o kırmızı ıslak dudakların üstüne dudaklarını bastırdı.

Jade put kesmiş gibi olduğu yerde donup kalırken, elleri aralarında sıkışıp kalmıştı. Bir an nefes alınca kendini güçlükle geriye attı. Şaşkın halde tıslayarak, "Ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

"Öpüşüyorum." dedi adam. "Benden bir kadını mutlu edebileceğimi kanıtlamamı istedin." Ve kızı daha fazla kendine çekti.

"Ben bu şekilde mutlu etmeyi kastetmemiştim. Her şey dokunuş değil..." dedi kız iri ellerin arasına sıkışmış ince belini çekiştirip kurtulmak isterken.

"Fakat benim kastettiğim buydu." dedi adam inatla. Az önce gerçekleşememiş olan öpüşmenin hevesiyle dudaklarına soluk soluğa baktı. Onun gözlerindeki şehvet, arzu ve açlıkla kız mantıksızlaştı. Onu henüz tokatlamamıştı, bu da adamı aklındakileri yürürlüğe koymak için

cesaretlendirdi. "Görünüşe bakılırsa, az önce yapmaya çalıştığım pek ikna edici olamadı, bu durumda tekrar denemeliyim Leydim, sakın kızmayın."

"Hayır..." diye itiraz etti kız daha çok kendine kızar gibi. Bir elıyle kızın inatçı çenesini avucunun içine aldı. "Evet." dedi adam buğulu sesiyle. Parmaklarının ucuyla yanağını ve çenesini okşadı. Jade başı döndünerek adama baktı, gözlerinde bir uyarı kıvılcımı çaktı.

"Ekselansları, ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Lütfen bırakın gideyim." Elinden kurtulmak için başarısızca çabaladı. "Ben sizin nişanlınız değilim, bu kabul edilebilir bir şey değil. Lütfen, görgü kurallarına davet ediyorum sizi. Rica ederim bırakın."

"Ne kötü." dedi Conroy bir elini yılan gibi kızın sırtına çıkarıp, omurga çizgisi boyunca okşayarak. Jade bedeninin verdiği zamansız tepkiyle bocaladı. Adamın elinin değdiği yer yanıyor, bıraktığı yer ürperiyordu.

Kollarının arasında titreyen kıza sımsıkı sarılma güdüsünü bastıran adam, "Seni şu anda kaçırabilirim..." dedi ihtirastan kısılan tok sesiyle.

"Kafayı mı yediniz?" dedi kız üzerinden ittirmek istediği adamın omuzlarını zarif yumruklarıyla dürterken. "Buna cesaret edemezsin. Ve buna asla izin vermezdim."

"Sahi mi? Beni durdurmak için ne yaparsın Jade?"

"Seni tekmelerim."

Adamın alaylı gözleri ne kadar keyif aldığını belli edercesine parladı. "Benden derhal uza..."

Kızın ağzından çıkan her yarım cümle, bir öncekinden daha ihtiraslı daha cüretkâr bir öpücükle boğuldu. Daha fazla oynamak, kızdan istenmediğini dile vuran yalan duymak istemiyordu. İçerdeki salonda bulunan onca güzel leydiyi, ona aç gözle bakan piçlerin hiçbirini düşünmek istemiyordu. Sadece onu bir kez daha öpmek istiyordu.

Kollarıyla bedenini sarmalayıp, tenine burnunu gömmek ve kadifemsi dudaklarını yalamak, dişlemek ve ısırmak istiyordu. Kız birkaç güçlü hamleden sonra yavaşladı. Artık dudaklarında gezinen dilde daha fazla kayıtsız kalamazdı. Mücadele etme tepkisi sadece göstermelik olmaya başladı, adamı göğsünden hafifçe itmeye çalıştı ama eller

çok fazla duraklamadan omuzlarına konarak, ceketinin kalın kumaşına sımsıkı kenetlendi.

Dudaklarını adamınkilerden ayıramıyordu, bedeni kaslı bedene yaslandıkça bacaklarındaki güç çekiliyordu. Dili adamın sıcak ağzının içinde bale yapıyor, göğüsleri hızla kalkıp indikçe onun kaslı gövdesini ezbere alıyordu. Biraz sonra adamın beline sarılan ellerinin farkında bile olamadı. Bu hareket adamı tetikledi ve tüm iradesini özgür bıraktı.

Şimdi elleri sırtında, yüzünde, saçlarında hasretle geziniyor, kadına yanıldığını ispat etmeye çalışan bedeni bedenini tamamlıyor, içinde kaba bir iblisten başka bir şeyin de var olduğunu göstermeye çalışan aklı ise, şehvete köle oluyordu. Aklı firar ederken tüm mantıklı düşünceleri de beyninden akıp gidiyordu. Kadını adeta yiyip bitirmek, içine girmek, onu nasıl olup da tek bir bakışıyla çılgına çevirebildiğini öğrenmek ve ondan başkasının olmayacağını kanıtlamak istiyordu. Ona sahip olmak, sadece kendine ait olduğunu herkese ve Jade'ye kanıtlamak istiyordu.

Onca gece ve yüzüne baktığı her zaman düşündüğü şeyin artık ne kadar yakıcı bir şey olduğunu biliyordu Conroy. Oysa hep, onu öpmenin güzel bir kadının körpe dudaklarını ılık bir bal tadında öpmek gibi olacağını düşünmüştü. Dudaklarının sıradan, güzel ve titrek, vücudunun ise kaskatı olacağını sanmıştı. Ama hiç de sandığı gibi olmamıştı. Kızın ağzı ateş gibiydi, dili onu büyüleyen bir akordeon gibi nereye dokunacağını biliyordu ve ağzından ruhuna akan o ballı tat tüm hücrelerini müptelası haline dönüştürüyordu.

Uyuşturuyordu adeta duygularını, sadece histen ibaret bırakıyordu düşüncelerini. Bunun yanında ürkek bedeni gibi dudakları da titriyordu, yumuşacık vücudu ise kollarında geçen her saniye daha da uyum sağlıyordu. Adamın öpüşü vahşileşti, kızı ittirerek duvara yasladı dilini ağzının içine hak talep ederek itti, kız hırçınlaşan pençelerini adamın ceketinin yakasına geçirdiğinde, Conroy zafer sarhoşluğuna tutulmuş halde inledi ve savaşı kazanan bir komutan edasında muzaffer havasına büründü.

Dudaklarını usulca çenesine kaydırıp, dilinin ucunu dokundurarak kızı titretirken, derin bir nefes soludu. Sesi kalınlaşmış, göğsü

ağırlaşmıştı. Geri çekilerek kadına kendini beğenmiş bir ses tonuyla "Şimdi bana tekrar bir kadını mutlu etmeyi bilmediğimi söyle." diye emretti.

Başparmağıyla dudağındaki ıslaklığı okşadı, burnunu kızın burnuna sürttü. Kapalı olan göz kapakları açıldığında, zevkten koyulaşmış parıl parıl parlayan mavi gözler adamın içini titretti. Eli, bir kuğunun kileri andıran zarif boynuna kaydı ve hızla atan şahdamarını yatıştırmak isteyen başparmağı, usulca tenini okşadı.

"Senin kadar kibirli bir insanı ilk defa görmüyorum ama kendini ilah sanan bir manyakla ilk defa karşılaşıyorum. Siz bayım, sadece iki birden üretilmişsiniz." dedi hırıltılı çıkan palazlı sesiyle.

"Beni sen baştan çıkardın, ben de oyununa dâhil oldum."

"Bana izinsiz dokundunuz. Bunu size ödeteceğim."

"Henüz ne kadar ileriye gidip nerelerine dokunabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok! Ödemeye gelirsek, üstü kalsın." dedi ve kızın ağzını açmasına müsaade etmeden, bir kez daha öpmek için kendine çekti.

Bu kez öpüşü daha cesaretliydi, daha ateşli ve kendinden emin. Vahşi bir kısrağı nasıl eğiteceğini bilen bir seyis edasında diliyle sakinleştirerek okşuyor, dudaklarını aralaması için zorluyor, o sıcak ağzın içine girebilmek için bir geçiş yolu arıyordu. Elleriyle kızı belinden kavrayarak bedenlerini birleştirdi ve Jade onun sert ve kaslı bedenine yaslandığı an keyifle inledi. Bedenini her girintisini ve çıkıntısını hatta en akıl zorlayıcı noktanın sertliğini bile netçe hissediyordu.

Bunu ona Jade mi yapmıştı?

Adamın erekte olan hali kızı şaşkına çevirdi. Bir an dengesini kaybetmesine vesile olunca, boynunu sarmak için narin kollarını kaldırdı. Conroy onun bu bilinçsiz hareketiyle heyecanlanarak, daha da cesaretlendi. Kadının yumuşak dudaklarını defalarca öpüp, sıcak nefesini defalarca içti ve onun inlemesini duymak için dudaklarına ufacık ısırıklar attı. Dünya üzerindeki kaç erkek bu muhteşem kadının dudaklarının tadına bakma şansına nail olabilirdi ki? Hiç kimse... bu dudaklara hiç kimsenin dokunmasına izin veremezdi. Acemi değildi, belli ki daha evvel birkaç kez belki de daha fazla öpüşmüştü.

Bu düşünce adamı öfkelendirdi ve o zaman daha vahşice dudaklarını yağmalarken, daha sert ve kabaca kollarını bedenine sardı. Öncesi onu ilgilendirmiyordu ama artık bu dudaklar sadece Conroy'a aitti. Sadece ona. Sonunda dudaklarını kızın yanaklarına, gözlerine ve kaşına dokundururken, kollarında sanki vücudunda hiç kemik yokmuş gibi yumuşayan kadının tenine soludu.

"Sana sahip olmak için her şeyi yaparım."

"Bana asla sahip olamayacaksın." dedi nefes nefese kalan kız, hâlâ kollarındayken. "Sen demiştin, aşk birkaç dakika ya da saniye... Ve ben senin gibi geçici hevesleri olan adamlarla asla olmam."

"Sana istersem şu anda sahip olabilirim Jade."

"Buna cüret edersen seni öldürürüm."

Adamın boğazından keyifli bir hırıltı çıkarken, Jade'nin kırmızı yanaklarına düşen saçlarını geriye çekti. "Bence bu küstahlıktı." dedi kız sonunda isyan ederek kesik kesik soluk alırken.

"Kesinlikle, bu küstah dilinin biraz ayara ihtiyacı var." dedi derin derin soluyan adam misilleme yaparken.

"Sadece boş bulundum."

"Eminim öyledir." dedi adam, kız homurdandı ama sesinde öfkeye dair hiçbir iz yoktu.

"Bir daha bunu yapmazsanız sevinirim, benim için bir şey ifade etmiyor."

Adamın asi gözlerinde yıldırımlar çaktı. Kız gözlerini kaçırarak başını yana eğince, Conroy alnını alnına sürttü. Utançtan kızaran yanağına bir öpücük kondurdu. "Peki ya bu Leydim..."

"Ekselansları..."

"Conroy..."

"Lütfen."

"Bu da bir şey ifade etmiyor." dedi adam göz kapağının üzerine dudaklarını bastırarak, şefkatle soludu. Kız nefes alamadı. Adamın omuzlarına tırnaklarını geçirdi.

"Bu da mı sevgilim?"

Öpücüğün etkisindeyken bu hitaba kızması olanaksızdı. Adam yüzünden minik öpücükler çalarken, vücudunun diğer bölgelerini de dudağıyla keşfetmek istiyor gibi, elleriyle okşamaya başladı. İri elleri kızın kalçalarına indi ve sert bir itişle kalçalarını kendi kasıklarına bastırdı. Bu ani tepkiyle ikisi birden derin bir inlemeyle soluksuz kalırken, kırılgan göz kapaklarını, kalp atışlarının belli olduğu o şahane boynunu, kulağının muhteşem kıvrımını dudaklarıyla usul usul şereflendirdi. Her bir kıvrımının keşfine diliyle devam etmek isteyince, kasıklarının üzerinde sertleşerek büyüyen organla panikleyen Jade, dehşete düşerek irkildi ve gözlerini derin bir solukla araladı.

"Lordum..."

"Conroy..."

"Ah lanet olsun siz..."

"Adımı söyle sevgilim..." dedi adam çenesini emerken. Kız başını yana çevirerek "Ekselansları lütfen durun, yoksa çığlık atacağım." diye tehdit etti.

"Buna cüret edebileceğinizi sanmıyorum." dedi kendinden emin adam. Keşke atsa diye geçirdi içinden. Böylece zahmetsiz ama skandal bir şekilde hemencecik evlenmiş olurlardı ve Conroy onun tadına özgürce bakabilirdi. "Ve eğer bir ilişkimiz varsa bana adımla hitap etmelisin, diğer tüm sevgililerim gibi... Siz deme artık, sen olmadık mı biz?"

Adamın kullandığı kelimelerle irkilen kız, öfkeli bir bakış attı. Az önce zevk alırken ne kadar güzel bir maviye büründüğünü gördüğü deniz gözleri şimdi delici bir yıldırıma dönüşmüş içine düşüyordu.

"Adımı söyle..."

Jade yutkunarak, bir an için tereddüt etti ve "Conroy, lütfen." diye fısıldadı.

"Memnuniyetle sevgilim." dedi tek bir itişle kızın sırtını duvara yaslayıp, dudaklarıyla hoyratça öpmeye devam ederken.

Jade bu işkenceye çok direnmeden yine teslim oldu ama bu sefer sadece öpüşmüyordu, adam aynı anda ellerini bedeninden ayırırsa bir boşluğa düşecekmiş gibi teninin her noktasını keşfediyordu.

Conroy kalçasını kabaca okşayıp çimdikledikten sonra, kızın inlemesine aldırmadan elini etekliğinin altına doğru kaydırdı. Kat kat olan etekliği toplayarak usulca yukarıya sıvadı ve parmak uçlarıyla tenini keşfetmeye çalışınca, kız bu serin dokunuşla irkilerek ne yaptığını kavrayıp, dehşetle başını yana çevirdi ve var gücüyle adamı göğsünden itti. Boğazı kuruyan adam derin derin solumaya başladı, kız ittirmeye devam etti çünkü onu ancak bu şekilde durdurabilmişti.

"Beni öpemezsin... Bu doğru değil..."

"Asıl seni öpmemek doğru değil, beni çıldırtıyorsun. Sürekli kışkırtıp sonra geri çekiliyorsun. Bunu bilinçli mi yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Sen arzulamam için benimle uğraşıyorsun!"

"Yapmıyorum..." dedi kız bir kez daha adamı göğsünden güçsüzce ittirerek. Bu suçlamaya katlanmayacaktı. "Üzerimden kalkın lütfen, biri bizi bu halde görebilir."

"Bu umurumda mı?"

Kızın sesi uğradığı hayal kırıklığından dolayı titremişti. "Benim umurumda ama... Lütfen! Ne sizinle ne de başkasıyla evlenmek istemiyorum. Üstelik artık ailemi üzmek de istemiyorum."

Adam bir an kasıldı kaldı ve aklına gelen şeyi diline hangi cüretle aldığını kavrayamadı. "Bir sevdiğin falan mı var senin?"

Kız tokat yemiş gibi irkildi. Adam konuşmasına müsaade etmedi.

"Beni başkası yüzünden mi istemiyorsun?"

"Lütfen, biri gelecek."

"Ve bu Leydim için hiç iyi olmaz, öyle değil mi? 'O' birinin kulağına benim kollarımda olduğun giderse çok üzülür."

"Öyle biri yok, lütfen."

"O zaman kanıtla bana, ya evlen ya da seviş benimle."

"Metresiniz olmayacağım."

"Evleneceksin o zaman."

"Asla!"

"Beklediğin adam kim Jade?"

"Üzerimden çekil, bu işin sonu kötüye gidecek."

Conroy kızgınca gülümsedi. "Olabilir. Beklediğin adam meseleyi düello alanında çözmek isteyecektir, bu durumda ben de..."

"Böyle bir şey asla olmayacak... Sakın, sakın devamını getirme!" diye bağırdı kız ama adam onun hırçınlaşarak bir şeyler sakladığından şüphelenince, konuşmaya devam etti. "O adamı bulduğumda..."

Dinlediği saçmalıkların önünü kesmek için kızgınca adamın dudaklarını kapatarak, "Sus." diye emretti.

Demek sevgilisi için endişeleniyordu küçük fare. Onu öldürmesinden korkuyordu. Bir an donmuş gibi öylece kaldılar.

"Bana neden yapıyorsun bu kötülüğü?" dedi Jade ağlamaklı bir sesle. "Neden zorluyorsun beni? Sevmiyorsun bile."

"Sen neden yapıyorsun? Aklımı başımdan alıyor sonra da ortadan kayboluyorsun. Benimle oynamana izin vermem, bu oyunu bozarım."

"Bu oyun değil..." Bilinçsizce ağzına kapadığı eli yanağına ne zaman kaymış da, parmaklarını gezdirir olmuştu adamın yüzünde, kız anlayamadı. Yalvaran bakışları buğulandı, adamın nefesi kesildi ama kıza mani olmak için hiçbir şey yapmadı. Ta ki, gözlerini gözlerine dikinceye kadar!

"Bakma..." diye mırıldandı adam.

"Sen neden bakıyorsun?" dedi kız gözlerinde bir merak belirse de bakmaktan vazgeçmeyerek. Şimdi parmakları adamın sakallarla kaplı çenesinin üzerindeydi. Kızın bu garip merakı ve uysallığı adamı neredeyse rahatsız etmişti. Yüzüne hınzır bir ifade yerleşti. Eğildi, çenesini yanağına sürterek okşarken, yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla tenini tahriş ederek gıdıkladı. Dudaklarını kulak memesini ısırmak için tenine sürterek yukarı çıkardı.

"Seni aldığımda, beni durdurma şansını sana vermeyeceğim Jade. Ya karım olacaksın, ya da metresim."

"Ben asla senin..."

Kapı kolunun çevrilme sesini duyunca, cümlesini yarım bıraktı ve kapı açılırken kendini adamın kollarından uzağa atacak fırsatı ancak buldu fakat durum içler acısıydı. Eteği ne ara bacalarına sıvanmış

saçları ne ara bu kadar dağılmıştı? Emin olduğu tek şey ne yaparsa yapsın mahremiyetlerini koruyamadığı gibi, yaşadıkları müstehcen anı da gelen kişiden saklayamayacaktı.

Kapı açıldığında Jade ancak üzerini düzeltebilmişti. Gelen Benedict'ti. Kapının girişinde donan adam içerdeki çiftin dağılmış halini gördüğünde bocaladı. Özür dileyen bakışları önce arkadaşına, sonra mahcupça kendine çekidüzen veren kıza kaydı.

"Ben sandım ki... Maya deyince... Beni çağırdığını söyleyince..." Biraz toparlanıp boğazını temizledi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Ekselansları."

Kaşla göz arasında saçını düzelten Jade adama döndüğünde, yüzünde az önce yaşadıklarını ele verecek hiçbir ize yer bırakmamıştı. Her zamanki mesafeli ve kibar yüz ifadesini takınarak geçmişi yok saydı.

Kızın yüzündeki değişimi izleyen Conroy, dişlerini hiddetle sıkarak öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Oyuncu şeytan.

"Gerçekten af edersiniz."

"Önemli değil." dedi Jade havadan sudan bahseder gibi nazikçe. "Biz de içerideki leydiler hakkında konuşuyorduk, bugün çok fazlalar değil mi?"

"Öyle.." dedi Benedict arkadaşına garip bir bakış atarak.

Benedict'in Conroy'dan yardım dilendiğini gören Jade, "Lordumun benimle yaptığı anlaşmayı biliyorsunuz değil mi?" diye sordu. Benedict şaşkın gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ah elbette biliyorsunuz, siz sıkı dostsunuz. Neyse, hangi konuda konuştuğumuzu tahmin edersiniz." diye konuyu tereyağından kıl çeker gibi değiştirdi.

Conroy onun lafı kıvırıp, yağ gibi su yüzüne çıkma çabasını alkışlamak istedi. Nasıl da ustaca oynamıştı. Bu kız buralarda çürüyordu üstün meziyetiyle, becerisini tiyatro salonlarında ziyan etseydi, ünü dünya çapında duyulurdu.

Lanet kadının ününü koruma açısından mükemmel bir donanıma sahip olduğunu biliyordu ama bu kadar zeki olmasını beklemiyordu. Yüzü taş gibi ifadesiz, gözleri sığdı. Az önce kollarında arzuyla parlayan gözleri de, utancından kızaran yüzü de sanki adamın hayaliydi.

Oysa kendi nabzı hâlâ vahşice atmaktaydı, pantolonunu zorlayan kasıkları acımaktaydı ve bedeninde hâlâ sıcaklığı, yumuşak izleri hüküm sürüyordu. Onun yaşadıklarına inat sakin kalan kadının bu sükûnetini bir aşağılama olarak algıladı.

"Lordum..."

"Leydim..." dedi Conroy dişlerini sıkarak, sesindeki aşağılayıcı ton hissedilmeyecek gibi değildi.

"Düet birazdan başlayacak, sanırım siz Leydi Lila'ya söz vermişsiniz. Sizi arıyordur." dedi Benedict.

"Ah evet... Ben de oradaydım." dedi Jade hemen lafa atılarak, gülümsüyordu. Kadının adama çevirdiği bakışlarında öylesine büyük bir acı vardı ki, ama bunu ne yazık ki taktığı maskenin ardından kimse görmedi. Ya da öyle sandı keza Conroy onu tokatlayacakmış gibi bakan kızın, az önce takındığı sakin yüz ifadesinin aldatıcı olduğunu anlamıştı. Gözleri birden parladı, yüreğindeki o ağır taş kalktı.

Jade kibarca reverans yaparak, "Ekselansları, geç kalmazsanız seviniriz." diyerek arkasını döndü. "Lordum." dedi gülümseyerek Benedict'e

O odadan çıkar çıkmaz Benedict kapıyı kapattı. Şaşkın sesiyle, "Dostum ona ne yaptın? O bizim bildiğimiz dikenli çalı değildi sanki. Seni bir kaşık suda boğacak gibi bakıyordu üstelik."

"Aklını başına almasını sağladım."

"Pek almamış sanki ya da senin başında duran aklını da yanına alarak az önce odadan gitti." dedi kıkırdayarak.

Kızın az evvel çıktığı kapıya düşünceli bir halde bakan arkadaşını sinsice güldü. Arkasını dönen Conroy derin bir iç geçirdi. Seçkin bir hanımefendi için ağır sayılabilecek dili ve keskin zekâsı vardı. Ve biraz da deliydi. Çok da ateşli... Üstelik harika öpüşüyordu. Bedeni de tam bedenine göre yaratılmıştı, bunu az evvel keşfetmişti. Lanet olsun şehveti de doymak bilmeyen açlığına tam uymuştu.

"Sanki bu iş amacını şaştı." dedi Benedict.

"Biraz zorluyor hepsi o..."

"O zaman bırak ipin ucunu, başka kız mı yok!" dedi Benedict bilinçli bir kışkırtmayla.

"Onun gibisi yok!" dedi Conroy, cesur bir diklenmeyle arkadaşını şaşırtarak. "Ondan başka yok!"

"Onda değişik olan ne?" dedi bu sefer Benedict ciddi bir merakla.

"Her şeyi..." dedi Conroy gerçeği kabullenerek, içki şişesini koyduğu masaya doğru ilerleyerek, üzerine bıraktığı kadehi aldı.

"Ona nasıl baktığını gördüm."

"Herhangi bir çekici kadına baktığımdan daha farklı bakmadım." diye kendini savundu Conroy.

"Ona daha önce hiçbir kadına bakmadığın gibi baktın."

Conroy'un kasılan bedeni sızlıyor, öfkeden elleri titriyordu. "Çünkü o başka bir kadın olmayacak, karım olacak Benedict."

"Ona sevgiyle bakıyordun."

Dişlerini sıkarken bardağı kafasına dikti Conroy. "Ne var bunda? Şefkat, her evlilik için lazım."

Benedict ciddileşti. "Bu şefkat değildi Conroy, daha fazlasıydı. Aşk evliliklerinin güzel geçtiğini ama sonunun çok da güzel bitmediğini duydum. Hele sizin gibi ateşle barutlar için... Dikkatli ol." dedi ve derin bir nefes alarak konuyu değiştirdi. "Peki, ikna edebildin mi?"

"Eğer o koca burnunu kapıdan içeri sokmasaydın, ben onu ikna etmenin yöntemleri üzerinde uğraşıyordum." Arkasını döndü, kalçasını masanın kenarına yasladı. "Bu arada sen neden buradasın?"

"Kardeşimi arıyordum ve bulduğumda bana senin beni aradığını söyledi."

"Yarım saat önce balkondaydı. Ve yine her zamanki gibi çok sıcakkanlıydı."

"Karşılaştınız mı?" dedi Benedict şaşkınca.

"Maalesef..." dedi Conroy dürüstçe.

"Hâlâ mı?" diye sordu Benedict kızgınlıkla ve ağzının içinde küfretti.

"O daha çocuk dostum, büyüyünce unutur." dedi ciddiyetle dostunu teselli etmeye çalışan Conroy.

Oflayan Benedict kapıyı açtı. "Bir şey daha... Bir dahaki sefere kapıyı kilitlemeyi akıl edersen iyi olur..."

Kardeşine küfrederek odadan çıkan arkadaşının arkasından bakan Conroy, karışık düşünceler içinde dudaklarını kemirmekle meşguldü. Ona dokunmayı biraz ertelese ne olurdu? Gerçi artık olan olmuştu. Bu olanlardan sonra anlaşmayı sürdürmeyeceği çok açıktı. Sonra bir çare bularak, belki de o sakladığı aşığına kaçarak ondan kurtulacaktı. Aşığı... Bu fikirle kan beynine sıçradı ve gözleri görmeyen deli bir boğaya döndü. Ona yaklaşamamak... Bir daha öpüşememek... Birbirlerine dokunamayacak olmaları...

Elindeki bardağı yere fırlatırken, okkalı bir küfür savurarak derhal doğruldu. Bu iş burada bitemezdi. Ona verilmiş bir söz vardı ortada ve Leydi Jade sözünün arkasında durmayı öğrenecekti.

13. BÖLÜM

Kimileri günahın içindeyken günahkârmış gibi görünmez,
Bazı günahkârlar da elini kolunu sallayarak gezer, biz göremeyiz!
Kısasa Kısas, William Shakespeare

Jade o gecenin üzerinden geçen bir güne rağmen hâlâ aynı şeyleri tekrar etmekten vazgeçmemişti.

Öküz! Duygusuz hödük! Taş kalpli iblis.

Keşke şu adamı karşısındakini aşağılama huyundan vazgeçirebilseydi. Hoş, sanki kendisi vazgeçebiliyordu ya o da ayrı meseleydi. Eğer adam, onun kendisini evlendiremeyeceğine inanıyorsa, açıklamaya çalışmasına rağmen onu dinlemeyi reddediyorsa, o zaman daha fazla uğraşması için bir neden yoktu.

Onunla işi bitmişti. Bu sebepten de nerede görse ondan kaçıyor, yüz yüze gelmemek için elinden ne gelirse yapıyordu. Bu gemi eve dönünceye kadar da böyle yapmaya devam edecekti. Conroy isterse öfkesinden kudursun, gemiyi birbirine katıp onu arasın, durmadan karşısına çıkmanın yollarını kollasın ve bütün gece yoluna çıkan herkese gürlesin, bütün bunlar umurunda bile değildi. Üstelik Jade'nin bu palavracı adama katlanmak gibi bir mecburiyeti de yoktu.

Yine ondan kaçmak için koridorda başıboş dolaşıyordu. Gözlerini hissizce etrafta dolaştırarak güverteye çıkmaya niyetlendiğinde, vahşi bir el ağzına kapandı ve daha ne olduğunu anlayamadan beline dolanan elle ayakları yerden kesildi... bir kapıdan içeri çekildi. Kalbi göğsünü deli gibi zorlarken ayaklarıyla kabarık eteğinin muhalefetine uğradığı için arkasındaki kişiye tekme atamıyordu.

Çırpınarak çığlık atmayı denedi ama arkasındaki adamın elinde boğulan sesiyle hayalleri suya düştü. Tam adamın elini ısırmayı akıl etmişti ki, birden kendini nazikçe duvara yaslanırken buldu ve çığlık atmasına imkân vermeyen eller yeniden ağzına kapanarak "Şişt!" dedi soluk soluğa. Jade gölgelerin arasında kalan yüzü seçmek için gözlerini kıstı ve o anda gözleri karanlığa alışınca -benliği aşina olduğu kokuyu algılayınca- onun kim olduğunu kavradı.

"Benden neden kaçıyorsun?" dedi adam direk lafa girerek.

Kız gözlerini nefretle kıstı ve kirpiklerini kırpıştırarak ağzını işaret etti. Kaşlarını hiddetle çatarak kıza bakan Conroy, ağzında unuttuğu elini çekerken, "Pardon." dedi kibarca.

Jade üzerinden kalkan ve ona nefes alması için fırsat veren adamın yüzüne derin derin soluyarak "Siz çıldırdınız mı?" diye bağırarak gürlerken gerilmişti.

Yine onu sakinleştirmek isteyerek, "Şişt!" dedi Conroy etrafına bakarak.

Üzerine çekidüzen veren kız sesini kısarak "Ne yapıyorsunuz? Biri görse ne düşünür?" derken kızgındı.

"Benden kaçıyorsun, başka şans bırakmadın." dedi adam tok sesiyle azarlayarak kedere düşmek üzere olan ifadesini düzenlemeye çalıştı.

"Sizden kaçmıyorum, sadece..."

"Sadece ne?" dedi adam, sinirinden dişlerini sıkıyordu. "Geçen gün olanlar yüzünden mi kaçıyorsun?"

"Evet. Olmaması gerekirdi. Bir hataydı." derken başını aşağıya doğru eğip pişmanlığını üzüntüsü ile birleştirdi.

"Ama ben yaptığıma hiç pişman değilim. Yine öpmek için fırsat kollayabilirim."

"Daha fazla küstahlaşmayın." dedi kız ona hükmeden adama ters bir bakış atarak.

Conroy üzerinde heybetli bir kule gibi dikilerek, "Bu gece bana eşlik edeceğinizi sanıyordum Leydim." diye hesap sorarken ciddiydi.

"Edecektim." diye yalan söyledi Jade ama bunu yaparken gözlerini de kaçırdı. Adam gözlerini kısarken şüphelendiğini belli etmekten kaçınıyordu. "Sizi bulamadım Lordum."

"Burnun kızardı Jade."

"Karanlıkta nasıl gördün?" diye sordu kız şaşırarak burnuna dokunurken ve adamın blöf yaptığını anlayarak, öfkeyle kaşını çatıp dudağını ısırdı. Yalan söylediğinde burnunun kızardığını nasıl keşfedebilirdi ki bu hergele, bunu babası ve abisi dışında kimse bilmezdi.

"Jade... Neredesin?" dedi dışarından gelen Maria'nın sesi.

"Beni arıyorlar." dedi irkilerek ve bir adım öne çıkmak için hamle yaptı. "İzin verir misiniz?" Önündeki adamı koluyla çekmeye çalıştığında bu başarısız bir denemeydi.

Onun itişiyle değil de kendi iradesiyle Conroy bir adım gerileyerek "Elbette." dedi kibarca.

Onun hemen kabullenmesiyle rahatlayan Jade üzerini düzeltti, reverans yaparak "Akşam yemeğinde görüşmek üzere Lordum." dedi ve tam kapıdan çıkarken bileğinden yakalanarak geriye çekilmesiyle, ağzından firar eden şaşkınlık dolu çığlığının adamın ağzında boğulması bir oldu.

Kız afallamasını atamadan adam hızla dudaklarını sahiplenip geriye çekilerek, "Bir daha unutma." diye emrederek göz kırptı.

"Jade... Burada mısın?" diyen sese bakan kız, kapının girişinde duran Maria'yı görünce korkuyla iç gerdi.

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu abisiyle Maria ona meraklı bakışlar atarken. Nathen gözlerini kısmış, bir şeylerden işkillenmiş gibi ona olan bakışlarını resmileştirmişti.

Tıpkı onlar gibi arkasına bakan Jade korkuyla titreyerek, "Biz, şey..." dediğinde Maria ayaklarının ucunda bir miktar yükselip kızın arkasına bakarak "Siz kimsiniz?" dedi patavatsızca.

Onun ifşasıyla Jade arkasına baktı ve o anda Conroy'un gittiğini fark ederek derin bir nefes bırakıp yutkundu. "Biz mi? Ben demek istedim, bir ses duydum sandım ama kimse yoktu."

Buna pek de inanmış gibi görünmeyen Nathen, içeriye göz atıp kardeşini kolundan kibarca tutup dışarı çekerken, "Böyle kuytu ve karanlık yerlerde durmak bir genç kız için hatta bir kadın için bile tehlikeli olabilir tatlım, bir daha sakın yapma bunu. Ve rica ediyorum yanında refakatçin olmadan ortalarda tek başına dolaşma. Bu, milletin hakkında söylenti yaymasına sebep olabilecek bir davranış olur." diye uyararak koluna girmesini sağladı ve diğer koluna da karısı girince, uyarılarına devam ederek ilerlemeye koyuldu.

Jade kapanmaya başlayan kapının arkasından loş olan odaya göz attı. Conroy hâlâ görünürde yoktu.

Az önce hayal etmiş olabilir miydi? Belki de kafayı yiyordu. Koca caman adam kıç kadar yerde nasıl kaybolurdu ki? Abisinin azarlarına tam bir sükûnetle sessiz kalarak ilerlediler.

Yanından geçtiği bir aynaya gözü takıldı. Başının üstüne topladığı saçlardan bir bukle ensesine düşmüştü. Eğer rüya değilse az önce onu yine izinsizce öpen o alçak adam, sürekli aklından sonra tenini de tacize etmeye başlamıştı.

"Yanakların neden kırmızı?"

"Biraz heyecanlandım..." dedi Jade gülümseyerek.

"Yemek yemek için mi?" dedi Nathen.

"Neden?" dedi Maria kuşkulu bir tonda.

"Ah heyecanlandım mı dedim, korktum diyecektim. Karanlıktaydı ya... orası bana ürkütücü geldi, ondan." Bocalayışı yengesinin gözünden kaçmadı ancak bunu kocasının yanında uzatmak da pek akıllıca değildi. Zaten Jade ne yapsa suçlusu bir şekilde o da oluyor ve illa ki cezalar Maria'ya da bulaşıyordu.

Maria gözlerini şüpheyle kıstı. "Öyle olsun bakalım. Şimdilik." dedi. Kurnaz bakışlarını kızın tokasından firar etmiş asi saçlarına çevirdi. "Bari saçını başını düzelt de, o heyecanın sebebini kimse anlamasın" diye laf sokmaktan kendini alı koyamazken.

Jade yutkunarak gözlerini kaçırdı ve saçlarını yokladı. O iblis kaba elleriyle kendisini tuttuğunda başındaki tokalarından birkaçını kesin yerinden çıkarmış olmalıydı. Titreyen elleriyle tokayı yerine takarken düşünüyordu.

Yine oyuna gelmişti, kumpasa kurban gitmişti. Sırf millete skandal yaratacak şeyler yaptığını göstermek için kasten bile yapmış olabilirdi. Tabii ya, kendilerini uygunsuz bir halde bastıracaktı ve böylece kızı ona mecbur edecekti. Ah bu plan ona aitti, Jade onu bir kadınla bastırarak evlenmesine vesile olacaktı, evlenmeye değil. Yok yok, Jade iyice paranoyak olarak kafayı sıyırıyor olmalıydı.

Abisi ve yengesi yanlarından geçmekte olan bir lortla konuşurken, duvara asılı olan geniş oymalı paha biçilemez varak aynanın önünde durdu ve görüntüsünü dikkatle inceledi. Neyse ki saçlarına serpiştirdiği inci tokalar yerli yerinde duruyordu, sadece başının arka kısmında bulunan topuz tokasının klipslerden bir tanesi açılmıştı. Zorladı ama olmadı, yerine oturtamadı. Homurdanarak bir daha denerken, ellerinin üzerinde nazik bir dokunuş hissetti.

"İzninizle." dedi kulağına vuran sıcak ses. Jade az daha gözlerini kapatacaktı bu sesin büyüsüyle fakat ne yaptığını fark edince irkildi. Neyse ki o eller ustaca klipsi tekrar yerine yerleştirdi.

Hızla arkasını dönüp "Ekselansları..." dedi kibarca reverans yapıp ailesine kaçamakça göz atarken. Abisi hâlâ yaşlı lortla sohbet ediyor, Maria ise yan gözlerle onları dikizliyordu. Bu adam da kesinlikle deli cesareti vardı.

Bu hareketle oldukça utanan kızın yanakları iyice morarmış olmalıydı. Resmen suçunu ifşa ediyordu. Neyse ki abisi görmemişti, ya da gördüyse de bir centilmen olarak onu utandırmamak için görmezden gelip kibarlık etmişti.

Maria da ilgisini kocasına vermiş gibiydi ama onun da yanakları bu anın romantikliğiyle kızarmıştı. Jade bir adım gerileyerek Conroy'la arasına mesafe koydu.

Eğer üzerindeki kızıl kıyafetten daha kırmızı olan yanakları onu ele vermezse, kimse bu lort müsveddesi ile dünyanın en ahlaksız işine kalktığını anlayamazdı. Ah Tanrım onunla neredeyse seviştiği anları

hatırladıkça, utancından yerin dibine giriyordu. Yaşlı lordun hatırını soran Conroy Nathen'e elini uzatarak sohbete başlarken, Jade'nin allak bullak olmuş yüzünü izleyen Maria, kıkırdamasını engellemek için boğazını temizledi.

Bu uyuz adam bir kadını nasıl mutlu edeceğini bildiğini iddia ediyordu öyle ya. Hah! Ancak onu kalpten nasıl götüreceğini de iddia etmesi gerekirdi. Her seferinde kıçından terler akıtan tek erkekti. Korkudan! Düşünmeksizin yaptığı her hareketi ile şerefini ve görgü kurallarını yerle bir ediyordu. Kadınlar hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Ne düşünürler, ne hissederler zerre kadar ilgilenmiyordu. Abisi yanlarına gelen başka bir lortla konuşmasını sürdürürken, Conroy fırsattan istifade "Leydim..." diyerek tekrar yanına geldi. Sanki daha az önce karşılaşmamışlar gibi havadan sudan konuşur halde, "Bugün çok güzelsiniz." diye iltifat etmekten de geri durmadı.

Aslında arsız bakışları aralanmış ıslak dudaklarına kaymıştı. Jade hemen aynaya göz attı ve doğal renklerinin dışında bir kırmızılığa kavuşmuş dudaklarını görerek paniğe kapıldı.

Abisinin fark etmediğini umarak dişlerini sıktı, "Rezil olacağım." diye fısıldadı.

"Bence herkes dudaklarının renginin ne kadar berrak olduğunu söyleyecek. Onları kıskandıracaksın." dedi aynı fısıltılı ses.

"Herkes biriyle kırıştırdığımı bilecek..."

"Biriyle mi kırıştırıyorsun, çok ayıp Leydi Jade." dedi dehşete düşmüş gibi bir ifadeyle tebessüm ederken.

Kız adama öfkeli bir bakış attı, adam ona arsızca göz kırptı. Bakışları hâlâ dudaklarındaydı ve öpüşür gibi, dokunur gibi bakması kızı geriyordu. Tamam, bir iki ufak numara biliyor olabilirdi, adamın kollarında kendinden geçtiği falan yoktu şükür ki! Fena öpüşmüyor da olabilirdi. Daha önce birkaç defa tecrübe etseydi belki de vasat bir öpüşme olduğunu anlardı! Tadı güzel sayılırdı. Hatta güzelin de ötesinde olabilirdi ama aska mükemmel olamazdı! Üstelik çekici bir tarafı falan da yoktu! En nihayetinde öpüşmek tokalaşmak gibi bir şeydi!

Lanet olsun kalbi yerinden çıkacak gibi düşündüklerini yalanlıyordu. Güçlü kollarını sarıp dudaklarını dudaklarına bastırdığı an, bir kadının adını, mevkisini, her şeyini unutmasını sağlayabilecek kadar kafadan çıkarıcı olabiliyordu.

O, bu düşüncelerle bir hamur gibi yoğrulurken, adam lanet gözlerini çivi gibi üzerine sabitlemiş başka hiçbir yöne bakmıyordu.

"Bana böyle bakmayı kes."

"Nasıl bakıyorum ki?" dedi kendi sorusunu kendisi yanıtlayarak. "Öpecek gibi mi?" dedi sonra da gülerek.

Nefes almayı bile unutuyordu o böyle küstah olunca, bu kadar çabuk nasıl etkisi altında kalabiliyordu ki? Aslında ona tokadı basmalıydı, hatta daha dudaklarını öpmeye ilk kalkıştığı anda, hatta daha ilk defa karşılaştıklarında, dans ettiklerinde bunu yapmalıydı. Hayâlarını katır gibi tekmelemeliydi.

"Kendine gel sevgilim, herkes anlayacak." dedi kız bembeyaz olunca.

"Bana sevgilim demekten vazgeç." Abisi yanına gelen Jade'nin bir an dizleri boşalır gibi oldu, duruşunu düzeltmeye çabaladı. Nesi vardı? Adam utanmaz bir namussuz gibi davranıp, ona inanılmayacak kadar terbiyesiz şeyler yapmaya kalkmış, bir de üstüne iki de bir sevgilim diye sayıklayıp durmuştu ve o itiraz bile etmemişti! Şimdi de bu sözlerden dizleri mi titriyordu?

Koluna giren yengesiyle irkildi Jade.

"İyi misin?" diye sordu Maria endişeyle.

Nasıl iyi olabilirdi ki, onu o kadar güzel ve ihtirasla öpmüştü ki, mantıksal ve bedensel koordinasyonlarını kaybetmiş, düşünme yetisini tüketmiş, itiraz etmek için gereken tüm iradesini söküp almıştı.

Abisiyle konuşarak arkalarından gelen adamın sesini duydukça, ensesinden başlayan ürperme ayak parmaklarına kadar yayılıyordu. Buna kızarak kaşlarını çattı.

Az sonra, yemekte ne tür rezillikler yapacağını düşünmeden masadaki yerini aldı. En azından yemekte adamın yanına oturmak zorunda kalmamıştı. Kont gecenin en önemli ikinci onur konuğu olarak

masada, tam karşısında yer alırken, ikisi de masanın iki ucunda bir birlerinden uzak duracaklardı.

Yemeklerini birlikte yerlerken, adam onca mesafeden bile gözlerini bir an olsun gözlerinden ayırmadı. Üstelik ona ilgisini hiç kimseden çekinmeden ve her fırsatta belli etmekten kaçınmıyordu. Etraflarında onlarca kişi varken onu arsızca süzmekten çekinmiyordu. Jade ne yediği yemekten bir şey anlamış, ne de üst üste içtiği şaraptan bir tat alabilmişti.

"Biraz hızlı gitmiyor musun?"

"He..." dedi Jade yanındaki kadına bakarak. Parmaklarının arasındaki kadehi elinden alan Maria, kadehi masaya bırakmasını sağlarken, "Çok hızlı içtin, dokunacak, alışık değilsin." dedi şefkatle.

Jade eline baktı. Başı hafiften dönüyordu, midesi de karıncalanıyordu artık. Kaç kadeh içmişti ki?

"Üç kadeh içtin, bu dördüncü." diye onun aklındaki sorusunu açıkladı Maria ve gülümsedi.

Jade oflar gibi büyük bir nefes bıraktı. Bakışları karşısında oturan edepsiz adama döndü. Conroy gözlerini kısmış onu izliyordu ve Jade adı kadar iyi biliyordu ki, kaç kadeh içtiğini saymıştı domuz herif. Elindeki kadehi küçümser gibi kaldırdı ve şerefine yudumladı.

Ukala herifin asıl sorunu buydu. Bir saniye önce kadını şiddetle öpüp ona dünyanın en güzel kızı gibi hissettirirken, bir saniye sonra buz gibi duruşuyla sanki aralarında hiç duygusal bağ geçmemiş gibi onu yerin dibine sokuyordu.

Başı dönmeye başladı. Bu adam şaraptan daha fazla başını döndürüyordu ve Jade bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Erkekler genellikle ona bu şekilde davranmazlardı. O zaman neden Conroy böyle davranıyordu? Ve Jade neden gerekeni yapmak yerine adamın kendisine bu şekilde davranmasına izin veriyordu? Bu sorunun yanıtını öğrenmeye korkuyordu. Çünkü aslında sebebini çok iyi biliyordu. Artık biliyordu ve lanet olsun ki yalanlamak kolayına ve işine geliyordu.

Herkes yemek masasından kalkınca, Leydi Kate ve kızları konser salonuna geçmeleri için ısrar etmeye başladı. Abisi de onay verince, kendine çekidüzen verip, son kontrollerini yaptı ve ona kolunu uzatan

Conroy'u es geçerek, nezaketsizliğine aldırmadan abisinin koluna girdi ve salınarak salona geçmeden önce kapının girişine doğru yürüdüler. Konserin başlamasına daha vardı. Bir miktar kapı önü sohbeti yapmak vazgeçilmezdi ya da dedikodusu. Neyse ki Conroy kızın bu serzenişini büyütmedi, gerçek bir beyefendi olarak onlara uyum sağladı ve bu kabalığı göz ardı etti.

Hep birlikte büyük salonun kapısına geldiklerinde, içeri geçmeden önce yemeklerden, evlerden, atlardan hatta silahlardan konuştular ama asla ikisi bir konuda tek konuşmadılar. Nasıl adam dik dik yüzüne bakmaya devam ediyorsa, kızın da gözü ara sıra Lort Conroy'a takılıyordu. Jade bir süre etrafla ilgilendi, bakışları tekrar adama döndüğünde, Conroy'u henüz yanlarına gelen dul Leydi Dursan'la sohbet ederken gördü. Hayır, bu kadın resmen adama kur yapıyordu. Memelerini öne çıkaran dekoltesini gözüne sokuyor, iki de bir olur olmaz yere dokunuyordu. Aralarında daha önce bir şeyler olduğu kadının hasret bakışlarından belli oluyordu.

Conroy edepsiz bir şeyler deyince kadın kıkırdayarak kızardı. Acaba Conroy onu da böylesine ateşlice öpmüş olabilir miydi? Büyük ihtimalle daha fazlasını bile yapmışlardı. Domuz herif! Belki de onun da ayaklarını yerden kesmişti. Bir anda içi daraldı ve duruşu dengesi bozulmuş gibi huzursuzlaştı, içinde oturduğu bu koca mekân ona dar geliyordu şimdi.

"İsterseniz biraz dışarı çıkabiliriz..." dedi Conroy bakışlarını Maria ve Nathen'a çevirerek. "Bayanlar da biraz hava almış olur."

"Dışarısı biraz serin." dedi Nathen zarif ve narin karısına şefkatle bakarak.

Jade bakışlarını Conroy'a çevirdi, bunu onun sıkılmışlığını fark ettiği için söylediğini anladığında, içine tuhaf bir huzur doldu, yumuşak yanını ortaya çıkarmayı başarmıştı öküz herif ama kesin yalnız kaldıkları ilk anda yine ona kötü yüzünü gösterecekti! Omuzlarını dikleştirdi. Bu adamı sonunda evlendirmeyi başarabilirdi. Her türlü iddiaya girebilirdi, hatta kazanmak için her şeyi yapabilirdi, tek istediği onun hayatını değiştirdiğini görebilmekti.

Onsuz bir hayat!

Ah lanet olsun kesin sarhoş olmuştu ve ondan dolayı böyle saçma sapan düşünüyordu. Artık aklını başına alacaktı. Kendisine verilen onurlu isme uygun bir biçimde davranacak ve gereken neyse gerçekleştirecekti. O kalın kafalı adamı sonunda evlendirecekti, istediği kadar bağırıp çağırabilir, istediği kadar kendisini baştan çıkarmaya çalışabilirdi, bunun hiçbir önemi yoktu.

Her şeye rağmen keyifli geçen gecenin geri kalan kısmında, Conroy kızın bu ketum ve otoriter tavrını zorlayacak hiçbir şey yapmadı. Ortak kadın sohbetlerinde sıkıldığı belli olan adam huzursuz bir biçimde kımıldanıp, kadınlar iç geçirdikleri zamanlar hakkında konuşurken o yakıcı bakışlarını üzerinden bir an olsun ayırmadı.

"Sanırım konser birazdan başlayacak." dedi Conroy kadınların baş ağrıtan sohbetlerini baltalayarak. Hiç susmadan konuşmaya devam eden dört kadın, birden susarak onlara saygısızlık etmiş gibi adama baktı. Ve saati fark eden Kate kızlarına gülümseyerek "O kadar oldu mu?" diye sordu. Sonra baş ağrıtan sesle, tekrar sohbetlerine kaldıkları yerden devam etmeye başladılar.

Conroy'un bakışları ve yüzündeki ifadenin bir anda değişikliğe uğraması, Jade'nin titremesine neden oldu. Adamın gözlerinde yaşadıkları zamanı anımsatan cüretkâr bir ifade belirmişti. Sanki içkisini değil de kızın soluklarını yudumluyordu artık. Hemen gözlerini ondan kaçırdı.

Tanrım, buna nasıl razı olmuştu? Ona bu gece bu salak halde nasıl eşlik edecekti. Yutkundu, neredeyse fikrinden vazgeçmek üzereydi, ama korkaklık da yapamazdı. Yanlarındaki Leydi Kate ve kızı Natalia, Conroy'un dikkatini kendine çekmek için boğazını temizleyerek atlardan konu açtılar. Jade rahatlayarak içini çekti. Yanında duran yengesi Maria ise huzursuz bir biçimde kımıldadı, Conroy ise o anda kahkahayı koyuvermişti. Jade'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu bu yüksek gülücükle. Adam Kate Anderson'un sığ esprilerinin gerçekten "zeki" olduğunu mu düşünüyordu? Hayır, elbette düşünmüyordu. Sırf hesapçılığı için onları kullanıyordu.

"Ah Ekselansları kızım çok meziyetlidir." dedi kadın kırmızı yanaklı kızını överek. İç geçirir gibi soluyan Jade, "Ah tabii" diye atıldı söze. "Kendisine bir şeyler okuyamayan, dans pistinde hünerlerini sergileyerek başını döndüremeyen, parkta yürüyüşe çıkartamayan ya da

alışverişe götüremeyen adamlara ilgisi o kadar az ki anlatamaz." dedi Jade mırıl mırıl ve Conroy'un parlayan gözleriyle karşılaşınca, onun bu laf sokuşunu duyduğunu anlayarak başını sahneye çevirdi. Sesli mi konuşmuştu? Utançla Leydi Kate'ye baktı ama neyse ki kadın dikkatini başkasına yöneltmiş ve onu duymamıştı. Şu anda sadece kızlarını övmekle meşguldü.

Ama kızı Natalia onu duymuş ve utançla bakışlarını kaçırarak üzülmüştü. Onu kırmak istememişti Jade ve kırmıştı belli ki. İlk boş bulunduğu anda ondan özür dilemeyi aklının bir köşesine yazdı. Bu ifşa yüzüne ateş gibi çarpmıştı. Conroy kadını gergin ama meydan okur bir tavırla süzüyordu artık.

"Leydi Jade gerçekten çok zeki bir hanımefendi." diye devam etti kibarca. "Açık konuşmam gerekirse daha önce onun zekâsına sahip bir kadın görmemiştim."

Conroy'un Kate'ye verdiği cevap karşısında, Jade ağzı bir karış açık halde bakakaldı. Ne kaçırdı, hangi soruyu duyamadı bilmiyordu ama Conroy kadına dersini vermişti, bu savunmayı gayet net olarak görebiliyordu. Bu kesinlikle bir iltifat değildi, onun gerçek fikriydi.

Demek adam istediği zaman mükemmel bir beyefendi olabiliyordu. Bu güzeldi, etkilenmişti. Bakışlarındaki sevecenlik ve içtenlik kızı savunmasız yakaladı. Acaba söylediği gibi cidden onu gerçekten mutlu etmek mi istemişti? Ya da bu da bir tuzak mıydı? Ne düşünmesi gerektiğini gerçekten bilemiyordu. Bu adam ne yapmaya çalışıyor ya da artık bu oyun nereye gidiyordu çözemiyordu. Adamın bu değişken yapısı mantık sahibi her kadını aptala çevirirdi. Ona yardım eden adamın gözleri çatılmış kaşlarının gölgesinde kalıyordu, ama gözlerinde onun ruhunun derinliklerine işleyen delici bir ışık da vardı. Ve adını bildiği halde benliği bunu inkâr ediyordu. Nefesi daraldı, yok bu olamazdı. Panikledi ve heyecanlanınca elindeki kadehi yere düşürdü.

Neyse ki bu sakar gösterisi kısa sürdü ve herkes toparlanarak konseri dinlemek için hareketlendi. Ona kibarca kolunu uzatan adamı bu sefer reddetmesi büyük kabalık olacaktı ve abisi bir şeylerden şüphelenerek onu sıkıştıracaktı.

Adamın koluna girip de merdivenlere doğru ilerlemeye başladıklarında, Jade'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu. Adamın heybetli bedeninden yayılan ısı ve bedeninden ziyade ruhuna akan akımla, resmen çifte dövülmüş çeliğe dönmüştü. Aralarında gerçekleşen ve gittikçe büyüyen şeyden sonra sanki bir uçurumun kenarında duruyor ve adamın onu her an itmesini bekliyor gibiydi. Merdivenlerden çıkarlarken Conroy mırıldandı.

"Bugün çok durgunsun."

"Sıhhatimi düşündüğünüz için teşekkürler Ekselansları. Fakat gayet iyiyim." dedi kız yavaşça.

"Dilersen seni kamarana götürebilirim."

"O zaman beni anlaşmanın şartlarını yerine getirmemekle suçlayabilirsiniz, kalmayı yeğlerim."

Adam omuzlarını umursamazca silkti. "Yaptığımız anlaşmaya göre sadece eş bulacaksın bana, kendini paralamayacaksın."

Onun aralarındaki anlaşmadan böyle alelade bir mesele gibi bahsetmesi biraz kırmıştı aslında. Ama sonra gerçek tokat gibi yüzüne çarptı. Zaten konu alelade bir konuydu, onun başka kadınlarla olan evliliği... Bir de neden onu ayakaltından çekmek istiyordu? Yoksa orada genç leydilerle rahatça flört etmek mi istiyordu? Belki de kendine dul bir leydi arıyordu. Doğru ya, adamı tanıdığından beri bir kadını ayartırken görmemişti. Onun da ihtiyaçları vardı ve bu adam bu ihtiyaçlara fazlasıyla sahipti. Kesin yatağına alacağı bir kadın düşünüyordu.

"Bu gece gözünüze kestirdiğiniz bir leydi olmuştur umarım." dedi usulca. Adam bu soruya cevap vermeyince sesini ayarladı. Bakışlarını ona çevirdi ama yüzüne bakınca konuşamadı. Çünkü tepelerinde duran gaz lambalarının ışığı altında, adamın bu konudaki düşünceleri ve yüzüne vuran sıkkın ifadesi güneş gibi teninde parlamıştı.

"İlle de birini bulacaksın değil mi?"

"Size söz verdim, bu gemiden indiğinizde nişanlanmış olacaksınız."

"Erkeklerin dünyasına inmiş ölümcül bir iblisten farkın yok."

Kız yediği hakarete aldırmadan, "Ben şeytan değilim Ekselansları." diye uyardı.

"Melek de değilsin." Adamın gözlerinde gönülsüz bir takdir ifadesi belirmişti. "Seni aklımdan silemezsen, başka bir kadınla nasıl ilgilenirim?"

"Bunu nasıl yapacağım? Aklınızdan nasıl çıkacağım?" diye sordu dürüstçe. Yüzü yine kızarmıştı, bakışlarını kapıdan girmekte olan abisine çevirdi. Nathen onları görmüyor hatta bir kolunda Maria, diğer yanında çenesiz Kate ile adam iyice absürde oluyordu.

"Böyle." dedi Conroy, kızı giriş kapısından uzak bir noktada bulunan kapıya doğru hızla ve tek hamlede çekiştirerek. Jade yine neye uğradığını anlayamadan kapının arkasına doğru savruldu. Paniğe kapılan kız müdahale etmeye kalkamadan müdahalenin en pahalısı yürüdeydi. Büyük perdelerin kapladığı kapı kapandı. Jade onu durdurmaya ve engel olmaya bile fırsat bulamadan yüzü adamın iri ellerinin arasına alınmış ve o çoktan alev gibi yanan dudaklarını, kızın sımsıcak dudaklarına bastırmıştı.

Adam bu sefer onu öyle büyük bir ihtirasla öpüyordu ki, kızın eteğinin altında kalan hava bedenini titretiyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Aklı birinin bu hadiseyi görüp görmediğiyle meşgul olurken, korkularını dizginleyen dilinin ayartıcı ısrarına daha fazla direnemedi.

Jade tam karşılık verecekken adam geri çekildi, şaşkına uğrayan kız güçlükle nefes aldı. Bir an soluğu kesilen adam ise gözlerini kadından alamayarak, "Bence bana evet demelisin." dedi inatla, sesi boğuklaşmış, başsan çıkarıcı bir hal almıştı.

"Hayır." dedi tek seferde kız panikle. Hâlâ soluk soluğa ve titriyordu. Adamın çenesinde bir kas seğirdi. Jade gözlerini kaçırarak adamın öpüşlerinin üzerinde yarattığı etkiyi gizlemeye çalışıyordu.

"Öpüştüğümüz zaman kendini kaybediyorsun."

"Çünkü güzel öpüşüyorsun." dedi kız cesurca. Bunu açık yürekliklе itiraf etse de gözleri hâlâ yüzüne bakamıyor, sadece çelik gibi sert duran göğsüne odaklanıyordu.

"O zaman daha ilerisini de eğlenceli bulacaksın." dedi adam kızın yanağını okşayıp, şakağına usul bir buse koyarken.

"Olanları eğlenceli buluyorum, ahlaklı değil... Lütfen sınırları aşmayalım."

Kapının girişinde bir gülüşme belirdi ve ardından birkaç gölge içeri süzüldü. Lort Lain, yanındaki lortlarla bir an donup kalarak ikisinin kapının ardında durduğunu görünce kaşlarını çattı.

"Ekselansları Conroy? Leydi Jade?"

Sesindeki şüphe, gözlerindeki öfke şimşek gibi çakıyordu. Hakarete uğramış gibi irkilen Jade bir an donup kalınca, Conroy işe hemen el atarak alaylı bir gülümsemeyle kadının eldivenli elini parmaklarının arasına alıp, kibarca dudaklarına götürdü. Adamın eline kondurduğu öpücükle kızın vücudunun iradesi bölündü, teli kopmuş keman gibi inlemesine neden oldu.

"İyi akşamlar. Leydim, abinize söylediklerimi belirtirseniz sevinirim." dedi gözleri parlayarak, bakışlarını yana çevirdi. "Beyler." dedi kibarca.

Conroy mesafeli tutumuyla arkasını dönüp gençlerin yanına giderek, onları da beraberinde götürürken, kız hâlâ adamın az önce yaptığı küstah teklifin etkisi altındaydı.

Onların ardından aceleyle merdivenlere yönelirken, yüzü alev alev yanıyordu. Adam her seferinde savunmasını yarıp geçmeyi nasıl becerebiliyordu? Onu toplum önünde skandala sürüklemek gibi bir niyeti vardı sanki. Kaçtır birilerine yakalanıyorlardı. Eğer dikkatli olmazsa bu yılan herif onu mahvedebilirdi. Salondan içeri girdiği an, bileği bir el tarafından sıkıca tutularak çekiştirilirken "Bence artık kararını vermelisin, abini daha fazla oyalayabileceğimi sanmıyorum. Arkamızı ne zaman dönsek siz flört ediyorsunuz. Bu işe bir ad koyulmalı, ya da bitirmelisin." dedi nefes nefese konuşan Maria, panikle etrafına bakınıyor, onun kapıdan çıktığını gören olmuş mudur diye endişe ile kıvranıyordu.

"Leydim..." dedi arkadaki tok ses. Jade o anda daha yengesinin lafını bitirmeden arkadan gelen sesle irkildi.

"Özür dilerim ama sizinle özel bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

Jade, Lain'e bakmak için usulca arkasını döndü. "*Teker teker gelin üstüme, korkmuyorum.*" diye inledi ve yüzündeki sahte gülücükle bakışlarını adama çevirdi.

"Lordum." dedi iki parmağıyla tuttuğu eteklerini havalandırıp reverans yaparak.

"Leydim." dedi adam aynı kibarlıkla başını hafifçe eğip karşılayarak. "Konu neydi?"

Lort Lain konuyu dağıtmadan direk girerek, "O adamın niyeti kötü. Daha önce sizi uyarmadığım için beni affedin. O adamın sizi... sizi..."

"Lordum, ben kendimi koruyacak yaştayım."

Lain öksürdü. "Bu mantıksız beraberliğe hâlâ neden katlandığını anlayabilmiş değilim. Madem istemiyorsunuz onu, neden hâlâ yanınıza yaklaşmasına izin veriyorsunuz?"

"O abimin dostu. Üstelik aile dostumuz ve statüsü sizden hayli yüksek."

"Ben de sizin dostunuzum."

"Elbette Lordum." dedi kız sıkılmış halde.

"O sizi kandırıp aklınızın almayacağı kadar kötü emellerine alet edebilir. Siz çok masumsunuz, sizi kandıramadan biri onu durdurmalı."

"*Ah ben zaten günahın en dibine kadar battım, kendi kendimi kandırdım.*" diye düşünen kız yüzünün kızardığını gizleyebilmek için yana dönüp eldivenlerini çekiştirdi. "Ekselansları kibar bir adam ama bana uygun değil. Haklısınız."

"Elbette!" diye atıldı heveslenen adam. "Senin için hiç de uygun bir aday değil." Biraz durakladı. "Onun kadınlara olan düşkünlüğü malum, senden de kısa zamanda sıkılır!" diye pot kırdı. Kız tokat yemiş gibi adamın yüzüne bakarken o dengesiz bir hırsla devam etmeye başladı. "Üstelik ne kadar kibar dursa da soğukkanlı bir şeytan... İyi ki kanmamışsın ona. Sırf sen zorlusun diye mücadele ediyor seninle, inan bana kavuştuğu ilk anda kurtulmanın yollarını arayacak. Ben niyetini seziyorum."

Bunu bilmiyordu Jade sanki! Kızın içinde saltanat kurmayı kafasına o kadar takmıştı ki, metresi olmasına bile razıydı adam. Birkaç gecede hevesinin geçeceğinin bilincindeydi Jade. Onunki saplantıydı.

Of, bu ne sinir bozucu bir geceydi. Katlanması zor, sıkıcı ve bunaltıcı... Göğsüne sanki biri mermerden anıt dikmişti, soluk alamadı.

Lain konuşmak için boğazını temizleyip kaşlarını çatmıştı, tam cevap vermeye yeltenmişti ki, kız konuyu değiştirdi. "Lordum, sanırım

sizinle tek başıma konuşmam uygunsuz olur. Malum görgü kuralları!" Reverans yaptı ve daha ağzını açmasına fırsat vermeden kibarca geri çekildi. Her zaman nefret ettiği görgü kuralları bazen çok amaçlı bir silaha dönüşebiliyordu.

Conroy az ileride dürbünlerini açıp, kızın o lort bozuntusuyla konuştuğunu gördüğünden beri öfkeli gözlerle onları dikizliyordu. İçinden yanlarına gitmek ve kızı kendine çekip ona sahip olduğunu herkese haykırmak, bu birlikteliği gözlerine sokmak gelirken, yumruk yaptığı elleriyle duraklıyor, sadece izlemekten ileri gidemiyordu. Neyse ki Leydi Jade, çok zaman geçmeden yengesinin bir grup kadınla konuştuğu alana gitmişti. Conroy da, dalkavuk herifi dövülmekten son anda kurtarmıştı.

"Ah evet bir zamanlar Leydi Jade de katılmıştı o yarışlara." dedi yanlarındaki adam keyifle.

"Ah evet ve her zaman birinci olmayı başarmıştı benim asi kardeşim." dedi Nathen keyifli bir kahkaha atarken. "Ne de olsa onu ben büyüttüm, bir erkek gibi olması normaldi."

Adamlar kıkırdarken Conroy onların sohbetine odaklanmayı sonunda başardı.

"Şimdi de katılıyor mu at yarışmalarına?" diye sordu Lort Lain.

"Ah Tanrı esirgesin, annemin kalbine indirmeye niyetimiz yok, kadın en son, onu o daracık binici pantolonunun içinde gördüğünde, iki gün hasta yatmıştı."

Aslında Conroy kızın, o dar pantolonun içinde nasıl da seksi duracağını düşünüyordu. Onu her gün ipekler ve inciler içinde görüp, ince belini ve diri göğüslerini saran dantellileri hayal etmek... Bu çok başkaydı ama bir de dar pantolon ve hatlarını ele veren o kumaşla görmek, çok başka bir zevk olsa gerekti.

Tuttuğu nefesini usulca dışarı salarken, içinden lanet okudu, nabzı neredeyse üç kat daha fazla hızlanmıştı. Yüce Tanrım, kız gerçekten çok güzeldi. Masum masum ondan uzak dururken bile ayartmaya devam etmekteydi. Bir erkek onunla evlenebilmek için cehennemi bile göze alırdı. Evlendiklerinde yarışmalara tekrar katılmasına izin verebilirdi.

Güzel bir bedene sahip olan cüretli ve yetenekli karısı, onu gururlandırabilirdi ama sonra bu fikrinden derhal vazgeçti.

O dar pantolonun içinde tüm hatları meydana çıkmış bir halde düşününce ve memeleri her zıpladığında başka erkeklerin de ona ağzının suyu akarak bakacağı aklına gelince, bu fikrinden ivedilikle vazgeçti. Onun en güzel sırları sadece Conroy'a ait olmalıydı. Yerini bilen, zeki, donanımlı, kanaatkâr ve sofistike bir kadın olmalıydı karısı, çocuklarını doğuran ve iyi eğitim veren zeki bir kadın.

O zaman üzerinde at koşturmasına izin verirdi!

Lanet olsun bu kadın hem aradığı tüm meziyetlere hem de kaçtığı tüm kişiliklere sahipti. Hem çok kırılgan, hem de ona eş olmak için fazla dik kafalıydı. Bunun yanında onu arzuluyordu. Kızın keşfedilmemiş ve inanılmaz derecede cazip bir lezzete sahip olan dudaklarının tadına defalarca bakmak istiyordu. Onları yemek istiyordu. Kız daha önce sosyetede karşısına çıkan diğer aklı bir karış havada kadınlardan çok farklıydı.

İradeliydi. İffetliydi. Mantıklıydı. Dik kafalıydı, özgürlük için her saçmalığı yapardı.

Bir kere onunla sadece sevişmeyecekti, istediğinde konuşacak hatta savaşacak zekice çatışacaktı. Sonra ona sokulacak, sarılacak ve odasına alacaktı. Yastığının üzerine dökülen o güzel saçları simsiyah bir kumaş gibi geceye karışacaktı. Onu baştan çıkarmak için kulağına ateşli ve terbiyesiz şeyler fısıldayan, baştan çıkartıcı sözler söyleyecekti. Titreyen kiraz dudaklarını yağmalarken, kendisini bağrına basmak için açılan narin kollarına sığınacaktı.

Giydiği muslin pantolonunun, dar geldiğini hissedince huysuzca kıpırdandı. Şimdi erekte olmanın zamanı mıydı, lanet kadın aklını başından almaktan vazgeçmeliydi. Onu düşünürken bile yoldan çıkarmaya yetiyordu.

Bu işe bir an önce çare bulmalıydı? Bir kadın? Bir kadın onun işini görürdü. Evet derhal bir kadın, hayır iki kadın bulup onunla sevişmeliydi. Hem de derhal. Belki de defalarca, hatta Jade aklından çıkana kadar her gece kadınlarla sevişmeliydi.

14. BÖLÜM

Kadının gözyaşlarından tüm dünya gebe kalsa
Bununkilerden timsah yavruları doğardı
Othello, William Shakespeare

-Karanlık oda-

Conroy bakışlarını abisinin yanında sessizce duran kıza çevirdi. Sosyete partisindeki ev sahibesi gibi nazik ve mesafeli davranıyordu. Sanki dün gece öpüşüne karşılık vererek kollarında eriyen kadın kendisi değildi. Hepsi onun sanrısı gibiydi.

Lanet olsun bu kadına! Kaç gecedir uykusuz geziyordu onun yüzünden ve dün gece hangi kadına baktıysa onun yüzünü görmüş, dahası hangisiyle flört ettiyse onun varlığını hayal eder olmuştu.

Hiçbir amacına ulaşamayan güçlü arzusu o olmayınca içine çekilmiş, tıpkı bir yılan gibi sessizliğe bürünmüştü. Oysa Jade'ye bakarken dahi baştan çıkarken... dokunduğu kadınları çıplak görmesi bile onun için artık bir şey ifade etmiyordu.

Yaşlanıyordu kesin. Bir an önce evlenip çocuk sahibi olmalıydı yoksa sonu faciaydı.

Dün gece öptüğü Leydi, okşadığı Kontes, köşeye sıkıştırıp seviştiği hizmetçi... onun için hiçbir anlam ifade etmemişlerdi. Gecesi boş ve anlamsız hatta Jade'nin hayaliyle sabahlamakla geçmişti.

Onun yumuşak, lezzetli dudaklarını öptüğünü, bedenine yasladığı dişi vücudunu okşadığını bir türlü aklından çıkaramıyordu. İçinden geldiği tüm küfürleri sıraladı. Aklını mı kaçırmak üzereydi? Kız bir yaklaşıyor, bir geri duruyordu. Kesinlikle bu yaptığı oyun diğer aptalları dize getirmek için kullandığı yöntemdi, önce kendisini onlara sunuyor, sonra da uzak ve mesafeli davranarak akıllarını başlarından alıyordu.

Bu kadın adının hakkını kesinlikle veriyordu. Gerçekten zalim bir cadıydı. Hatta şeytanın dişi haliydi. Günaha davetiyesini masum yüzü, iğneli gözleriyle veriyordu. Onun ağzına bir parmak bal çalmanın bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Bu iş artık çok uzamıştı. Amacını aşmaya, niyetinden şaşmaya başlamıştı ve artık rotasının istikameti belli olması gereken bir konu haline gelmişti.

Pekâlâ, Jade kendi numaralarını oynasın, oyalansın dursun, onun da kendine göre birkaç numarası elbette ki olacaktı. Bu iş bittiğinde Conroy her anlamda rahatlamış, yaramaz cadı da o kibirli burnunu sürtmüş olacaktı. Geçen akşam kendisinin öpüşünden ve dokunuşlarından zevk aldığını kanıtlamıştı, eğer durmasaydı onunla yerlerde sevişmesi bir an meselesi olabilirdi. Hem de bunu istekle yapacaktı. Onu istiyordu; öyleyse bunu o kıza tekrar hatırlatmalıydı.

Geminin locasına varmak için yola çıktıklarında, locanın üst katta yer aldığını gördüler. O ana kadar sessiz kalan Conroy yanlarına vardığında, az önce locaya geçen herkes pür dikkat aşağıdaki sahneye odaklanmıştı. Ve onun geldiğini fark eden Nathen ayaklanınca, Jade kısacık bir an yüzüne bakmış ve hemen dikkatini sahneye odaklamıştı. Aksi şeytan, geldiğine sevinmemiş gibiydi, hatta pek mutlu görünmüyordu. Sanki hiç tanışmamışlar gibi uzaktı.

Buna kızdığını belli etmeyen Conroy, Nathen'ın yanına oturduğunda, Maria huysuzca sızlandı. Nathen karısına sokularak "Ne oldu hayatım?" diye sordu merakla.

Maria şirin yüzünü asarak, "Sahnenin görüş açısı pekiyi değil, ben göremiyorum." diye nazlanarak hayıflandı.

Nathen hemen yerinden ayaklanarak "İstersen böyle geç..." de ginde, Maria kocasına uyarıcı bir bakış atarak, "Hayır, ben şu tar geçeyim, Conroy buraya otursun." diye diretti.

Önce anlamayan Nathen, ayağına yediği tekmeyle sonunda gerçe kavradı. Karısının küçük ayağından sonra elleri de çimdik işine giri meden hemen evvel ayaklanarak, karısını da yanına alıp, ön sıraya geç ve kardeşiyle müstakbel eş seçimine mahremiyet sağladı. O yanında ken görüşmeleri sorun olmazdı nasılsa, hatta bu daha iyi olurdu. Ar kalarında uslu uslu konuşabilirlerdi! *Tabi elleri rahat durursa!*

Conroy, Maria'ya içinden teşekkür ederken, masum kadının ko casını tavlayarak ayrı oturmaları işini ne kadar kolay bir biçimde çöz düğünü görünce, için için güldü. Onları dikizleyen Conroy asla Nat hen gibi salak bir âşık olmamaya yemin etti.

Jade, abisinin arkasındaki sandalyesinde sessizce otururken çare siz kalmıştı. Conroy yandaki sandalyeyi kadınınkine usulca yaklaştı rarak aradaki mesafeyi aştı ama gözlerindeki kilometrelerce uzaklığa erişmiş mesafeyi nasıl aşacağını bilemedi.

Jade onun iri bedeninin ezici varlığından rahatsız olarak gerildi. Kızın kaskatı oturmasından, onun pek memnun olmadığını anlamıştı Conroy, ama yüzündeki hoşnutsuzluk daha fazla haz verdi. Bu güzeldi. Gözlerini kısarak onu süzdü ve Jade'nin dikkatini çekecek, onu rahatsız edecek başka bir şey daha yapmayı düşündü. Planını uygula maya geçirdiğinde, bacağını usulca açarak, kazara olmuşçasına kızın bacağına dizini sürttü.

Jade vücuduna ansızın iğne batırılmışçasına irkilerek bacaklarını toparladığı an, sinsice gülümsedi.

"Seni kıracak ne yapmış olabilirim?" diye samimiyetle sokularak sorduğunda, Jade gözlerini sahneden ayırmadı.

Onun tenine vuran nefesinden rahatsız olan kız çenesini havalan dırarak, "Hâlâ bekârsınız." diye sitem etti soğuk bir sesle.

"Bu suç mu?" dedi adam kızın saçlarını nefesiyle havalandırırken.

Ama kızın kafasına taktığı şeyin bu olmadığı mesafesinden belliydi. Başka bir şey olmuş gibiydi. Onu bilmeden kıracak ne yapmış olabilirdi

İki geçen geceyi güzel bitirmişlerdi ve Conroy kendini kadınların koltuğuna attığında o çoktan kıçında pirelerini uçuşturmaya başlamıştı.

"Ben artık yoruldum." dedi kız durgun bir halde, bakışlarını kıpırdanıp duran ellerine çevirdi. "Pes ediyorum."

Onun bir şeyi olduğunu daha locaya girdiği ilk anda hisseden Conroy, dikkatle yüzünü süzerken, "Bu kadar çabuk mu?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

"Çabuk mu?" dedi kız bitkin bir alayla yüzüne bakıp ve of der gibi güçlü bir nefes bıraktı. Sertleşen duygu yoksunu bakışlarını buz gibi gözlerine çevirdi. "Siz, onca zaman beni sadece oyalayıp durdunuz. Sizin bir leydi falan seçeceğiniz yok. Sizin evlenmek için amacınız bile yok. Sadece arkamı döndüğüm an benimle alay edecek şekilde..." Sustu ve gözlerini yeniden bir parçası görünen sahneye odakladı.

"Ben zaten bir tane seçtim, amacım da onu etkilemekti ama inatla anlamıyor."

"Ah, yine mi başladık?" dedi kız bıkkın bir sesle.

"Biz aynı dili konuşmuyoruz." dedi adam bıkkınca.

"Evet, aynı dili konuşmuyoruz." dedi kız tastikleyerek sitemle.

"Ama aynı şeyleri hissediyoruz." dedi adam bu defa daha ciddi bir tonda. Vurguladığı konu kızın yüzünde kızıl bir ısırık bıraktı.

Kolunu umursamaz bir rahatlıkla kadının sandalyesinin arkasına koydu. Jade gerilerek omuzlarını kaldırıp omurgasını dikleştirdi. Baston yutmuşçasına dimdik durdu bedeni. Abisi onları bu samimiyette görse, yeri rahip karşısı olurdu.

Bu manasız yakınlıktan rahatsız olarak tek kaşını sorgularcasına kaldırmakla beraber, somurtmaya devam etti. Sonra kolunu kaldırdı ve yanlışlıkla yapıyormuş gibi, dirseğini adamın böğrüne geçirdi. Adam acıyla içine sert bir soluk çekince, "Ah, Tanrım... Af edersiniz." dedi yapmacık olduğunu belli edecek kadar yüksek bir sesle.

"Eğer biraz uzaklaşırsanız, bir daha böyle bir kazaya mahal vermeyiz Bay Conroy!" dedi kibarca.

Nathen'ın onları duyduğu huysuz kıpırdanışından belli oluyordu. Sessizce Conroy'u uyarıyordu.

Ona gözlerini sert bir öfkeyle kısan adamın başka seçeneği yoktu, bu kolunu kadının sandalyesinden çekeceği anlamına geliyordu aynı zamanda, ama yapmaya niyetli gibi değildi. Ve biraz sandalyesini çekmesi gerekiyordu, bunu da yapmadı. Bu sefer Jade ayağını kaldırdı ve adamın gözlerine bakarak ilgisini dağıtırken, gülümseyerek topuğunu adamın ayakucuna geçirdi.

"Ah Ekselansları, ne talihsizsiniz... Ve ben çok sakarım bu günlerde." dediğinde abartılı bir nezaketle, Maria kıkırdamamak için kendisini kastı, Nathen bir an arkaya bakıp karısının ona yönelttiği soruyla ilgisini tekrar karısına vermişti.

Adam onun sandalyesinde duran kolunu suratsız bir halde çekerken, kız el çabukluğuyla oturduğu sandalyeyi duvarın dibine doğru birkaç santim itmişti bile. Şeytanın bastonu! Demek ondan uzak durmaya ve bu işi sonlandırmaya karar vermiş, üstelik her yaklaştığında kibarca kovmaya yeltenecek kadar da kendini kaybetmişti.

Gururlu fahişe! Kibirli fare! Afrodit kılıklı iblis!

O zaman çok bekleyecekti çünkü Conroy'un onu bırakmaya da, kendisinden uzaklaşmasına izin vermeye de hiç niyeti yoktu.

"Leydim, saçınız..." diye yalanı söyledi sandalyesini ona doğru yaklaştırırken. "İzin verin ben bakayım!"

Bu hamleyi beklemeyen Jade duvar kenarına sıkışıp gidecek yer bulamayınca, "Ekselansları!" diye uyardı dişlerini sıkarak. "Lütfen uzaklaşır mısınız?"

"Elbette ki hayır..." diye fısıldadı adam.

"Bana söz vermiştiniz, beni zor durumda bırakmayacaktınız." diye çıkıştı kız.

"Ama leydileri daha ahlaklı bir şekilde baştan çıkaracağıma dair verdiğim sözü unutmadım bak..."

"Ben; baştan çıkaracağınız leydilerin listesinde yokum!"

"Evet..." dedi adam sıcak bir hamleyle elini tutarak. Bu temasla parmakları kumaşın altında bile iğnelenen kız, irkilerek eline baktı ve adam aldırmaz bir uyuşuklukla eldivenli elini dudaklarına götürerek

sizi yazmaya bile gerek duymadım çünkü sizi kaderime yazdım Leydi Jade." diye kompliman içeren flörtüz sözlerini sıraladı.

Onun bu baştan çıkarıcı oyununa kapılmak istemeyen Jade, kalbi deli gibi çırpınırken derhal elini ateşte yanarmışçasına çekti. Bakışlarını sahneye çevirerek onu yok saymaya çalıştı ama varlığını yok saymak ne mümkündü, bir türlü oyuna odaklanamadı.

"Nefes alışverişiniz hızlandı Leydim. Yoksa söylediklerim sizi etkiledi mi?"

"Ha-Hayır." dedi kız yutkunarak. Alev kırmızısı bir renk yanaklarına yerleşmişken yalan söylemek ne zordu. "Abim burada, lütfen." Gerçekten de nefes alışverişleri iyice bozulmuştu. Conroy kıza yaklaşarak edepsizce saçlarını kokladı ve geriye çekilirken şaşkın kızın açık ağzına bakarak arsızca göz kırptı.

Jade hızla ağzını kapatarak, "Lordum, sınırınızı koruyun, küstahlaşmayın rica ederim." diye fısıltıyla uyardı.

"Ah, küstah değilim." dedi adam kaşlarını çatarak, kız kalkmak için hamle yapınca, Conroy elini yakaladı ve sertçe aynı yere oturmasını sağladı.

"Korkak!"

"Küstah!" dedi adamı resmen tokatlamak ister gibi bakarak. Conroy elini havalandırınca kız abisinin sırtına ürkekçe bir bakış attı ve gözleriyle yapma der gibi yakardı. Ona ortalıkta dokunması fikrinden rahatsız olduğu belliydi, hele bunu aile üyelerinin yanında gizlice yaptığı zaman. Bu çok fazla sansasyonel ve yolculuğu maceralı bir eylem olurdu. Kim bilir ucu nereye kadar dayanır ve bir balon gibi her saniye genişleyerek büyütülür, sonunda herkesi o balonun içine alırdı.

"Su... Su alabilir miyim?" dedi Jade onun yakın varlığından kurtulmak için boğazını temizleyerek. Aklına gelen ilk çare buydu. Adam kadının elini bırakmadan su istemeye kalkamayacağı için, ona azarlayan bir bakış attı. Bu ufak cadı kendini korumayı gerçekten iyi biliyordu.

Kaşlarını çatarak, zorla tuttuğu elini mecburen bıraktı. Usulca yerinden kalkıp su istemek için garsonlardan birine bakındı. Dönmesi birkaç dakikasını almıştı. Yerine tekrar oturup, garsonun saygıyla hizmet

etmesini bekledi ve onun hareketlerini izledi. Gaz lambasının altında saçları parlıyor, ışığı kızaran yanaklarını okşuyordu. Adam kıza yine yaklaşınca, Jade zorla içtiği suyu genzine kaçırdı, öksürük nöbetine tutulup hızla solumaya başladı.

Öksürüklerinin sesi öndeki abisinin ve yengesinin dikkatini çekecek kadar yükselmişti. Maria arkasına dönüp ikisine de endişe dolu gözlerle baktı.

"İyi misin tatlım?"

"Su..." dedi Jade elindeki bardağı göstererek. "Genzime kaçtı."

Bardağını verdiği Conroy ona sert bir ifadeyle bakıyordu. Bardağı parmaklarının arasına verirken bile dikkatliydi, her türlü temasın önünü özenle kesiyordu. Conroy onun kendisine dokunmaması için gösterdiği aşırı çaba yüzünden rahatsız olmuştu.

"Oo, bizden önce mi geldiniz?" dedi bir ses içeriye yayılarak.

Nathen yerinden kalkarak sesin geldiği yere döndü. Kapının girişinde duran figüre, "Gelmeyeceğinizi söylemiştiniz." diye homurdandı.

"Jade burada..." dedi adam mahcup bir sesle. "Gelmeseydik büyük kabalık olurdu."

"Ha..." dedi Nathen gülerek. *'Şu mesele'* der gibi. "Elbette, gelsenize içeri." dedi kibarlık ederek. Jade abisine sert bir bakış attı, *'yapma,'* der gibi. Conroy ayağa kalktığında, ona nezaketen başını sallayarak selam veren adama elini uzatırken, kardeşine tebessümle gülümsedi Nathen.

Conroy bu genci daha önce gittiği partilerden gayet iyi tanıyordu. Baba parasıyla hava atan züppe tiplerdendi ve evleneceği kız onlarla bir gemide kapana kısılmıştı. Neyse ki Jade'nin bu tarz adamları kabul etmediğine emindi, bunu düşününce bir kez daha sevindi. Lanet olsun; onun başka birini beğenme fikri kalbini zehirliyordu ve evlenmediğine, hatta evde kalmış bir kız kurusu olduğuna memnun olmaması elde değildi. Ve daha evvel bu adamın evlilik teklifini reddettiğini işitmişti; bunun için hepsinden daha çok keyiflendi.

Onlar konuşurken içeriye giren diğer adamlarla başlayan sohbet birden alevlendi. Genç, yakışıklı ve birilerinin varisi olarak kendisiyle övünen bekâr gençlerin, Jade'ye nasıl baktıkları göz önüne alınırsa, bu

kızın sosyetede aklını almadığı adam kalmamış gibiydi. Tüm erkekler neredeyse ona hayrandı ve etrafında pervane olmak için zaman kolluyorlardı.

Adamlar onun dikkatini çekmek için birbiriyle savaşıyordu. Leş yiyici kargalar... İt sürüleri... Sırtlanlar... Kadının etrafını çevirmişler, locanın küçük olduğunu söylüyor, onu kendileriyle güvertede biraz hava alması için ikna etmeye çalışıyorlardı. Ürkek güzelliğine methiyeler diziyor, dikkatini kendilerinde tutmaya çalışıyorlardı. Sanki Conroy orada yokmuş gibi kibirli ve umursamaz davranıyorlarken, Conroy ara sıra gözlerini kapatıp sadece biraz daha sabırlı olabilmeyi ve kendini tutmayı diliyordu. Tanrım! Bu adamların hepsini tek parmağı ile ipe dizer bin türlü işkence ile cezalarını çekmelerini sağlardı ya...

Artık onların gözünde rakip olarak bile görülmüyordu. Ne yani, millet onların kardeş ilişkisi içinde falan olduğunu mu düşünüyordu? Tanrı aşkına, bu kız millete onun hakkında ne saçmalıklar anlatıyordu ki, her topluluktan sonra ona biraz daha silik davranmaya başlıyorlardı. Üstelik bu ne densizlik... Her teklife alçak gönüllükle kırmadan itiraz eden Jade'ye baskı yapmaktan çekinmiyorlardı.

Her kadın gibi onun da güzel ve zarif iltifatlar karşısında gözlerinin keyifle ışıldamasına, her atıftan sonra yanaklarının pembeleşmesine dayanamayan Conroy, heybetli görüntüsünü iyice belli etmek istercesine yanına sokuldu ve omuzlarını kaldırdı. Kolunu onun omzuna sürterek, o meşhur görgü kurallarına uyan mesafeyi aştı.

Adamlara öldürecek gibi bakan Conroy'un kıskanç bakışlarından ve sahiplenen tavırlarından nasibini alan gençler, birer ikişer izin isteyerek gittiler. Ama o Jenkins denen armut inatla ona kafa tutan tehditkâr gözlerine itiraz ediyor, bir de çenesi iyi çalışarak, "İsterseniz Leydi Maria da bizimle gelir Leydim, bizi hoş sohbetinizden ve keskin zekânızdan mahrum bırakmayın rica ederim." diyordu.

"Teşekkürler ama ben tiyatroya kaldığımız yerden devam etmek isterim. Hem ikinci perde birazdan açılacaktır."

"Lütfen." dedi ısrarla Lort Jenkins.

Kız ağzını açamadan Conroy sert bir tonda, "Leydim size hayır dedi, eğer sahneye uçarak inip oyuncularının ayakkabılarını öpmek

istemiyorsunuz, beni dikkate almanızı tavsiye ederim." dedi ciddi bir tehditle ve haddinden fazla kabalaşarak.

Nathen da dâhil olmak üzere herkes onun bu aşırı tepkisine şaşkınca bakakaldı ama en çabuk kendini toparlayan Nathen oldu. Keyfi yerinde gibiydi ve işin gerçeği onların ağız dalaşlarına karışmayarak çok iyi yapmış, böylece Conroy'un açık fikirlerinin yine çenesine vurmasını hazla izleme şansı yakalamıştı.

"Anlamadım Ekselansları..." dedi Lort Jenkins kaşlarını çatarak.

"Uçarken anlarsın ne dediğimi, sıkıntı yok." dedi Conroy kabalığına devam ederek.

"Ekselansları şaka yapıyor." dedi nefes nefese Jade öne atılarak. Abisine müdahale etmediği için ters bir bakış attığında, onun ifadesiz bir suratla arkadaşlarına bakmakta olduğunu ama gözlerinin keyifle parladığını gördü. Bu adamların aklı nasıl çalışıyordu, kız düşünmekten çoktan vazgeçmişti.

"Bay Jenkins, sanırım gidiyordunuz." dedi Conroy kibirle.

"Ekselansları..." dedi Jade yatıştırıcı bir ses, umutsuz bir çabayla. "Eminim Lordum, bunu herhangi bir art niyetle teklif etmediğinizi biliyordur. İkinci perde başlayacak değil mi, onun için uyarmıştınız?"

"Bırakın Leydim, onun kabalığını tüm sosyete biliyor. Açıkça beni yanınızdan yollamaya çalışıyor." dedi Lort Jenkins diklenerek. "Bu kabalığınız ve af edilemez diliniz yüzünden, o yüzden sürgün yediniz değil mi?"

Conroy başını kaldırdı. "İsterseniz devam etmeyin Lordum." dedi dişlerini sıkarak. Ona biri daha piç olduğunu iddia ederse, dişlerini eline verecekti.

"Hadi ama Glass..." dedi Lort Jenkins kendini beğenmiş halde. "Onu bir tek kendine saklayarak bencil oluyorsun. Senden daha iyi talipleri olduğunu bilmesi gerek ve kabul et, sana yüz vermiyor." dedi Jade'ye şapşal bir aşkla bakarak. "Leydim, sohbetimden keyif almıyor musunuz, yoksa o yüzden mi gelmek istemiyorsunuz?"

"Hayır..." derken kız iyice ayarsız olarak, Conroy onun konuşmasını kabaca ağzına tıkadı.

"Etrafında sürekli yapışkan sülükler ve beceriksiz süs köpeği gibi havlayıp durarak onu rahatsız eden asalaklar olmasa, bence bu tiyatrodan daha çok keyif alabilir."

Onun bu hadsizliğine kafa tutmayı düşünen Jenkins, cüretle adamın üzerine yürümeye yeltendi. Araya giren Nathen ve Jade ne yapacaklarını şaşırırken, Jade abisine durmasını ima eden bir bakış atarak kendisi duruma müdahale etmeye çalıştı. "Lortlarım, biraz temiz hava bana da iyi gelecek..." diyerek öne atıldı. Maria'nın kocasını sakin tutmak için sürekli tebessümle karşılık vermekten kasılan yanakları artık tüm vücudunun gerilmesine yol açmıştı. Bu saçmalıklar bir an önce sonlanmalıydı yoksa bu işin ucu Nathen'a değer de bu duruma o el koyarsa, iki adam da burunlarından kan gelerek yerde uzanıyor olacaklardı. Ve Nathen kendini artık gerçekten zor tutuyordu. Jade bunu iyice bildiğinden Jenkins'in koluna girerek Conroy dâhil herkesi şaşırttı. Başka bir lordun koluna istekle girerek Ekselanslarını çileden çıkardı.

Lort Jenkins'in yüzünden duyduğu intikam isteği okunabiliyordu ve Conroy'a küstah bir alt etmeyle bakarak, "Bundan onur duyarım Leydim." dedi kapıya çekiştirirken. Jade ürkek bir nefes alırken çantasına uzandı, Conroy'a zorla sırıtarak çarçabuk bir reverans yaptı. "Ekselansları."

Maria da dâhil olmak üzere hepsi birden locadan çıkarak, Nathen ve sinirden köpüren Conroy'u orada baş başa bıraktılar.

Kendisi de Tanrı'dan bolca sabır dilenen Nathen, "Sabırlı ol." dedi sakin durmaya çalışarak. Boğazlanıyormuçşasına boyun bağını çekiştirdi. Bu kız evlenmezse en başta abisinin başını yakacaktı, o kesindi.

"S*ktir git." dedi Conroy dişlerinin arasından.

Jade ona sanki bir iblise bakıyormuş gibi bakarak kaçıyordu, ama başka talipleriyle flört etmekten çekinmiyordu. Melek kılıklı Siren!

"Birazdan gelirler, ikinci yarıya az kaldı." dedi Nathen onu yatıştırmaya çalışarak. "Ayrıca Lort Jenkins bir beyefendidir. Yakında Marki unvanıyla şereflenecek."

Evet, o şeref yoksunlarının ne tür beyefendiler olduklarını, çok zamandır geçirdiği balo salonlarında ve kumar partilerinde, gayet yakından

görmüştü Conroy. Kadın düşkünü sapık... Sanki kendisi Jade'den başka kadını öpmemiş gibi hiddetle dişlerini sıktı ve daha fazla dayanamayarak, "Ben gidip hava almalarına yardım edeyim." dedi öfkeyle.

"Conroy!.. Eğer ağzını bir kere daha açarsan, verdiğim tüm iyi niyetli sözleri ağzına tıkarım."

Ellerini havaya kaldıran Nathen'ın itirazlarına aldırmadan locadan dışarı fırladı. Bu kızın kafasına buyruk olmasından, sosyetenin o gülünç diktelerinden ve yapmacık görgülerinden sıkılmıştı. O taşralı bir adamdı ve Jade denen fare artık onun kaba saba yanıyla tanışacaktı.

Amacı oynamaksa, ona oyunun âlâsını gösterecekti. Evet, bir gerzek gibi davranacaktı belki ama onun olana da sahip çıkacaktı. Kadına nasıl baktıklarını görmüştü, ağzının içine düşmek için zaman kolluyorlardı ve sanki kuytu bir yerde kıstırsalar, alacakları sadece öpücük olmayacaktı. Tanrı esirgesin, eğer böyle bir şeye yeltenen olursa, onları hayâlarından geminin direğine asardı. O dudaklar artık onun mührünü taşıyordu, başka erkek, abisi bile olsa, en masum şekilde bile olsa öpemezdi.

O cadıyla bir anlaşma yapmıştı. Şimdi o geri zekâlılarla yanından uzaklaşarak, kuralları kendi istekleri doğrultusuna çevirmeye çalışıyordu. Eğer anlaşmayı bitirmek istiyorsa, bunu ancak yatakta yapacaktı. Ya karısı, ya metresi, nasıl isterse olacak ama her iki şekilde de bir tek onun olacaktı.

Conroy nereye bakacağını bilmeden sessiz bir kasırga gibi geminin koridorlarını ve güvertesini dolaştı. Geminin kıç kısmına yaklaştığında abartılı bir erkek sesini yakarır gibi konuşurken duydu. Biraz daha yaklaştı isyan eden sese.

"Tanrım, o gayrimeşru Leydim. Üstelik kibirli bir adam... Anlamıyorum nasıl olur da görgülü leydiler kızlarını onun gibi kaba ve gayrimeşru bir adamla evlendirmek için sıraya girerler? Adam nereden ve nasıl yollarla geldi aramıza, bu bile belli değil... Evli bir kadının günah tohumu..."

Adamın her konuşmasında nefreti sıklaştı, yumruk olan elleri kasıldı. Bu adamı denize atacak ve arkasını dönüp ıslık çalarak giderken, kaza olduğunu belli edecekti. Önce daha çok hırslanarak kendini

savunmak isterken, bir an Jade'nin tepkisini merak etmeden duramadı. Olduğu yerde donup kaldı Conroy, sabırla bekledi. Jenkins devam etti.

"Siyasette iyi olmasa hâlâ taşrada tecrit edilirdi eminim, kimsenin karşısında eğildiği yok. O kibirden üretilmiş değersiz bir adam."

"Lordum, üslubunuz beni üzüyor." dedi Jade kibar bir nazla.

"Beni bağışlayın Leydim." dedi adam kızın eline atılıp, saygıyla avuçlarının arasına alarak. "Ama o adam dişi şeytanının adını bile çıkaracak kapasiteye sahip bir iblis, sizin gibi masum ve iyi eğitim görmüş bir leydinin onun gibi babası bile belli olmayan, annesi evliyken başka biriyle kaçan bir adamla ne işi olur?"

Leydi Jade elini adamın avuçlarının arasından sert bir biçimde koparırarak, "İnsanları tanımadan yargılamayı size yakıştıramadım Lordum. Ben de sizin sağduyulu olduğunuzu düşünürdüm, duygusuyla yönetilen biri olduğunuzu bilmiyordum."

"Bunu duygularla alakası yok Leydim." dedi Lort Jenkins inatla. Kendini aklamak için, "O adam sizi takıntı haline getirmiş, ileride gözleriniz yaşlı, itibarınızı kaybetmiş, şerefiniz lekelenmiş olarak sizi görmeye yüreğimiz dayanmaz." dedi vicdan yaparak.

"Lordum." dedi Jade dişlerini sıkarak. "İtibar dediğiniz şey, iki bacak arasında saklanacak kadar aciz değil. Ve ben de cahil bir yeni yetme değilim. Uyarınızı dikkate alacağımdan emin olabilirsiniz ama ben, çocukluk ve ergenlik çağımı çoktan aştım. Kime hangi mesafede yaklaşacağımı kendim belirleyebilirim."

Kızın ondan geri kalmayan sivri dili ve net cevabıyla bozguna uğrayan adam yutkundu. Conroy ise şaşkınlıktan kımıldayamaz bir halde orada durmayı sürdürdü.

"O bir piç!" dedi sonunda patlayan Jenkins tiksintiyle.

Jade çenesini dikleştirip kaldırdı. "Kimin, kimin çocuğu olduğunu sadece doğuran bilir, değil mi Lordum(!)" dedi imayla baktığı belli olan bir tavırla. Annesinin bitmeyen sevgililerinden ve babasının eve gelmeyen seyahatlerinden dem vurduğu açıktı Jade'nin. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemeyen adam öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Conroy'un şaşkınlığı bir kat daha arttı. Jade her ne kadar ondan uzak durmaya çalışsa da, şimdi onu savunuyordu. Hem de tüm silahlarıyla, itibarını düşünmeksizin.

Jade kibarca gülümseyerek, "Lordum, artık dönebilir miyiz yeterince havamızı aldık. Abimin aramızda bir şey olduğunu sanması beni utandırıyor." dediğinde son darbeyi vurarak, imalarıyla kıkırdamamak için kendisini tutan Maria, boğazını temizledi. Kadının o dakikaya kadar onların düellosunu izlerken içeride tiyatro izlemekten daha çok keyif aldığı aşikârdı.

Jade yengesinin koluna girmeyi tercih ederek, Lort Jenkins'i es geçti. Ama adam diplerinden inatla ayrılmayı reddetti. Ne kadar da gurursuzdu. İyice hadsizliği ele almıştı. Zaten Conroy'la göründüğünden beri iğnelemeye ve sürekli küçük düşürücü sohbetler etmeye başladığı da dikkatinden kaçmamıştı. Ne onursuz bir tutumdu; kendi çıkarı için başka bir adamı kötülemeye, üstelik onun suçu olmayan bir mevzuyu sürekli dile vurarak rencide etmeye çekinmiyordu.

Jade, yengesiyle birlikte hızla yürürken, olanlardan sonra ona hole kadar eşlik edeceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Lort Jenkins peşini bırakmadı, susmak da bilmedi. Bundan rahatsız olarak "Biz lavaboya gideceğiz Lordum, iyi akşamlar." diyerek adamı nazikçe kovdu.

"Uf, ne adam ama sülük gibi yapışıyor." dedi Maria kıkırdayarak.

"Süs köpeği." dedi Jade. Jenkins'e kibirli düşüncelerinden sebep iğreti duymuştu. Kızarak yürürken, daha holün sonuna gelmeden Conroy onu sağ tarafa doğru çekiştirdi. Bir anda neye uğradığını anlayamayan Maria ise onu sola çekti.

"Loca bu tarafta Lordum ve biz de geliyorduk zaten."

"Maria bize biraz müsaade eder misiniz?" dedi Conroy kibarca. Eli hâlâ Jade'nin kolundaydı, hem de sahiplenici bir tutumla.

"Ama Nathen..." diye itiraz etti korkan kadın. Bu gecenin onun sabrının sınav gecesi olduğu belliydi ve bu oyunun finalinde bomba sonunda kendisinin elinde patlayacak diye ödü kopuyordu Maria'nın.

"Lütfen." dedi çapkın bir bakışla ve Maria iç gererek başını olumlu anlamında salladı. "Geç kalmayın lütfen... Biri sizi görebilir ve ben kocamın öfkesini üzerime çekmek istemem."

"Buna gerek yok Maria, Ekselansları zaten..." derken sözü yarım kalarak kesildi.

"Şimdi konuşmak istiyorum Jade. Yalnız. Kardeşinin locası şu anda bir sürü adamla dolu ve..." dedi, o adamların talipleri olduğunu saklayarak. "Sen ve ben son tartışmamızı henüz sonlandırmamıştık."

Jade bakışlarını yakarırcasına yengesine çevirdi, Maria ellerini kaldırarak pes ettiğini belirtti. Artık bu adamlardan da, bu mevzulardan da içi bayılan kız derin bir iç çekti. Lanet olsundu bu evlilik olayına! Şuraya bak, herkesin derdi en güzelini alıp yatağa atmaktan ibaretti. Üstelik kızışmış köpekler gibi sadece bunu düşünüyorlar ve bu uğurda utanmadan birbirleriyle yarışıyorlardı. "Ah kolyem! Neden çalışıp beni buradan almıyorsun? Görmüyor musun dayanamadığımı?" diye içinden söylenirken gözleri dolarak hâlâ onu çok istediğini çekinmeden belli eden adama bıkkınlıkla baktı.

Jade biliyordu. Conroy onu istemiyordu aslında, sadece inadından yapıyordu tüm bu oyunları, bunu kabullenmek istemiyordu ama inadı ona ve kendisine zarar veriyordu artık. Ve bu aslında onu başından beri istememesinin en büyük nedeni değil miydi?

Adamın kendine karşı olan zaafına ve davranışlarına bir an önce bir çare bulması gerekliydi. Ona yenilip savunmasız kalmaktan tıpkı bir çocuk gibi korkuyordu. Koridorda ilerlerken, kapısı açık localardan içeriye bakış attı Conroy. Ve kız onu bulduğu boş locasına doğru götürmesine izin verdi, ama adam kapıyı kapatmaya kalkınca derhal ona engel oldu.

"Buna gerek yok Ekselansları, konu neyse böyle de konuşabiliriz."

"Size açık seçik söyleyeceklerimi, başkalarının adabı muaşeret görmüş kulaklarının duymasına hazırsanız, benim için sıkıntı yok."

"Conroy..." dediğinde kız, görgü kurallarının çok üstünde bir tıslamayla uyardı. Adam omuzlarını silkti. Kızın şaşkın bakışları altında

kapı kapanınca, sanki loca da fazla karanlık ve ufak oldu. Gereğinden fazla. Adam somurtkan bir yüz ifadesiyle ona döndü.

Etrafına ürkekçe bakan kız, "Lordum burada yalnız kalmamız başkalarının gözünde yanlış intiba bırakacak." diye soluk soluğa konuştu. Eteklerini sımsıkı kavradığında, bedeni karıncalanmaya başlamıştı.

"Geçen akşam seni öpmeme mani olamadın." diye mırıldanırken kadına daha da yaklaştı adam. Duruşu ne kadar şımarık ve özgüven kokuyordu. Yutkunamayan Jade kapıya kaçamak bir bakış atarak geriledi. Ensesinin diplerindeki saçlar diken diken olmuştu.

"Sana dokunduğum zaman da böyle tepkiler veriyorsun." dedi kızın ürkek hallerini izleyerek. "Dikenli bir kaktüse benzesen de, bence sen narin bir pamuk çiçeğisin. Gelincik gibi..."

"Nasıl?" dedi Jade sarsılmış zevkle titrerken. "Doğu'da yetişen dikenli bir pamuk çeşidi... Gelincik."

Ona ettiği iltifatlar yüreğini kabartıyordu. Eğer aklı başında olsaydı, tüm o görgü kurallarıyla yoğrulan bir leydi gibi düşünerek, şimdi buradan kaçmak için bir çıkar yol arardı ama o milenyuma gittiğinden beri eski Jade değildi ve bir yanı burada kalıp adamı dinlemek için can atıyordu.

"Sizi etkiliyor muyum?" diye sordu Conroy.

"Hayır." diye yalan söyledi ama Tanrı şahitti ki, bu adamdan etkilendiği kadar daha önce hiçbir erkekten etkilenmemişti. Bütün o kışkırtmalara, saygısızlıklara ve kibirli hareketlere rağmen hem de... Kaba tavırlarına ve onu sürekli rahatsız eden iğneleyici laflarına rağmen bu adamdan bir türlü neden nefret edemediğini, çok merak etti. İşin aslı, rahatsız eden iğneleyici sözler kısmı onu daha çok çekiyordu.

"Geçen akşam olanları ben unuttum." diye büyük bir yalan daha söyledi kız.

"Unuttuğunuz için mi hatırlatıyorsunuz! Ben de unutmadım, hatta tekrar hatıraları tazelemek için can atıyorum."

"Size mani olurum."

"Öyleyse neden geçen gece olmadınız?"

"Geçen gece bir hataydı." Evet hataydı, onu öptükten sonra odasına aldığı leydilerin adları tüm gün sohbet konusu olmuştu. Yine öfkesi kabardı ve sinirleri gerildi. Pis sırtlan!

"Bence geçen gece, en doğru şeydi. Malum iki yanlış bir doğruyu götürür."

Adamın gözleri yarı karanlıkta tehlikeli bir biçimde parlıyordu. İblis!

"Bırakın gide..." ... ve kızın attığı ilk adımla adamın elleri beline sahiplenici bir ısrarla sarıldı. Gitmesine müsaade etmeyeceğini belirtircesine onu locanın arka kısmındaki perdenin oraya doğru kabaca sürükledi.

Jade nefes bile alamadan üzerindeki sıcak bedenle kasılıp kaldı. Saçları yüzüne savrulmuş, göğsü hızla kalkıp inmeye başlamıştı. Kulağına tiyatrodaki oyuncuların sesi geliyordu ama kalp atışlarının şiddetinden sebep ne dediklerini tam olarak duymuyordu.

"Leydim, heyecanlandınız mı?"

"Ekselansları lütfen... yine başlamayın!"

"Conroy..." diye düzeltti adam tekrarlamaktan bıkmayarak.

"Lütfen, öpmek gibi bir hata yapmayın. Abim anlayacak, hatta başkaları da..."

"Bunu saklamak istediğimi nereden çıkardın?"

"Ama ben..."

"Ama sen, artık itiraf et sevgilim... Sen de gece boyu beni düşündün, ısındın, hatta ter su içinde uykundan uyandın, değil mi?"

Bu sözler üzerine kız öfkeyle solumaya başladı. "Gece boyu sizin ısındığınız ya da ısıttığınız bedenlerden olmadığıma duâ ettim."

Adam tek kaşını kaldırdı. Sırlar sosyetede sinek gibi dikkat çekmeyen ama can yakan şekilde ilerlemeye devam ediyordu ve nedense ömrü bir kelebek kadar uzun kalıyordu.

"Kıskandınız mı? Ama buna gerek yok, çünkü siz aklımda olduğunuzdan sebep onlara karşı isteksiz kaldım. Ne kötü değil mi?" Adamın kısık sesle sarf ettiği bu sözler, kızın çabucak kaynayan kanının

altındaki ateşi harladı ve kalp atışlarının hızını daha da güçlendirdi. Her kelimesi ateşe damlayan gazyağı gibi etkiliydi.

Üstelik ona nasıl bu kadar çabuk inanabiliyordu? Ne yaşadığını nereden biliyordu? Doğru söylediğini nasıl bilebilirdi!

Milenyumda olsa odasına kamera bırakırdı ama burada bu imkânsızdı. Conroy yanağını yanağına sürttüğünde, henüz çıkmaya başlayan sakalları tenini tahriş ederek gıdıkladı. Tanrıya şükür ki en azından kafasına o salak peruklardan takıp pudra sürmemişti. Bu halde bile nefessiz kalmıştı ama ellerini kendisini saran güçlü kollara doğru kaydırdığında, sonunda konuşmayı başardı.

"Ben... Nefes alamıyorum." dedi soluk soluğa kalarak.

"Korsen çok sıkıysa, zevkle gevşetebilirim."

"Ekselansları lütfen, size karşı..."

"... karşı koyamıyorsun ve Tanrı aşkına, artık bana *siz* ve *Ekselansları* demekten vazgeç. Nefes al, boğulacaksın."

Tonlarca kumaşın, korsenin, tarlatanın ve üzerine yüklenmiş ayının altında bu nasıl mümkün olacaktı? Tanrım bu adam aklındakileri nasıl okuyabilir, dilinin yalanlarını nasıl ikrar edebilirdi? Conroy burnunu burnuna sürttü. "Dün geceden beri seni öpmek için deliriyorum."

Bu itiraf kızın içine büyük ateşler ve beklentiler ekmişti. Dudaklarını araladı ve kurumuş tenini ıslak diliyle yaladı. Bu bir davetti, fark edemedi.

Adamın kendisini öpmesi için bu kadarı yetmişti. Dudaklarında başlayan savaşla, bedenleri tanıştı. Ve her temasın kışkırtıcı anı, hatırladığından daha da muhteşem bir öpücükle ödüllendirildi; sıcak, tatlı ve ipeksiydi hatta bolca da inlemeli.

Adamın dudakları istekle karşılık bekliyor, kızın tüm itirazlarını tüketiyordu. Elleri bedenini hırsla kendine çekerken, aralarına sıkışan tarlatan garip sesler çıkarıyor, dili iştahıyla her şeyini talep ediyor ama o istemeden arzusunu vermeyi düşünmüyordu.

Ve o soluksuz an geldi.

Jade farkında olmadan pes edip karşılık vermeye başladı, adamın devasa omuzlarına keskin bir pençe gibi sapladığı tırnaklarını geçirerek

daha sıkı sarıldı. Eğer aralarında sıkışan tarlatan ve bir sepet kumaşı andıran elbisesi izin verseydi, bacak kaslarını teninde hissedecek kadar yakınındaydı.

Bir uçurumdan sarkan cansız bir çiçek gibi rüzgârına kafa tutmaya çalışıyor, ona doğru savrulacağını bildiği halde inkâr etmeyi seçiyordu. Sadece bir dakika yeterdi ona... Sonra bir dakika daha ve lanet olsun, dakikalar asla yetmeyecekti kıza.

Bir anlığına kontrolünü kaybetmek inanılmaz bir şeydi. Onun kollarında olmayı seviyordu; bedenine sarılmasını, sataşmasını, kızdırmasını, güldürmesini, hatta dalaşmasını bile, ama en çok da öpmesini seviyordu galiba.

Düşünceleri bunlarla boğuşurken, kontrolünü çoktan kaybetmişti. Aklına abisi geldi, annesi ve babası hatta ayağını yere vurarak beynini dedecek gibi suçlayıcı bir bakış atan Maria... Ve bu görüntüleri hızla zihninden savuşturarak kendini anın içinde kaybetti. Lanet olsun aklına gelenler bile onu durdurmaya yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordu. En dibi neyse o kadarını. Karanlıktı, yalnızlardı ve henüz başlamış olan tiyatroyla ilgileri ona yoğunlaşan kalabalıkta, hiç kimse onları kapalı kalın kadifeden olan perdelerin ardında göremezdi. Kimse onları duyamazdı.

Conroy sabırsız ve korkaktı, kollarından kopmasını sağlayacak her hamlenin önünü kapatıyordu. Dudaklarını yanaklarından aşırdı ve geride alevden bir ten bırakarak usulca ayrıldı.

"Benden neden kaçıyorsun artık, kabul et; biz birbirimiz için yaratılmışız."

"Elbette biri diğerini öldürsün diye..."

"Biz bir aradayken çok güzel anlaşabiliriz."

"Ya toplumun içinde?"

"O zaman daha güzel anlaşırız, çünkü bir olacağız."

"Bu sizin fikriniz." diye kendini savundu Jade.

"Bizim fikrimiz gibi duruyordu öpüşürken."

"Küstahsın!" diye fısıldadı kız boğulurcasına, yüzü avuçlanıp kulak memesi dişlenirken konuşabilmesi için epey çaba sarf etmesi gerekmişti.

"Seni şu anda alabilirim. Hem de sıfır itirazla." diye fısıldadı adam kulağına. Kız kaskatı kesildi ama duyduğu sözlerin ahlaksızlığıyla değil, gerçekçiliğiyle sarsılarak. Burnunu boynuna sürttü adam, sakalları hassas boynunu gıdıklıyor, dudakları tahriş olan tenini okşayarak iyileştiriyordu.

"Artık uzak kalmayalım."

"Ne kadar mesafe varsa kat edip görüş alanından kaybolalım." dedi kaçmaya çalışan kız.

"Sınırları aşalım." dedi adam.

"Bu hiç akıllıca değil. Ben en yakın zamanda eve döneceğimi abime bildireceğim. Bu tatil bitmeli."

"Seni bulamayacağım hiçbir yer yok Jade." dedi dudakları açıkta olan omuzlarının üzerine kapandığında. "Bu tadı başka kimsede bulamayacağım gerçek. Seni başkasında bulamayacağım, o yüzden kaybetmeyeceğim. Sen teksin ve daima öyle kalacaksın. Benim olarak."

Kızın vücudunu bir titreme sardı. Bunlar nasıl kibirli sözlerdi böyle! "Siz bir çocuk istiyorsunuz, eş değil."

"Ben kararımı değiştirdim."

"Neden?" diye sordu duyduğu bu cümleyle şaşıran kız ve yaptığı gafı hatırlayınca hemen kendini toparladı.

Adamın dudağının kıyısı keyifle seğirdi. "Buna neden sensin Jade. Artık çocuğun yanında bir de eş istediğime karar verdim."

"Buna ne zaman karar verdiniz?"

"Dün gece, seni öptükten hemen sonra..."

Kız bu edepsiz adamın hayâlarına tekme atmak için hamle yaptı ama adam kızın bacağını kaslı bacaklarının arasına sıkıştırarak, çenesinden ufak bir öpücük çalarken, "Hey... Sakin..." diye fısıldadı sanki hırçınlaşmış atını telkin edercesine.

Kız ağlamaklı bir sesle, "Kaç günlüğüne?" diye sorarken acı acı gülümsemeye çalışıyordu. "Sonra ne yapacaksın, önce odaları, sonra evleri mi ayıracaksın? Hevesin geçecek, gözlerin onu seçmeyecek ve silik bir tablo gibi ardiyeye kaldıracaksın. O bir ömür senin çocuklarını

büyütecek, sen keyfine bakarak ondan sonsuz sadakat bekleyeceksin ama metreslerinle zevke dalmayı da ihmal etmeyeceksin."

"Bunun olacağını nereden biliyorsun?" dedi adam, dudaklarını ısrarla boynuna dokundurarak öpmeye devam etti.

Kız derin bir soluk çekti içine, bedeni titriyordu. Başını geriye çekerek ona rahat bir yol açtı. Adamın ateşli dudakları tenini yakarken, o da adamın yüreğini yaktı.

"Çünkü biz aşk evliliği yapmayacağız."

"Eee ne olmuş, şehvet de gerekli. Cinsellik için aşka gerek yok."

Kız adamın kafasını kabaca geriye ittirdi. Öfkeyle bakarak, "Şehvet bitecek ve eşinin kaderi diğer kibirli lortların yaptığı gibi olacak, yalnız bir düşes... kırgın bir ömürle solacak."

Onun karanlıkta yaşla parlayan gözlerine bakan Conroy, duyduklarıyla donmuştu. "Yani demek istediğin, benim seni bir süre sonra bırakacağım mı? Buna mı inanıyorsun? Sanmıyorum."

Kadının kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Sen beni gerçekten istemiyorsun."

'Hatta milenyuma gideceğimi, seni hiç düşünmeden terk edeceğimi duysan anında benden vazgeçersin.'

Adam geriye çekildi. Şiddetle koyulmuş gözlerindeki karanlık sanki kızı içine alıp yutacak kadar sinsi ve derindi.

"Hep aynısını yapıyorsun. Oynama!"

"Oynamıyorum." dedi kız üzgünce. "Oyun çağını çoktan geçtim."

"Kaç kere böyle öpüldün, kaç kez bekâretini vermeye ramak kala vazgeçtin yoldan?"

Koyu bir öfke sarmıştı adamı. Kıza tekme atsaydı daha iyi sonuç alırdı. Jade bu hakaretle öyle bir kasıldı ki, bedeni baston yutmuşçasına doğrulup dimdik oldu. Adamın kızın belinde duraklayan elleri zalim bir baskıyla kabalaştı.

"Sanırım, erkeklerin ayaklarına kapanmasını bu şekilde sağlıyorsun. Şımarık bir tutumla, onlara ne yaptığını bilmezden gelmeyi tercih

ediyorsun. Masum rolü işine geliyor, gösteriyor ama vermiyorsun. Ve talihlerin de kafayı sana takarak çıldırıyor."

Jade elinin ne zaman kaktığını ve adamın yüzüne savrulduğunu anlayamadı ama neyse ki Conroy bu hamleyi tahmin etmiş olacak ki, kızın bileğini havada yakalayarak kabaca durdurdu.

Şimdi ikisi de öfkeden köpürüyor, aradaki o kışkırtıcı dans yerini gergin bir nefrete bırakıyordu.

Bu kibirli piçin önünde asla yıkıldığını belli etmeyecekti. Çenesini havalandıran Jade ağlama ihtiyacı ile yanan gözlerini kırpıştırırken, hızla solumaya başladı. Yanakları yine o garip allara bürünmüştü.

Dişlerini sıkan Conroy bakışları kadının öpülmekten pembeleşmiş boynunda, elbisenin askısı düşmüş narin omuzlarında ve dolgun göğüslerinin üzerinde gezdirdi.

"Bırak beni!"

"Sarıl bana der gibisin."

Kızın sinirleri tepesine çıkmıştı. O da tıpkı diğerleri gibiydi. Jade, "Eğer istediğin bedenimse al senin olsun. Ben bekârete değil, yüreğe önem veririm. Altı üstü küçük bir zar." dediğinde adamın öfkesi başına çıktı. Aklına gelen edepsiz düşüncelerle dişleri sıklaştı.

"Daha önce hiç, bir erkeğin oldu mu?"

"Bunu sen söyle, benden deneyimlisin ya... Anlaman lazım..."

Bu sözlerle hırsla adamı iterek döndü ve kapıya yöneldi. "Bir daha sakın bana yaklaş..."

Conroy daha fazla uzaklaşmasına izin vermeden onu tek hamlede belinden tutup çekerek, sırtını duvar kadar sert göğsüne yasladığında, kızın etekleri tarlatan yüzünden havalanarak öne doğru kabardı. İkisi de soluk soluğa durakladı. Kız ağlamamak için savaşırken, kabarık elbisesi aralarında hışırdayarak ezildi. Conroy ona ulaşmasına izin vermeyen eteğine lanet okuyarak iyice kendine çekiştirdi. Baktı olmuyor, öfkeyle tarlatanını yukarı itti.

Şimdi Jade'nin alt kısmı, adamın kaslı bacaklarına temas ediyordu ve yumuşak kalçalarının kavisli varlığı adamı tahrik ediyordu.

"Sadece..." dedi Conroy nefes nefese kulağına dudaklarını dokundurarak. "Sadece vücudunu arzulamamı mı tercih ederdin? Yoksa ruhunu da bana verir miydin Jade? Kalbin ve ruhun..."

"Asla..."

"Başkasında mı yoksa?"

"Hayır."

"Neden o zaman?"

"Senin gibi bir adam için bunun imkânsız olduğunu düşünüyorum."

"O benim Jade... Kalbin artık benim için atıyor." dedi elini yukarı kaldırıp, göğsünü kabaca kavrarken. Kendinden ne kadar da emindi bu megaloman herif. Kızın iki kaburgası arasına sıkışan o ürkek yüreği çırpınırken, adam nabzının hızla atan sesini teninde hisseti. Kız göğsüne kurulan ve baştan çıkarıcı bir hamleyle kıpırdanan elle titredi ve bacaklarının dermanı kesildi. "Bedenin benim, ruhun benim, kalbin benim... Sen benimsin Jade..."

Sınır bilmez adamın sesinden algıladığı zevk tınısı, kadını daha da öfkelendirmişti. Bunu belli ederek hızla soluyunca adam da öfkelenerek hiddetle bağırdı. "Sadece lanet vücudunu istiyor olsaydım, tüm o işkence dakikaları boyunca sivri diline katlanıyor olmazdım. Seni yere yatırır, itirazlarını savuşturarak keyifle sevişirdim. Ya da kapıdan fırlayarak, istediğim leydiyi, hatta gelinlik kızları baştan çıkarabilecek güce sahip olduğumu hatırlatır, bunu kanıtlardım. İstersem birini seçip bir kere bile sormadan onu parayla alacak güce de sahibim ayrıca."

"Yap o zaman..." dedi kız gurur kırıcı sözlerinden tiksinerek.

Adam sesini yumuşattı. Ilık bir bal gibiydi artık sözleri. "Seni istiyorum."

"Ben satılık değilim."

"İşte, bu yüzden istiyorum seni kahrolası! Seni ne param, ne gücüm, ne mevkiim ne de çekiciliğim kandırmıyor. Biliyorum ayaklarının altına halı diye dünyayı sersem, yine de dönüp bakmazsın. Sen ne istiyorsun Jade, neyi bekliyorsun?"

Kız derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve sonunda gerçeği itiraf etti. "Bana tapan bir kocayı... Beni sevip kollayacak, gözlerimi parayla değil yüreğimi aşkla dolduracak bir adamı bekliyorum."

"Üzgünüm." dedi adam kibirle. "Beklediğin adam hiç gelmeyecek, benimle yetinmek zorunda kalacaksın."

Kız yanağına yuvarlanan yaşlarla hıçkırırken, onun ağlamasına dayanamayan Conroy ellerini kadının beline dolayarak, onu içine hapsetmek istercesine daha da sıktı, teselli edecek tek bir söz bilmiyordu. Sevmeyi bilmiyordu. Oysa sadece "Ağlama" dese kız ağlamayı bırakıp ona sımsıkı sarılırdı. Ama adam gönül almayı kırmak kadar iyi bilmiyordu.

Kız hıçkırdıkça adamın kalın kolları sıklaştı, sanki onu göğsünün korumasına almak istiyordu. Beli, göğsü ve kolları, tıpkı sözleri gibi katı ve bükülmezdi. Sessizce ağlayan Jade'nin onunla mücadele etmesi gerekiyordu, tırnaklarını kollarına geçirmesi, hatta kasıklarına tekme atması... ondan kurtulmak için ne gerekirse yapması gerekiyordu. Hatta ağzından çıkan sözleri bile dinlememesi gerekiyordu. Çünkü kadını etkiliyordu bu sözler. Kaba saba, aşağılayan sözleri bile içine umut ekiyordu. O asla istediği adam olmayacaktı, kendini kandırmaması gerekiyordu. Bu nasıl bir ikilemdi böyle?

Conroy onun ağlamasına sessiz kalırken, dudaklarını kadının kulağına bastırarak, öfkesiyle titreyen bir sesle devam etti. "Benden nefret eden bir kadını arzuluyorum. Tanrım, yatacak yerim yok."

"Bu doğru değil." dedi kız farkında olmadan itiraf ederek ama adam neyse ki o sinirle bunu algılayamadı. Kabaca kollarına çevirdi kızı, çenesine ufak ufak öpücükler koydu. "Bana âşık olmayabilirsin ama sana sevmesini öğreteceğim."

"Seni zaten seviyorum..." diyecek gibi oldu ama yuttu sesini. Adam boynunu emiyordu, saçlarını okşuyor ve garip bir biçimde duygularını kabartıyordu. Hıçkıran Jade kollarında sessizce dururken, Conroy'un elleri yukarı doğru kayarak göğsünü kavradı. Korsesi ne ara aşağı çekilmiş de tüm hazinesi ellerine saçılmıştı.

Daha önce hiçbir erkek bunu yapmaya cesaret edememişti, hatta denemeye bile ama bu adam iki seferdir bunu yapıyordu. Buna her seferinde izin vereceğini nasıl düşünebilirdi! Adamın eline uzandı, ancak

parmaklarının altındaki el yavaşça ve şehvetli bir biçimde hareket etmeye başladığında, kulağına fısıldayan adam kıza gerçeği gösterdi.

"Böyle gizli saklı seni almamı istiyor musun? Yoksa özgürce mi kadınım olacaksın?"

Kız irkildi, anın içinde yok olmasına sebep olan bu davranışının ancak metreslere uygun olduğunu fark etti. Elleri yakasına asılıp sımsıkı tutarken, hıçkırıkla titreyen kafası adamın göğsüne düşmüştü. Yüce Tanrım, belki de adam haklıydı, belki de tek istediği ondan bir çocuk yaparken keyifli vakitler geçirmekti ama Jade ne çocuk doğurabilir ne de kadın olabilirdi!

En tatlı anlarının sonu büyük bir pişmanlıkla ve ölümle sona erecekti.

Belki de çok uzun süredir yalnızlık çektiğini kabullenmesi gerekirdi, annesiyle babası kapılar kapandığı zaman ilerlemiş yaşlarına rağmen birbirine aitti, abisi ve Maria da öyle, hatta ablası o çekilmez kaynanasına karşın mutluydu. Zaten zar zor arkadaş edinen Jade'nin tek arkadaşı atı ve hizmetkârlarından biriydi. Erkekleri kendine yaklaştırmamaya çalışmaktan, onları bir kol boyu mesafede tutmaya çabalamaktan yorulmuş, sevilmekten, istenmekten ama her seferinde bunun yapmacık olmasından sıkılmıştı. Bir gün evlenirse yanındaki adam...

Aman Tanrım, işte gerçek adamın kollarında nefes alırken hakikati her hali ile kulağına haykırıyordu Jade ve yanındaki erkek... Sadece o. Yanına yaklaşmasını istediği tek erkek o olsun isterdi. Geçek yüzüne sert bir kamçı gibi şakladı. Ama neden? Ona sürekli kaba davranan, sürekli dalaşan ve kibirle konuşan, onun seks objesi olduğunu vurgulayan bu adam, ona ne ifade edebilirdi? Aklını yitirmiş olmalıydı.

"Eğer istediğin metresim olmaksa hayatım." diye fısıldadı Conroy tüksinerek. "Bunu sana verebildiğim için çok memnunum."

Adam bile bu Metres lakabının onunla yan yana anılmasından iğreti duymuştu.

"Hayır..." diye atıldı Jade. Panikleyerek ittirdi onu. "Her seferinde bunu yapmana neden izin verdiğimi bilmiyorum... böyle şeyleri. Ben böyle bir kadın... Biz..."

"Şişt... Tamam." dedi adam kızı kollarında tutmaya çalışarak. "Sakinleş sevgilim..."

Kollarıyla sımsıkı sarıldı, tüm vücudunun sarsılmasına neden olacak biçimde kulak memesini ısırdı. Sımsıkı tuttuğu kızı locanın karanlığında kalan kuytu köşeye doğru sürükledi. "O zaman evleneceksin," dedi boğulur gibi bir sesle ve göğüslerini okşamaya devam ederken.

Çıplak tenine dokunabilmek için elini korsesinin içine doğru kaydırdı. Arsızca hak iddia etti çıplak göğsünde. Kız irkilerek derin bir soluk verdi dışarı. Bu işkenceci kumaş yığınlarından artık nefret eder hale gelen Conroy, onun dikleşen ve başkaldıran göğüs ucuna dokundu. Tıpkı bir piyanonun narin tuşuna dokunur gibiydi. Aynı anda kadının ağzından duyduğu zevki bildiren bir inilti dökülünce doğru notayı bulmuş olduğuna sevindi. Adamın dokunuşlarındaki ihtiras ve ahlaksızlık arttıkça ona karşı koyması güçleşti, inledi, ama onu durdurabilmek için kendinde güç bulamadı.

"Cevap ver..."

Kız sesini çıkarmadı. Adam göğsünün ucunu parmaklarının arasına alarak sıkınca, gırtlağından zevk dolu bir çığlık yükseldi ve bunu engelleyemedi. Yüce Tanrım, bir erkeğin ona dokunmasını istemezdi! Ve arzulamak böyle bir şey miydi? Evlenmeyi reddederek sonsuza dek ayrı kalacağı ve bu adamın ona yaşatacağı kesintisiz duygu bu muydu?

Zevk denilen şey böyle bir his miydi?

"Göğüslerini seyretmek istiyorum."

Bir erkek, bir kadının göğüslerini neden izlemek isterdi ki? Kızın kafasındaki soruları dağıtan el aşağıya kaydı; parmaklarını onun göğsünün çevresinde, karnının üzerinde gezdirdi. Sonra kızın nefesini keserek daha aşağıya daldırdı, ama adam kat kat eteklerinin surlarını aşıp cennetine ulaşamadı. Evlendiğinde, evinin sınırlarında bu lanet elbiseleri giyinmesine asla izin vermeyecekti.

Ve sonunda kızı dizine yaslayıp havalandırınca, tarlatana kumaş yığınını ekleyerek hedefine ulaştı. Tanrım, pürüzsüz tereyağı gibiydi, bir tane bile tüy yoktu. Bu heyecanla kendinden geçen eller daha aşağıya ve daha aşağıya... Ve iri elleri en mahrem yerini sonsuz bir hazla avuçladı.

"Burayı öpmek istiyorum."

Jade elinin altında titrerken, adam iki bacağının arasındaki o derin ve yasak vadiye dokunmayı sürdürdü. Jade onun parmaklarından akan elektrikle çarpılıp gerilirken, aynı anda dokunduğu yerde müthiş bir sıcaklıkla yandı tutuştu.

"Tanrım, buraya dokunmayı o kadar çok istiyordum ki..."

"Bu... bu... Ah!.. Tanrım..."

Yapma diyemedi. O hain parmakları yasak cennetini öyle bir okşuyordu ki, kızın tatlı çığlıkları gırtlağını gıdıklıyor, canı tenini terk edercesine nabzı hızlanıyordu. Bu yasak dokunuşlar onu hiç bilmediği ihtiraslara ve arzuların gizli sığınaklarına doğru sürüklüyordu. Dudakları kulağına dokunduğunda ellerinin altında çırpınırcasına titredi. Adamın eli ve dudaklarıysa duracağı yerde daha fazla hızlandı. Ve Jade yanağını onun omzuna bastırarak inledi.

"Hoşuna gitti mi?"

Gitmek mi, kız biraz daha ayarıyla oynanırsa patlayacağını düşündü. "Hoşuna gittiğini hissedebiliyorum sevgilim, benim kadar zevk aldığını ıslanmandan hissediyorum." Başını kaldırdı, yüzüne bakabilmek için derin bir nefes aldı. Gözleri hülyalıydı ve kirpikleri yarı örtük gözkapakları üzerinde titreşiyordu.

"Daha önce bir erkeğe böyle şeyler yapması için izin vermedin, değil mi? Amacın beni kızıştırmaktı? Ah masum Jade..."

Ona cevap vermese bile, adamın gözleri gururla parlıyordu. Bir eli kadının korsesinin iplerine dadandı ve çok geçmeden kızın üzerinde bolaran elbisede gevşeklik oldu. Jade artık itiraz etmiyordu. Conroy kıyafetini çekiştirdi ve bir tarafından taşan beyaz, dolgun göğsüne içi giderek bakarken, onu tekrar okşayıp yoğurmaya başladığında, ikisi de soluksuz kaldı. Jade nefesini tuttu.

"Bu... Bu..."

"Şişt, sessiz ol, daha henüz başladım." Açlıkla kuruyan ağzını göğüslerinin arasındaki derin vadiye yerleştirdi ve kokusunu derince içine çekerken, bir öpücük yerleştirdi sinesine. Geriye çekilmeden

dilini tenine sürterek tadına baktı. "Kokusunu hayal etmekten kafayı sıyırmıştım. Bal gibisin..."

Adamın kadifemsi dudakları açtı, cüretkârdı ve bir o kadar da baştan çıkarıcıydı. Kız daha fazlasını istiyordu. Titreyen eliyle adamın kafasını kavradı, parmaklarını gür saçlarının içlerine gömerek okşadı. Conroy başını oynatırken, göğsünün iyice serbest kalabilmesi için kumaşı kabaca aşağı çekiyordu. Aceleci ve talepkârdı. Kızın itiraz edecek hali kalmamıştı. Adamın sıcak dudaklarının daha önce dudaklarına yaptığı gibi, göğsünü tüketmesiyle, sadece itirazları değil, aklı da, iradesi de kayboldu.

"Tanrım bana yardım et!" dedi adam dudaklarını güçlükle kadının göğsünden ayırırken. "Kadın sen cennetten mi düştün, her yerin beni öldürüyor."

Nasırlı iri eli kızın diğer göğsünün üzerine giderken, biraz evvel ağzını dolduran göğsü bıraktı, ötekisinin hakkını vermek için tekrar eğildi. O kadar oburdu ki, bir göğsünün ucunu ısırarak onu sarsarken, diğerini emerek aklını kaybetmesini sağlıyordu.

Artık dayanamayacaktı, belinden yukarı bir sıcaklık kabarıyordu kızın, kalp atışları çılgınca hızlandı ve bacakları boşaldı. Adamın kısa saçlarında duraklayan ellerini hareket ettirdi ve başını göğsüne bastırdı, bu duygunun kendini daha fazla esir almasını istemiyordu, ona vereceği şeyin daha fazlasını talep ediyordu.

Ve hiç beklemediği anda kabarık eteklerinin altına giren el, en mahrem yerinin sınırlarına dayandı. Bacaklarının arasındaki gizli yerin, dokunuşlara vereceği tepkiye hazırlıklı değildi kız, her yanı dayak yemiş gibi titrerken, acıyan bir yeri varmış gibi çaresizce yutkundu.

Adamın parmakları hain bir yere dokundu ve arsız bir itişle hareketlendi. Parmağının okşama ritmine karışan boğuk sesi perdenin ötesinden hızla yükseliyordu. Bir kadının tiz sesiyle başladığı soneler, arsız hareketlerle tam uyuyor, kızın hazdan başı geriye düşüyor, bedeni onu terk ediyordu.

"Bana gel..." dedi adam fısıltıyla. Kız saçlarına var gücüyle asıldı. Başını kaldırıp geriye düşmüş yüzüyle sarsılan kadının yarı örtük gözlerindeki ihtirası ve açlığı görebiliyordu Conroy.

"Lütfen rezil olmama izin verme." diye fısıldadı kız. "Lütfen..."

Adam durdu ve kızın ensesine uzandı. Alnını alnına yaslayarak "İstesem şimdi benim olurdun ama ben istiyorum ki, sen bana geldiğinde sadece kadınım olma, karım ol Jade. Çocuklarımın annesi ol."

"Tamam..." dedi kız sonunda pes ederek.

"Ne tamam?" dedi adam içine kaçan sesiyle heyecanlanarak. Kız başını sallayarak derin derin soludu. "Kes artık anlamında; tamam." Söylediğinin yanlış anlaşıldığını fark ederek, "Dur." dedi.

Ve adam onu kollarından salarak kendinden mahrum etti. Kız yarı açık üstüyle adamın karşısında çaresizce dururken, utancından ölebilirdi. Her şeyi dağılmış hafifmeşrep kadınlar gibi olmuştu.

Göğüslerini kollarıyla kapatmaya çalıştı ama nafile, sütyen giymediği için açıkta kalmışlardı. Zaten adam az önce onları talan etmemiş miydi? Saçlarını düzeltirken, elbisesini çekiştirdi ama beceriksiz parmakları hiçbir şey tutamıyordu. Conroy omuzlarına dokundu ve kızın sırtını kabaca çevirerek korsesini düzeltti. O anda alkış tufanı koptu, büyük ihtimalle tiyatro bitiyordu. İçini bir korku kapladı.

Onunla gözlerden uzak karanlık bir yerde kaldığı bir duyulursa, yitirdiği sadece itibarı olmayacak, abisinin güvenini, ailesinin sevgisini ve ona güvenerek buraya gelmesine izin veren Maria'nın dostluğunu da kaybedecekti. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için kendine lanet okudu.

"Çıkmadan önce..." dediğinde kız, adam buz gibi sesle cevapladı. "Kontrol ederim merak etme. Benimle yakalanmazsın... " Sesi ruhsuz, hareketleri mekanikti. Kıza baktığında beceriksizce toparlanmaya çalıştığını fark edip, ağzının içinde edepsizce homurdanarak üzerini düzeltti.

Jade heyecanla, "Hadi." dedi kapıya giderek.

"Dur..." dedi adam yatışması için zaman kazanmaya çalışarak.

Kız durdu, son kez kendine çekidüzen verirken "Ne bilmek istiyorsun? " diye sordu.

Adam kasıklarının biraz olsun rahatlayıp dikkati üzerine çevrilmesin diye konu açtı. "Buraya gelmeden evvel ne konuştunuz o gençle?"

Kadın omuzlarını silkerek bakışlarını başka yöne çevirdi. "Benim evlenmek istediğini söyledi, ben de reddettim."

"Daha evvel kaç evlilik teklifi reddettin?"

"Hatırlamıyorum."

"Kaç tane?"

'Senin gibi adamlarla iyi ki karşılaşmadım yoksa on dördümde evlenmiş olurdum' diye duâ eder gibi düşündü kız. Adamın yakışıklılığının da, çekiciliğinin de, gözlerindeki o büyünün de, dilindeki tatlı zehrin de, öpüşmesindeki sıcaklığının da, kollarındaki kasların da, karnındaki baklavaların da, hatta sorularının da Tanrı cezasını versindi. Bu tür şeyleri, onu az önce günahtan günaha sürükleyen bir adamla konuşmak ne kadar ilgi çekiciyse, kollarında geçirdiği zamanı unutmuş gibi yapıp konuşmak da, o kadar ilgi çekiciydi.

"22" diye kestirip attı Jade. "Tanrının cezası bir sayı nasılsa..."

"Henry'i de sayarsak..."

"O erkek bile değil... Saymayalım." dedi kız garip bir tonda.

"Peki, bu Saksesleynin nesi var da sen onu dört defa reddettin?"

"Hiçbir şeyi yoktu. Hatta son derece mükemmel bir lorttu."

"Onu mükemmel olduğu için mi dört kere reddettin?"

"Sence ben balo salonlarında pinekleyecek bir tip miyim? Hem de bir ömür, mükemmel meziyetleri olan süs bitkisi gibi gösterişli bir kocayla harcayacak ömrüm yok."

"Sen ne istiyorsun?"

"Kadınları eğitmek, kendi ayakları üstünde durabilmeleri için mücadele vermek istiyorum."

"Mürebbiye mi olacaksın?"

"Gerekirse evet." dedi kız gururla. Sonuçta gelecekleri kadınların ellerinde büyüyordu değil mi?

"Peki Lain?"

Salonda kopan alkış kadının soruyu yanıtlamaması için bir bahane yaratmıştı. Locadan usulca çıktılar. Koridorun sonunu döndüklerinde, Bayan Kate ile yanındaki Bay Jenkins ile burun buruna geldiler. Sanki

o da Jade'yi arıyordu heyecanla ama yanındaki adamı görünce heyecanı apansız yatışmış, yüzündeki gülücük solmuştu.

Yaşlı Kate Anderson arsızca gülüşünü saklamak için yelpazesini kullandı. Bay Jenkins ikisinin omuzlarının üzerinden boş koridora bakarak dururken, yüzü alacalı bir kırmızı renge dönüşen Jade, hemen haklarında senaryo yazılmasın diye hamle yaparak, "Leydim... Lordum..." dedi anı kurtarmak için.

Ama Lort Jenkins hayalleri kırılmış halde, "Siz ikiniz bunca zamandır tek başınıza mıydınız?" diye çekinmeden sordu suçlayarak.

"Hayır." diye cırladı Jade boğuk bir biçimde solurken. "Lavaboya gitmem gerekti."

"Lavabo bu tarafta Leydim." dedi Lort Jenkins aşağılar bir ses tonuyla. Ve devam etti. "Bu piçle beraberdin. Seninle bir dakika bile yalnız kalmama izin vermezken, sen benden başka herkesle fingirdeşmeye..."

Conroy, "Yerinde olsam, dilime sahip olurdum dalkavuk!" diye adamın sözünü kesti; hiddetinden kudururken. "İtibarı olan bir leydiyle konuştuğunu unutma. Yoksa bir daha konuşacak çenen olmayacak."

"İnsanlar bunu duyduklarında itibarı diye bir şeyi kalmayacak ve ben..." diye tehdit ederken, daha fazlasını söyleyemesine izin vermeden, Conroy genç lordun gırtlağına yapışarak ayaklarını yerden kesti. Adamı hızla ittirip kabaca karşı duvara yapıştırdı. Çatık kaşlı kötü bir şeytan gibi kızıla dönen gözleriyle, "Hiç kimseye bir şey söylemeyeceksin!" diye emretti.

Jenkins nefes almak için harcadığı çabadan ötürü iyice yüzü kızararak adamın iri ellerine asıldı ama yakasındaki eli açmak bir yana, yüzündeki nefesi bile çekmesini sağlayamadı.

"Ekselansları, lütfen!" dedi çaresiz kalan Jade, her an ağlayabilirdi. Conroy adamı sertçe duvara vurarak tehdidini yeniledi. "Anladın mı?"

Korkudan titreyen Lort Jenkins kafasını sallamaya çalıştı. Conroy onu bir çuval gibi yana fırlattığında, adam kemikleri kırılmış gibi yere düştü. Bayan Kate ona yardım etmek için korkuyla gıdaklarken, "Bir daha seni onun yanında bulursam, bu yaptığım sadece uyarı olarak kalır Lort Jenkins!" diye uyardı Conroy.

"Adalet..."

"Bir dahakine boynun koparken adalet diye sayıkladığına pişman olursun."

Bu adam aklını kaçırmış olmalıydı, asıl onun skandalını kendisi hazırladığını nasıl görmüyordu? Yana dönen Conroy kızın koluna kabaca asılıp "Gidelim." diyordu ki, locanın kapıları birdenbire açıldı. Yutkunarak donup kalan Jade ve diklenerek sakin kalmaya çalışan Conroy, bir anda etraflarını saran insanların şaşkınlığı ile ne yapacaklarını bilemediler.

Yeni bir gündem yakalayan bu dedikoducu toplulukta her ağızdan başka bir ses yükselirken, ortada hedef tahtası gibi duraklayan ikiliye de tuhafça bakmaktan kendilerini alamıyorlardı. Kimi dağılmış saçlarına bakıp kuşkuyla mırıldanıyor, kimi kırışmış kıyafetlerini gösterip keyifle kıkırdıyordu.

Jade yüzünü yere eğdi. Koridorda çekilerek ilerlerken, utancından kıvranıyordu. Bu öfkeli ayı kelimenin tam anlamıyla işleri daha kötü hale getirmişti. Toplum içinde nasıl davranması gerektiğine dair en ufak bir fikri yok muydu? Şimdi herkes olanları öğrenecek ve abisi bir kez daha onun hatası yüzünden üzülecek hatta belki de onu yok sayacaktı.

Kalkmaya hazırlanan abisinin locasına girdiklerinde, tartışan Maria ve Nathen onlara şaşkınca baktı. Nathen sinirliydi ve Maria ağlamıştı. Görülen oydu ki Nathen, onları baş başa bıraktığı için karısını azarlamıştı. Jade zavallı yengesine baktı, ah Maria onun yüzünden ağlamıştı.

Maria öne atılıp ağlamaklı bakan Jade'nin elini tutmaya kalkışınca, Nathen kaba bir hamleyle karısını kolundan tutup olduğu yere sabitledi. Maria'nın hıçkırığı sesli bir şekilde ağzından kaçtı.

"Özür dilerim." dediğinde Nathen öfkeli bir başkaldırışla, "Siz ikiniz, bir saate yakındır orada neler karıştırıyordunuz?" diye hesap sordu.

Conroy artık bu oyunu bırakarak, önce locasının kapısına doluşmuş meraklı ahaliye baktı. Sinirlerini bir kenara itti ve sakin bir duruş sergileyerek boğazını temizlediğinde, herkes de odaklanmış ve tüm dikkatlerini ona vermişlerdi.

"Ben Leydi Jade'ye evlenme teklif ettim..." dedi ve yüzünü yere eğen utangaç kıza bakarak "O da kabul etti." diye konuşmasını sonlandırdı.

"Ben mi?" dedi apansız başını yukarı kaldıran Jade.

"Evet sevgilim, nişanımızı ve yakında gerçekleşecek düğünümüzü artık herkese duyurabiliriz." dedi Conroy eline nazikçe dokunup, onlara gülücükler saçan topluluğa bunu göstererek. Ve çenesi düşük Leydi Kate, her an onları Nathen'a şikâyete edecekmiş gibi duran Bay Jenkins'e sakin bir halde bakarak gülümsedi. "Aslında siz romantik anımızı bozmasaydınız, biz baloyla duyurmanın daha uygun olacağını düşünmüştük ama Bay Jenkins her şeyi mahvederek, bizi yanlış anladı." diye tamamladı sözlerini.

Jade'nin gözleri kararıyor eli ayağı boşalıyordu. Bir an sarsılınca Conroy onu belinden yakaladı ve dudaklarını kulağına yasladı. "Sakın bayılma sevgilim, henüz herkese açılamadık. Bak, izleyicilerimiz çoğalıyor. Gülümse."

15. BÖLÜM

Yüreği ağırlaşınca dili hafif olmuyor insanın.
Aşkın Emeği Boşuna, William Shakespeare

-Düğün Gecesi-

Başında alacalı kargalar dönüyordu sanki. Gözlerinin önünden hızla akan film şeridindeki başkarakter kendisi miydi? Birileri bir şeyler soruyor, babası tepesinde azarlayan baskısıyla ona direktifler veriyor, Jade kimseye kulak asmayıp kendi dünyasına çekildikçe annesi tepesinden inmiyordu.

Bir gemi yolculuğu ufacık umutlarını ne kadar değiştirebilirdi ki? Günlerdir dehşet içinde uyanıyordu uykularından. Elleri kan, yerde cansız yatan bir bebek ve son nefesini veren siyah saçlı bir kadın gözyaşları içinde bakıyordu yüzüne.

Jade boynunda asılı duran taşa kenetlenmiş parmaklarıyla, gözlerini Constantine'den gelen Osmanlı halısına odaklamış, tepesinde sinekler dönüyormuşçasına ona emirler veren büyüklerini yok sayıyordu.

Her gün biraz daha gerçekçi olmaya başlamıştı kâbusları, her gün aynı kâbusla uyanır olmuştu. Kan ve gözyaşı, ölüm ve çaresizlik içinde... Ter su içinde kalan vücudu sarsılırken ağlayarak uyanıyordu.

Günler günleri, haftalar ayları kovaladı ve sonunda kâbusu gerçekleşti. Ne çok sevdiği babası dinledi onu, ne yüksek sosyeteden ödü kopan annesi. Hatta abisi bile ona kulak tıkayıp Conroy denen o kendini beğenmiş adamın tarafına geçtiler.

Jade gemiden döndüğü günden beri ne onun yüzünü görmek istiyordu, ne de başına açtığı işlerden sonra hayatında bir yeri olsun istiyordu.

İçeride hışımla gezerken, ekru gelinliğinin Fransız dantelli etekleri halıyı süpürerek havalandı. Yüzünü çevreleyen asi bukleleri yanaklarının üzerinde ve ensesinde oynaştı. Zaten yüzünde hafif bir makyaj vardı, fakat onun son zerresini de az önce ağlarken elinin tersiyle süpürüp atmıştı. Sabahtan beri durduramadığı bir hırçınlık kıyafet gibi oturmuştu üzerine, resmen ev ahalisi korkudan sebep yakınından geçmez olmuştu.

Jade yaşlı gözlerini abisine çevirerek, çaresizce eline uzandı. İri ellerden medet umarak yanağına koydu. Dudaklarını üzerinde gezdirerek, "Lütfen bu saçmalığı durduracak bir şey yap abi. Yalvarırım babama hata ettiğini söyle." diye umutla yakardı.

Kardeşinin kömür karası saçlarını okşayarak dudaklarını dokundurar. Nathen, "Neden bu kadar ısrar ediyorsun? Yoksa evlenmeyi istememenin başka bir nedeni mi var?" diye sordu.

Abisinin kollarında utancından titrerken, Nathen her genç kız gibi bunun ilk gece korkusundan olduğunu sandı.

"Henüz evliliğe hazır hissetmiyorum kendimi." dedi üzülerek.

Abisi nazikçe çenesine dokunup gamzesini okşadı, tıpkı eskiden de yaptığı gibi. "Kaç yaşında hazır hissedeceksin kendini meleğim, elli mi, yetmiş mi?" Kız korkuyla içine derin bir soluk çekince, ufacık ellerini avucunun içine alarak, "Bir tanem, bak tüm yaşıtlarının bebekleri kocaman insanlar oldu, daha ne kadar yalnız kalmayı düşünebilirsin ki?" diye sordu ciddiyetle.

"Ben yalnız değilim, annem ve babam var..." diye itiraz etti kız hemen.

Tek kaşını hüzünle kaldıran adam, "Ama onlar yaşlandı, bunun sen de farkındasın. Üstelik babam seni evli görmeden ölürse, bunu ne senin

ne de benim vicdanım kaldıramaz. Biliyorsun en büyük hayali senin iyi bir eş bulmandı. Ve Conroy iyi ve ideal bir adam." dedi şefkatle.

Kız onun adını duyunca, yine bu işkenceye nasıl da mecbur bırakıldığını anımsadı. "O kendine damızlık inek arıyor, kuluçkaya yatıracağı bir tavuk istiyor ve siz bunu sağlıyorsunuz ona..."

"Jade..." diye azarladı abisi sert bir sesle, kız ağzından çıkan lafla kıpkırmızı kesildi ama geri adım atmadı. O adamın onu bu evliliğe mecbur bırakmasını hâlâ hazmedemiyordu. "Hadi biraz sakinleş, eminim tüm misafirler huysuzlanmaya başlamıştır. Bak öğlen olacak derken akşam oldu neredeyse."

Yine haftalardır olduğu gibi içindeki kaynayan volkanları püskürtmemek için sabrını zorlayan Jade, hayal kırıklığıyla kendi kabuğuna çekildi yeniden. "Hadi, odaya kimsenin girmemesini söyleyeceğim, birkaç dakika kafanı dinle ve söylediklerimi düşün, inan bana ne kadar haklı olduğumuzu anlayacaksın. Sonra gelip alacağım seni ve bu işi bitireceğiz." Nathen yanağına üzgünce dokunurken mırıldanır gibi sakince konuştu. "Tatlım, tüm sosyete artık bunu konuşuyor, adının lekelenmesini ne babam, ne de ben kaldıramayız. Lütfen aklını başına al, mantıklı ve dirayetli ol. Conroy senin sandığın kadar vicdansız biri değil, üstelik seni sevecek, sen de onu seveceksin inan bana."

Kardeşini odasında yalnız bırakan Nathen, sıkıntılı bir şekilde merdivenlerden inerken, Maria heyecanla yukarı kata çıkmak için öne atıldı. Ama eşi kollarını açıp önüne geçerek onu durdurdu. Kadını incecik belinden yakaladığı gibi ayaklarını yerden keserek, kendisiyle birlikte aşağıya indirmeye başladı. "Biraz yalnız kalmalı hayatım, düşünmesi için zaman verelim."

Maria panikle baktı kocasına. "Anlamıyorsun Nathen. Kimse anlamıyor, kızı üzüyorsunuz. Jade sadece evlilikten korkmuyor. Saçmalıyor. İyi bir eş ve anne olmayacağına inanmış, üstelik garip ama kimsenin bilmediği bir şekilde..."

"Korkusunun sebebini biliyorum hayatım, hatta..." dedi ve sustu. "Ama evlenmezse bunu aşamaz." Maria gözlerini kısarak kocasına sisli bir bakış attı. Nathen'ın çene kasları yine seğirirken dişleri sıklaşmıştı.

O sırada Conroy odanın içinde deli danalar gibi dolaşmayı bırakmış, gelecek haberi bekliyordu. Bir gelinin hazırlığı elbette uzun sürerdi ama Jade'ninki tüm gün sürmesine rağmen hâlâ bitmemişti. Üstelik onu merak ediyordu. Tam o sırada kapının önünde bir hareketlilik olunca, genç adam hevesle o tarafa bakındı.

Nathen karısını koluna takmış sakince ona bakıyordu. "Biraz daha zamana ihtiyacı var Conroy." Tavrı ve sesi uyarıcıydı.

Genç adam duvardaki saate bakarak, "Zaman kalmadı!" dedi.

Artık çileden çıkmış halde soluyordu. Tüm o insanlara onun nazı yüzünden rezil olup, kendisi için bir kadına lafını geçiremiyor dedirtmeyecekti.

"Emin ol, onun için de kolay değil. Her ne kadar umursamıyor gibi dursak da, onun evliliğe olan tepkisini bildiğimiz için biraz sabırlı olmalıyız. Sana bunu daha evlenme teklifini ettiğin gün söylemiştim. Onun korkusunun ufak bir şey olmadığını yani. Bunu ancak sabırla aşabilirsin. Tabii istiyorsan!" dedi çenesini yukarı kaldırarak. Bu son söylediği Conroy'un yutkunarak kendini toparlamasına sebep oldu.

Eli mahkûm olan adam bir süre daha sabırlı olmayı ve beklemeyi düşünürken, onunla sohbet etmeye çalışan Nathen ve Benedict'i duymayan kulaklarla dinliyordu. Yaklaşık yarım saat olmasına rağmen hâlâ ses seda çıkmayınca, Maria genç kızı almak için odasına yöneldi.

O anda kapana kısılmış yaralı bir kedi gibi odasında dört dönen Jade, aklını toplamak ve sakinleşmek için bildiği bütün numaraları deniyordu. Ama onu sakinleştirebilecek işe yarar hiçbir şey yoktu.

Conroy! Hırçın, vahşi, düşüncesiz ve tamamen hisleriyle hareket eden bir iblis! Dört duvarın ardında kıstırılmışken aklında hep bu kelimeler dönüyor ve talan edilen içi düşündükçe nefes alamıyor, üstelik korkusundan dışarı da çıkamıyordu. Eğer o adamla evlenirse...

Hayır evlenmeyecekti. Yatağın üzerine çöküp başını dizlerine doğru eğerek, iki avucu ile sıkıp düşünmeye başladı. Parmaklarının arasında sıkışan saçlarının bozulduğunu da, canının yandığını da fark edemeyecek kadar fazla yanıyordu sol göğsünün altındaki kalbi. Bir müddet kastığı bacaklarını ve ellerinin arasında sıktığı başını tutarak öylece

durdu. Ve sonra gözleri kocaman açılarak birden başını eğildiği yerden kaldırdı. Bakışlarını odanın içinde öfkeyle gezdirdi. Merdivenlerden Maria'nın sesi geliyordu, fazla vakti yoktu. Zaman gelmiş olmalıydı. Hızla cama yaklaşıp aşağıya göz attı. Etraf sessiz ve sakin duruyordu, ikinci kattan aşağıya ilk defa inmemişti elbette, bunu yine başarabilirdi. Eğer atına ulaşabilirse kaçabilirdi de.

Ani verdiği kararla boynundaki taşını yokladı. Etrafında, aşağıya sarkıtabileceği şeyler arandı ve işine yarayan şeyleri yatağın üzerine yığdı. Henüz kullanamadığı ipek çarşafları birbirinin ucuna bağlayarak uzun bir ip oluşturdu, sonra o ipi karyolanın direğine bağlayıp kopmaması için test ederek çekiştirdi. Gayet sağlam görünüyordu. Onun ağırlığını tartacağından emindi ama karyolanın direğinin onu taşıyıp taşıyamayacağından emin değildi.

Artık bunu düşünecek vakti kalmamıştı. Yine de denemek zorundaydı. Camdan sarkıttığı çarşaflara asılarak kendini aşağıya sarkıttığında, karanlığın içinde parlayan eteği büyük beyaz bir ay gibi kabarak şişti. Tam derin bir nefes alacakken, karyola yerinden oynadı ve gıcırdayarak biraz cama yanaştı. Yutkunarak derin nefesler alıp verirken, avuçlarını tuttuğu çarşafa iyi sararak sıktı. Gözleri bir an kapanıp yeniden açıldı. Kalbinde başlayan melodik gürültü, düğün orkestrasının sesi değil delice çarpan korkunun endişeli ritmiydi. Ne kadar cesur görünse de düşmekten deli gibi korkuyordu. Derin bir nefes aldı. Gözlerini açıp önce pencereye sonra ne kadar mesafe kaldığını hesaplayabilmek için aşağıya baktı. Evet, bunu yapabilirdi. İçinden üçe kadar sayacak ve gözlerini kapatıp kendini aşağıya çabuklukla bırakacaktı. Ona kadar saydığını fark edince saymayı bıraktı ve...

Panikle iç gererek ellerini usulca gevşetti, parmaklarının arasından kayan çarşafın pürüzlü yüzeyinden kayarak aşağıya doğru usulca süzüldü.

Korkuyla ve panikle tam ayakları yere değecek diye sevinirken, poposu önce sıcak bir sertliğe çarptı, ardından beline uzanan eller onu kendine kabaca çekerek bedenine bastırdı. Jade göğsüne vuran şiddetli gümbürtülerle, panik halinde onu kollarına alan kişiye baktığında, onun kim olduğunu daha gözlerini görmeden dahi kokusundan anlamıştı.

"Demek kaçmayı düşünüyordun!"

"Lanet olsun!" dedi Jade, Conroy'un öfkeden koyulmuş gözlerine bakarak. "Beni dinlemiyorsunuz." dedi dişlerini sıkarak.

Onu camdan sarkmış halde gördüğü anda aklı başından giden Conroy, kızın kollarına sağ salim ulaştığına duâ edeceğine öfkesini dizginleyemedi.

"Lanet olsun düşüp bir yerini kırabilirdin. Ölmezdin ama sakat kalabilirdin." diye kükrediğinde, kız dehşetle titredi. Şaşkınca adamın kasılmış yüzüne, hiddetinden çatılmış kaşlarının sakladığı gözlerine baktı. O anda arkalarında ve Jade'nin indiği pencerede bir hareketlilik oldu. Önce Marianın korkak sesi, "Nathen, Jade odasında yok!" diye başladı ama sonlandırılmadı. Pencereden sarkıttığı başını aşağıya çevirdiğinde gördüğü manzara ile şoka uğramıştı. Az ileriden çıkıp onların yanına doğru ilerleyen Nathen de, "Uzağa gitmemiş, işte burada." dedi yaklaşırken. Jade başını önce tepesindeki camda dikilen yengesine, sonra arkalarından yaklaşan abisine çevirdiğinde donup kalmıştı. Yakalanmak fena sıkıntılı olmuştu. Maria şaşkınca kocasının dikkatini çeken yere baktığında, hemen istavroz çıkarıp parmak uçlarını öptü. Nathen kardeşinin deli cesaretine küfür mü etsin, hayran mı kalsın bilemedi.

Maria kıkırdayarak, "O kadar merak ettiğimize değmemiş." diye beyhude bir çabayla ortamı yatıştırmak istedi. Pencereden çekilip Jade'nin odasından geçti ve merdivenleri hızla inerek o da birkaç dakika içinde yanlarına ulaştı. O gelinceye kadar süren gergin bakışmalar yerini bir türlü sakinliğe bırakmadı.

En az abisi de müstakbel kocası kadar öfkeli duruyordu. Jade bakışlarını hangisinin gözlerinden sakınacağını bilemedi. "Hadi geç kalıyoruz, bu kadar saçmalık yeter!" dedi Nathen kardeşine ters bir bakış atarak ve öfkeli gözlerini eniştesine döndürerek konuştu. "Eğer itiraz ederse istediğini yapmakta izinlisin Conroy, yeter ki ağzını kapalı tutsun."

Conroy'un kollarında gerilip kalan kızı almadan arkasını döndü. Maria, bileğinden tutup sürükleyen kocasına kızarak "Jade'yi almadan gidemeyiz." derken Nathen, "Artık onunla kocası ilgilensin, bıktım yaptığı çocukluklardan." diye sitem ediyordu. Hızla yürürken ağacın

arkasına bir gölge gibi gizlenen adamdan habersizce yanından geçip gittiler. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönen adam, saklandığı ağacın arkasından çıkıp Conroy ve Jade'ye görünmeden bakmaya devam etti. Dilindeki sayısız küfürle...

Jade abisinin arkasından gözleri nemli bir halde bakarken, tek umudunun da söndüğüne inanamıyordu. Conroy derin bir iç çekmeyle kızın ağlamaklı yüzüne baktı. "Beni kaçacak kadar mı sevmiyorsun?" diye sordu sonunda. Gözleri öfkeli miydi yoksa kırgın mı?

Jade ıslak bakışlarını adama çevirerek kirpiklerini kırpıştırdı. Titreyen çenesini yere eğdi. Yüzü kıpkırmızıydı. Conroy nazikçe onu yere bırakıp, yüzünü ellerinin arasına aldı, ufak bir zorlamayla kendine bakmasını sağladı.

"Jade, gerçekten istemiyor musun benimle evlenmeyi, şımarıklık değil mi yaptıkların?" diye sordu üzgünce. Yanağına yaşlar sıralanan Jade, başını iki yana salladı. "O zaman sorun ne?" diye sordu Conroy merakla. "Evlenmek mi istemiyorsun, benimle evlenmek mi istemiyorsun?"

Kız fısıltı gibi sesiyle, "Ev... evlenmek istemiyorum." dedi utanç içinde.

"İyi ama neden? Bunu ne..." ve adamın anladığı gerçekle yüzü ifadesiz bir kasılmayla donakaldı. Kızın yüzünü tutan elleri gerildi, sanki tek bir hamleyle beyni patlamıştı.

Yok, bu olamazdı değil mi? Kızın gözyaşları daha da hızlandı. "Jade..." Kız ıslak gözlerini kaldırdı. "Bakire değil misin?"

Kız tokat yemiş gibi irkildi. Bunu mu anlamıştı? Bunca olaydan sonra korkusuna sebep bu sonucu mu çıkarmıştı? Lanet adam yatağına el değmemiş damızlık bir inek mi istiyordu?

"Ben..." dediğinde titrek sesiyle fısıldayarak, arkalarında beliren birinin boğazını temizlediğini işitti. "Efendim, aracınız hazır."

Jade dişlerini sıkarak önce ona ifadesiz bir sertlikle bakan adama, sonra bekleyen seyise dönüp eteklerini topladı. "Bu senin için önemli olmamalı... sonuçta sen de bakire değilsin nasılsa." diyerek arabaya doğru hırsla yürümeye başladı.

Kız eteklerini estirerek adamın yanından uzaklaşırken, sanki gök adamın tepesine çökmüş gibi nefessiz kalmıştı. Elleri yanlarında yumruk olan Conroy, eteklerini savurarak giden kadının arkasından öylece bakakaldı. Ne yani, tüm bu hırçınlıklar, kaçmacalar, kovalamacalar bunun için miydi? Ve lanet olsun, ona hangi şerefsiz elini sürmüştü?

Aklında dönen deli sorular, gözlerinde intikam ateşi, yüreğinde bir pişmanlık belirdi. İçine düştüğü öfke girdabında debelenirken gözlerinde nefret meşaleleri yandı. Onun ilki değil miydi yani? Dahası Jade ona saygılı olmayacaktı, onu sevmeyecekti, belki de ona sadık kalmayacaktı. Belki de daha evvel birden fazla sevgilisi olmuştu. Kaç yaşındaydı, masum halleri olsa bile şimdi düşününce diğer genç kızların toyluğundan onda eser yoktu.

Dişleri gıcırdadı, nefesleri sıklaştıkça geniş göğsü gömleğinin düğmelerini zorladı. Böyle bir kadın isteyebilir miydi? Conroy onca zaman evliliğini temiz ve uysal bir kadınla yapmayı planlarken, arzuladığı kadını, her bakımdan aradığı kadınla taban tabana zıt bir yapıyla bulmuştu. Arabacının açtığı kapıdan içeri geçtiğinde, müstakbel karısı cam kenarında sessizce oturuyordu.

Sanki az önce onun kafasını karıştırmamış, verdiği onca kıymetli zamanını boşa harcadığını yüzüne vurmamış, ona istenmediğini bu kadar açık şekilde belli etmemişti. O kadar sakin ve masum, hatta içler acısı duruyordu ki hali, aklı başında olsaydı şimdi kollarına alıp teselli etmek isterdi şu ürkek bedenini. Ona rol kesiyordu küçük fahişe, masum ayakları çekiyordu yine. Onca zaman kandırdığı ve gözünü boyadığı gibi... Aracın içerisinde keskin bir sessizlik hüküm sürerken, Conroy hâlâ gergin ve içine sığmayan bir öfkeyle dişlerini gıcırdatarak tısladı.

"Az önce söylediklerin..."

"Sana bir şey açıklamak zorunda değilim." dedi kız yüzüne bile bakmadan.

Adam dişlerini öyle bir sıktı ki, çene kasları biraz daha böyle kalırsa, tuzla buz olacaktı. "Ben senin kocan olacağım."

"İsterseniz vazgeçebilirsiniz Ekselansları, henüz zamanınız var."

"Yalan söylüyorsun." dedi adam tükürür gibi. "Beni geri çekilmeye mecbur ediyorsun."

Sahte duygularına gerçek masallar yazamayacağını biliyordu, çünkü bir yalanla doğru yola çıkılmazdı. Ağlamaktan kıpkırmızı olan yüzünü kaldıran Jade, ona soğuk bir bakış atarak, tek kaşını alay edercesine kaldırdı. "Sana yalan söyleyip öfkeni tetikleyince elime ne geçecek? En başından beri beni zorlayan, mecbur bırakan, baştan çıkarmaya çalışan sensin. Sana yüz vermedim, umut vermedim, hiç bir şekilde seni yüreklendirmedim. Yalan mı?"

Kızın söylediği sözlerin gerçekçiliğiyle yutkunamazken, onun gözlerindeki o koyu ifade nefesini kesti. "Ben düğünü iptal edeceğim ve sen istediğin özgürlüğe kavuşacaksın."

Jade adamın bu sözleriyle bir an gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Sonunda, şükürler olsun, sonunda! "Bu sana kalmış. İster kabul et, ister reddet, bazı gerçekler değişmeyecek." dedi tetiklemesini sürdürerek.

Conroy acıyla doğranan ateşli bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Ne yapacaktı? Düğünü yapmaktan vaz mı geçecekti? Tanrı biliyordu ya şu anda tek istediği arabayı durdurmak ve çekip gitmekti ama madem bu asi kadın ona meydan okuyordu, kısa bir evlilikleri olsa dahi bu gece evlenecek ve ona sahip olacaktı. Belki yarın müstakbel karısının evlilik akdine uygun olmadığını belirterek evliliğin iptali için talepte bulunabilirdi ama bu asinin burnunu sürttürmeden, ona ne kaybettiğini göstermeden asla vazgeçemeyecekti. Onun zihninde geriye öyle bir gece bırakacaktı ki, Jade ne zaman Conroy'u hatırlasa aklından o gece çıkmayacak ve pişmanlıktan kıvranacaktı.

***

Onca yıl boyunca hep evliliklerin başkalarına göre olduğunu düşünmüştü. Kendini buna çok uzak hissetmişti. Oysa şimdi rahibin önünde duruyordu. Ve sadece İngiltere'nin değil, dünyanın en güzel kadının titreyen ellerini tutuyordu. Bakire olmayan ve onu istemeyen kadının! Onunla evlenmek üzereydi. Onu sevmeyen ve her fırsatta ondan kaçan, istemediğini ise mihrabın önüne gelene kadar inat olarak söylemeye devam eden kadınla el eleyken, bu kadar alçaldığına inanamıyordu.

Düğünleri şaşaadan uzaktı. Küçük bir kutlamayı tercih etmişlerdi. Düğün hazırlıklarıyla geçen birkaç hafta içinde neden adamdan daima kaçtığını ve neden sürekli ona karşı son derece resmi davrandığını ve tüm bu çabaların sebebini adam asıl şimdi anlıyordu. Kızın karda kalmışçasına donan elleri sıcacık avuçlarının arasında dururken, artık tek istediği sadece bu küçük yosmadan intikam almaktı. Onun aklında öyle bir yer edinecekti ki, ne zaman erkek ırkından birini düşünse gözlerinin önünde Conroy gezecekti. Ne yanına, ne hayaline başkası gelemeyecek ve o her defasında kahrolacaktı.

Ona eziyet edecek, pişmanlığı olacaktı. İçi öfkeden yanarken, gözleri buzdan pınarken, evlilik yeminini duraksamadan, soğukkanlı bir katil edasında etmişti. Tabii çok istekli görünmüyordu. Onu kim suçlayabilirdi? Bu kız onun tüm iyi niyetini tüketmişti. Öfkesi olmadığını düşündüğü bekâreti için miydi, yoksa sevilmediği için mi? Hiddetinden gerilen kaşları çatılmıştı. Her şeye rağmen bu gece sanki onca şey yaşanmamış gibi onu mutlu etmeliydi, dünyanın en mutlu kadını yapmalıydı.

Kızın sert ve soğuk bir demir gibi duruşuna rakip titreyen sesiyle, ağzından çıkan her yemin adamın midesini bulandırıyordu. Oysa böyle hayal etmemişti. Lakin kadının onu sevip sayacağını ve ona sadık kalacağını hiç tereddüt etmeden söylemesi kanını dondurmuştu. Yanakları heyecandan ve mahcupluktan kızarmış, bir bakire kadar masum parlayan gözleri ürkmüştü.

Ve oldu! Rahip onları karı-koca ilan etti. Conroy gelini öpmek için eğildiğinde, kızın adeta kalbi durdu, soluğu tükendi ve elleri arasında titreyen Jade itaatkâr bir tavırla gözlerini kapattı. Kadın şimdiden evliliklerini ret mi ediyordu? Adam yüzünü buruşturmamak için kendiyle savaştı. Onu öperken bakmaya bile tahammülü yoktu demek, hem de şu anda en kutsal anı dudaklarına mühürlerken gözlerine bakmak istemiyordu.

Öyleyse yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. Herkesin beklediği gibi değildi öpüşü, kadının dudaklarının üstüne ufak bir buse kondurdu. Soğuk, isteksiz ve merhametten yoksun bir buz damlası gibi... Jade şaşkınca gözlerini açıp ondan uzaklaşan kocasına kirpiklerini

kırpıştırarak bakarken, karmaşık ifadesi daha fazlasını beklediğini ifşa etti. Daha kötüsü bunu anlayan konukların arasında kıkırdamalar duyuldu. Ve artık gerçekten kocası olan adam, ona bakmadan kibarca kolunu uzattı. Jade çaresizce bir o kola, bir de titreyen ellerinin sımsıkı kavradığı eteğine saklanmış yüzüklü parmağına baktı. Adam boğazını temizlerken, yüzükle netleşen gerçek kızı mızrak gibi dürttü.

İnsan kalabalığının oluşturduğu koridorda, kocasının kolunda sessizce yürüyen gelinin üzerine çiçek yaprakları yağıyor, kulağına coşkulu alkış sesleri çalınıyordu. Dışarıda özenle süslenmiş üstü açık bir fayton onları ailesinin malikânesinde düzenlenen son akşam yemeğine götürmek için bekliyordu. Onlara mutluluklar dileyen kalabalığa el sallaması gereken gelin somurtuk bakıyor, damat ruhu bedeninde yokmuş gibi hissiz duruyordu.

"Yemekten vazgeçip hemen eve gideceğiz." diye buyurdu Conroy.

Kız korkuyla adımlarını yavaşlatırken, "Ailemle vedalaşmadan mı?" diye sordu çaresizce.

"Onlarla yeterince vedalaşacak zamanın var, git ve vedalaş." dedi Conroy birkaç saniye bile düşünmeden.

Kız yutkunamadı dahi. Gözleri ıslak ıslak olmuştu. Bundan sonra böyle mi olacaktı? O emredecek Jade uyacak mıydı? Birkaç dakikanın neresi uzundu? Ona bakire olmadığını söylediği için miydi bu öfkesi, yoksa kaçmaya çalıştığı için mi? Ama tüm bunlara rağmen evlenmişti, kabul etmişti, o zaman neden hâlâ onu boğacak gibi öfkeliydi ki? Ah milenyum ve bu zaman arasındaki fark... Belki İngiltere'de de yıllar içinde bakirelik önemini yitirecekti ama bu yıllarda kahretsin, önemli oluyordu işte! Yanlarına kıkırdayarak gelenler olunca, adam kadının elini mutlu bir taktikle dudaklarına götürdü.

"Sevgilim ve hazırlan."

"Conroy, lütfen izin ver yemeğe kadar yanlarında kalayım. Lütfen." diye yakardı kız. Üstelik hiç izin almayı da, yakarmayı da sevmezdi Jade. Evlenmek istememesinin en büyük gerekçelerindendi bu da. Ama şimdi öyle bir anın içindeydi ki buna kendini ilk kez mecbur hissetti.

Adam gülümsercesine baktı döven taş gibi gözleriyle. "Gitmezsek bunun ödülü ne olacak?" Gözlerindeki nefret ne kadar koyuydu, ürkütüyordu kızı.

"Ne istersen yaptım zaten." dedi kız masumca.

Adamın gözlerinde şeytani bir ateş yandı. Dudaklarının kıvrımları küstahça kıpırdandı. "Bana itaat edeceksin Jade..." diye emretti dikleşerek. "Bu geceyi normal, severek evlenen çiftler gibi geçirmemize izin vereceksin. Sana doymama, bana karşılık vermeye razı olacaksın."

Nefessiz kalan kız bu istekle sarsıldı, kâbuslarında bile böyle işkence görmemişti. Ona kadın olduğu gün son gecesi olacaktı zaten, bir daha gün yüzü göremeyecekti. Madem ölecekti, ailesiyle vedalaşması gerekmekteydi. Adamın hırçın ve karanlık suları andıran dalgalı gözlerinin içinde derin derin çıngılar yükseldi. Koyu gözlerindeki ateş kızın iyiden iyiye korkmasına neden oldu.

"Tamam." diye kabul etti Conroy, zaten başka çaresi yoktu. Onunla bu saatten sonra anlaşamayabileceğini sanmıyordu. "Ağlama. Bunu yapmaya sakın başlama!" dedi ağlamak üzere olan kıza, fısıltılı bir sesle.

Islak kirpiklerini kırpıştırırken, "Deniyorum." dedi derin bir nefes alarak.

Ağlamamak için kendiyle savaşan Jade ve onu her an boğacakmış gibi bakan adamla eve vardıkları andan itibaren... baş başa kalabilecekleri tek bir saniyeleri bile olmadı.

Ufak bir düğün için bile çok sayıda davetli gelmişti. Meraklılar, dedikoducular, sevenler, nefret edenler, hatta tanımadıkları bile... Jade'nin daha önce yarısıyla bile tanışmadığı, annesinin ise her zaman görüştüğü bir sürü lort ve leydi, siyasetçi ve yabancı vardı. Ne zaman Conroy yanına gelse kız irkilerek kaçıyordu. Jade'nin ona uzak durması, kocasının şüphelenmesine yol açtı. Fakat Conroy bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi, sebebini sormadı.

Jade ondan bir şeyler gizliyordu. Bunu hissetmişti fakat ne olduğunu anlayamamıştı. Gözleri hep etrafta turluyordu. Eğer tekrar kaçmayı planlıyorsa bu sefer onu bir temiz döverdi. Conroy etrafını çevreleyen lortların arasında kalırken, biraz hava alma ihtiyacı hisseden

Jade, adım boyu konuştuğu leydileri sonunda atlatarak bahçeye çıkmayı başarmıştı.

Adımlarını hızlandırarak balayına gitmeden evvel yalnız kalabileceği karanlık ve korunaklı bir koy aradı ve bulduğunda, gelinliğinin eteklerini toplayarak neredeyse koşar adım o tarafa yöneldi.

Çardakta kimseler yoktu, üstelik meşaleler sönmüş, etraf loş bir ambiyansa dönmüştü. İçeriden vuran yüksek sesli müziği insanların çıkardığı uğultular kirletiyordu. Gecenin sesi ise yok denecek kadar azalmıştı. Sırtını yasladığı korumalıktan destek alarak gözlerini kapattı ve ateş böceklerinin, karanlığın ve onu boğmayan yalnızlığın tadını çıkarmaya çalışırken, artık daha fazla gözlerinde tutamadığı yaşlar yanağına süzülmeye başladı.

"Ben de ne zaman seni özlesem, gözlerimi kapatıp karanlığa sığınıyorum."

Jade duyduğu sesle irkilerek arkasını dönerken, "Alex!" dedi panikle. Kalbi boğazına düğümlenmiş gibi soluk alamıyordu. Elleri güçsüzleşirken çardağın direğine tutunmaya çalıştı ve dermansız bacakları yere kapaklanmasın diye kendini yasladı.

Şaşkın ve nefes nefese karanlığa bakınıyordu. Alex olamazdı değil mi? Gözleri panikle etrafını arşınlarken, onun sesini aylar sonra duyduğuna yemin edebilirdi. Yoksa aklı kendisine oyun mu oynuyordu? Tam hepsinin bir hayal olduğunu düşündüğü anda, gölgelerin arasında kıpırdayan suret kısa adımlarla öne çıktı. Jade ona adım adım yaklaşan bir adamın varlığıyla korkuyla sallandı ve ayın ışığına çıkan bedenle nefesini tuttu.

"Alex!" dedi yine aynı şaşkınlıkla ama bu sefer acıyla değildi seslenmeleri.

"Jade..." diye gülümsedi adam. Aylar sonra onu görmenin heyecanını taşıyordu yüzünde ve gözleri yıldız yıldız parlıyordu. Üzerinde çok eski durmayan bir takım elbise vardı, ayağında ise eski deriden botlar. Ona öyle içten gülüyordu ki, sanki onu kötülüklerden koruyan arkadaşı en zor zamanında ilahi bir lütuf gibi hayatında belirmişti. Jade gidip kollarına atılmakla, korkup kaçmak arasında bocalarken, kaşları çatılarak aklına gelen sorularla meraklandı.

"Nasıl? Nasıl olur, nasıl geldin buraya?"

"Sana inanmadığım için beni affedebilecek misin?" dedi adam üzgünce. Yüzü ufak bir çocuk masumluğundayken o üzgündü. Jade daha önce bilmediği bir ülkede, hiç duymadığı bir lisanın içinde tek başına kaldığında ve sokak kedisi kadar değerinin olmadığı zamanda ona sahip çıkan adamın, o sevgi dolu bakışlarını görünce, birden eskiyi hatırlayarak kötü anıları belleğinden sildi. O gecenin dışında bir kere bile üzmemişti Alex onu, her hevesine emir misali yardımcı olmuştu, şimdi ise yine o eski dostu karşısında duruyordu. Pişmanlık ve özlem doluydu. Tıpkı kendisi gibi... Öyle ihtiyacı vardı ki buna hiç düşünmeden eteklerini toplayıp Alex'in kollarına koştu. "Seni bir daha görmeyeceğime emindim."

"Ben de bundan korktum. Senden özür dileyemeden seni kaybetmekten korktum hep. Ne kadar aptalım, ne kadar pişmanım bilemezsin Jade. Amacım seni kokutmak, kaybetmek ya da üzmek hiç değildi." dediğinde kollarına sevgiyle koşan kızı yakalamış ve sımsıkı sarılmıştı. Jade uzun zaman boyunca özlediği bir dostu yeniden görmenin verdiği sevinçle, hele de bu haldeyken, kendini adamın korunaklı kollarına atarak ağamaya başlamıştı.

"Nasıl geldin?" diye sordu geriye çekilirken.

Alex kızın yanaklarını şefkatli parmaklarıyla kurularken, "Dur da sana bakayım Leydim. Çok özledim." dedi gülerek. "Çok güzel bir kadın olmuşsun. Oysa nasıl da inanamadım sana; sen masumiyetin beden bulmuş haliydin. Bizim kirli dünyamıza ait değildin. Sen bir leydiydin, ben bunu fark edemedim."

"Oh Alex, ben sandım ki..."

"Şişt.." dedi adam kızı tekrar kollarına alarak. "Seni asla bırakmam."

"Nasıl oldu peki bu?" dedi kız geriye çekilip gözlerine merakla bakarken.

"İşte bunun sayesinde..." dedi avucunda tuttuğu yeşil ve küçük bir taş parçasını göstererek.

"Bu nedir?" dedi Jade taşa şaşkınlıkla bakarken.

"Seni kaybettiğim gece... Hatırlamak dahi istemiyorum ama biz boğuşurken olmalı. Kolyen duvara çarpmış ve ucundan bir parça kopup yere düşmüş. Sen gidince yerde buldum ve aldım. Ben sanıyorum ki... Beni buraya getiren ve seni de..." deyip cevabı kızın dudaklarının arasından duymak için bekledi. Ama Jade sadece gülümsedi. Alex devam etti. "O geceye dair hatırladıklarım utancım ve pişmanlığımdan öte şeyler değildi. Bu beni her geçen gün eriterek bitiren bir vicdan azabına sürüklerken dertli dertli gezerken, divane olmuştum. Günlerden bir gün, yine aynı geceyi düşünürken gözlerimi sımsıkı kapatıp kendime isyan ettim, kızdım, küfrettim ve sonra Tanrıya tüm kalbimle beni affetmesini ve sana kavuşturmasını diledim. Gözlerim karardı, sonrası bir boşluk ve kendime geldiğimde bir sokak arasında yatıyordum. Şaşkınlığımı tahmin edersin, sen de yaşadın o anı, önce aklımı kaybettiğimi sandım ve beni görenler de deli olduğumu... ama sonra... Anladım Jade, seni çok iyi anladım. Her yolu denedim sana gelmek ve özür dilemek için fakat bu defa da sen yoktun."

"Beni nasıl buldun peki?"

"Bu kolay olmadı. Ta ki geçen hafta o her yerde düzenlenen bir baloya tesadüf eseri gidinceye kadar. Orada büyük bir düğün olacağından bahsediliyordu. Aslında Jade ismini ilk duyduğumda sen olup olmadığına emin olamadım lakin ben senden başka adı Jade olan biri ile de karşılaşmadım. Bu bir ihtimal bile olsa kovalayacaktım elbette. Evleneceğin adamdan konuşuluyordu tabii daha çok. Dedikodusu yüksek bir birliktelik kurmuşsun belli ki, herkesin dilindeydiniz. Yakaladığım ipin ucu beni buraya, bu düğüne kadar getirdi." Adamın yüzü sertleşmiş, gözleri nefretle koyulaşmıştı. Kız öyle üzgündü ki bunu anlayamadı.

"Gelmene çok sevindim Alex." dedi eski dostuna özlemle bakarak. "İyi ki geldin, düğün ziyafeti henüz bitmedi. Seni ailemle tanıştırmalıyım."

"Ah Jade..." dedi adam yanağına dokunarak. "Beni af edebilecek misin?"

"Seni seviyorum Alex, sen benim o dünyada yaşama sebebimdin. Sen olmasaydın ben kim bilir ne halde, nasıl olurdum; düşünemiyorum bile."

"O zaman gel... Gidelim Jade, o dünyaya gidelim yine. Ben nasıl olacağını bilmiyorum. Sen nasıl yapmıştın o büyüyü yine yap ve biz birlikte gidelim, ikimiz. Onca zaman aradım seni ve hiç umudumu kaybetmedim."

Onun söylediği her kelimede kasılmaya başladı kız. Korkusu tazelendi, ürkekce geri adım atmak için kendiyle savaştı. Tamam, gitmek istiyordu ama ailesini üzmeden, bu sefer ardında yaşlı gözler bırakmadan gitmek istiyordu. Hem o kolye ne kadar uğraşmışsa da çalışmamıştı ki... Yani büyü nasıl yapılıyor Jade kendisi de bilmiyordu.

"Ben bu dünyaya aidim Alex."

"Sen burada mutlu değilsin. Eğer bugün kaçmak için kendini sarkıttığın odanın penceresinin altına, o adamdan önce gelebilseydim emin ol gitmiştik." dediğinde kızın gözleri kocaman açıldılar.

"Se... Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ah Jade... Şayet mutlu olduğunu görseydim arkama bakmadan dönerdim ama sen kaçmaya çalışıyordun. Düğün boyunca da uzaktan seni izledim, hep üzgünsün. Sen evlenmeyi istemiyorsun değil mi? Zorla evlendiriyorlar seni."

"Bu... bunu nereden çıkardın?" Kaşları çatık bile olsa ağlamaktan bitap düşen yüzü gerçeği saklayamıyordu.

"Meleğim." diye kıza yaklaştı adam, Jade ürkekçe bir adım geri attı. Onun değiştiğini sanarak aldanmıştı.

"Bana böyle bakma, korkma benden!" dedi Alex.

"A-Alex, sen hâlâ... Ben değiştiğini sanarak aptallık ettim. Sen hâlâ aynısın..."

"Hâlâ sana aşığım."

"Yapma ne olur, saçmalama, onca zaman sonra aklını başına..."

Ve kızın bedenine dolanan kollar onu apansız kendine çekerek, ayların özlemiyle dudaklarını dudaklarına yasladı. Jade ürkek bir kuş misali tutsaklığında esir olurken çırpınamadı. Onun ısrarcı dudakları ve kollarının üzerinden kenetlenerek bedenine yasladığı bedeniyle donup kalmıştı.

O anda bir dalın ayaklar altında ezilen sesini duyunca, kendini zorlayarak adamın kollarından bedenini ayırmaya çalıştı ama başaramadı. Gözleri bir an... sadece bir an karanlık bir noktada kıpırdanan gölgeye kaydı, ayakkabısının topuğunu Alex'in ayağının ucuna bastırarak, adamın canını yaktı ve kollarının gevşemesini fırsat bilerek yüzüne tüm gücü ile attığı tokadı yapıştırdı.

"Senin değiştiğini sanarak ne kadar ahmaklık ettim. Şimdi defol evimden, hayatımdan, bir daha da sakın gelme!"

"Seni almadan gitmeyeceğim."

Jade nefes nefese "Ben evlendim." dedi. Korkuyla etrafa baktı, az önceki gölge neredeydi? Onu kurtarmak için çığlık atsa duyan olur muydu? Ne demeye bu kadar karanlık ve kuytu bir yere gelmişti ki?

"Kocanı sevmiyorsun?"

"Bunu bilemezsin..."

"Jade, eğer şimdi benimle gelmezsen, o adamı gördüğün son gece bu gece olacak." dedi Alex ciddi bir tehditle. "Çünkü yola çıktığınız an seni onun elinden alacağım ve onu öldüreceğim. Seçim senin, geliyor musun, yoksa dul kalarak evlenmemiz için zaman mı veriyorsun?"

"Sen aklını kaçırmışsın!" dedi kız yana atılarak ama adam yolunu tıkayınca gidecek yeri kalmadı.

"Senden vazgeçmem, o adamın sana dokunmasına izin veremem. Ya benimle gelirsin, ya da o ölür!"

Kız bir an nefes alamadı. Conroy'u ölü düşünmek, kalbine bıçak saplanmış gibi hissetmesine neden olurken nefesi ciğerlerinde tıkandı.

"Seni bekliyorum, kaçarsan bulurum ve bu sefer nazik olmam. Kocana veya ailene bir şey anlatırsan da, kendin bilirsin. Buraya yalnız geleceğimi düşünmedin herhalde." derken etrafına bakındı. "Nasıl yani?" dedi kız şaşkınlık içerisinde. "Gelecekten gelirken yanımda getirdiğim saatim, telefonum, cüzdanım hatta giysilerim, üzerimdeki silahım ve milyarlar edeceğine inandıkları paralar... Hepsi çok işe yaradı. Ne tuhaf, silah gece benim kafama dayanacakken şimdi burada daha çok işime yarayacak." Islık çalarak, köpeğini bekleyen efendi idamesinde "Duhan, Ricord..." diye seslendi.

Karanlıktan çıkan iri yarı eski püskü giyimli adamların elindeki parlayan nesne bir silah mıydı?

Jade soluksuz kaldı ve bir an sendeledi. "Seçim senin, ne yapayım? Ölüm bile umurumda değil, ben sensiz zaten ölüyüm. Kocan olacak adam ise seni benden almaya çalışarak zaten ölmeyi hak etti." Dedi gözü dönmüş bir kararlılıkla. "Git şimdi valizini hazırla, unutma kaçarsan da ölür kocan, gelmezsen de..."

Bahçeyi koşarak aşan Jade bembeyaz olmuş teniyle insan kalabalığının arasına girdiğinde, etrafında konuşan insanların sesini duymuyor, uğuldamalar beyninde sektikçe midesi bulanıyordu. Merdivenleri nasıl bulduğunu, ya da nasıl çıkıp odasının yolunu yürüdüğünü anlayamadı.

Titreyen bedeniyle kendini odasına attığında, tutmayan elleriyle sadece gelecekten getirdiği sırt çantasına birkaç takısını ve parasını tıkıştırıp, yatağın üzerine oturdu ve sarıldığı çantayla hıçkırarak ağlamaya başladı.

O sıralarda karısının yokluğunu fark eden Conroy dikkatle içeriyi tarıyor, etrafa dolaşarak onu bulmaya çalışıyordu. Benedict beyazlamış yüzü, taş kesmiş kaslarıyla etrafına bakınarak, Conroy'u göz hapsine aldı ve hemen sohbeti bitirdiği topluluğun arasından geçerken, hızla yanına gidip koluna dokunarak, "Benimle gel." diye buyurdu.

Onun bu garip haline kaşlarını çatan Conroy, bir terslik olduğunu anlayacak kadar onu tanıdığı için, sorgulamadan peşinden yürüdü. Merdivenin başına geldiklerinde, aklı karısında, dikkati arkadaşındaydı. Benedict sıkıntılı bir halde etrafındaki insanlardan uzaklaşmak için onu merdivenin kenarından alt kısmına doğru çekiştirdi.

"Sorun ne?" dedi Conroy merakla.

Benedict nasıl söyleyeceğini bilemeyerek bocalarken, "Duyduklarım..." diye söze başladı ama sözlerini aklında bir türlü toparlayamayınca, omuzlarını düşürerek yüzünü yere eğip, elini şakaklarında dolaştırdı. Omzuna dokunan elin sahibi "Dostum, sorun ne?" diye tekrarladı.

"Sorun Jade?"

İşte asıl isim yine başroldeydi. "Lanet olsun!" dedi bedeni kasılan Conroy. "Yine kaçtı mı?"

"Biliyor musun yani?" dedi Benedict iri iri açtığı gözleriyle.

"Evet, kaçmaya çalıştı düğünden evvel..." dedi Conroy derin derin soluyarak.

Benedict şaşkın bir halde, "Sen de bunu bilmene rağmen başkasını seven ve onunla kaçmayı planlayan kadınınla evlendin mi?" diye acımadan sordu öfkeyle.

İşte asıl şok buydu. Kaşları çatıldığı gibi ayaklarının altından yer de kayıyormuşçasına bir adım gerileyen adam, "Ne?" dedi kısık bir sesle inanmayarak.

"Onları gördüm. Adam kimdi bilmiyorum, yüzünü seçemedim. Ama çardakta gözyaşları eşliğinde öpüşüyorlardı. Sonra kaçmayı planladıklarını anladım ve sana..."

Arkadaşının sözleri bitmeden merdivenleri tırmanmaya başlayan adam yanardağdan fırlatılmış gülle gibiydi. Yakıcı hiddetiyle önüne gelen garsonları ezip geçmiş, hizmetkârların ellerinde bulunan ne varsa kırıp dökerek yoluna devam etmişti.

İkişer üçer çıktığı merdivenler bittiğinde, direk Jade'nin odasına yöneldi. Kapıyı hiddetle açtığı an göğsüne çarpan kız, korkuyla bir adım gerildi. Conroy ona hükmeden bir edayla tepesinden bakarken, bir ejderha gibi ateş saçarak uzandı. Jade onun bu vahşi halinden korkarak çığlık attı ve geri sıçrasa bile kaçamadı.

"Demek beni boynuzlayacaktın! Demek tek derdin aşığınla kaçmaktı."

"Bunu nereden bil..."

Ve omuzlarından sertçe itilmesiyle yere hızla düşen kızın canı yanarken, nefesi de sözleri gibi kesildi. Daha kendini toparlayamadan kolunu kavrayan el, onu sertçe kendine çekerek ayaklandırdı. Ağlamaktan yüzü gözü şişmiş kız sırtındaki komik çantası, kabarık eteğiyle adama şaşkınca bakarken, Conroy karısını kolundan çekerek odadan dışarı çıkardı.

Benedict kapının ağzında dururken, Jade korkudan konuşamıyordu dahi. Dişleri titremekten birbirine vuruyordu. Ağlayarak "Du... Dur..." diyebildi. Conroy durmadı. Karısını sürükleyerek merdivenlere yönelediğinde, müzikle birlikte diğer tüm sesler sustu.

Onlara şaşkınca bakan kalabalığın dirilen ölü görmüş gibi bakışları arasında merdivenlerden indiler ve kalabalığı yaran kızın ailesine sarılmasına fırsat vermeyen Conroy, karısını dışarı açılan kapıya doğru yönlendirdi.

Nathen kardeşinin sürüklenerek dışarıya çıkarıldığını görünce dehşet bir korkuyla öne atıldı, fakat onu durduran Benedict, kulağına bir şeyler fısıldayınca, Nathen olduğu yerde kıpırdayamadan kaskatı donup kaldı. Arkasından kapıya atılan annesini ve karısını durduran Nathen, dişlerini sıkarak gözü yaşlı ve korkarak kapıya baktı.

Benedict kocasının peşinde sürüklenerek giden kıza seslenirken ağlayan iki kadına fırsat vermeden kapıyı kapattı ve Nathen sakin olmaya çalıştığı bir duruşla karısını ve annesini kanatlarının altına aldı. Onlara şaşkınca bakan topluluğa oynayarak, "Damadımız biraz aceleci sanırım." diye kendini zorlayarak bir gülümse sundu. Kimseden ses çıkmayınca, müziğin devam etmesi için işaret verdi ve önce adamlar sonra kadınlar arsızca kıkırdayarak, eski hallerine döndüler. Nathen, Benedict'i kolundan tutarak sote bir yere çekti.

Jade kösteklendiği aracın içinde daha doğrulamadan, kocasının iri cüssesi aracın içini doldurdu ve arabanın tavanına sertçe vurarak hareket etmesini emretti.

"Bırak gideyim!" dedi kız gözyaşları içinde hıçkırarak. "Lütfen!"

Dişlerini sıkan adam birden yerinden doğrulup, hiddetli bir kasırga gibi tüm soluğunu içine çekerek, kızın çenesini sertçe tuttu. Gözlerinin içine nefret dolu koyulukla baktı.

"Bırakacağım, işim bittiğinde gitmemek için bana yalvaracaksın."

"Conroy..."

"Bir daha adımı ağzına alma!"

"Lütfen..."

"Eğer sana burada sahip olup canını yakarak cezalandırmamı istemiyorsan, sus!"

"Gitmeli..."

"Yeter!" diye kükreyince aracın duvarları gibi kız da sarsılarak korkuyla cam kenarına çekildi ve büzülerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya

başladı. Saatlerce süren ağlama ve hıçkırma sesine tahammülü olmayan adam, kızı sert bir biçimde uyararak sesini kesmesini sağladı.

Araç gergin bir havanın içinde hareket ederken, artık Jade'nin ne takati kalmış, ne gözyaşları durmuş, ne de hıçkırıkları hafiflemişti. Conroy ise hâlâ aynı şekilde öfkeli ve sertti. Kıza baktı, onu parçalamakla, tek bir tekme vurup aracından savurmak arasında kaldı. Sonra ağladığında gırtlağını sıkmakla, göğsüne çekmek arasında sıkıştı.

Jade kocasının şefkatine muhtaç halde dururken, aklına Alex'in sözleri ve bu zamanda kimsenin elinde göremeyeceği o korkunç silah geldi. Zaten silahı görmeseydi sözlerine o kadar da ehemmiyet vermezdi. Ama o lanet olası alet kime doğrultulsa, canını iki saniyede alabiliyordu.

Bir tarafta geçmişten gelen Alex, diğer tarafta az önce yeni bir hayata başlayarak evlendiği adam. Ah, evet evlilik! Evlilikleri böyle mi olacaktı; mesafeli, resmi ve güvensiz... Bunu nasıl değiştirebilirdi? Rahatsız edici bir sükûnetle bir müddet yol aldılar.

"Nereye gidiyoruz?" dedi sonunda, nemli gözlerle etrafına bakınmaya çalışırken.

"Bilince ne değişecek?"

"Nereye götürüyorsun beni, bilmek hakkım." dedi isyan ederek.

"Senin hiçbir şeyi bilmeye hakkın yok!" dedi adam dişlerinin arasından sıyrılan öfkesiyle.

Jade yutkundu. "Ben..."

"Lanet sesini kısacak mısın?"

"Beni evime götür ve evliliği iptal et."

"Bu sana ödül olurdu, değil mi?" Kız nefretle parlayan gözlerine bakınca, adam hafifçe yaklaştı. "Sana en büyük ceza, benimle olmak olacak."

Ona ise en büyük ceza onunlayken onsuz kalmak olacaktı.

16. BÖLÜM

"Bana çınar gibi gelen duygularım, boynu eğik söğüde benzeyebilir sende."

Aşkın Emeği Boşuna, William Shakespeare

-Conroy De Glass'ın çiftliği-

Sanki kalbinin içinde bir ateş yanıyordu; dumansız ve sürekli harlanan bir ateş. Adam ona her an boğacakmış gibi nefretle bakıyordu. Suçsuz olduğunu anlatmak istese, nasıl anlatırdı? Ona geleceğe gittiğini ve Alex'i anlatsa asla inanmaz, bir de üstüne üstlük onu kesin deli sanırdı. Jade sustukça suçunu kabullenmiş göründü ve ne zaman itiraz için ağzını açsa adam ona öyle sert tepkiler verdi ki, kız sonunda sinmek durumunda kaldı. Oysa daha dün evlilik hazırlıklarından bahsederken onun gözlerinde sevgi kırıntıları, sabırsız bir bekleyiş gördüğüne yemin edebilirdi.

Şimdi... Şimdi bu tanıdığı adam onunla onca zaman eğlenen, güleş, mantık yürüten, şakalaşan, sataşan hatta şefkatle öpen adam değildi. Bu adamı tanımadığına kanaat getirdi Jade. Her kıpırdanışında içine bir korku salınıyor, her bakışında nefesi kesiliyordu.

"Ne zamandır hayatında o adam?" diye sordu sonunda sessizliği yırtan kaba sesiyle. Dişlerini sıkarak nefes aldı.

Hayatında? Bu nasıl bir soruydu? Önce konuşmak ve kendini savunmak için büyük bir heyecan duydu ama bu ithamlara inandığı için ona kendini açıklayamayacağını anlayınca duruldu. İnsanın fikri neyse zikri o olurdu, bu yüzden çabalamanın da bir anlamı yoktu.

Jade bakışlarını cama çevirdi. Ne diyecekti; gelecekten kaçarken arkamda bırakmıştım ama geri gelmiş, hayatıma dâhil olmuş mu?

Jade sustukça, karısı tarafından aldatılan her erkek gibi Conroy da, gururu ve onuru yaralandığı için öfkesi kabına sığmayan halde oturduğu yerde kasıldı.

Gergin bekleyiş, tükenmeyen bir nefretle doldurdu aracın içini. Yol boyunca hiçbir yerde kalmamışlardı. Conroy ona öldüresi öfkesiyle bakıp her an gırtlağını sıkacakmış gibi dişlerini gıcırdatarak bakıyor ve sonra arabacıya devam emri veriyordu. Jade ise her ne kadar artık ağlamıyor olsa bile bu tanımadığı adamdan korktukça diline gelen sorularını yutmak zorunda kalıyordu.

Ailesi yine onları hiçe saydığını düşünerek üzülüyor muydu? Düğün günü kocasını aldatabileceğine onlar da inanıyor muydu? Babası hasta olmuş muydu? Ya annesi, kesin başı tutacaktı yine, günlerce yataktan kalkmayacaktı. Abisi öldürse yüzüne bakmazdı artık ve kaç kere onurlarını ve gururlarını ayaklar altına aldığını düşünerek ona küsecekti.

Oysa bu kez hak etmemişti bu sitemleri, hak etmemişti ona olan öfkeleri ve kızgınlıkları, bu sefer onlar üzülmesin diye elinden gelenin fazlasını yapmıştı.

"Demek benimle evlenmek istememenin sebebi buydu." dedi adam kendi kendine konuşur gibi acıyla.

Camdan bir an gözlerini çekip adamın sert yüzüne baktı kız. "Değildi."

"Yani beni istemiyordun!" dedi Conroy gururu kırılmış, hayalleri çalınmış halde.

Suskunlaşan kız gözlerinin ta içine baktı ürkekçe, ne dese, nasıl tepki verse adam aklında bildiğini okuyordu. Üstelik onu seviyor muydu? Bunu kendisi bile bilmiyordu. Belki biraz hoşlanmıştı, belki de biraz tensel çekimdi ona olan yakınlığı, ama şimdi kesinlikle karşısında

duran bu adamı hayatında istemiyordu. Ona evlenmekten korktuğunu açıklasa inanır mıydı? Bırakır mıydı peşini? Alex'in eski bir dostu olduğunu söylese mesela...

Annesi tarafından asil bir leydi olarak yetiştirilmişti fakat annesi hastayken teyzesinin yanında geçirdiği bir yılda, bir kadının kocasına itaatkâr olması konusunda ona çok şey öğretmişti. Bazı erkekler zalim, vahşi, haysiyetsiz ve düşüncesiz yaratıklardı. Jade her gün dayak yiyen teyzesinin günden güne çöken yaşam sevincini ve hayattan nasıl soğumaya başladığını gözlerinin önünden bir ömür silemeyecekti. Kadın ne zaman kocasına itiraz etse eniştesinin onu öldüresiye dövüp, sonra merdivenlerden düştü yalanını rahatça söylemesi, yemek salonunun ortasında kaynar çorbayı başından aşağıya döküşü, misafirlerin yanında aşağılaması, hor görmesi, bugünkü gibi midesini bulandırıyordu.

Onu bencilce sevmiş, istediği olmayınca cezalandırmak için zorla arkadaşına peşkeş çekmişti. Oysa o zaman Jade daha ufacıktı. Bu kadar işkenceyi kaldırmayacak kadar aklı ve mantığı yoktu. Teyzesiyle saklambaç oynarken eniştesinin odaya dalmasını, teyzesini saçlarından sürükleyip ellerini sıkıca tutarak yatağa yatırmasını ve arkadaşının üzerine yüklenmesini... Çığlıkları, o çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Nefesi kesilerek, gözyaşları içinde izlediği o anlar, dolapta elini kulağına kapatıp ağladığı dakikalar zihninden silinmiyordu. Yatağın her yanında kan vardı ve kanlar içindeki minik bebeği bacaklarının arasında duruyordu.

Çocuk gözlerinin görmemesi gereken şeyleri görmesini unutamayacaktı. O iğrenç anları masum beyninden de, genç kızlık korkularından da silememişti. Bu hadise üzerine, doktorun tekrar hamile kaldığındaki söylediği acı gerçekler, eniştesinin inatla doğurmasını emretmesini ve o geceyi... Evde yalnız kaldıklarında teyzesinin çığlık çığlığa acıdan kıvranmasını, ufacık aklıyla onun öyle çaresiz kalmasını izleyişini, evde kimsenin olmamasını ve teyzesinin cansız bacaklarının arasında kanlarla yatan sessiz bebeği kucağına alan henüz yedi yaşındaki Jade'yi... unutamıyordu.

Hem bebeğin, hem de teyzesinin bir daha sesini hiç çıkarmadığını ve iki gün boyunca onlarla aynı evde çaresizce kaldığı zamanı nasıl

unuturdu? İrkildi Jade, teyzesinin açık bir şekilde ona acılar içinde bakan gözleri geldi aklına, üşüdüğü için ellerini kollarına sardı.

Ne zaman hatırlasa hep üşürdü. Önceleri kâbuslar içinde uyanır olmuştu, ailesi onu defalarca doktora götürmüş ama derdine çare bulamamıştı. Sonra Jade yavaş yavaş erkek ırkından geri durmaya başlamış, her erkekte eniştesinden bir parça görür gibi olmuştu. Sonra doktorun biri, eğer çocuğu olursa öleceğini ima etmişti. Annesi buna inanmamıştı ama Jade korkmuştu. Tüm hayatı boyunca içinde taşıdığı korkusunu bastırmaya çalıştıkça da adı çıkmıştı.

Oysa ilk defa Conroy ona bu kadar yaklaşmıştı, ilk defa bir adam duyguları ve düşünceleri arasına bu kadar kesin kararlarla sızmıştı. Ve ilk defa birine güvenmek istemiş, bedenine dokunmasına izin vermiş, sınırlarını aşmış, düşüncelerini fethetmişti ve olana bak...

Onca zaman evlenmeye direnmekle şimdi ne kadar haklı olduğunu anlamıştı. Hiç istememesine rağmen kader ona büyük bir acı yaşatmıştı. Teyzesi gibi bir eşe mi sahip olmuştu? Hem de istemediği halde, tıpkı o adam gibi intikam aşkıyla yanan bir eşe...

Şimdi bu genç adamın gözlerinde gördüğü nefreti, yıllar evvel eniştesinin teyzesine bakan gözlerinde de görmüştü. Tanıyordu. Aynı duruş, aynı tavırlar, aynı merhamet yoksunu bakışları sergiliyordu. Ama Jade, teyzesi gibi değildi asla onun kadar çaresiz olmayacaktı. Asla istemediği bir yola sapmayacaktı.

Geçen her zaman içinde yeni çıkmış sakallarıyla o salon beyefendisi imajından tamamen uzaklaşan adamın, gözlerinin altında uykusuzluktan mor halkalar çıkmaya başladı. Jade nasıl gözüne uyku sokmadıysa, emindi ki o da uyumamıştı. Bu adamın tanıdık simasının altında yatan vicdansız adamı tanıyor muydu? Çift karakterli dedikleri bu muydu? Önceki tanıdığı adamla şimdiki tanıdığı herifin alakası yoktu.

Belki de başından beri hep böyle zorba, zalim hatta kötü biriydi Conroy ama kız bunu anlayamamıştı. Genç kızlara has kıpırtılara kendini kaptırınca gözleri kör olmuştu. Ama artık görüyordu. Ailesi onu affedinceye kadar sabredecek ve gerçeği onlara bir şekilde kanıtlayacak, sonra da bu adamın yanında bir dakika bile durmayacaktı. Sadece herkesin biraz zamana ihtiyacı vardı. Eli boynunda asılı duran

taşa gitti medet umarak. Neden çalışmıyordu bu aptal taş, şimdi en çok ona ihtiyacı olduğu zamanda neden onu kurtarmıyordu acılarından?

Conroy içindeki öfkesine çekildikçe kız yokmuş gibi sustu. Konaklamak için hiç bir handa kalmamışlar, sadece yemek yemeleri ve atlarının dinlenmeleri için iki kere eski bir handa durmuşlardı ve onda da Jade yemek yemediği gibi aracın içinden inmek de istememişti. Açlıktan midesi bulanıyordu artık, başı dönüyordu ama ağzına lokma koysa kusacak gibi olduğundan dolayı vazgeçiyordu. Conroy nereye götürüyordu onu? Planladığı gibi balayına mı yoksa kimselerin görmediği o çiftlik evine mi yerleşeceklerdi?

İki günlük yol işkence gibi geçti. Sonunda araç tozunu dumana kattığı istikametten çiftlik yoluna saptı. Jade bu tanımadığı toprakları izlerken, yabancısı olduğu kocasının ona olan kaba tavırlarının hangi boyuta ulaşacağını merak ediyordu. İçi çekilse de sesi çıkmadı. Hâlâ konuşmamışlar, aralarındaki bu saçma ilişkiye bir isim koymamışlardı. Neyi olacaktı onun? Madem aldattığına inanıyordu, yanına neden almıştı? Amacı neydi?

Araç biraz sarsılarak durdu. Çok geçmeden kapı açıldığında, günün keskin ışıkları içeriyi doldurdu ve Conroy ona sert bir bakış atarak önce kendisi araçtan indi. Kemikleri kırılacak gibi kasılmış olan Jade araçtan çıkmayınca, boğazını temizleyen Conroy ona sessiz bir emir verdi. Günlerdir oturmaktan beli ağrıyan ve poposu düzleşip uyuşan Jade yine umursamayınca, "İn" dedi kabaca dişlerinin arasından. Duruşu, bakışı, hatta tepkileri canını yakıyordu zaten ama asıl canını yakacak olanın kaba kuvvetinden geleceğini kestiriyordu kız.

Bu yüzden titreyen bacaklarını zorlayarak korkuyla kapıya yaklaştı. Arabacı inmesi için önüne basamak yerleştirirken, Conroy kızın kolunu kabaca tutarak düşmesi pahasına çekiştirerek aracından indirdi. Ayakları sanki tutmuyordu. Adamın peşinden sürüklenirken iki kere tökezleyen Jade, ürkekçe etrafına bakınırken, saygıyla karşısında beklemeye duran işçiler ve oranın kâhyası olduğu belli olan yaşlı bir adam "Hoş geldiniz Ekselansları." diyerek selamdı. Herkes Conroy'un bu beklenmedik kaba tavrına şaşıp kalmıştı.

Kabarık eteğini çekiştirerek ayaklarına dolanmasını engelledi. Burası sandığı gibi ufacık bir yer değildi. Kocaman iki katlı bu çiftlik evi bir saray kadar büyüktü ve gözlerinin alamadığı kadar uçsuz bucaksız bir araziye sahipti. Etrafında başıboş tavuklar, arkadaşlarıyla oynayan kir pas içindeki çocuklar ve hayvanların yularını tutmuş çekiştiren meraklı işçiler vardı.

Conroy etrafı şaşkınca dikizleyen kızı çekiştirirken tokat gibi sesiyle "Bir sorun var mı?" diye sordu kâhyasına. Yaşlı adamın onları henüz beklemediği yüzündeki karışık halden belliydi, üstelik Conroy'un karısına olan sert ve katı tavırları onu şaşkına uğratmışa benziyordu. Jade bu yaşlı adamdan utanarak bakışlarını kaçırdı.

Yaşlı adam bunu anlayınca önüne dönerek, "Hayır Lordum, her şey yolunda." dedi garipçe.

Conroy kızı çekiştirerek büyük evin devasa kapısından içeri sürüklercesine soktu. Güneşin keskin ışıklarından içeri girdiklerinde kısa bir an etraf loş oldu. Onları saygıyla bekleyen hizmetliler, panikle bonesini düzeltmeye çalışan aşçı ve evin düzeninden sorumlu olan kâhyanın sert yüzlü karısının kapının iki yanına kovuşlanarak onları beklediklerini gördü.

Jade ne eve bakıyordu, ne de hizmetkârların meraklı yüzüne. Sadece agresif kocasının ona biçtiği geleceği merak ediyordu.

Conroy hizmetkârlarına karısını takdim ederken alabildiğine küstah ve aşağılayıcı bir duruş sergilemişti.

"Bu Jade, Karım."

Herkes şaşkınca kocasının yanında duran ürkek geline ve yeni hanımlarına baktı. Kocası ona saygı duymuyordu ki, hizmetlilerden böyle bir saygı beklesin Jade. Şaşkın kâhya ve hizmetliler unutulmuş bir reveransla "Hoş geldiniz Ekselansları." dediğinde kız daha cevap verememeden, Conroy onu kolundan çekiştirerek merdivenlerin olduğu tarafa sürüklemiş ve tökezlemesine aldırmadan merdivenleri çıkarmaya başlamıştı. İsimlerini soramamıştı, zaten sorsa da ne değişecekti! Merdivenin basamağında ayağı eteğine takılınca düşmekten son anda kurtuldu ama bu kocasını ilgilendirmedi.

Conroy'un eli biraz daha sıklaşarak bileğine kenetlendiğinde, "Du... Dur!" dedi kız, acı içinde kekeleyerek titreyen sesiyle. Kocasının elinin içinde acıyan bileğini çekiştirip, "Canımı yakıyorsun!" diye inledi.

"Başlamadım bile..." dedi yüzüne bakmayan adam kızı dehşete düşürerek.

Aklında daha nasıl bir ceza vardı ki? En büyük ceza, onunla olmak değil miydi zaten?

Jade korkuyla merdiveni tırmanmıştı. Geniş hole açılan kapılara bakıp nereye gittiklerini düşünürken, aklına gelen düşünceyle kaskatı kesildi. Yatak odasına gitmiyorlardı değil mi? Ondan bu halde iken kadınlık haklarını talep edemezdi. Hele bu halde! Bakışları kocasının darmadağınık olmuş haline kaydı. Şu haliyle bir beyefendiden çok serseriye benziyordu.

"Bana ne yapacaksın?" dedi kesik çıkan sesiyle.

"Henüz karar vermedim." dedi adam beton gibi sert sesiyle içini dondurarak.

Jade etrafına bakınırken, kocası holün sonundaki kapıya yanaştı ve açtı. Kapının arkasında bir oda yoktu, aksine yukarıya yönelen eski bir merdiven çıkıyordu ama evin burası son katı olduğuna göre, yukarı da ne vardı ki? Jade aklında dönen sorularla cebelleşirken, kocası onu merdivenlere doğru çekiştirmiş, tozlu ve örümcek ağlarının olduğu bir bölüme doğru ilerletmişti.

Peşinden sürüklediği eteği ve yürüdükçe havalanan toz zerreleri yüzünden zorlukla nefes alırken, bakışlarını korku ve merakla etrafında dolaştırmaya başladı. Tavan çok yüksek değildi ama alçak da değildi. İkisi de rahatlıkla ayakta durabiliyordu. Kare şeklindeki girişten geçtiler, önlerinde olan tek kapıdan içeri girdiler. Conroy kızı elinden çekip içeri savurarak, orta büyüklükteki odanın içinde durmasını sağladı. Daha önce hiç görmediği bir aşağılamayla gözlerini üzerinde gezdirip kızı korkuyla sindirirken, "Evine hoş geldin Ekselansları..." dedi alayla Jade. Sarsılmaktan güçsüzleşen bedeni yaprak gibi sallanırken, ayakta durmaya çalışan Jade etrafına bakınarak şaşkınca gözlerini adama çevirdi.

"Şa-şaka değil mi?"

"Yo, gayet ciddi. Seni hak ettiğin mertebeye yükselteceğim. Kontesim olarak sana verdiğim nam-ı gururla üzerinde taşıyacağından emin olabilirsin."

"Senden bu nam-ı zorla almadım ben." dedi kız öfkeyle. "Vermek için direten sendin..."

Adamın bedeninin kasıldığını görünce dilini ısırıp cesaretine lanet etti, gözleri yanında yumruk olan ellerine kaydı. Korkuyla nefes kesilirken bir adım geriledi, yutkunamadı. Dövmezdi değil mi? Adam kıpırdanınca, boğazına oturan çığlıklarını güçlükle içinde tuttu. Titredi, hem de öyle bir titredi ki, Conroy bile onun bedeninin sarsıldığını netlikle görebildi.

Dişlerini sıkarak ona bir fare deliğini layık gören bu kendini beğenmiş adama baktı. Ne kadar gücü olmasa da cüreti hâlâ yerindeydi. Ya da bu bir aslana yakalanan kedinin kuyruğunu dik tutma telaşıydı.

"Sen... Sen kendini ne sanıyorsun? Bu... bu yaptığın saçmalık! Ben bunu hak edecek bir şey..."

Ve genç kızın önüne ışık hızında gelen adam üzerine gölgesini düşürdüğünde, artık çok geçti. Çenesi adamın kaba elinin esaretine geçerek yamulurken, Jade korkuyla soludu. Bedeni gücünü tüketerek dermansız kaldı, adam kalbini durdururcasına öfkeyle yüzüne tıslad.

"Senin üzerinde nelere hakkım olduğunu istersen hemen şimdi gösterebilirim."

Nefes alamıyordu. Gözleri doluyordu. Çenesini sıkıca tutan adamın eline sarılan eli, tırnaklarını etine batırasıya gömülüyordu ama Conroy oralı olmadı.

"Sen hâlâ benim onuruma nasıl hakaret ettiğini idrak edemedin sanırım." Midesi bulanırcasına gözlerini kısarak, "Sen nasıl bir sürtüksün?" diye sordu.

Kız başını oynatarak çenesini kurtardı. Derin bir soluk alarak, "Do-Doğru konuş..." diye ağlamaklı sesiyle hırladı. Yani sesi çıksaydı haykırmış olacaktı.

Çünkü tekrar hamle yapan Conroy kızın çenesini daha fazla sıkarak dişlerini gıcırdattı. "Bundan sonra evin burası, kalacağın yer de burası. Ne ailen, ne de bir başkası, hiç kimse seni alamayacak. Ve..." dedi kızın gözlerini için nefretini kusarak. "Sana istediğim zaman dokunacağım. Çağırdığımda bana itaat edeceksin. İstediğimi yerine getireceksin. Ne istersem sorgusuz yapacaksın."

"Ben senin kölen değilim. Bu söylediklerinin hiçbirini yapmayacağım! İstemiyorsan boşarsın, elinde kukla olmayacağım. Burada kalmayı da düşünmüyorum."

"Git o zaman..." dedi adam kızı geriye savurarak. Dudaklarını ısırıp başını kaldırırken ona meydan okuyordu.

Jade acıyan kemiklerini umursamadı, gururla saçlarını havalandırarak kapıya baktı. Gidemeyeceğini sanıyorsa aldanıyordu. Adamın parmaklarının izi hâlâ beyaz teninde kızıl bir kor gibi dalgalanırken, kapıya doğru eteğini savurarak yürüdü ve onun sesini duydu. "Ailenin tüm varlığını elinden alırım, yiyecek ekmekleri kalmayana kadar ve aileni sokaklarda görene kadar devam ederim uğraşmaya... Hasta baban, sosyetik annen ve baba olmaya hazırlanan abin... Bundan pek hoşlanmayacak gibi..."

Kız eteklerini savurarak adama döndü. Yüzünde cesaret dalgalanırken, "Hah, blöf yapıyorsun. Onların kimseye borcu yok, hem maddi açıdan sıkıntıları da yok. Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu kendinden emin bir halle.

Adamın kızın yüzünde dolaşan bakışları, yanağında damga gibi duran kızarıklığa kaydı. Elinin izini görünce, dişlerini sıkarak, "Öyle mi dersin?" diye sordu.

Jade'nin gözleri bir an nefretle parladı, sonra düşüncelerinin içinde kaybolurcasına koyulaştı ve ifadesizleşti. Conroy kızın aklına kuşku tohumları ekerek, "Sevgili baban neden ille de evlenmen için ısrar ediyor, neden çeyizin için biçilen para hiç dile alınmıyor sence?" diye sordu.

Kız bir an kaşlarını çatarak babasıyla yaptığı son konuşmayı hatırlamaya çalıştı, *"Artık aklını başına al, eğer bu talibini de elinden kaçırırsan, sana gelecek kimse kalmayacak."* Hayır, aklını karıştırıyordu yılan. Yalan söylüyordu.

"Sana inanmıyorum."

"Sen bilirsin." dedi adam umursamadan.

Eteğini kavrayan elleri kumaşı iyice sıkarken, "Asla senin kadının olmayacağım, zorla girdin hayatıma, çıkana kadar da pes etmeyeceğim." diye tehdit etti.

Ve kızın sözleri tamamlanmadan daha adamın kollarına alınmış, duvarla iri bedeni arasına sıkışmıştı.

"Sana şu anda en kötü şekilde, aklının almayacağı ahlak kurallarının üstünde sahip olabilirim." Kız korkuyla kollarında sarsılırken, "Ama istemiyorum." dedi iğrenerek. "Midemi bulandırıyorsun. Bana hayatımda ilk defa bir kadının gerçekten değerli olabileceğini düşündürmüştün ve kadınlara güvenmenin ne kadar boş bir vaat olduğunu tekrar hatırlatmıştın. Madem oynadın benimle, o zaman oyunun ne demek olduğunu göreceksin."

Garipti şu an. Üzerindeki sıcak beden onu korkuttuğu kadar neden güvenle sarıyordu? Jade tepeden tırnağa titrerken, neden ağlama isteğini bastırmak için çabalamasının sebebinin, onun kollarına sığınmakla sonuçlanacağını düşünüyordu? Hıçkırırcasına fısıldarken, "Lütfen, bırak gideyim." diye yalvardı.

"Artık çok geç."

"Ne için geç? Ben sana söz vermedim, umut da vermedim. Bu çok anlamsız..."

Soluk solağa kaldı ikisi de, nefesleri tenlerini karıncalandırıyor, kalp atışları kulaklarını tırmalıyordu. Bakışlarındaki o tanımsız parlaklık, nefrete ait değildi sanki ya da en koyusundan nefretti; karar veremedi ikisi de.

Kızın kirpiklerinde doğan iri bir damla titreyerek salındı aşağıya ve ağır çekimde gibi yanağından süzülerek titreyen dudağının kenarına, oradan da çenesine süzüldü. Nefessiz bir halde o damlayı izleyen Conroy, öfkesinin üzerindeki otoritesinin sarsıldığını anlayamadan, gözleri dudaklarına kaydı. Jade'nin ağzı kurudu, adamın dili ağzında şişti.

"Öpüşlerime karşılık vermen umut değil miydi Jade?" diye sordu boğuk bir sesle, gözleri kızın yaşlarla parlayan çaresiz gözlerine kilitlendi.

"Bu neyi değiştirir?" dedi Jade asi burnunu çekerek.

Ve az önceki doğmaya başlayan merhamet katledildi. Kızın sözleriyle çileden çıkan adam onu içeri köstekleyerek kapıya yöneldi. "Birazdan eşyalarını yollatırım, akşam yemeğinde masada ol..." Ve kapıyı çekerek odayı sesin ve toz yığının içine teslim edip, kızı bir fare deliğinde tek bıraktı.

Dizlerinin üzerine çökerek ağlayan kız, evliliğe boyun eğmeyi asla düşünmüyordu, fakat onun olmadığı bir sene içinde mali durumlarının ne olduğundan zerre kadar da haberi yoktu. Babası neden ille de onu evlendirmek için zorlamış, abisi neden sesini çıkarmamış, hepsini geçti, daha önce taliplerinin ağzını sulandıran çeyizine ne olmuştu sahiden? Conroy doğru mu söylüyordu? Yoksa onu elinde tutup canını yakmak için tuzak mı kuruyordu?

***

"Ekselansları..." dedi genç ve ürkek bir ses.

Gözyaşları içinde ıslanmış yüzünü koluna silen Jade başını gururla kaldırıp, karşısındaki ürkek genç kıza baktı.

"Efendim, beni Ekselansları yolladı." dedi üzgünce bakan kız ve gözlerini kaçırarak etrafta dolaştırınca, nefes alamazmış gibi iç çekti.

"Söyle..." Kızın bakışları gibi Jade'nin gözleri de toz ve örümcek ağı içindeki çatı katında dolaştı. Kenara köşeye eski kaplar konarak akan yerlerdeki su göletleri engellenmiş, hiç eşyası olmayan, camı kirden görünmeyen oda, kızı dehşete düşürmüştü.

"Müsaitseniz, işçiler eşyalarınızı içeriye taşıyacak."

Jade hıçkırığını yutkunarak ayaklandı ve sanki az evvel ağlamıyormuş gibi vakurca durup "İçeri gelebilirler." dedi. Zavallılığını herkes duyacak ve ona acıyacaklardı. Demek amacı ev halkına ve çalışanlara onu aşağılatmaktı. Bir Leydi, bir Kontes, bir Kadın olarak onu yargılatmak adamın vicdanına kalmıştı.

Ellerindeki eşyalarla içeri girerken, daha çok merakla yeni hanımlarına bakan adamların kafasında soru işaretleri, gözlerinde endişe vardı. Ekselanslarına nasıl bir hata yapılmıştı ki, güzel karısını bir fare gibi tavan arasına tıkmıştı? Genç ve kuvvetli işçiler içeri eski bir

karyola, eski bir yatak ve başına bir komodin koydular. Dibinin bile delik olması muhtemel bir küvet de camın yakınına yerleştirildi. Milattan kalma gibi duran ve dokunduğu an yıkılacakmış gibi eski olan iki kapılı dolap ise duvarın dibine kondu, hemen önüne de valizleri ve sandıkları taşındı. Jade eşyaların pejmürdeliğine mi yansın, ona sirke çıkmış yaralı bir kaplanmışçasına ürkek gözlerle bakan çalışanlara mı kızsın, bilemedi.

İzlemeye dalan işçiler işlerini bitirmelerine rağmen odadan çıkmayınca, genç yardımcı, "Beyler, teşekkürler, gerisini ben hallederim." diyerek adamları kabaca kovdu ve kapıyı arkalarından kapattı. Arkasını dönüp eski eşyaların arasında kırılacak pahalı bir biblo gibi duran güzel kıza üzgün gözlerle baktı.

"Efendim, ben Csandra, Ekselanslarının tahsis ettiği oda hizmetlisiyim..."

"Ben de Jade..." dedi genç kız gram kibir taşımayan sesiyle. Kız onun bu tepkisine şaşırsa da belli etmedi, boğazını temizleyerek dolaba yaklaştı.

"Ben şimdi burayı size yaşanacak bir yer haline getiririm." dedi heyecanla. Hiç tanımadığı bir kızın böylesine hevesle yardımına koşması, Jade'yi şaşırtsa da, seslenmedi. "Teşekkürler." dedi sadece afallayarak ve o anda kapı duvara vuracak kadar sertçe açıldı.

"Csandra, seni Tanrının cezası, hemen gelmeni söylemiştim." diyen yaşlı kadın elini beline koyarak önce odaya, sonra eşyaların arasında duran yeni hanımına kibirli bir bakış atarak, "Yemek için yardımın gerekli." dedi.

Sanki bunu yardımcılarına değil de evin hanımına söyler gibiydi.

"Ben Ekselanslarına..."

"Lordumu duydun seni aptal kız; kimse ona yardım etmeyecek! Sen onun emrine karşı mı geliyorsun? Ekselanslarının emrini sorguluyor musun?"

Demek ev ahalisine kesin emirler verilmişti. Bu, iki gündür henüz tanıdığı adamdan beklenecek bir hareketti. Conroy, Buzlar Prensi, hah! Ne sanıyordu onu? Ah pardon, Jade nasıl kocasını tanımıyorsa,

belli ki o da Jade'yi zerre kadar tanımıyordu. Çıt kırıldım leydilerden değildi Jade, milenyum görmüş, her işini kendisi yapmayı öğrenecek kadar zorda kalmış bir genç kızdı. Ellerinde hâlâ izi olan nasırlar, nakış işlemekten değil çalışmaktan arda kalmıştı.

"Ama Rona..."

"Yürü Csandra, Lordum tüm sinirini senden çıkarmasın. Zaten patlamaya hazır barut gibi..." derken anaç bir tavırla kızı kolundan tutup çekiştirdi. Yüzündeki o sert ifadeyle hanımına dönerek, "Yemek saat 6'da Ekselansları..." diyerek saygısız olmayan ama gerektiği gibi saygı da duymayan bir sesle kapıyı sertçe çekince, Jade olduğu yerde ürkekçe sıçradı.

Onun kapının arkasından gelen kızı azarlayan sesini duydukça, Jade'nin yanaklarından pis yere sıralanan gözyaşları hıçkırıklarına bulanıyordu. Ne kadar orada durdu, ne kadar ağladı bilmiyordu, ta ki kapı tıklayıp açılana ve Csandra elinde bir kova, bez ve süpürgeyle gelip, nefes nefese, "Ben..." diyene kadar... Kız elindekileri mahcupça gösterirken, "Ben yapmak isterdim ama Lordum..." diye geveleyerek sustu.

"Csandra..." diye kükreyen adamın sesiyle malzemeleri korkuyla bırakıp, "Özür dilerim." diyerek kapıyı kapatıp gitti. Conroy'un öfkeyle kükreyen sesi çok yakından geliyordu, ya odası hemen aşağısındaydı, ya da Jade onun odasının üzerinde olmalıydı keza sesi aynı odanın içindeymiş gibi yakın gelmişti. Merdivendeki tıpırtılar bitmeden bu defa da onun, 'Tıraş takımımı bulamıyorum." diye gürleyen sesini duydu.

Csandra'nın nefes nefese özürler dileyen sesini ve "Ben onları temizlemek için almıştım Ekselansları." deyişini duyduğunda emin oldu Jade, Conroy'un odası hemen onun alt katındaydı.

Önce gözlerinden akan yaşları kabaca sildi, ardından üzerindeki elbisesini çıkarmaya başladı. Altında iç donu, üzerinde korsesiyle kalarak, süpürgeye uzandı. Milenyumda Alex'le restoranı az süpürmemişlerdi. Önce camı açmak için çabaladı ve senelerdir açılmayan cam zor da olsa aralanınca, içerideki toz bulutuna güneş dadandı. Etrafta bakışlarını dolaştırıp ilk nereden başlayacağına karar verdi.

Uzun saplı süpürgeyi alarak önce tavandaki örümcek ağlarını süpürdü. Sanki yılların yuvasını bozuyormuşçasına etrafa kaçışan

örümcekleri hiç tiksinmeden bir bir temizledi. Tavanın ve köşelerin temizlendiğine emin olunca, sıra yerdeki tozları yok etmeye gelmişti. Tahta zemini ıslayarak yıkadı. Biri onu bu halde görse yılın skandalını gördüğüne sevinmez düşüp bayılırdı. Yeni Ekselansları, eski Leydi Jade tavan arasında hizmetçi gibi temizlik yapıyordu. Bu fikre kıkırdar gibi oldu ama vaziyeti aklına gelince yeniden somurttu.

Yerlerin cilalanmış gibi temizlendiğine emin olduğunda kovadaki kirli siyah sudan midesi kalkmıştı. Yeni bir su için odasından çıkamayacağı aklına gelince odayı taradı. Damlayan yağmur suları için köşelere konulmuş kovalardaki birikmiş suları kullanarak bu işi daha iyi bir hale getirebilirdi.

İçerisi havalanıp, yer ile tavan tozdan ve kirden kurtulunca belini tutarak doğruldu. Of, lanet olsun bu camlar cam olmaktan çıkmış toz tahtası gibi görünüyordu. Bu defa da onların başına geçip, camları dışarısı içerideymiş gibi görünecek kadar mükemmel olması için ciddi bir emekle silip temizledi. Şimdi daha iyi olmuştu.

Eşyalarını yerleştirmeden önce dolabını da silip, yatağın yerini değiştirerek ayarladı. Hizmetçilerin getirdiği eşyalarını karıştırdığında çeyizine konulan temiz çarşafları buldu. Bu iyiydi. Pis bir yatakta uyuyamazdı. Çarşafları açtı, yastık kılıflarını geçirip yatağın üzerini bembeyaz örttüğünde bu oda, en iyi odasından daha iyi görünüyor denilebilirdi. Pencerenin kenarına yanında getirdiği kitaplarını dizdi. Camlar silinince daha iyi görülebiliyordu ki; odanın manzarası hiç de fena değildi. Hatta çatı katı olduğundan herkesinkinden daha yüksek kalitede bir görüntü sunuyordu. Bu ilham vericiydi.

Valizinden çıkardığı kıyafetlerini özenle askılara asıp, üzerini değiştirdi. Ah Maria, ihtiyacı olabilecek her şeyi düşünmüştü. Jade onu hatırlayınca canı sıkıldı ama temizlenip düzenlenen odaya bakınca da keyfi yerine geldi. Elinde tuttuğu parfüm şişesini dolaba koymadan önce biraz odaya, biraz da kendine sıktı. Ellerini ve yüzünü son kalan yağmur suyu kovasında yıkayıp, Maria'nın koyduğu havluyla temizledi. Sonra dağılan saçlarını hep sevdiği bir biçimde omuzlarına saldı. Yorgunluktan hafif pembeleşen yanakları onu daha güzel bir hale getirmişti. Ama aslında duş almaya ihtiyacı vardı. Zorlanarak temizlediği

o küvetin içinde biraz uzansa tüm yorgunluğu gidebilirdi. Ah, kesinlikle bu muhteşem olurdu.

İşi sonlandığında gün çoktan bitmeye yaklaşmıştı, başardığı şeye gururla bakarken, içinde hâlâ onu terk etmeyen sıkıntı sabit duruyordu.

Kapı tıklatıldığında gelenin kim olduğunu bildiği için gülümseyerek arkasını döndü ve kızın şaşkınca temizlenmiş odaya baktığını gördüğünde içinden gülmeye devam ediyordu.

"Ekselansları size kim yardım etti? Tanrım, Ekselansları Conroy'un gazabından korusun onu!" dedi kız korkuyla haç çıkararak.

Onun bu şaşkın ve tatlı haline gülmek isteyen Jade, "Biliyor musun, gittiğim bir yerde okuduğum kitaplarda; leydiler ve onların en yakın arkadaşı olan yardımcılarını yazmışlardı. Sosyeteyi bildiğim için ne saçma fikirler diyordum, ama sanki şimdi ben o ucuz aşk romanlarını yaşıyor gibiyim."

Kız afallamış yüzünü efendisine çevirip, "Anlamadım." dedi kaşlarını kaldırarak. Hala ona kimin yardım ettiğini merak ediyordu şüphesiz. Gördüğü temiz, düzenli, mis kokulu odaya ve pırıl pırıl duran hanımına dalan gözlerle bakarken şok yemiş gibi donup kalmıştı. Jade'yse günler sonra ilk defa biraz olsun içi rahatlayarak kıkırdadı.

"Bu kötü bir şey mi, yani bu dediğiniz Leydim?" dedi kız ürkekçe. Sonra tekrar bağışlanmak istercesine, "Özür dilerim." diye ekledi.

"Hayır, kötü bir şey değil Csandra, benim için iyi bir şey hatta."

"Ben size sıcak su getirmeleri için yardım isteyeceğim. Ekselansları Conroy birazdan yemeğe geçmek ister, sizi de masada görmek isteyecektir."

"Su getirmelerine de kızmasın."

"Yok, sanmıyorum sonuçta temel ihtiyaçlarıyla ilgilenin dediğine göre kızmaz." dedi kız safça ve hızla odadan çıkıp, çok geçmeden geri döndü. Bu kez kızın yüzündeki hayal kırıklığı gizlenmiyordu. Yanında kimseler yoktu. Nasıl becerdiyse kocaman bir kova sıcak suyla tek başına merdivenleri çıkmıştı. Muhtemelen kimseyi kendisine yardım etmesi için ikna edememişti, ya da belki de korkusundan birine söylememişti bile.

"Üzgünüm Efendim, kâhyaya yakalandım, o da kendi işini kendi..." dediğinde utançla dudağını dişledi.

Kıza yardım etmek için yaklaşan Jade, "Önemli değil Csandra, sanırım alışmalıyım." diyerek iç çekti. Neye alışmalıydı; aşağılanmaya mı, hor görülmeye mi?

Az sonra duşunu alan Jade Csandra'nın getirdiği kokulu sabunla saçlarını iyice yıkamış, tekrar tazelenmiş halde üzerini değiştirmişti. Nemli saçlarını tarayıp sırtına saldığında, odada aynanın olmaması kötü olmuştu. Kendine çekidüzen verecek bir şeyi olmadığı için bocaladığı anda, aklına milenyumdan gelen çantası gelince hızla atıldı. İçinden çıkardığı dokunmatik ekranlı telefonun siyah yüzeyine bakarak kendine çekidüzen verdi. Şarjının bitmesi kötü olmuştu; içindeki şarkılar ve resimler aklına gelince hasretle hüzünlendi. Boynundaki kolyeyi sımsıkı tutarken, tekrar milenyuma gitmek için duâlar etti.

Kapı tıklatılınca hızla toparlanıp gelecek miraslarını sakladı. Bu sefer gelen kâhya kadındı. Sinir bozucu soğuk bir kaya gibi otoriter haliyle içeri dahi girmeden, "Ekselansları Conroy sizi aşağıya bekliyor." dedi ve ondan cevap beklemeden arkasını döndü.

"Geliyorum." dedi kız da somurtuk bir halde. Sırf şımarıklık yapmak için geçen gece babasından çaldığı ve onun varlığını yanında hissetmesini sağladığı köstekli saatine baktığında, saatin çoktan akşam 7'ye gelmiş olduğunu fark etti. Yemek 6 'da olduğuna göre bir saat geç kalmıştı. Masanın başında onu öfkeyle bekleyen Conroy kesin burnundan soluyordu.

Son kez kendini düzelterek, sırtına saldığı nemli saçlarını tepesinde kıskaçlı tokalarıyla tutturup, milenyum ve geçmiş arası bir moda yakaladığına kıkırdar halde odasından çıktı. Aşağıya inerken etraf sessizdi. Tedirgin adımlarla yatak odalarının olduğunu varsaydığı holü geçip, aşağı salona geçmek için merdivenleri indi.

Sözde evlenmişti ama kocasını tanımıyordu. Bu evin hanımı olmuştu ama ev hakkında zerre kadar bilgisi yoktu. Merdiven bitişinde iki kanada açılan kapılardan hangisinin salon olduğunu bilemeyince bocaladı. Bir hizmetkâr elinde yemek dolu bir tepsiyle panik halde büyük kapıya yanaşıp açınca, içeriden sıyrılan boğucu ses kızın yüzünü yaladı.

Birileri mi vardı? Misafir geleceğini kimse ona bildirmemişti? Dahası şu durumda ne misafiri gelecekti ki? Herkes onları balayında sanıyor olmalıydı. İçeri girdiğinde bir an kapının girişinde donup kaldı. Tanımadığı bir adam heyecanla bir şeyler anlatıyor, herkes onu pür dikkat dinliyordu. Evet, herkes zira içeride sayabildiği kadarıyla on kişiye yakın insan vardı. Nasıl duymamıştı Jade onların geldiklerini, dahası bu kişiler kimdi? Evlerine geldikleri ilk gün, ne münasebetsiz bir misafirlik anlayışları vardı. Herkesin gözü içeriye giren genç kızı hedef alınca, Jade ne yapacağına karar veremedi.

Köşedeki koltukta oturan Conroy ifadesiz gözlerini genç kıza dikerek, yerinden bile kalkmaya tenezzül etmez halde hizmetçisine emir verir gibi işaret parmağını kıvırdı ve "Gel." dedi.

Jade dişlerini sıkarak omuzlarını kaldırıp, eteğini sürterek masaya doğru yaklaştı. Saygıyla ayaklanan adamlar kibarca selamlarken, kadınlar onun saçına ve yüzündeki pudrasız haline bakıp burun kıvırmıştı. Jade saygıyla reverans yaptıktan sonra biraz mahcupça, "Kusuruma bakmayın, misafir beklediğimizi bilmiyordum." dedi gözlerini Conroy'a meydan okumayla dikerek. Madem ona haber vermemişti, o zaman bu nezaketsiz gösterinin sahibinin o olduğunu herkes bilmeliydi.

Conroy kıza hiçbir açıklama yapmadan misafirlere dönerek, "Eşim Jade De Glass" dedi kendi soyadından soyutlayarak, sanki sıradan bir işçisinden bahseder gibi geçiştirerek gösteriyordu onu. Sonra da yerinden kalkarak, "Yemeğe geçme zamanı." dedi nazikçe.

Jade kocasının yanına gelip en azından nezaketen elini öpüp takdim etmesini beklemese bile, koluna girmesine izin vererek yemek salonuna götürmesini bekledi. Fakat adam onu yok sayarak hemen yanında oturan hafif sarışın kadına baktı. "Leydim." dedi kibarca. Kadın yerinden hevesle kalkıp eldivenli elini adamın eline istekle bırakırken, herkes genç kıza bakarak yanından salındı. Conroy kadınla kibarca sohbet ederek o yokmuş gibi yürüyor, arkasında kalan kadınlar dedikodu kazanına çoktan odun atmaya başlamış, fısıldaşarak Jade'nin peşinden gelip gelmeyeceğine merakla bakıyordu.

Şaşkın kız yanında bir boğaz temizleme sesi olunca, bakışlarını kapıdan çıkanlardan yana çevirdi. Uzun boylu, çevik duruşlu genç ve pek

yakışıklı olmasa da güzel gözlü olan adam kibarca ona kolunu uzatarak "Ekselansları." dedi.

Jade ne yapacağını bilemeyince bir an bocaladı, sonra nezaketen bacaklarını büküp reverans yaparak elini adamın koluna koydu. Parmakları buz gibiydi ve eli sinirden mi, utanmaktan mı yoksa gururunun kırılmasından mı bilinmez ama titriyordu. Utangaç bir halde resmiyeti ve mesafeyi koruyarak, "Üzgünüm, inanın geleceğinizden haberim olsa böyle pejmürde çıkmazdım karşınıza..." diye af diledi.

Adamın mavi gözleri samimi bir şekilde ışıldayarak baktı. "İyi ki haberiniz yokmuş Ekselansları, yoksa böylesi duru bir güzelliği görmekten mahrum kalacaktık."

Jade kirpiklerini kıpıştırarak baktı adama. Mavi gözlerindeki eğlenceyi okuyabiliyordu. Üstelik yılışık değildi, çok saygılı duruyor, mesafesini koruyordu. Adam duruşunu düzelterek devam etti. "Conroy evlendi dediklerinde sandım ki sosyetenin süslü kuklalarından biriyle, sırf çocuk için evlendi. Yani konu Conroy olunca, tek amacının annesinin dileğini yerine getirmek olduğunu sandım. Ama açıkçası sizi görünce ve hakkınızda konuşulanları duyunca, bu fikrimden caydım. Conroy'un size tutulmasına şaşırmadım."

"Tutulmak mı?" dedi kız şaşkınca. "Siz Ekselanslarını ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Çocukluğundan beri..." dedi adam ciddi ve samimi bir ifadeyle. "Sanırım kafası bir hayli bozuk olan kocan bizi tanıştırmayı atladı; ben Cars, Benedict'in abisiyim."

Jade bir an hayretle açılan gözleriyle adama bakakaldı. Lort Benedict'le aralarında hiç benzerlik yoktu.

"Şaşırmayın, üvey değiliz ama o anneme, ben babama benziyorum." diye açıkladı adam.

Jade bakışlarını yemek salonuna giren kişilere çevirdi. Kocası her ne dediyse yanındaki kadın şuh bir kahkaha attı, kocasının kolunda duran eli kasılarak sıklaştı.

"Ne oldu bilmiyorum ama inan bana, daha önce onu bu kadar karanlık görmemiştim. Pardon, sadece bir kere, annesi gittiğinde görmüştüm, evet."

Annesi gittiğinde mi? Jade iyice afalladı. Bu adam ona yardımcı mı olmak istiyordu, yoksa ağzından laf mı almaya çalışıyordu? Bir an gerçeği açıklamak istedi fakat sonra ne diyeceğini ve elin yabancısına ne anlatacağını bilemediği için sustu. Ama garipti, içi güvenle dolmuştu. Adamın varlığı ona sanki abisi Nathen yanındaymış gibi hissettirmişti. "Bizim çiftliğimiz de yakında, burada canınız sıkılmayacak, emin olun. Gördüğünüz gibi sizin oralardan birçok leydi yaşıyor bu taşrada."

Sohbet ederek yemek salonuna girdiklerinde, Conroy eşlik ettiği leydi otursun diye kibarca sandalyesini altına ittiriyordu. Jade'nin içinde çalkalanan öfke yüzüne kırmızı bir tül halinde yansıdı. Cars genç kadının gözlerindeki o koyu mavilerinin içindeki saf öfkeyi görünce, sandalyesini tutup, "Ekselansları." dedi usulca.

Herkes yerini almıştı, peki ama o nereye oturacaktı?

Cars masanın yanındaki sandalyeyi çekerek, "Kontes." dedi kibarca, yeniden.

Kontes! Kulağına ne tuhaf gelmişti bu ithaf. Adamın kibarlığına kocası koyu gözlerle bir an bakmış, Jade onun gözlerinde yıldırımların çaktığını gördüğünde ise tekrar dikkatini yine o sarışın kadına vermişti ve Jade o anlık bakışlardaki şimşeklerin hayal ürünü olduğunu sanmıştı.

Yemekler servis edilirken kızın ağzından tek kelime çıkmadı. Zaten Conroy onu yok sayınca, herkes yok saymış, tanışmaya kalkmamış, uzun sohbetlerde bulunmamış, masadaki su bardağı kadar değer vermemiş, kendi aralarında sohbet ederken bile arada fısıldaşıp ona yan yan bakmaya devam etmişlerdi. Herkes artık kıs kıs, için için gülüyordu görünmez haline.

Yemek mi onu yedi, yoksa Jade mi yemeği, bilemedi. Servisler önüne geliyor ama o hiçbirine dokunmuyordu. Masadaki kadınlar kahkaha atıyor, adamlar heyecanla Ekselanslarının dikkatini çekmeye çalışıyor ama düğün hakkında kimse tek kelime etmiyor, Jade'ye buraları sevip sevmediğini ya da yeni gelin olarak ilk günlerini baltaladıkları

için özürlerini sunmuyorlardı. Çünkü onlara göre Jade, ancak masanın başındaki sandalye kadar dikkat çekiyordu.

Tatlılar ikram edilirken artık daha fazla bu gurur kırıcı ana dayanamayarak, usulca yerinden kalktı. O kalkınca, az önce görmezden gelen tüm erkekler de saygıyla ayaklandı. Jade mahcupça tebessüm etti. Kocasından gözlerini kaçırarak, "Özür dilerim, kendimi pek iyi hissetmiyorum. İzniniz olursa odama çıkacağım. Yol yorgunluğu malum..." diye bahane değil gerçeği söyledi. Üstelik o yorgunlukla bir de temizlik yapmıştı. Kadınlar kuru kuru homurdanıp ona kınayan bakışlar atarken, erkekler ***geçmiş olsun*** dileyerek genç kontesin kapıdan çıkmasını bekleyip yerine geçmişlerdi.

Jade gözleri dolmuş bir halde odasına çıktığında etraf karanlıktı. Üzerindeki elbisesini dahi çıkarmadan yatağa girdi, çenesine kadar çektiği pikesine sarınarak sessizce yastığına gözyaşlarını emanet etti. Conroy onu azarlamaya, konuşmaya ya da bu davetsiz misafirleri açıklamaya gelmedi. Jade gözyaşları eşliğinde yorgunca uykuya daldığında, tüm kemikleri dayak yemiş gibi sızlıyordu.

Sonra içinde tuhaf bir his belirdi. Ensesi ürperdi, bedeni üşüyormuşçasına titredi. Gözlerini araladığında, oda hâlâ karanlıktı ve yatağının başında duran bir gölge, hayalet gibi sessizce onu izliyordu. Kızın yüreği korkuyla hızlanırken, "Alex..." dedi nefes nefese. Başından aşağı buz kovası devrilmiş gibiydi. Aklına gelen ilk dehşet düşünce o, kulağına gelen ilk yankı da onun son söyledikleriydi.

Sakın kaçma, seni bulduğumda bunu fena ödetirim!

O anda dişlerini gıcırdatan adam elindeki mumu yaktı, kızın korkudan irileşen gözleri arasında yüzüne dalga dalga vuran ışık simasını aydınlattı.

"Sevgilini bu kadar çok mu özledin?" dedi öfkesinden çenesi dalgalanan Conroy.

Şaşkınca mumun yüzünü aydınlattığı öfkeli adama bakan Jade, yatağında doğruldu ve gözlerini kırpıştırarak kocasına bakmaya devam etti. Sonunda adam konuşmayınca ilk hamle ondan geldi.

"Gecenin bu vaktinde, neden tepemde dikiliyorsun?" dedi sert ve tersleyen bir tonda.

"Tepemde tıkırtılar olunca, uyarmaya gelmiştim ama o sesler senden gelmiyormuş belli ki." dedi acımasız sesiyle. Arkasını dönüp, ışığını da yanına alıp giderken "Fareler olmalı." dedi ve kapıyı kapattı.

"Fare mi?" diye fısıldadı kız ve yatağın içinde büzülerek, karanlığa alışan gözlerini etrafta korkuyla gezdirdi. Saat kaçtı, sabah olmuş muydu? Gece miydi yoksa hâlâ? Dizlerini kendine çekip, çenesini yasladı, nefesini tutarak etrafa kulak kabarttı ama farelerin varlığına işaret eden tek bir ses bile yoktu.

Bu da onun aptal oyunuydu belli ki, onu huzursuz etmek için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Sinirle başını yastığa koydu, tam gözlerini kapatacakken bir pıtırtı oldu. Kız korkuyla gözlerini tekrar açtı ama ses kesilince bunu hayal ettiğini düşündü. İşte tam da o anda incecik bir ses ciyakladı, sonra bir tane daha... ve gözleri karanlığın içinde iki iri boncuk gibi parlayan kuyruklu hayvanlar, bir köşeden diğer köşeye fırladı.

Jade korkuyla titreyerek kendini yataktan atıp dehşetle dışarı koştu. Karanlıkta el yordamıyla bulduğu merdivenleri inerken, düşmemek için duvara tutundu, zira merdivenin basamaklarını bile göremeyeceği kadar karanlıktı her yer. Basamakta ayağına bir şey değince dehşet bir sesle çığlık attı ve hızla aşağıya inip, kendi odasının altındaki odanın kapısını açarak, destursuz içeri daldı.

Kızın çığlığıyla irkilen Conroy gömleğinin düğmelerini açmış, manşetlerini çözüyordu. Mum ışığının altında korkudan yanan gözleri, beyazlamış teniyle onu görünce, bir an nefesi kesildi. Önce kızı kollarına alıp neyi olduğunu sormak için hamle yaptı, sonra onun korkusunun sebebini anlayınca derhal kendini topladı. Yine o merhametsiz maskesini yüzüne takınarak, "Seni ben istediğim zaman çağırırım, böyle kafana estiğinde odama gelemezsin!" diye yayından çıkan ok gibi sıktığı sözlerini kızın kalbine acıyla sapladı.

"Fare..." dedi Jade fısıldayarak. Onu duymuyor, iğnelemelerini umursamıyordu. "Fareler..."

"Biliyorum, senin yeni arkadaşların..."

Kızın gözlerinde ışıldayan şimşekler öfkesinin patlayacağına işaretti. "Bunu bilerek yaptın!"

"Neyi?"

Adamın sakinliği onu çıldırtacaktı. "Beni oraya korkmam için bilerek attın."

"Ah ne münasebet." dedi Conroy manşetindeki düğmeyi çıkarıp cebine koyarken. Kızın gözlerinin önünde doğal bir tavırla gömleğini çıkarınca, Jade bir an nefessiz kaldı. Kumral tenin üzerinde titreşen mumlar, sağlıklı bedeninin girintilerini ve çıkıntılarını süsledikçe, kız hem utancından kızardı, hem de merakından gözlerini bedeninden çekemedi. Adam gömleğini yatağına savurunca, gözlerini kaçırarak ağzının içinde kaybolan sesini aradı.

İnatçı bir tavırla, "Orada yatmayacağım!" dedi. Kollarını göğsünün altında bağlayıp ayağını yere ritmik olarak vurmaya başladı.

Adamın gözleri önce kolunun üzerinde duran dik göğüslerine, sonra ritmik şekilde yere vuran ayağına kaydı. Alaycı gözleri yüzüne ulaştığında, "Benimle de yatmayacaksın." diye belirtti.

Bu cevapla eti çimdiklenmiş gibi irkilen kız, "Seninle öldürsen bile yatmam." dedi burnunu gururla havaya dikerek. Ve adam onunla konuşmayı bırakıp kızın bununun dibinde bitti. Jade onun hızıyla şaşırırken, adam "Ben istediğimde, yatağımı süsleyeceksin." diye buyurdu.

Aralarındaki mesafe çok azdı, henüz bir temas yoktu ama bu duruş ikisini de temas etmişçesine heyecanlandırmıştı.

"Çok beklersin." Kız neredeyse nefes alamıyordu yakıcı gözlerine bakarken.

"Bana asi mi oluyorsun?" dedi adam gözlerinde yanan garip parıltıyla. Kızın gözlerinin ve dudaklarının arasında bakışlarını dolaştırırken soluğu hızlanıyordu.

Çenesini inatla havalandıran Jade, "Ne yapacaksın, tecavüz mü edeceksin? Daha fazla mı aşağılayacaksın?" diye sordu iğrenerek.

Yanına yaklaşan adımla geri gitme güdüsünü bastırdı Jade. Conroy kızın boynuna parmaklarını sararak, usulca sıkıp nefesini düzensizleştirdi

Ondan ne kadar kuvvetli ve üstün olduğunu gösterdi. "Eşlerin, itaat etmeyen kadınlarını dövmeleri, bu ülkede hâlâ serbest..." diye tısladı.

Ellerinin altında titreyen Jade, ne gururunu ne de iradesini elden bırakmaya niyetli değildi. "Yasaları kendi aleyhine kullanma, zaten ileride bu değişecek. Kadınlara el süremeyeceksiniz, yasalar buna izin vermeyecek ve sen bana; elini süremezsin."

"Kemiklerini bile kırarım." dedi adam kızın boğazını sıkıp nefesini bir daha keserek, sanki tehdidini keyifle gerçekleştirmek istiyordu. Dişlerini gıcırdatarak, "Sana istediğimi yaparım. Sen benim karımsın! İster severim, ister döverim, istersem de..." dedi kızın bedenine ters bir bakış atarak.

Kızın aklına ihtimali bile olmayacak şeyler sokarak susmasa da endişelendirdi. "İstersen ne?"

"Odana git sürtük!"

Kızın nefesi öfkesinden düzensizleşti. "Ağzını topla! Kendine gel!"

Boğazında duran iri ve katı eli sıklaştı adamın, kız nefessiz kaldı. "Benimle doğru konuş, sesinin ve kelimelerinin ayarına dikkat et."

Jade ağlamaklı gözlerle bakarken, açıkça küfreden adam acımasızca sıkığı boynunu bırakıp kızı kapıya doğru fırlattı. "Defol dedim."

Geriye kösteklenen kız ürkekçe kapıya baktı, sonra tavana. "Gidemem." dedi kısık bir sesle. Otoriteden ve saf öfkeden imal edilmiş duran adam başını alayla kaldırınca, gururunu ve korkusunu bir kenara bırakıp hızla odadan çıktı. Tabii kapıyı çarparak... Ağlayarak merdivenlere geldiğinde, basamakların tamamen seçilmediğini fark etti, el yordamıyla üst kata çıktı, usulca ve tereddütlü adımlarla yatağına yaklaşıp, korkuyla derhal içine girdi ve pikesini başının üstünden aşırarak yatağın içinde büzüldü. Sanki bir kumaş parçası onu dünyanın tüm kötülüklerinden koruyacaktı. Sanki ağlarsa tüm dertleri dinecekti. Sanki uyursa, kocasına karşı büyüttüğü öfkesi ve nefreti geçecekti. Sanki sabah uyandığında ailesinin yanında, evinde olacak ve bu adamla evlenmediğine şükredecekti.

Sanki dua ederse, küçük bir kar tanesi olup gökyüzünden hiçliğe düşecekti.

Zaman geçti, ağlamaktan yastığını ıslatan Jade'nin hıçkırıkları boğazına dizilirken, sesler artık yoktu ama onların varlığını bir kere duyumsamıştı. Uyuması epeyce uzun bir vakit aldı, gözleri kapandığında neredeyse sabah olacaktı.

***

"Yemeğe gelmeyeceğini söylemişsin..." dedi kapıyı sertçe açarak içeri dalan adamın öfkeli sesi.

Geceliğinin yakasını toparlamaya çalışan kız yataktan daha doğrulamadan, adam otoritesiyle odayı doldurdu. Onun öfkesini sesinden algılayan kız olduğu yerde kıpırdamadı ve konuşmaktan kaçındı. Sessiz kibri etrafına yayılınca adam dişlerini sıkarak buna meydan okudu.

"Hemen aşağıya in ve kahrolası görevini layıkıyla yerine getir." Kız onun kükreyen ses tonuyla... başını, kabul ediş içinde eğme gerekliliğiyle mücadele etti.

"Ben konuşurken yüzüme bak kahrolası!"

Jade yutkunarak başını kaldırdı. Adam *primatif takım elbiseler yerine siyah, sade, işlemesiz yelek ve ceket tarzı sıkıcı bir pantolon tercih ediyordu. Bu da tam bir otorite manyağı olduğunu belirtiyordu. Kıyafetinin katı ciddiyeti, elmacık kemiklerinin sert hatlarını ve şakağında atan morarmış damarını, duruşundaki nezaketin yapmacıklığını belirginleştiriyordu. Tıpkı gemide tanıdığı adam gibiydi şu hali, erkeksi bir zarafet içinde, saf seksi ve gücün birleşimiydi, bu hali onu bir an için şaşkınlığa uğrattı.

"Bunu bilinçli olarak mı yapıyorsun, canını yakmam için beni zorluyor musun Jade?"

Kız korku içinden başını iki yana salladı. Ama yine konuşmadı. Adam dişlerinin arasından derin bir soluk alınca, kız soluğunu tuttu.

"Jade... Jade..." Adının söylenmesi kasıtlı ve etkili bir hareketti. Kendini onun öfkeli koyu kahve gözlerine bakmaya zorladı. "İtaat ettiğini görmeme izin vermeyeceksin, değil mi? Yılan!"

Bu terim kızın tüm kanının damarlarından çekilip öfkeyle beynine akmasına neden oldu.

---

* Primatif: İlkel, Basit, İlk form

"Ben yılan değilim."

"Sen asi, hain ve sinsi bir yılansın. Avını kollamayı ve zamanı gelene kadar sabırla bekleyip ısırmayı, iyi bilen küçük bir yılan."

Öfkeden kuduran ama onun gücünden korkarak olduğu yerde duraklayan kıza bakan adam, aralarındaki mesafeyi birkaç seri adımla kapatarak baskı yaptı. Gücü ve kudreti odaya dehşet bir sıcaklık yayıyordu. Conroy sabırla tepesinde dikilince, ona bakmak için başını biraz geriye çekmek zorunda kaldı. Hemen burnunun dibindeydi, bir nefes mesafesinde ve... Tanrım, çok güzel kokuyordu. Taze kesilmiş odun ve baharat gibi, yoğun ve tamamen erkeksi.

Lanet olsun, böyle düşünmesine öfkelendi. Boyu ona genelde avantaj sağlardı. Yaklaşık bir metre yetmiş beş santim boyuyla genellikle kadınlar arasında üstün gelirdi ama adam onu birkaç santimden daha fazlasıyla alt etmişti. Şimdi de büyük omuzlarının genişliği ile özel kesimli ceketinin içindeki gerginliğinin tezat oluşturduğunu fark etmişti. Medeni görünen ilkel bir ayıydı kocası.

"Sana kaba davranmaktan hoşlanmıyorum Jade, gücümü bir kadının üzerinde kullanmaktan da hoşlanmıyorum..." dedi adam sakin olmaya zorladığı kaba sesiyle. Tükürür gibi devam etti. "Ama sinirlendiğimde neler yapacağımı ben bile kestiremiyorum küçük yılan. Beni kızdırmak istemezsin değil mi?"

Takınılan şefkat maskesi, onu en çok korkutan şeydi ancak kendini onunla böylesine samimi bir konuma getirmeyecekti. Onu kendisini azarlamaya mahal verecek hiçbir konumda görmeyecekti.

"Aşağıda bana ne yapacaksın?" diye sordu cesurca.

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Gelmem için bu kadar ısrar ettiğine göre, sen söyle; ne yapacaksın?"

Jade başını kaldırdı. Islak olmuş asi gözlerindeki hain yaşları akıtmamak için kirpiklerini kırptı. Adam ona koyu gözleri, yakışıklı yüzü ve güven veren bir duruşla bakmaya devam etti. Büyük bir hızla sınırları keskinleştirmeliydi yoksa bu adam onu karanlığıyla yutardı.

"Herkesin içinde aşağılayacak mısın beni?"

Ona dik dik tepeden bakan Conroy yerinden kımıldamadı. İşin garibi gözlerinde garip ışıklar yanarken, konuşmadı da... "Cezalandırıp, gülmeleri için alay mı edeceksin?"

"Küçücük aklınla bunları mı düşündün tüm gün, seni korkak! Oysa daha dün bana kafa tutarken çok cesur görünüyordun? Sivri dilini ve dişlerini gururuma geçirmek için zaman kollayan küçük yılan, korkma kuyruğunu kesmeyeceğim. Henüz!"

Henüz! Kız irkildi. "Neden eve onca kişiyi davet ettin o zaman, neden ille de aşağıya inmemi istiyorsun? Beni rezil etmek değilse amacın, ne o zaman?"

Onun sözcüklerini analiz ediyor gibi görünüyordu adam, sanki kız onu aşağılaması için yön tayin ediyordu, ya da bunu yapmanın nasıl da eğlenceli bir şey olacağını düşünür gibi duraklıyordu. Sonra kızı korkularından sıyırarak başını salladı.

"Oldukça makul bir davranış olurdu bunu yapmam, değil mi?" Elini kızın dirseğine koydu. Jade korkuyla titreyip geriye çekilmek isteyince, adam buna müsaade etmeyeceğini kuvvetli tutuşuyla belli etti. Kız soluk soluğa dehşet içinde titreyince, onu sürüklercesine hareket ettirerek dolabının önüne çekiştirdi. Dolabın kapağını açtı, rengârenk kıyafetlerin üzerinde dolaşan elleri ona rehberlik ederken, kolundaki parmakları kuvvetliydi ama nazik tutuşuna devam etti. Adamın bu yumuşak tavırları kızın aklını karıştırdı. Zorba mıydı? Şefkatli mi? Yoksa bu adam akıl hastası mıydı? Neden ona bir iyi bir kötü davranıyordu? Kafası iyice karıştı ama korkusunu bastıramadı.

Etrafındaki romantikliği benzersiz yapan sıcak ve ağır havayı soluyarak, rahat bir sessizliğe büründü. O konuşurken ruhunu dinginleştiren bir atmosfer yaratıyordu, kız buna kapılmamak için kendiyle savaştı. Adam başını yana çevirdi, kızın ona alışık olmadığı bir ilgiyle bakıyor olması kaşlarının kalkmasını sağlamıştı. Birçok erkek kadınlarını tavlamak için böyle yoğun bir ilgi gösterirdi. Abisi ne zaman Maria'nın kalbini kırsa, ona daha fazla ilgi göstererek aklını başından alıp istediğini elde ederdi. Jade kocasının da kadınları etkilemek için kullandığı yöntemlerden birinin, bu olup olmadığını merak etti.

"Şimdi giyin." dedi adam kızın eline tutuşturduğu mavi elbiseyi göstererek.

"Gelmek istemiyorum." diye itiraz etti Jade korkuyla. Hâlâ aşağıda nasıl bir muamele göreceğini kestiremiyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu adam alaylı bir sesle. "Benden..." Sözleri derin ifadeler barındırıyordu. Uzandı, kızın bir adım geri çekilerek derin bir nefes almasına aldırmadan yanağına dokundu. Jade jilet gibi kesilen nefesine inat yutkundu. Adamın gözleri bir an sevgiyle mi parladı! Kızın da diğer kadınlar gibi şefkate ihtiyacı olduğu an, işte şu andı. Bu bilgi sinirlerini yıpratmıştı. Belki de düşündüğünden çok daha fazla benziyorlardı birbirilerine, Conroy'da en az Jade kadar kırılgan ve aynı anda inatçıydı.

Conroy gursuz bir erkek miydi? Onu alt etmek üzere aptalca bir meydan okumayla ilgisini kaybetmemişti. Kadınlar, onun gururundan daha düşük bir öncelik taşıyordu belli ki. Kız bunları düşünürken Conroy eğildi, Jade gözlerini kırpıştırırken parlayan gözlerini gözlerine kenetledi ve tüm bu iyi düşüncelerini katleden ılık nefesini yüzüne fısıldadı.

"Kork benden Jade, çünkü bana yaptığını ne unutacak, ne de sana unutturacağını. Tanrı şahidim, bu iş bittiğinde göğsünde atan kalp benim olacak ve sen asla bana sahip olamayacaksın."

Ve adam kızı çırılçıplak bir buzun üzerinde bırakmış gibi titremelerin kollarına iterek, arkasını döndü. Uzun adımlarla odayı terk ederken, "Beş dakika sonra aşağıda olmazsan seni sürükleyerek aşağıya indiririm ve herkesin içinde azarlarım haberin olsun." dedi ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Jade donmuş bedeni, durmuş kalbi, yaşarmış buz kütlesi gibi parlayan gözleriyle öylece kapıya bakakaldı ve odanın sessizliğini bir tek adamın tehdit eden sesinin yankısı çınlattı.

17. BÖLÜM

En dayanılmaz fırsat bile
Şerefimi unutup, şehvete teslim olmamı sağlayamaz.
Fırtına, William Shakespeare

Conroy masanın diğer ucunda ve karşısında oturan, ona ait olan şahane kadını inceledi. Muhteşem menekşe gözleri hüzünlü, duruşu sırlı, kontrol altında tutmaya çalıştığı şehvetiyle dizginlenmiş öfkeli gözleri yasak bir ateşin dansıyla parlıyordu. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı çatal, dilinin parlak yapısı, lokmasını çiğnemesi bile bedeninin direncini kırıyordu. Elinde tuttuğu bardak dahi adamın hayalinin sınırlarını zorluyordu. Bu kadının en masum halinden bile etkilenmesi ne saçmaydı.

Saklayacağı bir şey değildi bu arzu... Onun için deli oluyordu. Ona sahip oluncaya kadar da bu deliliğinin geçeceğini sanmıyordu. Conroy kendini tanırdı. İnatçıydı, kararlıydı, istediğinde elde edemeyeceği hiçbir şey olamazdı. Her ne kadar bu yılan kadının tek başına düşünceleri bile onu, öfkeli coşkunun en tepe seviyesine çıkarıyor olsa da, bununla başa çıkmayı da bilebilirdi.

Bakışlarını sıkılganca yemeklerin üzerinde gezdiren kız derin bir nefes aldı, masanın diğer ucunda oturan bir leydiye cevap vermeye

çalışırken, mavi elbisesinin içinde gerilen göğüsleri kabardı ve hayli açık olan dekoltesinden fırlayacak gibi yükseldi. Bu ateşleyici görüntüyle adam dişlerini gıcırdattı. Lanet olsun, bu elbiseyi hangi akla hizmet seçmişti ki? Yanında oturan yaşlı Lort Hagly bile kaçamak bakışlarla kadının göğüslerini süzerek kendinden geçer hale gelmişti. Eğer o yaşlı domuz bir daha miladı dolmuş şeyine ilaç niyetine karısının memelerine bakarsa, yaşlı horoz demez boynunu kırardı. Dişleri sıklaştı, o memeler ona aitti ve başkasının bakmasını en kısa zamanda yasaklamalıydı. Bedeni onun fiziksel varlığından aldığı zevkle uğuldarken, zihni çekişmeli sohbetleriyle meşgul oluyordu. Bu kadın her hareketiyle aklına protesto çekiyordu.

Kocasının gözlerinde tuhaf bir şehvet ateşi parlamış ve sonra o kadar hızlı kaybolmuştu ki, Jade bunun bir mum ışığı oyunu olup olmadığını anlayamadı. Böylesi bir teslimiyet uyandıracak bir kadın değildi, hele de bu türde ilkel bir erkek gücü karşısında, kesin yine ona kızacak bir bahane bulmuş, ondan sebep parlatmıştı koyu gözlerini.

Masaya oturduklarından beri gözlerini üzerine diken kocası yüzünden kızın kalbi deli gibi çarpıyordu. Elini ayağını nereye koyacağını şaşırmış, her an onu rezil edeceği düşüncesiyle tedirgin halde bocalar olmuştu. Amacını bir anlasa, ona neden bir iyi bir kötü davrandığını bir kavrasaydı. Conroy gözlerini gözlerine dikerek ruhunu içercesine bardağını dudaklarına götürdü, burnunun kanalları derin bir solukla aralanırken gözlerini göğüslerine odakladı. Bir süre... sadece bir kadının anlayabileceği bir süre onları dokunurcasına gözleriyle okşadı. Jade, onlara nasıl dokunduğunu ve öptüğünü hatırlayınca, dudaklarını kenetleyerek ağzına dolan inlemesini boğdu. Karnının altına yayılan uyarılmalarla iki bacağını birden sıktı. Lanet olsun. Onun bu kışkırtıcı talebi karşısında verdiği bu çılgın tepki de neydi böyle?

"Erkekler ve kadınlar eşit değildir." dedi yanındaki adam şoveniz bir tavırla.

"Erkekler kadınlarla zaten eşit olamaz Lordum." dedi Jade kendine güvenen bir stille. "Çünkü biri aklıyla, diğeri kalbiyle düşünür."

"Kalbiyle düşünenler aptaldır Jade, sen tüm kadınlara bir ahmak olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Kız kıpkırmızı olmuş halde ona şaşkınca bakan millete göz attı. "Elbette ki hayır Ekselansları... Ben kadınların merhametli, erkeklerin ise merhamet yoksunu olduklarını belirttim. Öyle olmasa erkekler de doğururdu değil mi? Tanrı o masum bebekleri kadına layık gördüğüne göre, şefkatli yanları erkeklerden hayli fazla olduğunun kanıtı değil mi?"

Sırf bir tane penisleri var diye herkese emir verebileceklerini zanneden erkeklerden nefret ederdi. Vücudunu dikkate almadı ve adama meydan okumaya devam etti.

Lort Samuel, "Erkekler ve kadınlar birbirine tamamen zıt kutuplar bence de." dedi ve gülerek ekledi. "Zıt kutuplar birbirini çeker ayrıca. Düşünsenize, hangi kadın erkeğin sözünü dinler ki ve hangi erkek kadınına itaat eder ki? Hepsi her zaman itaat eder... miş gibi yapar."

"Sen de böyle mi düşünüyorsun sevgilim?" dedi Conroy buz gibi bir sesle.

Jade'nin boğazı yutkunma ihtiyacıyla gerildi. Sanki bilmeye hakkı varmışçasına ne cüretle düşüncelerini irdelemeye çalışıyordu? Sonunda sözcüklerini toparladığında, sesi sert bir tuğla gibi katılaşarak çıkmıştı. " Eşlerin birbirinin kişisel alanlarına saldırmasına karşıyım. Benim isteklerim bana ait olmalı, seninki ise beni ilgilendirmemeli..."

"Evlilikte sen ben yoktur. Kontesin fikrine katılmıyorum." dedi bu fikre destek vermeyen Liza.

"O zaman kocandan işerken bile izin alacaksın Liza, ne acı..." dedi Jade kadının lokmasını boğazına kaçırıp öksürük krizine sokarak. Kız kocasının yüzündeki ifadeyi görünce kemiksiz diline lanet yağdırdı ama söz ağzından çıkmıştı bir kere. İşte Jade yine özüne dönmüş, lafını esirgemeyen o asi halini anında bulmuştu. Conroy'un gözleri öfkeyle yanıp söndü, yoksa onlar öfke pırıltıları değil miydi? Gurur duyacak hali yoktu ya, ama kızgın da durmuyordu! Jade'nin kafası iyice karıştı.

"Leydim, çok şakacı..." dedi yanındaki yaşlı lort.

"Gayet ciddi." dedi Conroy tek kaşını kaldırarak.

Jade'nin yanındaki lordun rengi atmasına rağmen adam bozuntuya vermedi. "Bence eşler yumuşak başlı olmalı."

"Sanki bunu sadece kadınlar için söyler gibisiniz?" dedi Jade yine çenesini tutamayarak.

Adamın gözleri, "Elbette." diye haykırırken, kibarlıktan olsa gerek suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Her iki taraf için de geçerli." diye lafını yumuşattı.

"Bazı kadınlar yılan gibidir..." dedi Conroy lafa dalış yapıp dişlerinin arasından koyu bir nefretle mırıldanırken. "Ne zaman sokacaklarını bilemezsin, sinsiliklerini iyi saklarlar. O yüzden eşleri itaatkâr yapacaksın, tıpkı kobranın sesle büyülenip sana mezcup olduğu gibi."

"Yılanın kuyruğuna basılmazsa sizi sokmaz, korkmayın Lordum." demek isterken Jade, yanındaki lort, "Onları sesle mi meczup edeceğiz Conroy?" diye alayla sordu.

"Hayır, parayla." dedi adam iğrenç bir bakışla. Sonra arsızca güldü. "Hangi kadın paraya hayır der ki?"

Jade dişlerini sıkarak ağzını açmaya karar verdi, fakat kocasının meydan okuyan bakışlarını görünce kadehini kaldırdı. "O zaman ne denir? Tanrı erkekleri kadınların şerrinden korusun ve her daim zenginlik bahşetsin."

Ne baya, ne düşük seviyeli bir düşünceydi. Adamın gözlerindeki boşluk karanlık çığlıklar atıyordu. Bu adamın aklında ne şeytanlıklar dolanıyordu? Belki de hiç bilmemesi en güzeliydi. Ama kız acayip merak ediyordu.

Hizmetkâr, üzerinden buhar tüten tabaklarla araya girdi. Tuzlu sardalye ve búfalo sütünden yapılan mozzarella peyniri yanında yağ gezdirilmiş ve çeşitli tuzlar serpilmiş ızgara sebze ve tavuk sundu. Az sonra masadaki soğuk hava kalkmış, garip bir samimiyet etrafta uçuşarak herkesin yüzünü güldürmüştü.

Bu adamla ne zaman konuşmaya kalksa, içinde damarına basmak gibi bir hal kabarıyordu. Neler oluyordu? Daha önce konuklarla tanışmak üzere yüzlerce takdim yemeğine katılmıştı. Onunla ilgilenen birçok çekici ve dinamik erkekle tanışmıştı. Herkes onu sever ve söylediklerine dikkat kesilirdi. Şimdi ise kocası onu aşağılayacak ve alt edecek illa bir konu açar hale gelmiş, Jade ise onunla sidik yarışına girer olmuştu.

Sonuç her zaman ona geri adım attırmıştı ama kocası ona her fırsatta meydan okumaya devam edince ve diğerleri de daha fazla bir şeyleri deşmek istiyor gibi durunca, kız dilini tutamamıştı. Değişmişti kocası sanki. Bir gecede neler olmuştu? Sözleri ve bakışları artık sadece onun çıplak vücudunu görmek içindi. Ruhunu incelemek istiyor gibiydi; neredeyse her bir tepkisi. Ürperdi ve bir süre tabağındaki tavuğuyla uğraştı. Kocasının gözlerinin bedeninde gezindiğini hissediyor ama bunu hissettiğini ona göstermek istemiyordu. Isınan teninde, dalgalanan öfkesini yatıştıran keskin girdaplar dönüyordu.

"Eşiniz zorlu biri Ekselansları." dedi yaşlı lort kıkırdayarak. Kocası gözlerini ona dikip, cevap vermek için bekledi, belli ki ona fazladan zaman kazandıran yemeğinin tadını çıkarıyordu. Birçok İngiliz çok fazla süslü laflar ve ayrıntıyla dolu bol sahtelik seviyordu ve kocası da maalesef onlardan biri olma yolunda idealle ilerliyordu.

"O asi bir cadı... İnsanı adeta büyülüyor."

Onun bu basit ama gerçekçi itirafı Jade'nin kulaklarını sıyırıp geçti. Ağzına atmak için kaldırdığı çatalı yarı yolda kaldı. Ona hakaret mi etmişti, yoksa iltifat mı, bilemedi?

"Sizi de büyüledi mi Ekselansları?" diye sordu masanın ucundaki utangaç ve kıkırdayan genç Leydi.

Nefes dahi alamayan kız kocasının cevabını merakla beklerken, Conroy geniş omuzlarından birini hafifçe silkti. "Sanırım, bir an etkisine girmiş olmalıyım, şu anda evli olduğuma göre..." Sertleşen yüzünden gölgeler geçti.

Kızın kalbi acıyla burkuldu. Bir an mı? Bir anlık heyecanı için mi onu tüm sevdiklerinden ayırıp, tanımadığı, bilmediği bir yerde tavan aralarına fare gibi hapsetmişti? Bir anlık şehvet için mi kıza durup durmadan işkence eder hale gelmişti? Bir anlık zevk için mi kıza soru sormadan yargılayıp, hakkındaki hükmü yine savunmasız halde kesmişti?

Önceden ailesi ve kendini güvende hissettiği evi hayatının bir parçasıydı ve şimdi onlardan ayrıydı. Kız bir kez daha kocasından nefret edecek sebepleri kendine sıralayarak içini soğutmayı başardı.

Yemekteki leydiler merakla soruyor, Conroy kızın hayatıyla ilgili gerçekleri üstünkörü ifadesiyle yanıtlıyordu. Sadece umursamaz göründüğü derin yalnızlığını kanattığını anlamıyordu.

Aslında kızın da kocasının iğneli laflarını umursaması için bir neden yoktu. Adamın, herhangi bir ekstra kadın desteğine ihtiyacı yoktu. Zamanı gelince sıkılacak, onu da bir köşeye savuracak cinsten konuşuyordu.

O yüzden zekâsını kullanmalıydı. Belki de onun ilgisini çekmeyerek, herhangi bir zayıflığı avantaj olarak kullanabilir ve onu kızdırarak bu evden ebediyen gönderilebilirdi.

Kadının heyecanla yaptığı sohbete kulak kabarttı ve onun erkekleri övmesi karşısında yine dilini tutamayarak boşboğazlık etti.

"Erkekler bazen beyinsiz varlıklar..." dediğinde masaya bir sükûnet çöktü. Elinde tuttuğu çatalı ve bıçağı ile donup kalan Jade, bunları söylediği anda bu fevri sözünden pişmanlık duydu. Kırdığı pot herkesin yüzünde tokat etkisiyle parlamış, kızın korkuyla nefesinin kesilmesini sağlamıştı. Kocasının gözündeki kehribar rengi alevlerde hiddet parıltıları belirdi. "So-sonuçta çok zaman kullandıkları kaba kuvvet onların beyinlerini kullanmalarını engelliyor." diye lafı değiştirmek için boş yere bir girişim sergiledi. Çökmüş duruşunu sandalyesinde kıpırdanarak değiştirip daha dik durmaya çalıştı. "Erkek ırkı bazen bana sırf kastan yapılmış beden gibi gelir, güçlü ya ondan sanırım."

Conroy öfkeyle parlamayınca, herkes derin bir nefes aldı. Kız da kocasının görmediğini düşündüğü zaman gizlice nefes verdi. Ama kocası onun bocalamasını görmüştü! Kız adamın ağzından çıkacak konuşmayı korkuyla beklerken, onun dudakları şehvetli ve alaycı bir gülümseme ile yana kıvrıldı.

"Erkekleri çok iyi tanıdığınızı sanırdım oysa Leydim."

Masanın karşısından yüreğine katıksız bir tutku sıçradı ve kaynayan suyun damlaları gibi kızın içini yaktı. "Siz hariç Lordum." dedi dürüstçe. "Çünkü ne gözlerinizi, ne de düşüncelerinizi okuyamadığım tek ve ilk erkek sizsiniz."

Tek kaşı kalkan adam merakla, "Bu bir iltifat mı?" diye sordu.

"Hayır." Kelimeler kızın dudaklarının arasından çıkıvermişti, korku içinde nefesler tutuldu. Yanaklar ısındı.

Bu kadın canına mı susamıştı, ne yapmıştı böyle? Bir tür yeni gelin krizinde olmalıydı. Evet, evet kız gerdek gecesi kâbusunu henüz atlatamamış olmalıydı. Hele kocası böyle şehvetli bir öküz olursa, bu çok normaldi; kızı korkutmuş olmalıydı. Herkes bu düşünceye içinden kıkırdadı.

Onların düşüncesinden habersiz olan Jade gözlerini yemeğine odakladı, otoriter mizacı ve kontrolü, onu korkutan bu adamın etrafında neden bu kadar tez dağılıp gidiyordu?

"Peki, neden ben o zaman?"

Böyle özel bir soru sebebiyle öfkelenmesini bekledi ama çatalı havada asılı kalırken, kocasının da en az onun kadar şaşırmış olduğu görünüyordu.

Kız zoraki bir tutumla gülmeye çalıştı. "Özür dilerim Ekselansları, lütfen bu soruyu görmezden gelin. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Biraz yorgun olmalıyım."

"Ben biliyorum sanırım." dedi adam, baskın bakışlarıyla onu soydu, inceledi ve paramparça etti dirayetini. Kız onun bakışları altında alevden bir gülleye dönüşmüşçesine ağırlaştı ve sandalyesine yığılmamak için kendini kastı. Bu bakış tüm gücünü almıştı, öyle ki hareket dahi edemeyecek gibiydi.

"Bir kadının aklındaki soruyu sormasını takdir ediyorum. Buna cevap vermem, gerçeğin ne olduğunu hiçbir şekilde eşelemeye izin vermeyen tatlı sözler içerir. Yalanları hep ballı bir zehir gibidir, içene kadar öleceğini anlayamazsın."

"Ekselansları..." dedi Juliet heyecanla.

Conroy kadına dönerek, "Buyurun Leydim." dedi kibarca.

"Sizce aşk nasıl bir şey?"

Adam için için yanan gözlerini karısına çevirdi. Fakat kadının gördüğü resim içinin aksine soğuk su gibiydi. "Ben aşka inanmıyorum."

"Ama evlendiniz!"

Onca kişinin ona acıyan bakışları altında, Jade aşağılanmayı ilikle-rine kadar hissetti. Conroy da istediğini almanın sarhoşluğuyla güle-rek, "Aşka inanamıyorum dedim ama tutkuya, şehvete, dürüstlüğe ve sadakate inanırım Leydim. Çok çalışmaya ve koşulsuz verilen fedakâr-lığa da inanırım. Tanrının gücüne, bu dünyanın verdiği nimetlerden keyif almaya da inanırım. Ama aşka inanmam. Aşk bence, kadınların kadınlara hava atmak için uydurdukları bir masaldır."

Jade'nin elinde duran çatal kaydı ve usulca masaya düştü. Onu al-mak için bir hamle yapmadı, sadece bir an kocasının bakışları eline kaymış ve derhal başka yöne çekilmişti.

Parmakları titriyordu. Söylediklerinin onu ne derece etkilediğini göstermemeye çalışarak bardağına uzandı ve elinde çalkalanan şarabı tek yudumda içti. Böyle güçlü bir öfkesi olan başka bir adamla tanış-mış mıydı hiç? Ona yasak olan bir konu yoktu. Yoğun bir zevkle onun bedeninin ve ruhunun gizli kalmış her bir köşesini keşfetmek istiyor gibi, aklını ve mantığını anlamaya çalışırken aşağılayarak zevk alıyor-muşçasına onu küçük düşürmeye bayılıyordu. Neden beden dilini tut-mayı başaramamış, içinde yeşeren sırlarından birini bir lütuf gibi sa-kince paylaşmıştı?

Jade'nin tersine, aşka inanmıyordu ama aşk yapmaya bayılıyordu.

Jade, panik ya da rahatlama bekledi içinde ama sadece tuhaf bir huzursuzluk hissetti kalbinde. İtirafı onu rahatsız mı etmişti? Tanıma-dığı bir adam için, onu zorla alan kocası için neden bu kadar kaygı-lanmıştı? Nazik duygular hissetmediğini öne süren bir adam için ke-derlenirken, niçin boğazından bir acı yükselmişti?

Daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama konuyu uzat-mak sadece kötü sonuçlar doğururdu. Conroy, masanın diğer tarafın-dan gözünü kırpmadan onu izliyor, tepkisini ve cevabını merak ettiği belli oluyordu. Jade kararını vermişti. Onunla kaldığı sürece ilişkileri kesin surette ev arkadaşı ilişkisinin üzerine geçmemeliydi. Daha ötesi olmamalıydı.

Temel kurallar koymanın vakti gelmişti. İlk ve tek kural "Ondan olduğu kadar uzak duracaktı." Tabağını ileri ittirdi ve ilgisini yeniden karşı tarafta konuşan sohbete yöneltti.

"Çok üzücü düşünceleriniz..." dedi aşkı merak eden leydi üzgünce.

"Sen âşık oldun mu hiç?" dedi Conroy yanındaki sarışın leydiye alayla. "Ben hiç varlığına tanık olmadım da..."

"Aşk var Ekselansları, yalan değil... Eğer olmasaydı, sonu güzel biten masallar yazılmazdı." dedi Jade, bir kere daha dilini ısırıp içinden kendine lanet okurken.

Adamın dudağı kıvrıldı ve duyguları aniden mesafeli bir eğlenceye dönüştü. Kızın gözlerindeki o gerçek pırıltı adamı gafil avladı. Kalbi hızlandı. Kafasını karıştırdığı için kendine küfür etti. Bir aptal gibi davranmasına sebep olduğu için kıza da lanet okudu.

"Ne kadar ilginç... Karım aşka inanıyor." dedi masadaki misafirlerine bakıp. "Kadınlar... O zaman kadınlara içelim." Kafasına diktiği içkisini tek yudumda bitirdi. Bardağı masaya sertçe koyarak, tepesinde dikilen hizmetliye "Doldur." diye emretti.

Aslında adam geri çekilmeye çalışmıştı ama kızın son yaptığı küstahlık tepesini attırmıştı.

Başını gururla dikleştiren Jade, "Aşk için değilse... O zaman neden evlendiniz Ekselansları?" diye merakla sordu.

"Seks için elbette." dedi adam tek seferde.

Masada önce şaşkın bir nida sonra mutlak bir sessizlik oluştu. Bu aşağılama karşısında utancından yutkunamayan kız, bu sefer cidden tekme yemiş gibi sarsılmıştı. Elindeki bardağı yana doğru eğildi ama tam zamanında yakalayarak düzeltti.

"Karımın kusursuz güzelliğini gören tek kişi ben değilim ama bu kusursuz kadına sahip olan tek erkek olmanın keyfini sürmekteyim."

Yüzüne bir koca at pisliği sürse bu kadar aşağılayamazdı. Adamın ona meydan okuyan yüz hatlarında çıplak, çarpık ve zafer kokan bir mizah belirdi. Bunu bilinçli olarak, onu kibarca zora sokmak için mahsus yaptığını, genç kadın çok geç kavramıştı. Oyun bittikten sonra. Haindi.

"Kadınları şok etmek hoşunuza mı gidiyor Ekselansları? Birçok kişi bu söylediklerinizi ciddi sanabilir." diye dalga geçercesine zoraki bir şekilde yalandan güldü.

Kızın yüzündeki acıyı kitap gibi okudu adam ve keyif alması gerekirken göğsüne bir acı saplandı. Belki de şarap bozulmuştu, zira yoksa kalbi acımazdı. Kızın utanç içinde saklamaya çalıştığı her ani nefesi, kulaklarına solur gibi geliyordu. Hâkimiyet duygusu kuvvetliydi ama hesaba katmadığı, zırhındaki zayıf noktaları bulduğunda, ilk yaralanan yine kendisi oluyordu. Seks kelimesinin söylenmesiyle, gözerinde gizli bir ilgi parıltısı oluşmuştu. Çatalı tutan parmakların, hafifçe titremesi dikkatini çekmişti. Zafer onundu, kızı nakavt etmişti işte, peki neden keyifli değildi?

İşkence gibi biten yemekten sonra Jade bir bahane uydurarak masadan kaçmış ve ertesi gün de kimsenin gözüne görünmemişti.

***

İçinden beynine doğru büyüyen bir sıkıntı tüm bedenini ele geçirdi. Kocasını dünkü yemekten beri görmemiş, o da iyi olup olmadığını merak edip hiç yanına gelmemişti. Ne ironiydi ama... çalışanların ve etraftaki soyluların dedikodu malzemesi olduğuna emindi, ki kesin şimdiden başlamışlardı. Hele de dünkü yemek her aklına geldiğinde, yanaklarının sinirinden mi yoksa utancından mı kızardığına karar veremiyordu. Csandra'yı da işinden etmek istemiyordu. Kız o suratsız kâhyadan bir kez daha onun yüzünden azar işitirse kahrından ölürdü. Başını tuttu ve boynunu oynatarak kaslarını esnetti.

Elindeki sıkıcı kitabın sadece yarısı bitmişti ve yanındaki komodinde duran çayı çoktan soğumuştu. Gözlerindeki zonklama artık sayfalarla oyalanma zamanının dolduğunu söylüyordu. Suratı asıldı, ne kadar zamandır bu kitabı okumak için kendisiyle savaşıyordu? Hızlıca saatine göz atınca, öğleyi çoktan geçtiğini gördü.

Kendi evlerindeyken genellikle bu saatlerde kaçar, atıyla çayırlarda dolaşırdı. Özgürlük duygusu esaret prangalarını zorladı. Hem atını hem evini hem de ailesinin ona sunduğu özgürlüğü özlemişti. Keşke milenyuma gidebilseydi, eli yine bilinçsizce boynunda asılı duran kolyenin taşına gitti. Biraz kahve, sevdiği tarzda bir kitap, son zamanlarda özlemle andığı ve her şeyden çok sever olduğu bilgisayarı, biraz müzik ve işte tüm bunlarla mutlu oluğu bir Jade hayal etti.

Onca kolaylık gördükten sonra bu bağnaz yaşamda kalmak gerçekten çok zordu. Sonra aklına Alex geldi. Kesin şimdi her yerde onu arıyordu. Kesin attığı tehditleri tek tek yutturacaktı. Bu adam ne zaman bu kadar kötü biri haline gelmişti? İçi acıdı; ona gülen, ona her şeyi bir baba edasıyla sabırla öğreten arkadaşını özledi yine. Alex kötü bir adam olamazdı. Ona ne olmuştu? Ya da hep böyleydi ama Jade gerçeği görememişti.

Sonunda artık kendini oyalayamayacak kadar sıkıldığında, bacaklarını yataktan indirip pencereye yürüyerek manzarayı seyretti. Uçsuz bucaksız yeşilliklerin güzel gürültüsü, ağaçlarla sıklaşan ilerideki orman ve insanların koşuşturan varlığıyla, güzel bir günde olabildiğince dolaşma isteği içinde yankılandı.

Sonra kocası takıldı gözüne, saçı başı dağılmış halde, üzerinde eski sayılacak bir pantolon, terden ve kirden üzerine yapışmış gömleğiyle atının üzerinden bir savaş lideri edasıyla adamlarına emirler veriyordu. Kaslarla kaplı bedeni heybetli, yüzündeki sertlik otoritenin son örneğiydi. Hayır, Jade'yi şaşırtan şey bu değildi, onu şaşırtan kocasının asil takımlar içinde kibar beyefendiler gibi etrafta hava atarak gezmemesi, bir işçi gibi halkıyla bir durmasıydı. Conroy yanındaki adamını azarladı, adam utanarak başını yere eğdi ve Conroy atının böğrünü dürterek hızla çıkışa yöneldi. O sırada arkasında kalan adam elindeki şapkasını öfkeyle yere atıp küfürler savurduğunu idrak edince, dudağını yumruğunu gömerek elini ısırdı.

Conroy bu adama neden kızmıştı ki? Üstelik o bağıran adam cidden kocası mıydı? Bir ikizi falan yoktur umarım diye düşündü. Avucunu soğuk cama yasladı ve bakışları çiftliğin etrafında dolaşırken, dalgınca düşünüp taşınmaya başladı. Trajikomikti. Şimdi Jade hâlâ inatla dolaşmayı reddettiği bu çiftliğin hanımı değil kölesi oluyor, herkesten soyutladığı kendini onların içine karışmaktan men mi ediyordu? Birden camdan çekildi. Aklında oluşan deli sorularla bugün boğuşmayacaktı. Madem kocası gitmişti, o da biraz bu anın keyfini çıkaracaktı.

Bir karar vermişti ve geriye dönüp bakmayacaktı. Günün geri kalanında at binecekti. Parmaklarını bir atın yelesinde dolaştırmaya ihtiyacı vardı, saçlarını rüzgârda savurmayalı uzun zaman olmuştu ve

açsız bucaksız yeşillerde özgürlüğünü ilan etmeye can atıyordu. Bir süre hiçbir derdini düşünmeyecekti. Aşağılık kocası ve tutumsuz yaptıkları aklını meşgul etmeyecekti. Sürekli gösterdiği yemekler ve hafif obsesif kompulsif, içine kapanma ölçeğini defalarca aşmıştı.

Hızla binici kıyafetlerini seçti, rekor hızda üzerini değiştirerek biraz seksi olduğunu her zaman düşündüğü binici pantolonunu, botlarını ve kareli gömleğini giydi. Geçen sene diktirdiği uzun deri ceketini de üzerine aldı, gardırobun üstündeki şapkasına uzandı ve henüz şarjı bitmemiş olan MP3 çalarını cebine tıkıştırdı. Belki bugün kendini bu asiliği için bir şarkı kadar ödüllendirebilirdi, sonuçta müzik ruhun gıdasıydı. Odasından çıktı.

Merdivenlerden inerken kimseye yakalanmamıştı ama kapıya geldiğinde, önce ellerinde nevresim olan hizmetçi onu görünce afallayarak şaşkınlıktan elindekileri yere düşürmüş, sonra evin kâhyası olan soğuk yüzlü kadın onu görünce şaşkınlıktan ağzı bir karış açıklıkla kıyafetini incelemiş ve sonra kınayan dik duruşuyla eleştirmişti.

Üzerinde gezinen meraklı bakışları umursamayan Jade, tam kapıya yaklaştığında, "Ekselansları." diyen Csandra'nın ürkek sesi kızı yolundan alıkoydu. Jade bakışlarını yanına gelen heyecanlı hizmetliye çevirdi. Kız leydisini şaşkın bir hızla inceleyerek baktı, "Efendim nereye gidiyorsunuz?" diye biraz çekinerek sordu.

"At bineceğim Csandra, bir sorun mu var?"

Kızın yüzünün rengi beyazladı. Gözleri irileşerek pantolonuna ve bacaklarının arasındaki o malum yere kaydı. Sonra hızlı bir haç çıkardı. Soluksuz halde, "Leydim, siz hiç odanızdan çıkmadığınız için çiftlikte çalışanlar sizi tanımıyor, size karşı bir kabalık edebilirler. Hem bu kıyafetle olunca gençler sizi..." durup bir an utançla dudağının kıyısını dişledi.

"Bana sarkıntılık mı ederler?"

"Tanrı bizi korusun, Ekselansları size bunu yapan adamın kafasını koparır. Onlar sizi tanımıyor ama güzelliğiniz akıllarını başlarından alabilir."

Jade üzerindeki kıyafetlerle ne güzel ne de eşsiz duruyordu ama kızın bu düşüncesine gülümsedi ve bu kız çantasındaki siyah tayt ve mini şortunu görse, herhalde şak diye oracığa bayılırdı.

Jade milletin durup onu merakla izleyen gözlerini yok sayarak, genç kıza biraz yaklaştı. Biraz meraklı, biraz iradesizce, "Baksana Csandra, Ekselansları çok mu sert biri?" diye soruverdi.

Kız başını kaldırdı ve ne diyeceğini bilemez halde ağzı bir karış açık bir süre bekledi, sonra ağzını açık unuttuğunu fark edince derhal otoriter bir tavırla çenesini yükseltip gururla göğsünü gerdi. Sanki ona efendisini değil de İngiltere Kralını sormuştu. "Elbette ki hayır Leydim, o bizim sahip olup olabileceğimiz en iyi efendilerden biridir. Tanrı Ekselanslarını korusun."

Bu sözler üzerine hepsi haç çıkardı.

"Gerçekten mi?" dedi Jade burnunu kıvırarak. "O ukala ve kibirli piçin teki!" Kızın yüzüne tokat atmışçasına renginin çekilmesini sağlayıp kapıya yönelirken, içinden ona yine milyonlarca küfür etti.

"Oh Leydim, bunu birinin yanında sakın söylemeyin, size olan saygıları başlamadan bitmesin. Bu çiftlikte Ekselanslarına kimse laf ettirmez."

"Ya, demek o zalim efendilerini bu kadar çok seviyorlar, harika. Demek ki burada yaşayan insanlar mazoşist..."

Hizmetçi söylediği sözü "Ma- mi-mazo..." diye tekrar etmeye çalışırken Jade o uyuz adamın nesini sevecen bulduklarına şaşarak homurdandı. Kıza dönüp "Ahırlar nerede?" diye sorduğunda, çoktan dışarı çıkmışlardı.

Etrafta ağaç polenleri dolanıyor, atların kişnemeleri, horozların ötüşleri, çocukların çığlıkları ve avluda dolaşan insanların konuşma sesleri duyuluyordu. Herkes kendi halinde bir şeyin peşindeydi. Tanrım, günlerdir kendini tecrit ederek ne halt ettiğini sanıyordu! Derin bir nefes alarak yüzünü masmavi gökyüzüne kaldırıp, temiz havayı içine soludu ve soluduğu kokuyla öksürerek, "Lanet olsun, tezek mi kokuyor burası?" diye inledi.

Kız kıkırdadı. "Evet Leydim, arka tarlayı ekmek için ahırdan tezek taşıyorlar. Burası bir çiftlik..."

"Atlar?" dedi Jade heyecanla.

"Şu taraftalar Leydim..." Csandra yapmaması gereken bir şeyi yaptı. Sesini gür çıkararak "Kontesim, siz merak etmeyin, hayvanlarımız gayet uysaldır." diye neredeyse haykırdı.

Tüm sesler bir anda sustu ve herkesin dikkati onlara kaydı. Jade kıza deli deli baktı. "Kulaklarım sağır değil Csandra."

Csandra işlerini bırakıp onlara bakan işçileri görünce gururla yürünü kaldırıp, "Özür dilerim Leydim..." diye yine bağırdı. "Bir an sesimin gür çıktığını idrak edemedim."

Kızın hâlâ bağırmasıyla kafasını sallayan Jade, ona şaşkınca bakan işçilerin arasından ahırların olduğu tarafa yöneldi. Yakınına gelene dek hayli fazla yürüdü. Hava dönüşte epey rüzgârlı olacaktı belli ki, ancak o zaten bu gezintisinde kendini sıcak tutacak şekilde dikkatli giyinmişti. Ne kadar yol gitmek istediğini kafasında hesapladı ve odasının camından gözüken ormana doğru olan kolay yoldan gitmeye karar verdi. Yanına en azından su almalıydı. Ama suyu koyacak matarası bile yoktu.

Ahıra girdiğinde önce bir sıcaklık ardından taze at kokusu burnunu yaladı. Ve gördüğü şeye inanamayarak gözlerini açıp kapattı. Bu nasıl olurdu? Jade gördüğüne inanamıyor, bir daha bakıyor ve bir daha bakıyordu ama hayır, bu gördüğü şey tam da oydu. Kız adımlarını hızlandırıp koşar adım yaklaşarak "Lili..." dedi heyecanla. Nefesini tuttu. Elini ağzına kapatıp çığlık çığlığa atmak istediği kahkahalarının önünü kesmeye çalıştı. Yanaklarından süzülen bir damla gözyaşı hasretin içinden çıkan bir çıngısıydı. Şu hali pırlanta madeni bulmuş sarraf sevincindeydi.

At da özlediği sahibini gördüğünde toynaklarını kaldırıp kişnerken, Jade dolmuş gözleriyle kızının yelelerini okşamak için ayakuçlarında doğrulmuştu. "Kızım, sen ne zaman geldin? Oh Lili, ben seni çok özledim."

"Henüz dün geldi efendim, çok uysal bir at, bizi hiç zorlamadı." dedi yanındaki genç seyis şapkasını eline alıp önünde birleştirerek. Jade gözlerindeki yaşı geriye itmek için kirpiklerini kırpıştırırken, burnunu çekti. Bakışlarını yüzünü ilk defa gördüğü genç seyise çevirdi.

"Benim neden haberim yok?" Hoş sanki odasından çıktığı vardı da biri ona bunu söyleyebilecekti!

"Ekselansları bunu size söylememizi yasakladı Leydim."

Bu sözle Jade dişlerini sıktı. Piç kurusu, demek buna da karışmıştı Kesin ailesi yollamıştı atını ve o da gaddarca saklamıştı. "Nasıl, sağlığı yerinde mi?"

"Evet, uzun bir yol çekmiş ama keyfi de sağlığı da gayet yerinde O çok uysal bir at."

"Uysaldır kızım." dedi Jade atını severken. "Atımı hazırlamama yardımcı olur musunuz Bay...?"

"Hagnis..." dedi adam korkuyla atılarak, şapkasını kıvırdı utangaçça. "Efendim, Ekselanslarının haberi var mı?"

"Ekselanslarının canı ce..." ve birden durup kendini toparlayarak adama döndü, ona şaşkınca bakan seyise gülümseyerek taktik değiştirdi. "Bana ata bineceğimi o söyledi, yoksa atımın geldiğini nereden bilecektim, öyle ya!"

Zeki bir hamleyle adamı ikna etmeye çalıştı. Adam önce gözlerini kuşkuyla kısmış da, kadının yüzündeki emin ifadeyle yelkenlerini sura indirdi. Sonra leydisinin üzerine utangaç bir bakış atıp "Peki üzerinizi değiştirmeyecek misiniz efendim?" diye sordu gözlerine bakmadan.

Jade onun bu tavrını umursamadan, "Hayır, üzerim gayet uygun" diyerek atının yularını çözmek için hamle yaptı. Atı hazırlandığında Jade gizli tutkusunun önünde durdu ve bir sevgiliye bakıyormuş gibi heyecanla tüyleri ürperdi. Türünün en iyisi olan atı, onun tutkularını şahlandırıyordu. Şu ana kadar hayran olduğu ve bir atta istediği tüm özelliklere sahipti onun uysal kızı. Hız. Kıvraklık. İtaat. Zekâ. Çevik hamleler ve sadakat. Seyis atının yularını tuttuğunda, kanı heyecandan coştu ve deri eldivenlerini sabırsızca giydi.

Atlara olan bu gizli tutkusu abisi Nathen'den geliyordu, yine kalbi acıdı ve burnu sızladı. Biricik abisi onu bu soysuz adama nasıl emanet ederdi? Ona kızgındı ama bu özlemesini önlemiyordu. Kemiklerini sızlatan bir arzuyla atına bindi. Aklına kocası geldi, dudaklarında kendiliğinden beliren küçümseme ifadesi elinde değildi. Atını mahmuzladı

ve atı günlerin özlemine yenilmişçesine ahırlardan çıktı. Kontes Jade ona şaşkınca bakan insanların arasından bir rüzgâr gibi süzülerek çiftliğin kapısından dışarı taştı. Atının kulağına eğilerek, "Hadi Lili, uçalım kızım!" dediğinde at da çoktan hızlanmıştı.

Özgürlük, hiç kimseye teslim etmeyeceği en büyük erdemiydi. Ne kadar saçları sırtını döverek yol gitti bilmiyordu, resmen atıyla bütünleşmiş, rüzgâr yüzünü okşadıkça heyecanı kamçılanmış, bu çiftlikten, onu aşağılayan ve hâlâ hakkında ne yapmaya çalıştığını bilmediği adamdan uzaklaşma fikrinin büyüsüne kapılmıştı. Gürül gürül akan bir nehir gibi aştı yolları, ta ki o sese kadar.

"Lanet olsun Jade, dur artık!"

Jade huzurunun içine eden adamın kükremesiyle gözlerini kırpıştırdı ve çaresizce aklına mukayyet olmaya çalıştı. Olmuyordu. Bu adam gökten yağan ateş topu gibi ne ara ardına düşmüştü?

Onun sakin, stres atıcı at binme seansı, kocasıyla at gezisine dönüşemezdi, bu haksızlıktı. Onu duyumsamazlığa vurmak ve atını daha da hızlandırmak için seçenekleri düşündü ama bu deliliğe adamın sert cevap vereceğini bildiğinden hepsini unuttu. Ama geri adım da atmadı.

Onun "Dur!" ikazına aldırmadan atını hızlandırırken, nefret dolu bir nefes verdi. Ağaçları geri bıraktığı alandan geçene dek düşük hızda seyrederek, usta manevralarla ilerledi ve kocası ona uyum sağlayınca sinsi bir gülüşle atının karnını dürttü. Bu özgürlüğün hakkını vermeliydi. En azından kocası bu gezintiyi yasakladığını söyleyene kadar onu duymamalıydı.

"Lanet olsun Jade, sabrımla yarışma!" diye tısladı adam, hızlanmasıyla ilgili herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermemeye gayret etti.

Kocası hemen yanında onunla tek adım gibi biniyordu ata, bu adam bu kadar usta mıydı at konusunda? Oysa abisi bile hızlandığında bazen ona ayak uyduramazdı. Tek kaşını kaldırdı ve ona soğuk bir bakış attı.

"Güzel atmış."

Her ne kadar görmemeye çalışsa da kocasının o atla bütünleşen hali ve üzerindeki maskülen mükemmelliği yakıcıydı. Bu adamın cazibesi ölümcüldü. İnsanın içini donduran soğuk bakışları, gecenin

karanlığını rehin eden ve tepesinde hoyratça dalgalanan saçları, her an birinin boğazını sıkacakmış gibi hiddetli duran çatık kaşlarıyla kızın arzularını ayaklandırıyordu, Uyuzlar Prensi.

"Eğer o attan düşüp boynunu kırmazsan, aşağıya indiğinde benimle güreşmek zorunda bile kalsan seni pataklayacağım Jade." Sesi sonlara doğru müstehcen bir fısıltıya dönüştü.

"Kaçmamdan mı korkuyorsunuz Ekselansları? Neden peşime düştünüz ki?"

"Buna cesaret edemeyeceğini biliyorum zaten..." dedi adam üzerindekilere çapkın bir bakış atarak. "Yanında yiyecek bohçası bile yok."

"Suratsız kâhyandan istesem bile vermezdi bana. Onlar bana saygı duymuyor, nedense!"

"Onunla tanıştırmayı unuttum seni, değil mi?" dedi adam lakayt bir sesle.

"Canın cehenneme Conroy." dedi Jade atını ondan uzaklara sürme isteğiyle öne geçerek.

Adamın keyifli kahkahası kulağında dalgalanırken, birden küfrederek böğürmesi tüylerini diken diken etti.

"Lanet olsun dur düşeceksin! Orası..."

Ve adamın nefesini tutması altında, kız engele atıldı. Atının bacakları bükülerek büyük ağaç yığının üzerinden uçuşa geçti. Conroy bu sahneyi ömründen ömür giderek izlerken kızın atının toynakları yeri dövdüğünde, adamın kesilen nefesi okkalı bir küfürle göğe yükseldi.

"Lanet olasıca cadı, saçlarını yolduğumda bu kadar keyif alabilecek misin?" diye arkasından bağırdı. Hızlanarak o da aynı yığının üzerinden atlayıp ona yetişti.

"Ekselansları, ben bir leydiyim unutmayın... Saygınızı korumalısınız."

"Sen bir şeytansın ve kocan olarak sana durmanı emrediyorum."

"Durmak mı? Lanet herif, senden kurtuluncaya kadar durmaktan men ettim kendimi."

"O zaman mezara kadar yolun var Jade, benden kurtulduğunda gireceğin tek yer orası."

Adamın gözleri karısının üzerinde dolaşırken, tutku ateşten bir kırbaç gibi teninde şaklıyordu. Jade aldırmadı, kalçalarını hafifçe kaldırdı. Adamın gözleri o seksi kalçalara kaydı, rahatsız bedeni ateşlenince, "Bu lanet şeyleri bir daha giyme!" dedi gözlerini onun atın üzerinde zıplayan memelerine odaklayarak.

Ona yan bakış atan Jade'nin ensesi beklentiyle ürperdi. Kocasının aç bakışları üzerinde dolaşıyordu ama buna tepki vermek yerine kendini toparladı.

"Ne diye peşimden geldin?"

"Boynunu kırmana engel olmaya..."

"O görev sana aitti unuttum ama atımın kırmasını yeğlerim, en azından sevdiğim bir şekilde ölürüm."

"Nereye gidiyoruz?" dedi adam uzun yola bakarak.

Kaşlarını çatarak sert olmaya gayret etti. "Senden uzağa gidecektim ama artık bu pek mümkün değil gibi..."

Conroy karısının kendini beğenmiş gözlerini oyup çıkarma isteğiyle kıvrandı. "Burada kibar olmaya çalışıyorum kahrolası, ama sen işleri zorlaştırıyorsun."

"Senden nezaket bekleyen kim taş kafalı?" Kocasının bakışları zıplayan göğüslerine kayınca, kızın ağzı kupkuru olmuştu ama nefesini zapt etti. Atları öncekine oranla biraz yavaşladı. Conroy'un hain gözleri gözlerine çıktı, onun bedeninin tepkisini biliyormuş gibi hain dudakları kıvrılmıştı. Kız nefessiz kaldı. Kocasının gülümsemesi resmen alay ediyordu ve her türlü duygu, doğru noktaya basıyordu. Ya da yanlış noktaya...

Lanet olsun böyle zamanlarda ondan etkilenmesi değil nefret etmesi gerekiyordu. Derhal gururunu okşadı ve ona acıyan gözlerle baktı. "Git kendine bir kadın bul Conroy, yoksa yakında düz duvara tırmanacaksın. Ve iğrenç gözlerini şeyimden çek!"

Atının böğrünü mahmuzladı ve öne geçti. Adamın önce şaşkın sonra keyifli gülüşü genişleyerek taştı.

O önde kocası arkada güneş batımına doğru atlarını dörtnala uçurdular. Ağaçlarla, engebelerle savaştılar ve sonunda en yüksek hızlarına

ulaştılar. Tarlalara açıldı ve çiftlik çok gerilerinde kalırken, bir serap gibi uzaklarda ışıldayan gün batımına doğru salındı. Güneş bir kral gibi savaşıyordu karanlığın üzerinde, birkaç dakikalığına da olsa zaferini ilan edeceği belliydi. Atın toynakları altında ezilen taşları, yüzüne vuran güneşin son demleri, soğuk rüzgârın burun deliklerinden girişi, canlı mavinin üzerine bir tente gibi gerilişi, yeşil ve sarı renkli ağaçları hızlı hızlı geçişi, hepsi bir araya gelip harmanlanarak ruhuna tazelik senfonisi gibi yayılıyordu.

Kısa bir süreliğine de olsa özgürdü. Ve kocasının yanına geldiğini, elinde sımsıkı tuttuğu yularını kavrayıp atının idaresini istediğini anladığında, artık çok geçti. Conroy atını yavaşlatırken, karısının atı da yavaşlamak durumunda kaldı. Az sonra ağaçlık alana gelmeden küçük bir akarsuyun yanında mola vermek için durdular.

"Bu kadar yeter, birazdan bacakların yürüyemeyecek kadar işlevsiz olacak."

Jade kocasına cevap vermek için başını kaldırdı fakat onun gözlerinde gördüğü o garip, daha önce hiç tanık olmadığı gururlu bakışı görünce, ne tepki vereceğini kestiremediğinden sebep itaat etti ve atı durunca usulca eyerin üzerinden kayıp yere atladı. Kocası atları bir ağaca bağlarken, çiçeklerin etrafından yürüyerek bacaklarını esnetti.

Güneşin batmasına yakın etraftaki hayvan sesleri kalabalıklaşmaya başlardı. Bunun keyfini çıkarmalıydı. Hem artık güvende olduğuna göre, "Yanında yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu Conroy karısına yaklaşırken.

Kız onu umursamadan, bir leydiye yakışmayacak şekilde yere oturdu ve bacaklarını kendine çekerek kollarını dizlerine sarıp, yalnız bir insan duruşuyla güneşin batışını izlemeye koyuldu.

Onun bu mahzun duruşu adamın içinde bir yerlere dokunsa da, bu uzun sürmedi. Conroy bu ufak yılana hayatının dersini vermeye çalışırken, ondan her gün yeni bir şey öğrenerek afallamaktan sıkılmıştı. Dahası aklını karıştırması da artık hiç hoşuna gitmiyordu. Geceleri uykularını çalıyor, gündüzleri kafasını yoruyordu. Ondan uzak durması, onu düşünmesini engellemiyordu. Bu kadın onun tüm arzularını ateşe veriyordu.

Amacına ulaşana kadar suyuna gitmeye niyetlenmişti ama amacının yolundan çıktığını idrak edemedi! Sessizce karısının yanına oturdu, usul bir rüzgâr saçlarının kokusunu ve hafif ter kokusunu genzine taşıdı, bedeninin sıcaklığını teninde hissedince gerildi.

Jade gün batımını huzurla izledi, Conroy karısının bu eşsiz görüntüsünün keyfini sürdü, hangisi daha fazla keyif aldı bilinmez ama bunun saçma bir ayinle ilgili olduğunu düşünen ilk kişi Conroy olunca, huysuzca çıkışması uzun sürmedi.

Jade onun azarlamasını beklerken, adam yanındaki varlığını ona belli dahi etmemişti, hakkını vermeliydi. Tek kelime etmemişti. İsteyince centilmen bir öküz kadar sessiz olabiliyordu. Ama bakışları bedeninin her hareketini takip ediyordu. Jade onun birkaç yarı kaçamak bakışını yakalamıştı, işte bu kızın da kalbinin ritmini değiştiriyordu.

Conroy gökyüzüne baktı. Karanlığın basmasına çok yoktu. Aslında bu koşudan ve çatışmalı laf düellosundan sonra iyi bir seksle, bir damla adrenalin iyi giderdi. Fakat bu cadı değil onunla sevişmek, savaşmaya bile niyetlenmezdi.

Önce onu kışkırtmayı düşündü fakat sonra vazgeçti. Ama şimdi bunun başka bir yolunu bulmuştu, Jade ona geldiğinde tüm gardını indirmiş olacaktı ve istediğini elde ettiğinde pişman olan kendisi değil, kesinlikle o olacaktı.

Conroy karısının atını getirdi, binmesi için hamle yaptığında Jade ondan kaçarak, "Kendim yapabiliyorum, ellerini benden uzak tut." diye kabaca uyardı.

Adam dişlerini sıkarak ata binmeye çalışan karısını ince belinden yakalayıp, tek hamlede üzerine yerleştirirken, ona tepesinden bakan kıza "Sana istediğim zaman dokunurum, istediğim yerde." diye gözdağı verdi. Kendi atına bir çabuk atladı. Atının yularını çekiştirerek karısına baktığında, Jade atını çevirdi ve kalçasını kaldırdı. Adamın dikkatini dağıtırken bir teklifte bulundu.

"Gün batıyor, hava iyice kararmadan önce kim çiftliğe varacak bakalım?"

Kız atını şahlandırırken kocasının yüzünden şaşkınlık okunuyordu. "Yarışmak mı istiyorsun?"

"Hayır, seni ahırlarda karşılamayı planlıyorum."

Jade kocasının azarlamasını beklerken o başını geriye atarak uzun ve sert bir şekilde kahkaha attı. Sesi en son dinlediği Yunanlı bir sanatçının en seksi şarkısı gibi keyifli geliyordu. Ve birden ateşlenen gözleri buz keserek, dudakları gerildi, dişleri sıklaşarak ona sert bir yumruk kadar ağır tehdidini savurdu.

"Eğer atını hızlandırırsan, daha yarı yola gelmeden seni üzerinden alırım ve başından beri ertelediğim cezayı veririm. Bir süre poponun üzerine oturamazsın Jade!"

İyice saf numarasına başlayan Jade, "Beni dövmekle mi tehdit ediyorsun?" dedi şaşkınca adama bakarak. Öfkelenmişti.

Onun mavi gözlerindeki masum pırıltılarla aklı karışan adam, bu imayı bilerek yanlış anladığına kanaat getirdi. O kadar masum olamazdı, hele düğün gecelerinde başkasıyla öpüştüğü söz konusuysa. O gece aklına gelince öfke damarlarında dalgalandı, hiddet bedeninde.

"Seni küçük yılan, dövülmekten hoşlandığını bilmiyordum! Benim amacımın başka olduğunu biliyorsun."

Kız gerçeği anladığında kızardı, kocasının gözlerinde gördüğü sert ışıklarla nefesini yuttu. Ciddiydi, lanet adam onunla oynamıyordu.

Conroy onun gerçeği idrak etmesiyle şeytani bir havada gülümsedi. Ve bu gülüş karısının atına verdiği emrin ardından yaptığı hızlı hamlesiyle yüzünden silindi.

"Lanet yılan..."

Kocası arkasından ona yetişmek için efor sarf ederken, kızın teni heyecanla karıncalandı ve damarlarındaki kan bu meydan okuyuşla ısınarak hareketlendi. Batan güneş ve yanındaki öfkeli adamla yarış hâlinde evlerine doğru uçar gibi yol aldı.

Bir Jade öne geçiyor keyifle kıkırdıyor, bir Conroy öne atılıp öfkeyle kükrüyordu. Yine kocasının önüne geçtiği anda, kızın bir profesyonel gibi ata bindiğini, birçok erkeğin taklit edemeyeceği bir zarafetle başa çıktığını kabul etmekten nefret etmişti Conroy. Bir kız atı

bu kadar iyi nasıl binebilirdi? Aklına gelen isim artık onun nefretinin en baş sahibiydi. Nathen, lanet aptal, adi piç, kız kardeşine neler öğretmişti böyle? Bir araya geldiklerinde bunu ona ödetmeye yemin etti.

Hayatı boyunca birçok erkekle yarışmış ama onu yenemeyen erkeklerin değerli kibri ve annesinin disiplini yüzünden, hep geri adım atan kişi kendisi olmuştu ama bu sefer farklıydı, asla geri adım atmayacaktı.

Kız çelimsiz duran atının eşsiz gücüne saygı duyarken, adam küfürler ederek ardından geliyor, durduk yere kızın salınan azaları onun bacaklarının arasındaki sertliği rahatsızlığa çeviriyordu. Onu ayaküstü azdırdığı için de kızıyor, kıza baştan çıkarıcı sözler yerine küfürler ediyordu.

Baskın bir yarışçı idamesinde, amacına yoğunlaşmış, atının kontrolüne tamamen hâkimdi Jade.

Kocası kadar onu zorlayan başka birini daha tanımamıştı şu ana kadar, aslında bu yarışı kesin kocası kazanacaktı. Biliyordu. Ama Jade de yıllar boyunca en iyi binicilerle bile yarışmış, atının her hareketini eski bir sevgili kadar iyi tanır hale gelmişti. Kocasının hızına ve uyarılarına rağmen engellerin arasından makaslar yaparak -canını hiçe sayarak, sırf onu alt etmek için- geçiyordu.

Conroy bu deli kadınla savaşırken telaş ve korku onu ateşleyip idareyi devralmaya zorluyor, hız sınırını ve yeteneğini zorlayarak sonunda liderliği ele geçirmiş halde sıkıca elindeki yularını tutuyordu.

Nihayet kendi topraklarına vardıklarında, Conroy artık tutamadığı öfkesini kızın üstüne püskürmek için dişlerini sıkıyordu. Onlara şaşkınca bakan ahalinin önünde atının dizginlerini, onların gelişini gören seyisine fırlattı. Karısının nefes nefese kalmış atına yaklaştı ve kızarmış yüzüne, soluk soluğa haline aldırmadan onu belinden kabaca tutarak aşağıya çekti.

Ter içinde kalan Jade ağzında donan çığlığını yutmaya çalışarak, kocasına şaşkınca baktı. Ve baktığı gibi bunun bir hata olduğunu anlayarak yutkundu. Adam sanki az sonra etrafa ateş püskürtecek bir ejderha kadar hiddetli duruyordu. Onu yenememişti, bu öfkesi nedendi ki? Yarışı o kazanmıştı işte, kızmasına ne gerek vardı?

Kocasının kasılmış elleri arasında duraklarken, onun cevabını bekliyor ve iğneleyici sözlerine kendini hazırlıyordu. Ama dişlerini gıcırdatan adam konuşmadı. Karısının dirseğinden tuttu, sürüklercesine taşlı yoldan açık alana doğru çekiştirdi. Teri hâlâ üzerinde titreştiği için bedeni serinlikle temas ettiği an, tüm tüyleri diken diken olmuştu. Yoksa bunun sebebi adamın bedeninden kendi bedenine yayılan öfkeden mi kaynaklanıyordu?

Kocasının konuşmadan onu sürüklemesine uyum sağlarken, onlara merakla ve şaşkınlıkla bakan herkes, Ekselanslarının yüzündeki o derin öfkeden etkilenerek bir bir ortadan toz oluyordu. Bu adam milleti bu kadar korkuttuysa, kesin kötü biri olmalı diye düşünmeden edemedi kız. Evin içine girdiklerinde, kocasının onu odasına sürüklemesini beklemişti ama adam onun şaşkınlığından yararlanarak merdiven altındaki hole çekiştirip, bir odanın içine köstekledi.

"Bak, izinsiz dışarı çıktığımı ve sana kafa tuttuğumu biliyorum ama..."

Ve sözleri kocasının ışık hızıyla üzerine uçması ve boynunu kırarcasına dudaklarını dudaklarına mühürlemesiyle yarıda kaldı. Adam kızı kaba bir tutumla kollarına alıp kalçalarından acıtasıya bir sertlikle kavrayarak kendine çekmiş ve asi dudaklarını sömürmeye başlamıştı.

Jade ilk şaşkınlığını üzerinden atınca ellerini adamın geniş omuzlarına koyup ittirmek istedi, hâlâ üzerindeki terden dolayı teni sıcaktı. Conroy geri çekilmek yerine kızın ayaklarını yerden keserek sırtını sert bir şekilde duvara yasladı. Jade acı içinde inlerken, duvarla kocasının arasına sıkışınca nefessiz kaldı. İnatla dudaklarını yalayan dili ağzını açmaya zorluyordu.

Şaşkınlaştı. Conroy kalçasını çimdikleyince acıyla bir tepki verip çığlık atmak için dudaklarını araladı ve adam istediğini almanın galibiyetiyle, zaferini kutlarcasına dilini kuytularına savurdu. Kızın tüm direnci, itişleri, kızışları, hata öfkesi suya değen sabun misali söndü. En son hatırladığı elleriyle savaşması ve kocasının ensesine doğru yola çıkan parmaklarının ona ihanet etmesine kızmasıydı.

Bedeni ona ihanet ediyordu, bu savaşı daha en başından kaybettiğini bile bile savaşmak, yaralanmaktan ve hayal kırıklığından ileri götürmeyecekti. En büyük savunmasına kocaman bir darbe verirken,

kocasının kollarında kendinden geçti. Dilleri birbirine dolanırken, bedenleri bütünlemesine ve iç içe geçmeye hazır halde birbirine yaslandı.

Kızın kendinden geçtiğini belirten inlemesiyle, Conroy dudaklarını nefes nefese geri çekti. Onu bu kadın kadar yakıp tüketen başka bir varlık yoktu ama aynı anda öfkesini de tetikleyen başka bir canlı olamazdı. Ondan bir kez daha nefret etti. Onu öptüğü gibi mi öpmüştü aşığını? O adamın boynuna da böyle kollarını dolayıp, ateşli tepkiler vermiş miydi? Bedenini bedenine yaslayıp kalbini hızlandırmış, damarlarındaki kanı ateşlemiş miydi?

Kıskançlık habis bir yük olup oturdu içine. Ona olan nefreti aklına gelince sinirden kasılarak, kabaca kendinden uzağa savurmak için bir adım geriledi.

Ağzını tiksinircesine elinin tersiyle kabaca silerken, "Bir daha ata binmeyeceksin!" diye buyurdu.

Sersemlemiş halde kocasına bakan kız, bacakları titreyerek karşısında duruyordu. Az önce onu delicesine öpen adam gitmiş, öldürecek bir nefretle bakan deli bir koca gelmişti.

"Senden izin almayacağım." dedi Jade, kibirli burnunu havaya kaldırmasıyla adam dişlerini sıktı.

"Eğer seni bir daha o atın üzerinde görürsem, yemin ediyorum attan inmeden üzerine çullanırım ve bir daha ata yaklaşamayacak kadar utanç verici halleri hafızana kazırım."

"Sen..." dedi kız dişlerini sıkarak. Az önce zevkten parçalanan tüm hücreleri şimdi hiddetle birbirine kenetlenmişti. "Sen adi bir..."

"Ağzından çıkan her kelime seni bana getiriyor." dedi adam tehditle.

"Bana dokunmanı sana yasaklıyorum."

"Bunu nasıl yapacaksın, dikenden elbise mi giyeceksin?" diye tısladı.

"Giyerim." dedi kız asice.

"O elbiseyi parçalarım..." dedi adam ihtirasla.

"Kapıları kilitlerim." dedi kız gururla.

"Kırarım." dedi adam şiddetle.

"Çığlık atarak seni rezil ederim." diye nefes nefese soludu kız.

Tek kaşı kalkan adam, "Ağzını dudaklarımla kapatırım." dedi kendinden emince.

Onun her hamlesine karşı duruşu kızı öfkeden çıldırtınca, "Lanet olası herif, senden kaçmak için şeytanın bile altına yatarım." diye haykırdı.

Kızın üzerine tehditkâr bir adım atan adam, "O zaman şimdi altıma yatmalısın." diye tısladı. Ve kızı kolundan tutup kabaca kapıya savurdu. "Başka bir adamla bırak düşünmeyi, adının yan yana geldiğini görürsem, sana yapacaklarımı düşündüğün an intihar edersin Jade."

Ve kızın şaşkınca açılan ağzına bakıp, dolmuş gözlerine aldırmadan kapıyı suratına kapattı. Tabii kapatmadan evvel de "Bu kadar ucuz olma, seni yatağıma henüz almayı düşünmüyorum. Beni kızıştırma, git soğuk bir duş al." demeyi de ihmal etmemişti.

***

İyi ve kötünün karışımı kadınlarla, Fareli Köyün Kavalcısı gibi oynardı ama kötünün iyisi olan adamlarla bırak oynamayı, semtine selam vermezdi ama şimdi o kötü adamla aynı evin damını paylaşıyordu. Ne ironi!

Her girdiği ortamda onu baştan çıkarmaya çalışan illa bir adam olurdu. Soğuk bir farkındalık sinir uçlarını hafifçe dalgalandırdı. Güzel olan şu ki, erkekler onu etkilemiyordu. Onlar daha herhangi lanet olay hakkında tartışmaya başlamadan dahi uykusu geliyordu ama konu ne zaman kocası olsa, ne uykusu kalıyor ne de sabrı yerinde duruyordu. Gururla kaldırdığı çenesini gerdi Jade ve omuzlarını dikleştirerek doğruca ona baktı.

"Beni emretmişsiniz Lordum."

Conroy gözlerini devirerek kadının bedenine baktı. Her ne kadar sıradan olsa da bakışlar, içinde yeşeren ışıklar çok başkaydı. "Çiftliği hâlâ gezmediğini fark ettim."

"Fazla kalmayacağım bir yer sonuçta, görmesem de sıkıntı olmaz." dedi adama gerçek düşüncelerini ifşa ederek, sonra aslında merakla etrafa göz atmak istediğini ve hâlâ odadan dışarı çıkmakla, bunalıma girip yatmak arasında bocaladığını anlayınca dişlerini sıktı. Kendi tuhaf

düşünceleri karşısında irkilerek geri çekildi, neden kalmayacağı yeri merak ediyordu ki, nefesini tuttuğunun farkında değildi.

Adam düşünceli bir ifadeyle parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Gitmeni henüz düşünmüyorum."

"Sizin ne düşündüğünüz değil, kendi düşüncelerim beni ilgilendiriyor Ekselansları Conroy." dedi lafa hemen atlayarak.

"Gitmene izin verdiğimi de hatırlamıyorum."

"İzin almamı gerektirecek bir durum yok ortada."

"Eşler..." dedi Conroy kaşlarını kaldırarak, dişlerinin arasındaki sesi tehditle kısılmıştı. "Her şey için birbirinin fikrini sormalılar."

"Bu kanun eşler için geçerlidir Ekselansları. Buraya beni aramızdaki olmayan konuyu konuşmak için çağırmadınız herhalde?"

"Odanı çok beğendiğini bilmiyordum." dedi adam dilini ağzında çevirerek.

Ona yine fare demenin bir yolunu bulmuştu pislik. Kocasının eğlendiğini mi yoksa memnun mu olduğunu anlayamadı. Her iki şekilde de sinirlenmişti.

"Bu oyun ne zaman sona erecek?"

"Ben gayet ciddiyim Jade. Oyun oynayan sensin, sevgili eşim."

"Senin eşin değilim."

"İstediğim zaman olacaksın, fakat seni şimdi canım istemiyor."

Bu aşağılamaya neden kızdığını bilmiyordu kız, onu istemediğine mi kızmıştı, yoksa çekici gelmediğine mi, kafası karıştı. Adam sanki aklından geçenleri okurcasına tek kaşını kibirle kaldırdı. Eğer bu bir oyunsa, onunla oynuyorsa, bu oyunda kuralları Jade'den başkası koyamazdı!

O anda, adamın kazanmaya alışkın olduğunu düşündü. Rahattı ve kendine güveniyordu tabii, çünkü şu ana kadar Jade gibi dişli bir rakip tanımamıştı. Sanki tüm insanlar, onun dâhil olmayı kabul etmediği ve izlemekten zevk aldığı bir gösteri sahneliyorlardı ve Bay Conroy sürekli o rolün başrolünü oynuyordu. Bu oyunda başrol sadece Jade'ye ait olabilirdi, ona figüranlığı bile layık görmüyordu.

"Hakkımdaki planlarınız nedir Ekselansları?"

Adam kızın keskin sorusunu umursamadan masaya yaklaştı ve üzerindeki mektubu ondan beklenmeyen kibarlıkta karısına uzattı. "Yengen Maria sana mektup yollamış, merak ediyor olmalı. Belki cevap yazmalısın."

Heyecanla adamın elindeki mektuba baktı Jade, birkaç adımla mektubu alıp camın kenarına yürüdü. Açmadı, iç çekerek elindeki mektuba bakmaya devam etti.

"Okumayacak mısın?"

"Siz zaten okumuşsunuz!" dedi kız mektubun kırılmış mührüne bakarak. Gözlerine dolup gelen hasret pınarlarını geriye ittirdi. "Bari sizi ilgilendiren bir durum olmadığını anladınız mı?"

"Çok endişeliler." dedi arsız adam, okuduğunu saklama gereği bile duymuyordu. Ne sanıyordu, aşığından falan geldiğini mi? "Bence onlara cevap yazmalısın, iyi olduğunu ve bir süre daha gelemeyeceğini bildirmelisin. Belki on ay kadar sonra gidebilirsin yanlarına."

Belki! Kız söyledikleriyle nefessiz kaldı! Ne demek on ay, ne demek belki! Derhal atağa geçmesi gerekiyordu. Fakat savunması bu adamın canını sıkacaktı, o da bir yere varamayacaktı. Koltuğa oturdu, bacak bacak üstüne attı ve hissetmediği rahat bir arkadaşlık havasıyla sırtını yasladı.

Kızın bu vurdumduymaz tavrıyla Conroy kaşlarını kaldırdı, garip halinden işkillenerek bakakaldı. Kadınlar bacak bacak üstüne atmazdı, leydiler ise asla, üstelik bunu erkekler bile karşısında -neredeyse- yapmazdı.

"Benimle ne yapacaksınız? Size eş olmayacağım, çocuğunuzu doğurmayacağım, hayatınızda kalmayacağım." Mesafe yine siz olunca, adam başını kaldırdı. Şaşkınlık ifadesi kızın sinirini yumuşatmıştı. "Kadınınız olmayacağım Ekselansları."

"Her kadınla âşık olduğum için seks yapmıyorum tatlım, bu konuda rahat ol."

Bir an dişlerini sıkıp yanağındaki kızarmanın geçmesini bekleyen Jade, karşısındaki sehpaya bakarken sakin bir şekilde gülümsedi.

"Satranç oynuyorsunuz." Kaliteli maun cilalı masanın üzerindeki ustaca oyulmuş şah ve veziri işaret etti. İşlenmiş fildişi ve abanoz parçalar zarif detaylar barındırıyor ve bir adama yakışmayacak incelikle, zihinsel meydan okuyuşlara mahal veriyordu. Parmaklarını satranç tahtasının üzerinde gezdirdi ve tek bir hamleyle tüm oyununu yerle bir etti. Yüzündeki meydan okuma, adamın sert bakışlarına kafa tutan asiliği, onun hayatını parçalamakla tehdit eden bakışı karşısında, sinmeyi kabul etmiyordu.

Onun tüm hayatını böyle mahvedeceğini vurgulayan kıza, sabırla konuştuğunda boğuk sesi kızın sahip olduğunu fark etmediği karanlık bölgelere ulaşmıştı.

"Ben bozulan oyunların üzerine oyun kurmayı severim sevgilim ve oyunu canım ne zaman isterse sadece ben bitiririm." Eğilip yerdeki şahı ve matı alarak tekrar yerine koydu.

"Ben de tekrar ve tekrar bozmakta ustayım, yoksa bu yaşıma kadar nasıl bekâr kalırdım?" dedi kız elinin ucuyla matı şahın üstüne devirerek. Gözleri meydan okuyordu.

Conroy'un gözleri koyulaştı.

Hiçbir kadının, bu adamın gerçek yüzüyle anlaşabilmesinin imkânı yoktu. Aydınlıkla karanlık arasındaki denge, korku ve cesaret arasındaki bocalama, bir kadını mantığın sınırlarından atlaması için kışkırtmaya yeterdi. Tutsak olmaktansa düşmenin ne kadar acılı olacağını önemsemedi.

Adam sonunda oyunlarla bir yere varamayacağını anlayınca direk konuya dalarak, "Sizinle bir anlaşma yapalım." dedi kızın dikkatini dudaklarına çekerek. Ve Jade odaklanmış halde ona bakarken birden nefes alıp vermeyi bıraktı. Çünkü adam, " Seni ziyaret etmeme izin vereceksin." diye kibarca buyurmuştu.

"Avucunu yalayacaksın." dedi kız dişlerinin arasından.

Kızın kibri bunaltıcı ve deli gibi seksiydi. Kahretsin, onunla çatışmak eğlenceli olurdu. "Karanlık odalar, tehlikelerle doludur Leydim." Adamın imalarla süslü kısık gülüşü odanın içinde dolaştı ve bacaklarının arasına çarpıverdi.

"Öyle olduklarına emin olun Ekselansları, biri gırtlağınıza çöke-bilir." dedi kız nefretle.

Zihni bağımsız kalsa bile bedeninin fiziksel tepkisinin farkındaydı. Bu adam ona ne yapıyordu, sadece konuşarak duyularını, arzularını nasıl ayaklandırıyordu? O gece ona yaptıkları aklına gelince nefesi sıklaştı.

Adamın karanlık gülüşü inceden bir tehdit gibi yüzüne yayıldı. "Büyüleyici bir kadınsın ve erkeğini her an kışkırtılmaya hazırsın. Asi bir tay gibi sahibin tarafından mahmuzlanmaya mahkûmsun... Jade..."

Adamın dili, adını ağzında çevirip ona bambaşka bir anlam katmıştı. Kızın karnında bir ağrı ve kasılma başladı. Birçok erkek kadınları alçaltmak, baştan çıkarmak üzere romantizm ve samimiyet kullanırdı. Ama bu adam onun dengesini bozarak, öfkesini kazanarak, saygı ve kontrolü, şehvetle bir araya getirerek aklını karıştırmaktan ileri gitmiyordu. Şiddeti ve arzuyu aynı adama duyduğuna inanamıyordu. Bir insanı boğmak isterken nasıl öpmek isterdi ki? Belki de annesi haklıydı, babası severken kesin onu beşikten düşürmüş, kimse görmeden de yerine koyup çatlak tahtalarını saklamıştı.

Uzun ve sancılı bir şekilde iç çekerek, "Ekselansları..." diye söze başladı.

Aralarında tuhaf bir gerginlik oluştu. Adam öne eğildi, emrivaki bir halde, "Adımı..." diye diretti yavaşça. "Söyle."

Onun koyulaşan kışkırtıcı bakışlarından nefesi daralan kız, gözlerini kırpıştırdı. Vücudunu bir sıcaklık kaplamıştı ve bu sıcaklık cildini kaşındırıyordu. Kalbi kaburgalarının arasına sıkışırken, ateşler içindeki kanı hareketlendi, sonra duruldu.

"Ben senin kocanım."

"Ekselansları, konu..."

"Adımı söyle Jade!"

"Conroy lütfen..."

Bütün bu tuhaf sohbeti geçiştirmek için ağzını açmak istemedi ama kendini onun emrine karşılık verirken bulunca afalladı. Adamın adı dudaklarının arasından çıkıverdi ve bu hareketi için kendine lanet

etti. Yüzünde tatmin ve daha derin bir şeyler parıldadı ama yalnızca onaylayarak başını salladı. "Teşekkür ederim karım."

Onun ağzından dökülen *'karım'* sözcüğüyle kız soluksuz kalarak sendeledi ve yeniden konuya odaklanmaya çalıştı ama ne mümkündü.

"Şimdi ko-konuya devam etmeyi isterim."

"Konu?" Yeniden kısa bir gülüşle gerildi hain dudakları. "Seninle neden evlendiğimi biliyorsun."

Acıyan yarasını yok sayarak, gergin bir biçimde gülümsemeye çalıştı kız, gururla dikleştirdi omuzlarını. "Ben de tam bu konu hakkında konuşacaktım."

Conroy kaşlarını çattı ve biraz daha yaklaşarak eğildi. "Dinliyorum."

Onun kokusu, bakışlarıyla içinde acıyan yarası şimdi ufak bir zedelenme evresine dönüşmüştü. Karısının keyfini kaçırmakla neden bu kadar ilgiliydi? Ayaklandı, kızın şaşkın bakışları altında karşısındaki koltuğa oturdu. Uzandı, kızın şaşkın yüzüne düşen siyah bir perçemi parmağının ucuyla geriye havalandırdı. Yüzündeki sert hatlar şefkatle yumuşamıştı.

Kızın şaşkın ifadesi boş bir tuvale döndü. Kocasının üzerine istediği resmi çizeceği bir tuval...

Adamın gözlerinde beliren karanlık, menekşe gözlerindeki tüm aydınlığı yuttu. Gördüğü katıksız ve hiddetli acı karşısında kızın nefesi kesildi ama o duygular, bir o kadar da hızlı şekilde adamın yüzünden kayboldu. "Sana bir teklifim var."

"Ne-nedir?" diye kekeledi kız.

"Bir tür birleşme."

Kızın ağzından salınan soluk balonun içinden sızan gaz gibi birden boşalmıştı. Titremesini dindirmek isteyen Jade geriye yaslandı, kollarını göğsünün altında birleştirdi ve cevap vermedi.

Kontrolü ve sabrı karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Senden bir bebek istiyorum."

Bu kadar açık konuşmasını beklemeyerek sessiz kaldı. Yorum için bir süre daha bekledi. Hafifçe öne doğru eğildi. Şimdi ikisi de bir nefes

mesafesinde duruyordu, üstelik söyleyeceği kelimelere dikkat kesildiğinden kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Ben çocuk istemiyorum." Tek seferde... Sonunda... "Başkasından yapmanıza izin veriyorum Ekselansları, istediğinizi ayartabilirsiniz."

Adamın gözlerinde vahşi bir yıldırım çakarken, çenesi kasıldı. "Ben karımdan istiyorum, meşru yollardan olacak, adımı ve soyadımı alacak çocuk..."

"*Çocuk*. Daha onu kabullenmezken neden sahip olmayı planlıyorsunuz ki?"

"Sana olan aşkımdan ölüp bittiğimden evlenmedim seninle, sebep belliydi."

"Ben damızlık inek değilim, ya da yumurtlamaya yatmış tavuk." Son kalan gururunu ona yem etmeyecekti. Aklından bir dolu olasılık geçirdi. Kaçmak. Onu öldürmek, kendini öldürmek!

Plan riskliydi. Bunu düşünmek bile çılgınlık sayılırdı. Yine de onu oyalamak için düşünmek dâhice görünüyordu. Eğer onu ikna edebilirse boşamasını sağlayabilirdi. Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Adamın bakışları onun ıslak ağzına kaydı. Aç avcı bakışları kızı şaşırtmadı. O bir kurttu ama Jade de saf bir tavşan değildi. Normalde şehvetten etkilenen bir kadınsa hiç değildi. Meydan okumak istedi ama kadınsı tarafını her zaman erkeklerden ayrı tutmuşken, şimdi bu adamın cazibesine kapılıyordu. İlk defa, arzuları buna karşılık verme ihtiyacıyla ona asi gelirken, karnının içinde bir yerlerde pençeler atarak kaçma girişiminde bulunmuştu. Adamın baktığı dudakları karıncalanarak alev alev olmuştu.

"Seninle uyumlu olacağız."

"Sana ayak uyduran azalarımı keserim." dedi kız.

Adam onu incelerken düşüncelere dalmış bir şekilde elini çenesinde gezdiriyordu. İnce uçlu nasırlı parmaklar tıraşlı çenesinde, alt dudağında yavaşça dolaşıyordu. Bronz rengine boyanmış teni, siyah takımının içinde parlayarak aklını karıştırıyordu.

O parmakların neler yapabileceğini biliyordu Jade. Asi bir kadının vücuduyla oynayıp, bacaklarının arasındaki leziz ihtiyaç ırmağını elde etmek için ikna edici bir yetenekteydi.

İç çekişini bastırdı. Bu sadece bir fanteziydi. Onunla yattığı anda, istediği türde bir kadın olmadığını anlar ve tüm ilgisini kaybederdi. Peki ya Jade, onunla olursa ölmez miydi? Ya ölmezse, tekrarını istemeden durabilir miydi? Daha önce birkaç kere öpmüştü ve hâlâ ne zaman yaklaşsa mıknatıs gibi ona çekilirken buluyordu kendi. Ölümü bile unutturuyordu dokunuşu ve okşayışı. Gözlerini adamın boynunda, göğsünde dolaştırdı. Lanet olsun onu çıplak düşünerek ne yapıyordu böyle? Kesin aklını kaçırıyordu!

"Ya kısırsam." dedi sonunda en mantıklı şekilde.

"Bunu denemeden bilemeyiz." Şeytani bir gülüş yayıldı adamın yüzüne. Denemek! "Kesinlikle başarısızlık riski olacak ama biz de bebek olana kadar deneriz." Conroy ona sır verecek gibi sesini alçalttı. "Her gece..." Yapışkan, bal ve sıcak çikolata birbirine karışmışçasına tatlıydı sesi ve lanet ses, bacaklarının arasına yayılıyor, nabız gibi atan bölgeye zevk içinde akıyordu.

"Be... Ben..." diye kekeledi kız. Adam kızın sık soluk almaktan alçalıp şişen göğsüne baktı.

"Sen Jade... Sen ne diyorsun?"

Kızın cildi karıncalandı ve göğüsleri beyaz sutyeninin altında sızladı. Üstünü başını çıkarıp, kendini masanın üzerinde ona sunmak için ani bir istek duymuştu. Lanet olsun milenyumun ucuz kaşarlarına dönmüştü.

Bacaklarını ona açmayacaktı. Tatlı dille ikna edilmeye çalışılan ilkel tepkilerde korku ve şaşkınlık, birbirine karıştı. Tanrı'ya şükürler olsun, sinirlerini yatıştırmak için nefesini kontrol etmeyi erkenden öğrenmişti. Gerilmiş dudaklarıyla zoraki bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Birbirimize güvenmiyoruz, öyle değil mi Lordum?"

"Öyle."

"Ya hamile kalınca kaçarsam, ya sana bebeğimi vermek istemezsem."

"Onunla kalabilirsin." Adam bile bunu düşünmeden söylemişti. Gözlerinde bir şeyler parıldadı. Derin, seksi ve şeytani bir şeyler.

"Kalmak istemezsem... Bebeği de istersem." Boğazını temizlemekten ya da utangaç davranmaktan kaçındı. "Bütün her şeye hayır deme riskini göze alıyor musun?"

"Bu senin seçimine bağlı Jade... Seni istediğim kadar yanımda tutacağım." Kanı onun emredici ses tonuyla burkuldu.

Konu yön değiştiriyordu ve kız hemen tutunacak bir sebep arandı. Kendini aptal gibi hissetti. Böyle mantıklı bir gerekçeyle aptal gibi görünmeden nasıl mücadele edebilirdi? Ama içinden bir ses ona, onunla yalnız olmak istemediğini söylüyordu, özellikle de geceleri. Onunla sevişmek ölümcül bir darbe olurdu kalbine. Nefesi sıklaştı, dili, kelimeler üzerindeki hâkimiyetini kaybetti. "Ya aşk Lordum..."

"Ben aşka inanmıyorum, sen de öyle değil mi?"

"Ben aşka inanırım."

Adamın çenesindeki dalgalanma kızın gözünden kaçtı. "Âşık olacaksan yalnız bana olacaksın, kocan olarak sana bu hakkı bir tek ben tanıyabilirim. Bana âşık olmana izin veriyorum Jade, olabilirsin."

Adamın bu küstahlığıyla kız öfkeyle yerinden kalktı ve ona konuşma şansı vermek istemedi. Korkakça sergilediği hareketi erkeğin dudağının hafif bir gülümsemeyle kıvrılmasına sebep oldu ama ona sırtını dönen kızın arkasında oturur şekilde kalmayı sürdürdü ve öfkeyle gidişini keyifle seyretti.

Jade eteklerini savurarak kapıya yanaştı. "Âşık olduğum adam asla sen olmayacaksın Conroy, çünkü onun kadar şahane değilsin." Kızın elinin altında hissettiği kapı kolu döndü, bir kez daha sessizce kayarak açıldı, sanki nihayet kaçmasına izin verdi. Tabii kocasının gürleyen sesi eşliğinde...

"Kim o piç kurusu?"

***

Jade akşam yemeği için salona inmeyecekti ama kocasının ona yolladığı notu görünce, tüm öfkesini üzerine bir zırh gibi döşeyerek bir hışımla aşağıya indi. Üstelik geçen gece giydiği kıyafetinden daha

üstün bir dekolteye sahip yeni elbisesiyle, endamı arz etmeye de karar vermişti. Ona bunu ödetecekti.

Basamakları inip salona geçtiğinde içeride bir misafir vardı. Jade masadaki yerini almak için etrafa bakındığında gözlerini kırpıştırarak "Lort Benedict, geldiğinizden haberim yoktu." dedi her zamanki gibi evinden haberi olmayan bir kadın olarak.

Lort Benedict ona saygıyla selam verip yanına gelerek eline uzandı ve kibarca öptü. "Kardeşim ısrar etti, topraklarımızı özlemiş." dedi adam. Jade masadaki genç kıza soğuk bir selam vererek "Hoş geldiniz Leydi Isolet..." diye adından ziyade soyadıyla hitap etti. Bu kızda onu iten bir hal vardı; soğuk bakışları, kibirli ağzı ve duruşundaki sinsilik rahatsız ediciydi. Her tavrı ile onun tüylerini diken diken ediyordu.

İçi daralan Jade, bir günde bu sofrayı boş görmeyi ya da en azından misafirlerinin geldiğini haber veren bir not atmayı diledi. Ama aşağılık kocası ona öyle bir not yazmıştı ki, şimdi bile okuduğu her kelime hatırına geldikçe yanakları yanıyor, karnı kasılıyordu. Jade etrafa bakarak bocaladı, şimdi masanın neresinde oturacaktı?

"Buraya gel sevgilim..." dedi Conroy karısına dikkatle bakarak.

"Burası daha iyi Ekselansları, yüzünüzü görürüm." dedi kız kaçmak için masanın öteki başına yaklaşarak. Masa en az altı metreydi ve ancak kocasından uzak durursa öfkesi dinerdi.

"Sizi yemeyeceğim, ne kadar aç olsam da..." dedi arsız imasını kızın anlayacağı şekilde süsleyerek. "Hem ben de sizin varlığınızı hissetme şerefine erişirim."

Hizmetkârlar da dâhil herkes laf düellosu yapan ikilinin ateşli hallerini şaşkınca izlerken, Jade kocasının bu olayı burada bırakmayıp daha ileri taşıyacağını bildiği için, yerin dibine girmeden evvel itaat etti ve isteksizce yanına yaklaştı.

Hizmetkârın sabırla tuttuğu sandalyeye geçip önce nazikçe durdu. Sonra eğildi ve sandalyesini yanlarından tutarak altına yerleştirdi. Bu sırada masaya serilen göğüsleri adamın görmek için kendini zorlamayacağı kadar açıldı, aç bakışlarına leziz bir yemek gibi ziyafet çekti. Neredeyse göğüslerinin o tatlı tomurcukları bile görünüyordu. Conroy

büyüyen gözbebeklerini kontrol altına almaya çalışırken, hiddetle dişlerini sıktı.

Bu kadın onun aklını alıyordu. Kahretsin, üstelik yine rahatsız bir şekilde sertleşmişti. Kasıkları sert kumaşın içinde işkence çekiyor ve özgür kalmak için haykırıyordu. Kapı hizmetkârlar tarafından her açılıp kapandığında, onun bahar dolu çiçek kokusunu genzine getiriyor, burun deliklerinden doldurarak beynini ve kasıklarındaki uykuyu canavara çeviriyordu. Vücudu son derece biçimliydi ve lanet elbise onun hayalindeki her ayrıntıyı gözlerine sokarken, narin elleri sıkı bir şekilde bacaklarının arasında duruyordu. Bu hali onu kamçılamaktan ileri gitmiyordu. Ah şimdi etrafında kimse olmayacaktı, yemek diye masaya yatıracak ve layıkıyla tadına bakacaktı.

Jade gözlerini ona kızgınca çevirip, kaşlarını çatarak uyardı. Bakışları çekingen halde Lort Benedict'e döndü. "Nasılsınız Lordum?" dedi masanın etrafındaki başka insanları kocasının gözüne sokmak için.

En azından karısı, onun hâkimiyet kurma ve sahip olma ihtiyacını hissetmişti. Ona belki de bu yüzden masadaki yer kavgasını kazanması için izin vermişti. Ya da itaat etmesi gerektiğini artık öğreniyordu. Keşke... İçinde, karısının keskin zekâsı, sakin alaycılığı, aklını başından alan saklı şehvetinin getirdiği delicesine bir arzu dolaşıyordu. Bu kız onu her anlamda çılgına çeviriyordu hem öfkeyle, hem nefretle, hem de şehvetle.

Onu atının üzerinde uçarcasına giderken, neredeyse ağzı açık izlemişti. Tıpkı bir erkek gibi pantolon giymişti ve ceket, çizmeler ve şapkasının altında şahlanan asi saçlarıyla insanın ağzını sulandırıyordu.

Bacaklarını açarak ata binen bir kadını bırak, ata böyle bineni, attan hoşlanan bir kadını dahi tanımamıştı. Yarışı yenmek için savaşması, önündeki zorlukları zeki manevralarla çözme kabiliyeti, kazanmaktan hoşlanan bir kadının zorlu ruhunu gösteriyordu ve neredeyse onunla bir araya geldiği her an, onu utanç verici bir duruma sokuyordu. Şimdi de kıyafetinin dekoltesiyle kadınlığını göstererek onu çileden çıkarıyordu. Başka zaman olsa Conroy, sevgililerinin böyle dekolte giyip güzelliklerini teşhir etmesi hususunda hoşnut olur, güzel bir kadını olduğu için gururlanırdı ama şimdi nedense yemek masasını

darmadağınık ederek masa örtüsünü karısının beline sarıp, onu odasına saklayarak bir güzel azarlamak istiyordu. Üstelik kıskandığı adam da en yakın dostuydu. Tanrı onu korusun, aklını kaçırıyor olmalıydı.

"Atınızın geldiğini duydum Leydim, çok sevindim."

"Evet, abim dayanamadı sanırım."

"Abiniz mi?" dedi Benedict şaşkınca. Bakışları arkadaşına kaydı "Ben onu Conroy'un getir..."

"Eee dostum, hani bir süre daha buraya gelmeyecektin?" diye sordu Conroy lafı değiştirerek.

"Bir dakika dostum, attan bahsediyoruz." dedi Benedict kaşlarını çatarak. "Leydim atınızı..." dediğinde Jade üzgünce, "Sadece bir kere binme şansını yakaladım, o da izinsizce... Sanırım kocam sırf beni üzmek için onu geri yollayacaktır." diye bilgilendirdi.

"Conroy mu?" dedi Benedict şok olmuş gibi.

"Başka kocam mı var?"

"O sizi neden üzmek istesin ki? Hem üzmek istese onu neden getirt..."

"Jade iyi bir binici..." dedi Conroy yine arkadaşının lafını keserek. Benedict usulca kulağına doğru eğilip kimsenin duyamayacağı şekilde dişlerinin arasından fısıldadı.

"Dostum ne haltlar karıştırıyorsun sen?"

Conroy dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden cevap verdi.

"Karımın yüz bulup izinsiz ata binmesini engelliyorum. Benedict onu atın üzerinde görseydin... Görmemen daha iyi! Tanrı bir daha göstermesin."

Benedict şok geçirerek dostunun bocalamasını izledi, bu kadını boğmasından korkarken âşık olmuş gibiydi! Aşkı icat edene lanetler okudu ve asla âşık olmayacağına bir daha yemin edip şükretti.

"Lakabının hakkını veriyor. Bu kadın tam bir deli..." dedi Conroy kendi kendine konuşur gibi. Jade ona "Sensin deli." bakışları attı kızgınca.

İyi bir yarışa saygısı büyüktü ve nadiren kaybederdi ve lanet karısı onu cidden zorlamıştı, üstelik hayatını riske atarak. Bir daha bunu yaparsa elinden asla kurtulamazdı. Eve varış fikri bile, kıyafetlerini çıkarma

ve başka bir yoldan kazanma hissi uyandırmıştı. Daha zevkli bir yoldan... Uzanıp karısının kucağında birbirine kenetlediği elini kavradı. O anda gözleri yemeğine dalan Jade sıçrayarak başını kaldırıp kocasına bakınca, "Notumu beğendiniz mi?" diye sordu.

Tenine iğne batırılmış gibi irkilen kız, kızarmış suratıyla elini çekiştirerek kocasına yaklaştı. Misafirleri yemeğiyle ilgilenirken, "Sen adi bir pisliksin Conroy!" dedi kimsenin onları duyamayacağı bir sesle.

Tutuşunu sertleştirdi adam. Karısının onunla alay etmek istediğini fark etti ama şu an amacı, o değerli kontrolünün bir kısmını yitirmesine sebep olacak kadar onu çılgına çevirmekti. Bu gece onsuz uyumayacaktı, ne kadar öfkelenirse onu susturması daha kolay olacaktı. İtaate zorlaması şarttı. Yoksa bu asi kısrak asla ona yaklaşmazdı. Madem savaş istiyordu, Conroy da stratejisini kurmuş, kazanacağı galibiyetin sarhoşu oluvermişti.

Bu kıza sataşmak adamı bastırılamaz bir açlığa sokuyordu. Ve biliyordu ki öfke, karısının da sınırlarını aştıracak ve kaynayan cinsel enerjisini taşıracaktı. Ona ne zaman dokunsa bedeninin verdiği tepki adamı deliye çeviriyordu. En ufak temasına bile tepki veriyordu, bu daha önce hiç bir kadında deneyimlediği bir hareket değildi. Jade onu daha dokunmadan bile hissederek ürperiyordu. Biliyordu, asi yılan kendini fena hâlde tutuyordu ve aralarındaki öfke engelinden başka bir şey daha vardı. Kahrolası gerçekler.

O adama âşık mıydı? Ona sokulduğunda karşılık vermesi neden hep zaman alıyor, tereddüt içeriyordu? Bunun ne olduğunu bulana dek geceleri adamakıllı uyuyamayacaktı ve gündüzleri de onu huzursuz etmeden duramayacaktı.

Altın rengi tokası yine rastgele tepesinde bir tutam saçı tutmuş, kalan saçları sırtına doğru açılmıştı. Conroy, kömür siyahı saçlarını gözleriyle okşadı. Şimdi gördüğü şey ise ne pahasına olursa olsun onu yatağına götürme kararını kesinleştirmişti. İpekten parıldayan bir şelale omuzlarından düşüp beline doğru kıvrılıyordu. Bir kadının saçları adamın tutkusunu süsler miydi? Onları yastığında ve ellerinde hatta burnunda istiyordu. Sırtı üzerinde onu derinlere götürürken, tüm saçlarını kavradığını; hatta üzerinde şahlanırken o dümdüz parlak saçların

bacaklarını, karnını ve göğsünü süpürdüğü müstehcen görüntüler geldi gözünün önüne. Bu kızın ona verdiği dizginlenmeyen açlık, ağzını kurutan susuzlukla aynıydı. Bir an için zihni bomboştu ve kız yine gelip tüm düşüncelerine kendini koymuştu.

Jade'nin öfkeli lafları ve ağzında geveleyen konuşması adamı gerçek zamana çekip aldı.

"Saçlarını açman, hoşuma gitmiyor Jade. Bir kontes saçlarını daima topuz yapar. Hem sana hiç yakışmıyor saçlarını salmak... İtici bir cadıya benziyorsun." dedi sokularak.

"Saçımdan sana ne..." dedi kocasının avucundaki elini çekiştirerek. "Ne yaptığını sanıyorsun? Bırak elimi..."

Jade ürkek bakışlarını Benedict'le sohbet eden kıza çevirdi. Kız masadaki varlığını öne çıkaramadığı için huzursuz, abisiyle bir konuda anlaşamadığı için ise küskündü. Kavgacı bakışları kocasına kaymadan evvel dudaklarını ısırdı, elini çekiştirmeye devam etti. Adamın gözleri kazara dudaklarına kaydı, lanet olsun çok ateşliydi.

"Beni kışkırtma Jade, dudaklarını dişlerinle ezmeyi bırak!"

"Sen gündüz ne yedin, viagra mı?"

"Ne agra?" dedi adam kaşlarını çatarak.

"Agra değil viagra. Her neyse... Anlamazsın sen..." diye küçümsedi kız onu, sanki milenyuma gitmese o anlayacaktı.

"Beni kışkırtma dedim sana!"

Jade hırsla çenesini kaldırdı. "Hak etmiştin. Gizli anlamlarla seksten bahsetmeyi kesmen gerekiyor. Beni sürekli arsız sözlerinle kızdırıyorsun."

"Bence kızıştırıyorum." dedi ve eğilip karısının kulağına dudaklarını yaklaştırdı, herkesin gözleri üzerindeyken kızın teni kızıldan mora dönene kadar konuştu. Jade dehşetle başını kaldırıp nefes nefese geriye çekilirken, kocasına utanç içinde bakındı. Onun utanmasından haz alan arsız adam "Islandın değil mi?" diye ahlaksızca fısıldadı bu defa da.

Nefesi hızlanan ve bacaklarını sımsıkı birbirine yapıştıran Jade'nin gözlerinde şaşkınlık parlarken, adam zorbalık ve şehvet karışımı sesini yeniden iradesine üfledi. "Islandın!"

Kız şimdi bayılacaktı. Lanet olsun! On kere, bin kere lanet olsun sana Conroy. "B-bu ne cü-cüret!" diye tısladı kekeleyerek. Sesini alçaltıp milletin dikkatinden kaçınarak, "Çok ileri gittin artık." diye azarladı.

Adam elini kızın bacağına koyarak okşarken, Jade elbisenin yanarak teninde kül olduğunu sandı. "Vücudun seni ele veriyor sevgilim, edepsiz sözlerim seni baştan çıkarıyor."

"Bu oyunu oynarken..." dedi Jade eğilip kocasına bakarak. "Dikkatli ol, çünkü ben de oyuna başlarsam, sen de yanarsın."

Keyiflenen Conroy meydan okuyan tek kaşını kaldırdı. Kız da masaya eğildi ve göğüs ucu, sutyen engelini geçerek özgürlüğünü istedi. "Boynunda atan nabzını görebiliyorum Conroy."

"Ben de senin göğüs uçlarının sertleşmiş olduğunu, bana bakarken göz bebeklerinin büyüdüğünü ve hızlanan nefesini saklayamadığını..."

"Toplum içinde beni baştan çıkarmaya çalışan bir kocam var, mükemmel."

"Toplum kurallarını umursamayan ateşli bir karım var, harika."

"Senin yatağını süslemeyeceğim Conroy. Bırak baştan çıkmayı, ellerimi bağlasan bile sana karşılık vermeyeceğim. Beni, seni baştan çıkarmak için zorlanma istersen."

"Ellerini bağlamak mı, bunu deneyebiliriz."

Kız kendi sözleriyle nefesiz kalırken, adamın gözlerinin önüne onun yataktaki eşsiz hayali gelince, kasıkları aniden hareket etti. Jade teslim olmayı reddederken fena hâlde onu kızıştırıyordu; farkında değildi. Böyle giderse adam onu sürükleyerek odaya kapatacak ve günler belki de haftalarca çıkarmayacaktı. Bu kadını yatağına atmak ve ona hayatının dersini vermek en zorlu işi olabilirdi ama başarmaya ant içmişti.

Jade içkisini yudumladı, şarap çok sertti. Boğazını gıdıkladı. Conroy ona bakınca, "Kes şunu. Şarap... Çok sertmiş." dedi suya uzanarak.

"Sert olan başka bir şey daha biliyorum." dedi gözleri edepsizce parlayan adam. "İster misin?"

"Dayak mı?" dedi imasını es geçen kız. Boğazının yanı sıra midesi de yanıyordu. İçmeden sarhoş mu olmuştu, yoksa buralar biraz sıcak mı olmuştu?

Adam kızın alnındaki tere ve göğsündeki tüylerin ürpermesine bakarak, dilini dudaklarında gezdirdi. "Tek bir öpücük seni mahvetmeye yetti. Beni istemek seni kızdırdı. Sana özgürce dokunduğumda, bana yalvaracaksın Jade."

Kız öyle hırslı bir nefes çekti ki, ciğerleri birazdan patlayacaktı. Yüzündeki korku muydu yoksa pişmanlık mı? Neden bu kadar gergindi?

"Seninle öpüşmek artık beni heyecanlandırmıyor."

"Kanıtla. Notumda bahsettiğim gibi... Hemen bu gece..."

Jade içi sıkışarak gözlerini devirdi. "Sence alnımın üzerinde aptal falan mı yazıyor?" Kocasına yaklaştı, "Yatağına istediğin kadını al, umurumda olmayacak, sözümün arkasındayım."

Adam önce öfkelendi ama sonra sinirden gülmesini tutmaya çalıştı. "Beni öpeceksin. Yatağıma koşarak geleceksin, seni almam için her defasında yalvaracaksın ve o zaman başka kadınları alacağım, seni değil."

"Bana dokunmaya çalışmayacaksın."

Kız yine elerini kucağında birbirine kenetledi. Ona dokunmasından kaçınarak, hem de sandalyede baston yutmuş gibi oturan bedeninin dengesi bozulduğu için kımıldandığında, acı veren bir iniltiyi içine attı.

"Sana her istediğimde dokunacağım artık, belki de bu gece kocalık haklarımı talep ederim ve sen kabul etmezsen seni sürükleyerek herkesin gözü önünde odama götürürüm, sonra da çığlıklarını müzik eşliğinde dinletirim."

Önce nefesi kesilip dehşete kapılan kız, sonra onun bunu yapmayacağı gibi bir deli saçmalığına tutunarak, hafifçe kaşlarını kaldırdı. Kocası ondan gelecek cevabı sabırla bekliyordu ve Jade nihayet gülümsedi. "Bana dokunduğun zaman seni vururum. Yemin ediyorum, vururum Conroy."

Ani bir memnuniyet dalgası yükseldi adamın içinde. İsmine karşı yaptığı ufak isyan çocukça olabilirdi ama değerliydi.

Kız ona öldüresi bir öfkeyle bakarken, Benedict de kardeşini azarlamayı bırakmış, "Biz kalksak iyi olacak." diye onların kavgasının farkında olmadan kendi derdine düşmüştü.

Benedict'in kardeşi Conroy'a ıslak gözlerle bakıp dudaklarını bü kerek, "Conroy, abim beni zorla geri götürecekmiş şehre..." dediğinde Jade dişlerini sıktı. Conroy kıza gülümseyerek konuşurken de çapkı yüzüne yumruğunu geçirmemek için kendini kastı.

Kadınların, öküz kocalarının onları şımartmalarına ve kıyafetleri çıkarmalarına çok alışkın oldukları açıkça görülüyordu. Tanrı'nın onu özene bözene yarattığı yetmezmiş gibi bir de seksilik bahşetti diye, is tediği herkesi elde edeceğini sanıyordu ama Jade herkes değildi. Pi manlık dürtmüştü içini. Bir adama karşı soğukluk endişesi olmadan çocuk düşünmeden, ilk gece korkularına kapılmadan güçlü bir fizik sel tepki hissetmek nasıl olurdu acaba? Hayattaki tek eksikliği buy kendini kutsanmış sayabilirdi. Azmedecekti. Savaşacaktı. Başaracaktı.

Sonuç, acıklı bir düş kırıklığı olmayacaktı.

"Demek öyle..." dedi adam karısına öfkeli bir bakış atarak.

"Evet öyle, sözümün arkasındayım, kimi istiyorsan baştan çıkar beni zerre kadar ilgilendirmeyeceksin."

Adamın kasılan yanaklarını fırlayacak bir okun yayı gibi gerdi öfke Jade başka zaman olsa altına kaçırırdı ama o hiddetli gözlere de, kas lan bedenine de dimdik durup meydan okumayı başarmıştı, bu adam onu asla sindireceği bir fare olarak algılayamayacaktı.

***

Tüm olanlara rağmen onu istemişti.

Conroy kapanan kapıya gözlerini dikerek dalgın dalgın baktı ve ayaklanan duygularına anlam vermeye çalıştı. Neydi onu bu kadar ona kilitleyen ve ondan uzak durmasına engel olan? Hırsı mı? Kazanma duygusu mu? İntikam ateşi mi? Yoksa bir erkek olarak aldatmayı ma hazmedemiyordu? Oysa bu yaşadığı toplumda çok sık karşılaşılan bir şeydi; tanıdığı birçok sosyetik leydi kocalarını defalarca aldatmıştı. Üstelik hiçbir kadın kocasına sesini yükseltemez, statü bakımından Conroy gibi adamlara karşı kaşını bile çatamazken, bu cadı onu par mağında oynatıyor bu da yetmiyor istediği zaman alaşağı ediyordu.

Neden Jade'nin başka bir adamın kollarında olduğunu düşünmek bedenindeki tüm kanın donmasına, öfkesinin tazelenmesine sebep oluyordu ki?

Kendisi gibi olan esrarengiz kokusu da hâlâ havada dolaşıyordu. Derin bir nefes çekti içine ve kokusunu almaya çalıştı. Asalet, asilik, bahar kokuyordu. Bu kız buram buram orman gibi özgürlük kokuyordu; egzotik ve güçlü. Onun gibi bir kadın için çarpıcı bir karışımdı. Kahretsin! Bu iş düşündüğünden daha karmaşık olacaktı.

Kalktı ve etrafta dolanmaya başladı. Başından beri hem geçmişten armağan olan namını yok etmek için yüksek sosyetenin değerlerine uygun bir leydiyle hayatını tamamlayacak, istediğini elde edecekti, hem de artık kimsenin hakir görmediği erdemine sahip olacaktı. Zengin olması hâlâ toplumda burun kıvrılıp aşağılanmasını engellemiyordu.

Onun aradığı eş adayı hem gönlünü, hem mantığını yönetmeli ve hayatını mahvetmemeliydi. Vakur bir tavır... Keskin bir zekâ... Katı bir inat ve liderlik duygusu... Hayranlık duyduğu ve gelecekteki çocuğunda -kız ya da erkek olması önemli değil- gereken değerler bu asi yılanda vardı ama o bir haindi! Daha düğün gecesi kocasını aldatmaya çalışan bir sürtük!

Aslında her zaman kadınların aklını çelmeye karşı esrarengiz bir yeteneğe sahip olduğunu biliyordu. Kısmen doğuştan bir yetenek, kısmen de eğitim görerek kazandığı bir beceriydi. Bu kızı da öyle tavlamamış mıydı, nitekim ne dokunuşlarına ne de öpüşlerine itiraz edemeyecek hale sokmuştu. Her küçük ifadesinde bile farklılığını incelemişti onun. Vücut dilini, kelimelerini, mimiklerini, tepkilerini ve küçük şapşallıklarını... Özellikle de ruhun aynası olduğuna inandığı menekşe gözlerini. Cezp edici morun ve mavinin karışımı gözler, düşmanı şaşırtmak için ışıkla oynuyordu. Ona bakınca gözüne mum ışığı tutulan tavşana dönüyordu. Onun içine bir kez dalanın, tüm göreceği kapkara bir cehennem çukuruna düşmek gibi sonsuzluk olacaktı. Bu kızın gözlerinde boğulmayı reddetti.

İçeri girdiği anda soğukkanlı ve kendine hâkim ses tonuyla ne zaman onu selamlasa, ona sahip olmak isteğiyle tutuşmayacaktı artık. Kasvetli bir düşünceyle silkelendi ve kendini yeniden işine verdi.

***

Conroy kafasındaki soruları dağıtmak için misafirlerinin yanına yönelirken, Jade üzerine geçirdiği şık elbisenin son hazırlıklarını yapıyordu. Csandra işinin ehli bir yardımcıydı ve kız ona sahip olduğu için Tanrıya şükrediyordu.

Bir koşturmaca, kıyamet gibi bir telaş gün boyu sürerken, birileri merdivenden paldır küldür inmiş, bir diğer çalışan düşe kalka tırmanmıştı. Sanki kral geliyordu akşam yemeğine, bu ne hazırlıktı! Kocası böyle giderse çok yemek gecesi verip parti düzenlemekten yakında iflas bayrağını sallandırıp, çulsuz ve yakışıklı bir dul olacaktı. Gerçi o dul kalsa ne olurdu ki, adamda şeytan tüyü vardı. Bulurdu bir zengin kontes yine aynı krallığı kurardı. Hayır, kuramazdı zira o kontesin gırtlağını sıkardı! Ya da sıkmazdı, zaten kadın bu öküz familyasına çok dayanamaz intihar ederdi. Yazık!

Aşağıdan gelen konuşma sesleri artık onun sükûnetinin bittiğinin kanıtıydı. İnmeli ve kocasının deyimiyle görevini layıkıyla yerine getirmeliydi. Adam sanki gün içerisinde bilinçli olarak ondan uzak duruyor ama her akşam eve döndükten sonra işkencesini gözünün önünde devam ettirmek için özel bir çaba harcıyordu.

Oysa Jade bu partiye katılmak için kendini hazır hissetmiyordu daha dünkü yaşananların acısı tazeyken bu yemeğin kime ne faydası vardı ki? Sanki Conroy her akşamını böyle dostlarıyla yemekler yiyip eğlenerek geçiren bir beyefendi gibi, yine yemeğe bir sürü insan çağırmıştı. Çoğunu yine tanımıyordu, her seferinde başkalarını çağırarak aklından neler geçiriyordu acaba?

Henüz tam anlamıyla gezemediği çiftliğin büyük salonunda hayalet gibi dolaşırken, siyahlara bürünmüş bir kadın yanlarından gölge gibi geçmiş, kapının arasından bir yılan gibi ustaca sıvışıp hole doğru koşar adımlarla uzaklaşmıştı. Jade gözden kaybolunca kadar bu romanesk kadının arkasından şaşkınca baktı. Ne garip tanıdıkları vardı bu adamın? Eee, haklıydı, körler ve sağırlar meselesiydi. Kocasının arkadaşları olan insanlar, her ne kadar taşrada olsalar da son derece hatırı sayılır, saygın, elit, aynı zamanda üçkâğıtçı berbat insanlardı.

Çoğu sonradan görmüş gibi görgüsüz, açgözlü, ben yiyeyim gerisi aç kalsın davasında ve hep bir dalavere peşindeydiler. Jade onların arkadaşlıklarını kazanmak istemediği gibi, sohbetlerinde de pek yeri olmadan akşam yemeğini yemiş, şimdi de genç kadınların kendilerini gösterdikleri müzik zafiyetinden sonra, erkeklerin yazı denetleme kurulundan çıkan son yazılar üzerine yorumlarını dinler halde sıkıntıdan bezmişti.

Henüz kimseyi tanımayan ve onların da pek umurunda olmayan Jade, ona göre kasvetli salonda, başkalarına göre şaşalı sohbetlerde canı sıkılarak dolaştı.

"Ah Kontesim..." dedi yanında beliren ve henüz tanımadığı sırık gibi bir adam. Jade ona bakmak için boynunu kırasıya geriye çektiği bu adama reverans yaparken, adam parlayan gözleriyle sırıtarak "Eşinizi desteklemeniz ne büyük onur." dedi hevesle.

Afallayan Jade adamın pudralı peruğuna ve bir soytarı gibi yanağına sürdüğü allığın altındaki çakma bene baktı.

"Pardon, ben neyi destekliyor muşum?"

"Siyaseti..."

"Siyaset?" dedi Jade 'S' esini bile bilmediği gerçeğiyle. Kaşlarını çattı.

"Ah evet, onun toplumsal sorunları ele alan dosyasını kurul henüz kabul görmedi, malum annesinin durumu onun soyluluğunu sorgulatıyor."

"Annesinin mi?"

Lanet olası Buzlar İblisi'nin annesinin nesi varmış ki? Adam aldırmadan, "Evet annesinin durumu, ama böyle büyükleri yemeğe çağırıp fikirlerini sunmaya devam ederse, eşiniz yakında büyük bir siyasetçi olacak." diye hevesle söylendi.

Kafası çorbaya dönen ve hiç tanımadığı kocası hakkında her gün başka bir şey öğrenen Jade, gözlerini kısarak kocasına baktı. O mu siyasetçi olup halkın sorununu gözetecekti? Bu olsa olsa halkı iki günde eğlence sevdasına açlıktan öldürürdü. Sonra etrafındaki açgözlü, şarlatan gibi yiyen insanların içinde hemen seçilen kocasına ve Benedict'e baktı. İki adam da diğerlerinden çok farklı ve üstün duruyordu çünkü

saçlarında o saçma peruk yoktu. Yüzlerinde pudra sıvası, yanaklarında o garip et beni de yer almıyordu. Artı diğerleri gibi sirke çıkmışçasına mor ve kırmızı, züppe işi kıyafetler yerine asil siyah fraklar giymişlerdi. Bu adamlar milenyum CEO'larına ne kadar benziyordu. Katı, otoriter, işinin ehli ve gösterişli... Güvenilir de duruyorlardı. Onca kişinin içinde bu ikisi pek bir güven veriyordu.

Sonra gözleri kadınlara döndü. Tüm kadınlar nefes almadan kocası ve yanındaki arkadaşını izliyor, kızarıp iç gerdikçe yüzlerini yelpazeliyorlardı. Bir tek kadınlar mı, adamlar bile hasetle bakıyordu bu iki adama. Üstelik gözlerinde gördüğü takdir etme duyusu olamazdı değil mi? Bu iki şapşalın nesini takdire şayan bulabilirlerdi ki? Benedict'ten ona neydi ama kocası konsere çıkmış sanatçı idamesinde izlenemezdi. Hele kadınlarca...

Yakınında bir fısıldanma olunca dikkati dağıldı. Sonra yanındaki kadınların bakışları kinayeyle Jade'ye kaydı. Genç kız ne olduğunu kavrayamasa bile, bu konunun kendisiyle ya da kocasıyla alakalı olduğunu anlayacak kadar insanların yüzlerindeki ifadeleri okuyabiliyordu.

Kocasının sevmediği ve tavan arasına hapsettiği acınası kontes!

Derken kapının girişinde onu gördü; kocası Baron Edingort'un kolunda salınarak içeri giriyordu. Bu kadını daha evvel de gemide görmüştü. Yılışık, kibirli ve erkek avcısıydı da, onun evlerinde ne işi vardı? Kadının kocasının yüzüyse taş gibi sert ve bakışları öfkeli görünüyordu. Sanki karısı bir kedi yavrusunu ensesinden yakalayıp buraya getirmiş gibi, onu da peşinden sürüklemişe benziyordu. Onların ilişkisinde bir terslik olduğunu bir bakışta anladı Jade. Kadının gözleri av heyecanıyla fıldır fıldır etrafı turlarken, bir noktada kilitlendi.

Bazı kadınlar böyleydi; ne evlilik, ne de anne olmak, hatta mal mülk bile onları oyalamaya yetmemiş; hayatta sevdiği tek şey avlanmak haline gelmişti. Ve hiç istemediği bir konumda sıkışıp kalırken kocasının yanında kendini taşra yaşamının içine hapsolmuş bulmuştu. İşte bu kadın onlardandı, hem pastam dursun hem de gözüm doysun diyordu ama Jade de kocasını ona yedirecek göz yoktu. Ay neler diyordu, durmuş burada âşık kadınlar gibi kocasını avcıların pençelerinden korumaya mı çalışıyordu?

Conroy kulağına gelen kıkırdama sesiyle gözlerini ileri odakladı. Güzel karısı ona sokulan kadınların arasında pek mutlu durmuyordu. Asi saçlarını yüzünden çekerek geride topuz yapmış, sadece birkaç tanesi kaçıp yanaklarında asılı kalmıştı. Adamın parmakları o saçları yanağından çekme dürtüsüyle karıncalandı.

Başını çevirdiğinde yüzüne vuran ışık, midyenin ortasında kalmış bir inciye benzeyen eşsiz fildişi rengi parlaklığını yakalamıştı.

Gözleri birbirine çarpınca kısacık bir an bakıştılar. İkisi de usulca içkisini yudumladı, sanki susuzluklarını bakışlarından giderir gibiydiler. Conroy her bakışında bir kez daha hayran oluyordu o gözlerdeki duru güzelliğe. Koyu renk gözleri büyümüş, yüzünde hâkimiyet kurmuştu ama gözbebeğinin etrafındaki altın renkli halka, birçok adamın hiçbir zaman fark etmediğine emin olduğu gizli bir masumlukla parlamıştı. Güçlü bir burun ve hiç susmayacak gibi işkence eden bir çene ile çıkık elmacık kemikleri... dudaklarını öylesine yumuşak ve dolgun bir şekilde belirgin hâle getiriyordu ki, o et parçasını emip yalayarak saatler geçirse tadına doyamazdı.

Sanki bunu kamçılarcasına Jade dilini dudaklarında gezdirince adam yutkundu. Gerçek şu ki, dudaklarını daha da kışkırtıcı yapabilecek bir rujla belirginleştirmemişti bile ama şu hali dahi vişneçürüğü rengindeydi ve adamı mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

Klasik, pahalı tarzda bir leydinin tercih edeceği dekolteli elbiselerinden birini giymişti ve onu nasıl taşıyacağını gayet iyi biliyordu. Uzun ve esnek vücudu kararlı bir şekilde ortalıkta geziniyordu. Ama buna rağmen hüzünlü gözleri dalgındı. Sanki zihni ve bedeni bir düellodaymışçasına birbirinden tamamen kopuktu. Dolgun ve yüksek göğüslerine elbisenin yaptığı baskı ve kollarını açıkta bırakan teninin albenisi, adamın bedenini ani bir ilgiyle harekete geçirdi. Hazır asker konumu! Lanet olsun, şu ara hep bu komutta gezer olmuştu.

Şükür, bu koşuşturmada biraz zayıfladığı için pantolonu biraz boldu da, onu utanç verici bir an yaşamaktan men ediyordu.

Bir kadının kendisini en son ne zaman, sadece odaya girişiyle heyecanlandırdığını hatırlayamıyordu. Dışa vurduğu masumluğuna zıt dişiliği onu büyülenmişti ancak onun başkasına âşık olduğunu o anda

bile unutmamıştı. Hiçbir zaman ikinci sırada olmayı hazmedemezdi. Bu yüzden, karısı odaya girdiğinde kükreyen penisini yok sayabilirdi. Erkekler ordusu karısının etrafını sarıp sorularıyla onu bunaltınca, usulca o tarafa yönelerek centilmen bir koca vazifesine girişmesi gerekti, ya da onu kimsenin aç gözlerine sokmak istemeyen bir koca gibi.

Etrafındakilere şaşkınca laf yetiştiren karısının kulağının dibine eğilip, onun dikkatle baktığı tarafa baktı.

"Onu tanıyor musun Leydim?"

Jade bir an boş bulunup irkilerek kocasına döndü. Kuvvetli parmakları, minik ve yumuşak elini tuttuğunda, kız garip bir tedirginlikle nefes verdi. Jade ne ona dokunmasını ne de sokulmasını beklemediğinden, hazırlıksız yakalanmıştı. Zorlu sohbetine birçok erkek meraklı şekilde yönelmiş, ama onları görmezden gelen Conroy esas amacından hiç sapmamıştı.

"Evet... Annemle sık sık sohbet ederlerdi partide, bir de... Şey gemide görmüştüm." dedi ona beklentiyle açıklama yaparak. Gemideki o güzel günleri, çok özler gibiydi ikisi de. Yine de ailesiyle ilgili olarak yorum yaptığında gerilmişti ve menekşe rengi gözlerinde acı belirmişti. Daha çok da özlem...

"Gemi..." dedi adam imalı bir buruk gülüşle. "Seni bana kazandıran vesile."

"Beni sana mahkûm eden hata." dedi kız hemen fısıltıyla.

Aralarında bir sessizlik süregeldi. Bu gerginliğin altında bastırılmış olarak tutku, duygusallık ve karmaşa yatıyordu. Kız tam istediği bunalıma girmiş, hataya açık haldeydi. Olabilecek en iyi karar erkeğin önünde duruyordu. Yoluna devam edecekti. Tanıdığı birçok erkekten daha adam gibi bir karısı vardı, bunu görebilecek kadar keskin zekâya sahipti. Sağlam duruşunu enkaza çevirerek işlerini berbat edip hayatını mahvedecek güce sahip bir kadını vardı. Tanrı onu korusun!

Yine de buna rağmen bir şeyler kendisine tersti. Garip ama sürekli tanıdığı kadınla, içinde gizlediği kadının aynı olmadığı hissi sinesini gıdıklıyordu. Bu cadının yüzündeki soğuk örtüyü kaldırarak

gerçekten olduğu sıcak kişiyi ortaya çıkarmak için, salt bir ihtiyaç mi-desinde dönüp duruyordu.

Conroy elindeki bardağı kaldırıp dudaklarına götürdü. İçmeden ev-vel "Çok şımarık bir kadın..." dedi bakışlarını karısının dalgınca bak-tığı işveli kadına çevirerek. "Kocasına acıyorum."

İşte o anda Jade gözlerini kuşkuyla kıstı ve sonra huysuz halde, "Lanet olası bir pisliksin, evli bir kadını baştan mı çıkardın?" diye he-sap sordu.

Adam umursamazca omzunu sarstı. "Bunu o başlattı, ben devam ettim."

"Sen onun metresi misin Conroy?" Adam ona tehlikeli bir bakış ata-rak arkasını dönüp sorusunu yanıtsız bıraktı ve arkadaşlarının yanına yürüdü. Jade bir o kadına, bir de aşağılık kocasına baktı. Eski metres-lerinden birini evine mi davet etmişti? Lanet pislik, hem de evliyken!

Conroy karısının asılan kızgın yüzüne, öfkeyle büzülüp küfreden küçük şeytani ağzına baktı. Bu hali onu keyiflendirmişti. Kıskanmış olduğunu sanmıyordu ama tepkileri hoşuna gitmişti. Şu haliyle nasıl da sevecen duruyordu. Kollarına almak ve onu gördüğü günden beri aletinin hiçbir kadına tepki vermediğini söylemek için yanıp tutuşu-yordu. Sonra bunu asla ona itiraf etmeyeceğini bilerek gururunun arka-sına saklandı. Kibirli maskesi yüzünde soğuk bir mermer gibi parladı.

Onun gibi ateşli bir kadını kendine bağlamak için sahip olması ge-reken parlak niteliklerden yoksun bulunan yüreğinin, soğuk ve ruh-suz biri olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Ama onu o adam da hak etmiyordu! Kocası oydu, ondan başkası onu hak edemezdi. Lanet ol-sun ya o adamı hâlâ seviyorsa, başkasına tapan kadını nasıl durdura-bilirdi? Gitmemesi için ne yapacaktı, onu bağlayacak mıydı? Zindan bulup oraya mı kapatacaktı?

Ama evlendiklerinden beri o adamın bahsi hiç geçmemiş, hatta var-lığı hissedilmemişti. Jade ona hiç hata da yapmamıştı. Aslında Conroy biliyordu ki, Jade gerçekten gitmek istese bunun mutlaka bir yolunu bulur ve şimdiye kadar çoktan toz olurdu. Gizli gizli görüşüyor olabi-lirler miydi? Neler düşünüyordu, kadının evden çıktığı mı vardı? Ya çıktığında ne olacaktı? Onu sonsuza kadar zorla yanında tutamazdı ki.

Hayatta bir araya gelemeyecek iki insanı tutup evlendirmeyi başarmıştı.

Burjuvazinin olanca görkemindeki ilk günlerinde toplumun iki sınıfı arasında doğmanın cezasını çekmek de kaçınılmazdı. Ama bu ayrıksı durum onları bir araya getirmişti. Yoksa ne Conroy ne Jade bir araya asla gelemeyecek iki insandı. Bu baskın durum da onların ortak yazgıları olmuş ve sağlıksız birlikteliklerine adım adım sürüklemişti.

Conroy asil olmayı başarmak zorundaydı, Jade de bu asalete giden yolundaki hedefin adıydı. Lanet olsun eğer kızın ailesi zor durumda olmasaydı, bir hizmetçinin ve baronun oğlu olan Conroy, krallarının soyundan gelme görkemli bir kadınla bu evliliği asla yapamazdı ve siyasette istediği yere gelip annesi gibi olan insanlara yardım edemez, kendisi gibi evli olmasına rağmen piç görülenleri asla yüceltemezdi. Onunla evlenmek hem şanına, hem ününe, hem de şerefine kusursuzluk sürecekti.

O bir piç değildi, hiç olmamıştı. Sosyetenin ne dediği umurunda değildi, ama yükselmek için çabaladığı seviye umurundaydı. Hem geçmişini kazanacak, hem de annesine verdiği sözünü yerine getirecekti.

Çevrelerindeki insanlar, her iki tarafın sosyal eksikliklerinin birbirini dengelemesinin, sağlam bir ilişkinin temellerini atabileceğini düşünmemiş olabilirlerdi.

Ya da en azından bu ikisi, tartışmalar sırasında ailelerini birbirlerinin yüzüne, başkalarının yanında aşağılamazdı. Geçmişini bilse ne düşünürdü? Jade o kadar gurursuz olmazdı, değil mi? Bunu yapacak kadar aşağılık olamazdı. Ama bu tür bir beklenti içinde olmak, kişinin, karşısındaki insanın iyi niyetine haddinden fazla güvenmesi anlamına geliyordu ne yazık ki. Çünkü ilişkileri kötüye gitmeye başladığı zaman, kavgalarının başlıca konusu soyları olacağına emindi. Çünkü o bir leydiydi, hem de kanı saf kan İngiliz krallığından gelen... ve Conroy bir hizmetçinin piç diye bilinen oğluydu.

Jade çok zaman kibirlenerek kocasının kaba sabalığına verip veriştirip onu mutfakta yetiştiği için böyle olmakla suçlarken; Conroy da hesabına düşeni alarak, karısının düğün gecesi bir erkekle kaçma planlarında bulunan hafifmeşrep bir kadın olduğuna yüklenip duracaktı.

Lanet olsun, sahiden kavga sebepleri bu olacaksa bu evliliği hemen şimdi bitirmeliydi, onun gözünde bu kadar düştüğü gün kendisini vururdu.

Sonları yazılmıştı. Bu iki zıt kutbun ayrılmaları her hâlükârda kaçınılmaz olacaktı, annesi ve babası gibi. Babasının annesini aşağıladığı gibi Jade de Conroy'u aşağılayacaktı, soyunu yüzüne vuracaktı, o yüzden uzun süreli bir evliliğe sıcak bakmamalıydı.

Jade henüz tam anlamıyla gezemediği çiftliğin büyük salonunda hayalet gibi dolaşırken, yanına gelen iki kıkırdak kadınla bakıştı. Kadınlar hevesle ona sorular sorup cevaplarını kısa, zeki ve kestirmeden alırken, hiç de tatmin olmamışlardı. Kadınlardan biri yelpazesini yelleyerek kocasına bakıp "Sizinle zorla evlendiği doğru mu gerçekten? Sizi arkadaşlarına bile takdim edecek kadar değerli görmüyormuş, ne kadar üzücü..." dediğinde, Jade utancından dişlerini sıktı.

Onların arkadaşlıklarını kazanmak istemediği için başka bir yöne bakarak "Leydi Anna gelmiş." dedi hevesle, kadının adını bile bilmediğine bahse vardı.

Henüz kimseyi tanımayan ve onların da pek umurunda olmayan Jade yine fısıldaşma yakaladı, sonra yanındaki kadınların meraklı bakışları Jade'ye kaydı. Ne olduğunu kavrayamasa bile bu konunun, onun ya da kocasıyla alaka olduğunu anlayacak kadar insanların yüzlerindeki ifadeleri okuyabiliyordu.

Derken kocasının dibine sokulan ve memelerini koluna sürüp, arsız arsız kıkırdayan kadınla sinirleri ayağa kalktı. Üstelik Conroy kadına tepki bile vermiyordu ama o memelerini koluna sürttükçe geri de çekilmiyordu, demek alışıktı onun bu baştan çıkarıcı oyunlarına? Elindeki bardağı tepesine dikti. Bir bardak daha aldı ve yine aynı hızla bitirdi.

Ve yanına gelen kocasına bakmadan, "Dostlarına ne kadar bedbaht bir gelinin olduğunu mu gösteriyorsun?" dedi sert sert.

Conroy elindeki içkiyi su gibi içen kıza keskin bir bakış attı. "Onlara karımın olduğunu göstermeme gerek yok, her hâlükârda onlar görecek bir yol bulurlar."

Somurttu kız. "O yüzden mi geldiğimiz günden beri her gün birini yemeğe davet ediyorsun ve her seferinde beni onlarla tanıştırmaktan

geri duruyorsun?" Kocasına baktı içkisini yudumlarken. "Ben olsam böyle ucuz numaralarla uğraşmazdım. Hani düşünüyordum da, üzerimde yamalı bir elbiseyle beni onların karşısına hizmetçi kılığında çıkarırsın, ya da onlara hizmet ettirirsin diye. Benden en aşağılık şekilde intikam alacağını sanıyordum, sen sadece beni tavan arasına kapadın oysa... Bana yapacaklarını düşünmekten artık aklımı kaçıracağım."

Adam karısının çakır keyif olduğuna kanaat getirirken, "Bir kadınla oynayacak kadar düşmedim henüz, bu evde özgür olduğunu söylememe gerek yok." dedi kızı şoka sokarak.

"Ama beni o deliğe tıkadın." dedi kız inatla, olduğu yerde durmakta zorlanıyordu. Gözleri ağlamaklı, dudakları masumca aşağı eğilirken ne kadar tatlı göründüğünden haberi yoktu.

"Çünkü yerin orası." dedi adam kızın yarı baygın duran üzgün gözlerinden bakışlarını kaçırarak.

"Ben fare değilim ki..." Jade dişlerini sıktı. Gözleri sinsi bir şeytan gibi kuşkuluydu. "Hakkımda ne düşünüyorsunuz Ekselansları, söyleyin artık?"

"Beş para etmez bir fahişe olduğunu." dedi adam dişlerini sıkarak.

Kız ilk önce irkilse de, yüzündeki aptal gülümseme çok yaralıydı. "O zaman neden beni boşamıyorsun?"

"Çünkü bu yapacağım sana ödül olur."

Kız kocasına yaklaştı, elini koluna koyarak içini dünyayı yutuyormuş gibi çekerek havayla doldurdu. İyice sarhoş olmaya başlamış gibiydi. Adam kızın büzülen dudaklarına baktığında kız, "Bana nasıl bir zarar vermeyi düşünüyorsun?" diye sordu yeniden ve hıçkırdı.

Ona ceza vermek mi, şu anda onu öperek buna başlayabileceğini bilmiyor muydu? Conroy öyle bir gülümsedi ki, kız kemiklerinin bile donarak en ufak bir temasla tuzla buz olacağını hissetti. Derhal ellerini adamdan çekip bir adım geriledi. Ve adam yanından ayrılarak misafirlerinin yanına yöneldi. Gözlerini kırpıştırarak kocası olan uyuzu izlemeye devam etti ve yine hıçkırdı.

"Canın neden sıkkın?"

Jade başını kaldırıp yanında beliren adama baktı ve gördüğü gözler ve muzip dudaklarla yüzü aydınlandı. "Lort Cars?"

"Beni beklediğinizi bilseydim daha erken gelirdim ama malum ufaklık uyumadı."

"Ufaklık?"

"Oğlum." dedi Cars gülümseyerek.

Kız şaşkınca, "Oh, evli olduğunuzu bilmiyordum." derken etrafına bakınarak "Nerede şanslı leydimiz?" diye hevesle sordu.

Adamın yüzünden hüzünlü bir acı geçişti. "Tanrı'nın yanında." Buruk dudaklarına yakışmayacak bir gülümsemeyle, "Geçen sene hastalanarak bizi terk etmek zorunda kaldı ama eminim..." dedi iç geçirerek. "Bizi gökyüzünden izleyerek tüm kötülüklerden korumaya devam ediyordur."

"Oh Lordum, inanın bilmiyordum." dedi suratını asarak. "Benedict de hiç bahsetmedi sizden, o yüzden hatamı bağışlayın. Ben kocaman bir patavatsızım."

"Sen kocaman bir yalancısın." dedi adam sırıtarak. "Şimdi doğruyu söyleyin bana, bizim deli çocuk sizi üzüyor mu?"

Kirpiklerini kırpıştıran Jade bakışlarını kocasına çevirdi, etrafını çevreleyen bir grup kadının içinde elinde içkisiyle gözlerini ona dikmiş, resmen uzaktan deşercesine bakıyordu. Aslında Conroy kaç dakikadır karısının en yakın arkadaşının abisiyle yaptığı flörtü izleyerek öfkeden kuduruyordu. Ona bile bu kadar güzel gülmemiş, bu kadar sıcak ve tereddütsüz yaklaşamamıştı ama ikinci kez gördüğü adama, neredeyse sevgiyle sarılacak gibi bakmıştı. Küçük fahişe, demek boş durmuyordu, av peşine düşmüştü bile.

"Sanırım yine bir şeye kızmış." dedi Cars, Jade'ye yaklaşarak.

"Onun bir şeye kızması için sebep olmasına gerek yok Lordum, her şeye kızabilme kabiliyetine sahip kendileri." derken Conroy da yanlarına doğru geliyordu.

"Hoş geldin Cars." dedi Conroy orta yaşlı adama ve her zaman sevgiyle uzattığı elini, bu kez buz gibi sesiyle uzatıyordu. "Seni yorgun gördüm."

Adamın dudakları muzip bir ifadeyle gerildi. "Uykusuz bir gece geçirdim. Yoldan yeni geldim, dolaşmaya çıktığımda bizim çocukları bu tarafa gelirken gördüm, peşlerine takıldım. Benedict bana bu geceyi ancak yola çıktığında söylemeyi akıl edince de, biraz kafa dağıtmak için buraya geldim."

O anda Conroy'un yüzündeki mesafe kalktı. Lanet olsun o abisi gibiydi, en zor zamanlarında yanında olan ender insanlardandı ve Conroy ona soğuk davranarak sevgisine ihanet ediyordu. Lanet kadın onun dengesini mahvediyordu.

"Gelmene çok sevindim, aslında haber verdim ama sen bir iş için evden ayrılmıştın."

"Kâhyam söylemeyi atlamış olmalı, bilirsin artık kafası duruyor." dedi adam kibarca ve ikiliyi baş başa bırakarak diğer arkadaşlarının yanına yürüdü. Conroy tıpkı karısı gibi Cars'ın peşinden bakarken içkisini yudumladı.

"O dul bir adam."

"Biliyorum." dedi Jade kendinden emin bir duruş sergileyerek.

"Demek avını tanımaya başladın."

"Senin kadar değil... Kadın neredeyse ağzının içine düşüp, dişlerinin sayısını herkese bağıracak gibiydi."

Bu tepkisiyle Conroy karısına döndü. Gözlerini kuşkuyla kıstı. "Beni kıskandığını sanmıyorum karıcığım."

Kız alayı bol yalancı bir kahkaha attı. "Tanrı yazdıysa bozsun, istediğin kadınla oynaşabilirsin, umurumda olacağını sanmıyorum. Yeter ki benden uzak dur." Kocasına kibirli bir reverans yaparak yanından ayrıldı.

Conroy elindeki bardağı tek dikişte yudumladı, dişlerini gıcırdatarak kalabalığa karıştı. Karısının peşinden gitmek için insan selini aşmaya çalıştı fakat önüne çıkan leydiyle, planları sekteye uğradı.

Artık sarhoşluğu zirve yaptığı için, başı dönen Jade, hizmetkârın peşinden ilerlerken, boş bir oda bulmanın sevinciyle karanlığın içine daldı. Odayı kapının girişinde bulunan tek bir mum aydınlatıyordu. Ufak, şirin ve erkeksi izler taşıyan bir odaydı fakat ne çalışma odası ne

de misafir odasına benzemiyordu. Kendi çiftliğinde bir oda daha keşfetmenin hazzına alayla güldü. İnatla çiftliği gezmeye karşı duruyordu. Ellerini masaya yaslayarak derin derin solurken, bir kıpırdanma oldu. Arkasını döndüğünde, Conroy kapının girişinde durmuş ona meydan okuyarak bakıyordu. Jade gölgede kaldığı için seçilmiyor, bir süs çiçeği gibi köşede duruyordu. Fakat Conroy onun gözlerindeki hayal kırıklığını ya da endişesini tahmin edebiliyordu.

"Ekselansları..." dedi adamın arkasından gelen heyecanlı ve nefes nefese ses, "Yoksa yine kaçma kovalamaca mı oynuyoruz?"

"Sisi..." dedi Conroy arkasındaki sarışın kadına mesafeyle bakarak, "Burada ne arıyorsun?"

"Sizi takip etmemi istemiyor muydunuz?" Kadın etrafına bakarak adamın güçlü omuzlarına ufak ellerini koydu ve çelimsiz bedenine yakışmayacak bir kuvvetle onu içeri itti, ellerini omuzlarından çekmeden, "Ne kadar suratsız bir karınız var öyle!" dedi huysuzca burun kıvırarak. "Aynı kocam gibi, burnu büyük bir şey, küstah ve kibirli..."

Conroy önce bileklerinden kabaca yakaladığı kadını karısına hakaret ettiği için azarlayıp içeri yollamak için hamle yaptı fakat aklına arkalarında olan karısı gelince ve arkasındaki kasılmış varlığını hissedince, hain bir dürtüyle canını yakmak istedi.

"Sizin kadar sıcakkanlısını bulamadım Leydim, çünkü siz evlisiniz. Benim payıma da o soğuk mendebur düştü işte." dedi üzgün bir sesle.

"Ah yazık size!" dedi kadın ayak uçlarında yükselip kollarını boynuna dolarken. "Öp beni sevgilim, dudaklarım tutkunu unutmaya başladı. Çok uzun zamandır beni görmeye gelmedin, şehirden giderken yatağıma bıraktığın kokun artık yok. Gemide de bana yüz vermedin, bir an korktum karına kapılmandan... Lütfen bana arzunu göster."

Önce ne yapacağına karar veremedi Conroy fakat arkasındaki kadının beklenti içinde derin bir nefes çektiğini duyumsayınca, belini kavradığı kadını kendine sertçe çekti ve dudaklarını dudaklarıyla kapattı.

Jade şok içinde nefessiz kalarak kocasının kollarında kendinden geçen kadına bakarken, bacakları titriyor, boğazına yükselen hıçkırıklarını jilet kadar keskin gururu engelliyordu.

Conroy kadını sımsıkı sararak kollarının arasında kavrayınca, arzudan başı dönen kadın inledi, birden bacaklarını adamın beline dolayarak "Kapıyı kapat aşkım, hemen şu işi bitirelim, çok özledim seni" diyerek adamın üzerine abanmayı sürdürdü.

"Yanıyorsunuz Leydim..."

"Bu yangını ancak siz söndürebilirsiniz efendim."

"Seve seve."

Kocasına söylediği arsız itirafın ona dokunacağını hiç düşünememişti. Neden içi acıyor, bacakları titriyor, bedeni ağırlaşıyor, hatta başı dönerken çığlık çığlığa ağlamak istiyordu? Neden gözleri dolmuş hatta yanakları ıslanırken canı yandıkça ikisini de gözünü kırpmadan parçalamak istiyordu? Yüzünden okunan hayal kırıklığından kaynaklanan üzüntüyle karışık öfkesini, asaletle gizlemeyi yeğliyor, içi kan ağlayarak da olsa gururunu ezdirmiyordu. Yanağını kuruladı. Dişlerini sıkmaya devam ederken, burnunu çekmeyi erteledi.

Jade'den hiçbir tepki gelmeyince, Conroy dudaklarını bir cesedi öpmüş gibi iğrendiği kadının teninden ayırarak, "Şimdi git, birazdan seni bulacağım." diye ona umut vererek kadını başından savmaya çalıştı. Kadın önce huysuzlanarak itiraz etse de, sonunda alacağı ödülü düşünerek derhal "Çok uzamasın ama..." diyerek odadan ayrıldı.

Kaskatı donup iyice gerilen Conroy arkasını döndü, kadının kapıdan çıkmasının ardından, Jade bir adım öne geldi. İkisi de soğuk iklimlerin en ağır kışları gibi dondurucu bir hava estiriyordu oda da, ikisi de ifadesiz ve ne düşündüğünü kendine saklar haldeydi. Kız gururla asil burnunu yukarı dikti. Hiç kimseye onurunu ezme şerefini vermeyecekti. O kadın onları gördüğünü bilmeyecek, kocası içinin acıdığını anlamayacaktı.

Kocasına bakmadan yanından salınırken, kibar çıkmasına zorladığı acılı sesiyle, "Ekselansları." dedi kekelemeden, şükürler olsun ki sesinin sakin tonu acısını ele vermemişti. "İyi geceler."

Onun duygusuz sesine ve umursamaz, ulaşılmaz, kibirli aristokrat tavrına öfkelenen adam, karısının kolunu hiddetle tutarak, "Nereye gidiyorsun?" diye hesap sordu.

Kız yüzüne bakmadan, dolu dolu olan gözlerini ondan saklayarak, "Uykum geldi." dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Henüz erken." dedi adam onun bu vurdumduymazlığına öfkelenerek.

"Kocamın işi vardır, onu rahatsız etmeyeyim. Misafiriniz sizi bekliyor Ekselansları." diyerek kolunu adamın kaba tutuşundan kurtarıp, yanından koşar adımlarla ayrıldı.

Kocasının bedeni mıh gibi olduğu yere çakılırken, yürümekte zorluk çeken Jade vakur bir şekilde merdivenleri çıkmak için kendini zorladı. Yıkılmamak için mücadele verirken, elinde mumla karşısında beliren Csandra, onun yüzündeki ifadenin altında yatan acıyı görmüş gibi derhal yanına gelerek "Size eşlik etmemi ister misiniz efendim?" diye sordu nazikçe. Jade sadece gülebildi bu acınası haline.

Yukarı kata çıktıklarında ve Jade kendine ayrılan tavan arasına geçtiğinde, bir an kapının eşiğinde donup kaldı. Gördükleri karşısında son dirayet kırıntısı da süpürülüp aktı içinden ve dizlerinin üzerine otururak ağlamaya başladı.

Öyle sessizce değil, hıçkırarak ağlamaya başladı. Oysa o sevinsin diye gece boyu çalışmış, odasını ona yaraşır bir hale sokmaya çalışmıştı genç kız. Şaşkınca hanımına bakarken ne yapacağını bilemedi Csandra. Odasına izinsiz girip değiştirdiği için mi, süslediği için mi kızmıştı ona? Ama ona kızsa bağırırdı, böyle acıyla kıvranırcasına iki büklüm ağlamazdı. Derhal yere çökerek ona nasıl yardımcı olabileceğini düşündü ama bulamadı, sonra yapmaması gereken bir hatayı yaptı. Bir hizmetçi olarak aşılmaması gereken engeli aşıp, leydisinin kırgın başını göğsüne çekip, saçlarını okşayarak "Efendim... Geçecek..." diye teskin ederek fısıldadı.

"Canımı yakıyor Csandra." dedi Jade elini sinesine vurup içindeki acısını dışarı atmak istercesine. "Canımı almak istiyor. Ben bu kadar güçlü değilim, ölürüm anlamıyor."

"Ne oldu efendim, kim yakıyor canınızı?"

"Bunu hak etmedim." dedi kız hıçkırarak, "Ben onun nefretini hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Jade bir süre kızın kollarında ağladıktan sonra az da olsa kendini toparladı, burnunu çekerek içerideki yeni eşyalara ancak o zaman şaşkınca baktı.

"Bunlar nereden çıktı?"

Kız mahcupça "Düşündüm ki..." dedi hüzünle.

Kızın sözleri bitmeden Jade gülmeye başladı, kız bu sefer kirpiklerini oynatarak baktı dengesiz haline. "Ekselansları, beni korkutuyorsunuz!"

"Asıl ben kendimden korkuyorum, hislerimin bu kadar derin olmasından dehşete kapılıyorum." derken odasındaki değişikliklere bile sevinemeyecek halde olan genç kız, yine hıçkırarak ağlamaya başladı.

Conroy ev sahipliği görevini yerine getirip, misafirlerinin evi terk etmelerinin ardından odasına çıktığında, bir an koridorun sonundaki kapıya baktı. Öfkeli, nefret dolu ve zalimce... Jade'nin sevdiği o adam başka bir kadını öpseydi bu kadar sakin durmazdı kesin, ama kocasını umursamamıştı. Başını salladı. Ondan istediğini almadan asla peşini bırakmayacaktı. Ondan öyle bir parça koparacaktı ki, Jade ne zaman yüreğine dokunsa, o parçanın yokluğuyla acı içinde kıvranacaktı ve bu duygu aşktan, nefretten daha üstün olacaktı.

Conroy ondan alacağı şeyin kendisine hediye olacağını bilemeden odasına girdi ve sıcak bir banyonun ardından yatağına yatıp, kaç gecedir yaptığı gibi tavanı izlemeye koyuldu. Etraf sessizleşince hemen üstündeki odadan, karısının sessizce ağladığını belirten hıçkırıklarını dinledi. Her gece bunu yapmak zorunda mıydı? Elini kulaklarına kapattı. O lanet adama olan aşkı yüzünden ağlamak zorunda mıydı? Yanında kuyruğu dik bir kaplanken, gece yatağına girdiğinde tırsak bir kediye dönüşüyordu bu kız. O gece ne Jade için ne de Conroy için kolay bir gece olmadı.

Kız hıçkırıklar içinde sızarken, "Kontes Jade, Ekselansları..." diyen sesle homurdandı.

Jade ağlamaktan şişmiş ve hassaslaşmış gözlerine giren ışıkla şaşkınca baktı karşısındaki kıza, başı kazan gibi olmuş, kendini kasmaktan tüm azaları kırılmışçasına sızlamıştı. Yorgun ve uyku mahmuru sesiyle "Ne... Ne oldu?" diye sordu.

"Ekselansları sizi kahvaltıya bekliyor."

"Canım istemiyor." dedi başını yana çevirip gözlerini tekrar kapatarak.

"Ama gelmenizi emretti."

"Yemek istemediğimi söyler misin Csandra?" dedi gözlerini camdan ok gibi sızıp yere vuran ışık huzmelerine odaklayarak. Işığın içinde uçuşan tozları izlemek tekrar uykusunu getiriyordu. Sabaha karşı uyumuştu ve hâlâ uykusunu alamamıştı.

Gözleri yeni mi dalmıştı yoksa saatler mi olmuştu uyuyalı anlayamadı, yine başına gelen kızın sesiyle irkilerek bir kez daha uyandı.

"Kontes Jade..."

"Ne var?"

"Ekselansları sizi yemeğe çağırıyor."

Jade midesinden gelen ağrıyı umursamadı, gözleri yine dalarken, "Canım istemiyor ve lütfen, günlerce uyusam bile uyandırmayın beni."

Pikeyi başına kadar çekti ve çektiği pike parmaklarının arasından kabaca alınarak, yüzü güneşe açık hedef edildi. Csandra buna cesaret edemeyeceğine göre, tepesinde zebani gibi kimin dikildiğini biliyordu. Yüzünü ona göstermeye de, bu halini ele vermeye de niyeti yoktu. Onu umursamadı.

Conroy hizmetkâra ters bir bakışla odayı terk etmesini emrederken, Jade inatla gözlerini kapalı tutuyor, başını yastığının altına sokuşturmaya çabalıyordu. Şu hali deve kuşu gibi bile değildi.

Adam kızın çocukça kaprisine aldırmayarak, "Aşağı iniyorsun." diye emretti.

"İnmiyorum..." diye direten kızın, yastığın altındaki boğuk sesi cidden yorgundu.

"Daha kaç kere yemeğe çağıracağız seni?" dedi adam dişlerini sıkarak.

"Ölene kadar... Birkaç güne biter bu eziyet merak etme, aç yaşanır ama susuz yaşanmaz, birkaç güne iflas eder bedenim." dediğinde alayla, kolundan sertçe çekiştirilerek yataktan kaldırıldı. Conroy ateş

gibi soluklarını yüzüne solurken, dişlerini gıcırdatarak, "İntihar etmeye karar verdiysen, daha kesin sonuçlar var." diye çıkıştı.

"Ne mesela?" dedi kız ağlamaklı sesiyle. Birden dirayet gardı yerle bir olmuş, tüm o kafa tutan hissiz süngüsü düşmüştü.

Conroy onun yorgun haline, ağlamaktan kızarmış menekşe gözlerine acı içinde bakarken, kız kolunu kocasından kurtararak uzaklaşmış, ona hüzünle bakan adamın gözleri üzerindeyken aynanın yanına gitmişti.

"Git buradan."

"Hemen aşağı geliyorsun ve..."

Conroy kaşlarını çatarak emrederken, Jade komodine uzandı, su bardağını kavradı ve aynaya fırlattı. Adam yere saçılan pırlanta gibi parlak camların şangırtısı odayı doldurmadan, yanına ışınlanmıştı.

Ama Jade ona uyarı veren bir bakış atıp "Çık, çık, çık..." yaparak kırılan keskin bir parçayı eline aldı, parmaklarının kesilmesine aldırmadan bileğine tuttu.

Nefes alamayan Conroy dehşet içinde bu ana bakıyordu. Kafayı mı sıyırmıştı? Kaskatı olan sesiyle, "Saçmalama Jade, at o lanet olası camı elinden, kendine zarar vereceksin." diye buyurdu.

"İntihar etmenin kolay yolunu buldum kocacığım, nasıl daha evvel akıl edemedim değil mi?"

Kızın aklı melekelerini kaybetmiş hali adamın içini acıtan bir mızrak gibi ilerledi. Ona bu kadar acı vermiş olabilir miydi? Sevmeyen bir kadına neden kendini zorla sevdirmek istemişti ki?

"Jade..." diye gürledi.

Olduğu yerde korkuyla sıçrayan kız, "Yeter lanet olası yeter, ben neyin azabını çekiyorum?" diye isyan etti. İri bir damla yanağından süzülerek dudaklarına dokundu ve bunu diğerleri izledi. Sabırsız bir hareketle elini kaldırıp tıpkı bir böceği ezercesine hoyratça yanağını sildi. "Neyin acısını benden çıkarıyorsun? Seni tanımıyorum, kimsin nesin, neleri sever, nelerden nefret edersin bilmiyorum. Bir kere sormadın bana sevip sevmeyeceğimi. Hep emrettin, zorladın. Kibar olmadın, fikrime değer vermedin, benim kadın olduğumu unutup erkek

gibi benimle savaşa girdin. Conroy neyin intikamını alıyorsun benden? Seninle isteyerek evlenmedim. Senin derdin ne?"

Adam dişlerini sıkarak işaret parmağını tehditle yukarı kaldırdığında kızın sözleriyle kelimeleri ağzında dondu.

"Alex sevgilim değil, hiç olmadı. Eğer sorma zahmetine girseydin, seni aldatmaya tenezzül etmeyeceğimi, karşına çıkıp bunu sana mertçe söyleyeceğimi anlatırdım."

"Düğün gecesi..."

"Sen: aldatmadım! Kimseyi aldatmadım ben. Yeter anlıyor musun? Dayanamıyorum artık!"

Buna inanmak için canını ortaya koyan Conroy onu tedirgin etmeden yaklaşınca, bunu fark eden Jade delirdi. Burnunu çekerek, "Yaklaşma!" diye bağırdı.

"Blöf yaptın bitti, şimdi ver şunu bana, canın yanacak."

"Blöf yaptığımı mı düşünüyorsun?" dedi kız yanağını gıdıklayarak dudağına damlayan tuzlu gözyaşını dilinin ucuyla yalarken. "Seni adi pislik, hâlâ oyun mu oynadığımı sanıyorsun? Bıktım senden, neden anlamıyorsun? Ölürsem ödülüm olacak sensizlik."

"Şu saçmalığı hemen kes..."

"Hay hay..." dediği gibi aynanın parçasını hiç acımadan bileğine sürttü. Adamın dehşet bakışları altında açılan yaradan yere damlayan kanla, Jade haykırdı. "Yaklaşma!"

Conroy çaresizce eline bakmaya devam ederken, Jade "Seni aldatmadım." diye yeniden başladı konuşmaya. "Ben kimseyi aldatmadım... Kahrolası artık dur, dayanamıyorum!"

Conroy atıldı ve kızın hıçkırdığı anda elindeki ayna parçasını alarak bir köşeye fırlattı. Korku içinde karısının koluna bakarken, "Manüel" diye kükredi. Jade yere damlayan kana bakarken ağlayarak, "Daha ne kadar acıtacaksın canımı? Ölünce için rahatlayacaksa, bırak ödülüm olsun ölüm." diye hıçkırdı. Gözleri acılar içinde yakarıyorken onun bu hali adamı soluksuz bırakıyordu.

Conroy karısının bileğine cebinden çıkardığı mendili bastırıp, kanı durdurmaya çalışırken, "Şişt." diye sakinleştirmeye çalıştı.

"Lütfen, dur artık!" dedi kız sesi hafifleyip gözleri kaymaya başlarken. Sanki bedenindeki kan gibi öfke, çaresizlik ve nefret de dışarı akıp onu terk ediyordu. Bedeni hafifliyor, içi boşalıyordu.

Jade'nin son duyduğu şey, kocasının kulağının dibinde kükrerken, "Manuel..." diye bedenini sıcak bir tutuşla havalandırmasıydı.

18. BÖLÜM

"Gözleri gökte öyle parıltılarla geçerdi ki havadan,
kuşlar ötüşürdü gece bitti sanarak."
Romeo ve Juliet, William Shakespeare

Lanet olsun bu evde bir kere de baş ağrısı çekmeden uyanması mümkün olmayacak mıydı? Elini çatlayacak gibi ağrıyan şakağında gezdirdiğinde, dudakları kurumuş ve birbirine yapışmış, hatta yüzündeki derinin gerildiğini ve susuzluktan haykırdığını hissetmişti.

Gözlerini araladığında etraf karanlıktı. Başını yana çevirdiğinde, odayı aydınlatan cansız ışık kaynağının neredeyse bitmek üzere olduğunu gördü. Kıpırdandığında elinin üzerinde hissettiği kuvvetli dokunuşla, bir an afalladı ve korkuyla yana baktığında tuttuğu soluğunu hızla verdi. Bir an Alex geldi sanmıştı.

Neyse ki Conroy yanına uzanmış, başını yastığına yaslamış, elini sımsıkı tutarak uyuya kalmıştı! Conroy mu? Onun varlığını hissetmemişti, işte o anda burnunun tıkandığını, genzinin yandığını anladı. Aklına olanlar gelince, yüreği bir daha acıdı. Çocuklar gibi sessizce küstü kocasına, dağa küsen tavşan misali onun haberi olmadan acılar içinde kıvrandı. Elini avucundan çekmeye çalışınca, endişeyle irkilen adam uyandı.

Jade adamın tıraşsız yüzüne bakarken, Conroy esneyerek, "Sonunda." dedi.

"Ölmemişim." dedi kız hâlâ avucunda duran elini safça çekiştirerek.

"Bu şerefi bana bahşetti Tanrı, böyle giderse kadın katili olacağım." diye homurdandı adam.

Ne ruhsuz bir ayıydı bu, ölümden dönmüştü, teselli edeceğine laf sokuyordu. Ne soğuktu, tamam kollarına alıp sımsıkı sarılmıyordu ama en azından iyi olup olmadığını sorabilirdi. O kadar mı umurunda değildi? İkinci kez küstü.

Oysa onun gözlerini açmadığı her an ölümlerden ölüm beğenen Conroy, sanki onca hatayı yapan o değilmiş gibi yükseldi, kızın kırpışan kirpikleri arasında eğildi ve alnına dudaklarını bastırıp, birkaç saniye şükreder gibi bekledi. Kolları bedenini sarmalayıp içine almak isterken, fevri bir hareket yapacağını bildiğinden durdu. Malum doktorun diktiği bileğindeki yaranın açılmasını istemiyordu.

Gözlerine bakmak için geri çekildi, nefesini kızın tenine ödünç verirken, "Ölüm bile seni benden alamaz demiştim, unuttun mu?" diye duygulu bir tonda fısıldadı.

Kızın yüzünü avuçlarken saçlarını ve yanaklarını gizliden okşuyordu.

Gözlerinde gördüğü acı mıydı? Sanmıyordu, etraf loştu ya ondan, biraz da duygusaldı sanrı görüyor olmalıydı. Ama adam ona bir soluk uzağından özlemle bakarken, nefes almak ne zordu. Kalbine yükselen acı ve bedenine akan zamansız heyecanla, Jade elini sertçe çekti avucundan. Başını yana çevirerek bakışlarından ve soluklarından kendini sakındı. "Neden başımda bekliyorsun, bu halde kaçabileceğimi sanmıyorsun herhalde?" Eline baktı, parmakları da sarılmıştı, bileği de ve uyuşmuş gibi hissizdi ikisi de. "Gece mi oldu?" dedi cama bakarak.

"Gece mi?" dedi adam buruk bir biçimde gülerek. O anda fark etmemişti ama kocası kırış kırış üstüyle yanında duruyordu, gözlerinin altında mor halkalar, yüzünde kirli bir sakalı vardı.

"İki gece, üç gündüz olacak Jade... Bana eziyet etmek için seçtiğin günler daha fazla uzamasa iyi olur."

"Ne?" dedi kız şaşkınca. O kadar zaman nasıl uyumuştu?

Conroy ayaklanıp komodinin üzerindeki zile uzanacakken, saati fark edip durdu. Gece yarısıydı, hizmetkârları yeterince hırpaladığı birkaç günün ardından, şimdi bir de uykularından etmeyecekti.

Kızın şaşkın bakışları altında zili yerine koyarak, "Sana yiyecek bir şeyler getireceğim, istediğin bir şey var mı?" diye kibarca sordu.

Ona hizmet etmek için hevesli duran kocasına, "Zehir..." diye tıslayarak başını çevirdi.

"Ondan dilinde yeterince mevcut sevgilim, başka bir şey iste."

"Gözümün önünden kaybolmanız tek dileğim Ekselansları." dediğinde bakışlarını odada gezdirdi ve "Hatta ben burada ne arıyorum, kendi odama..." diyerek hareketlendi, hiddetle gürleyen sesle yatakta sıçrayarak geriledi.

"Jade, lanet inatçı kafan nasıl işliyor bilmiyorum ama beni bir daha öfkelendirirsen, korkutursan ve cehennem azabı gibi geçen günler içinde uykusuz bırakırsan, seni buna pişman ederim. Beni sensizlikle tehdit etme kadın!"

Adam ağzından tükürükler saçarak kükrerken, kız ürkekçe ona bakarak yatağın ucuna kadar kaymış, korkudan yaprak gibi titriyordu. Ve kocasının onu aslında azarlamadığını, ona bir nevi itirafta bulunduğunu kaçırıyordu.

"İç-içine ne kaçtı, iblis mi? Ne bağırıyorsun, hastayım ben görmüyor musun?"

"Kafadan hastasın. Sen beni verem edeceksin Jade."

"Sen de beni katil..."

Adam kızın dolu dolu gözlerine ve titreyen bedenine bakıp dişlerini sıkarak, "Şimdi yemek getireceğim ve sen hepsini yiyeceksin. Kaybettiğin enerjiyi ve kanı yerine koyana kadar sözümden de çıkmayacaksın. Ve lanet olsun bir daha beni sensizlikle korkutmayacaksın." diye emir verip odadan küfrederek çıktı.

Kız şaşkın, ağzı yarı açık halde kocasının ardında bıraktığı sesini kulağında çınlattı. "Onsuz bırakmak mı?" Bu adam ne içmişti, kendisinin ilaçlarını falan mı?

Onun gitmesinin ardından birkaç dakika kapıya salak salak bakan Jade, yatakta doğruldu. Conroy'un odasında olmak ve onun yemeğini yemek istemiyordu. Üstelik eli kımıldayınca acıyor, bileği kopacak gibi sızlıyordu. Böyle bir salaklığı nasıl yaptığını ve buna nasıl cüret ettiğini hâlâ çözemiyordu. Bir anda olmuştu her şey ve şimdi Tanrı'ya aşık olduğu için zavallı ve pişmandı.

Suç içinde ayaklarını yere kenetleyerek ayaklandı. Öyle başı dönüyordu ki, bir türlü gücünü toparlayamıyordu. Biraz bekledi, her ne kadar baş dönmesine mide bulantısı eklense de, komodinin üzerindeki mumu alarak, kocasının açık bıraktığı kapıya inatla yönelip, kendi odasının yolunu tuttu. Bu iki adımlık mesafe, senelerce yol yürümüş gibi uzun gelmişti. Odasına girdiğinde, yatağının yerinde olmadığını görünce, hayretle etrafa bakındı ve daha ne olduğunu anlayamadan bedeni kuvvetli kollar tarafından kuşatılırken, "Lanet olsun senin inadına Jade." diye kükreyen adamın siniriyle çığlığı bastı.

Neyse ki mumu yere düşürmekten son anda kurtulan Jade, ağlamaklı sesiyle adama bakıp, "Artık yatağımda yatmama bile izin vermeyecek kadar vicdansız mı oldun?" dediğinde, yanağına sıralanan yaşlar adamın içini acıttı.

Kızın menekşe gözlerinde kaybolan adam, "Burada yatmanı istemiyorum." dedi yumuşacık sesiyle. Mum ışığında çaresizce titreyen gözlerindeki yaşlar canını yakıyordu. Uzanıp yanaklarını elleriyle kurulayamadığı için, ona bir kez daha kızarak dişlerini gıcırdattı.

"Nerede yatacağım? Bana nereyi layık gördünüz, zindan mı, mahzen mi?" diye sordu kız korku içinde soluyarak. Bedeni sallanıyordu ve her an yere düşecek gibi halsizdi. "Yoksa buz gibi yerde mi yatacağım?" dedi yere bakarak hüzünle.

"Benim odamda yatacaksın artık. Olması gerektiği gibi, bundan sonra gözümün önünden ayrılmayacaksın."

İşte bu gerçekten kanını dondurmuştu kızın. Olması gereken neydi biliyordu ama ilk gece ölmezse bile, uyuduğu an boğardı bu adam, bunu adı kadar iyi biliyordu. Kız bir an şaka yaptığını sandı ama yapmıyordu. Gözleri ciddi ve sözleri katıydı.

"Burada kalmayı yeğlerim."

"Bundan sonra benimle kalacaksın. Benim odamda, benim yatağımda, benim yanımda, benim olduğum her yerde olacaksın."

"Tuvalette bile mi?"

Dudaklarına sıçrayan gülümsemesini bastıran adam, "Gerekirse orada bile..." diye cevap verdi. Demek iyileşiyordu asi kısrak, eski gücüne ilk olarak çenesiyle kavuşuyordu.

"Kalmayacağım, sokakta kalsam bile senin yanında kalmayacağım." diye inatla diretti kız.

Sokakta kalmayı onun yanında kalmaya yeğliyordu demek. Keyfi kaçtı, dişlerini sıkarak onu tekrar odasına götürürken, kızın hıçkırarak ağlamaya başladığını fark edince bir an durakladı.

Ne yapacağını şaşırmıştı. Onun karısı histerik krizlere kapılmazdı! Kapılmazdı değil mi? O bir cadıydı, ağlamaz, üzülmez, diğer kadınlar gibi naif olmazdı. O asiydi! O ağladıkça adam çaresiz kalıp bocaladı. Kızması mı gerekiyordu? Ağlama diye emretmesi nasıl olurdu, ya da dövmekle tehdit etmesi, yoksa sevmesi mi gerekirdi? İyi de Conroy kadınları sevmeyi bilmezdi ki. Ne yapsa, bilemedi.

"Jade, sana zarar vermeyeceğim. Lütfen ağlama." demek geldi adamın içinden ama onun yerine kükreyerek, "Eğer ağlamaya devam edersen, seni bir temiz döverim. Bu benim kocalık hakkım." diye söylenirken buldu kendini.

"Döver misin?" dedi kız korkuyla gerileyip kocaman açılan gözleriyle ona bakarken. Teyzesi gibi ağzı burnu kan içinde kalır mıydı? Herkes ona acır ama kimse müdahale etmezdi.

Kızın korkusuyla pişman olan Conroy üstüne gitti. "Hem de bayılana kadar..."

Birden durdu Jade. Neden korkmamıştı bu tehditten, peki neden onu teselli etmek yerine yine uzaklaştırarak korkutmaya çalışmıştı Conroy? Biri sevmeyi, diğeri sevgisine teslim olmayı hazmedemiyordu. Biri asiliğine, diğeri gururuna kurban veriyordu şu değerli zamanı.

"Bana itaat edersen, sana zarar vermem." dedi adam sonunda. Kız bir an kirpiklerini oynatarak baktı kocasına. Conroy onun tokadı bastıktan sonra kucağından inmek için hamle yapacağını düşünürken, o,

teslim olurcasına sokuldu adama. Güçsüz olan Jade savaşamayacak kadar dirayetsiz hissediyordu kendini, açlıktan başının döndüğünü, midesinin bulandığını idrak edince kolunu kocasının boynuna dolayıp, başını omzuna yasladı.

"Neden kalktın ki yatağından?" dedi adam birden şefkat saran sesiyle.

"Çünkü senin gibi kokuyordu." dedi kız üzgünce fısıldayarak.

Demek kokusuna bile katlanamıyordu! Lanet olsun!

***

Jade iyileşiyordu. Öyle çabuk ve hızlı bir şekilde değildi ama en azından kendine geliyordu. Çok fazla kan kaybettiği için ani hareketleri baş dönmeleriyle sonuçlanıyor, günleri neredeyse uykuyla uyanıklık arasında geçiyordu. Ne kocasının yanına gelip yattığını görecek kadar akşamları ayakta kalabiliyor, ne de sabahları onun yanında uyanabilecek kadar erken kalkabiliyordu. Üstelik tek değişim bu da değildi. Evdeki çalışanların ona olan tavırları da değişmişti. Önceden görmezden gelen ahali şimdi ona kırılacak bir çiçek nezaketinde dikkatle bakıyordu.

Bu sabah Csandra odasını toparlarken, "Siz bizim değerlimizin değer verdiğisiniz efendim. Size gözümüz gibi bakmak bizim görevimiz" demişti. Onların değer verdiği!

Aklını iyice karısıyla bozmaya başlayan Conroy, gündüzleri işçilerinin başında durmak için evden çıkıyor, siyasette emin adımlarla ilerlerken, akşam atının terkisine atlayarak eve üzeri tozlu ve yorgun halde geliyordu.

Bu sırada Jade de rahat durmuyordu tabii. Yine öyle bir akşam kocasının yolunu dört gözle bekleyen Jade -hayır elbette özleminden değildi bu- adamı sonunda çileden çıkarmayı başarmıştı.

Conroy gördükleri karşısında nefesini tutarken, salonda sinirli adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Derken başını tehditkâr bakışlarına aldırmadan dimdik gözlerinin içine bakan Jade'ye çevirip önünde durdu. Bu kadın ne zaman dışarı çıkmıştı? Dahası ona yasaklamasına rağmen ata binip, ona asi gelmeye, kafa tutmaya devam mı etmişti? Ona hesap sormak, canını yakmak istedi tekrar ama olanlardan

sonra öfkesini kontrol altına alarak aklından geçeni yapmaktan vazgeçip, içki kadehlerinin dizili olduğu küçük yuvarlak büfeye yöneldi.

Bu adamı evine neden getirdiğini az çok tahmin ediyordu ama bu sefer onlar açıklayana kadar konuyu açmamaya kararlıydı.

Ve bir adım öne çıkan Jade, "Konuşabilir miyiz?" diyerek sohbete başladığında, kendini frenlemesi zorlaştı. Karısının söyledikleri beyninde dönerken, nefesi kesilir gibi oldu. Elindeki kadehi yeniden doldurup bir dikişte içti. Hemen ardından kadehi dehşet bir öfkeyle şöminenin mermerine bir hışımla fırlattı. Kadeh çarpmanın etkisiyle tuz buz olurken Jade nefesini hızla içine soluduğunu herkesten sakladı.

Hiç hak etmediği halde bu manzaraya tanık olan, korku içindeki zavallı noter yardımcısı için gördükleri son derece üzüntü verici ayrıntılardı. Çıldırmış Kont onun ve karısının tek bir hamleyle boyunlarını kıracak kadar zalimleşmiş halde, duyduklarını hazmetmeye çalışıyor gibiydi.

Jade noter yardımcısına kaşıyla atak yapmasını emrederken, korkak adam, "Sayın Kont." diye savunmaya yeltendi. Zavallı adam hem saygısından, hem korkusundan, Conroy'un ona sert bir bakış atmasıyla, bir adım gerileyerek ter içinde kıvranmaya başladı.

Jade sakinliğini koruyarak, mendiliyle ter içinde kalan alnını silip, yutkunmasına rağmen, "Mantıklı olunuz Ekselansları; eşiniz bu evliliği sürdürmek istemediğini bildiriyor. Bu benim suçum değil. Evliliğinizin feshi için yeterli tanıkları olduğunu bildirdi." diye kendisini arada paklamaya girmişti.

Jade gözlerini devirerek iç çekip kaşıyla hadi bakışları atınca, adam bir kez daha cesaretini toplamaya yeltendi. "Üstelik evlilik gerçekleşmediği için..." Conroy adama öyle bir baktı ki, adam boğuluyormuş gibi öksürdü. "Boşanmaya da hakkı var."

Asağılık fahişe, bu adama birlikte olmadıklarını mı söylemişti? Aşığıyla birlikte yaşamak için ondan boşanacaktı demek ve bunun için adamın ona saygı duyup zorlamadığı gerçeğini yüzüne vurmaktan çekinmeyecekti.

"Bunu da nereden çıkardınız?" diye gök gibi gürledi.

Noter yardımcısı soluksuz halde, "Ekselansları, ben sizin yatak odanızı bilmem ama sizin efsane bir erkek olduğunuzu tüm sosyetik kadınlardan kulaklarımla duyduğum için buna elbette inanmadım." Dediğinde, Conroy kibri yüksek bir bakış attı ve Noter yardımcısına öldürücü bakış atan Jade yüzünden yaşlı adam kekeleyerek terlerini silip konuşmasına devam etti. "Ama Leydim bana böyle söylemem için baskı yapınca..."

"Lanet adam baskı kurmadım." dedi Jade dişlerinin arasından. "Doğru olan bu..."

Yaşlı adam ona inanmayan bir bakış attı ve dinle şapkam dinle yaparak, gözü dönmüş bir halde yeniden dolanmaya başlayan adamdan korkup, bir adım daha geriye çıktı. Fakat arkasındaki leydisi onu omzuyla öyle bir dürttü ki, zavallı Noter yardımcısı az daha Conroy'un ayakkabılarını öpecek halde öne çıktı.

Ellerini eteğine kenetlemiş Jade, tek kelime etmeden kocasına bakıyordu. Birazdan kanatlarını açacak, öfkesi burnundan ejderha gibi salınacaktı.

Sarsılmaz görünmek istiyor, içindeki korkuyu bastırmaya, ya da en azından belli etmemeye çabalıyordu ama ne mümkündü. Kocasının şiddet göstermeye ne denli yatkın olduğunu ve bu derece öfkeliyken üçüncü bir kişinin orada bulunmasının da onu durdurmayı yetmeyeceğini biliyordu. *'Noteri çağırmakla hata ettim,'* diye geçirdi içinden son pişmanlık zerresiyle, *'Yalnızken ona daha iyi söz geçirir ve yola gelmesini sağlayabilirdim. Boşanmasına iyi bir mazeret bulabilirdim.'* diye düşündü.

Jade kocasının eline baktı. Bir pençe gibi bükülerek kasılmış, yumruk olmak için savaş veriyordu. Yutkundu. Şimdi de boynundaki fulları çekiştirerek gevşetmesini izledi, modası çoktan geçmiş yüksek yakalı ve kuyruklu siyah redingotunun içinde pek boylu boslu duruyordu. onun boynunu tek hamlede kıracak bir dev gibi.

"Karıcığım... Tüm gün evde bunu mu düşündünüz?" dedi önce kasılan dudakları sakince. Kız korkuyla solurken başını salladı ve öyle bir kükredi ki, noter yardımcısı peruğunu düzeltmek zorunda kaldı.

"Lanet olası evde bana yemek yaptırıp, hizmet etmen gerekiyor, arkamdan kuyumu kazman ve özelimizi ortalığa dökmen değil."

Jade yutkunurken, iri bir yumurta boğazına oturmuş gibi kasıldı.

Adam hâlâ sakin duruyordu. Cinnet geçirip, ne onu ne de adamı doğramamıştı. Bunun dışında, gerçek kişiliğini yansıtan kasap kılıklı bir adamla, köy hayatı süren önemsiz bir soylunun ilginç bir karışımı olarak ona bakmaya devam ediyordu.

"Ben senin kocanım." dedi Conroy.

Ah bundan şüphesi yoktu ki, ona Tanrı'nın huzurunda *evet* demişti. Derhal haç çıkarıp elini öptü. Adam onun bu tepkisine dişlerini sıktı.

Noter görevlisi, "Size önerilen anlaşma hakkaniyetlidir Ekselansları, eşiniz sizden bir şey talep etmeyecek. Yani atından başka." diye ağzının içinden konuştu. Conroy tek kaşını aldırınca, korku içinde "Sizden istenen sadece bir imza atmanız. Eşiniz aranızda kalan her şeyi saklayacağına Tanrı'nın huzurunda yemin edecek." diye devam etti.

Yaşlı adam başını saygıyla eğip, korkuyla kâğıdı Konta uzattı ve sanki elini kapacak vahşi bir hayvanmış gibi geri kaçtı. Conroy öfkeli gözlerini adamın titreyen eline dikerek, kendisine uzatılan kâğıdı kabaca aldı ve avucunda buruşturup tortop ederek yüzüne çaptı. Adam yerdeki kâğıdı korkuyla alıp düzeltirken, bunu ağzına sokup ona yedirmediğine duâ ediyordu. Alnındaki terleri ıslanmış mendili yerine koluna silerken, Kont'u yola getirmenin imkânsız olduğunu biliyordu, o yüzden gerçek bir erkeklik yapıp, Jade'nin arkasına saklanarak saygıyla "Sıra sizde Leydim." dedi.

"Tavşan." diye tısladı Jade.

"Benimle boşanınca ne olacak?" diye karısının üzerine tehditkâr bir adım attı Conroy. "Sana ne dedim ben, bu evden ancak ölün çıkacak."

"Sayın Kont, kendinize hâkim olun, çok rica ederim!" dedi Jade'nin omzunun üstünden bakmak için ayağını kaldıran Noter.

Jade kocasının böyle çırpınması karşısında neredeyse merhamet duyacaktı. Onu seven bir erkek gibi davranması ise midesini bulandırıyordu. Daha geçen hafta sevgilisini önünde öpmemiş miydi, onun

intihar etmesine sebep olmamış mıydı, üstelik yaralı haldeyken onu dövmekle tehdit bile etmişti.

Sabrı tükendi. Kocasının yorgun düştüğünde sakinleşecek ve iki saat boyunca karşı çıktığı her şeye birdenbire razı oluverecek adamlardan olmadığını biliyordu. Üstelik ondan çizgiyi aşan şeyler istediğinin farkındaydı: kendisine bırakması, onu koşulsuz ve bütünüyle özgür kılması böyle gurur budalası bir adam için bile zor bir istekti.

"Bayım. İşiniz bitti, gidin lütfen." dedi Conroy sert bir kibarlıkla.

Adam yana adım atınca, Jade kısa boylu yolunu tek bir adımla durdurup, kibar bir halde, "Yemeğe kalacaksınız değil mi?" diye saygıyla tehdit etti.

Adam her an bayılacak bir tavuk gibi gıdaklayarak, "Eşime masaj yapacağıma dair söz verdim Ekselansları..." diye saçma bir yalan üreterek, kuyruğunu kurtarma çabasına düştü.

Tanrı onu korusun, biraz daha bu ateşle barut arasında kalırsa, kesinlikle bu patlamadan sağ çıkan taraf o olmayacaktı. Garip Noter görevlisi kim vurduya gitmeden evvel tabanları yağlamalıydı. Üstelik herkesin anlattığı gibi sevgisiz bir evlilik sürdürdüklerini, bu âşık halleri kesinlikle yalanlıyordu. Onların yüzüne bakan herkes, tutkudan ortamın her an alev alacağını anlayacak kadar zekâ kırıntısı taşırdı. Tabii bu iki asil hariç...

Noter onların birbirine olan öfkeli bakışları arasında ortadan kayarken, Jade üzerine sert bir adım atan kocasının hiddetini tırsak bir duruşla karşıladı. İçi kof bir çınar gibi heybetli durdu önünde, soluklarının rüzgârıyla yıkılacağını ona göstermedi.

"Demek eve Noter çağırıp, seni boşamamı planladın!"

"Seni ona götüremediğim için, böylesi gerekti."

"O zaman beni memnun edecek kadar iyileştiğiniz anlamına mı geliyor bu asiliğiniz?"

"Seni metresin yeterince memnun ediyordur, ben artık kabul etmem. Kullanılmış koca tercihim değil. Metresine git."

"Metresim..." dedi Conroy dişlerini sıkarak. Öyle bir kadın olmadığını söylemesi gerektiğini biliyordu ama yok saydı.

Jade, ondan boşanana kadar o sarışın kadından uzak durmasını söylemeyecekti. Bütün bu istediklerini çok istemesine karşın bir çırpıda sayıp dökmek niyetinde değildi, içinde yaşadıkları dönemde, yasalar önünde her zamanki gibi önemsiz varlıklar olarak görülen kadınlar için... böyle büyük başarıların birer sabır ürünü olduğunu herkes bilirdi. Eğer bir şeyi temelinden yıkmak söz konusuysa, sonuca ulaşmak için ne denli emek vermek gerektiğini milenyumda gayet zor şatlarda öğrenmişti.

"Yemek hazır mı?" diye sordu Conroy.

"Hazır Lordum." dedi korkuyla içeri giren kadın kâhya. Conroy ona bakmadan, hâlâ karısına dik dik bakarak, "Banyomu hazırlayın." diye buyurdu. Kadın odadan çıkarken uzandı ve karısının şaşkın bakışları altında eğilip, "Bu gece küvette senin olmanı ben de isterdim sevgilim ama bileğiniz henüz iyileşti. Zorlamaya gerek yok. Fakat yarın..." dedi doğrulup kızın yüzüne bakarak. Jade yutkunurken o devam etti. "Yarın eve geldiğimde duşunuzu alıp beni hazır halde beklerseniz sevinirim Ekselanslarım, malum şu noterin dediği evlilik meselesini tamamlamamız lazım. Sonra bu konu bana tehdit olarak dönüyor." dediği gibi arkasını döndü ve kızın şaşı gibi bakan gözleri arasında salondan çıktı.

Jade titredi, hayır sadece titremedi, aynı anda yer ayaklarının altından kaydı ve son hatırladığı karanlığa dalarken Csandra'nın endişeli sesiyle, "Efendim." diye haykırmasıydı. Ve başının sert zemine vurmasıyla her yer huzurlu bir karanlığa teslim oldu.

***

Yatağın içinde gözlerini açan Jade artık ritüele dönüşen baş ağıları içinde bakışlarını etrafında gezdirirken, kocasının son sözleri beyninde çınlıyordu. Elde edilmek istenenler karşıdakinden usul usul sızdırılacak nitelikteyken, o salak gibi zorlamayı seçmiş, sökülüp alınmaya çalışarak bu planının geri tepmesine sebep olmuştu.

"İyi misin?" dedi ona bu sefer buz gibi bakan adam. "Seninle sevişmemin seni bu kadar heyecanlandıracağını bilmiyordum. Bayıldın." dedi tükürür gibi. Bakire olmadığını zaten biliyordu, bu kadar korkmasına gerek yoktu ki.

Jade asla cesaretini yitirmeksizin, bunun için çabalayıp duruyordu. Onun öfkeyle üzerine abanmasını, nefretini rahmine kusmasını istemiyordu. İlk gecesi dehşet, sonu ölüm olacaktı emindi, hele kocası ondan bu kadar nefret ederken.

En sonunda bu savaşı kazanan kendisi olacaktı; ne istediğini biliyordu çünkü asla onun kadını olup nefretini rahminde taşımayacak ve onu doğururken ölmeyecekti. Odaya kâhya kadın girdi ve Conroy yaşlı kadını bir güzel azarladı. Jade dışarıya çıktığı için, ondan izinsiz eve noteri getirdiği için cezayı çeken kişi masum kâhyası olmamalıydı ama ağzını açtığı anda, kocasının küfrederek kükremesiyle yatağın içinde ufalarak sindi.

Kocasının kanı beynine sıçramış bir halde karşısındakine saldırması, bu derece açık bir kendine güven karşısında kızın gözünü korkutmuştu. Davranışlarının sürekli değişmesi, ne derece kararsız olduğunun bir göstergesiydi aslında ama kız bunu da kör gibi görememişti. Gök gibi gürlüyor, acı acı alay ediyor, sonra da kulaklarının duymayı kaldıramayacağı en edepsiz küfürleri ortalığa savuruyordu. Karşısındakinin gözünü korkutmaya çalışırken anında fikir değiştiriyor, bunun yerine onların yüreğini parçalamaya ya da sindirmeye yelteniyordu.

Tabii bunlar karısına sökmüyordu. Çünkü Jade uğruna varını yoğunu feda edebileceği tek bir amaca hizmet ediyordu: bu adamdan kurtulmak ve çekip gitmek... Hüzünle başını yastığına gömdü. Anlıyordu ki birbirlerinden karşılıklı rızayla resmen ayrılmalarını sağlayacak anlaşma, o gün ve sonrasındaki günlerde bile asla imzalanamayacaktı.

Onun asiliğinden, uzak durmasından bıkan adam için artık ipler çoktan kopmuştu. Odanın içinde elinde içki bardağıyla dolanırken körkütük sarhoş olan Conroy, yeniden yatağın önünde durdu. Kadın bir an onun kendisini tokatlayacağından korktu, ama hayır ona emirler vermişti.

Karısının tepki göstermemesi, hatta yüzünün bile pek solmaması onu iyice öfkelendirmiş, suratına soluyarak oradan çekip gitmesine asla izin vermeyeceğini çünkü bebeğini doğurmadan buna müsaade etmeyeceğini haykırmıştı. Ve birden hareketlenince korkuyla nefesini yutan Jade, kocasının yüzüne bakakaldı; buram buram alkol kokan soluğunu

üzerinde hissediyordu. Adamın öfkeden çıldıran yüzüne dikkatle baktı; sinirden kıpkırmızı olmuş ve gerilmişti. Uzandı ve ona dokunma isteğinden kendini almadı. Conroy kaşlarının arasına dürtülen parmakla tokat yemiş gibi afalladı, Jade parmağının ucuyla o kırışıklıkları bir lekeyi siler gibi ciddi bir edayla düzelttikçe, adam ne diyeceğini unuttu. Sustu ve öylece karısının hizasına getirdiği başıyla dona kaldı. Jade ne yaptığını anladığında eli donup kaldı, şaşkın bakışları kocasının yüzüne kaydı, bu sert çehredeki koyu kahve gözlerde çocuksu bir şaşkınlık okunuyordu, afalladı.

Derhal elini çekti. Conroy'un masum ifadesini bozmak için müthiş bir istekle lafa atıldı.

"Eğer beni boşamazsanız Ekselansları, ben de önüme gelen ilk erkekle sizi boynuzlarım. O kadar çok yaparım ki, boynuzlarınız uzaydan bile görünür."

Jade ondan azarı yüksek bir kükreme beklerken, sarhoş adam kızın gırtlağına yapıştı, Jade nefessiz kalarak çırpınırken yüzüne yaklaşan yüz, ağzından tükürükler saçarak, "Bunu yaptığın an sadece seni öldürmekle kalmam yılan, senin kanından kim varsa ölüden beter hale getirinceye kadar durmam." diyerek, onu geriye savurdu. Kızı gözyaşları eşliğinde ve eli boynunda, kapıyı çarparak odadan çıktı.

Odadan çıkan Jade kapının az ilerisinde put gibi donarken, tam o sırada, yandaki odada kırılan bir camın şangırtısı sessizliği bozdu. Bu, Csandra'nın bahsettiği, şu kapısı sürekli kilitli duran silah odasının camıydı.

Tam kendini toparlayıp bir hamle yapmaya karar vermişti ki, yandaki odadan bir adet patlama sesi duyuldu; hemen ardından bir gürültüyle yere vuran o ses, kızın yüreğine dehşet bir korkuyla kuruldu. Yoksa sarhoş kocası cinnet geçirip kendini mi vurmuştu?

İlk önce tepkisiz kalan Jade hareket edinceye kadar hizmetliler koşarak kapıya üşümüşlerdi bile. Jade kapının eşiğine bir anda yığılan çalışanları yararak odaya daldığında, kocasını bir koltuğa yığılmış, elindeki silahı da ayaklarının dibine düşmüş buldu. Öyle bir korkuyla sarsıldı ki, ayaklarının altından zemin kayarken duyduğu homurdanmanın hayal olduğunu düşündü. Bir an onun öldüğünü sanarak bayılacaktı.

Korkulu bakışları karşısına döndüğünde, onun duvarda asılı olan tablodaki, tıpkı ona benzeyen, biraz daha yaşlı bir adamı alnının ortasından vurduğunu gördü.

Üzgün bir halde kapının girişinde donup kalırken kocasının karmaşık karakterini hiçbir zaman çözemeyeceğinden emin oldu. Az evvel onu resmen kendini öldürmekle korkutmuştu ve Jade kocasının ölümünü izlemeye hiçbir zaman hazır olmayacaktı.

Kız ne söylese, ne etse adam ondan boşanmaya yanaşmayacaktı ve üstelik ona zerre kadar güvenmediğinden ayıldığı an belki de zorla sahip de olacaktı. O zaman geleceği hakkında ne planlıyordu? Bu kadar korkarken ve o hakkında hiç bilmediği planlarını işleme sokarken, onun geleceğine vereceği zararın ortasında durmayacaktı.

Kâhya sızmış kocasıyla ilgilenirken, bir ruh gibi sessiz kalan kız arkasını dönerek uzaklaştı.

Kafasında saatlerce çalışan tilkileri iş başına geçmiş, düşünmüş, taşınmış ve sonunda kurduğu tüm planları uygulamaya geçirerek, daha şafak bile sökmeden sırt çantasını kapıp sessizce aşağı inmişti.

Bahçede dolaşma bahanesiyle evden çıkarak, çalışanların bir anlık dalgınlığıyla, çitlere bağlanmış olarak bulduğu bir atı alıp hiç düşünmeden bindi. Önce yavaşça sürüp göz hapsi olabilecek yerden uzaklaştı ve sonra hızlanarak atı dörtnala koşturmaya başladı. Uzaklara sürdü, daha da uzaklara... Ta ki at çatlayacak kadar yoruluncaya ve Jade kendine bir araç buluncaya kadar durmadı. Ne kadar süre, kaç kilometre gitti bilmeden sadece kaçmasına devam etti. Bir araç... Mutlaka bulacaktı. At ağaçlıkların arasından hızla koştururken, kocası ile daha önce dinlendikleri nehrin kıyısından geçti. İlk kez gördüğü başka çiftliklerin önünden de hızla coşan bir sel gibi kayıp aktı. Sonunda bulduğu yola çıktığında derin bir nefes aldı. Buradan kesin bir araç geçerdi. Ve düşündüğü oldu. Gün ağarırken bir araç bulmuştu.

Son dakika yolculuğa kalkan posta arabasının ön tarafındaki bölmesinde ancak yer bulabilmişti. Kare biçimli odacıkta onun sosyetik kıyafetlerine yadırgayarak bakan, aynı tabakadan insanlar yolculuk yapıyordu. Ama sanki herkes birbirini yıllardır tanıyormuşçasına samimi bir hava içinde, bakışlarıyla konuşuyordu.

Sıkışık oturuş bozukluğuna aldırmadan buna katlanan Jade, sonunda kurtulduğuna sevinirken içindeki burkulmaya bir anlam veremedi. Yanına yeteri kadar para ve düğünde hediye edilen takılarını almıştı. Üzüldüğü konu ne olabilirdi ki? Atı! Onu çiftlikte bıraktığı için kesin acı çekiyordu hayvan, kızı bu kadar fazla üzen şey atından ayrılmış olmasaydı. Manzara arabanın camlarından sağlı sollu akıp giderken, ön taraftaki küçük pencereden de sürücünün kırışmış redingotunun sarkan etekleriyle, atların toparlak kıçları gözüküyordu. Kız dalgın dalgın atların kımıldayan kıçlarına baktığını, yanındaki kadının huysuzca kıpırdanmasıyla anladı.

Arabanın içi tıklım tıkış olunca, rahatsız oturma yerlerinin üzerinde yolculuk yapmak hayli zordu kuşkusuz; yürekten eşitlik yanlısı bir zihniyet bile, ilke olarak, şu ikinci mevkiyi tıka basa dolduran insan yumağına söverdi.

Bu kapalı yerde, üst üste yığılmış yolluklardan yayılan yumuşak peynir ve küflenmiş kumaş kokuları bir yana, hayatı boyunca hiç su çanağı görmemiş bir avuç insanın içinde kalınca, midesi ters düz oluyordu haliyle. Bir de bu sık sık yıkanmanın su israfı yüzünden yerleşik ahlaka ters düşeceği görüşündeki din ve dükkân sahiplerinden oluşan birkaç küçük burjuvanın, o kendilerine has pis kokularını çekmek zorunda kalıyordu.

Herkes bu zamanda olan bu durumu kendine göre yorumlasa da, hijyenin son derece yeni bir kavram olduğunu bazen Jade bile unutuyordu. Madem bu yolculuğa mecburdu sızlanmayacaktı.

Toprak yolların sarsıntısına, yolcu arabasının baskın sıcağının üstüne, bir de tahtakurusu ve kalabalık hanların pireleri eklenince, yolculuk kimi zaman kaçınılmaz olarak tam bir cehennem azabına dönüşmüştü.

Kocası ayıldığında onu evde bulamayınca masum çalışanlarına neler yapmıştı kim bilir? O iblis sırf ceza için evi ateşe bile verecek zalim bir potansiyele sahipti.

Her on iki kilometrede bir atları değiştirmek üzere menzilde mola verip, biraz soluklanıp bacakların uyuşukluğunu gidermek için durduklarında, korkusundan etrafı dikizlemeye o kadar odaklanıyordu

ki, çoğu kez dinlenemiyordu bile... Bu da yaklaşık üç yüz kilometre-lik bir yolda yirmi beş kez mola vermek zorunda kaldıklarını göste-riyordu ve bu molaların, insanlara yolun bitip tükenmeyecekmiş gibi gelmesindeki payı, hiç de azımsanacak ölçüde değildi.

Tanrıya şükür ki yolculuğa ara verildikleri yerlerde, sofra örtüleri temiz, kalabalık bile olsa hanlar konukseverdi. Fakat ne zaman sipariş verip hevesle yemeğe atılsa, yiyeceğine elini sürmeye fırsat bile bula-madan yolcu arası kalkış düdüğü çalınıyordu. Yine öyle duraklamalar için indikleri handa, hava iyice kararmış olduğundan sebep, heyecanla ve ürkekçe etrafına bakarken, yolcuğunun yarın gece bitip bitmeyeceği hakkında fikirler sürdürüyordu.

Saat epey geç olduğu için sesler çoğalmış, etraf meşalelerle ışılda-mış ve insan kalabalığı kendi halinde işine odaklanmıştı. Jade özgür-lüğü iliklerine kadar hissetmek istercesine gözlerini kapadı ve içine de-rin bir nefes çekerken, koluna dokunan elle olduğu yerde donup kaldı. Bu korkuyu, bu kokuyu, ensesini ürperten hissin kim tarafından be-denine yayıldığını biliyordu. Kolunu sıkıca tutan adam kızı çekiştir-meden, Jade arkasını dehşetle dönerek, kocasının çakmak çakmak ya-nan hiddetten kararmış gözlerine baktı.

"Lanet olsun!" dedi Jade dişlerini sıkarak.

"İyi bir cezayı hak ettin Jade, sana olan sabrımı tükettin. Aferin."

Adamın at üzerinde rüzgâra meydan okumaktan saçları darmada-ğınık olmuş, yüzü tozla kaplanmıştı. Onca yolu at sırtında geldiğin-den şüphesi yoktu kızın, dahası hiç duraksamadan geldiğine ise ne-redeyse emindi. İyi ama bu inadın sebebi neydi? Evleneceği, seveceği bir sürü kadın varken neden ille de onunla olmak için bu işi bu kadar takıntı haline getirmişti?

"Yürü..." dedi adam kızı kabaca çekiştirerek. Jade yerinden kımıl-damayınca, "Eğer yürümezsen sürüklerim." diye tehdit etti ve dedi-ğini de yaptı.

Yularından tutup peşinde sürüklenen at gibi giden Jade, "Bırak beni, hayvan, bırak!" diye ciyak ciyak bağırmaya başladı ama ne ko-casa, ne de onlara bakanlar bu görüntüyü pek umursamadı.

Conroy yanından geçerken çarptığı insanlara özürler mırıldanırken, bir yandan da telaşla yürümeye devam ediyordu, ta ki iyice çirkefleşen karısı arkasından yeniden küfredercesine söylenmeye başlayana kadar.

"Yeter artık bırak elimi... Tanrım! Duâ et ki, erkek değilim! Yoksa seni vururdum!"

"Erkek olmak bir şeyi değiştirmiyor, bak ben bunu yapmayı ne kadar istesem de hâlâ hayattasın. Şimdi itaat et ve kapa koca çeneni."

Öfkeden kuduran Conroy azgın bir nehir gibi yolda yürürken, handan içeri girmek istemiş ama adamın biri önünü kesince bir an durakla mıştı. Boğazını temizlemesine rağmen çekilmeyince, adama ters ters baktı. "Çekil dostum, geçmemize engel oluyorsun." dedi sakin kalmaya çalışarak. Ses tonundaki sabırsızlıktan rahatsız olan adam, yanında debelenen kadınla önemli işi olduğunu anlamıştı ama buna rağmen yine de ona karşı koymaktan çekinmedi.

"Bayan sizinle gelmek istemiyor gibi Lordum." dedi bir cesaretle.

Conroy başını kaldırdı. Bakışları heybetli bir çınar gibi yükselirken, "Bayan kocası nereye isterse oraya gidecek." diyerek dişlerini sıktı. Ona kafa tutan adam hâlâ kıpırdamayınca, eliyle nazik ama kararlı bir biçimde iterek yolunu açtı. Karısını resepsiyoncunun masasına götürdü, önündeki kalabalığı yararak sırayı aştı. Önlerindeki, lüle lüle uzun sarı saçları *'köpek kulağı'* olarak adlandırılan tarzda yapılmış genç bir kadınla, favorileri kırlaşmış yaşlı bir adam öfkeli çifti görünce durakladı. Conroy hancının konuşmasına fırsat vermeden, "Oda istiyorum." dedi bir çırpıda.

Onun vurdumduymazlığına kızan Jade, öfkeyle öne çıkarak "İki oda." diye kendinden emin bir tavırla buyurdu.

"Tek oda..." dedi Conroy kasılan yanaklarını gevşetip karısına öldürücü bir bakış atarak.

Ona gözdağı veren Jade bu bakışın altında kalmayarak, "Eğer iki oda tutmazsan, çığlık atarak ortalığı ayağa kaldırır, sen milletle uğraşırken arkama bile bakmadan ilk gördüğüm arabaya binerim Conroy." diye tehdit etti. Ve bunu söylerken gözleri yapacağını tasdikler nitelikte öfkeyle yanıyordu.

Kocası ona gırtlağını sıkacakmış gibi çileden çıkmış halde bakarken, kız aldırmadan şaşkın hancıya dönüp ekledi. "Bana ayrı bir oda vermezsen bu hanı başını yıkarım moruk! Tek bir direği kalmayacak şekilde seni içine gömerim."

Yaşlı hancı kıza iri gözleriyle bakarken, yorgunluktan bitap düşmüş olan Conroy, "Tanrım." diye inledi; *sen benim ecelim olacaksın* dedi dudaklarının arasından. Karısının ayarlarıyla kim oynamıştı, tekrar o gemideki hanımefendi ve saygılı kadını hayatında istiyordu!

Yaşlı adam kızarmış suratıyla anahtarı uzatırken "Tanrı yardımcınız olsun Lordum, siz öldüğünüzde kesinlikle cennete gideceksiniz." dedi hırçın kadına bakarak.

Conroy etrafına şöyle bir bakıp şaşkınlık içinde gözlemlerini dile getiren adama saçma şekilde güldü. Kız, yaşlı hancıya kuşkuyla bakınca, "Odaları birbirine bağlayan kapı falan yok Leydim. Size öyle bir hata yapmayız. Tanrı esirgesin." diye güvence verdi.

Onlar bunları konuşurken... kendilerinden başka herkese, adeta ezercesine hor ve alaylı bakışlar fırlatan dört züppe, kocasıyla sürekli didişen ateşli genç kadını göz hapsine almıştı.

Onların farkında olmayan Conroy ise onunla çatışan karısına emrederek, "Şimdi yürü..." diye tısladı.

Kocasının çekiştirdiği eli geri iten Jade, "Karnım aç, uğradığımız hiçbir handa sayende yemek yiyemedim, önce yemek yiyeceğim." diye mızmızlandı.

"Sayemde." diyerek ona tartan bir bakış atan kocası, gerçekten de onun süzgün halini görünce biraz yumuşadı. Bakışlarını restoran bölümüne çevirdi. Ama oradaki ambiyans hoşuna gitmeyince, "Ben odaya yemek gönderirim." dedi sakin olmaya çalışarak. İlerideki masada oturan serserilerin karısına açık seçik bakışlarından rahatsız olmuştu ama bir kavgayı kaldıracak kadar dinç değildi.

"Ben bu..."

"Sana odanda yiyeceksin dedim Jade. Ağzını açtığın an popona şaplak atarak, herkesin içinde dizlerime yatırıp döverim seni."

"Burada mı?"

"Burada ve hatta odada da..." Öfkeden çılgına dönmüş bir halde sözlerine devam ederken, farkında olmadan ses tonunu yükseltmişti.

Jade korkusunu belli etmemek için dudaklarını ısırdı. Bu uzunca bakışma sırasında ortama sanki bir suskunluk çökmüş, ama hemen ardından züppelerin masasından gelen alaylı bir kahkaha, bu sessizliği bozmuştu.

"Leydim, benimle yemek ister misiniz?" diye haykırdı siyah saçları pırıl pırıl parlayan irice bir adam ve hemen ardından ayaklanarak kendini gösterme gafletinde bulundu. Boyu da sırık gibi uzundu.

"Beni de unutma!" diye atıldı tam karşısında oturan narin yüzlü sarışın adam, yaşı hayli gençti diğerinden. Conroy gözlerini kapatarak sabır diledi ve biraz da sükûnet.

"Geceyi nerede noktalayacağımız belli olmaz." dedi tıfıl olan.

Ve gençlerin gözleri, "Eğer gözlerinizi karımın üzerinden çekmezseniz, mezarda noktalayacağınızın garantisini veririm beyler." diyen adamın sert ve katı sesine kaydı.

Uzun boylu adam önce alayla ağzını açmış fakat sonunda dikkatle bakınca Conroy'un kim olduğunu anlayıp onu tanımıştı. Üstü başı toz içinde ve bir ayyaş gibi berduş gözükse bile, Ekselanslarını görünce gözleri yerinden çıkacak gibi oldu. Onu tanıdığını belli etmemek için ellerini yukarı kaldırarak saygıyla, "Ta-tamam sorun yok. Larkin işine bak, bırak adamla karısını dostum." diye memnuniyetsizliğini dile getirdi.

İlk ikisinin çekişmesini fırsat bilen bir üçüncüsü lafa atladı ama diğerleri tarafından derhal susturuldu. "Özür dileriz Leydim." Bunları söyledikten sonra hepsi birden zengin kalkışı yapıp han sahibini iteklyerek, korkak tavşanlar gibi dışarı çıktılar.

Conroy kaşların çatarak, "Bu sivri dilli genç adamlar da kim, onları bu civarda daha önce hiç görmedim." diye sordu.

Hancının da, Ekselanslarını gençler gibi sonradan tanıması, duruşundaki saygıya yansımıştı. Sabırsızlıkla onu bilgilendirmeye koyularak, "Birkaç gündür burada bir kadını aradıklarını duymuştum Ekselansları. Kim olduğunu bilmiyorum ama siyah saçlı, mavi gözlü, uzun

boylu bir kadını..." dedi adam karşısındaki güzel ve sıkılmış kadına bi karak. "Eşiniz kadar güzel bir kadın." diye olayı sonuca bağladı.

Eşini kim arayabilirdi ki ondan başka?

Hancı böylesine seçkin bir tabakayı karşısında görmekten adeta büyülenmiş bir hoşnutlukla, "Size en güzel odamızı vereceğim." diye hevesle sırıttı.

Conroy gençlerin aradığı kadın hakkında kısa bir an kafa yorsa da huysuzca iç çeken karısı yüzünden kendine gelmek zorunda kaldı. Hancının elindeki mumun yardımıyla odalarına yerleşmeye çıkan ikili sessizdi. Jade kocasının ısısından, gücünden ve bedeninde üstünlük kuran hâkimiyetinden kaçmak için önden önden, hemen hancının yanında yürüyordu. Hancı onlara gösterdiği odanın kapısını açarak, "Odamız küçük ama en temizdir Leydim." dedi gururla. "Üstelik burada sizi kimsenin rahatsız etmeyeceğinin garantisini veririm."

Jade odaya dalıp kocasının suratına kapıyı kapatmadan hemen evvel, "Eşyalarımı yollayıp, sıcak su gönderir misiniz?" diye rica etti. "Ve yiyecek de tabii."

Eşya dediği yanına alabildiği sırt çantasıydı ve normalde onu başkasının dokunmasına asla izin vermezdi fakat şu anda bu adamı daha fazla kızdırıp, çileden çıkartmanın da anlamı yoktu. O yüzden adamın gözlerine nefretle bakarak kapıyı yüzüne kapattı Jade.

Bu cüreti gösterdiğinde, onu bir temiz dövmeye yemin eden Conroy öfkeden kudurmak üzereydi. Bu deliliği nasıl yapar, onu nasıl terk etmeye kalkardı? Üstelik bir posta arabasıyla!

Bu kadar şımarıklık yeterdi. Bencil olmasından, her dediğini reddetmesinden bıkmıştı. Hancının eline tutuşturduğu birkaç bozukluğun ardından, "Ne istiyorsa yollayın." deyip geldiği yolu geri tepereh bar bölümüne yöneldi. Geceden kalma kafası, biraz daha içkiyle karanlık olmalıydı. Bu kız onu en sert içkiden bile daha çabuk sersemletiyordu o ayrı ama bu sefer onu sersemleten kendisi olacaksa, biraz deliliğe ihtiyacı olacaktı.

Jade öfkeyle gezindiği odanın içinde, sıcak suyun gelmesiyle az da olsa rahat bir nefes almıştı. Bir kaçma teşebbüsü daha başarısızlıkla

sonuçlanmıştı. Adama bak; bir de onunla aynı odada kalmak istiyormuş. Belli ki ondan kaçamayacaktı, hem onun da söylediği gibi kaçsa bile nereye gidecekti? Ailesi onu gerisin geri kocasının hükümdarlığına postalardı.

Belki bir iş bulabilirdi, hah gerçi bu zamanda çalışan kadın olmak hiç kolay değildi. Parası yoktu, çeyizi yoktu, üstelik eve dönse annesi ve babasına yaşatacağı utanç da cabası olacaktı. Çalışsa bile ne iş bulacaktı; bu devirdeki çalışan kadınlar ya hizmetçi ya da fahişeydi. Öğretmen olsa neyi öğretecekti; ne müzik bilgisi ne de işlengi yeteneği vardı. Ama belki aşçı olabilirdi. Bunları çiftlikten kaçmadan evvel neden düşünmemişti ki? Çünkü o anda kafası tek bir soruyla meşguldü; kocasının ona sahip olma meselesi.

Hafif toplu kızın getirdiği küvetin içine girip günün yorgunluğunu ve beyin çatışmalarını bir kenara bırakarak rahatlamaya çalışırken, suyun soğuduğunu ve odanın kararmaya başladığını fark etmedi. Üzerini giyinip, saçlarını kuruladıktan sonra arkasında tek bir örgüyle sırtına salarak, içlik dedikleri gecelik bozması astarla yatağın içine girip, tüm bu olanları yok saymayı diledi.

Başını yastığına koyduğunda, kapısından tıkırtı şeklinde gelen bir takım sesler işitti. Önce bunun hancının kızına ait olduğunu sanmıştı ama sonra kapı açıldı ve kız korkuyla daha başını yastıktan kaldıramadan kapı geri kapandı. Odanın içini mum ışığı aydınlatırken, Conroy odaya rahat bir tavırla girmiş, gözlerini karısına odaklayarak ilerlemeye başlamıştı.

Dehşet bir üşümeyle sarsılan Jade, yatağında doğrularak çenesine kadar çektiği pikesiyle adama şaşkınca baktı. Titreyerek, "Odanızı karıştırdınız sanırım." dedi iğneli bir sesle.

"Doğru odaya geldim." dedi adam elindeki mumu ufak yemek masasının üzerine koyup, hiç ara vermeden soyunmaya başlarken...

Jade nefes alamayarak kocasına bakarken, "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye yatağın içine kaydı. Çıkıp kafa tutsa, üzerindeki ince içlik hiçbir ayrıntısını saklamayacaktı ve bu da aklını onunla bozmuş adamın şehvetini körüklemekten ileri gitmeyecekti.

Çaresiz ve soluksuz kaldı.

"Bu kaçma kovalamacadan yoruldum Jade, sen benim karımsın. Bunu unuttuğuna göre hatırlatmam gerekecek."

Yüzüne yumruk yemiş gibi çenesi kasılan kız, "Çık odamdan Conroy." diye cırladı. Korkudan sarsılan bedenini yerinde zapt edemiyor, titriyordu.

"İşim bittiği zaman çıkacağım merak etme." dedi adam üzerindeki ceketini çıkarıp sandalyenin arkalığına asarak. Kızın ağzı açık şaşkın bakışları altında fularını çıkardı ve pantolonunun içinden gömleğinin eteğini çekiştirip, yakasını açtığı gömleğini başından aşırarak sandalyeye savurdu. Mumun ışığı çıplak teninde titreşirken, Jade nefes alamayarak "Sen..." diye fısıldadı. Adamın tüm kasları pürüzsüz bir granit gibi ışıldıyor, kızın gözleri merakla yarı çıplak kocasının göğsünde ve karnından pantolonunun içine doğru kıvrılan üçgenimsi bölgede dolaşıyordu.

Onun korkusunu göz ardı eden Conroy sandalyeye oturup, botlarını da çekerek ayaklarından çıkardı. Kız bir bakire gibi böyle numara yaparak onu kandıracağını sanıyorsa aldanıyordu. Öfkeyle doğruldu ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Jade yatağın içinde büzülerek, "Conroy lütfen, saçmalama... Kızgınsın." diye fısıldadı. Sesi de bedeni gibi titriyordu.

"Bunu beni kızdırmadan evvel düşünecektin. Sana olan sabrım bitti Jade."

"Ben seni istemiyorum." dedi kız ürkekçe fısıldayarak. Gözleri yine sislenmiş, göğsüne bir ağırlık çökmüştü.

"Bu bir şeyi değiştirmez, ben de seni istemiyorum ama artık rahmine ihtiyacım var."

"Ben kuluçka makinesi değilim." diye bağırdı kız.

"Ma... makine..." dediğinde ne söylediğini anlamayan adam yüzüne bakarken, kız yataktan çıkmak için hamle yaptı.

Conroy bunu fark edince hızla yatağa yürüdü ve tek hamlede kızı altına hapsetti. Ter kokan ve kirden teni mat duran adam ateş saçan parlak gözleriyle kızın gözlerine baktı. "Yeter artık, bu iş fazla uzadı. Şimdi en başında olması gereken şey gerçekleşecek."

Jade'nin ıslak gözleri irileşti, ağzını açtığında kocası dudaklarını dudaklarına hapsederek hıçkırıklarını kesti. Bayılmamak ve kendini koyuvermemek için çok savaştı.

Başını yana çevirerek ağzını kurtarmaya çalışırken, "Dur artık." diye bağırdı. Elleri omuzlarını dövüyor, boynunu ve kulaklarını çekiştirerek tırnak izleriyle şereflendirirken, cansız tekmeleriyle onu üzerinden atmaya çalışıyordu. Conroy ellerini bileğinden yakalayınca kız acı içinde inledi. Adam onun yaralı bileğini bırakıp, elini tutarak yastığına yapıştırdı. "Canın yanacak direnme."

Hıçkırıklar içinde adamın yüzüne bakan Jade, "Lütfen dur, korkuyorum." dedi çaresizce.

Kızın ıslak gözleri vicdanına dokunsa da, "Benden korksaydın bu kadar sabrımı zorlamazdın." diye cevap verdi kükreyerek. Kızın hıçkırırken ellerinin altında titreyen ürkek bedenine baktı. Onun sadece öfkesinden korktuğunu sandı adam ve daha fazla azarladı.

"Anlasana lanet adam! Şeyden... o şeyden..." Kız konuşamayınca derin bir nefes alıp devam etti. "Korkuyorum. Anla işte!" diye haykırdı dehşetle.

Conroy bir an durakladı, yok canım sandığı şey olamazdı. Sevgilisi vardı, üstelik bir sürü adam senelerce peşinde koşmuştu ve o kimseyle evlenmemişti. Yaşı diğerlerine göre hayli geçkindi ve sürekli erkeklerle olan paylaşımlarından dem vuruyordu. Olgundu, cüretliydi, cesurdu, sonra ona bakire olmadığını söylemişti. Conroy düşündü. Öyle bir şey hiç söylememişti, Conroy ima etmişti o da reddetmemişti. Belki de bir kaçış için kabullenir görünmüştü ama sanmıyordu. Jade asla pes etmedi, yine masumluğunun üzerine oynayıp onu kandırıyordu.

"Benimle yine oynuyorsun." dedi adam dişlerini gıcırdatarak.

"Oynamıyorum. Conroy lütfen, canımı yakma!" dedi kız artık kabullenmiş halde. Yanağına yaşlar sıralanırken hıçkırdı. "Lütfen."

Kızın sıkıca tuttuğu bileğini ve diğer elindeki güçsüz elini yastığa bastıran adam, "Jade bakireler gibi titremeyi bırak." diye azarladı.

Kız gözlerinin içine öyle bir baktı ki, adamın kemikleri bile sız-ladı. "Bakireyim zaten seni kahrolası!" Sonunda çaresizce gerçeği söy-lemişti işte. "Lütfen canımı yakma!"

Conroy olduğu yerde kalakaldı. Kızın ağzından çıkana bir anlam vermeye çalışıyordu. O kadar içmemişti ki sarhoş olup bunun haya-lini kursun. Bakireyim demekle ne demek istemişti? Elbette değildi. O bir fahişe gibi onu düğün gecesi bile... Sonra aklına ondan fellik fellik kaçışı, reddettiği evlilikleri ve sürekli her edepsiz imasında kızarması, mahrem konuları konuşmasındaki titremesi geldi.

Düşünmeye başladı; o kamarada korkuyla sarsılan ve ateş alan be-denini, ne zaman konu yatağa gelse bayılacak gibi olmasını ve ona at-tığı her hamlede kızın dehşete kapılıp kaçtığını... Onca kişinin ev-lenme tekliflerini neden reddetmişti? Gözleri dalgın bir kuşkuyla kısıldı.

"Denedim..." dedi hıçkıran kız korkuyla titreyerek. "Sana daha önce söylemeyi defalarca denedim, senden kaçmayı ve aklından çıkarmayı. Ama sen..." Kızın yürek parçalayıcı hıçkırıkları onu boğuyordu. Titreye titreye konuşması soluğunu kesiyordu. "Söylemeliydim. Sen hep... Ye-min ederim seni aldatmadım ben Conroy. Yemin ederim."

"Şişt..." dedi adam şaşkınca. Bir yandan hızla düşünürken, diğer yandan dehşete düşüp hıçkırarak konuşan kadını teselli etmeye çalışı-yordu. Ama yok, aklı bombok olmuş ne yapacağını bilemez halde bo-calıyordu. Bu şoka hazır değildi. Kız korkuyla hıçkırıklar içinde sarsı-lırken, akıllı bir hamle yaparak narin bedenini kollarına aldı.

"Jade..." dedi ne yapacağını bilemeyerek. "Tamam sevgilim." diye mırıldandı ve kafasını göğsüne bastırdığında soluk alamıyordu. Sine-sine garip bir huzur çökerken, onun ağlamasına inat tuhaf bir tutumla gülümsüyordu.

"Geçti artık."

Başını kocasının göğsüne gömen kız, "Geçmedi, benimle yatacak-sın değil mi?" diye sordu. Adamın, kızın saçlarını okşayan eli kısa bir an durakladı. Jade yüzünü kaldırarak ondan medet dilenerek baktı. Onun masum gözyaşları adamı paramparça etmişti. Cevap veremedi. içini rahatlatamadı çünkü biliyordu ki, ne pahasına olursa olsun onun sahibi bir tek kendisi olacaktı.

Onun bu kadar kırılgan olduğunu ve kendini anlatmak için hırçınlığının arkasına saklanmasının sebebinin korkusu olduğunu anlayamamıştı. Karısını daha önce böyle yalvararak ağlarken hiç görmemişti ve onu bu hale kendi aptalca öfkesinin getirdiğini düşündükçe kahroldu. Gerçekten bakire miydi? Aklında hâlâ soru işaretleri mevcuttu. Ya kandırıyorsa yine, oynuyorsa, sevgisiyle alay ediyorsa...

Güven bir kere sarsıldıysa yürekte, asla tekrar yerine gelmiyordu.

"Jade oynamıyorsun değil mi?"

"Lanet olsun ölüyorum korkudan görmüyor musun? Bunun rolünü nasıl yaparım? Ben... ben sana göre değilim. Seni tatmin edemem, soğuğum ve korkak... Sen tecrübeli kadınlarla olmayı seven birisin ve ben..." diye fısıldadı gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona çevirirken. "... öleceğim" dedi.

Adam kahkaha atmamak için kendini tuttu. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Biliyorum işte, öleceğim. Ben normal değilim ve..." Kız sustu. "Ben kadın bile değilim, soğuğum."

"Ah Tanrım!" diye inledi adam, o mu soğuktu? Conroy hayatında onun kadar ateşli ve sadece sözleriyle, kokusuyla bile yoldan çıktığı bir kadın daha görmemişti.

"Daha önce seviştik biz." dedi adam geçmişteki yakınlaşmalarını hatırlatarak.

"O zaman sonu gelmeyecekti."

Adam tek kaşını kaldırınca, kız korkuyla hıçkırarak seslice ağladı. Karısına sıkı sıkı sarılırken, her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Onun neden sürekli yengesiyle birlikte yaşamak istediğini, neden partiler yerine taşrayı tercih ettiğini, neden ailesinin onu zorla evliliğe ikna etmek istediğini, onun neden onca evliliği reddettiğini anlamıştı! Geç olmuştu hatta güç, ama sonunda gerçeği kavramıştı.

Çünkü kendini bir kadın olarak yetersiz görüyordu, çünkü içinde ilk gece korkusu taşıyordu, iyi ama neden? Gayet sağlıklı görünüyordu. Kadını onu aldattığı için günlerce bir tavan arasında yaşatmış ve tüm

tanıdıklarına aşağılama fırsatı vermiş, üstelik ailesini görmesine izin vermemiş, dahası ev ahalisinin saygı duymasına müsaade etmemişti.

Jade bileğini kesene kadar ona değer verdiğini herkesten saklamış fakat o gece tüm dengeleri bozulmuş, o anda dehşet içinde kanına ölmemesi için yakarırken, hizmetlilerin onu izlemesi umurunda bile olmamıştı. Bileğini diken doktoru yaşatması için çaresizce tehdit ettiğinde, sabahlara kadar başında uyumadan beklediğinde anlamıştı ki, Jade ona nefes kadar gerekliydi. Önceden yaşamak için geldiği eve, şimdi o var diye heyecanla ve keyifle gelir olmuştu, onun varlığını düşünmek bile bedenine rahatlık yayıyordu.

Onu defalarca herkesin gözü önünde nasıl aşağılamaya kalktığını hatırlayınca, içini müthiş bir suçluluk duygusu kapladı. Pişmanlık, daha evvel hiç hissetmediği bir meziyetti ve şu anda onu acılar içinde kıvrandırıyordu.

"Sana daha önce söylemek istedim." diye fısıldadı kız yeniden, kendini açıklamak için çabalayarak. Kocasının göğsündeki kılları avucuna sıkıştırıp alnını göğsüne yaslarken hıçkırdı. Boğuklaşan sesiyle, "Yemin ederim aldatmadım, daha önce hayatımda hiç kimse olmadı. Hiç kimseyle öpüşmedim bile..." diye devam etti. "Ama çekiniyordum. Sonra yakalandık, daha en başından beri benimle evlenmeyi istediğin için seni reddettim, dalga geçeceğin, inanamayacağın korkusuyla bunu sana söyleyemedim. Ve şimdi..."

Az sonra hıçkırıkları kesilmişti ama yanaklarından hâlâ yaşlar süzülüyordu. "Lütfen bırak gideyim..." dedi. Bırakmak mı, o zaman Conroy ölürdü. "Bu acıya katlanamam. Bu utanca dayanamam. Ne dilersen yaparım. Gerekirse evden dışarı adımımı atmam. Kimseyle bir daha görüşmem, ailemin yanından ayrılmam, ben... ben..."

"Jade, sus lütfen!"

Conroy, kadının yakarışlarına bir son vermek için önce ıslak gözlerine, sonra yanaklarına ve en son hıçkıran dudaklarına bir öpücük kondurdu. Şefkatle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Evliliğimizi bu saçma nedenden ötürü iptal etmeyeceğim. Senden asla vazgeçmeyeceğim Jade, ne bunun için ne de başka bir şey için."

"Anlamıyorsun." diye mırıldandı kız, yüzü külden bir maskeye dönmüştü. "Korkuyorum. Eğer bana dokunursan öl... öleceğim çünkü... bende bir sorun var."

"Sendeki tek sorun tahtalarının eksik olması." Adam kaşlarını çattı. "Başka hiçbir sorunun yok." diye itiraz etti, daha da sıkı sarıldı. "Hayal bunlar. Koca karı saçmalıkları."

Buna itiraz eden Jade adamı hırçınca kendinden uzaklaştırdı. "Abime sor, beni doktora o götürdü! Sorun bendeymiş..." Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Ne olur yapma, o zaman ölürüm."

"Bunu düşünme bile." Conroy onun gözyaşlarını silerken, sanki kendisi ölüyormuş gibi hissetti. "Senden çocuklarım olacak Jade..."

Kız dehşetle nefesini tuttu ve spazm geçirir gibi morardı. "Nefes al..." dedi adam onun kasılmasını fark edince.

"Ço... çocuk istemiyorum."

"Bizim çocuklarımız olacak..."

Çocuklar mı, birden fazla mı?

"Lütfen bırak gideyim, sana uygun birini bul."

"Bana senden daha uygun bir manyak yok Jade."

"Sensin manyak!"

Bundan hiç şüphesi yoktu adamın, şu ana kadar yaptıklarına bakılırsa haklıydı. Manyaktı.

Jade bu yüzden hiç evlenmemişti, bu yüzden her adayı geri çevirmiş, bu yüzden bir an tatlı bir melek, hemen ardından zalim bir iblis gibi davranmıştı. Çünkü kendini ancak insanlardan uzak tutarak koruyabilirdi. Ta ki bu adam hayatına girip de tutkusuna karşılık verene kadar ve aklını başından aldığı gibi, kendisi de bu arzuda yok olana kadar.

Ya Jade haklıysa! Ya gerçekten onda bir sorun varsa! Ya gerçekten ona dokunduğunda ölürse... Ya çocuklarını doğuramazsa...

Bir rahatsızlığı olduğu muhakkaktı ama kesinlikle bedensel değildi bu. Bu kız kafadan çatlaktı. Tıpkı kendisi gibi...

"Bak bunu yapmazsak, bir daha ne sen cesaret bulabilirsin ne de ben sabredebilirim. Bunu beraber aşacağız. Sen benim karımsın ve bizi

ancak ölüm ayırabilir, bu saçma sebep yüzünden evliliğin iptali gibi bir şeyi aklından bile geçirme."

"Be-ben... korkuyorum Conroy."

"Birazdan bu korkunun yersiz olduğunu göreceksin." Kızın bakışları adamın güven veren gözleriyle buluştuğunda kısıldı, kocasının ifadesi dürüst ve gözleri kararlıydı.

"Seni yine de affetmeyeceğim Conroy De Glass... Bana yaptıklarından sonra senin karın olmak istemiyorum. Ölsem bile..." Sözleri adamın kalbini yaraladı, hırçınlaşarak göğüs kafesini delip dışarı çıkacak gibi sertleşti kalp atışları.

"O zaman zevkten ölürken göreceğin tek yüz benimki olacak sevgilim." Kız inledi. "Bu hatayı yanlış anlamamı sen sağladın Jade."

"Sormadın, lanet olsun bir kere bile sormadın. Nazik davranmadın. Gönlümü alacak hiçbir incelik yapmadın. Yaptığın tek şey kendi aklında inandığın suçla beni yargılamak oldu."

"Yaptım, sana gemide hiç kimseye davranmadığım kadar kibar ve sabırlı davrandım."

"Bana emirler verdin ve zor duruma sokup karın yaptın. Kibarlık bu mu? Sen bana hiç nazik olmadın."

Haklıydı, kaybetme korkusuyla hep hırçınlık yapmış, mantığını öfkesine kurban etmişti. Alnını karısının alnına yaslayan adam, "Artık nazik olacağım, söz..." dedi soluk soluğa.

Conroy bu hasar konusunda daha sonra kafa yorması gerektiğini kendine hatırlattı, şu an zavallıyı daha fazla üzmesinin bir yararı olmayacaktı. Gecenin bu saatine kadar süren tatsızlık sanki hiç olmamış gibi gülümsedi ve sanki az önce korkusundan konuşmamışlar gibi kızın aptal kıyafetinin bağcıklarını çözmeye girişti. "Seni evliliğin iptal olmayacağına dair ikna edebilmek için aklıma tek bir yol geliyor."

Ellerini sinesine kapatan Jade, nefesini tuttu. Yaşlarla hâlâ dolu olan gözleri mum ışığında iki gümüş sikke gibi parlıyordu. "Bana dokunursan bunu sana ödetirim ayı!"

"Taksit taksit olsun o zaman, ayının karısı!"

"Alçak!" dedi kız kocasının elleri arasında debelenerek uzaklaşmaya çalışırken.

"O adamla da yattım, başkalarıyla da, hatta sosyetenin yarısıyla yattım. Seni kandırdım. Ben sürtüğün tekiyim, şimdi dokunma bana! Ben herkesle yattım."

Birden kasılıp kalan adam, "Yalan bile olsa..." dedi dişlerini öfkeyle sıkarak. Gözleri birleşince devam etti. "Bir daha bana başka bir adamın sana dokunduğunu söyleme."

"Dokundu, herkes dokundu." dedi kız gözyaşları içinde aklını başına almayarak, resmen canına susuyordu ama... Tanrı biliyor ya bir sürü erkek ona dokunmuştu ama sadece dans etmek için, bu yalan değildi.

"Conroy. Lütfen." diye hıçkırdı yeniden. Korkusuna kulak tıkayan adam aldırmadı, elbisesinin önünü açıp, onun ipekli kombinezonunun altında belli olan pembe göğüs uçlarını gördüğünde, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Tereddütlü bir gülümseme yüzüne yayıldı.

Jade başını yana çevirerek gözlerini sımsıkı kapattı. "Bakma bana, bu... Bu çok ahlaksızca..."

"Kesinlikle..."

Conroy dudaklarını yaklaştırdığında kalbi duracak gibi olmuştu. Jade başını çevirmedi. Kocasının dudakları yanağına dokundu. "Ve gece bitmeden çok fazla edepsizlik yapmış olacağız. Korkmanın boşuna olduğunu, aslında bunun harika bir şey olduğunu sana göstereceğim."

Adamın öpüşlerinin sıcaklığı altında kaskatı kesiliyor gibiydi. Conroy onun rahatsızlığını umursamamıştı. Çünkü onu bu kusurunu göz ardı edecek kadar arzuluyordu. Korktu kız, beyaz çarşafın üzerinde kanlar içinde yatan görüntüsü zihninde belirdi. Üzerindeki adamla o malum işin içindeyken zevkten ya da acıdan ölecekti. Tanrım nefes alamadı. Özellikle adamın elleri elbisesinin altını araştırıp, göğüslerine o muhteşem sihri uygularken, "Kendini kasmayı bırak Jade, o zaman cidden canın acıyacak. Ama kendini bana bırakırsan..." diye uyardı.

"Lanet olsun deniyorum." dedi sonra tekrar hıçkırarak "Lütfen bırak gideyim." diye başladı. "Sevmiyorum seni..." diye bağırdı. Bu kız papağan gibi tekrar başa sarmaktan usanmayacaktı.

"Bence, beni artık seveceksin."

"Asla, bunu yaptığın için senden nefret edeceğim."

"Bunu yaptığım için mi, hiç sanmıyorum meleğim." Adam dudaklarını tenine değdirerek burnunu saçlarına gömdü. "Ve bunu..." Yüce Tanrım, ne muhteşem bir histi bu. Bacaklarına dokundu. "Ve bunu da..." Kızın titreyen ve dişleri birbirine vurdukça ses çıkaran çenesini öpmek için eğildiğinde, Jade onun çenesini ısırınca adam küfrü bastı.

Kız küçük, titrek, korkak bir soluk aldı içine, onun ruh halindeki daralma adamın kasılmasına sebep oldu, titremesi ise dikkatinden kaçmamıştı.

"Sen tecavüzcü adamın tekisin Conroy De Glass." diyerek adamı kızdırdı.

"Erkeklerin kadınlarıyla yatması haktır ve bildiğim üzere bu tecavüzden sayılmıyor, yasalar açık. Benimle yatmak zorundasın."

"Yatarım." Adam tek kaşını kaldırdı. "Dokunmadığın sürece yanında hep yatarım."

Gülmemek için kendini tutan Conroy, kararlı bir hamleyle üzerindeki pikeyi çekip odanın bir köşesine fırlatırken, Jade ürkek çığlığına karışmış sesli bir nefes verdi dışarı. Adam kollarının arasındaki ince ve zarif vücudu okşarken, gözleri ihtirasla parladı. Kız debelendi. "Eğer böyle hırçın davranmaya devam edersen, seni yatağa bağlarım Jade. Ben zevk alırken sen dokunamadığın için çıldırırsın."

"Bağlasan iyi olur çünkü ellerinden kurtulduğum an seni öldüreceğim, ant olsun zevkle yapacağım tek şey bu olacak." dedi gözleri yaşlarla parlayarak kesik kesik solurken. Adam ona dokundu, dudaklarına, çenesine, kulağına... dilini boynunda dolaştırınca ürpererek titredi. Beyninin içindeki dehşet düşünceler yerini renkli ve parlak ışıklara bırakıyordu.

"Hoşuna gidebilir." dedi çenesini emerken. "Eğer kendini sıkmazsan."

Jade adamı omuzlarından ittirip, arsız yumruklarını savurmaya başladı. Tekmeleyen bacaklarını kalın bacakları arasına kıstıran adam, ufak ellerini, başucundaki ucuz yatak başının ahşabını tutması için kaldırırken, bedenini üzerine yıkıp kızı yatağa hapsetti. Jade kıpırtısız kaldı.

Şimdi kadının ince iç çamaşırının üzerinden yeni açmış tomurcuklara benzeyen göğüs uçlarına diliyle minik dokunuşlar yapmaktaydı.

"Eğlenceli olacak, söz, senin de seveceğin bir hale getireceğim bu işi... Hatta bana bunu yapmam için her defasında yalvaracaksın."

"Eğer bu gece ölmezsem, asıl seni ben yalvartacağım ve bana bir daha asla dokunamayacaksın."

"Sanmıyorum, sana dokunmadan duramam artık, tadını seviyorum."

"Kusma isteği duyuyorum sen konuşunca." diye fısıldadı ve korkusunun hazla yer değiştirdiği titremesinin dehşetine kapıldı.

"Rahat dur." dedi kadının göğüsleri üzerinden.

Kocası üzerinde oyalandıkça korkusu daha da artıyordu, ama o ne zaman teninde ellerini ve dilini kullansa az önceki gerdek gecesi hakkında düşündüğü müthiş sıkıntıları, sanki şimdi adamın arsız konuşmalarından ve davranışlarından dolayı azalıyordu. Vücudu adamın sıcak dilinin dokunuşları altında gevşiyor, ihtiraslı dudakları altında eriyordu.

Conroy onun tülden külotunu görünce derin bir nefes aldı. "Tanrım, bu garip ve seksi duran şeyi nereden buldun, onu ilk gördüğüm andan beri unutamadım."

"Cehennemden..."

"Doğrudur minik şeytanım, inanırım..."

Dilini omuz başında dolaştırarak omzundaki kumaşı dişleriyle çekiştirdi. Sonra kadının iç etekliğini çıkarmak için ufak bir savaş verdi. Elini bıraktığı an Jade onu yumrukladı, Conroy da çıkaramayacağını anlayınca, göğsünde birleştiği elindeki kumaşı ortadan ikiye ayırarak yırttı.

Jade çığlık atarak nefessiz kalırken, artık adamın gözleri önünde tamamen çıplaktı.

"Bu kolyenin özelliği ne, boynundan hiç çıkmıyor!" dedi adam göğüsleri arasında muhteşem bir seksilik sunan yeşil taşlı kolyeye bakarak.

"Bu kolye senden kurtuluş biletim Conroy..."

"Büyülü mü?"

Kız başını yana çekti ve şimdi geleceğe gidebilmek için duâ etti ama lanet kolye yine çalışmadı.

Adamın arzuyla yanan aç bakışları titreyen vücudunu baştan aşağıya süzerken, kadın yataktan kaçmak için asi bir hamle daha yaptı. Bu gözler ne kadar günahkâr bakıyordu, korkudan ölmezse bile onu yakan ateşten öleceği kesindi.

Adamın aç bakışları altında aldığı haz ürpertisini arttırmıştı. Komodinin üzerinde yanan mumun ateşinin, kocasının hırçın yüzünde dans eden yansımasına baktı. Conroy, kendisine sunulan bakire kızı az sonra tüketecek bir şeytana benziyordu. Onun sonu olacaktı. Yutkundu. Hâlâ elleri tepesinde sıkıca kavranmış duruyordu ve Jade korkusundan yatak başlığını sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

"Bana o kadar çok hayal kurdurdun ki, şimdi bu hayallerin, işkence gibi geçen sabahlarının acısını ödemelisin." Kocasının çatlayan sesindeki açlık hissediliyordu ve bu kadının ona olan korkusunu körüklemeye yetmişti.

"Bu sadece senin ne kadar kötü niyetli olduğunu gösterir. Gece boyu hangi sağlıklı adam karısının hayalini kurar ki?"

"Her sağlıklı erkek yapar bunu, eminim."

"Bence aklını şeyiyle bozanlar yapar."

"Aklını karısının şeyiyle bozan bir erkeğin, kadınını düşlemesi suç mu?"

Jade onu tokatlayan bakışlarını çevirdiğinde, Conroy'un her an onu parçalayacakmış gibi haşin ve sert baktığını görerek titredi. "Seninle işim bittiğinde, ikinci defa için bana yalvaracaksın Jade..."

"Asla!"

"Yemin ederim." dedi adam. "Bunu sen de isteyeceksin." Kız utanarak bakışlarını kaçırınca, gözü duvardaki mumun yansımasına takıldı. Hâlâ bitmemişti, bari etraf karanlık olsa da onu alt etmenin bir yolunu bulsaydı.

"Hadi ne yapacaksan yap bitsin bu eziyet."

Sımsıcak bakışlarıyla gergin vücudunu okşadı. "Eziyet mi?"

"Eziyet." diye karşılık verdi kız.

"Ben bu eziyeti aylardır çekiyorum sayende. Şimdi bırak da doyasıya tadını çıkarayım."

Conroy son kalan parçayı da bacaklarından sıyırıp atarak kızı çıplak bıraktı ve aynı hızla hazırlanmaya başladı. "Eğer kıpırdarsan, seni holde dahi yakalarsam, orada alırım. Yolda yakalarsam, yolda alırım, rezil olmak istiyorsan kıpırda sevgilim."

Kızın gözünün önüne bu dehşet görüntüler gelince yatağa iyice sindi, en azından öldüğü yer kocasının yatağı olacaktı, pislik içindeki bir hanın holü değil.

Conroy soyunurken hiç acele etmiyordu, tehditle yanan bakışlarını kadının vücudundan bir an olsun ayırmamıştı. Yavaş tavırlarla yatağa çıktı, Jade tedirgin gözlerini karanlık bir noktaya odaklamış, ona bakmayı reddediyordu ve yalanlasa bile beklenti içerisinde atan kalbi, nefesinin korkuyla hızlanmasına sebep olmuştu.

Jade'nin aklı adamın pantolonundaki kabarıklığa takıldı. Karnının hemen altındaki bölge hafifçe ürperdi... sonra kasıldı... şimdi sızlıyordu. Adam karısına bir saniye daha dokunmayacak olursa, öleceğini düşünerek hemen atağa geçti.

Conroy yatakta emekleyerek yanına yaklaşırken yumuşak kumaşı, kadının artık duyduğu açlıktan dolayı iyice hassaslaşmış bedenine sürttü ve aşağı indi. Karnına ve hatta hemen altındaki saklı köşesine arsızca dokundu. Bu dokunuş kızı tatmin etmekten çok uzaktı, ancak içindeki ateşi yükseltmeyi bilmişti.

Jade ağzı kuruyarak yutkundu. Adamın göğsü sanki bir güreşçinin göğsü gibiydi; kuvvetli, geniş ve kaslı. Aşağı doğru indikçe vücudu şaşırtıcı bir biçimde daralıyordu. Kız merakla kaçamak bakışlar atıkça, adamın geniş gülümsemesi büyüdü.

"Korkun hafifledi mi?"

"İşkencen bitmedi mi?"

"Daha başlamadım ki, asıl macera senin beni içine almak için yalvardığında başlayacak."

"Bunu asla yapmayacağım."

Adam kendinden emin bir gülüşle iç çekti, sonra az önce çıkardığı pantolonunu ayağıyla yere ittirip, üzerinde iç çamaşırı olduğu halde kadının yanına uzandı. Onu daha fazla korkutmak değildi amacı, aksine

yatıştırmaktı. Göğsünü öpmek için üzerine eğildiğinde, kız uzun ve gürültülü bir biçimde nefesini bıraktı. İlk tepki olarak kasıldı, sonra aklına o gece geldi, yasak geceleri... Islak dil darbeleri tenini ürpertti ve dişlerinin arasından içeri çektiği soluğu ıslık nefesi çıkardı.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı adam, sonra göğüs ucunu hafifçe ısırdı.

"Ha-hayır." diye yalan söyledi, yatak başını tutan parmaklarını daha da kuvvetle sıktı. Kendini tamamen adamın dudakları ve ellerine bırakma düşüncesi bile heyecanını daha da yukarı tırmandırıyordu.

"Daha fazlasını ister gibi titriyorsun sevgilim."

"Asla!" dedi solukları kesilirken.

Adam bir eliyle göğsünü tutarken, dudaklarını karnına doğru kaydırmaya başladı.

"Evet." diye fısıldadı. "Daha fazlasını istiyorsun Jade, alabildiğinden fazlasını... Benim gibi."

Adamın ellerinin göğsünü bıraktığını hissettiğinde, bir boşluğa savrulduğunu ve düşeceğini, hatta kaybolacağını sandı. Onu görebilmek için vücudunu kaldırdı. "Lanet olsun avıyla oynayan sırtlan gibisin..."

Conroy başını kaldırıp sinsice gülümsedi. Jade başını geriye düşürüp duâ ederken, adamın dudakları hiç beklemediği bir yerine dokundu. Tam o yasak noktaya. Bacaklarının arasına. Kızın dehşetle kapanan gözleri bir anda açılıverdi. Adam nasıl becerdiyse başını onun bacaklarının arasına yerleştiriyorken bir eli göbeğine baskı uyguluyor, diğer eli paniklemiş kızı yatağa sabitleyerek o gizli yerindeki kapıları aralıyor ve öpmek için eğiliyordu.

"Ah Tanrım bu çok ahlaksızca..." diyerek neredeyse panik halinde itiraz etti Jade. Bacaklarını bir araya getirmek için çabalıyorsa da, adam buna izin vermiyordu.

"Sakin ol..." diye homurdandı Conroy, titreyen ve kasılan göbeğinin üzerinden parıldayan gözlerle kadının yüzüne baktı. Gözleri birleşince ikisi de soluksuz kaldı. Sonra bir anda onun korkusunu tetikleyerek, "Kıpırdarsan işte o zaman ölürsün." diye tehdit etti.

Jade bu korkuyla yatağa çivilenip, taş kesmişti. O işin ağızla yapıldığını sanmıyordu. Ama bu korku bedeninin taş kesmesine engel olmamıştı. Önce içinden kendine söven Conroy, sonra bunun onu yatıştırmasında yardımcı olacağını düşünerek rahatladı. "Eğer bana izin vermezsen, ters bir hareket yaparım ve ikimiz de ölürüz."

Kız hıçkırır gibi bir ses çıkardı. "Lütfen, bak söylemiştim işte öleceğiz, korkuyorum bırak."

Bu kız cidden bu kadar saf olabilir miydi? Jade'nin aklına milenyumda adet sancıları çektiği bir dönemde gittiği jinekolog doktorun söylediği şey gelmişti. *'Rahminiz çok dar, ilk birlikteliğiniz muhtemelen kanamalı olacaktır. Ve maalesef doğumunuz da riskli olacak. Ameliyat olmadan hamile kalırsanız ve hastane ortamında olmazsa doğumunuz, ölebilirsiniz. Eğer bir bebek düşünürseniz mutlaka düzenli olarak kontrol altında olmalısınız! Ve normal şartlarda önermeyiz ama... mutlaka sezaryan ile doğum yapmalısınız."*

Şimdi kan gölünde yüzeceği kesindi işte, kocası da anlamıştı ki rahmi çok dardı ve ölecekti. O doktor resmen öleceğini nazik bir şekilde söylemişti, ultrasonla karnına bakıp müdahalesini yapınca içini görmüştü, demek öleceği an buydu.

Adam gözlerini kızın sulanmış gözlerinden ayırmadan, dudaklarını onun vücuduna bastırdı. Jade önce kasıldı, sonra hıçkırarak kendini hareket ettirmemeye zorladı ve sonra adamın hain dudakları kıpırdadıkça, garip bir şekilde tüm savunması çözüldü. Kaskatı sabunun suya değmesi gibiydi tüm eylem, erimişti.

Tann onu korusun. Bu nasıl bir çılgınlıktı? Bacakları ve kalbi aynı anda titriyor, içinde bir yer zonkluyordu. Zorlukla nefes alabiliyor, ne düşünebiliyor, ne de başka bir şey yapabiliyordu. Tek yapabildiği vücudunu saran bu vahşi zevk dalgasının kollarına kendini bırakmak, kocasının dokunuşlarına adapte olmaktı.

Dili edepsizce, akla hayale gelmeyecek işkenceler yaptıkça, kız bu sefer korkudan değil garip bir hazdan titriyor, dişleri işe koyuldukça çığlık atma istediğini bastırıyordu. Korkusu hazza, acısı tatlı bir sarhoşluğa dönüştü. Bu muhteşemdi. İnanılmazdı. Şüphesiz adamın dudaklarının değdiği yerler böylesine günahkârca dokunulmak için yaratılmıştı

ve bunu daha yeni kavrıyordu. Ölümü günahkâr bir haz içinde olacaktı, demek kilise o yüzden doğumda ölen kadınları kirli sayıyordu çünkü bebeklerini doğurduğu için büyük bir mutluluk duyuyorlardı.

"Yeter..." dedi nefes nefese. "Bu... ah... Tanrı bizi yakacak..."

Şimdi adamın eli göğsüne uzanıp okşarken, dili teninde daha utanmaz bir biçimde dolaşıyordu. Jade onun dokunuşlarıyla inliyor, daha fazlasını talep etmeye utanıyordu. Adamın dilinin her bir dokunuşunda, bedeni istem dışı kasılıyor, adamın dişlerinin her bir ısırığında gırtlağından aldığı zevkin bir ifadesi olarak bir inilti yükseliyordu. Karanlık odada yaşadığı o tatlı duygu patlaması, bu yaşadığı olayın yanında solda sıfır kalıyordu.

Jade başını geriye atarak ellerini yanında iki yumru yaparken acı çekercesine inledi. Onun hazdan titrediğini ve sona geldiğini anlayan adam fısıldamak için başını kaldırdı. Kızın bu sarhoş edici özelliğini görünce kısa bir an dağıldı ve kabalaşan sesiyle, "Sakın bensiz gitme oraya... İçine girip yaşadığın bu zevki paylaşmadan olmaz... Jade... Dur." diye çaresizce yakardı. Ama Jade onu duymayacak kadar kendini kaybetmişti.

Conroy üzerindeki son parçayı da çıkardığında, kız bunu hissetmedi bile. "Asi Jade, biraz sabırlı olamaz mısın?" dedi onunla oynarken.

Şu vakitten sonra artık geri dönüş yoktu. Dudaklarını tekrar buz gibi olmuş göğüslerine dokundurdu, eli en mahrem yerinde ritmik bir oyun tutturmuştu, dili tenini yakarcasına bedenine işkence ederken parmakları işinin ehli bir rahatlıkta kıza zevk sunuyordu. Jade kocasının üzerindeki yerini almasını anlayamadı, ta ki adam kulağına eğilip, "Bu gece bir şey yapmayacağız Jade, sadece seveceğim seni... İzin ver..." diyene kadar.

Tuttuğu nefesini seslice dışarı salan Jade, o anda başını döndürüp ıslak gözleriyle ona baktı. Sevinçle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

İfadesi dağılmış ve kendini kasmaktan taş kesmiş adam onaylayarak başını salladı, "Gerçekten, seni öpmeme, sana dokunmama izin ver." diye fısıldadı.

"Yani şey..." dedi dudağını dişleyerek Jade.

"Şey yapmayacağız... Korkma. Sen hazır olana kadar bekleyeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, eğer bana uyum sağlarsan yapmam. Sana dokunmama ses çıkarma, keyfini çıkar çünkü buna ikimizinde ihtiyacı var."

Adam beklenti içinde yüzüne baktı, saçlarını okşarken minik öpücükler çaldı yüzünden ve cevabı sabırla bekledi. "Şimdi seni öptüğümde karşılık vereceksin."

Gözleri mutlulukla parlayan kız başını sevinçle salladı. Conroy kanının dudaklarına istekle aralanmış ağzını yasladı, önce göğüsleriyle oynadı, sonra bacaklarını okşadı.

"Şimdi dokun bana."

Jade tereddütle ellerini kıpırdatmayınca, Conroy karısının ellerini aldı ve beline sardı. Buz gibi olmuştu öpülesi elleri, korkudan kaskatı kesilmişti. Her ne kadar zevk alsa bile hâlâ deli gibi korktuğu belliydi. Conroy onu öptükçe kız yumuşadı ve inlemeye başladı.

"Kendini bana bırak, özgür ol, korkma artık..."

Adam kızla oyun hamuru gibi oynarken, Jade kendinden geçti, öpüşleri dokunuşları çok güzeldi. Üstelik onun her hareket etmesinde, elinin altında dalgalanan kasları hissetmek çok daha güzeldi.

Conroy dilini ağzının kuytularına gömdüğünde, Jade'nin bacakları rahatlayarak açıldı ve adamın bacaklarına istekle ve güvenle dolandı. Conroy özellikle baskısını üzerine vermiyordu, güvenini kazanmışken onu tekrar korkutmaktan çekiniyordu. Jade onun dilini yakalayıp kendi diline sararak emince, ikisi birden inledi. Conroy önce parmaklarıyla keşfetti ıslak kuytularını, sonra bunun yerini daha başka, sıcak ve sert bir şey aldı. Jade bunun da bir oyun olduğunu düşünerek, kendini işin hazzına bıraktı. Conroy usul usul gidip gelerek oynarken, kendine açtığı yolda kararla ilerlemeye devam etti adam ve kızın hazır olduğundan emin olduğunda, ellerini omuzlarına bastırıp kalçalarını sertçe içine itti.

Kızın çığlığı adamın kulağını sağır ederken, ellerinin altında kasılan bedeni bir taş gibi hareketsiz kaldı. Jade nefes alamıyordu acıdan,

Conroy içinden çıkmadan yüzünü ellerinin arasına alarak, kasılan bedenini yatıştırmaya çalıştı.

"Şimdi soluk al... Nefes al Jade..."

Jade ona tepki vermiyordu. İlk birkaç saniye adamın ömründen ömür gitti ve panikle kızı telkin ederek direktif vermeye zorladı. Daha sonra kızın acı içinde koyuverdiği solukla, aslında kendisinin de nefesini tuttuğunu idrak etti. Jade ıslak gözlerini aralayarak karşısındaki yalancı adama suçlayarak baktı. Adamın dişleri kurt misali bir gülüşle parladı.

"A... Adi piç..." dedi dişlerini sıkarak, dudakları titriyordu. Conroy memnun şekilde gülümseyerek derin bir nefes soludu. Kız kıpırdamaya kalkınca onu iyice yatağa yapıştırıp "Şimdi kıpırdama, acının geçmesini bekleyelim." dedi ama ne mümkün, kızın kasıklarına saplanan bıçak gibi şey yerinden oynamadıkça geçmeyecekti. Conroy derin bir nefes daha aldı, öyle dardı ki... duramıyordu.

Binlerce kadınla yatan adam, karısıyla yatarken resmen savaşmış kadar efor harcıyordu.

Dudaklarını dudaklarına kapatmadan evvel "Şişt rahatla, asıl şimdi başlıyoruz." dedi.

Ve onu tutkunun dansına davet etti. Çok geçmeden ilk acı yerini müthiş bir hazza bıraktı.

Bedeninden yükselen çığlıkları bastırmak için tırnaklarını adamın kollarına geçirdi, tıpkı dişlerini omzuna geçirdiği gibi. Ölümün hep zahmetli, acılı bir işlem olduğunu düşünmüştü, kim derdi ki ölüm büyü gibi tatlıydı. Conroy'un tüm telkinlerine karşın zevk aldığını inkâr etmeyi bırakmadı. Doruklara ulaştı, onu geride bırakıp bir hazzın içinde yüzdü. Her şey normale dönerken, minik nabız atışları, kesik nefesleri bedenini istila ediyordu. Terden sırılsıklam olmuş, genzine o mahrem koku yayılmıştı. Aşkın kokusu. Artık sarsılmaları azaldığında aklına gelen gerçekle ıslak bakışlarını üzerinde durmuş, şaşkınca ona bakan kocasına çevirdi.

"Ha... Hamile kalmak istemiyorum." dedi acıyla. Heyecanı bitmiş, yine korkusu başlamıştı. "Bunu yapma, o... o tohumlarını benden uzak tut."

"Artık çok geç." dedi adam soluksuz halde. Bu kadar müthiş bir patlamayı, böylesi büyülü bir performansı o da beklemiyordu. İlk defa kendini kaybettiğine tanık olmuştu. Karısı gibi o da ilkleri yaşıyordu. Conroy şaşkınca yana devrilirken, bedeni hâlâ zonkluyordu.

Titreyen kız dehşet içinde kasılıp kaldı yatakta, sonra adamın şaşkın bakışları altında yataktan fırlayınca, kasıklarına giren şiddetli bir ağrıyla sendeledi. Conroy küfrederek yerinden doğrulup ona yaklaştığında, Jade bacaklarının arasından sızan ıslaklıkla bir an şaşkınca bocaladı. Conroy bile bu kadarını beklemiyordu. Ona sert davranmamıştı ki, bu kadar kanaması normal değildi.

Hızla etrafa bakındı, bir şeyler aranırken, karısının hareketlendiğini biliyordu. Conroy havluyu kapıp arkasını döndüğünde, onun küvete ayaklarını soktuğunu gördü.

"Sakın..." dedi dişlerini sıkarak.

"Onlardan kurtulacağım." dedi Jade buz gibi olmuş küvete oturup temizlenmeye çalışarak ve daha ne olduğunu anlayamadan kocası onu omuzlarından kavrayarak doğrulttu. "Bırak..." diye haykıran kızı kendine çekti.

Conroy kızı havluya sararak titrek bedenini soğumuş sudan çıkardı. "Eğer sana şimdi bir daha sahip olmamı istemiyorsan, onlara dokunmayacaksın. Temizlenmeyeceksin."

"Lanet herif, senin bebeklerini istemiyorum."

"Ben senin bebeğini istiyorum." dedi adam ve azarlayarak karısını yatağa yatırıp, kımıldadığı an, onu başını sallayarak tehdit etti. Jade'nin üzerini örttü, kendi de yanına uzandı. Kızın itirazlarına rağmen kollarına alarak narin bedenine sımsıkı sarıldı. Burnunu saçlarına gömüp, "Şimdi uyu, sabah yola çıkacağız." diye buyurdu.

Yüzünü ensesiyle saçlarının arasına gömüp derin derin soludu. Cennet böyle güzel kokuyor olmalıydı. Kız kollarının rahatlığında titrerken, adam bir ömür boyu bu kokunun müptelası olabileceğini düşünüyordu.

"Eğer sana itaat edersem, bana bir daha dokunmayacaksın. Söz ver..."

"Artık karım olduktan sonra mı? Bunun için asla söz vermem. Üstelik kadınım olduğunu yalanlayamayacaksın. Beni öldürmen gerekir."

"O zaman kaçarım."

"Müsaade etmem, nereye gidersen git bulurum seni."

"Neden, neden bu inat? Benden ne istiyorsun?" dedi kolları arasında kasılan kız.

"Sevgini." dedi adam dudaklarını ensesine kondurup, saçlarına yüzünü sürerken. "Sadece sevgini istiyorum sevgilim. Biraz olsun sevemez misin?"

O kadar masum bir istekti ki bu itirafı, ne o ne de kız bunu beklemiyordu. Jade kaskatı kalınca adam dilini ısırıp kendine küfretti. Yanağına iri bir damla süzüldü kızın. Ona dünyanın en kötü acılarını yaşatan adamı sevebilir miydi? Sanmıyordu!

"O zaman boşuna bekleme, benim kalbim başkasına ait, asla sevmeyeceğim seni." diye yalan söyledi. Ve adamın kolları da bedeni gibi kasıldı, kulağının dibindeki dişleri gıcırdadı. Kız korksa da, bunu savunmaya devam etti. "Bana bir daha dokunmanı istemiyorum, sana istediğini verdim. Kalbimi alamayacaksın çünkü onu zaten başkasına verdim."

19. BÖLÜM

"Sözlerim uçuyor havaya, ama düşüncem yerde;
Öz olmayınca söz yükselmiyor göklere!"
Hamlet, William Shakespeare

Bir serabı izler gibi hayale bakarken aynı anda beyninde firar eden fırtınayla dehşet bir şüphenin girdabına da sürükleniyordu. Her ne kadarı masum olsa bile kalbi başkasında olduğu sürece onu nasıl kazanabilirdi ki? Onca zaman sadakatsizlikle suçlamıştı ama değildi. Şimdi başkasını sevdi diye ona nasıl kızabilirdi, bu onun suçu değildi.

İçi acıdı, keşke onun kalbine sahip olan kişi kendisi olsaydı. Keşke her şeye baştan başlama şansı olsaydı da onu dünyanın en mutlu kadını yapabilseydi. Önce kalbini, sonra bedenini kazansaydı. Keşke Jade onu hiç kimsenin onu sevmediği kadar çok sevebilseydi. Keşke karnının içindeki acı kasılma, zihnindeki keşkeler, göğsündeki sıkışma en başından yok olsaydı.

Jade kıpırdandı. Conroy onu kollarında sıkıca tuttu ve güzel yüzünün her ayrıntısını hazla inceledi. Alnına ve yanaklarına yapışan terli saçları karman çorman olmuştu. Lezzetli dudakları şişmiş, sanki maraton koşmuşçasına hızlı nefes alıp veriyordu.

Mum ışığında hafifçe parlayan cildi bronz bir inci gibi pürüzsüzdü. Gözlerinin pınarından akamamış olan gözyaşlarıyla parlayan uzun kirpikleri ise gördüğü rüyanın etkisiyle titrekti.

Prensini bekleyen kusursuz bir prenses gibiydi. Keyifle yatağına tünemiş, kollarında tatmin olmuş bir prenses. Sonunda ona sahip olmuştu. O durdurulamaz arzusunu dizginlemesi lazımdı ama hâlâ sert ve hâlâ içinde yerini almak için hevesliydi. İsteyerek öptüğü ilk erkek, her anlamda ilk erkeği olduğunu söylemişti.

O zaman o geceki adam!? Lanet adam kimdi Jade? Söylediği gibi sevgilisi değil miydi? Peki ya öpüşmeleri, Benedict öpüştüklerini ve kaçmaya teşebbüs ettiklerini söylemişti. Yoksa bu da bir tuzak mıydı? Ondan kurtulmak için başka birini baştan mı çıkarmaya kalkmıştı? Yok, şimdi düşünüyordu da, o tür saçmalıkları yapacak ne yeteneği ne de cüreti vardı. Jade masumdu. Tanrım, onu baştan çıkarırken cidden ne yaptığının farkında olamıyordu. Conroy karısının sıcak bedenine biraz daha sokulunca kasıkları hareketlendi.

Ona dokununca, onu başkasıyla düşününce, ona bir şey olunca Conroy kendi olmaktan çıkıyordu. Onu sevme ve kaybetme fikri hep içinde çatışıp duruyordu. Genellikle olaylarda bir hâkimiyet içinde olurdu. Kendi ve fiziksel ihtiyaçlarını kilit altında tutarak hedefe ve sonuca odaklanırdı. Kendini tutmakla ilgili bir sorunu yoktu, ona bunca zaman tatlı dille yalvaran taraflar hep kadınlar olmuştu. İkna etmeye çalıştığını ya da sözler verdiğini hiç hatırlamıyordu, o ne verirse onlar o kadarına razı olurdu ama Jade... Bu kadın tüm dengelerini yerle yeksan ediyordu. Kendi duygularını arka plana atarak neden hep ille de karısı için çırpınıyordu ki? Onu ilk gördüğü andan itibaren olayları tepkisiz kalmak için çok uğraşmıştı. Kızın zekâsı, yaşama azmi, asiliği ve herkesten farklı albenisi, onu canlandırmış, hiçbir zaman umut edemeyeceği bir gerçeğe çekmişti. Fakat şimdi durum değişmişti sanki. Artık amacı annesinin isteğini yerine getirmek ve statünün verdiği değeri değiştirmek değil gibiydi, etkin hayatı ve kökeni umurunda değildi. Kendi duyguları için onu hem fiziksel hem de duygusal olarak kazanmaya can atacak hale gelmişti.

Ona baktı; masum masum sinesine pusan kadına. Şu hali nasıl da korunmaya muhtaçtı. Gözleri açıkkenki şirretliğinden eser yoktu. Kendisini teslim: edebileceği ve bedeninin, o güçlü beynini dizginlemesini sağlayabileceği bir adama ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bu adam elbette Conroy'dan başkası olmayacaktı. Onun vücudunu kontrolü altına alacak, düşüncelerine hükmedecek ve kalbinin efendisi olacaktı. Ona sahip olduğu her an, onun istediği kadar karısı da onu talep edecekti.

Bu da onu enkaza çevirmek yerine baştan yaratacaktı. Jade homurdandı. Ah o ağzını ağzına almak istiyordu yine, zirveye tırmanırken kendini ona verişi, keyifle attığı tatlı çığlıklar... Lanet olsun bunlar kulağından bir ömür silinmeyecekti. Onun birlikte geçirdikleri ilk gecelerinde bağlanmasını, altında bedeninin uyanışını ve ait olduğu yerin sadece onun kasıklarının arası olduğunu anlamasını istiyordu.

Tohumlarını daha yeni dökmüşken, bir uyuşturucu bağımlısı gibi sonraki için can atıyordu. Onu yatağından günlerce çıkarmak istemiyor ve olmak istediği yerin onun sinesi olduğunu itiraf edene dek, onu o sonsuz noktada tutmak için kıvranıyordu.

Aslında onun şimdi tırnaklarını yüzüne geçirmesini, bedeninin ve aklının iradesini kırdığı için şirretleşmesini ummuştu ama o uyumuştu. Böylesine bir yoğunluğun ardından gelen bu duygu çöküşünü beklemiyordu.

Normalde kafasına koyduğundan beri bu çöküşü dengelemek için öfkeli azarlar, biraz iltimas, birkaç yatıştırıcı söz ve rahat bir kucak gibi özel adımlar hazırlamıştı ama onun gözyaşlarını, bu türde bir zayıflıktan ötürü duyduğu öfkeyi gördüğü an yıkılmıştı. Onu sarmak, gözyaşlarını öperek silmek ve onun yanında olmak, en son yapacağı iken ilk aklına gelen olmuştu. Bu kesinlikle adamın normal tepkisi değildi.

Bu oda artık onların özel paylaşımlarını kuşanıyordu. Ormanların asi ve hırçın kokusuna, seksin enfes kokusu karışıyor burun deliklerinden genzine yayılıyordu. İçindeki ses gerçeği fısıldadı. Jade ilk fırsatta yine ondan kurtulmanın planlarını yapacaktı, işte bu düşünceyle ensesinden aşağı buz gibi bir korku süzüldü. Bu asla olmayacaktı. Kızı içine alırcasına, sanki şu an kollarından koparacaklarmış gibi sahiplenerek sardı. Çünkü onu kaybetmekten artık delicesine korkuyordu.

Zaten daha ilk gördüğü an ona tutulmamış mıydı? Ondan değil miydi bu çabası?

Tanrım, Conroy âşık mı olmuştu? Ya da onun gibi bir şey. Dürüstlüğü, gücü ve kırılganlığından büyülenerek daha fazlasını istemişti Kalbi... Biliyordu bu geceden sonra bu artık imkânsızdı. Ama belki ikisinin de sonunu bildiği sınırlı bir ilişki içinde sürdürebilirlerdi evliliklerini. Ama Conroy da bu evliliği uzun süreli düşünmüyordu ki zaten

Ona iyi gelmezdi Conroy; acıtırdı, kanatırdı, yaralar ve kırardı Çocukları olduğunda ona şehirde bir ev alacaktı ve onu çocuğuyla birlikte o evde bırakıp hayatlarından çıkacak, arada sırada gördükleri kişi olarak huzurlarını bozmadan, huzuru kaybolmadan yaşayacaktı her iki taraf da.

İçindeki soğuk iyice derinleşti. O, sevgi dolu bir evde büyürken kendisi karnını tok tutmak için babasının merhametine ve ona eziyet eden adamların sözlerine savaş veriyordu. Annesi öldükten sonra babası ona, sosyete sistemi içinde problem teşkil edeceğini düşündürmüştü. Babasının sosyetede aldığı her darbe onun çıplak sırtında patlayan kemer izleri olarak geri gelmişti. Annesi varken kurulan tüm o dokunulmaz kurallar, onun ölümüyle tamamen yerle bir olmuştu

"Annenin ölümüne sen sebep oldun." Kemerin ilk darbesiydi

"Aşağılanmamın sebebi sensin." İkinci bir darbeydi. "Bu mevkiiye layık değilsin, senin piçlerin bu soyu sürdürmeyecek." Son darbeydi

Eğer annesine ölürken söz vermesiydi, asla bu adamın soyunu sürdürmezdi ama annesi ondan, baba olacağına dair son nefesinde söz almıştı. Evlenecek ve baba olacaktı. Evet evlenmişti, babasının yakıştıramadığı o sosyeteden, en yüksekten, kralın soyundan biriyle evlenmişti hem de. Kendince, aristokrat babasından intikam almıştı ama şimdi annesinin dileğini yaparken bu kadar acı çekeceğini hiç tahmin etmezdi

Zihninde son kemer şakladı. Kaçış yoktu! Jade doğum yaptığı zaman onu ve bebeğini terk edecek, refahlarını düzenleyip onları kendinden koruyacaktı. Babası gibi bir adam olup ufacık çocuğu bir ömür sorumlu tutmayacaktı, kanını, servetini verecek ve hayatlarından çıkıp gidecekti. Kemer şaklamış gibi irkildi ruhu. Düşünebileceği en korkunç

kâbustu onlardan ayrı kalmak. Mukavemet ve kendini kontrol etmek, hayatta kalmayı onlara zehir etmemek için püf noktaydı.

"Hey!.."

Conroy, gözlerini kırpıştırarak aklını talan eden anıları uzaklaştırdı ve gülümsedi. Yüzüne güneşin ilk demleri vurmuş, keskin ışıkları karısını uyandırmıştı ve Conroy tüm gece onu izleyerek sabah edip kendi korkularında söndürmüştü tüm fenerlerini.

"Üzerimden kalksan diyorum." Homurdanan boğuk sesi deli gibi seksi geliyordu ve yanaklarında hafif bir kırmızılık vardı. Tapılasıydı.

"Neden yapacağım bunu?"

"Çünkü..." dedi kız yutkunarak, adam sertleşen kasıklarını onun kalçasına değdirince gözleri irileşti. Sanki bir sır verecekmiş gibi sesini kısarak, "Çünkü gece bitti." dedi çocukça bir saflıkla.

"Eee ne olmuş?"

"Şey işte, bitti ya, artık beni bırakabilirsin."

"Hım..." dedi onun sıcak tenine odaklanmaya çalışarak. Kızın şaşkın ve utangaç bakışları altında uzandı ve yanağına yapışan saçlarını çekiştirip, yastık izlerinin üzerini okşadı. "Nasıl hissediyorsun?"

Jade huzursuzca kıpırdandı, onun çıplak teni adamın teniyle bütünleştikçe her yerini ter basıyordu. Bir hararet sardı vücudunu "İyi." diyebildi sadece.

Conroy dudağını dişleyen kızın yüzünü izlerken, gözlerini alaycı bir şekilde devirdi. "Yalan söyleme..."

Jade iç çekti. "Peki sen?"

"Benim canım çok acıdı..." dedi adam ciddi bir ifadeyle.

Jade gözlerini kocaman açtı. "Cidden mi? Senin de mi? Demiştim sana, iyi ki ölmedik!"

Adam daha fazla kendini tutamayınca şuh kahkahası odayı inletti. Kız şaşkınca kocasına bakarken, Conroy eğildi ve dudaklarına ufak bir buse kondurdu. "Gerçekten çok masumsun."

"Değilim." dedi kız yüzünü düşürerek. "Dün onu kaybettim, artık bir daha masum olamayacağım."

"Olmayacaksın." dedi adam yatakta kayıp onu kollarına hapse-derek. "Sana kadın olmayı öğreteceğim, kadınım olmayı seveceksin."

"Bir daha yapmayacaktık." dedi kız gözlerini utançla kaçırarak.

"Bunun için söz verdiğimi hatırlamıyorum."

"Ama demiştin ki..."

"Sana doyana kadar kollarımda kalacaksın Jade, senden bıkana ka-dar benimle kalacaksın."

"Ben bıktım bu işkenceden, benim söz hakkım yok mu?"

"Yok." dedi adam sertçe.

Kızın tenine değen erkekliği kımıldadı. Ve Jade bunu hissedince derin bir soluk alıp içine hapsetti. Tam olarak, yoğun, kaygan sıcaklı-ğıyla onu kaplarken, içine girdiğinde hissettiği gibiydi.

Conroy yeni bir sevişme için onun hassas ve yorgun olduğunu, ca-nının acıyor olabileceğini düşündü. Önce onun rahatlığıyla ilgilenme zamanıydı.

"Sen yataktan çıkma, ben su isteyip geleceğim." dedi sevgi dolu bir sesle. Şakağına öpücük kondurdu ve kızın kokusunu içine çekerek ya-taktan çıkıp, çıplak bir şekilde bir yerlere savurduğu kıyafetlerini to-parlamaya başladı.

Az sonra odadan çıkan kocası küveti sıcak suyla doldurtacak ka-dar su ve elinde birkaç tane kar beyazı havlu tutan bir kızla çıkage-mişti. Kız gözlerini onun olduğu tarafa saygısından sebep çevirme-den, odaya malzemeleri bırakıp bahşişini alarak reverans yapıp çıktı. Conroy elindeki havluluları ve kokulu losyonları masanın üzerine bı-raktı ve yanına yaklaştı.

"Uslu bir kız gibi yataktan çıkmamışsın, aferin sana." dedi imayla. Aslında odaya geldiğinde onu bulamamaktan korktuğu için kapıya bir nöbetçi diktiğini söylemeyi kesinlikle düşünmedi. Jade kocasının ke-yifli yüzüne baktı, gözlerinde dehşet bir parlama, dudaklarında çap-kın bir gülümseme vardı. Mutlu gibiydi.

Jade örtülere mumya gibi sarınmış yatağın kenarında oturuyordu. Yüzünden düşen bin parça ve gözlerinden utangaçlık ile öfke karışım bir ifade yansıyordu.

"Hadi gel." dedi kocası sevgiyle. "Küvet hazır."

Jade nefes alamadan kocasına baktı. "Se... Sen mi yaptıracaksın?" dedi dehşet içinde.

Conroy kendi üzerini çıkarmaya başladı. "Elbette, bu fırsatı kaçıracağımı düşünmüyorsun değil mi?"

"Düşünüyorum!" dedi kız ayaklanıp bir adım gerileyerek. "Hatta sen de düşün, odadan çık, işim bitince seslenirim ben sana."

"Koridorda beklememi ister misin?" dedi Conroy ciddi bir sesle.

"Buna minnettar olurum."

"Jade..." diye dişlerinin arasından tısladı adam. "Bir kere de uysal ol be kadın..."

Adam pantolonunu da çıkarıp yere atmıştı. Kızın irice açılmış dehşet saçan gözleri, onun tamamen uyanmış erkekliği ve çıplaklığıyla karşılaştı. O şey dün içinde değildi, değil mi? Birden başı dönmeye, ayaklarının altından yer kaymaya başladı. O çok iriydi ve Jade... Bir dahaki sefer kesin ölecekti. O kocaman şey nereye sığmıştı ki, oysa Jade minnacıktı ona göre.

Dişlerini dudağına geçirip korkuyla kocasına baktı. Omuzlarını geriye atmıştı ve gözleri inatçı bir edayla parlıyordu. Adam üzerine bir adım atınca, kız da geriye bir adım atarak bacaklarına dolanıp ayağına takılan çarşafla bir an sendeledi.

"Jade beni kızdırdığın zaman..." diye dişlerini gıcırdatan adamın cevabını, aşağıdaki küçük Conroy vermişti. Jade irice açtığı gözleriyle, "Lanet olsun, üstüne havlu giy." diye cırladı.

"Şimdi ya suya girersin, ya da bunu ben yaparım ve ben yaparsam önce yatağa, sonra suya girersin."

Kız olduğu yerde durup yatağa baktı ve iç çekerek çarşafları arkasında sürükleyerek yürüdü. Küvete yaklaştığında önünde duran kocasının kenara çekilip çekilmeyeceğini, çekilmezse ne yapacağını merak ederek durakladı.

"Karıcığım." dedi adam eliyle kibar bir reverans yaparak.

Jade başını dikleştirdi, bir kraliçe idamesinde ve kibirli bir şekilde burnunu kıvırarak yanından geçti. Göğüslerini saran çarşafı attı ve

ayağının ucuyla dokunup sıcaklığını ölçtüğü suyun içine hızla girdi. Suyu köpürterek vücudunu ondan saklamaya çalıştığında, Conroy yüksek sesli bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Kraliçesi, ondan saklanamayacağını yakında anlayacaktı. Bu dünyada ondan kaçacak hiç bir yeri yoktu.

Jade utanç içinde suyu hızla köpürtürken, Conroy rahatlaması için ona birkaç dakika zaman tanıdı. Hizmetçinin kapıyı tıklatmasıyla ikisinin bakışları da kapıya kaydı. Conroy kapıya yaklaştı ve çıplaklığını aldırmadan açtığı kapıyı kısa bir teşekkürle kapadığında, elinde ağzına kadar dolu bir tepsi vardı. Jade kocasına bakarken karnı gurultuladı. Bu sesi duyan Conroy kaşlarını kaldırınca, kız gözlerini kaçırdı.

Jade arkasını dönerek yıkanmaya başladığında, adamın yüzünde oluşan ifade paha biçilemezdi. Islak saçları ve enfes vücudu ile vakur görünmeye çalışarak, utancını saklama gayreti içinde yana doğru döndü.

Seks hakkında ancak bir çocuğun bilebileceği kadarına nasıl sahip olurdu, hangi cadı bu kızı bu kadar korkutup erkek ırkına uzak durdurmuştu da, seksi hiç merak etmemişti? Dahası ona hiç yaşamadığı ayrıntıları göstermek için can atıyordu. Buna birlikte banyo yapmak ve sabunlu fileyle neler yapabileceğini göstermek de dâhildi.

Şeytani bir hazla dudakları kıvrıldı. "Yardıma ihtiyacın var mı karıcığım?"

Kız ona bakmadan suyun içine biraz daha gömülerek, "Ha-hayır, teşekkürler." diye fısıldadı.

Conroy yaklaştı ve gülümseyerek eğildi. Buz gibi olmuş titreyen parmaklarında tuttuğu lifi eline aldı ve üzerine biraz kokulu losyon döktü. "Kokunu değiştirmeyi sevmiyorum, o yüzden sadece çiçek ya da orman kokmalısın..." dedi huysuzca.

Onun bu arsız hâkimiyetiyle tutunacak bir şeyi kalmayan Jade, somurtarak cesaretini topladı ve en az utanacağı pozisyonu seçerek ona arkasını döndü. Suyu lanet ucuz sabun yüzünden ne kadar çırpınırsa çırpınsın köpürmüyordu. O yüzden adamı ön tarafının şahane manzarasından mahrum ederken, arkasındaki muhteşem poposunu ve zarif bir şekilde kıvrılan omurgasını gösterdiğini bilmiyordu.

Conroy karısının ilki olduğu için Tanrı'ya bir kez daha şükretti. Yoksa bu kadına dokunan erkeklerin şeceresini çıkarıp uzun bir araştırmadan sonra hepsini gebertecekti. Bir kadının önü kadar seksi bir şey yoktu ama bu kadının her tarafı onun baştan çıkmasına sebepti. İnce uzun vücudu ile yumuşak teni tam onun ellerine göre yaratılmış gibiydi. Jade gözlerini kapattı, kocasının dokunuşuna kendini hazırlarken suya çarpan sesi duydu ve daha gözlerini açamadan kocası yanına girmişti. Onu az ittirerek küvete oturdu, kalçalarını kabaca kendine çekti ve kasıklarına yasladı. Titrerken kaskatı kesilen Jade nefesini içine çekti ve bir daha dışarı salamadı.

"Ke-kendim yı-yıkanabilirim." Vücudu taş kesmişti. "Hatta müsaade edersen ben çık..."

"Seni ben yıkayacağım."

"Ben ke..."

"Bundan sonra yanındaysam, seni ben yıkacağım..." Sabunlu lifi nazikçe göğüslerinde gezdirmeye başladı.

"Korkuyor musun hâlâ?"

"Ko-korkacak ne var ki?"

"Yalancı."

Conroy huzursuz bir halde aşağılara doğru inerek karnında, kalçalarında ve bacağının üst kısımlarında geniş daireler çizdi. İkisinin de nefesleri hızlanmış, bedenleri birden sıcacık olmuştu. Kızın kalçalarına değen yabancı sertlik irkilmesine sebep olunca, adamın kasıkları, karısının kalçalarının arasındaki boşlukta nabız gibi atarak kıpırdandı.

"Bunu hayal etmemiştim, seni her yerde hayal ettim ama bunu etmedim. Ve bu muhteşemmiş."

Kızın bedenindeki sıcaklık birden düşmüş, bütün kasları gerilmişti. Onu sürekli hayal mi etmişti?

"Bu çok fazla, ben... yardıma muhtaç değilim. Kendim yapabilirim."

Jade birden kendini havalanırken ve kocasına dönerken buldu. Ağzında donan çığlığıyla, soluk soluğa onun tutuşmuş gözlerine bakakaldı. Koyu, yırtıcı ve baştan çıkarıcıydı. Conroy gözlerini yanaklarına çevirdi, eli kızarmış yanağına dokundu. Derin bir ıslık sesi çıkaran

Jade gözlerini kapattı, adam çenesine ve boynuna sürttüğü elinin terini hızla atan nabzının üzerinde gezdirdi. Uzun, ıslak saçlarını tuttu, usulca tek omzunun üzerinde topladı. Eli omuzlarını kavrayınca, Jade'nin nefesi kesildi, ellerini onun göğsüne koyarak hafifçe itmeye çalıştı. Conroy, kızı biraz daha kendine çekti ve üzerine eğildi. "Sen aklımı alıyorsun kadın, ne yapıyorsun bana?"

"Be... Ben bir şey yapmadım, ko-konuşmadım bile."

"Yapıyorsun..." diye suçladı. Sesinde daha önce duymadığı öfkeli ve ayartıcı bir ton vardı. "Çok tutkulusun Jade, beni yakacak kadar çok... Yanıyorum sana... İçin için değil artık, görülür bir şekilde yanıyorum."

Jade'nin göz bebekleri korkuyla büyümüş, hemen sonrasında şehvete bürünmüştü. Conroy, onun düzensiz soluklarını ve dikleşen göğüs uçlarını fark edince elini teninde gezdirerek bedenini tutuştururken parmaklarının baskısını gevşetti.

"Conroy ben..."

Başını eğdi ve onun dişlemekten şişirdiği dudaklarının hemen dibinde konuştu. "Conroy seninle ilgilenirken, sen de bu ağzı en az benim kadar meşgul tutmalısın." Ve dudakları kızın itirazı için açılan dudaklarını esir aldı. Tadının ve kokusunun keyfini çıkarıp ağzını fethederken, dudaklarını kendi dudaklarıyla ezdi, ısırdı. Dilinin her dokunuşu, her anlamıyla ona ait olduğunu hatırlattı. Her öpüşünde özür, pişmanlık, kendine olan öfkesi vardı.

Jade daha fazla direnemedi ve kendini kocasının bedenine yaslarken buldu. Conroy, onun tatlı teslimiyeti karşısında derinden inledi. Jade bu sese tepki olarak dilini ileri doğru ittirdiğinde dilleri birbirine dolanmıştı. Islak, küçük omuzlarını yakalamış, onu göğsüne bastırıp belini hafifçe eğerken titreyen bedenine sıkı sıkıya tutunmuştu. Öpüşleri uysal ve yumuşak bir hâle geldiğinde, kız yüzünü yavaşça eğdi ve öpmeyi bıraktı.

Muhteşem koyu menekşe gözleri çırılçıplak bir duygu girdabıyla parıldadı. İçinden bir şeyler çekilen Conroy, istemediği bir şekilde hızla geri çekilmesini bekleyerek, onun bu yeni ve henüz hazır olmadığı hareketleri bir süre hazmetmesine müsaade etti.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum." Yüzü düşmüş, adamın bedeninde gezdirdiği kese duraklamıştı. "Neden aptal olasın ki?"

Jade nefes alamaz halde kocasının elleri arasında titrerken, gözlerini sıkarak kapattı ve cesaret bulmaya çalıştı. "Arkadaşlarım çoktan anne oldu, çoğu kızını birkaç sene sonra balolarda dolaştırıyor olacak ve ben bu... Bu şeyin ölümcül olabileceğini düşünecek kadar aptalım, değil mi? Ve bir kadının nelere ihtiyacı olması gerektiğini bilmiyorum."

Adamın yüzündeki gerçek şefkat mutlu bir memnuniyete dönüşürken, dürüstlüğü onu sarsmıştı. İçinde bir yerlerde bir şey canlandı ama duyguyu bir türlü tanımlayamadığı için ona ne demesi gerektiğini, nasıl teselli etmesi gerektiğini bilemedi. Kolunu boynundan aşırıp göğsünün üzerinden kenetleyerek karısının sırtını göğsüne yasladı.

"Sen hayatımda tanıdım en çocuk yürekli kadınsın Jade... Sen hayatım boyunca arayıp peşinden koşsam bile ulaşamayacağım bir servetsin... Sen asla hak etmediğim bir hediyesin..." Kızın nefesini tutmuş, duyduklarını inanamaz şekilde tartan bedenini kendine çekti, alnını ıslak ve yan duran şakağına yasladı.

Karısının kasılmış ve kucağında kenetlemekten acımış elini kaldırıp, avuç içlerine birer öpücük kondurdu.

"Beni... Beni itici bulacaksın... Sonra sıkılacak..."

"Seni zaten itici buluyorum Jade." Kızın heyecanı birden öfkeye dönüşürken devam etti. "Ama asla sıkılmam... Bundan emin olabilirsin, eğer hayat dört mevsimse, işte Jade o sensin. Sen hayatsın. Her anını isteyerek ve severek yaşadığım hayatsın."

"Be... Beni seviyor musun?" dedi kız nefes nefese.

"Elbette, sen benim karımsın."

Kızın yüzü asıldı, onu karısı olduğu için seviyordu, karısı olduğu için yatmak zorundaydı ve sırf karısı olduğu için ondan çocuk istiyordu. Bu doğruydu. Karısı olmasa onun yüzüne bakmazdı.

"Anlıyorum." dedi titrek sesiyle.

"Ben bile anlamıyorum, sen nasıl anlayacaksın benim duygularımı?" diye dişlerinin arasından tısladı adam. Cidden bu kadına ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Neden durduk yere öfkesini tetikliyor

ve aynı anda öfkesini apansız bir fırtınanın ortasında beliren güneş gibi dindiriyordu.

"Bir süre bana katlanmak zorundasın Jade, kocan olarak senden bu hakkı sonuna kadar talep edeceğim." Kızı ürperten onun kocalık haklarını talep etmesi değildi artık, son söylediği sözlerdeki gerçekti. Bir süre... Tüyleri ürperdi. O bir süre ona verdiği çocukla bitecek ve Jade öldüğünde, bebeğini onun gibi zalim bir adamın ellerine mi teslim edecekti? Korku... Korunmasız kalbini yırtıp geçen serseri bir kurşun gibi içini delip geçti.

Kızın yüzündeki hüzün, adamın içinden de bir ihtiyaç duygusuna sebep oldu. Kendisi için değil onun savunmasız yanına sarılma ihtiyacı için can atar olmuştu. Kollarını dolayıp bedenine ve saçlarına dudaklarını dokundurdu. "Korkma artık olur mu? Sen benim yangınımsın Jade, üzülmen beni küle çevirir."

Kız kafası karışmış halde bedenini kocasının bedenine yaslayıp gözlerini kapattı. Kalp atışlarını onun tenine vuran ritmik soluklarına odakladığında korkusu da usul usul geçmişti. Conroy ise ilk defa karşılaştığı bu duygu yoğunluğuyla ne yapacağını bilmiyordu. O da bu sebeple kolları arasındaki çıplak kadına ve onu nasıl mutlu edebileceğine konusuna odaklanarak kalbinin kapılarını açtı.

"Ben bir tek sende yandım Jade, ilk defa evliliği bana kutsal bildirdin. Bu evliliği bana yemin ve söz bildirdin. İnanamadığım evliliğe bende değerlendirdin, ondan bu çabam. Evli olduğumuz sürece sana asla ihanet etmem, yemin ederim."

"Evli olduğumuz sürece senden başkasına ne kalbimi, ne bedenimi vermem, yemin ederim." demesini bekledi adam ama kız sustu. Adamın kolları tehditle kasıldı, umursamadı.

"Söz ver..." dedi adam dişlerini sıkarak. "Kalbinin boşluğuna benden başkası dokunmayacak."

Jade uyumadan evvel ne dediğini hatırlayınca ürperdi, sırf intikam için kalbinin başkasında olduğunu söylemişti. Birden pişmanlık içinde titreyerek kocasına dönmek için panikledi ve Conroy onun gergin bedenini bedenine hapsederek durdurdu.

"Conroy ben sana ya..."

"Jade söz ver... Başkası olmayacak..."

Jade yutkunamadı, zamansız gözleri doldu. Bu adam ne kadar ahmaktı, hayatındaki ilkleri hep onunla yaşamıştı zaten, hangi başkasından bahsediyordu. "Söz..." dedi fısıltı gibi. *"Ömrüm boyunca bir tek sen olacaksın."* diye içinden devam etti.

Buruk bir hazla karısını sabunlamaya başladığında, Jade bu sefer utancından kıvransa bile kendini topladı ve kocasının ona tam anlamıyla erişmesi için izni verdi. Conroy elinde sihirli bir bez varmış gibi onun hem geçmişindeki acılarını, korkularını, hem de hayal kırıklıklarını temizledi zihninden. Jade artık korkmuyordu evliliğin gereksiniminden, onun dokunuşlarından, onun isteklerinden... Kocası onu hem yatıştıran, hem de uyaran dairesel hareketlerle her bir noktasını yıkarken, bedeni ellerinin altında hazla titriyor, boğazından zevk mırıltıları yükseliyordu. Solukları sıklaştığında, iri eller göğüs uçlarına uzandı. Kızın şaşkın bakışları altında lifin sert tarafının temasıyla, ona tepki veren teni ilgi içinde dikleşti.

Conroy karısının tüm bedenini hafızasına kazımak istercesine izlerken soluklarını tuttu. Pamuk gibi vücudunu, bir sütunu andıran pürüzsüz uzun bacaklarını ve diri, daha evvel görmediği kadar kalkık kalçasını... Bu kadının hem kalbinde, hem de içinde kaybolmak için müthiş bir istek duydu. Başka bir kadınla hiçbir şekilde tecrübe etmediği bir şefkatle onu temizlerken, bacaklarını onun için açmaya zorladı.

Jade itiraz edince adamın hareketi sertleşti, bu uyarıya itaat eden Jade hoşnutsuz bir iç çekişle kıpırdandı. Conroy ellerini en uslanmaz şekilde kullanılırken, bu sefer acemi olan oydu, karısının uyarılması, ilkel bir zafer telaşına sebep olmuştu. Jade gırtlağını yırtan bir inlemeyle arkasına doğru yay gibi gerildi ve göğüsleri birer hediye gibi öne doğru çıktılar. Tanrım, onun dinlenmesine izin vermeliydi ama çoktan durulmayacak noktaya gelmişti bile. Bu raddeden sonra durması ölmesi demekti. Onu tekrar eli ve dudaklarıyla sevmesi, karşısında parça parça oluşunu hissetmesi ve ona yaptıklarına teslim olmasını sağlaması lâzımdı.

Jade huysuzca kıpırdanıp uzaklaşmaya çalışınca, poposuna sert bir şaplak attı. Sesli bir soluk alan Jade bu tepkiye şaşırmış ve gözleri öfkeyle kocaman açılmıştı.

"Her itaatsiz kaldığında bunu hatırla, sana ceza vermediğim için buna şükretmelisin."

"Off..." dedi kız kızgınca.

Keyifle gülen adam göğüs uçlarına baktı, daha da gerginleşmişti, nabzı boğazında hızla atıyordu. Erotik bir şaplağın ona yoğun bir haz vereceğini hiç düşünmemişti ama onu korkutup ürkütmeyecek bir şey olduğundan emin olması gerekiyordu

Conroy, elindeki keseyi topuklarına sürttü, yukarı doğru çıkarak bacaklarının arkasında oyalandı, sonra kalçasına ve beline doğru devam etti. Doğruldu ve süngeri omuzlarında dolaştırdı. Süngerin dokusu ensesinde oyunlar oynarken, kızın soluksuz şekilde titreyen heyecanlı bedeni sürekli dengesini yitiriyordu.

Bacaklarındaki hafif titreme ve tenindeki gerilme, kocasına, onun hazır olduğunu anlatıyordu. Kızın boşluğa savrulacak bir yaprak gibi halsiz kalan bedeni iyice kendini bırakınca, titreyen elleri bir şeylere tutunmak için uzandı ve küvetin kenarını buldu. Buhar ve kocasının dokunuşları onu ıslatıyor ve beklentiyle sarsıyordu. Jade başını geriye atınca kocasının omzuna yaslandı, buna hazırlıksız yakalanan Conroy, daha fazlası için can atarken boğazından alçak sesle bir hırıltı çıkardı.

Parmakları yerine getirilmesi gereken bir komuta itaat ederek karısının kuytularına dalarken, kız sert ve uzun bir orgazm ile çığlık attı. Çığlıkları kocasının kulağına fısıldadığı ve kendine geldiğinde asla hatırlamayacağı eşsiz ve güzel sözleri dinlerken, sesine karışan adamın sığ solukları durmaksızın tenine vurmaya devam etti.

Jade sonunda titreyerek kendini boşluğa saldı. Soluksuz kalan Conroy onun sarhoşluğunda boynuyla, çenesi arasından kavradığı başını kendine çevirerek, dudaklarını şakağına bastırdı ve sırtını okşadı. Ufak kasılmalar devam ederken, Jade sanki huzurlu evini sonunda bulmuşçasına ona sokuldu.

"Ben... Ben sana bunları yapamam... Bi-bilmiyorum." dedi kız utanç içinde ama arzuyla kısılmış sesi de nefes nefeseydi.

"Tanrıya şükür, yoksa hemen dul kalırdın." dedi adam tıslayarak.

Kız yanlış anlayınca gülümsedi, ne saf bir şapşaldı bu. Ona olan özlemini aklından uzaklaştırırken, kızın somurtuk haline baktı, boğuk kahkahası yüzü düşen karısının kulaklarını okşadı.

Kız kendini beceriksiz hissederken bakışları puslandı ve çenesini kaldırarak ona baktı. "Bu yaptıklarımız bir daha tekrarlanmayacak, emin ol." dedi gururla.

"Hayır." dedi adam kızın yatışması gerektiğini unutarak. "Seni bir daha asla acıtmayacağım... Hep zevk vereceğim." Söyleyecekleri tükenmişti ve bundan memnundu. Daha fazlası için hazır değildi.

Kızın şaşkın yüz ifadesi karıştı ve dudaklarına acılı bir burukluk yerleşti. Adam kızın bedenine sıcak su tuttuktan sonra, dudaklarını boynuna dokundurdu.

"Artık sussan da işimi yapsam..."

"Gerçekten geveze olduğumu düşünüyorsun değil mi?"

Islak bir tutam saçını omzundan kenara çekti. "Geveze mi?" dedi alayla. "Onlar senin yanında dili kopmuş kadar suskun kalır inan..."

"O zaman sesimi size bir daha duyurmamalıyım Ekselansları."

"Bunu yaparsan seni döverim."

"Hah..." dedi kız ona kafa tutarak. "Benim elim de armut toplamıyor." Adam onun minik bedenine baktı, tam önünde minnacık duran bedene, ona saldırma fikri kanını kaynattı.

"Sana yenileceğime eminim sevgilim."

Ah kahretsin, başı beladaydı. Ona daha gördüğü ilk anda yenildiğini asla itiraf etmeyecekti. Kafasını iki yana salladı, daha fazla oyalanmadan karısını soğumaya başlayan sudan çıkardı. Onu hasta etmek de, daha fazla yormak da istemiyordu. Hâlâ hassastı ve sandığından daha kötü bir birleşme yaşayarak, bacaklarının arasındaki o eşsiz yeri incitmişti. Ona zaman tanımak akıllıca olacaktı, daha sonra sefasını sürmek onun iyi olmasına bağlıysa bunu yapacaktı. Lanet olsun nasıl yapacaktı, her saat başı koca bir buz kütlesine oturması lazımdı.

Kim Buzlar Kraliçesi'nin azgın bir lava dönüşeceğini düşünürdü ki?

Kızın ıslak bedenini havluya sardı.

Jade ona izin verirken dün geceki dehşet veren mahcupluğundan ve utangaçlığından artık çok fazla eser kalmadığını anlayarak şaşırdı. Biraz daha rahat ve esnekti ona karşı, hatta cesur. Ama kasları ve kemikleri hâlâ lapa gibiyken bu çok garipti. Kocasına sokulmak ve onunla uyumak istemişti şimdi, bu düşünce beraberinde içsel bir huzur getirmişti. Beyni şaşkına dönünce, parlayan tatmin olmuş yüzüne sersemce bir gülümseme yapıştı. Kocasına göre çok tehlikeli bir durumdu bu. Her şeyiyle harika kadınlar, bir erkeğin aşk büyüsü altında bir aptal gibi davranmazdı. Tanrı Conroy'a yardım etmeliydi, yoksa bu yarı masum bakire onu kalpten götürecekti.

Jade usulca üzerini giyinirken, kocası suya girmiş ve soğuk suyla yıkanmıştı. Gözlerini ondan ayırmak istemese de, biraz daha bakarsa yanına döneceğinden korkarak ona arkasını dönüp, o şahane manzaradan kendini yoksun bırakmıştı. Ve garip bir mutlulukla gülerken, titreyen elleriyle üzerini giymeyi tamamlamıştı. Tuhaf olan, tepkisi onu eskisi kadar rahatsız etmemişti.

Conroy kendisi sudan çıkmış kurulanırken, diğer tarafta saçlarını kurulayan kadınına baktı. Uysal ve suskundu, ona sahip olduğu için küfretmiyor, üzerine tırnaklarıyla çeşitli modeller nakşetmiyordu. Belki de ilk seksten sonra, şaşkın beyin hücrelerinin herhangi bir endişeye kapılması gerekmiyordu. Yarın muhtemelen kendine gelecek, tam teşekküllü bir panik atak yaşayacak ve ona dünyayı zindan etmeye devam edecekti. Ondan uysallık beklemiyordu.

İşini bitiren Jade onun hazırlanışını sessizlik içinde seyretti. Kocasının yüzüne rahat bir ifade yerleşmişti ve nihayet pantolonundaki o eşsiz kabarıklık gevşemişti. Artık biliyordu; bunun çok sürmeyeceğini... Bir an için bu aitlik olayını düşündü, artık ona aitti, hem de her hücresiyle, peki itaat etmesi gerekecek miydi? Onun her dediğini önüne kemik atılan köpek gibi yalamasını bekliyorsa yanılıyordu, parmağını şaklattığında yanına gelip, dizlerinin üzerinde önüne çökmeyecekti.

20. BÖLÜM

"Daha iyisini yapayım derken, iyi olanı da bozarız bazen."
William Shakespeare

Gürleme gibi çıkan kahkahası onu ürküttü. Ne demişti ki ona! "Sadece, cok yaklaşma..."

Cidden çok yaklaştığı zaman garip şekilde ona itaat ederken buluyordu kendini ve birden her yerini sıcak basıyor, yanakları kızarıyor ve daha kötüsü bunu ondan asla saklayamıyordu.

Conroy ona keyifli yüz haliyle bakınca kızın ayakları eteğine dolandı ve tökezlememek için kumaş yığınını eline toparladı, ama bunda pek başarılı olamadı. Neyse ki kocası onu düşmeden dirseğinden yakalayarak çapkınca göz kırptı. Jade onu güldürebilmenin kızgınlığı ile mücadele etti. Conroy sanki ateşe dokunmuş gibi ellerini geri çekti. Bu sefer ona küçümseyen bir bakış atan Jade oldu ve adam ağzının içinde homurdandı.

Lanet olsun ufacık temaslar bile günahkârlar gibi etkiliyordu. Sanki biri ateş diğeri benzindi, kazara yan yana gelseler bile parlayacak kadar tutkuluydular, bir de kabullenebilselerdi.

Conroy önden yürüyüp bir araba bulmak için hancının önündeki arabacılara yanaşırken, Jade iç gererek kocasına baktı. Kocası! Artık

gerçek anlamda onun kocası olmuştu. İri, kaba, anlayışsız, öküz, ayı, hatta taş kafalıydı. Ama dün gece ve sabah olanlar aklını iyice karıştırmıştı. Onun canını yakmamak için gösterdiği üstün çabası, sevgiyle olan dokunuşları, şefkatle sarmalaması, söyledikleri...

Midesindeki bir kelebek takla attı. Bu adam neyin karışımıydı, günahının mı sevabının mı? Kırışık kıyafetlerine bakarken, o kumaşların altında ne şekilde bir vücut çalışması yaptığını merak etti. Spor yapar mıydı mesela? Jade milenyumda koşmayı ve biraz tempolu hareket etmeyi öğrenmişti. Orada zayıf ve göbeksiz kadınlar idealdi, buradaki gibi etine dolgun olanları makbul değildi. Memeler dik ve sert, kalçalar dar ve sıkı, karın düz ve düzeyli olmalıydı. Jade böyle olmayı sevmişti en azından ama bunca sporu erkekler beğensin diye değil, kendi istediği için yapmıştı.

Ve kocası milenyum erkeklerinin tüm o ideal ölçülerine sahipti. Ona dokunmuştu, hatta tırnaklarını bile geçirmişti, bu kabartıları at binerek yapması imkânsızdı. Tüm kasları çok sıkıydı. Onu göğüs duvarına yasladığında, her yeri taş gibi sert ve güçlü hissettirmişti. Güven vermişti, sanki kocası yanında olduğunda tüm dünya üzerine çökse, altında kalmazdı.

"Beni izlemekten vazgeç, yoksa hana geri dönmek zorunda kalacağız Jade."

Jade daldığı kuyudan sıçrayarak uyandı.

"Neden seni izleyeceğim ki? Öyle dalmışım, seyrimin kadrajına da sen girmişsin."

"Kal... darar... Neyine?" Kaşlarını çattı yine meyus meyus. "Bana iltifat etmedin değil mi? Bak küfrettiysen..."

"Sana çok güzel bir şey dedim: Kadrajım..." Kız kıkırdamaya benzer o eşsiz sesi çıkardı. Adam edepsizce küfretti. Bu defa Jade kızarmıştı. Hızla başını eğip eteğinin pilisesini düzeltiyormuş gibi yaptı. Kıyafetleri iyi ki üzerindeydi, vücudunun çoğu kısmını -yüzü ve elleri hariç- saklıyordu yoksa ona fena şekilde ihtiyaç duyduğunu gizleyemezdi.

Dün gece ölmemiş, hatta korktuğu gibi kanamamıştı bile. Onca zaman korktuğu hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. Aklı karışık halde Jade

arabanın bir köşesine çekilmiş, duygularının saçma seyrine odaklanmaya çalışıyordu. Kocasına bir anlığına üstünlük sağlamaya çalışmış ama kendisi yeniden kontrolü ele alınca aralarında bir şeyler değişmişti. Ne yapıyordu, âşık ahmaklar gibi onun büyüsüne mi kapılıyordu? Hayır, bunu yapmayacaktı. Dün gece olmaması çocuğunu doğururken olmayacağı anlamına gelmiyordu. Üstelik fikirleri sabitti; iste, al, işin bitince terk et. Onun köşeye savurduğu değersiz oyuncağı olmayacaktı.

Çocuğunu doğurmasını ve diğer adamlar gibi onu bir eve tıkıp canı isterse bacaklarının arasına girerek, istemezse metresleriyle gününü gün ederek yaşamasını seyretmeyecekti. Ya her şeyi olacaktı şu hayatta, ya da hiçbir şeyi ama mutlaka buna bir karar verecekti. Ya adam gibi sevecek, ya da çekip gidecekti. Bakışları kocasına kaydı.

Kocası yanına gelince, karşısındaki koltuğa geçerek kendini ondan anlamsız bir huzursuzlukla sakındı. Onun mesafesi yüzünden Conroy'un gözlerinde, onu korkutan bir kararlılık parıldamıştı. Aniden, onu tamamen yutmaya hazır bir yırtıcıyı anımsatmıştı bu bakış. İşinin bittiğini, eski katı duruşunu yeniden kazandığını düşünmüştü, daha sonra ise o diğer bakış belirmişti yüzünde. Pişmanlık.

Kızın sakınan tavrı adamın aklına başka sorular, yüreğine bambaşka acabalar yağdırıyordu. Kalbi *ona zaman ver, henüz yeni* derken, aklı *başkasıyla dün geceyi paylaşmadığı için pişman* diyordu. Onunla olduğu için pişman mı olmuştu? Kendini o adama mı saklamak istiyordu? Kalbini verdiği adama!

Bir özlem belirtisi bedenini kenetledi ama bu sefer vuslatı tene değildi, insan sevilmeyi özler miydi? Hele de bu duyguyu hiç yaşamamışsa! Annesinden sonra onu kimse gerçekten sevmemişti ki... Oysa sevgi emek isterdi ve Conroy kızın emek vermeden sevgisini kazanmasına izin vermişti.

Bilmiyordu ki, sevgi sebepsiz gelir, karşılık gözetmeksizin verilirdi. İnsanı en güçlü kılan şey içinde beslediği sevgiydi. Öyle bir cesaret verirdi ki yüreğe, hiçbir şey gözünü korkutamaz ve hatta ölüme bile kanat takıp atlatırdı.

Ama sevgisizlik öyle miydi?

Birçok insanı güçsüz kılan şey o değil miydi? Öyle bir yalnızlık barındırırdı ki özünde, verdiği her karar korkuyla bütünleşirdi. Sevgisiz insan huysuz, duygusuz, bencil ve maddi anlamda ne kadar kazanırsa kazansın manevi anlamda kaybetmeye mahkûmdu.

Adamın bakışlarında az önce yanıp sönen şefkat, o kadar hızlı terk etmişti ki gözlerini, kız onun duygu geçişlerini okurken salağa dönüyordu. Kiliseye boşanma davası açmak isteyerek ve beceremeyip kaçarak, kocası gibi bir adamı yaralayabileceğini bilmek kafasını bütün gece meşgul etmişti. Ve geceyi düşünmek... Birkaç saniyeliğine vücudu canlanmış, sert oynamaya hazır hâle gelmişti. Bir an için kocasının ona sevgisini sunduğunu düşünmüştü. Eğer bu olsaydı şimdi kucağına büyük bir minnetle tırmanırdı ve hayal edebileceğinden çok daha hızlı şekilde onunla bütünleşirdi. Ama o sadece çocuk fikrine odaklanıp, temizlenmesine bile izin vermeyerek amacının gerçekçiliğini kanıtlamıştı.

İçinde ki bir şeyler kırıldığı gibi titredi de. Birliktelik düşüncesi onu başlarda korkutmuştu elbette, asla ulaşamayacağı bir fener gibi ışıldayarak onu uzaklardan çağırmıştı ama dün geceden sonra mantık devreye girerek kalbinin fişini çekmiş, içindeki arzuyla teması kalmamıştı.

Ona güvenebilmesi için bir mucize olması gerekiyordu ve onu anlaması için bir mucizeden fazlası gerekmekteydi aslında.

Kendini buruşuk kıyafetleriyle bir köşeye atıp, içinde dönüp duran korkularıyla savaşırken, bu başarısızlık onu öfkelendirmişti.

Conroy karısına baktı hırsla, duvarlar yine örülmüş, setler yine çekilmişti. Dün geceden sonra bile bu cadının kendisine tepki vermesini sağlayamadıysa, bunu hiçbir erkek sağlayamazdı. Ama bedenine tepki vermişti, ona istekle karşılık vermişti. İlk gecesi olduğu halde onu kabullenmesi kısa sürmüştü. Yatak oyunlarını bilmeyecek kadar masumdu, gerçek isteğiyle ona gelmişti. İçten içe biliyordu bunu; karısı onu sevecekti. İlk işi güvenini kazanmaktı, o zaman her şey daha başka olacaktı. En azından, onunla geçireceği günlerde huzurunu yerinde tutabilirdi. İyileşmesi için her türlü işareti vermişti.

Oysa Jade artık onun yatak odası sınırlarında olmamayı planlıyordu. İstediğini elde ettiğine göre fazlasına gerek yoktu. Yeniden eski

hayatına dönebilirlerdi, daha fazla baştan çıkarılamazdı artık. Elbette kocasının dünkü korkularından sonra ona acıdığını ve sabah banyoda sırf bu yüzden ona öyle itinalı davrandığını düşünmek biraz utanç vericiydi fakat belki de kendisinin diğer kadınlar gibi ilgi çekici olmadığının da farkına varmaya başlamıştı. Belki de onu bir kusur olarak değil de daha ziyade bir kural istisnası olarak görüyordu, kuralı bozduğuna göre hayatına bakacaktı.

Öyle umuyordu.

***

Tırnaklarını alt dudağına ritmik hareketlerle vurdu ve olasılıkları gözden geçirdi. Ona *tamam* dedirtebilecek miydi? Evet, onun egosuna meydan okuyup ona erişilmez bir amaç vererek, hâkimiyet kurma duygusuna hitap edecekti. Ürperdi. Bakışları yatak odasının mobilyasında dolaştı. Daha evvel fark etmemişti ama bu oda baya genişti. Fakat şimdi dört duvar üzerine geldikçe, gözünde bir fare deliği kadar küçülüyor ve bu geniş alan bile nefes almasını engelliyordu. Onun, özel hayatında baskın olduğunu biliyordu. Sadece bileklerini sertçe tutuşu ve arabadan indirip eve sürüklerkenki gözlerinde hâsıl olan o şehvet ışıltısını görmek bile, kızın artık ondan kurtulamayacağının kanıtıydı. Dün gece de parlamıştı gözleri ve o anda ikisinin de neler hissettiği zihninde çınlamıştı.

Onun yeni şartlarını kabul edeceğini ve kendini her zaman kaybedeceğini hissediyordu.

Çalışanlarıyla bir iki ufak konuşma yapan Conroy, sonrasında yukarı çıkıp yatak odasına girerek, bakışlarını camın önünde düşünceler içinde dalan karısına odakladı. Gözleri kısıldı, araçtaki sessizliğinden sonra bu duruşu onun hain bir plana gebe olduğunun göstergesiydi.

"Eğer yine kaçmak gibi bir planın varsa..." diye söze başladığında lâde omuzlarını kaldırarak yönünü ona döndü. Geldiğini hissetmeyecek kadar dalgın olduğunu, ancak o zaman anladı Conroy.

"Artık buna gerek yok değil mi? Senin karın oldum!"

Adamın dudakları bu kabullenmeyle kıpırdandı ve keyfi yerinde bir tebessüm üzerine çöktü. "Bunu anlamana sevindim hayatım. Evet,

gerçek anlamda karımsın artık." Bu söz göğsünü gururla şişirirken, kasıklarına da aynı anda bir titreşim yollamıştı.

Jade ona ürkekçe bakarken, Conroy ona doğru sakince yaklaştı. "Bana bakire olduğunu söylemeliydin."

"Zaten söyledim ama sen inanmadın." dedi kız kırgınca.

Yüzü düşmüş kadınına baktı üzülerek. "Sen sadece ima ettin." dedi Conroy üzülerek, çünkü gerçekten de o bunu hep ima edip kesin bir şey söylemekten geri durmuş ve aklını karıştırmıştı. Uzanıp karısının yanağına düşen bir tel saçını kulağının arkasına kıstırdı. Bu saçları açık görmek hoşuna gidiyordu ve üzerindeki etkisi tenini gıdıklıyordu. "Seninle bir anlaşma yapalım Jade."

Yanakları kızaran kız dikkatle yüzüne bakarken, Conroy elinin tersiyle o kızılları okşamaya başladı. Soluk alamayan Jade titreyen kirpiklerini kapatmamak için savaş verirken, adamın gözleri dudaklarına kaydı. "Sen bana asi olma, ben de iyi bir koca olayım."

"Yapalım." dedi kız ürkek bir adımla geriye çekilerek; dokunuşları mantıklı düşünmesine engel oluyordu. Ama yanlış anlayan kocasının tepkisi buna kaşlarını çatmak oldu. Conroy ellerini ceplerine koyarak, ona tepeden hükmeden bir bakış attı.

"Ne isteyeceksin benden?"

"Korkma, mücevher falan istemeyeceğim."

"Ben de bunu istemeyeceğinden korktum zaten, çünkü istediğin şey bu olsaydı sana kuyumcu dükkânını satın alırdım ama lanet olsun, sen benden hep imkânsızı istiyorsun Jade." diye hiddetle kükredi adam. Az önceki sakin ortam birden gerilmişti, romantik ve erotik anlarını ne çabuk bombalıyordu bu ikili, cidden biri ateş, diğeri benzin gibi her an patlamaya yakın duruyorlardı.

"Senden isteyeceğim makul bir şey..." dedi Jade.

"Öyle mi?" dedi kuşkuyla kasılan ses. Merakla kaşlarını kaldırmıştı.

"Öyle... Kocalık haklarına saygı duyuyorum." dedi kız sakin olmaya çalışarak "Ve bunu senden almaya çalışmayacağım." Adamın bedenindeki gerginlik şaşkın bir bakışla azaldı, fakat kız devam edince

dişleri gibi bedenindeki kasları da sıklaştı. "Senden istediğim, bunu ayda bire düşürmen."

"Ayda bir mi?"

"Evet, ayın belli günü beni ziyaret etmene izin vereceğim."

"Bu ne saçmalık! Ben senin kocanım ve canım ne zaman isterse seninle sevişirim. Demek bir de ziyaret... odayı ayırmayı aklının ucundan geçirme."

"Ülkemizde leydiler odalarını ayırmakta özgürler."

"Sen o özgür leydilerden değilsin, Conroy'un karısısın. Odanı ayırmayı bırak, araya mesafe koyduğun an seni buna pişman ederim."

"Sürekli beni korkutup tehdit eden bir adamla aynı yatağı paylaşmak istemiyorum. Sen; sevgi nedir bilmeyen bir ayısın."

Ve kız adamın kollarında kıskaç gibi sıkıştı. "O zaman leydim bana sevilmeyi öğretmeli, ilk görevi de bu olmalı." dediğinde kadının açık kalan ağzına dudaklarına bastırdı. Jade çırpınmak yerine dondu kaldı. Bu adam sürekli ondan sevgisini talep edip duruyordu, cidden onu sevmesini mi istiyordu? Jade içinin sıcacık olduğunu hissetti, onu sevdiğini bilmiyor muydu? Sevmese çoktan kaçardı. Sevmese ona engel olacak hiçbir şey olmazdı, Jade onu sevdiğini anladığında, çoktan adamın dokunuşlarını ürkekçe karşılamış, korkak bir tepkiyle kollarını boynuna dolamıştı. Oysa ondan kaçışlarının sebebi sevgisizlik değil gelecekleriinin olmayacağı korkusuydu. Conroy'un elleri hızla bedenini taradı ve elbisenin düğmelerine uzandı, işte o an Jade gerçeğe döndü. Kocasının göğsüne ellerine koyup ittirerek "Conroy..." diye fısıldadı.

Conroy istemsizce tekrar ağzına uzandı ama kız yana dönerek buna engel oldu. Kocasının sıcak nefesi yüzüne vururken, derin derin soludu. "Bana değer veriyor musun?"

Onu kollarına hapsedip, yüreğine saklamak isteyen Conroy çapkınca gülümsedi. Ellerini kalçalarına koyarken parmakları teninde sıklaşmıştı. Cevap vermek yerine keyifle sırıttı. Kızı kasıklarına çekti. Jade bir an derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. "Oynama benimle... Sandığın kadar güçlü değilim."

"Ne sandığımı sanıyorsun?" diye sordu adam.

"Beni hamile bırakınca terk edeceksin."

Kaşlarını çatarken elleri yumuşadı. Huysuz halde, "Bunu istemez misin, beni sevmiyorsun zaten. Bu sana ödül olmaz mı?" diye sordu.

Jade ıslak gözlerini kocasına çevirdi, kirpikleri ok ok olup adamın sinesine battı. "Beni sevemez misin?"

Titreyen sesi adamın kalbini tekletti. "Seviyorum..."

Sesindeki bir şey kızın yüreğini kilitledi. "Sevmiyorsun, bedenimi arzuluyorsun." Gözleri yine sislenmişti. Üzgündü, sevmediğini düşündüğü için gerçekten üzgündü!

"İkisi aynı şey..."

"Değil." dedi kız kurumuş dudaklarını ıslatarak. Gururunu geride bırakırken mahcuplaşmıştı.

Adam dudaklarından ufak bir buse çalma iradesizliği gösterdi. "Beni..." dedi kız elini kocasının kalbine koyarak. Gözlerine baktı çaresizce. "Beni burandan sever misin?"

Soluğu duran adamın bedeni kaskatı oldu. Bedenine, parasına, gücüne, aklına ihtiyaç duyup talep eden çok kadın olmuştu ama kalbine... O bunca sunacağı meziyeti varken, hem de hepsini bir kerede sunabilirken, değersiz kalbine mi talip oluyordu?

"Benim kalbim yok sevgilim." dedi adam bastırılmış bir acıyla. "Kalbim yok."

"Benim kalbim var." dedi kız gözlerinin içine bakarak. Kocası nefessiz kaldı. "İkimize de yeter."

"Onun başkasında olduğunu söylemiştin." dedi tükürür gibi hırsla. Kaşları gibi bedenide kasılmıştı.

"Yalan söyledim." dedi çekingen kız soluk soluğa. "Seni acıtmak istedim."

"Acıttın da..." dedi adam yutkunamayarak. "İçimdeki boşluk acıyla doldu o andan beri." Sesi mi titremişti; yok sanmıyordu.

"Conroy..." dedi Jade, adını seslenirken bal mı akıyordu dilinden? Adam şu anı rüya görüyormuşçasına şaşkın izliyordu.

"Söyle..." dedi heyecanla.

"Eğer... Eğer seni sevmemi istiyorsan, bebek istemeyeceksin."

Adamın bedeni birden gerildi. Sabahtan beri oynadığı dalavere bunun için miydi? Bebek olmayınca ayağına dolanan bağ olmayacak ve onu istediği gibi terk edecekti öyle ya! Dişleri sıklaştı. Yüzü ve bedeni sertleşti. Kızı kaba bir şekilde belinden kavrayıp nefessiz bırakacak bir sıkılıkta bedenine yaslayıp, ayaklarının ucunda yükselmesini sağladı. Nefesini yüzüne verirken, "Seninle ne için evlendim Jade?" diye sordu kabaca. İfadesi ve tavrı kırıcıydı. İstediğinde öyle zalim oluyordu ki, kimse bunun yalan olduğunu anlayamıyordu. Keskin bir kılıç gibiydi gözleri, kızın kalbini ortadan ikiye bölüyordu. Ağlamaklı bir halde çaresizlikle kocasına baktı. "Conroy anlamıyorsun." dedi nefessiz halde.

"Gayet iyi anlıyorum niyetini." dedi her şeyi yanlış anlayarak.

"Anlamıyorsun lanet herif, öleceğim."

"Benden bebeğin olunca öleceğini mi düşünüyorsun, o kadar mı nefret ediyorsun bizden?"

Elinde iğrenç bir böcek tutuyormuşçasına kızı öfkeyle köşeye savurdu. Jade ağlamaklı bir halde kocasına bakarak "Öldüğüm zaman en çok siz acı çekeceksiniz zaten." diye haykırdı.

"Çocuğu doğurduktan sonra özgürsün Jade, seni boşayacağım. Kıvranmana gerek yok, istediğin özgürlükse, bunu alacaksın." dedi ve kapıyı çekerek öfkeyle odadan çıktı. Eteklerini avuçlayan ve acıdan beli bükülen Jade soluk alamadı. Özgür mü olacaktı, lanet adam neden anlamak istemiyordu; onu doğurduğu gün zaten özgürlüğün bir anlamı olmayacaktı.

***

Huzur bu muydu? Lanet olsun ya da cehennem! Hep biliyordu zaten, cehenneme giden yol çekici bir huzurla hazırlanmıştı. Conroy onu anlayamıyordu, istediği neydi? İstediği sevgisiyse ona zaten sahipti ama Jade ısrarla özgürlük peşinde koşmaktan yorulmuyordu. Ne evlilikleri, ne de gerçek anlamda kadını olması, hatta şu ana kadar olan zorbalıkları, emirleri dahi onu bu düşüncesinden caydıramamıştı.

Jade, Benedict'e atından bahsederken, yüzündeki memnuniyet panltısını görmüştü. Ne tuhaf, yüzünün güldüğünü görmek adamın içini

rahatlatıyordu, sonra aklına sohbetleri gelince yine aynı katılığa sahip olmasını sağlıyordu. Günlerdir onunla konuşmuyordu, yemeklerine katılmıyordu, hatta rastgele -ki bunu özellikle Conroy tertipliyordu- karşılaştıklarında ise zoraki birkaç kelimeyle onu geçiştiriyordu.

Ona bir çocuk doğurduktan sonra boşanabileceğini nasıl söylerdi? Lanet dili böyle bir şeyi nasıl ilan ederdi? Yatağının sıcak ama karanlık yanı olmuştu Jade, ona en uzak tarafa sıkışıyor, düşme pahasına yaklaşmıyor, yaklaşmaması için iyice çarşaflara sarınarak uzak durması konusunda sessizce uyarıyordu. Conroy da gururunu ezip ona sokulmuyor, tükürdüğünü yalamıyordu.

Hiçbir şeyin kalıcı olmadığı dünyada kendine ait bir şey inşa etmenin kuvvetli mutluluğu ve onun genlerinden bir meleği rahminde büyütme düşünmesi, adamın daha evvel hayal dahi edemeyeceği bir mucizeydi ve karısı onun olan hiçbir şeyi talep etmediği gibi bunu da reddediyordu.

Oysa kalbini istediğinde nasıl mutlu olmuştu, o anda canını istese seve seve verirdi. Bu kadar çabuk teslim olması ne kötüydü, ne korkutucu bir ıstıraptı. Hâlbuki hep hayatı hakkında analizlerde bulunurdu; evlenir, eşiyle biraz sevişir, sıkılınca da dost kalıp iyi geçinirdi. Tabii bu arada çocuğu büyür, evlenir ve huzur içinde sözünü tuttuğu için ölürdü. Yani evvelden hep böyle düşünürdü ama şimdi, onlardan ayrı kalma fikri... gelecekteki çocuklarından ve Jade'den ayrı kalma düşüncesi adamı deliye çeviriyordu. Önceleri gerçeği bilmekten çok korkardı şimdi ise gerçeğin tersine dönmesinden çok daha fazla korkuyordu.

Tüm dengeler alt üst olmuştu. Birlikte olmalarından bu yana, yoğun bir hafta geçmişti. Jade söyleyeceğini art arda sıralamış ama asla onu yanına yaklaştırmamıştı. Conroy da sanki onun geri çekilmeye ihtiyacı olduğunu hissetmiş ve ona mesafe tanıyarak, geçen zamanı tamamıyla onun sakinliğine odaklı görüşmelerle sınırlandırmıştı.

Öpüşmek yok, dokunmak yok! Yatağını paylaşıyordu ama sarılmak yok, koklamak yok, kavga etmek yok! Hayat böyle çok sıkıcıydı. Önceden en azından onunla çatışarak bile mutlu oluyordu. Küsmesi şimdi adamın içindeki o derin boşluğu acıyla dolduruyordu. Onunla

aynı yatakta yatmak eziyet olduğundan, neredeyse son üç günü çalışma odasındaki sandalyesinin tepesinde boş boş duvara bakarak geçirmişti.

Ama güvene hasar verilmişti bir kere ve bu sefer yaptığından pişman olmuş olsa bile geri dönemezdi. Ne o ne de Jade geri adım atacak gibi durmuyordu. Ona seksin kötü, öldürücü ve korkutucu bir şey olmadığını kanıtlamış, sonra da kalbini parçalara ayırmanın ve evliliklerinin sadece bir amaç için süreceğinin garantisini verip her şeyi mahvetmişti.

Ya gururunu ayaklar altına alıp ona alay konusu olarak içindeki gerçek düşünceleri anlatacaktı, ya da sabırla bekleyip onun ayaklarıyla gelmesini sağlayacaktı. Evlenmeden evvelki fikrinin tamamen değiştiğini ona nasıl açıklayacaktı?

Conroy arkadaşının sorusuna yanıt verirken, Jade kocasının karamsar kahkahasıyla ona döndü ve dalgın bakışları keyifli ağzına kaydı. Usulca hareket ediyordu, ağır çekimde gibi ve tüm kırgınlıklarını içine çekercesine sahte.

Lanet olsun o günden beri sürekli yaşadıklarını düşünüyordu. Onun dudaklarının dokunuşunu, teninin kokusunu, ağzından çıkan edepsiz sözleri ve ona olan açlığı ve muhtaçlığı... Onu göklere çıkarmıştı ve sonra her şeyi mahvedip, kalbini onarılmaz bir şekilde kırmıştı.

O uyuduktan sonra sıcaklığından rahatsız olarak geceleri yatakta dönüp durmuş, onun yüzünü gözyaşları eşliğinde izlerken küfürler savurmuştu. Böyle masum ve normal bir oyun onu nasıl bu kadar baştan çıkarıp derinden etkilemişti?

Alacağı bedelin yıkımını bilmeseydi, şartlarını ve ilkelerini bir kenara fırlatıp onu kollarına çağırır mıydı Conroy! Fakat maalesef neler olacağını biliyordu Jade. Onu ne kadar tatmin ederse etsin bir gün terk edeceğini bilerek her seferinde pişman olacaktı. Conroy terk etmese bile rahmine ektiği tohum buna zaman biçecekti ve sonra sonsuza kadar yanlarından ayrılacaktı. Geride bir kimsesiz bir de çaresiz bırakacaktı.

Alev alev yanmak amaçsız... şehvet tatminsiz... tatmin vaadi gereksiz olacaktı. Ve biliyordu ki, aynı yatakta oldukları sürece sınırları yıkılmaya müstahaktı. Eninde sonunda, vücudu kocasının dokunuşlarının

altında buruşup yok olacak, onun himayesine girecekti. Sonrası kocası için bir şey fark etmeyecek ve hevesi geçtiğinde onu bir köşeye savuracaktı.

Jade ona yöneltilen soruyla, aklındaki düşüncelerden sıyrılıp sohbete yoğunlaşmaya çalıştı. Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyıktı. Kendini kocasının kollarına bıraksa terk edilerek kalbi öldürülecek, hamile kalsa doğurup ölecekti. Hangisi daha kötüydü, yaşarken ölmek mi, ölmek için gün saymak mı?

"Geçen gün Noter yardımcısını gördüm." dedi Benedict dikkatleri kendine çekerek. Koyu gözleri merakla parladı. "Sizden bahsedince ortadan kayboldu ve..." dedi gözleri arkadaşına dönerek. "Tanrım beni esirge, diye duâ ederek ter döktü. Bu konu hakkında bilgisi olan var mı?"

Jade taş kesilmişti. Yakında milletin dilinde, ikinci kez skandalın dibine vuracakları kesindi. Bu gidişle kocası bırak siyasetçi olmayı, Kont olarak bile değer görmeyecekti. Conroy'un yırtıcı gözleri bir dolu duyguyla çalkalanmış ama o kadar hızlı berraklaşmıştı ki, Jade onun düşüncelerindeki karanlığıyla hayal gördüğünü zannetti.

"Hiçbir fikrim yok..." dedi tek kaşını kaldırarak Conroy, Jade dişlerini sıktı. Yalancı. En iyi dostuna bile yalan söylüyordu.

Aklını okumuş gibi çıkış yapan Benedict "Yalancı." dedi gülerek. Conroy omuzlarını silkti. "İnsanlar konuşur..."

"İnsanlar olanları konuşur." dedi Benedict inatla.

"Çenesi büyükler olayları çarpıtarak konuşur."

"Bu sefer sanki olay çarpıtılmayacak kadar sansasyonelmiş ama..."

Yemek masasında kısa bir sessizlik oldu. Benedict kaşlarını kaldırdı. Arkasında bir hikâye olduğunu biliyordu ve bunu onların anlatmasını bekliyordu. "Konunun bu kadar basit olduğunu sanmıyorum. Dostum, adam adınızı duyduğu an sararıp soluyor ve sürekli haç çıkarıyor. Sanki şeytan görmüş gibi oluyor."

O saçma eylemini hatırlayan Jade utandı. Sonra da hırsla büyüyen gözleri kocasının gözlerine kilitlendi. İçindeki sıcaklık bedeninden geçip dışına çıkmak için tırmanıyordu. Şeytanın ta kendisi ona bakıyordu işte. Hem de arzusunu dizginlemeden, yemek masasında olduklarını

mutturarak... Göğüslerine ve ulaşabildiği kadar aşağısına... Teninin ılık karıncalanmış, bacaklarının arası ıslanmıştı. Ona sert ve geri basmasını öneren bir bakış attı ama kocası tabii ki buna uymadı.

O adam işini becerebilseydi Jade bugün bu duygulara yabancı olarak hayatına devam edecekti. Kocasının yönettiği bu tuhaf cinsel güç, onun için çok fazlaydı ancak bu bakış savaşını onun kazanmasına izin vermeyecekti.

"Conroy'dan boşanmak istedim."

Öyle pat diye, dosdoğru söyledi. Ve Benedict bu kadarını beklemediği için içkisini masaya püskürterek soluksuz kalırken devam etti. "Ona evliliğimizin yasal olmadığını belirttim."

"Tanrı aşkına siz kilisede evlendiniz, nasıl yasal değil!?" diye tükürerek konuşurken, masadaki peçeteye uzandı. Kız utangaç gözlerini devrince, soluksuz kalan Benedict elinde duraklayan peçetesiyle, ağzının içinde küfretti. Yüzü şoktan resmen beton rengine dönmüştü.

"Her neyse artık yasal olduğuna göre sorun kalmadı." dedi Conroy çatalına taktığı iri bir domuz dilimini ağzına atarken.

Jade'nin tırnakları masayı delecek gibi kenetlendi sert zemine. Bunu söylemeye nasıl cüret ederdi?

Benedict'in çapkın suratında hain bir gülüş peydahlandı ve bu sinsi gülüşü tatmin olmuş bir öksürükle kamufle etmeye çalıştı. Jade yağ gibi eriyip utancından buhar olmak istedi. Bu iki serseri fazlasıyla arsızdı.

"Senin savcı, işleri zora koşuyormuş." dedi Benedict konuyu değiştirmek amacıyla. Konu birden ciddileşmiş, ortamdaki o garip elektrik sertleşmişti. "Annenin konusunu yine piyasaya sürmüş."

Jade omuzlarını dikleştirdi. Annesi! Konu neydi ki? Kahretsin, ona karşı savunmaya geçmek için biraz cephaneye ihtiyacı vardı ve kocası hakkında tek bildiği yetim kaldığıydı. Ne kadar geçmişini kazarsa kazsın karanlık geçmişine ulaşamayacağı bir adamla evliydi. Onun sırları ve gizli efsanelerini öğrenmek için çıldırdı. Nasıl bir çocuktu? Kesin küstah, kibirli ve her dediği olan şımarık bir Kont şımarıklığıyla büyütülmüştü. Lanet adam hayatına girmeden evvel bomboş bir tuval

gibiydi Jade, şimdi her rengin payına düşenini almıştı. En çok da si-yahın, onun yüzünden karamsar olmuştu.

"Annesine ne oldu ki?" dedi havadan sudan bahseder gibi merak-sızca. Conroy gerildi, Benedict arkadaşına sorgulayan bir bakış attı. Hâlâ onunla konuşmamış olmasına şaşırmamış bir hali vardı.

Onun kendisi hakkında daha fazla şey bilmesi fikrinden nefret ediyordu Jade. Küçümsemesinden, aşağılamasından, saygısını ve az da olsa içinde yer eden sevgisini kaybetmekten korktuğunu anlama-dan, kocasına anlatmasını emreder nitelikte baktı.

Daha kötü ne olabilirdi ki?

"Önemli bir şey değildi." dedi Conroy boğazını temizleyip konuyu geçiştirerek, sanki şeytanlar göğsüne orak batırmış gibi rengi atmıştı. Benedict tek kaşını kaldırınca, bakışlarını ondan kaçırdı. Ama Jade'nin kafasında ziller çalmaya başlamıştı. Demek ki kaşıması gereken bir yara bulmuştu. Anne meselesi; kocasının kanayan yarası olabilir miydi? İyi de böyle iyi eğitimli küstah bir adamın annesi, ne yapmış olabilirdi ki? Hah tabii, tüm sosyetik leydiler gibi zevk düşkünü olmalıydı, oğlun-daki müthiş becerileri düşününce bu olasıydı.

"Siz balayına ne zaman çıkacaksınız?" dedi ortamın gerginliğini silmek isteyen Benedict. "Bir aydan fazla oldu evleneli, planınız ne?"

"Balayına başladığımız zaman plan yaparız." dedi Conroy imalı, sert bir bakışla. İhtiyacı varmış gibi şarabına uzandı.

Jade çığlık atmamak için ağzına etle birlikte biraz patates daha attı. Bu adam ne kadar edepsizdi. Onunla bir kere yattıklarını açık açık söylemediği kalmıştı. Elindeki bıçağı kocasının kalbi olmayan göğüs boşluğuna batırmak için yüce bir arzu duydu. Kocası elindeki bardağı dudağına sürterek dikkatle onu seyrediyorken gözlerindeki pırıltı ke-yifle dans ediyordu.

"Sende biraz gerileme var, yaşlanıyorsun sanırım." dedi Benedict kısık sesle alay edip sataşarak.

Jade lokmasını apansız yuttu ve boğulmamak için savaş verdi. Bun-lar hangi cehennemden imalattı? Yanında yatak sınırları hakkında nasıl sohbet ederlerdi? Hem de konu onun özeliyken. Düşüncesiz küstahlar!

"Yaşlandığını kabul et." diye sataşmaya devam etti Benedict.

"İnsanın karısı deli olunca, temkinli olması sorun olmuyor, yaşlanmak konusuna gelince..." dedi Conroy doğal bir solumayla. "... sence yaşlı mıyım sevgilim?"

Jade'nin gözleri öyle irileşti ki, birazdan onları masadan toplamak zorunda kalacaktı sanki. Csandra dolu tabakları alıp, taze tatlıları önlerine koydu ve kocası o anda mutluluktan değil öfkeden gülümser bir ifadeyle ona baktı. Ağzına sıcak bir kurabiye atarken karısının şaşkın yüzüne göz kırptı.

Conroy ve Benedict işkence gibi geçen öğle yemeğinin ardından çalışma odasına çekileli neredeyse saatler olacaktı. Artık oturmaktan ve sayılarla boğuşmaktan yorulan Conroy, arkadaşını kâğıt yığının içinde vicdansızca bırakıp salona geçtiğinde, herkesin ortalıktan toz olduğunu gördü. Merakla bir sağa bir sola koşuşturan paniklemiş Marcus'u görünce, "Bu lanet evde yine neler oluyor?" diye gürledi.

Yaşlı adam alnındaki teri silerek saygıyla reverans yaptı. Gözleri kaçacak bir delik arar gibi etrafı çaresizce turladı. Derin bir soluk ihtiyacıyla şişen göğsüne aldırmadan, "Yemek yapılıyor Ekselansları." diye soluk soluğa konuştu.

"Bu evde her gün yemek yapılır." dedi Conroy dişlerini sıkarak. Yine otoriter ve sert haline bürünmüştü. Bakışları evin içinde olmayan ve Marcus'un taptığı bir kuyruk gibi peşinden ayrılmadığı beton suratlı kadını aradı.

"Karın nerede Marcus?"

"Yemek yapıyor Ekselansları!"

"Senin karın yemek yapmaz... Yapanın beynini yer."

"Bugün yapmaya karar vermiş Ekselansları..." diye açıkladı yaşlı kâhya.

"Hım... Dini bir ayin değil. O yemek yaparken sen hep böyle, panik içinde ve nefes nefese ortalığı mı turlarsın? Sanki bunu şu ana kadar hep kaçırmış gibiyim!"

Adam gırtlaklanıyor gibi utanç içinde, "Karım ve sizin Kontesiniz yemek yaparken, aslında tüm erkeklerin evi boşaltması gibi bir kural koymanıza muhtacım efendim." dedi sonunda bir cesaretle.

Şaşırma sırası ekselanslarındaydı. "Yemek mi? Jade mi?"

Bu ne saçma düşünceydi, leydiler yemek yapmayı bilmez, kontesler mutfağa sadece listeyi vermek için girerdi. O da partiden partiye... Adam bu uçrak fikre güldü. Jade bırak yemek yapmayı, gezmeyi reddettiği çiftliğin, mutfak bölümünün nerede olduğunu bilecek halde değildi. Ve bir şeyin kırılma sesine, bir grup kadının korkuyla yükselen sesi eşlik etti. Yaşlı adamın rengi kaçtı, eli kalbine giderek beli büküldü. Conroy uzun adımlarla mutfağa yönelirken, arkasından koşuşturan zayıf uzun boylu Marcus haç çıkardı.

"Sana lanet olası unu ver dediğimde vermeliydin."

"Size lanet ellerinizi mutfağımdan çekin dediğimde çekmeliydiniz Ekselansları." dedi saygılı ve kibirli bir sesle.

"Bu mutfak senin değil ortak alan ve ben bir Kontesim." dedi Jade una bulanmış saçlarını havalıca yana savurarak.

"Bence siz benim mutfağıma kurulmaya çalışan bir... bir..." dediğine aşçı korkuyla, ikisi birden "Devam et de seni kızgın yağda pişireyim." diye kükredi Jade ve öfkeyle aynı kelimeleri söylediklerine şaşırıp kaşlarını çattılar. Aşçı korkuyla bir adım geriledi.

"Mutfağımdan uzak durun Mutfak ke... Ko... kontes..."

Kadın hâlâ korkuyla saygısını karıştırırken, Jade ona hırçın bir bakış attı. "Çıkmak mı? Buna alışsan iyi edersin, beni burada sıkça göreceksin."

"Lanet olsun, sen nasıl bir Kontessin, bunu bilmene imkân yok çünkü leydiler mutfak kapısının yerini dahi bilemezler." dedi kadın ağzının içinde homurdanarak. "Tanrım, Ekselansları karısını kullandığımızı sanarak bizi tavuk gibi boğazlayacak."

"Conroy boğazlamaz ancak deli gibi bağırır. Aldırmayın."

Conroy kaşlarını çattı. Onların gözündeki otoritesini sarstığını fark etmiyordu bu cadı. Jade kadına elini uzattı. "Şimdi bana unu ver madam, seni çamaşırlıkta çitilemekten vazgeçeyim."

"Hah... Bir orası kalmıştı el atmadığınız. Yüce İsa..."

"Onu da biliyor musunuz efendim?" dedi Csandra'nın yanındaki hizmetçilerden biri şaşırarak.

"O da bir şey mi?" dedi Csandra gururla. "Leydim kendi odasını kendisi temizledi. Hem de çok iyi bir iş çıkararak." İç geren hizmetçi kızlar ona şaşkınca bakınca "Tanrı korusun, Ekselansların odasını demiyorum elbette." diye gürledi. Onların aklında nasıl bir tablo belirdiğini bildiğinden hemen devam etti. "Tavan arasından bahsediyorum. Hani sizin korkup temizlemediğiniz odadan. Orayı efendim tek başına kendisi temizledi. Sonrada tek başına banyosunu yaptı, hem de defalarca. Hatta kıyafetleri için neredeyse yardım dahi almıyor."

Kızlar mahcup olarak yüzlerini saklarken, Jade iç gererek ona uzatılan unu aldı. Kâhyasını alt ettiğiyle övünen bir bakış atıp hizmetçilere döndü.

"Film bitti. Şimdi herkes işinin başına..."

"Film ne Ekselansları, hemen alalım..." dedi kızlardan biri ve Jade gözlerini kapatarak "Tiyatro..." diye iç çekti. Tanrım kafayı sıyıracaktı bir ileri iki geri, şu meşhur Osmanlının Mehter takımına dönmüştü düşünceleri.

Hizmetçiler ona bakmaya devam edince "İlk defa mı mutfakta bir kadın görüyorsunuz? Herkes işinin başına!" diye bağırdı ve herkes civciv gibi bir deliğe dağıldı.

"Bu iyiydi." dedi onaylayan bir bakışla suratsız kâhya. "Bu kadar yumuşak olmamalısınız. Evin yönetimi otorite ister. Saygılı bir otoritere, tıpkı Ekselansları gibi..."

"Kocam saygı duymaz, ancak emreder. Kibirle." Jade ona inanamayan kadını başıyla onayladı. "Şimdi işimize dönelim."

İkisi yine saçma bir sebepten kavga etmeden evvel Conroy şaşkın bir gülüşle kapıdan uzaklaştı. Duyduklarına inanamıyordu. Üstelik karısının hakkında düşündükleri de yabana atılmayacak şeylerdi. Demek onu zalim olarak görüyordu. Ve kibirli.

Marcus utançtan ölmek üzeri bir halde iki büklüm durarak önünde belirdi. "Ekselansları eşimi bilirsiniz, aslında o sesini yükseltmek istemez. Saygısından şüphe etmeyin ben zaten dersini..."

Conroy elini kaldırarak adamı durdururken, "Sence hangisi kovulacak mutfaktan?" diye adamı şaşırtan bir soru sordu ve adamın her an kalp spazmı geçirecek haline bakıp tebessüm etti.

"Tanrı aşkına adam, kendine gel ve cevap ver."

Adam korkmasına rağmen, "Elbette benim karım Ekselansları," dedi panikle, derhal atılarak toparladı. "Ama Ekselansları ondan daha genç ve çevik..."

"Bence Jade öfkesinden evi birbirine katacak birazdan çünkü mutfaktan kovulmuş olmayı gururuna yediremeyecek." derken gülmesini tutmaya çalıştı Conroy, umarım histerik bir krize tutulup ailesi gibi olmuş kâhyalarını kovmasını istemezdi.

Onların hakkında tutulan iddiadan haberi olmayan kadın, "Buna bu kadar su koyamazsın, yanar!" diyen yaşlı kâhyaya sert sert baktı. "Hem neden yemeği biz yapıyoruz? Bu çiftlik kurulduğundan beri hep aşçımız vardı."

"Hah, ben yapıyordum, sen peşime takıldın." dedi Jade kibirle.

"Ekselansları evde olmasa, sizi görmezden bile gelirdim." dedi kadın küstahça "Ama Ekselanslarına verecek cevabım olsun istedim."

"Zaten yaptığın en iyi şey bu, git yine görmezden gel." dedi Jade kırgınlıkla ve elini yanlış yere koyunca acı içinde cırladı.

Kâhya merhametle öne atılarak, "Acıdı mı Efendim, kızlar biriniz demir tabak verin." diye panikle bağırdı. Jade yaşlı kadına şaşırarak bakarken, kızlar korkuyla dağıldı ve kâhya elini bıraktı. Hemen işe koyulup demir tabağı leydisinin eline bastırarak "Şimdi acısı dinecek demir yanığa iyi gelir Leydim. Ah Lordum bunu görünce bizi mahvedecek." diye korkuyla inledi.

"Merak etme, umurunda olmam." dedi Jade üzgünce zeytinyağını uzanıp yanan yerine sürerken. Gözleri acıdan yaşarmıştı. Ama hangi yanığın içini daha fazla acıttığını anlayamadı.

"Umurunda olmamak mı?" diye sordu hayretle kirpiklerini kırpıştıran kâhya kadın. "Yaranızı görünce hepimizin işi bitecek."

"Abartma, o bunu umursamaz."

"O size olan her şeyi umursar. Bunun için bizi yine azarlayacak."

Jade afallayarak başını kaldırdı, "Sizi niye azarlasın?" dedi inanmayarak.

"Sizin üzerinizden gözlerimizi çektiğimiz ve yorduğumuz için Efendim. Mutfağa girdiğinizi söylesek bile inanmayacak, bunu nasıl yaptığınızı sorup inanamadıkça bizi cezalandıracak."

Kadın korkuyla gözlerini kırptı. "Korkma." dedi Jade omzuna şefkatle dokunarak. Kovulmaktan korktuğuna emindi. Az önceki savaş dinmiş dostluk ateşi alevlenmişti sanki. "Ona gerçeği açıklarım. Size ceza vermez, canınızı da yakmaz."

Birden başını kaldıran yaşlı kadın, "Efendim, o bizim cezamızı yakarak vermez zaten." dedi azarlayan bir tutumla.

"Ee o zaman neden korkuyorsun?"

"Onun kıymetlisine sahip çıkamadığıma... O üzülünce..." dedi kadın üzülerek, sesi konuşmanın sonuna doğru kısılmıştı.

"Bana bir şey olunca üzülmez o, ancak sevinir."

"Efendim, kocanızdan bahsettiğinizden emin misiniz? Hani herkesi sizin için pervane edip, yüzüne vuran hüzünle herkesi azarlayan adamdan. Senelerdir yemediğimiz kadar azar işittik siz geldiniz geleli..."

Jade şaşkınca bakakaldı. "Asıl siz iyi misiniz? Kafanıza fazla sert de vurmadım ama..." Kadının tepesindeki un yığınına bakarak, "Kocam bana değer vermez." diye sayıkladı.

Kadın ona delirmiş gibi bakıp, şaşkınca güldü. "Siz cidden onun için ne kadar değerli olduğunuzu göremeyecek kadar kör müsünüz?" Ve söylediği şeyle kızın yüzü donuklaşınca dehşete kapılarak "Özür dilerim Efendim. Yani demek istediğim..." diye kıvranmaya başladı. Donup kalan kızın elinden tutup masaya yaklaştırırken, yüzünün rengi resmen kireç gibi olmuştu. Ve Conroy'un onlara verdiği emirleri ona dikkatle anlatmaya başladığında beyazlama bulaşıcı olarak Jade'ye sirayet etti. Şimdi o da ruh gibi duruyordu. Onu görmezden gelirken bile

sürekli gözetlediklerini, bir ihtiyacı olduğunda fark ettirmeden yerine getirdiklerini ve uzak dururken bile aslında hep yakınında olduklarını kısık bir sesle anlatıyordu.

Kafası soru yağmurunun içinde kalan Jade, istediği yemekleri yaparken dalgındı. İlk girdiği kadar hevesi ve enerjisi kalmamış gibiydi. Mutfağa girerken amacı sadece kafasını dağıtmak ve milenyumda yaptığı birkaç yemeği yaparak özlemini gidermekti ama her şey bir anda değişmişti. Hizmetçilerle tanışmış, kâhyayla önce kavga edip sonra barışmış, kızların ona ilk defa saygıyla sıcak bir yaklaşım kurduğunu görmüştü. Üstelik yaşlı aşçının mutfağını mahvettiğinde azarlanmak yerine gözyaşlarıyla boynuna sarılması, onu daha çok şaşırtmıştı. Bu kadın neden ağlayarak ona sarılmıştı ki?

"Ekselansları sizden daha değerli hazine bulamazdı. Keşke Kontesim de bu günü görebilseydi, oğluyla gurur duyardı." demişti.

Belki de leydi bu günü görseydi kalp krizinden bir daha ölürdü. Hangi Kontes mutfağa giren bir gelini sosyeteye açıklayabilir, yaptığı şeyi aşağılamadan durabilirdi ki? Bir an kayınvalidesi tarafından istenilmediğini düşünen Jade, ateşte yanarmışçasına acı içinde nefes alamadı. Conroy'u doğuran kadının onu sevmesini, saygı duymasını isterdi, nefret etmesini değil. Eğer bugün yaşıyor olsaydı, ona layık bir gelin olmak için elinden geleni yapar, kocasını ona doğurduğu için minnettar olurdu ama damarına basınca geri de durmaz tırnaklarını çıkarırdı.

Her gün başka bir macera, her gün başka bir Jade... İyice afallayan kafası karışmış Conroy, çalışma odasına gittiğinde, dosyaların üzerine abanan Benedict, "Eee, yemek ne zaman, ben otururken acıktım." diye söylendi.

"Sanırım bugün yemek yiyememeğiz, ya da zehirlenip öleceğiz" dedi komutlanmış bir halde.

"Anlamadım." dedi dosyalardan başını kaldıran Benedict.

"Jade, mutfaktaydı." dedi Conroy hâlâ usul ve sakince.

"Yeni yemekler mi istemiş? Listeyi tekrar mı ele almış? Uzayacak mı yemek yapımı?"

"Hayır..." dedi arkadaşının peş peşe gelen sorularına kızan şaşkın adam. "Yemekleri kendisi yapacakmış."

Ona delirmiş gibi gözlerini kısan Benedict, olayın tamamen bir alay meselesi olduğunu düşünüp güldü. "Çok şakacısın dostum. Bu kadın senin mizahını geliştirdi." Ve adamın şaşkın yüzüne bakarak "Şaka değil mi?" diye sordu. Conroy olumsuz anlamında başını salladı. "Lanet olsun Conroy, onu öfkelendirecek ne yaptın?"

Adam arkadaşına kaşlarını çatarak baktı. Benedict korkuyla boynundaki fuları çekiştirdi. "Her ne bok yediysen, karın senin yanında beni de öldürecek." Conroy gözlerini merak ve kuşkuyla kısınca, Benedict yaklaşarak fısıldadı. "Yoksa hangi Kontes mutfağa girer ki, niyeti kesin yemeklere zehir koymak ama benim ne suçum var?" dedi. Birden ayaklandı. Dosyaları toparlamaya çalışarak, "Yemek için bizim çiftliğe gidelim, hızlı gidersek bir saate orada oluruz." diye ciddiyetle konuşmaya devam etti. "Abim yeni aşçı tuttu, yemekleri de mükemmel!" *Kendisi daha mükemmel*, demeyi sadece kendine sakladı.

Mutfakta işi biten Jade dalgın bir şekilde odasına çıkıp saatlerde küvetin içinde uzandı. Zamanın farkında değildi ama teni buruşuncaya kadar beklediğini biliyordu. Sonra iyi hissetmek istedi, duyduklarını hazmetmesi kolay şeyler değildi. Banyosunu yaptıktan sonra üzerinde poposunun hemen aşağısında biten şortu ve narin omuzlarını açıkta bırakan askılı penyesi olduğunu unutup, aşağıya inip mutfağa su almak için giderken, onu ilk olarak köşedeki odadan çıkan evin kâhyası gördü. Daha sabah barış anlamlaşması imzaladığı yaşlı kadın, haç çıkararak olduğu yere yığılırken, onu görmeyen ve bir tıkırtının ardından arkasına bakıp bir şey görmeyince omuzlarını silken Jade, dalgınca yoluna devam etti.

Merdivenin altından çıkarken gördüğü manzara karşısında gözleri yere düşecekmiş gibi irileşen Csandra, elindeki nevresimleri yere döterek, birden geldiği yolu titreyen bacaklarıyla tepti ve çalışma odasına yaklaşınca bağırmaya başladı.

"Efendim... Efendim..."

Conroy elindeki kâğıdı yere düşürerek, masanın başından fırlarken, Csandra odasına çoktan dalarak adama kalp ölümü geçirtecekti.

Bütün bu panikten habersiz olan Jade suyunu alıp yeniden odasın çıkmıştı bile.

"Ekselansları..." derken titreyen halde elini göğsüne koyup soluklanmaya çalıştı. Eliyle sanki onu gösterirmiş gibi kapıyı işaret ederek, . "O... o... Efendim... Affınıza sığınarak söylemeliyim ki, kafayı yemiş gibi... O... O kendine..."

Arkasından bağıran Benedict'i bile duymayan Conroy, gerisini dinlemeden yerinden fırladı. Ah Tanrım yine kendisine bir şey mi yapmıştı? Yoksa biriyle mi takışmıştı yine? Bu kız ona huzuru çok mu görecekti hep? Dehşet düşüncelerin sisleri içerisinde merdivenleri üçer üçer çıkarken, kalbi yerinden fırlayacak gibi hızlı atıyordu. Nefes nefese odaya daldığında göreceği şeyden korkarak soluğunu tuttu ve bir daha almaya cesaret edemedi.

Başı usulca yana kaydı, gözleri iri iri açılarak tek noktaya odaklandı. Jade üzerine kısacık don mu yoksa başka bir şey mi belli olmayan garip bir şey giymiş, üzerinde bedenine yapışan ama aynı anda ip gibi askılarla tutulan içlik geçirmişti. Ve karısı gerçekten kafayı üşütmüş gibi garip davranıyor, ayin yapan cadılar gibi, manyak manyak hareketler yaparak kendi kendine ortalıkta tepiniyordu. Kuduz falan mı olmuştu? Ya da aklını mı kaçırmıştı sonunda! Zaten pek akıllı bir şey değildi bazı konularda ama en azından bunu ayan açığa yapıp kendini paralamıyordu.

"Dostum, bu kadınla gece nasıl uyuyorsun?" dedi Benedict iki ima arası ciddiyetle.

O anda onun arkasındaki varlığını hisseden Conroy birden karısının görüntüsü karşısında gerildi, "Gözlerini kapat Benedict ve hafızandan sil bu görüntüyü..." diye buyurdu, her zamanki gibi.

"Dostum bu ilginç kıyafetleri nereden buluyor, cidden merak ettim. Çok değişik."

"Benedict gözlerini oyup kolye yapmamı istemiyorsan, bu deliyle beni yalnız bırak." diye tısladı.

Benedict genişçe açılan ağzı kahkahasını koyuvermeden evvel odadan çıktı ve usulca kapıyı kapattı. Bu kadınla ve koca kafalı dostuyla

sahiden de işi vardı, bir an kendi haline acıdı ve haç çıkardı. Tanrı ona uysal bir kadın hediye edecekti, delilerden uzak durmayı aklının bir kıyısına yazdı.

Nefesini tutan Conroy şaşkınca karısına baktı, hâlâ onları duymamış, varlıklarını hissetmemişti. Üstelik nemli saçları dağınık, ilahi bir lütuf gibi gözlerini kapatmış, ortalıkta kendini tırmalar gibi hareketler ediyordu.

Kapının arkasında sesi gelen hizmetçilere, kapıyı açıp ters bir bakış atarak onları da uzaklaştırırken, "Jade..." diye gürledi. Kulağındaki kulaklığa karışan haşin sesle sıçrayan kız, daldığı büyülü uykudan uyandı. Jade panik içinde kulağındaki MP3 çalarını çıkarıp kapatırken, onu kotunun minik cebine sokuşturmak için çabaladı ama eli ayağına dolaşınca beceremedi. O sırada dışarıdan yine kıkırdanma sesleri gelince Conroy kapıyı açıp kızlara bağırırken, Jade de acele ile MP3 çaları ve kulaklığı yatağın altına usulca ittirdi. Adam kapıyı kapatıp karısına döndüğünde gözlerinden ateş saçıyordu.

Conroy elleri yumruk halde ona bakıyordu. Yalınayak haline, bir sütun gibi parlayan seksi bacaklarını öne çıkartan mini kot şortuna ve dik göğüslerinin ileri ittiği askılı penyesine... Sonra nefes alamaz gibi yutkunarak "Lanet olsun kadın, eve doktor çağırıp seni muayene etmesini isteyeceğim." diye patladı.

Jade dehşetle irileşen gözleriyle "Ne... nedenmiş o?" dediğinde kocası sonunda nefes almayı akıl etmiş gibi gözlerini devirdi ve nedenini gözleriyle gösterdi. Kız dehşete kapılıp titrerken, kendini açıklayacak bir şey bulmak için kıvrandı. Ona yaşadıklarını daha evvel anlatamadığı için bir kez daha pişman oldu ama asıl anlattığı zaman deli damgası yiyip hastaneye kapatılırdı.

Neden giyinmişti ki sanki bunları, neden kapıları kilitlememişti? Ama duş alıp üzerini değiştirirken, eline çantası geçince dayanamamış, hatta kocası onu bu halde görse kesin cadı olduğunu savunur, diye içinden geçirerek kıkırdamış ve kıyafetlerin cazibesine kapılıp bir delilik yapmıştı. Evet şimdi onu gerçekten de deli gibi gördüğü kesindi. Buna özlediği müziğin sesini duymak eklenince, ne zamandır kendiyle

mücadele ettiği MP3 çalarını kulağına takıp, bu âlemden soyutlanacak kadar... Ve işte, şimdi cehennemde yanmaya hazırdı.

"Bak sandığın gibi değil. Açıklayabilirim." dedi elini alnında gezdirerek. "Yani açıklayamam."

Conroy üzerine yürümeye başladı. Jade elini önünde sallayarak geri geri giderken, "Ben deli falan değilim, sadece bunları giymeyi seviyorum." dedi son çare zaman kazanmak için.

"İyi." dedi adam arzudan gözü dönerken.

"İyi mi?" dedi irkilen kız. Yani onu sürükleyerek doktora götürmeyeceği anlamında, iyi miydi?

Conroy ateşten bir topa dönen gözlerini bacaklarında, bacaklarının arasında, düz göbeğinde ve göğüslerinde dolaştırırken, "Odamızda yalnızken giyebilirsin." diye buyurdu.

İyice afallayan kız, "Anlamadım." diye cıyakladı.

"Beni baştan çıkarmak için yapıyorsun bunu, değil mi? Kavga ettiğimizden beri sen de bir adım atmak için çareler düşünüyorsun ve gururuna yediremediğinden... Lanet olsun ilk adımı benden beklemek zorunda mısın? Bunların beni baştan çıkardığını artık biliyorsun. İlk o denizde giydiğin üstündeki seksi şeylerle, ilk gece giydiğin dantel minik donla ve şimdi de burada bu halde gezinerek irademi yokladın..."

"Hayır..." dedi kız, onu tuzağa düşürdüğünü nasıl düşünürdü? İkisi de kazaydı. "O takımları giymeyi de seviyorum, çok rahatlar. Korseden daha rahat ve..." dedi Jade kaşlarını çatarak. "Bunlar da öyle. Kabarık elbiseleri sevmiyorum. Bunlar insana nefes aldırıyor."

"Ben de seni içinde görmeyi sevdim üzülme, bana giymen için izin veriyorum."

"İzin mi?" dedi kız irkilerek. "Bunun için senden izin almam. Canım ne zaman isterse, özgürce giyer gezerim."

"Bir daha odanın dışına çıkmayacaksan sorun olmaz."

"İstersem spor bile yaparım, koşuya bile çıkarım. Daha evvel defalarca çıkmıştım."

Adam bir an nefes alamadı. O ufacık şeyle karısını dışarıda düşündü; daha attığı ilk birkaç adımda arandığını sanan adamlar üstüne

kullanmakta geç kalmazdı. "Seni vururum Jade, bu... bu şeylerle odadan dışarıya çık, seni yemin ediyorum ya vurur, ya da bir yere kapatırım."

"Kafayı mı yedin sen?" dedi kız hırsla.

"Yemedim ama yakın." dedi adam son adımı atıp aralarındaki mesafeyi kapatarak. Jade sırtı dolaba yapışınca, korkuyla inledi. "Şey, yemek hazır olmalı..."

"Evet, hazır ve ben açım." dedi adam, ateş saçan gözleri onu resmen tutuşturuyordu.

"O... o zaman sen in, ben..."

Ve dudaklarına kapanan aç dudaklar doymak bilmeyen arzusunu ona sundu. Kalçalarına yapışan elleri onu dolabın soğuk korumasından alıp kendi sıcak bedenine yasladı. Kocasının parmakları vahşi bir pençe gibi etine batmıştı. Jade hırçınca ağzını talan eden dudaklarla afallarken, talepkâr dil onu yakarak kendine köle olmaya zorladı. Başardı da.

Aşk koşulsuz tutsaklıksa, ona köle olmak sonsuz bir özgürlüktü.

Jade bu tutsaklığın daimi kölesi olması gereken cezbe kapıldı. Kocasının teslimiyetine verdiği ödül, ona sunulan şefkat dolu tutuş oldu. Jade çılgınlık yaparak bacaklarını kaldırıp kocasının beline doladı ve ayaklarını sıkı kalçasının üzerinde birbirine dolayarak kendini sabitledi. Şimdi aradaki tüm sınırlar kalktığına göre, mantık devreden çıkabilirdi.

"Aklımı başımdan alıyorsun kadın... Bana ne kastın var?"

"Yapmıyorum. Özel olarak yapmıyorum, yemin ederim." dedi soluk soluğa kocasına bakarken. Parmakları ensesindeki saçları okşuyordu tembelce.

"Biliyorum, kötü olan da bu zaten. Bilinçli olarak yapmıyorsun. Beni kendinle tehdit ediyorsun." dedi adam öfkeyle.

"Yapmadım. Nasıl tehdit ederim seni, kendine bir baksana, dev gibisin. Kendimi seninle kavga ettiğim zaman, dağa kafa tutan tavşan gibi çaresiz hissediyorum."

Adam karsının kalçalarını mıncıklayarak sertleşen kasıklarına çekiştirdi. Kocaman hafta sanki seneler olup üstüne yıkılmış gibi onu özlemişti. Senelerdir bir kadına dokunmamış gibi açtı şehveti... hayır asırlardır karısına dokunmamış gibi muhtaçtı yüreği.

"Bunları nereden buldun?" dedi Conroy derinden gelen sesindeki merakla. Birkaç kararlı adımla az önce kucağına aldığı karısını yatağa yatırıp, üzerine kapaklandı.

"Söyleyemem." dedi Jade deli damgası yemekten korkarak.

"Niye?" dedi adam penyenin altında gerildiği belli olan göğüslerine, dudaklarını yalayarak aç aç bakarken. Soluksuz halde birini kavradı. Jade başını geriye attı.

"Söyle, nereden buluyorsun bu garip kıyafetleri?"

"O zaman bana gerçekten deli dersin? Söylersem bana inanmazsın."

"Sana deli derken zaten ciddiydim ve inanacağım, söz."

"Milenyumdan aldım."

Conroy titrek bir solukla göğsünü sıktı. Ve inlerken, "Nerede o mağaza, ben de gelmek istiyorum bir dahaki sefere, birlikte bakarız." dedi heyecanla. Daha ne gibi şaşırtıcı kıyafetler olduğunu düşünmek bile onu soluksuz bırakıyordu. Ve karısının sürekli onu şaşırtan, erkekliğini şahlandıran şeyler giymesi garip bir şekilde heyecan veriyordu. Onun karısı... kadını... Tanrım ona ne kadar çabuk alışıp kabullenmişti. Farkında olmadan evliliklerini benimsemişti.

"Oraya gitmeliyiz."

"Conroy, oraya gelemezsin." dedi kız kocasının okşayışlarıyla baştan çıkarak.

"Sadece kadınlar mı girebiliyor, lortlar kamarası gibi mi? Kıyafetler hep böyleyse normaldir."

Jade başını kaldırıp ona öfkeli bir bakış attı. "Konuşmamız gerek..." Adam keyifle elini penyenin içine daldırdı. "Bunlar çok güzel, sık sık giymeni ve hemen ardından çıkarmanı isteyebilirim."

Kız şaşkınca, "Çıkaracaksam neden giyiyorum ki?" diye sordu. Konu yine dağılmıştı.

Conroy bu mantıklı soruya keyifle kahkaha attı. "Bu yatağı hâlâ kullanmadık. Bana yaklaşmadın."

"Beni boşayacağını söyledin."

"Sen de çocuğu ve beni istemediğini..."

Aralarındaki iletişimsizlik ve sürekli yanlış anlama döngüsü ikisini de tüketecekti. Jade acı içinde uzandı kocasının yüzüne ve gölgelenen yüzünü okşadı. "Seni istemediğimi nasıl düşünürsün? Bana dokunmaktan kaçınan sensin."

"Beni istemediğini haykıran da sensin." dedi adam üzgünce. "Sana dokunmama tahammül edemediğini belirttin."

"Böyle bir şey yapmadım."

"Ayda bir tahammül etmek, istenmeme belirtisidir." Gururu kırılmış adamın yüzü yine asılmıştı. Gözlerindeki acı kadının göğsüne saplandı.

"Amacım başkaydı, sen yine her zamanki gibi yanlış anladın."

"Neymiş amacın; kocanı çıldırtıp tımarhaneye kapatmak mı?" Ve kasıklarını kızın bacaklarının arasına bastırınca, Jade istekle gözlerini kapatarak acı çeker gibi inledi. Aklı yine dağılmıştı. Bu manzara adamın tüm servetine ve aşağılanmalarına değerdi. Tanrım ona tepkileri her zaman gerçekti. Dili yalan bile dese, bedeni her daim dürüsttü. "Bunu yaptığında sana tapıyorum."

"Neyi?" dedi saf saf Jade, gözlerini açarak adamın tutkudan şeffaflaşmış yüzüne baktı. Parmaklarıyla yanağına dokunurken, "Dokunmadım, kıpırdamadım bile." diye soludu.

"Bunu." dedi adam tekrar kendini ona bastırarak.

Kız yine tepkisel olarak yükselerek gözlerini kapattı. "Lanet olsun dur..." dedi kocasını kendine çekiştirerek. "Ya da devam et."

Kahkaha atan Conroy memnuniyetle eğildi. "Çok özledim seni. Korkmadan, istekle bana kollarını açmanı istiyorum. Aşkla." Kız son duyduğuyla tepkisel olarak kasılırken, Conroy dudaklarını karısının istekle aralanan dudaklarına değdirdi ve kapı tıklatılarak bu anın içine turp suyu sıktı.

"Ekselansları." dedi çekinik ses.

Karısının kaçmasına izin vermeden üzerinde biraz yükselen Conroy, "Söyle Markus." diye tısladı. Öfkeliydi.

"Lort Benedict dedi ki..."

Onu tamamen unuttuğu için hiç pişmanlık belirtisi göstermeyen Conroy, "Ne dediyse umurumda değil, ona eve gitmesini söyle. İşim var." diye devam etti küstahlığına.

Jade kocasının omzuna azarlayarak vurdu. Altından kalkmaya çalıştı ama yatakla iri bedenin arasına sıkışması zaman almadı. Adamın gözleri tehditle parladı.

"Ama Lort Benedict dedi ki..."

"Marcus. Defol!"

"Ama dedi ki, kardeşi ve abisi yemekte sizi masada beklediği için, çabuk olmalıymışsınız."

"Ne?" dedi Jade dehşetle kocasını üzerinden atmaya çalışarak. "Misafir mi var yemekte?"

"Hayır..." dedi Conroy geleceklerinden haberi olmayarak.

"Lanet evde neden baş başa yemek yiyemiyoruz? Sürekli birilerini çağırmak zorunda mıyız?" diye söylendi kız.

"Bu sefer ben çağırmadım." dedi Conroy şansına lanet okuyarak. Üzerinden kalkmak istemeyerek, isteksizce iç geçirdi. Karısının yatakta sele serpe yatan ve öfkeden büzük dudaklarıyla küfreden haline bakınca kanı kaynadı. Sert biçimde kendini üzerine kapatıp dudaklarını dişlercesine soludu. Kız sersemlemiş halde kalakalırken de doğrulup, "Gece bu kıyafetleri üstünde görmek istiyorum Jade." diyerek emredip, kendine çekidüzen verdikten hemen sonra uzun adımlarla kapıya yanaştı. Saçlarını düzeltti ve pantolonundaki şişliğe bakıp idare edip edemeyeceğini ölçtükten sonra, "Üstünü giy ve aşağıya gel, karnın acıkmış olmalı." diye buyurdu. Ve kapı kapandı. Ne yapıyordu bu adam ona, akıl sağlıyla mı oynuyordu?

Aşağıya indiklerinde karşılaştıkları manzara çok tuhaftı. Benedict ve abisi sanki önlerine akrepler ikram edilmiş gibi şaşkın ve tedirgin. kız kardeşi ise olduğundan daha sessizdi. Sanki özellikle uğursuz gagasını bağlaması tembihlenmiş gibiydi. Ve herkes ilk defa yemek gören bir yabani gibi hayretler içinde masaya ve tedirginlik içinde yemeklere bakıyorlardı.

"Eminim hizmetçisine yaptırmıştır." dedi memnuniyetsiz kadın abisine bakarak. "Bence o bıyıklarını bile kendisi alamıyordur."

Benedict kardeşinin kıskanç iğnelemesini duymazdan gelerek, "Onun yaptığına bizzat şahit oluyoruz şu an." diye açıkladı. Çatalıyla tabaktaki bir yemeği dürttü, sanki yemek birazdan canlanıp üzerine atlayacak ve onu parçalayacak gibi tedirgindi hali.

Kapının girişinden onları seyreden Jade, "Sizi ısırmaz." dedi misafirlerine gülümseyerek.

Onların geldiğini henüz gören Benedict ve abisi yerinden kalkarken, kız kardeşi hâlâ saygısızca oturmaya devam edince ikisi birden boğazını temizleyip kalkmasını sessizce emrettiler.

Benedict saygıyla, "Kocanla olan savaşını bize bulaştırmadığın sürece seninle çok iyi anlaşıyoruz Jade, lütfen, ben daha gencim." dediğinde, Jade kahkaha atarak kocasının nezaketle çektiği sandalyesine oturup masanın üzerindeki bordo peçeteyi alarak dizlerine serdi.

Conroy da yerine geçince ilk iş olarak o da garip garip yemeklere baktı, dizlerine peçetesini sererken başucunda bekleyen hizmetliye servise başlamasını sessiz bir jestle emretti. Her geçen gün daha fazla şaşırtıyordu bu kadın onu. Az önce garip kıyafetlerle deliler gibi odada tepiniyordu ve şimdi onun elleriyle yaptığı yemeğin lezzetine bakmak için zaman sayıyordu.

Tek dileği yemekten önceki kavgayı baz alıp içine zehir falan katmış olmamasıydı. Tanrı esirgesin bu deli kadının öfkelendiğinde neler yapabileceğini zekâsı kestiremiyordu.

İlk olarak çorba ikram edildi. Herkes tereddütle çorbaya bakarken, onların kaygısını anlayan Jade ilk kaşığını tabağına daldırıp, "Avgolemono." dedi açıklayarak. Sıcak çorbadan ilk yudumu alırken kaş altından da onların tepkisini izliyordu. Herkes ona ve çorbasına merakla bakmayı sürdürürken, Jade ilgisini dikkatle ona bakan kocasına çevirdi ve konuşur gibi kaşlarını kaldırdı. Conroy'un ne hissettiği ya da ne düşündüğü yine yüzünden okunamıyordu ama Jade asıl onun fikrini merak ediyordu.

"Denemelisin, terbiyeli tavuk çorbası." dedi bu kez açıklayarak.

Conroy biraz tereddütle çorbasına kaşığını daldırıp iyice inceledikten sonra, ilk yudumu aldı. O içince diğerleri de onun gibi biraz tedirginlikle kaşıklarını daldırdılar. Jade kocasının ilk tepkisini merak ettiğinden ve nefes almadan onun ifadesine odaklandığı için diğerlerinin tepkisini kaçırdı.

Conroy sanki her zaman içermiş gibi sakin ve normaldi. Beklediği tepkileri ona vermemişti. Ne iyi ne kötü bir ifadede bulunmamıştı.

Ve sonunda karısına dönerek, "Bunu gerçekten sen mi yaptın?" diye sordu hoşnut ve inanamaz gözlerle. Tabağına ikinci kaşığını daldırırken bu sefer daha emindi.

Verdiği zayıf tepkiden dolayı içi tatsızlaşan Jade zoraki gülümserken, herkes keyifle sohbet ederek çorbayı bitirmişti.

Yeni servisler açılırken Benedict, Jade'ye bu defa merakla bakıyordu. "Her seferinde biraz daha şaşırttığın gerçeğini itiraf etmeliyim, çorba enfesti. Daha önce bu kadar lezzetlisini içmemiştim. Bu konuda eğitim aldığını bilmiyordum." dedi ve ciddiydi.

"Almadım, bunu kendi gayretimle öğrendim." diye yanıtladı kız, milenyumda nasıl zor şartlar altında öğrendiğini görselerdi küçük dillerini yutarlardı kesin.

Benedict, "Peki bu ne?" diye sordu masanın ortasında duran tabaktan düşünerek bir parça yemek alırken.

"Dolmades." dedi Jade. Ve hizmetliye bakarak sessiz bir jestle herkesin tabağına servis edilmesini nazikçe emretti.

"Dolmades nedir?" diye sordu masanın ucundaki genç kız, aynı zamanda merakla tabağındaki yemeği de dürterken.

"Yaprak dolması." diye açıkladı Jade. "Üzüm yaprağından yapılıyor, aslında bir Osmanlı yemeği ama Yunanlılar da çok seviyor." Bir başka tabağı gösterdi "Bu da horiatiki, caciki, melitzanosalata, briam." diyerek yemeklerin bir kısmını saydı.

Herkes hepsinden keyifle tadarken Jade sadece kocasına diktiği gözleriyle ne düşündüğünü merak etmekteydi. Conroy yemeğini bitirince peçeteyle ağzını silerken düşünceli bir tutumla boşalmış tabağına baktı, Jade ağzında geveleddiği lokmasını yutarken çatalıyla tabağını

dikliyordu. Hiçbir şey söylememişti. Üzüldü, oysa yemekleri yaparken hep fikrini ve ifadesini merak etmişti.

Sessiz kalan Conroy birden yerinden kalkarak peçetesini masaya bıraktı. Herkes ona şaşkınlıkla bakınca ifadesiz bir yüzle, "Afiyet olsun." dedi bocalar bir tutumla ve ona dikkatle bakan Benedict'e dönüp, "Yemeğiniz bitince çalışma odama gelirsiniz. Bayanlar, sizlere de afiyet olsun." diyerek karısının üzgün ve şaşkın bakışları altında yemek odasından ayrıldı. Bir teşekkürü çok görerek ve tek kelime fikir belirtmeyerek gitti.

"Yemeği beğenmedi sanırım." dedi Benedict'in kız kardeşi haset bir tutumla, "Haksız da değil hani."

Jade dişlerini sıkarak genç kıza baktığında, Benedict azarlar ifadeyle kardeşine dönüp özür içerikli sözlerini sıralamaya başlamıştı ama Jade onları dinleyecek kadar aklı yerinde durmuyordu. Hâlâ az evvel kocasının neden öyle suskunlaşarak yemek masasından gittiğini merak ediyordu. Onu az da olsa tanıyorsa, gözlerindeki hüznün ve suratındaki aşılamaz durgunluğun sebebinin yemeklerle alakalı olmayacağını biliyordu. Bir şeye mi üzülmüştü? Yemek yapmasına mı bozulmuştu? Mutfağa girmesine ve hizmetlilerle aynı işi yapmasına mı kızmıştı?

Bu adamı sessizleştiren neydi?

Oysa Conroy'un ona, annesinin yemeklerini özlediğini ve onu kaybettiğinden beri ilk defa onun için birinin istekle yemek yaptığını ve bunun da kalbindeki anne özlemini açığa çıkarttığını söylemesine imkân yoktu. Conroy, kocaman adam, annesinin kokusunu özlemişti. Gözlerinde sislenen yüzü belirmiş, önüne koyduğu yemeğini gülümseyerek beklediği çocuğunun başını okşayan o kadının sıcaklığını göğsünde hissetmişti. İşte bu yüzden boğazına bir yumru takılmış, burnunun direği sızladığı için de sessiz kalmıştı ve Jade'nin yemeklerinin de en az annesininki kadar lezzetli olduğunu belirtememişti.

Yaşı kaç olursa olsun insanın, herkesin içinde annesine muhtaç bir çocuk hep yaşardı.

***

Hayat onlar için bir küs bir barışık geçerken, evin düzenini alt üst eden garip bir Kontes olarak ortalarda gezinen Leydi Jade, tüm çalışanların saygısını ve sevgisini kazanmakta geç kalmış olsa bile mutluydu. Evde çalışanlar dışarıdaki insanların yanında ona sonsuz bir saygı ve mesafeyle yaklaşırken, evde yalnız olduklarında bir arkadaş kadar yakın olabiliyorlardı. Tabii yine mesafeyi çok aşmadan...

Kocasının çalışma odasına girerken, onun yine siyaset projesi üzerinde yoğunlaşmış ilgisini, kendine çekebilmek için kapıyı ayağının ucuyla ittirerek gıcırdattı.

"Yine kiminle kavga ettin?" diye sordu adam, başını masadan kaldırmadan.

"Kimseyle."

"Peki, ne saçmalayacaksın?"

Conroy geriye yaslanıp kızın yüzündeki ifadeye bakmak için gözlerini kıstı.

"Üf..." dedi Jade. Yüzünü asıp arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi. Geldiğine pişman olmuş bir halde, "Seninle konuşmaya çalışmak bir hataydı." dedi. Küs bir tutumla kapıdan tam çıkacakken, beline dolanan eller onu sertçe kendine çekti.

"Kocalara üf denilmez." Dudaklarını ensesine dokundurup burnunu saçlarına daldırarak derin derin kokusunu içine soludu.

"Üf Conroy, üf..." dedi Jade gözleri kapanmak için savaş verirken. Conroy göğüslerini avuçlarken kalçalarını kasıklarına çekiştirerek dudaklarını ensesinden kulaklarına çıkardı.

"Beni mi özledin?"

"Senin beni özlediğin kadar değil." dedi kız kalçasına değen sertlikten dem vurarak.

"Derdin ne?"

"Derdim yok." Ve büzülen dudakları kocasının esaretine kavuşurken, çoktan kollarında çevrilmiş ve sırtı duvara yaslanmıştı. Conroy hiçbir zaman doyamayacağı dudaklardan biraz soluk çalarken, "Şimdi sorun ne söyle?" diye buyurdu. İkisinin solukları da birbirinin tenini yalıyor, kızın göğsü kalkıp indikçe adamın sert göğsüne sürtünüyordu.

"Sorun mu? Yani ben sürekli sorun mu çıkarıyorum?"

Adam kaşlarını kaldırınca onu omuzlarından ittirerek, "O zaman konuşacak mesele yok. Kusura bakmayın sizi değerli işinizden ve vaktinizden alıkoydum." dedi Jade ağlamaklı gözlerle.

"Senden daha iyi işim ve senden daha değerli hiçbir şeyim yok Jade, fark et." dedi adam karısının küs yanaklarını avucuna alırken. Yüzüne baktı, büzülmüş dudaklarına ve asılan yanaklarına... "Gözlerime bak sevgilim."

"Ben gitmek istiyorum."

"Jade, yine mi başa sardık?"

Kız kocasının yüzüne bakmadan, "Odama gitmek istiyorum." dediğinde adamın kasılan bedeni az da olsa yumuşadı.

"Önce sıkıntını söyle."

"Sıkıntı değil, seninle önemli bir konu hakkında ne zamandır görüşmek istiyorum ama sen her anı ya beni kızdırarak ya da öfkelenerek sonlandırıyorsun."

Kızın yanaklarını parmaklarıyla okşarken şakağına öpücük konduraraK soludu. "Konu neyle alakalı?"

"Benimle."

"Tamam, konuşalım." dedi karısının elini tutup kendisiyle birlikte hareket ettirirken. Koltuğa oturdu, onu da kucağına çekti. Kabarık etek yığınıyla kocasının dizlerine kurulan Jade, "Ama bu şekilde konuşamayız, konu ciddi." diye hayıflandı.

"Ben de ciddiyim." dedi adam elini karısının dizine koyarak. Jade elini alıp koltuğun başına koydu. "Bu şekilde hiç ciddi durmuyoruz, biraz şey duruyoruz."

"Karı ve koca..."

"Hayır, cilveleşir gibi..."

"Sen cilveleşme hakkında ne biliyorsun ki?"

"Artık çok şey." dedi yüzü kızararak. Geçen geceyi hâlâ unutmamıştı; yemek sonrasında Conroy misafirlerini resmen kovmuş ve tatlı niyetine onu yemişti. Kocasının kucağından kalkmak için hamle yaptı.

"Conroy lütfen, konu ciddi." Adam kucağından kalkmasına izin verdi ama bundan pek memnun olmadığı görülüyordu.

Jade karşısındaki koltuğa geçip oturdu. Sırtını dimdik tutarak yüzüne ciddi bir ifade verdi. Conroy kaşlarını kaldırarak, onun şu otoritesini dudaklarından çalacağı sert bir öpücükle bertaraf etmek istedi.

"Kime benziyorsun sen?" diye çıkıştı sataşarak.

"Teyzeme diyorlar." dedi kız konuyu geçiştirerek. "Neyse!"

"Peki, bekliyorum." dedi huysuz ve huzursuzca.

Jade, "Şey..." diye bocalayarak girdi konuya. "Her şey bundan uzun zaman önce meydana geldi." Adam birden alayı bırakıp ciddiyetle dinlemeye koyuldu. "Ailemin beni evlenmeye zorladığı bir dönemdi, üstelik benim adıma söz bile vermişlerdi. O gün Benedict..." dediğinde Conroy gerilince "Lort Benedict değil, Tanrı aşkına başka Benedict'ler de var."

"Hangi Benedict bu?"

"Şu Saksesful Vikontu olan..." diye yalan söyledi. Gerçi pek yalan da sayılmazdı, o kılkuyruk da az peşinden koşmamıştı. Şimdi ortalığı karıştırmaya hiç gerek yoktu. Ne de olsa annesinin o günkü planlarından başka kimsenin haberi olmamıştı.

Adam gözlerini kıstı ve o salak adamı gördüğü ilk anda unutamayacağı bir damgayla damgalamayı düşündü. "Neyse işte atımla geziye çıkmıştım. Hatta eve dönmeyi bile planlamıyordum, çok kızgındım çünkü annem her fırsatta bana yeni bir evlilik önerisi ile geliyordu. O gün yani başka taliplerim için annemle tartışmadan önce, gezerken atım birden huysuzlandı. Sulamak için göle yakın bir yere gittik ve onu gördüm."

Jade yutkunarak kocasına bakarken Conroy sırtını dikleştirerek oturduğu yerden doğruldu. "Kimi gördün Jade?"

Jade'nin eli boynuna gitti ve yakasındaki zinciri çekip çıkararak kolyesini gösterdi. "Bunu gördüm."

Adam tek kaşını kaldırarak o kolyeye baktı. Daha evvel ona olan bağlılığını düşününce aile mirası falan olarak aklından geçirmişti.

demek bir maneviyatı bile yoktu ama o şeyi sürekli boynunda taşıyordu. Banyo yaparken bile çıkarmaya korkuyordu.

"Güzelmiş... Bana bunun hikâyesini anlatmandan onur duydum."

Kocasının ciddi ifadesine ve tok sesine uymayan alayıyla kız gerildi. Ve aldırmadan konuşmasına devam etti. "Eve gittiğimde çok üzgündüm, camın kenarında dururken lordun arabasını gördüm. Korkudan ağlarken..."

Demek o ibne karısını ağlatmıştı. Onu iki kere dövecekti. Hayır, her damla için bir daha...

"Ve o anda oldu işte..." diye devam etti Jade kısık sesle.

"Ne oldu? Sana ne yaptılar?" Adamın kaşları çatılmış, yüzü ve bedeni gerilmişti.

"Kolyem, o ışıldamaya başladı."

Adam derin bir nefes aldı. "Ne var bunda, taşlar ışıldar."

"Hayır öyle değil, ışıldadı ve ışığı beni içine alacak kadar büyüdü. Sonra beni yuttu." Conroy hiç ses çıkarmadı. Onun tepkisizliğine kızan Jade yine de devam etti. "Uyandığımda başka bir evdeydim. Daha önce hiç görmediğim bir evde."

"Bayıldın mı?"

"Sanırım... Başımda bir adam vardı."

Conroy gerildi. Artık ciddileşmişti, hikâye diye baktığı konu başka korkuların kapısını açıyordu. Boğazını temizleyerek, "Anlamadım, evdeydin peki ama oraya nasıl gittin?" diye sordu.

Jade iç çekerek kolyesini avucuna sıkıştırıp, "Bununla." dedi birden. "Beni ışınladı."

"Ne yaptı?" diye soran kaşları çatık adam merakla oturduğu yerde kıpırdandı.

Jade gözlerini kapattı. Parmakları arasında sımsıkı tuttuğu kolyesinden güç alırken, derin bir nefes çekti, "İşte, beni geleceğe ışınladı." diye sonunda itiraf etmenin rahatlığını yaşadı. Gözlerini açarak "Yani götürdü. Uyandığımda 2012 yılında, Yunanistan'da bir evdeydim!"

Eli çenesinde donup kalan adam ağzı sımsıkı kapalı halde durakladı. Önce karısına kaşlarını kaldırarak baktı, kızın dikkatini çekince onu yerinden sıçratacak bir hızla kahkahayı bastı.

Jade hayal kırıklığıyla yerine yığılırken, "Eee sonra?" diye sordu alayla.

2012 diyordu, bu kadının hayal gücü adamı bazen sahiden korkutuyordu.

Jade dişlerini sıkarak, "Sana yalan söylemiyorum, sonra beni deli sanıp bir hastaneye kapattılar ve orada gördüğüm kutuyla aklımı cidden kaybettiğimi sandım. Kutu konuşuyordu."

Tek kaşını alayla kaldıran kocası, "Demek kutu konuşuyordu." diye bilmiş bir halde çenesini okşadı. Ona çocuğa yaklaşan ebeveyn sabrıyla bakıyordu!

O an öfkelense bile sabrını koruyan kız, "Evet, duvara asılı ince dikdörtgen bir kutu ve o konuşuyor, sürekli hareket eden cisimler gösteriyordu." diye devam etti. "Her şey canlı gibiydi. O zaman anladım ki, geçmişi savunduğum zaman beni deli sanacaklardı ve bir akıl hastanesine kapatacaklardı. Ben de rol yaptım, beni bulan adam bana yardım teklif edince kabul ettim. Bir yıl aynı evde yaşadık. Çok iyi biriydi, bana çok iyi davrandı. Her şeyi öğretti; yemek yapmayı, çalışmayı, hayatla başa çıkmayı... Ta ki o güne kadar..."

"Wauw! Etkileyici..." dedi kocası alkışlayarak. "Bunları yazmalısın!" Hayranlıkla başını salladı. "Yoksa bir kitaptan falan mı okudun Jade? Bunlar harika hayaller, ben de okumak isterim. Konuşan kutu, ışık çıkaran kolye..."

"Bunlar kitaptan ya da uydurma değil..."

"Yeter Jade..." dedi adamın yüzündeki gülümseme çekilip yerini sert bir otoriteye bırakırken. Kız uçan demir kuşlardan bahsedecek kadar ileri gitti. "Şimdi gerçekten korkmaya başladım."

"Ben deli değilim Conroy, aklım gayet yerinde ve saçmalamıyorum."

"Bu kadar saçmalık yeter..." dedi adam ayaklanarak. "Bir daha böyle saçmalıklar anlatmanı sana yasaklıyorum. Tanrım, karım bir üşütük gibi konuşuyor."

Jade kocasını kolundan çekerek yakaladı. "Lanet olası, sana gerçeği anlattım. Onca zaman sorup durdun, işte sana açıklıyorum."

Adam önce onun üstüne öfkeyle yürüdü, sonra bağırarak, "Marcus, atımı eğerleyin, gezintiye çıkacağım." diyerek kapıya yöneldi. Kocasının bu kadar öfkeleneceğini ve sert bir tavır takınacağını hissetmişti ama onunla alay etmesini kaldıramamıştı Jade. Arkasından giderek, "Conroy yemin ederim saçmalamadım. Biliyorum kulağa deli saçması gibi geliyor ama..." diye inanması için konuşmasına devam etti.

Ve kocası dönüp kadını kollarından yakalayarak sertçe sarstı. "Zaten deli saçması... Tahtaların cidden sakat..."

İsyan eden ve kocası tarafından alaya alınan kadın gözyaşları içinde, "Beni böyle aşağılamaktan vazgeç..." diye bağırdı. "Beni alaya alıp aşağılamaktan vazgeç." diye ikinci kez aynı sözleri tekrar etti.

"Ne yaparsın?" diye gürledi adam. "Ne yaparsın Jade? Akıllı tepkiler vermeyen sen, ne yaparsın? Yoksa dur diyeyim, kaçar mısın yine? Yo hayır, taşın seni geleceğe ışınlar."

"Demek bana inanmıyorsun!"

"İnanacağım masallar anlatmıyorsun, deli zırvalarıyla senden korkmamı sağlıyorsun."

Öfkeyle küfrederek eteklerini toplayıp arkasını dönerken, Conroy onun arkasından kaskatı bir öfkeyle baktı. "Buraya gel." diye emrettiğinde ise, Jade çoktan merdivenleri arşınlamaya başlamıştı. Ona gerçekleri kanıtladığı zaman özür dileyecek ve Jade onu asla affetmeyecekti. İkide bir ona deli demesinden sıkılmıştı. Onu eksik akıllı gibi aşağılamasından da bıkmıştı. Üstelik zaten ileride bitecek ilişkilerini zorlamaya gerek yoktu. Ona gerçeği kanıtlayacak ve çekip gidecekti.

Jade dolabına sakladığı sırt çantasını kaparak odadan çıktı. Merdivenlerden inerken çantasının içinden MP3 çalarını ve dokunmatik telefonunu çıkararak, "Al kendin gör..." diye bağırdı ve karşısındaki Marcus şaşkınca, "Neyi Leydim?" diye sordu.

Jade şaşkınca az önce kocasının durduğu yere baktı. "Kocam nerede?" diye tısladı.

"Şimdi atına binip gitti efendim. Biraz gezecekmiş, sonra da Lort Benedict'e gidecekmiş. Gelmezsem merak etmeyin, dedi ve sizinle gelince konuşacakmış."

Jade hırsından kudurarak arkasını döndü, eteklerini savurarak odasına çıkmak için merdivenleri tırmandı. Geldiğinde onu burada bulursa konuşurdu tabii.

Ama gitmeye ne cesareti ne de cüreti vardı. Bu düşünce bile içini üşütmüştü.

O gün uyuyamadı Jade, gidemedi de bir yere. İçinde garip bir ürperti vardı, ne zaman yerinden kalksa, sanki bacakları titreyerek gitmesine engel oluyordu. Karanlığa meydan okuyan parlak pencereden baktı. Karanlık gökyüzünün her bir noktasına yayılmıştı. Kısmen görünen aydan zayıf bir ışık yayılıyordu. Eğri büğrü ağaç dalları ürkütücü gölgeler yaratıyor, karanlığın üzerinde buz parçası gibi yıldızlar parıldıyordu. Yanağını soğuk cama bastırdı ve ne yapacağını merak etti.

Neden ondan gitme fikri içini acıtıyordu? Neden onu terk etmek yerine kalıp mücadele ederek gerçeği ona kanıtlamak gibi gereksiz bir işe girişiyordu? Gurursuz muydu? Ona ***deli*** demişti, ***tahtası eksik bir kaçık*** demişti. Hakaretlerini sıralamış, emretmiş ve o buna rağmen gitmiyordu.

Kocasına âşıktı. Aşkı gözünü kör ediyor, gururunu ayaklar altına aldırıyordu.

Eli göğsüne gitti, sanki içinden onu çekip alıyorlarmış gibi hızlandı. İstediğini düşündüğü her şeyle, kalp atışları alay ediyordu. Bu noktaya kadar gelen kaya gibi iradesi onu şaşırttı. Önce kaçmak, sonra teslim olmak ve bundan pişman olmamak... O kadar kibirliydi ki duygular bir iş anlaşması gibi bölümlere ayırabileceğine, çocuk ve evliliği kafasında kurduğu uzantıda tutabileceğine inanıyordu.

Duygular, bir şekilde fiziksel eylemlerle karışmıştı ve herhangi bir mantıklı düşünceden çok uzaktaydı uzun zamandır, bunu nasıl es geçerdi? Bazen düşünüyordu da, aslında kocası âşık olmak için mükemmel bir erkekti. Her ne kadar sevmeyi bilmese de, kendince sevmesi, sahiplenmesi, kaybetmekten korktukça hırçınlaşması gerçek karakterini ele veriyordu.

Ve kendiyle çelişiyordu, şok edici bedensel zevkler sunuyor ama açıkça sonsuza kadar evli olmayacağını belirtiyordu. Aşka inanmıyordu. Korktuğu için bu duyguyu ona veremiyordu. Sınırları konusunda dürüsttü. Birkaç haftalık kısa bir evliliğin ardından böylesi kalın duvarları olan bir adamı değiştirebileceğini nasıl düşünürdü? Duvarlarını paylaşmak istemediği geçmişinin arkasında saklanan adam ona tanıdıktı. Kendisi de aşktan ve sevgiden korktuğu için kaçmamış mıydı onca sene, evlenmeye korktuğu için karşı çıkmamış mıydı? Jade itiraf ettiği anı düşündü.

Yoksa cidden birden anlatarak, inancını mı sarsmıştı? İnanamazdı tabii, kim böyle bir saçmalığa inanırdı ki? Cadı sanıp çarmığa germediğine duâ etti. Onun hayal kırıklığı olmak istemiyordu artık, dayandığı, güvendiği, birlikte güldüğü karısı olmak istiyordu. Gerçek ilişkilerle çevrilmiş ailesiyle olmak, onu daha fazlası için kışkırtmıştı. Peki, kocası da bunu ister miydi? Ya sonunda ona gerçeği söyleyecek kadar cesur olduğunda, ondan yine vaz mı geçerdi? Hiçbir şey konuşulmadığı müddetçe böyle devam ederlerdi ama ya içindeki gerçekler daha ne kadar saklı kalabilirdi? İletişimsizlik en tehlikeli silahtı ve sırt çevireni arkasından vururdu. Her gün onun arkadaşlığına ve fiziksel ilgisine sahip olabilirdi, peki ya güvenine?

Bu aptalca gerçeği söyleyip neden her şeyi berbat ediyordu ki? Ondan ayrılacak kadar cesur değildi artık.

Acınası haldeydi. Ne cesur ne de tam anlamıyla korkaktı.

Döndü ve tavana baktı. Saat gecenin dördü olmuştu. Bu gece yanına gelmesini beklemiyordu ama sağ salim eve geldiğini bilmeden uyuyamayacaktı. Daha rahat bir duruş için dizini kaldırdı, bacaklarını kendine çekti. İyiydi elbette. Ya çok içti ve hastalandıysa! Benedict onu getirir miydi? Yüzüncü defa pozisyonunu değiştirdi ve cama baktı. Zorla gülümsedi. Kocasının yatağında olmasını, adamın zekâsını, keçi inadını ve hatta küstahlığını bile daha şimdiden özlemişti. Belki sabaha doğru gelirdi. Uyuma vaktiydi artık.

Endişe edecek bir şey yoktu. Dakikalar uzun uzun geçti. Yastığı yumrukladı. Döndü. Cama baktı. Gün doğacaktı neredeyse. Gelmeyecekti. İçine acı çöken kalbiyle kapıya baktı. Kapı hâlâ açılmamıştı.

Kalbi acısa bile yenilmeyi kabul edemiyordu. Tüm hayatını karmaşık ya da gerçek olan şeylerden saklanarak geçirmişti. Sonunda kendi geleceği için savaşma zamanı gelmişti ama kocası buna hazır değildi. İlk deneme başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kazanamayacağı bir yola girmiş olabilirdi ama sakince kenara çekilip sevdiği adamın, vereceği duyguları olmadığından korktuğu için kendini soyutlamasına izin vermeyecekti. Bir saat daha bekleyecekti ve bir saat daha ve bir saat daha ama gözleri kapanmaya başladığında güneş yüzüne vurmak üzereydi.

Sabahın erken saatlerinde odanın içinde dolaşan ayak sesleriyle güne uyandığında, daha gözlerini açmadan heyecanla "Conroy." diye mırıldandı.

"Oh Ekselansları, burada mı uyudunuz?" diye soran Csandra, usulca gidip masanın üzerindeki sürahiden ona bir bardak su doldurdu.

"Saat kaç?"

"Öğle olmak üzere, siz odanızdan çıkmayınca ben de merak ettim." dedi kız camın önündeki minderlerin üzerinde uyuya kalan kıza bakarak. "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama Lort Benedict aşağıda, Ekselanslarını soruyor."

Jade uzatılan suyu yok sayarak yerinden fırladı. "Nasıl Conroy'u soruyor?"

Yatağın üzerine atılan sabahlığını alarak odasından fırlarken, Csandra da eline bir şal almış arkasından koşuşturuyordu. Jade panikle merdivenleri indi. Onun paldır küldür haliyle aşağı dalışına şaşıran Lort Benedict, "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm Ekselanslan ama uşak bana..."

"Conroy nerede?" diye kabaca kesti adamın sözlerini.

Kaşlarını çatan Benedict "Ben de sizi onu soracaktım Kontes. Nerede?" dedi afallayarak.

"Dün sana uğrayabileceğine dair bir not bırakmış."

Benedict onun muslin kumaştan beyaz geceliğine bakmamak için yüzüne bakarak, "Hayır gelmedi, bugün birlikte onun siyasi çözümü için bir toplantıya katılacaktık." diye açıkladı. Jade inler gibi yutkundu.

"Gece eve gelip sabah tarlalardaki işçilere bakmaya falan gitmediğinden emin misin?"

"Gelmedi, ben sabaha kadar bekledim." dedi kız üzgün bir duruşla. "Gelseydi bilirdim."

Jade arkasını dönerek, "Üzerime bir şeyler giyinip geliyordum." dediğinde, dışarıdan korkunç bir çığlık duydu. Kızın kalbi kaburgalarını delip dışarı çıkacak gibi oldu. Benedict önden koşarken, Jade "Ne oluyor?" diye sordu.

İçeriye çalışanlardan birinin eşi girerek "Kontes..." diye kekeleyerek bağırdı. Konuşamayınca Jade eteklerini toplayarak tüm hızıyla bahçeye koştu. Kalbi korkuyla çırpınırken kötü bir şey olmaması için dua ediyordu. Herkes bir atın etrafında toplanmış, ağlayarak bir şeyler fısıldaşıyordu. Jade kendine yol açan Benedict'in arkasından ata yaklaştığında, olduğu yerde donup kaldı. Conroy atının sırtında, kanlar içinde bir ayyaş gibi yatıyordu. Bu görüntüye hiçbir eş hazır olamazdı.

Titreyen bacakları düşmemek için kendiyle olan savaşa girdi, tam yere düşecekken onu bir kol tuttu. Jade başını kaldırdığında gözlerine inanamıyordu. Onu tutan kişinin yüzünü görmek için döndüğünde, Alex'in dikkatle onun yüzüne baktığını hayal meyal seçebildi. Jade bir an düş gördüğünü sandı çünkü gözleri sisli, kirpikleri ıslaklıkla ağırlaşmıştı. Kâbus görüyordu yine... Evet uyanınca geçecekti.

Ama Alex sıcaktı, ter kokusunu algılayabiliyordu. Gerçekti. Onu geriye ittirip, kocasının atına yöneldi. Atın terkisinden aşağıya eğilmiş başına uzandı. Titreyen parmakları saçlarına dokunduğunda, dudaklarından bir hıçkırık yükseldi. Yanaklarını yaşlar yıkarken, kocasının toz toprak olan eline uzanıp hıçkırarak eğildi. Yüzüne yasladığı avucun içine öperek, "Conroy..." diye fısıldadı. "Uyan..."

"Vurulmuş!.." dedi biri.

"Bir gündür ormandaymış, bu sabah bulunmuş..." dedi diğeri.

"Çok kan kaybetmiş, Tanrı onu bağışlasın." dedi bir başkası.

Kulağına seken sözler içine bir mızrak gibi saplanıyordu. O kocasını uyandırmak için atıldıkça, kollarını beline dolayan biri de onu geriye çekiştiriyordu. Benedict dostunu, kardeşini atın üzerinden indirmek

için hamle yaparken, Jade kollarını açarak acı içinde haykırdı. Beli ikiye ayrılmış gibi soluğu kesilirken, "Conroy..." diye bağırdı.

Biri onu uzaklaştırmak isteyince güçsüz bedeni debelenerek buna engel olmaya çalıştı ve... "Jade, o öldü, dur artık!" diyen o tanıdık sesle çığlığı basarken, gözleri onu sımsıkı tutan yüze kaydı. Son gördüğü yüz Alex'in yüzüydü.

"Hayır. Ölmedi!"

"Evet. Öldü."

***

"Şu perdeyi kapat Csandra..." dedi Jade boğazında oluşan acıyı yok sayarak. Eli ortadan ikiye çatlayacak gibi duran başına dayanmıştı.

"Hemen Efendim." dedi ayak seslerini duyumsadığı kız. Jade gözlerini acıtan ışığı koluyla engellemeye çalışırken, "Çok kötü bir kâbus gördüm. Tanrım, ölüyorum sandım." dedi dişlerini sıkarak. Oda biraz gölge olunca, gözlerini zorlukla da olsa açtı. Ağzı dili kurumuştu.

Csandra hemen yanına geldi, "İyi misiniz Ekselansları?" diye sordu.

"İyiyim." Jade bakışlarını etrafta gezdirdi. Ne kâbustu, bir an gerçek olduğunu sanıp ömründen ömür gitmişti. Tam üzerindeki çarşafı açmıştı ki, geceliğindeki toprak lekelerini gördü. Etek uçları yırtılmıştı. Kalbi teklerken yutkundu. Korkuyla nefes alamazken, "Onun... bi-bir rüya olduğunu sö-söyle Csandra." diye çaresizlik içinde fısıldadı.

"Ah Leydim..." dedi kız hıçkırarak. "Siz bayılınca..."

Başı dönen Jade yataktan fırladı. "Kocam nerede?" Dengesini kaybedince yatağın yanındaki komodine tutunmak durumunda kaldı.

Korkuyla yanına gelen kız onu düşmemesi için dirseğinden tutup sabitlerken, "Onu... Lort Benedict onu alt kattaki odaya..."

Ve Jade daha ayakta duramazken kapıya atıldı. Yok hayır kâbus görmüştü, hatta şu anda da bir kâbusun içindeydi ve birazdan uyanacaktı. Merdivenleri koşarak inerken, aşağının boş olduğunu gördü. Jade merdivenin altına yöneldiğinde, Alex'i kapının girişinde görünce nevri döndü. Yok, yapmazdı değil mi? O kadar zalim olamazdı. Ne ara üzerine atlayıp yumruklarını göğsüne gömmeye ve "Onu sen öldürdün! Katilsin sen! Katil..." diye haykırmaya başlamıştı bilmiyordu.

Odadan duyduğu seslerle endişelenerek dışarı çıkan Benedict, genç kadını belinden kavrayarak "Kendine gel Jade, kendine gel..." diye kızı zapt etmeye çalıştı. Ve kız kendine gelmeyince kollarından salıp yüzünü ellerinin arasına alarak, "Ölmedi. Conroy ölmedi yaşıyor, kedine gel!" diye haykırdı.

"Ölmedi..." diye fısıldadı Jade. Ama hâlâ öldü sözlerinin korkusu içinde yankılanıyordu.

"Ölmeyecek." diye devam etti Benedict. Onun da en az Jade kadar perişan bir hali vardı. "Şimdi sakin ol, doktor içeride yarasını sarıyor. Kurşunu çıkardı."

Jade güvenmek isteyerek "Do... bu doğru mu?" diye sorduğunda, Benedict başını salladı.

Jade kendini içeri atarken adam onu tutamamıştı. Genç kadının, onun yaşadığını gözleriyle görmesi lazımdı. İçeriye girdiğinde yatağının kenarına oturan doktora ve başında bekleyen insanlara aldırmadan kocasının yanına yaklaştı ve çarşafın altında çıplak olduğu belli olan iri bedenine korkuyla baktı. Buz kesen elleri titreyen dudaklarına kapansa da hıçkırıklarına engel olamadı. İri damlalar yanaklarından süzülürken sevdiği adamın yüzü sisleniyordu. Ölü gibiydi, bembeyaz bir ten ve cansız bir duruş...

"Kurşunu çıkardık." dedi doktor ellerini temiz bir beze silerken. Bacakları dermansız kalan Jade, eline uzanıp kocasının yanına diz çökerken hıçkırarak ağlıyordu. İri ellerini avuçlarına alıp gözyaşları eşliğinde defalarca öperek sıcaklığını hissetmeye çalıştı.

"Ama çok kan kaybetmiş, umalım da bu günü atlatsın."

"Serum verdiniz mi?" dedi panikle.

Şaşkınca kaşları kalkan Doktor, "Ne verdik mi?" diye sordu.

Lanet Jade serum 1 Nisan 1950'de icat edildi. Kan verilse, o da icat edilmemişti. Lanet olsun bu adamı nasıl iyi edecekti? Genç kadın kederle nasıl iyi edeceğini düşünürken, doktor işini bitirip ayaklandı. Jade korkuyla doktora bakarak karşısında durdu. "Gidiyor musunuz?"

"Akşam tekrar..."

"Hayır, burada kalacaksınız!" dedi hırçın bir emirle.

"Jade, başka hastaları da var." dedi Benedict mantıklı bir tutumla.

Çaresizce bir umuda tutunmaya çalışan kız, "Benedict anlamıyorsun..." diye atıldı.

"Benim yapabildiğim bu kadar, bundan sonra bekleyip göreceğiz. Sabahları ve akşamları uğrar bakarım durumuna." dedi doktor, kontun sabaha çıkacağından pek emin olmayarak.

"Gitmeyeceksin!" diye tekrar emretti Jade kabaca. Dişlerini sıkmış, yanağına süzülen yaşları hırçınca siliyordu. Şu hali yavrularını sırtlanlardan koruyan bir ceylanın gözü karalığını andırıyordu.

"Jade buradaki tek doktor o, başkalarının da ihtiyacı var." diye açıkladı üzgün Benedict. Ve genç kızı omuzlarından tutup doktorun yolundan çekerek, "İyi olacak, lütfen sakinleş. Buna ihtiyacımız var." diyerek tepesine öpücük kondurup bir abi edasıyla gözlerine baktı. Jade inanmak istercesine hıçkırınca, "Gerçekten. Sen güçlü ol yeter." dedi genç adam ve doktoru da yanına alarak kapıdan çıktı.

Jade kocasıyla odada yalnız kaldığında, üzgün gözlerini yüzüne dikti. Elleri titriyor, bacaklarındaki güç azalıyordu. Nasıl, neden olmuştu? Düşmanı yoktu ki... Yani bildiği kadarıyla!

"Sana söylemiştim." dedi kapının girişindeki ses. Jade kaskatı kesilerek ayaklandı. Dişleri gibi nefesi de sıklaşarak arkasını döndü. Alex buz gibi gözlerle onlara bakıyordu. Jade elini kaldırıp onu durdurarak, "Sen... Sen hayvanın tekisin." dedi nefret içinde.

"Ben âşık bir adamım. Sana gitme demiştim, sen beni kandırdın."

Jade hışımla öne atıldığında içeri giren Benedict, "Tanıştınız mı?" diye sordu.

Kadın şaşkın bakışlarını Benedict'e çevirdi. Ağlamaklı sesiyle, "Bu adamı derhal..."

"Jade, Conroy'un hayatını o kurtardı." diye açıkladı onu uyaran Benedict. Jade tokat yemiş gibi bakarken, Alex mütevazı bir gülüşle, "Ben sadece görevimi yaptım Ekselansları." dedi sahte bir mahcup gösterisi ile.

Benedict, Jade'ye kızgın bir kaş çatışla, "Kocanın hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske etmiş, bir grup haydutla tek başına savaşmış ve sonunda onu buraya getirebilmiş." dedi.

"Bunu o mu anlattı?" dedi Jade tükürür gibi inanmayarak.

"Hayır, onları görenler..." diye bildirdi Benedict.

Kesin onlar bu pislik adamın paralı askerleriydi. Düğün gecesi etrafını saran o fedailer olmalıydı.

Benedict, Alex'i alıp dışarı çıkarken, Jade o adamı öldürme şansını kaçırdığına üzülüyordu. Bunu nasıl yapardı? Tanrım, Conroy onun yüzünden bu haldeydi. Düğün gecesi Alex uyarmıştı, öldürürüm onu demişti ama bu tehdidini zamanla unutmuştu hatta Alex karşısına çıkmayınca vazgeçtiğini bile düşünmüştü. Gözyaşları içinde kocasının yanına diz çöktüğünde, beyni durmuş gibiydi.

Akşama doğru doktor gelmeden Conroy'un ateşi yükseldi, herkes tepesinde başka bir şeyden bahsederken, Jade sirkeli suyla bedenini ovduğu adamın ateşini düşürmek için henüz yeni icat edilen eter ile çalışan pistonlu buz makinesinden yararlanarak beden ısısını güvenli derecede tutmaya çalıştı.

İlk günü ikincisi izlemiş ateşi düşmek bilmeyince, doktor yeni ilaçlar denemek zorunda kalmıştı. Üçüncü güne yaklaştığında, başında beklerken yorgunluktan bayılmak üzeri olan Jade, kocasının ateşinin düştüğüne sevinirken, en az onun kadar yorgun görünen Benedict, onu zorla uyuması için ikna ederek odasına yolladı.

Gitmeyi istemeyince de azarlayarak onu kocasının yanından resmen kovdu. Rengi çekilmiş halde banyo yapıp, dinç kalmak için bir iki saat gözlerini kapatmayı kabul eden Jade, yatağa yattığında beş saatten fazla uyuyacağını bilseydi cehennemden zebaniler işkenceye gelse, onu kimse yatıramazdı.

"Sevgilim..."

Jade duyduğu sese gülümseyerek tepki verirken, yüzünde oluşan huzurla gözlerini açtı ve gördüğü yüzle tüm dünyası tepesine çökercesine nefessiz kaldı.

"Alex..." dedi kendi sesine yabancı halde.

"Uyurken seni izlemeyi özlemişim. Ah Jade, neden bu kadar huzursuz uyuyorsun? Yoksa biri canını mı yaktı?"

Ve Jade dehşet bir korkuyla yatağında doğrulduğunda, tüm perdelerin açık olmasına rağmen odayı neden karanlık bastığını zor algıladı; çünkü o uyurken gece olmuştu. Eli boğazına gitti, kolyesi hâlâ boynundaydı. Soluk soluğa duraklarken, bir an onun odasına geldiğini sanarak dehşet içinde çarpan kalbinin patlayacağını sandı.

"Bu kadar uzun uyuman iyi oldu, sessizken hasret gidermem kolay oluyor."

İşte bu ses kâbus değildi. Jade yatağında toparlanırken, camın köşesinden çıkan gölgenin kime ait olduğunu biliyordu. Yutkunduğu sırada Alex bir adım daha öne geldi ve ay ışığının yansımasının yüzünde dalgalanmasına izin verdi.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Jade yatağın üzerindeki sabahlığına uzanıp çarşafın arasından çıkarak.

"Seni görmeye geldim ama uyuduğunu görünce..." dedi adam, ayaklanmış halde ona kafa tutan kızın üzerine doğru gelerek. Olduğu yerde kalmak için mücadele veren Jade, elleri titreyerek sabahlığının önünü bağladı. "Çık odamdan Alex, yoksa senin adına kötü olacak."

"Ne yaparsın, kâhyana beni dışarı atmasını mı söylersin?" Jade dişlerini sıktı. "Biliyor musun sevgilim, bu evdeki herkes bana tapıyor. Ekselanslarının canını kendi canı pahasına kurtaran Lort Alex'im ben..."

Kız buz gibi bir esintinin sırtından aşağı salındığını hissetti. "Onu sen vurdun alçak adam!" dedi hızla adamın üzerine yürüyüp, yumruklarını yüzüne savurmak isteyerek. Alex kızın ince bileklerini bir kelepçe gibi yakalayarak, "Bunu ikimizden başkası bilmiyor sevgilim, ne acı değil mi?" diye tısladı. "Amacım onu öldürmekti, ama o yaşamak için direndi."

"Niye yaptın bunu, onun bir suçu yoktu ki..." diye hıçkırdı kız. Çaresizlik ne kötüydü.

"Çünkü o, seni benden aldı."

"Ben hiç senin olmadım ki, sen hep bunu kendi kafanda kurdun."

"Tanrı seni bana yolladı Jade, yoksa neden beni senin yanına getirsin? Sen benim kaderimsin."

"Alex lütfen, dur artık, dur." dedi kız daha fazla gücü kalmamış halde.

Alex onun gözyaşlarına hiçbir zaman tepkisiz kalamamıştı. Kızın bileklerindeki elini biraz gevşeterek, "Onu öldürecektim, yemin ederim öldürecektim ama sonra senin gözlerinde bu bakışı göreceğimi bildiğim için yapmadım. Onu bir tek senin için öldürmedim. Çünkü benim sevdiğim kadın, kazara bir canlıya zarar verse kahrından ölürdü." dedi üzgünce.

Jade ıslak gözleriyle yüzüne baktı adamın. Dudakları titriyordu ve bu ifade genç adamı çaresiz kılıyordu.

"Alex, lütfen uzak dur artık hayatımdan, lütfen..."

"Hadi artık, bu inadı bırak gidelim."

"Gitmek mi?" dedi kız adamın ayağına basıp, yumuşayan ellerinden bileklerini çekip bir adım geriye giderek. "Git buradan, seni lanet adam! Yoksa seni vurmak zorunda kalsam bile yaparım."

"O adam seni hak etmiyor. Sürekli aşağıladığına eminim."

"Kendi düzmecelerin bunlar. Ben evliyim kahrolası, o adam benim kocam. İlişkimiz de kimseyi ilgilendirmez."

Ve Alex bir anda önünde biterek kızı duvara savurup üzerine yüklenirken, ağzında köpükler saçarak küfretmeye ve tıslamaya başladı. "Eğer o gece benimle kaçsaydın, benim olacaktın. Sana dokunduğunu her düşündüğümde kahrımdan ölüyorum. O zaman işte onu öldürmediğime pişman oluyorum."

Jade nefes alamadı. Adamın bedenini üzerinde hissettiği an buz kesti tüm azaları. Başını kıpırdattıkça tepesindeki toka duvarla saçları arasında sıkıştığından canı yandı. Boğazındaki el gevşerken gözlerinden akan yaşlar boynuna sıralandı. "Beni raha..."

"Ekselansları... Ekselansları... iyi misiniz?" dedi kapıyı zorlayan ve açamayan Csandra.

Alex kapıya bakarak kolunu kadının boynundan çekti, bakışlarını içeride gezdirerek, susmasını emretti. Jade kendini düzeltmeye çalışırken, "Git, yoksa buradan cesedin çıkacak." diye fısıldadı.

Alex eğildi ve tam dudaklarına sokulacakken kızın seri hamlesi yüzünden yanağına değen dudakları, iğrenç salyalarını tenine bıraktı. Soluk soluğa kalan adam, "Yine geleceğim ve bu sefer gidişim tek

olmayacak." diyerek tehdit ederken, kızı kabaca kollarından salarak geriledi. Jade yutkunarak kapıya uzandı. Alex gölgeler arasında kaybolunca, Jade titreyen elleriyle kapıyı açıp, ışığın içeri girmesine izin verdi.

"Ekselansları. Kapıyı hiç kilitlemezdiniz, endişelendim ve..."

Jade odadan çıkarken, "Conroy nasıl Csandra?" diye sorarak kızın lafını yarıda kesti. Bir an sadece odanın kapısını kapatırken gölgede kıpırdanan siluete bakmıştı ve Csandra görmeden kapıyı çekerek odayı tekrar karanlığa bırakmıştı.

"Hâlâ aynı Leydim, ama siz uyudunuz ya biraz... Bizim içimiz rahatladı. Ekselansları uyandığında sizi hasta görürse bize çok kızar."

"Ekselansları bir uyansın, asıl bu kadar korkuttuğu için ben ona neler yapacağım." diye homurdandı kız.

***

Günler geçiyor ama Conroy bir türlü uyanmıyordu. Üstelik rengi çekiliyor, zayıflıyor, ama gözlerini açmıyordu. Jade artık Benedict'in güvenini kazandığı için eve elini kolunu sallayarak rahatlıkla girip çıkan Alex'ten korktuğu için, dolaşırken yanında illa bir kesici ya da delici alet taşır olmuştu. Conroy'u da kendi odasına çıkarttırmış, geceleri ve gündüzleri tamamen onunla ilgilendiği gibi korkusundan bir saniye başından ayrılmamıştı.

Yine çenesini zorla açıp ağzına akıttığı çorbayı içirirken, boğazına yumru büyüklüğünde bir acı oturdu.

"Bugün dünden daha iyi içiyor Leydim, bakın bu yedinci kaşık." dedi Csandra.

"Fark ettim, bu iyi olduğu anlamına mı geliyor Doktor?"

"Öyle Leydim, azminiz ve inadınızla onu hayatta tutmayı başardınız, artık sıvı tüketimine başladığına ve ateşi de çıkmadığına göre, durumu iyiye gidiyor demektir. Üstelik yarası da kapanmaya başladı. İltihabı yok denecek kadar az."

Jade kocasıyla bir bebek gibi şefkatiyle ilgilenirken, Conroy o gün ona ilk sevinç çığlığını attırdı. Sirkeyle bedenini silerken, önce elinin içindeki parmaklarını hafifçe sıktı, sonra kirpiklerini kırparak birkaç

saniye gözlerini açıp tekrar kapadı ve Jade'ye dünyaları bahşettiğini bilemedi.

Günler sonra üzerine bir yük binmiş gibi bedeni ağırlaşan Conroy, gözkapaklarına tonlarca yük bağlanmış gibi gözlerini kıpırdatırken zorlanıyordu. Sesler geliyordu kulağına, midesini buran sesler ama sonra çekip giderek onu karanlığa ve sessizliğe bırakıyordu. Bir yıl mı, bir asır mı, yoksa bir dakika mı olduğunu kestiremediği bir süre sonra, tekrar gözlerini açmayı denedi ve yüzüne dokunan temastan cesaret aldı. Sıcak, şefkatli ve tanıdıktı teninde gezen minik eller. Gözlerini açtığında, bakmaya hiçbir zaman doyamayacağı menekşe rengi gözler, ıslak ıslak ve heyecanla yüzüne bakıyordu. Dudaklarını açmak istedi ama beceremedi, yutkunmak istedi fakat boğazı kupkuruydu, olmadı.

Jade'nin gözyaşları kocasının yüzüne damlarken, kadın usulca yüzüne eğildi ve kurumuş dudaklarına bir buse kondurdu.

"Savaşmaya devam et Conroy." diye buyurdu. Adam onun bal tadındaki sesine tepki verircesine yutkunduğunda gülümseyen Jade, "Eğer ölürsen zebanin olur sana cehennemi dar ederim. Beni sensiz bırakamazsın." diye fısıldadı. Adam gülmek isterken gözleri tekrar kapandı ve huzurlu bir karanlık etrafına yayıldı.

Belki de bu huzur hiç tükenmeyecekti.

İki gün sonra artık gözlerini açmakta zorlanmıyordu Conroy ve ona daha önce hiç bakmadığı gibi bakan kadının etrafında pervane olmasının keyfini şımarıkça çıkarmaktan utanmıyordu.

Jade elindeki çorbayı içermenin keyfiyle Csandra'ya uzatırken, Cars omzuna dokunarak "Sen çok güçlü bir kadınsın... Başardın." diye ona övgü olmayan gerçek düşünlerini söyledi.

Jade elini Cars'ın elinin üzerine sevgiyle koyup sıkarken, iç geçirdi. Ve işittiği sesle gülümsemeden duramadı.

"Ka-karımın üzerinden pençelerini çek Cars..."

Daha sesini bile tam kazanamayan adamın kıskançlığına tamamen sahip olmasıyla Cars ve Benedict aynı anda kahkahayı bastılar. İçi huzurla dolarken bile garip bir hüzünle gözleri ıslanan Jade eğildi

ve kocasının ağzını sildi. Yüzüne kısık nefesini verirken, "Sen çok kaba bir adamsın Conroy, dostlarımızı azarlayamazsın." diye tatlıca uyardı.

Conroy tek gözünü açarak boğazını temizlerken, "Do... dostlarım karıma dokunursa, kafalarını bile... koparırım." dedi zorlanarak. Kaşları çatıktı ve gözleri cidden öfkeliydi, bir an Jade bile şaka olduğunu sanmıştı ama Conroy şaka yapmıyordu. Ona hiçbir erkeğin dokunmasına katlanamadığını yine çekinmeden gösteriyordu.

Cars ve Benedict ellerini havaya kaldırıp sırıtarak salona geçerken, Jade, "Csandra kapıyı kapatır mısın?" diye nazikçe buyurdu.

"Yardıma ihtiyacınız olursa seslenin efendim." dedi genç kız gülümseyerek ve kapıyı kapatıp o da çıktı.

"Aklında kötü planlar var gibi..."

"Oh, hem de nasıl arsız planlar bilemezsiniz. Bu çaresiz halinizden yararlanmayı, sizi soymayı planlıyorum... Sonra..." dedi kocasının üzerindeki örtüyü kenara çekip yanındaki kaba uzanırken. Sabunladığı bezi iyice sıkıp kocasının göğsüne sürterken, "Sonra okşamayı..." diye derinden gelen sesiyle devam etti.

Conroy karısının eline dokunarak onu durdururken, "Bunu artık kendim yapabilecek kadar gücüm var Jade..." dedi itiraz ederek.

"Biliyorum..." dedi Jade kocasının elini nazikçe ittirerek, işine devam etti. "Ama bunu yapmaktan haz alıyorum."

"Yani bana ille de işkence edeceksin, şansını kaçırmıyorsun."

"Öyle... Sen uyuyarak bana işkence ettin, bunun intikamını almam gerekirdi." dedi Jade hüzünle gülerek. Kollarındaki kalın pazıları ve damarlı deriyi silerek eline uzandı. Elini silerken eğildi, avucuna yanağını yasladı. Sıcaklığını tenine kazırken dudaklarını avucunun içine gömdü. Bir süre öylece bekledi.

"Bir daha bana böyle eziyet etme Conroy, inan ölümüme sebep olursun."

Conroy karısının yüzünü avucuna gömerek gözlerini kapattı. Derin bir nefes çekti içine. O geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek hatırladığı yolda hızla atıyla giderken bir ses işittiği ve sonra göğsünün üzerindeki acıyla yere yığılışıydı.

"Banyo yapmak istiyorum." diye huysuzlandı.

"Hayır." dedi bakışlarını kocasına çeviren kız. "Bugün de böyle idare edeceksin, doktor henüz izin vermedi."

"Doktorun canı cehenneme, bebek gibi silinmekten bıktım."

"Seni okşamamdan bıktın mı?" dedi Jade üzgün çıkardığı numaracı sesiyle.

"Hayır..." diye atıldı Conroy karısının yanağını okşarken. "Lanet olsun tamam devam et, sustum." Hâlâ yorgun olduğu her halinden belliydi.

Jade gülerek kaldığı yerden işine devam etti; karnını ve bacaklarını silerken gördüğü şey nefesini hızlandırdı. Conroy başını geriye atarken, "Sanırım seni etkilemeye tekrar başladım Conroy." dedi adama sataşarak.

Conroy bir süredir yorgunluğundan ve hastalığından ötürü uyuyan ihtiraslarını uyandıran kadına bakıp, "Daha yerine getirmen gereken çok görevin var ama öncelikle kadınlık görevinden başlayabilirsin!" dediğinde, Jade kocasına kaş çatarak örtüyü üzerine serip yanından kalktı.

"Ona yüz vermeyi henüz düşünmüyorum."

"Beni bu halde bırakmaya nasıl cüret edeceksin?" dedi Conroy şakacı bir kaş çatışla, Jade elindeki kirli suyla kapıya yönelirken, "Böyle." dedi ve arkasından kocasının keyifle kahkahası yankılandı.

Odadaki işini bitirince Conroy'dan uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Çünkü adam yatarken bile aklını karıştırmaya devam ediyordu. Zaten onu yatakta zor tutarken buna bir de her dokunduğunda harekete geçen erkeklik hormonları eklenince, eli ayağı birbirine dolaşır oldu. Neyse ki onu Benedict ve Cars'ın güvenli sınırlarına bırakıp diğer işleriyle ilgilenecek zamanı bulabilmişti. Zaman geçtikçe Conroy'un agresif hali iyice arttı ve sonunda doktoru ikna ederek yataktan kalktı. Ah pardon doktor geldiğinde çoktan yataktan çıkmıştı, o sadece mecbur kalmıştı.

Alex'in eve gelip gitmeleri her ne kadar canını sıkıyor olsa da, kimseye bir şey diyemediğinden ve belli edemediğinden bocalamalar yaşayan Jade, çareyi ondan uzak durmakta buldu. Alex günden güne

Conroy'un dikkatini ve güvenini kazandıkça, kız hüsranla yıkılmaya başladı. Alex tam bir işkenceydi, yalnız kaldığı an üzerine uçacakmış gibi zaman kolluyordu. Çiftlikte resmen köşe kapmaca oynar olmuşlardı.

"Conroy bu adama çok güveniyorsun." dedi huysuz bir halde ceketini giymesine yardım ederken.

"Sen de bu adama fena taktın, sana ne zararı var ki?" dedi Conroy kolunu dikkatle ceketine sokarken. Göğsü acıyınca yüzü buruştu.

Sanki kendi canı yanmış gibi yüzünü buruşturan Jade, "O bir yabancı ve senin fazla güvenmeni istemiyorum." derken kocasına yardım etmeye devam etti.

Conroy dönüp karısının huysuz haline tepeden bakarak "Bildiğin bir şey mi var?" diye sordu. Uzanıp somurtmuş yanağına dokundu. Jade kocasının koluna dokunarak gözlerini gözlerine çıkardı. "Bilmediğin çok şey var." dedi kız kafasında sözleri tartmaya çalışarak. "O adam sandığın kişi değil... İyi biri değil. Ve asıl önemli olan..."

"Conroy daha bekleyecek miyiz; Savcı Goteh Dusan huysuzlanıyor."

Conroy bir kapıya bir de karısına baktı. "Birazdan geliyorum Benedict..." Karsının yanağına dokunarak "Evet... Seni dinliyorum." dediğinde Jade derin bir nefes aldı. Zoraki bir gülümsemeyle "Savcı gittikten sonra konuşabilir miyiz? Şimdi evimizde misafirlerimiz var, sen işine bak, ben de yemek için hazırlıklarla ilgileneyim." dedi içini rahatlatmak isteyerek.

"İyi misin?" dedi Conroy karısını kollarının arasına alırken.

Jade ona sokulup kollarını iri gövdesine sararak yüzünü göğsüne gömdü. "Sen yanımda olduğunda iyi olmak için sebeplerim oluyor."

Jade artık ondan duygularını saklamıyordu ve bu haline yabancı olan Conroy, kabullenirken garip bir korku da yaşıyordu. Bu, zor kazandığı sıcaklığını kaybetme korkusuydu. Saçlarına öpücük konduarak derin derin özlediği kokusunu içine çekti. Artık onunla daha cesur, daha samimi ve daha özgürdü, ne karısı sevgisini göstermeye çekiniyor, ne de Conroy bundan kaçınıyordu. Bu kaza onlar için bir şeylerin başlangıcı olmuş, sanki bir anda olgunlaşmış, çocuk gibi bir küs bir barışık ilerleyen evlilikleri rayına girmişti.

Jade kocasıyla merdivenlerden ele ele inip yanağına öpücük konduruarak "İyi şanslar." dilerken, biraz geriye çekildi ve kendini kocasının bedenine bodoslama çarparken buldu. "Şans öyle dilenmez sevgilim, böyle dilemelisin." diyen adamın dudaklarının istilasına uğradı.

Jade önce onun yaralı olduğunu kedine hatırlattı, onu zorlayacak ve aklına güzel uğraşlar getirecek temaslardan özellikle kaçarken, dil darbeleriyle tamamen o zevkin sınırlarını aştı.

"Ekselansları..." dedi boğaz temizleyen bir adam. "Rahatsız etmek istemem ama burası umuma açık bir yer..."

Jade irkilerek kocasının dudaklarından ayrıldı. Conroy dudaklarını gülerek ondan koparsa da, karısını hemen geri salmadı. "Evli çiftlerin arasına girmek günahtır Lort Alex..." dedi keyifle.

Jade'nin çekinik bakışları Alex'e kaydı. İki çılgın lav akıyordu öfkenin kollarına, yutkunamadı. Bedeninin kasıldığını ve yüzündeki o sahte gülüşün ardındaki öfkeyi sadece Jade tanıyordu.

Conroy karısının durgun dudaklarından ufak bir buse daha çalarak "Bize içecek bir şeyler yollar mısın hayatım?" diye rica ederken geriye çekildi.

Alex'in bakışlarından rahatsız olan Jade merdivenin basamağından kıpırdayamadı. Kocasının Alex'e yaklaşmasını ve keyifle sohbet edişini izlerken midesi bulandı ve bu sefer cidden boşalmaya ihtiyacı olduğunu gösterircesine öğürerek, kendini dışarı atmasını sağladı. Kısa bir yürüyüşün ardından biraz temiz havada canlanınca, kendini en iyi hissettiği yerlerden birinde bulması uzun zaman almadı.

"Bana anlatmayacak mısınız artık?" dedi sebzeleri doğramak için masadaki bıçağa uzanarak Jade. Mutfaktaki nefis kokuların karşımı, nedense bugün pek iştah açıcı gelmiyordu ona, o yüzden arada huysuzlanarak burnunu kırıştırıyordu.

Aşçı Cara kâhyaya yalvaran bir bakış attı, fakat kâhya her ne kadar bu güzel kızı sevse de, hanımefendileri olduğu için tanrıya şükretse de, efendilerinin geçmişinden ona bahsetmeyi doğru bulmadı; çünkü eğer efendisi anlatmıyorsa bunun için bir mazereti mutlaka

vardı. Ama aşçı Cara ona aldırmadan küfrederek, "Canı cehenneme gururun..." diyerek konuya daldı.

Kâhya istavroz getirerek, "Bunu duyduğunda seni işten atacak." dedi.

"Beni işten bu yüzden atmaz ama onu üzersem kendim giderim." dedi gururlu aşçı. Jade merakla konuşan ikiliye bakıp "Hanginiz başlıyor?" diye ciddiyetle sordu.

Kâhya yanındaki sandalyeyi çekerek, "Anlat ona Cara, ama ben yokmuşum gibi anlat." diye kulaklarını dört açarak durakladı.

"Conroy'un annesi benim kardeşim kadar sevdiğim kuzenimdi." dedi kâhya ağzında lafı donan Cara'ya konuşma fırsatı vermeden. Üzgün bir sesle ama yüzü hâlâ ifadesiz ve taş gibiyken devam etti. "Birlikte büyüdük ve ailemizle birlikte, kendimizi bildik bileli bu çiftlik için çalıştık. Doroty herkesin dikkatini çekecek, dünyalar güzeli, zeki bir kızdı.

Ahlakı ve güzelliğiyle tüm şehir ondan bahsederdi. Teyzem Harmony'e mutfakta yardım eder, boş vakitlerinde ise annem ve bana yardım etmek için evin hizmetlerine bakardı. Ailede okuması yazması olan ilk genç kızdı, boş kaldığı an kendini kütüphaneye kapatıp bir filozof kadar bilgiye sahip olurdu. Bunu saklamadığı için de, kâhya olması öngörülerek özel eğitiliyordu. O, çok fazla düşünür, çok fazla hayal kurardı. Bir gün deniz aşırı gezeceğinden, yakışıklı bir kocası ve ufak bir evi olacağından bahsederdi sürekli. Hatta hoşlandığı bir adam vardı, bazen gizlice onu izler hayaller kurardı. Bir çiftlikte çalışmayacağından ama minik evinde eşini beklerken yemeği bir tek ona yapacağından hep söz ederdi.

O çok başka bir kızdı. Prenses gibi zarif hareketleri, asil bir duruşu, aristokrat halleri olduğu için her zaman çalışanlar harici sosyetenin bile dikkatini çekerdi. Çekti de... Conroy'un babası Kont Dukan Cosep Lary De Glass, yurt dışındaki okulundan döndüğü gün, onu ilk gördüğü an etkilendi. Onunla oynamak ve sadece geçici zevklerini tatmin etmek istedi, fakat Doroty ona asla yüz vermedi. Sevemedi onu, hatta kaçar hale geldi. O geri durdukça Kont öfke krizlerine girdi. Şımarık, aşırı kibirli ve sosyetenin gözbebeği bir çapkındı. Üstelik zenginliği yüzünden bencildi. Başkasını sevdiğini öğrendi ve

yine reddedildiği bir gece eve sarhoş geldiğinde, Doroty'i yalnız yakaladı. Ona zorla sahip olmak için..." dediğinde hıçkırarak haç çıkardı.

"Onu baştan çıkardığını savundu. Ama biz çığlıklarını ve yalvarmalarını duyduğumuza yemin ettiğimizde, kızı suçladı. Tüm suçu ona attı. Bunu duyan Kontun babası Cozef öfkelendi, oğlunun aşırı şımarıklığından bıkarak ve veremediği düşük ahlakla hayıflanarak bir karar aldı. Ve tabii bu kararı alırken, senelerin emektarı ve en iyi arkadaşı olan Doroty'nin babasına bir söz verdi, kızını ortada bırakmayacaktı. *'Oğlu bu kızla kilise huzurunda evlenmezse, evlatlıktan ve mirasından men edeceğini'* açıkladı.

Ve haftasına varmadan ikisini evlendirdi. Kont asla kabullenemedi bir hizmetçiyle evlenmesini ama zaman geçtikçe güzel karısının iyi huyuna ve uysallığına karşı da duramadı. Zamanla ona olan ilgisi aşka dönüştü, evdeyken ona karşı sevecen ve ilgili oluyordu; gözleri parlar, şakalaşır, güldürür ve sürekli şımartarak etrafında dolaşırdı. Ama ne zaman çiftliğe bir arkadaşı gelse, karısını aşağılıyor, ne zaman evden uzaklaşsa, hırçın ve şımarık züppe formuna dönüp, masum kıza acı çektiriyordu. Çift karakterli gibiydi, hangi yüzü gerçekte artık Doroty kavrayamıyordu."

"Doroty sevmedi mi hiç Kontu?" diye sordu üzgün Jade.

Yaşlı kadın başını salladı. " Âşık olmadı hiç kocasına, bir kalbe iki erkek giremezdi. Ama sevdi. Onu sadece şefkatle sevdi ve hayalleri o gün bitti zavallı kızın. Âşık olmadı hiçbir zaman ama kocası olduğu için saygı duydu. İki yıl sonra Conroy'a hamile kalınca, arkadaşları her toplulukla Kont'la alay etti ve Kont bunu kabullenemedi. İçine kapanmaya başladı. Ne karısından geçti, ne kibrinden. Hastalıklı gibi severken aynı anda mevkiinin yüksekliğiyle onu böcek gibi ezmeye, canını yakmaya devam etti. Sanki tüm suç onunmuş gibi, Doroty'e kötü davranmaya başladı."

"Dövüyor muydu?"

"Hayır..." dedi kadın hemen. "Keşke dövseydi. Ama onu aşağılarken seviyordu, sonra Conroy... Tanrım ona acıdı da annesinin arkasından babası da öldü."

"Annesi nasıl öldü?"

"Conroy evde hapis hayatı yaşarcasına büyürken, ikisinin de çiftliğin sınırlarından çıkması yasaktı. Tüm gün evde kitap okuyup mutfakta vakit geçiren kadının en büyük eğlencesi oğluyla yaptığı bahçe gezileriydi. Ama sonra ona da yasak geldi. Hatta odasından bile çıkamazdı çok gün. Çocuk çok sıkılıyordu evde ve bir gün huysuzlandı, annesi bu sinir krizine dayanamayarak babasına sormadan bir karar verdi. Gizlice oğluyla o gün piknik yapmak için hazırlık yaptı. Conroy sekiz yaşındaydı daha, çocuktu yani. Annesi ve Conroy ormanda gezintiye çıkmışlar yemekten sonra. Kont eve geldiğinde onlar dışarıdaydı. Birkaç serseri önlerini kesmiş, Doroty genç ve güzel, bir de etrafa kocasının istenmeyen karısı olarak nam-ı yayınlınca, gençler Doroty'i..."

Jade dehşetle gözlerini büyüttü. "Ona..." dediğinde nefes alamıyordu.

"Hayır, Kont tam zamanında yetişmiş. O anda bir arbede çıkmış ve adamlar Conroy'u öldürmekle tehdit ederken Doroty oğlunu korumak için silahın önüne atılınca... Ah Doroty, oğlunun kollarında..." diye inledi gözü yaşlı kadın hıçkırarak.

Kâhya anlatırken Jade ağlamaya başlamıştı. "Kont bunun cezasını Ekselanslarına kesti. Her gün işkence etti ona; bazen dövdü, bazen aç bıraktı. Annesinin ölümüne sanki o sebep olmuş gibi suçladı ve onun ufacık aklına vicdan yükledi. Conroy hem annesinin ölümü yüzünden kendini suçladı, hem de bir piç gibi davranan babası yüzünden soyundan nefret etti. Ve Kont bir gün içkiyi fazla kaçırınca intihar etti. Ama arkasında bıraktığı mektup Ekselanslarını her zaman katı ve kendine karşı sevgisiz biri yaptı. Ölümlerinin tüm suçunu ufacık çocuğun omuzlarına yüklemişti giderken.

"O..." dedi hıçkırıklar içinde "O daha çocukmuş, onun suçu değil ki. Bunu nasıl yapar? Tüm öfkesini ondan almaya hakkı yoktu."

Jade elindeki sebze doğradığı bıçağı masanın üzerine bırakarak yavaşça ayağa kalktı. Bir ölü gibi ruhsuz halde merdivenleri çıkıp odasına girdiğinde, kapattığı kapının arkasına yaslanıp gözlerinden akan yaşları kuruladı. O sırada yatakta uyuyan kocasına gözü kaydı. Ah Conroy; bu nasıl acıydı! Bir süre öylece kaldığını fark etmedi. İlerleyerek aynanın önüne geçtiğinde gözlerinin ağlamaktan şişmiş olduğunu görünce, Csandra'dan ona küveti hazırlamasını istedi. Jade küvete girip

bacaklarını kendine çekerek, suyu soğuyana kadar oradan çıkmamıştı. Ve o böyle dalgınken, Conroy da uyanmış, onun durgun halini izliyordu.

Kim Buzlar Kraliçesi'nin kocasının karısına düşkün bir ev erkeğine dönüşeceğini düşünürdü ki?

"Biraz daha durursan hasta olacaksın." dedi havluyla yanına yaklaşan Conroy. Jade irkilerek ayaklandı. Üzerinden sular süzülürken kocasının ona uzattığı havluya sarındı. Kasları lapa gibiydi ve duyduklarından sonra Jade kocasına karşı içsel bir huzur duyuyordu.

Boğazı gerildi. Ona kötü çocuk tavırları ve havası katan ruhu, yarasını kapatan bir dövme gibiydi. Fakat bu gizli yaralar çok daha ötesinde kalsa bile hâlâ için için kanadığını kim bilebilirdi! Onun dünyadan sakladığı bir sırrı, kimsenin şüphelenmeyeceği derin bir acısı olduğunu hiç düşünmemişti. Paylaşmadığı ya da açıklamadığı bir acı.

İçindeki mantıklı kadın doğru cevabı biliyordu.

Duyduklarını unut, yok say, umursama... Mantıklı olan bu! Acılarını görmezden gel, umursamamış gibi davran ve yoluna devam et.

Duyduklarını yok saymaya çalışıyordu ancak aklına masum bir çocuğun çaresiz hali geldiğinde gözlerinin dolmasını engelleyemiyordu. İsimsiz, insanlarca zarar verilmiş çaresiz şekilde önünde duran güçlü erkek figürü, ruhunu acıtmıştı. Ona doğru yürüdü ve ellerini yavaşça göğsüne koyarak yüzüne baktı. Conroy karısının duygusal tavrından dolayı irkildi. Jade geçmişini kaplayan her yarayı iyi etmek istercesine göğsünden öptü. Ondaki bu durgunlukla adam kıpırdayamadı. Konuşmadı. Sonunda Jade sessizliği bozdu.

"Hepimizin yaraları var Conroy, görünen ve görünmeyen. Onları iyi etmek de, acıtıp kanatmak da bizim elimizde."

"O zaman benim yaram olma Jade."

"Benim yaram da ilacım da sensin Conroy... Şikâyet etme." dedi hüzünle.

Sesinde herhangi bir acıma tonlaması olmadığından emin oldu. Muhtemelen kimse böylesine güç, karakter ve başarı sergileyen bir adama acımazdı. Üzerine düşüp milyonlarca soru sormak istemiyordu, ancak birinin ya da birilerinin ona yaptıklarını görmezden de gelmeyecekti.

"Seni sevmeme izin verecek misin?"

"Bunun için izne ihtiyacın yok bir tanem." dedi adam garip bir tonda. "Beni bütünüyle sevebilirsin."

"Peki, beni az da olsa sevebilecek misin?"

Conroy başını eğdi. Kesik kesik nefes aldı. "Seni zaten seviyorum Jade ve inan bana bu sevgi birazcık olmayacak kadar sonsuz..."

"O zaman geçmişin..." dediğinde kız, adam dişlerini sıktı. Anında gerilmişti. "Geçmişimden asla bahsetmem. Uzun süre o geçmişin içinde yaşadım ve arkamda bırakmak için çok mücadele verdim, sonra sen gelip çekip aldın beni o karanlıktan. Şimdi sevginin gücüyle aydınlık bir gelecek kazandım. Geçmişi deşme ki acımayalım."

Sesi, hayal bile edemeyeceği bir geçmişin şeytanlarına benziyordu.

Aylar boyunca hiçbir şey almadan özgürce bir şeyler vermiş ve olmadığını sandığı sınırlarını genişletmişti. Onu güvende hissettirmişti Jade. Ve hâlâ, birkaç huysuz davranışı ya da yaptığı bazı yanlış seçimleri yüzünden, kaçıp gidecek kadar zayıf olduğunu mu düşünüyordu? Jade gitse Conroy buna izin vermezdi, onun sevgisi karşılıklıydı ve bunun tadını çıkarmak için tüm o saçma gururdan vazgeçmeye hazırdı.

"İyi misin, neyin var?" dedi karısının çenesine dokunarak.

Jade dudaklarını onun kalbinin hemen üstüne, göğsüne bastırdı. Conroy, bu şefkat karşısında gerildi ama bundan sonra ona göstermek için ant içtiği şefkatiyle geçmişi zihninden silerek, geleceğini daha güzel yer yapmak için can attı. Saçlarını koklayarak yanağından öptü. Conroy temkinli bakışlarla karısının üzgün yüz ifadesini inceledi. Uzandı ve başparmağını yanaklarındaki ıslaklıkta gezdirdi.

"Ağlıyor musun Jade?"

"Ne ağlayacağım, sana kızgınım." diye homurdandı. Öfkesinin gözyaşlarını dindirmesini sağladı.

"Neden? Ne yaptım ki ben?"

"Bir daha kendini vurdurur ve yaşarsan, seni bulduğum ilk anda ben öldüreceğim. Zindana gireceğim diye üzülüyorum."

Conroy gülmemek için dudaklarını gererken, "Benden o kadar mı nefret ediyorsun?" diye sordu.

Kız bir daha vurdu sağlam omzuna. "Hayır şapşal, seni kaybetmekten korkacak kadar çok seviyorum." Ve çocuk gibi sesli hıçkırdı.

Bu bir itiraf mıydı? Daha evvel açık açık sevdiğini dile hiç getirmemişti. Conroy nefes alamadı. Adeta köklerinden sökülmüş ağaç gibi olduğu yerde sarsıldığını hissetti. Çikolata gözlerindeki kehribar hareleri saf bir özlem ateşi yaktı. Conroy parmaklarını, sisler içinde yok olmak üzere olan bir periymiş gibi yanaklarında gezdirdi. "Beni sevdiğin için mi ağlıyorsun o zaman?"

"Yaşadığın için ağlıyorum, öküz adam."

"Bu kadar üzüldüğünü bilmiyordum..." dedi sataşarak.

"Ah Conroy, sen anlayışsız bir ayısın. Ölümle terbiye edilmek istiyorsan dilimin tadına bakmalısın." Yavaşça geri çekildiğinde, ellerinin titrediğini gördü Conroy.

Jade ağzını açtı ama sözcükler ağzından çıkmadan kendini tuttu. Alt dudağı, yüreğini çarptıran seksi bir gülümsemeyle titredi.

"Dilinin en acı tadını bile seviyorum." dedi adam içtenlikle. Kalbi hızlanan kız mahcupça gülümsediğinde devam etti. "Sana kaba davranmıyorum artık."

Jade burnunu çekti. "Öyle, davranıyor gibi duruyorsun ama bu kibarlığın altında nasıl bir kabalık yatıyor bilmiyorsun. Severken bile dövüyorsun, tıpkı ayı gibi. O da sevdiğini belli etmek için yerden yere vururmuş ya."

Conroy'un yüzünden çeşitli duygular geçti. Sesi sert ve çatallı çıkmıştı. "Tanrı seni bana ceza için yolladı, günahlarım için."

"Tanrı seni bana ceza için yolladı, onu unuttuğum için..."

"Onu unuttun mu Jade?"

"Ah Tanrım!" dedi Jade kızgınca.

"Bak yine hatırladın. Tanrı haklı, sayemde onu sık sık hatırlıyorsun." Boğazını temizledi ve cızırdamaya başlayan gerilim azaldı. "Gel benimle, acıkmışsındır. Hem evden çıkarken bir şeyler anlatıyordun, dinlemek için can atıyorum." Parmaklarını parmaklarından geçirdi ve onu yatak odasına doğru götürdü. Yemek hazır olana kadar yatağa oturan karısının arkasına geçerek omuzlarını ve sırtını ovarak masaj

yaptı. Saçlarını taramak için garip bir heves duydu ama Jade açlığından dem vurunca, o gün ilk defa yemeklerini yatak odasında yediler.

***

Hayatı hakkında ciddi atılımlar yapıp hatalarını tekrarlamamak için nazik bir kocaya dönüşen Conroy, gün geçtikçe eski gücüne ve çalışma azmine yeniden dönüyordu. Yine sohbet arasında aldığı kararı uygulamak için çalışma odasından çıktı.

Alex ve Conroy mutfakta dolaştılar, ince planlar yaptılar. Alex dolapların ve gerekecek bazı derli toplu sistemlerin krokisini çizdi. Bu işte hayli iyiydi ve nihayet öğleden sonra işlerini bitirdiler. Conroy merakla sohbet edip Alex'in ilginç fikirlerini dinlerken çok keyifliydi, ta ki onu görene kadar. Bakışları onları bir şeye kızmış gibi dikizleyen karısına kaydı. Bu adam ne zaman eve gelse, bu kadın huysuz bir cadı oluyordu. Hadi ama adamla olan arkadaşlığını kıskanıyor olamazdı öyle ya.

"Kontes Jade yine beni dövecek gibi bakıyor." dedi Alex keyifli bir sesle.

"Senden hoşlanmıyor, aramızda kalsın." dedi Conroy yarı alaylı yarı ciddi.

"Ah bunu zaten görebiliyorum Kontum, aramızda kalmayacağı kesin." dedi Alex gözleri öfkeyle yanıp sönerken. Gülerken dikkatle Conroy'a baktı. "Ama bunun için sebep yok ki, onu ilk defa seni eve getirdiğimde gördüm. Acaba seni canlı getirdiğim için bana düşman olabilir mi?"

Conroy keyifli bir kahkaha attı. "Sanırım... Beni yaralama zevkini kimseye tattırmayı sevmez ve dili bu işte iyidir."

Karısına eliyle gelmesini işaret etti. Onun Alex'in yanında çok oyalanmadığını, adamdan hoşlanmadığını göstermekten çekinmediğini bildiği halde, bu hatayı yaptı. Jade bir prenses kibriyle usul usul yanlarına yürürken, bakışları karısının boynuna ve göğüslerine kaydı. Lanet olsun, tüm gece ve gündüz ona hasret kalmıştı ve azgın bir ergen gibi ellerini onun vücudunun her yerinde dolaştırmak istiyordu. Koca bir haftadır cinsellikten uzak oluşu yetmişti artık. Odayı hızla

taradı ve onu, yemekten önce birkaç dakikalık boşlukta soyabileceği bir yer düşünmeye çalıştı.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Sana..." dedi Conroy hiç çekinmeden arzuyla ve uzanıp karısının belinden yakalayarak kendisine sahiplenici bir şekilde çekti. Bu hareketinden utansa bile ses çıkarmayan Jade, Alex'in dişlerinin sıklaştığını çenesinin gerilen kaslarından görünce, bakışları korkuyla gözlerine tırmandı. Gözleri iki derin nefret kuyusu gibi ölüm kokuyordu ve elleri yanlarında yumruk olunca cebine saklamıştı.

Kocasının elinden kurtulmak için huzursuzca kıpırdanarak yerinde hareket etti. Conroy onun yabancıların yanında huzursuz olduğunu bildiğinden umursamadan, "Alex artık yabancımız değil Jade, o benim arkadaşım." dedi minnetle ve Alex'e döndü. Yüzünde tatmin olmuş hafif bir gülümseme fark etti. Komik, bu adamı bir haftadır kadınlarla iletişim kurarken görmüştü ama nadiren güldüğüne şahit olmuştu.

"Bugünkü bilgilendirme için teşekkürler Lort Alex, sizi daha fazla yormayalım." dedi Jade, her zamanki canlı sesiyle.

"Beni kovar gibisiniz Kontes Jade?" dedi adam arsızca.

Conroy karısına sert bir bakış atarak, "Yemekten sonra dinlenmesi için ona boş odalarımızdan birini hazırlatabilirsek, dinlenir Jade." dedi katı bir emirle.

"Bence kendine göre planları vardır, bozmayalım Lordum. Sonuçta o bekâr bir adam." dedi Jade inatla ama bunu yanlış anlayan Alex, onun kıskandığı kanısına vararak keyiflendi. Gözlerindeki parlaklık kızın kanını dondurdu ve Conroy bunu anlayamayacak kadar kendi düşüncelerine daldı.

"Hayatımda değer verdiğim bir tane kadın var, Ekselansları Jade! Ve birbirimizden ne kadar uzak kalsak da, ona sadık kalacağıma yemin ettim."

"Çok şanslı kadın olmalı." dedi Conroy içtenlikle. "Senin gibi değerli bir adama sahip. Sadakat paha biçilemez bir nimettir çünkü."

Kocasına bakan Jade ağzı açık, şaşkınlıkla geri adım attı. Soluğu kesilirken kekeleyerek "Be... ben... Ben..." diye bocaladı.

"Yemek hazır mı hayatım, Alex acıkmış olmalı."

Jade dudaklarını sıkıntıyla büzdü. "Hazır."

"Alex yemek konusunda da tam bir dahi, biliyor musun? Yemeklerinizin lezzeti neredeyse aynı, sanki aynı elden çıkmış gibi! O da Yunan tarzını kullanıyor."

Tokat atsa ancak bu kadar irkilip rengi kaçardı Jade'nin. Yutkunarak Alex'e bakarken adam heyecanla, "Öyle mi?" dedi imalı imalı. "Demek Kontes Jade ile bir ortak yönümüz var; Yunanistan."

Jade bir an nefesini tuttu. Alex'e dik dik baktı ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Her neyse, yemek hazır olduğuna göre masaya geçelim."

"Bana odamı gösterirseniz temizlenmek için biraz zaman isteyeceğim." dedi Alex üzerindeki tozu gösterecek.

"Burada mı kalacaksın?" diye kabaca atılan Jade, patavatsızlığını şaşkınlığından sebep fark edemedi.

Conroy karısının dehşete düşmüş suratını görünce, gülmemek için kendini zor tuttu. "Elbette, ben deminden beri ne diyorum? Bugün burada misafirimiz olacak."

Karısına gözlerini kısarak baktı, neden bu kadar korkmuştu? Ah tabii ya... Ondan daha usta yemek yapan olunca, yemeklerini eleştirmesinden çekinmiş olmalıydı. Onun kollarını göğsünde bir başkaldırışla birleştirip, gözlerini Alex'e öldürücü bir öfkeyle dikişini hayranlıkla seyretti. Bu kadın birine takınca takıyordu, iyi ki düşmanı olmamıştı yoksa kalbini asla kazanamazdı.

"Lordum, eminim bizim gibi sıkıcı insanlar sizi boğar." dedi kız, "Bence eğlenecek bir yere gitmelisiniz."

Conroy karısına öfkeli bir tutumla bakarken, mahcup olan adamın gözlerinden yaşadığı hüzün okunuyordu.

"Haklısınız. Benim başka planlarım var. Gelemem." dedi sonunda Alex, bu ısrarının onu kaybetmeye yaklaştırmasından korkarak.

Conroy fakirliğinden dolayı kendini geri çeken bu gururlu adamla hüzünlü bir duygusallık bağı kurmuştu. Alex iş haricinde nadiren başkalarıyla bir araya geliyordu ve ne zaman onu yemeğe ya da herhangi bir sosyal etkinliğe götürmek istese, gururla geri çeviriyordu.

"Csandra..." diye bağırdı Conroy ve nefes nefese salona gelen kız reverans yaparak, "Buyurun Ekselansları?" diye sordu.

"Bay Alex'e odasını gösterin ve temizlenmesi için yardımcı olun."

Alex çıkışa doğru döndü. "Sonra görüşürüz Ekselansları." Başka bir şey söylemeden aceleyle çıktığında istediğinden fazlasını almıştı.

Sonunda baş başa kaldıklarında, gülümsemeleri ortadan kaybolmuverdi. Buzlar Kraliçesi yeniden hayata dönmüştü. Conroy karısına azarlayan bir kaş çatışla bakarken, "Senin statüleri pek umursadığını sanmıyordum, yanılıyor muyum?" diye sordu.

"Umursamıyorum." dedi kız gururla. İnsanların statüsü yürekleriydi.

"O zaman, adamı bir kovmadığın kaldı. Ne halt ettiğini sorabilir miyim?" derken sesini alçaltıp odaya girip çıkan hizmetkârlara baktı.

"O adamdan hoşlanmıyorum." dedi Jade bir nefes ötesinde durarak.

"Ah, hiç belli olmuyor." dedi Conroy kızgın bir halde ve karısına uzandı. Tanrım, ne kadar genç ve deneyimsizdi. Üstelik kendini güç bela tutabildiği, salt bir hırs ve öfkeyle doluydu. "Sevgilim, o adam hayatımı kurtardı, ona minnettarız."

"Minnetini bu evin çatısı dışında kutla, onu evde görmek istemiyorum."

"Jade..." diye azarladı Conroy. "Bu tavrın canımı sıkmaya başladı. Ona can borcum olduğunu unutuyorsun."

"O zaman dışarıda öde, ama bu çatıdan uzak tut o gereksizi." diye buyurdu Jade.

"Tanrım, kavga edip eskiye dönmek istemiyorum." diyen adam dişlerini sıkarak küfretti. Döndü ve hızla yürümeye başladı.

Ama bu mesele artık bu kadar çabuk kapanmayacaktı.

Öfkeden titreyen Jade peşinden gitti ve tartışmaya devam etti. "Conroy anlamıyorsun..."

"Asıl sen anlamıyorsun, adamı tanımıyorsun bile."

"Tanıyorum." dedi Jade ne itiraf ettiğini bilmeden ve Conroy bir anda durup kuşkulu gözlerle bakınca, milenyumu anlatsa bile deli saçması olduğunu savunup, güvenini sarsacağını bildiği için "Yani onun

gibi sinsi adamları tanıyorum. O adam sandığın gibi iyi biri değil. Hayatımızı alt süt edebilir." diye lafı toparlamaya çabaladı.

"Bazen onu tanıyor gibi konuşuyorsun." diyen adam, karısının kolunu tutup kendine çekti. "Bilmediğim bir şey yok, değil mi?"

Yüzü sert, gözleri ilk defa kuşkulu bakıyordu.

Tartışmaları neşeli bir noktadan kayıp; endişe verici, çileden çıkarıcı bir hâle dönüşmüştü. Kız korkuyla gözlerine baktı; söylese inanır mıydı? Anlatsa olanları kurtarır mıydı Alex'in eziyetinden?

"Ben geleceğe gittim." dedi yeniden pat diye.

Adam önce şaşkınca, sonra deli görmüş gibi baktı ve en sonunda keyifle kahkahayı koyuverdi. Zaten cevabı tahmin ederek başını salladı. Büyüyen boşluk ve acı, damarları içinde haykırarak hızla akarken, bir tür çıkış yolu arıyordu. Bu kadın ona sonunda kafayı sıyırtacaktı, ciddiye almadığını belirtircesine, "Sen ve soğuk şakaların." diye başından savmaya çalıştı.

"Conroy, ben geleceğe gittim ve orada yaşadım."

Sırtı dimdik oldu. Conroy'un gözleri, bir tür duygu arıyormuş da Jade ona göstermiyormuş gibi bakışlarını inceliyordu. Düşüncelerini temkinli bir şekilde dile getirmeye çalıştı. "Jade saçmalamayı kes, bu şaka uzadı."

"Lanet olsun sana doğruyu söylüyorum, ben bu kolycyle geleceğe gittim."

Boynundaki kolyeyi çıkarıp adama gösterdi. Gösterdiği yeşil taşı es geçen Conroy, uzanıp karısının alnına elini koydu. Gün geçtikçe karısının bu konudaki takıntısı kötüye gidiyordu. İleride bir doktorun bunu duyup onu elinden almasından korkarak, çok gece uyumadan sabahlamıştı. Bu kadar zeki bir kadının nasıl olup da deli saçmalıkları uydurduğunu anlayamıyordu. Hayal dünyası o kadar genişti ki, adeta bir yazar gibi ayaküstü yazıyordu.

Jade kocasının düşünceli gözlerindeki üzgün bakışı yakaladı. İnanmıyordu.

"Bu şaka uzadı, yoksa senin akıl hastası olduğunu düşünmeye başlayacağım. Rica ediyorum beni korkutmaktan vazgeç, akıl sağlığından

şüphelenmeme izin verme. Ve biri seni bu halde duymasın, ben önemsemeyebilirim ama başkası ciddiye alıp bizi zor durumda bırakabilir."

Ona deli yaftası yapıştıran kocasıyla kızın savunması parçalanmış, umudu kan ağlıyordu. Sesi çatlak çatlak çıkmıştı ama devam etti. "İşte bu yüzden, bana inanamayacağını bildiğim için sana gerçeği anlatamıyorum. İçimde sakladıklarımı sana anlatamıyorum. Yaşadıklarımı, gördüklerimi, öğrendiklerimi gösteremiyorum. Conroy sen beni yargılıyorsun, delillerim var ve bakmaya tenezzül bile etmiyorsun."

"Bana neyi anlatamıyorsun?"

"Geleceğe gittiğimi."

"Jade..." diye gürledi adam şefkati öfkeye dönüşürken. "Bu saçmalıklarını bırak yoksa seni cidden doktora götürürüm."

Kız yüzünü astı ve ağlamaklı halde yere baktı. Onun ilgi istediği için böyle saçma sapan hareketler yaptığını sanan Conroy, sabırlı olmaya kendini şartlandırarak yaklaştı. "Yorgunsun ve tüm hafta benimle ilgilendin. Biraz dinlenmelisin. Bu kadar uzun süre ayakta kalmak sinir sistemini bozdu."

"Conroy ben..." Gözleri akmayan gözyaşlarıyla yanıyordu, Conroy azarlamamak için kendini zor tuttu. "Jade... Jade..." dedi işaret parmağını dudağına bastırarak, "Şaka bitti sevgilim. Cidden kızmaya başlıyorum."

Adamın kaşları çatılmış, gömülü bir hazinedeki altına benzeyen gözleri öfke kıvılcımları saçıyordu. Uzandı, kolunun üzerinden tuttuğu karısını göğsüne doğru çekti. "Aklın başında mı?"

"Hiç olmadığı kadar..."

Conroy geri çekildi, elini tuttu ve onu boş odaya doğru yönlendirdi. "Gel biraz yalnız kalalım, sanırım seni fazla ihmal ettim."

Gözlerinde yanıp sönen parlaklığın neye işaret olduğunu biliyordu.

Karısının gergin bir tavırla tırnağının kenarını kemirdiğini gördü, ki bu derin düşündüğü anlamına geliyordu. Jade onun niyetini anlayınca eline asılarak durdurmaya çalıştı.

"Conroy henüz iyileşmedin."

Conroy soğuk bir kahkaha attı ve parmaklarını saçında dolaştırdı. Ona yataktan yeni kalkmış seksi bir hava veren bu hareket, kızın ayakkabıları içindeki hassas parmaklarını kasmasına neden olmuştu.

Karısının omzuna kolunu atıp başını kendine çekerken, "Gayet sağlıklıyım..." diye fısıldadı. Jade tepesindeki kararlı yüze bakarken, gözlerinin altındaki soluk çizgilere ve ağzının etrafındaki sinsi izlere baktı. Öfkesi dindi ve onunla şikâyet etmeden yürümeye devam etti.

Oda güneş batmak üzere olduğu için neredeyse karanlıktı. Huzur veren limon ağacı, kâğıt ve deri kokusu aldı. Jade büyük kitaplığın yanından geçerken, gömme kitaplığın önündeki muma uzandı. Kitaplık çeşitli kurgu, biyografi, iş ve yemek kitaplarıyla doldurulmuştu. Kocasının kapsamlı okuma zevki Jade'yi büyülemişti, en güzeli de onunla herhangi bir konuda sohbete katılabiliyordu.

Mumu yakıp köşedeki sehpanın üzerine bıraktığında kocasının gözlerinin üzerinde gezindiğini hissederek arkasını döndü. Kalçası masaya değene dek, Conroy odada ilerlemesine yardımcı oldu.

"Alex iyi bir adam, fakir olabilir ama gururlu biri."

"Ya da senin öyle sanmanı istiyor." Karısını karnından kibarca itti ve kalçalarına değen masayı işaret ederek "Çık..." diye emretti.

"Anlamadım."

"Otur."

"Tamam, hayatını kurtardığı için minnet duyuyorum ama ondan yine de hoşlanmıyorum. Ve niye masaya oturuyorum?"

Conroy tek kaşını kaldırdı. "Çünkü seninle ilgilenmem gerektiğini hatırlattın bana."

Teni mum ışığında bronz bir mermer gibi duruyordu ve şaşkınlıktan ağzı açık kalırken yüzünde dalgalanan duygular karmaşıktı. Şehvet. Şok. Büyülenme. Korku. Yakalanma güdüsü.

Uzun uzun baktı ve bu seksi dudaklara yapışmak istedi. Eşinin onun için daha ne gibi sürprizleri olduğunu merak ediyordu. Mizacının baskın kısmı, engellerini geride bırakmak ve onu yatağa götürmek için kükrüyordu. Ona dokunduğunda yeniden eriyecek ve kontrolü eline almasına izin verecekti.

Conroy iri bedeniyle bacaklarının arasına girerek, kat kat ayaklarına kadar uzanan eteğini bacaklarını okşayarak yukarı sıyırdı. Lanet korseden ve tarlatandan nefret ediyor olsa bile, bu sefer mücadele ederken küfretmedi. Jade ürkekçe kapıya baktı. Yemek vakti gelmişti. Zihni, açıkça bunun neden iyi bir fikir olmadığını söylese de, kocasının gözlerinde gördüğü arzuları çoktan şahlanmıştı.

Conroy bu şaşkınlığı avantaja çevirerek karısının bacaklarını iki yana açtı ve göğsüne koyduğu elini nazik bir baskıyla ittirince, sırtı geriye doğru gitti. Jade masaya sırt üstü düşerken, dengesini kaybetmemişti. Merakla dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Düşmemek için elleriyle kocasının geniş omuzlarını yakaladı. Nabzı boğazında çılgınca atıyordu.

Üzerine eğilen Conroy kokusunu içine çekti. Başını boynunun çıplak çukurluğuna yerleştirdi ve derin bir nefes daha aldı. Tadını almak için kıvranan dili tenine saniyelik bir vuruş yaptı. Jade nefesini içine çekip onu uzaklaştırmaya çalışırken pek de başarılı değildi.

"Yem..."

Conroy bu defa da göğsüne uzandı. Parmakları kıyafetin altında gerginleşen göğsün hassas noktasını buldu ve işkencesine başladı. Soluk alamadı kız, itirazlarını yutarken başı geriye düştü. Parçalara ayrılmadan önce çaresizce, "Delirdin mi sen, yemek vakti herkes ayakta!" diye fısıldadı.

"Deliren sen gibi duruyorsun son zamanlarda..." diye şikâyet etti ve ekledi. "Bu sağlıklı bir adamın tepkileri emin ol." Kasıklarını kadının bacak arasına yasladığında, Jade soluk almayı kısa bir an kesti.

"Lanet olsun, kendimi umuma açık yerlerde porno film çeker gibi arsız hissediyorum."

"Por... Pon... Ne çeker?" dedi kaşlarını çatan adam. Yaramaz bir çocuğa söylüyormuşçasına sert bir ses tonuyla, "Yine deli deli konuşmaya başladın, hangi dilde küfrediyorsun sen? Yoksa... yoksa bu erkeklerin tatmin olmak için..." diye çıkıştı.

"Saçmalama..." dedi kadın gözleri kayarken.

Dudaklarını boynuna dokundururken homurdandı ve kulağının üstünü hafifçe ısırdı.

Elleri kocasının omzuna sımsıkı kenetlenen kızın gözleri hazdan kapanırken, baştan aşağı titredi. "Biri görecek."

"Seni benden başka kimsenin görmesine izin vermem."

"Dinlenmelisin."

Jade ellerini onun ceketinden içeri soktu, bacakları dermansız kalmış gibi uyuşmuştu. İtiraf edemese de biraz tehlike, ortamın ateşine katkıda bulunuyordu. "Bir hafta uyanıkken, bir hafta yatarken dinlendim. Bu yeterince uzun bir zamandı."

"Yaralısın, hâlâ iyileşmedin."

"Sen böyle etrafımda dolaştıkça tek kanayan yaram, şehvetimden sızan özlemim. Tanrım, kocaman iki hafta sana olan özlem içimde çığ olup taşmış. Bırak da seni tadayım." Dilini boynuna sürttü. Kızın boğazından kısık sesli bir inilti koptu. Bir elini eteğinin altında dolaştırıp, "Çorap giymemişsin..." dedi solukları tenini döverken.

"Kirlendi diye çıkardım ve böylesi daha özgürce."

Adam sıcak teninde parmağını kaydırıp, o çok beğendiği ipek iç çamaşırının sınırları boyunca gezdirmeye devam etti. Çoktan ıslanmış olduğunu fark edince gülümsedi. "Tanrım hazırsın bile..."

Ve parmakları onu tüm düşüncelerinden koparan bir yaramazlığa girişti. İtiraz eden kız konuştukça azarlayarak susturdu, öfkesi sadece kasıklarının daha fazla sertleşip büyümesine neden oluyordu.

"Conroy, Tanrım dur..."

Conroy başparmağını ince kumaş üzerinde gezdirince, her ikisinin de nefesi kesilmişti. "Oynamayı kes..."

"Bunu hak ettin."

En az kendisi kadar çizgiden çıkmış olduğunu görmek, adamın ona olan kızgınlığını yatıştırmıştı. Oysa Jade kocasına iyileşene kadar zaman ve mesafe vermenin yardımcı olacağını düşünmüştü. Şimdi kollarına atılıp öpüşürken, bu fikrini savunur gibi durmuyordu. Onun hatasıydı. Kızdığında azdığını bilmesi gerekirdi.

"Biraz daha uzak durmalıyız. İyileşinceye kadar."

"Bana her dokunuşunda sana saldırmamak için kendimle verdiğim savaşları düşünürsek, ben bir aziz olmalıyım."

"Sen bir şeytansın Conroy, kimi kandırıyorsun!" Adam gülerken kollarını kocasının boynuna dolayan Jade, daha fazlası için ona doğru yükseldi. "Cidden iyi misin?"

"Basıncı fazlalaşmış ocak gibi."

"Elimde patlama sonra..."

"Bunu demeyecektin işte..." Tam özlediği şekilde, ilkel bir tutkuyla dudaklarına yapıştı. Diliyle uzun ve derin dokunuşlar yaparak, içki âleminde olan bir alkolik gibi kokusunu içine çekip arzuyla öptü. Alev alev yanan göğüslerini ovarak yoğurdu. Jade bacaklarını onun kalçasına doladı ve kalçasını sert zeminden havalandırdı.

Conroy o kadar hisli şekilde arzulamıştı ki, tüm gerçeğe kulak tıkayarak onu hemen burada almak için bir hamle yapmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Conroy..."

Ve ansızın kapı açılırken Jade duyduğu sesle panikledi, kapının girişinden gelen gür ses varlığını belli etmişti ama kocasının bedeninden sebep onu göremiyordu. Conroy'dan dudaklarını ayırdı ve zihnini toparlamaya çalıştı.

Jade, Alex'in sesiyle kaskatı kesilmiş ve kocasının kolunun yanından kapıya bakış attığında, gözleri endişeyle irileşmişti.

Alex kapının girişinde, dehşet bir öfkeyle onlara bakıyordu. Utanç, nefret, kaygı kızın yüzüne vururken, şaşkınca aralanan dudakları öpüşmenin etkisiyle şişmişti.

"Af edersiniz, meşgul olduğunuzu düşünemedim!" dedi Alex, kaskatı kesilmiş sesiyle.

Conroy ciddileşerek, "Burası bizim şahsi odamız Alex, bilmiyorsan hatırlatayım." dedi ve sakin olmaya çalışarak, "Tamam. Biz... birazdan geliriz, sen yemek salonuna geç." diye bitirdi.

Bir an şaşkınca bocalayarak durdu Alex. Bunu bilerek yapmıştı. Başka hangi kişi onların odasına kapı çalmadan dalabilirdi ki? Conroy

kıpırdanıp karısını mahcup durumda bırakmamak için arkasını dönmediğinden sebep, Jade kolları arasına sığınmış açılan üzerini toparlamaya çalışıyordu. Ve geriden ayak seslerini duydu. Alex uzaklaşmıştı.

Conroy elini yavaşça belinden çekti ve bacaklarından yukarı sıvanan eteği nazikçe aşağı çekerek düzeltti. Yanağındaki saç tellerini kulağının arkasına doğru ittirdi ve kızarmış kırmızı dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

"Sanırım yemeğe geçmeliyiz, tatlıyı sonraya bırakalım ne dersin?"

Önce ne diyeceğini bilemeyen ve utançtan kıvranan Jade, sonra gören kişinin belki böylelikle aklını başına alıp peşini bırakacağı hevesiyle, üstündeki utancı az da olsa yok saydı.

"Evet, yemek sonrasında tatlı şart." dedi ürkek bir sesle.

"Tanrım." dedi adam derinden soluyarak. "Karımın utanç damarını çatlattım. Arsız oldu."

Karısının kızarmış burnuna öpücük kondurdu. "Kadın olmak sana hiç iyi gelmedi, kabak çiçeği gibi açıldın Kontes."

Onun huysuzlanmaması üzerine adamın içinde bir rahatlama olmuştu. Şeytanlar topuklarına kızgın çatallar batırmış gibi bedeni gerilen Jade toparlanamayınca, kocası bunu anlayıp onun masadan kalkmasına yardımcı oldu. Üzerini toparlayınca elini tuttu, alnına içten bir buse koyduktan sonra dışarı yönlendirdi.

"Ben hazırlıklar bitmiş mi bir bakayım." dedi Jade son kez kendine çekidüzen verirken.

Conroy karısının dağılmış haline aşkla bakıp, gitmesine izin vermeden önce başını eğdi ve kulağına fısıldadı.

"Her ne kadar tahtaların eksik bir cadı olsan da, sana tapıyorum Kontes, bunu unutma."

Kulak memesini ısırdı ve şaşkın dudaklarına sert bir öpücük koyarak gülümsedi. Karısının donup kalan yüzüne aldırmadan kapıdan çıktı.

Yemek masasında oturan Alex, sabırsız bir halde onların gelmesini beklerken, yüzünden ifadesi okunamıyordu. Oturup birçok şeye kafa yormuş ve her seferinde öfkesini tetikleyecek bir şey bulmuş olmasına rağmen hâlâ sakindi. Ve bu hali fırtına öncesi sessizliğini çağrıştırıyordu.

"Bu kadar utanacağını düşünememiştim. Bir daha girdiğin odaların kapısı nereye açılıyor dikkat et bence." dedi Conroy arsız bir şakayla, dalmış adamın dikkatini kendine çekerken. Her ne kadar onu sevmiş dahi olsa, hiç kimsenin bu saadetini yarıda kesmesine ve dahası odalarına böyle ahıra dalar gibi dalmasına müsaade edemezdi.

Alex başını kaldırınca o sırada içeri giren Jade, kibar bir reveransla, "Lordum." dedi. Sanki az evvel onu kocasının altında basmamış gibi sakin durması Alex'i çileden çıkarıyordu.

Conroy önce karısının oturmasına yardımcı oldu, sonra tam geçip kendi yerine oturuyordu ki, "Ekselansları..." dedi içeri gelen kâhya. Conroy bakışlarını kâhyaya çevirdiğinde elindeki notu uzatan kâhya "Acil olduğunu belirttiler." dedi.

Conroy elindeki zarfa bakarken, bunun Benedict'in mührüne ait olduğunu görünce, "Müsaadenizle... Hemen geliyorum." diyerek yemek salonundan ayrılıp dışarı çıktı. Mührü kırıp zarfı açmak için çalışma odasına giderken, Jade gülümseyerek Alex'e baktı. Ağzını açtığı anda yerinden fırlayan Alex, kızı kolundan kavrayarak kabaca ayaklandırdı. Ağzından köpükler saçarak, "Buradan, bu gece gidiyoruz." diye buyurdu.

Jade kolunu onun kaba tutuşundan kurtarmak için çekiştirirken, bir yandan da korkuyla kapıya bakınıyordu. Bu kadarına cüret edeceğini düşünmediğinden kendine kızarak, "Kolumu bırak!" diye kısık sesle diklendi. O sırada kapıda bir hareketlenme oldu. Csandra kapıyı açtı ama içeri girmeden tekrar çıktı. Conroy'un onu bu halde yakalamasından endişelenirken ne yapacağını da bilemez haldeydi.

"Kocanın gelmesinden mi korkuyorsun?"

"Alex bırak!" diye bağırdı. Evet korkuyordu hem de ölesiye ama görmesinden değil görüp yanlış anlamasından, üzülmesinden ve yarası hala tazeyken onunla kavga etmesinden, danının yanmasından çok korkuyordu.

"Buna katlanamıyorum, anlıyor musun? O adamın sana dokunmasına katlanamıyorum." Kızı kollarından tutup kendine çekerken, Jade heyecanla gözlerini açtı ve yüzüne öfkesini püsküren adamın elinden kurtulmaya çalışarak, "Alex, bırak artık peşimi!" dedi yakararak.

"Sana bu gece gidiyoruz dedim."

"Lanet olsun bırak artık peşimi, sana gelmeyeceğimi söyledim. Anlamıyor musun? Seni istemiyorum."

"Ben istiyorum. Jade lütfen evimize gidelim. Bizim dünyamıza gidelim."

"Alex art..."

Alex kızın arkasındaki bir noktaya bakınca, Jade yutkunarak kasıldı. Orada kimin olduğunu biliyordu. Sık sık solurken Alex kızın omuzlarını bıraktı ve yana kaydığı an çenesine aldığı darbeyle geriye savrularak halıya yuvarlandı.

"Sen... Sen kimsin?" dedi Conroy ateş saçan gözleriyle adamın üstüne atılırken.

"Conroy." dedi Jade ve üzerindeki şaşkınlığını atıp ellerini göğsüne koyarak geriye ittirdi. "Conroy yaralısın."

Conroy karısına öldürücü bir bakış atarak, " Bu; o Alex mi?" diye hırladı. Şaşkınlığı ve öfkesi birbirine karışmış, mantığıyla kıskançlığı birbirine savaş açmıştı.

Jade sendeleyerek kocasına bakarken, olumsuz anlamında başını salladı. Gözlerinden akan yaşlarla "Lütfen konuşmama izin ver." diye devam etti.

O sırada ayaklanan Alex, "Conroy be..." dediğinde yüzüne aldığı ikinci yumrukla gerilerken, Jade kocasının önüne çığlık içinde durarak araya girdi. Conroy'un yarası açılınca beyaz gömleği kızıl bir damga aldı. Jade bunu görünce "Ka... kanıyor." dedi ama kocasının bu umurunda bile değildi.

Alex öfkeyle üzerlerine gelince "Yeter..." diye haykırdı tekrar. "Yeter Alex yeter! Hayatımı mahvetmekten vazgeç! Conroy lütfen amacına ulaşmasına izin verme." Hıçkırırken gözlerinden sel gibi akan yaşlarla savaşıyordu. Kocasının kanayan yarasına halsizleşen eliyle dokunurken soluk alamıyordu.

Karısının elini göğsünden kabaca uzaklaştırdı. Öfkeden sarsılarak öne atılmak isteyince, "Durun." diye bağırdı Jade. "Durun!"

Durdu Conroy. Babası da karısının sadakatsizliğini böyle mi kabullenmişti? Durmuş muydu? Onu sevmekten vazgeçtiğinde bu kadar acı çekmiş miydi? Jade'ye baktı hayal kırıklığıyla.

Conroy yine adamın üzerine çullanmak için hamle yapınca kendini siper ederek, "Bir zamanlar sana çok saygı duydum, abimin yerine koydum seni." diye lafa başladı. Alex ellerini yumruk yaparak durakladı ama Conroy çekirge gibi yine adamın üzerine sıçradı fakat Jade arada olduğundan sebep hiddetini dizginledi.

"O beni gelecekte bulan kişi." dedi Jade kocasına ıslak gözlerle bakarak.

Conroy şimdi kafayı yiyecekti. Hayale bak, fantezilerine onu da eklemişti.

"Ya..." dedi Conroy tükürürcesine.

"Conroy yemin ederim. Alex anlat ona, aramızda bir şey olmadığını anlat. Benim geleceğe gittiğimi ve senin peşimden geldiğini... Lanet olsun, ona seninle gelecek dışında bir bağımızın olmadığını anlat."

Alex kendini sıktığı için tüm organları yer değiştirmiş gibi zor duruyordu ama ağzını açıp tek kelime de etmiyordu. "Oyunlarından yoruldum. Kocamın aklını karıştırıp beni ondan ayırdığında seninle geleceğimi mi sanıyorsun? O zaman boşa hayal kurma." dediğinde kocası yine kıpırdanınca elini göğsüne koyup geriye ittirdi. "Seni tanıdığımda mert bir adamdın, sana minnet duymamı sağlayan şey dürüstlüktü. Sana olan sevgimin sebebi bana bir abi gibi kanat germendi. Alex lütfen, kocama yanlış anlamaması gerektiğini anlat. Düğün gecemde beni zorla öptüğünü, hatta seninle gelmezsem..." Ve hıçkıran kız daha fazla konuşamadı. "Lanet olsun anla artık, ben seni hep kardeş gibi gördüm."

Conroy karısını kollarından tutup sarsarken, Alex beklenmeyen bir hırsla, "Bu kadar mı çok seviyorsun onu?" diye sonunda patladı. Sesi katı, gözleri neşter gibi keskindi.

"Seviyorum." dedi Jade gözyaşları içinde kocasına ve sonra Alex'e döndü çaresizce. "Lütfen seni ilk tanıdığım günkü gibi dürüst ol."

Alex kızın gözyaşlarına daha fazla dayanamayarak başını eğdi. Ve sonunda insafa gelmiş gibi konuştu. "Doğru söylüyor. Bir yıl onunla birlikte aynı evde yaşadık ve sonra o benden kaçtı."

"Saçma..." diye gürledi Conroy. Karısının başka bir adamla bir yıl aynı evde kaldığını kabullenmesini nasıl beklerdi? O Afrodit gibiydi ve bekâretini ona vermişti. Hangi akıllı erkek böylesi güzel bir kadına dayanabilirdi ki? Ya iktidarsız olmalıydı ya da yalanına ortaktı. Ve ona dokunduğu düşüncesi içini zehirleyince soluğu kesildi. Dişlerini sıkarak yemek masasının üzerindeki tabakları yerle bir etti. Jade korkuyla olduğu yerde çırpınırken sinir kriz geçiriyor gibiydi ve Alex kızın çaresizliğine kıyamadı.

"Onun suçu yok Conroy, peşinden gelen bendim." dedi kırgın bir tutumla. "Sonra evlendiğini duydum ve..."

"Defol!" dedi Conroy dişlerini gıcırdatarak. Ona can borcu olmasa şimdi canını alırdı. Hırsından tüm kasları seğiriyordu. İşaret parmağını tehditle sallayarak, "Fikrimi değiştirmeden defol, yoksa can borcum var demem... canını alırım!" diye kükredi.

Jade kocasının kollarını tutarak, yeni bir kavganın olmasından korkup aralarında durdu. Yaralıydı, üstelik yarası da kanıyordu.

"Alex git buradan."

"Özür dilerim Jade, seni korkutmak istememiştim. Ben..." dedi genç adam sonunda gerçeği anlayarak. "Sadece seni geri götürürsem her şey değişir sanmıştım." dedi başını eğip kapıya yönelirken.

Conroy karısının kollarını düşürerek kendinden uzaklaştırırken, Jade kanı çekilmiş gibi cansızlaşan elini tedirginlikle alnında gezdirdi. Kocasının her şeyi yanlış anlamasından korktu.

Yüce Tanrım, işler daha da kötüye nasıl gidebilirdi? Kalbi burkuldu ve onun kollarına doğru bir adım attı. Conroy öfkeden delirirken elini ağzına kapatmış, sakinleşmeye çalışıyordu. Başını kaygıyla kocasının göğsüne yasladı, kendini onun sıcaklığına gömdü ve bu olanlar için ölesiye üzüldü. Öyle sık ve bozuk nefes alıyordu ki adam, her soluğunda kızın bacaklarından güç biraz daha kesiliyordu.

Conroy, onu kollarına alıp sıkıca sarılarak karşılık vermedi. Jade yine de ona sarılmaya devam etti. Yüzünü sinesine gömdü. Aklına gelen kötü düşüncelerin etkisi ve kaygısıyla içine çekilen sesi, "Sana anlatmaya çalıştım ama sen beni dinlemedin." diye açıkladı. Başından beri

hep tepkisinden korkmuştu ve şimdi hiç istemediği bir sonuçla karşılaşmıştı. Ancak yılmadı, anlatmaya ve kendini açıklamaya devam etti.

"Defalarca denedim... Yemin ederim sana sadakatsizlik etmedim."

Kocasına yaşadıklarını en başından anlatırken, hıçkırıklarını bastırmak için çabaladı ve o konuştuğu süre boyunca bir put gibi kıpırtısız kalan adam, sözüne hiçbir şekilde müdahale etmedi. Soru sormadı, kızmadı, küfretmedi ve onu kendinden uzağa itip nefretini yüzüne kusmadı.

Aralarında derin bir sessizlik oldu. Aslında Conroy karısının sadakatinden zerre şüphe etmiyordu ama erkeklik gururu da bu duruma tepkisiz kalamıyordu. Konuşmasını tamamlayan Jade içi rahatlamış halde hıçkırdı. Uzunca bir süre kocasının beline kollarını sarıp başını göğsüne yaslayarak söylediklerinin yerine ulaşmasını bekledi. Kalp atışları yavaşladığında ellerini gevşetti, kollarından sıyrıldı.

Conroy, onu korkutan bir şey arayarak yüzünü inceledi. Dişlerini gıcırdatarak, "O adamın, etrafında gezmesi hoşuna mı gitti?" diye hırladı sonunda. "Bana bunu en başından neden anlatmadın? Neden uyarmadın?"

Kız tokat yemiş gibi soludu. Bu suçlamayı hak edecek tek bir hata yapmamıştı, kendini açıklamak zorunda değildi. "Sen ne dediğini bilmiyorsun? Onca anlattığımdan bunu mu çıkardın?"

Karısını kolundan kabaca yakalayarak yüzünü kendine yaklaştıran adam, "Beni aldattın mı?" diye nefretini soluyarak sordu.

Kız başını iki yana sallayarak hıçkırıklarını engellemeye çalışırken, "Hayır!" diye haykırdı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Beni kendi çatımın altında aldatırken mutlu oldun mu?" diye bağırınca adam, Jade soluksuz şekilde geriye çekildi. Gözleri dolu dolu halde başını iki yana salladı. Masanın üzerindeki tabağa uzandı ve öfkeyle haykırarak kocasına fırlattı. Conroy hiç kıpırdamadı. Bardak başının üzerinden uçarken çorba kâsesini göğsüne çarparak ayaklarının dibine düşüp parçalandı.

"Bana bunu nasıl sorarsın?" dedi Jade masanın üzerindeki yemek tabaklarını yere sererken.

"Ne sormamı bekliyorsun? Odaya bir giriyorum karım bir adamın kollarında, yalvarıyor."

"Yatakta basmış gibi davranmaya hakkın yok!" diye kükredi Jade. Sonra sakin olmaya çalışarak gözünün önüne gelen dağınık saçlarını geriye çekti. "Yemin ederim seni aldatmadım. Onu düğün gecesine kadar hiç görmemiştim bile. Lanet olsun sana geldiğimde mabedime kimse dokunmamıştı. Ve sen bunu bile bile beni suçlamaya cüret ediyorsun."

"Bana geldiğinde evet..." dedi adam keskin bir küfürle sözlerini keserek. "Ya sonra, haftalardır bu adam evime girip çıkıyor ve sen..."

"Kahrolası adam." dedi Jade kocasına tokadı yapıştırırken. Bu beklenmeyen hamleyle Conroy'un yüzü yana kayarken öfkesi tetiklendi ve karısını kabaca kollarından yakalanarak ayaklarını yerden kesti. Etine kocasının tırnakları geçen kız aldırmadı. "Senden başkasını gözüm görmedi. Senden başkası için nefes alamaz hale geldim ve sen ölüm döşeğindeyken, seni aldattığımı düşündüğüne inanamıyorum. Lanet piç!" dedi göğsüne yumruk atmaya çalışırken. Bunu beceremeyince bacağına tekme attı. "Senin kesilen her nefesinde ben soluksuz kaldım. Günlerce, hatta haftalarca hem seni kaybetme korkusuyla, hem de onun sana kötülük etme endişesiyle uykusuz halde başında bekledim ve sen... Kahretsin." dedi Jade öfkeyle. "Güvenini kıracak tek bir hatam olmadı. Bana bunu yapmaya hakkın yok!" Yanaklarından dökülen yaşlar adamın hiddetini yatıştırırken, dişlerini gıcırdattı.

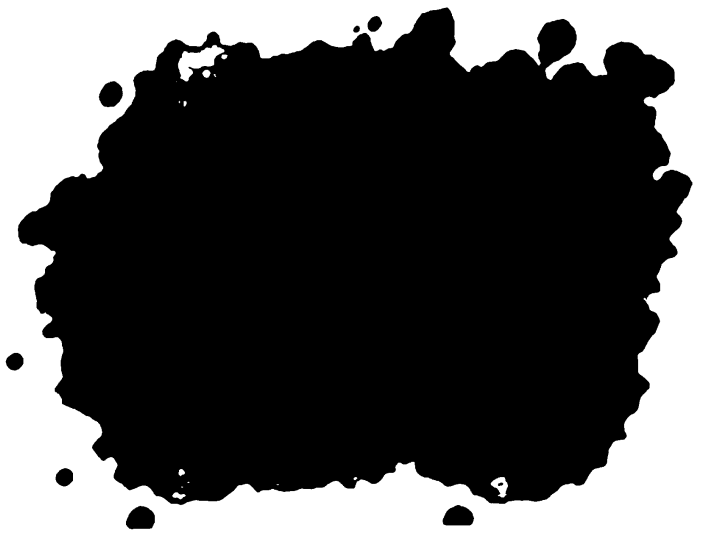
"Kahretsin, bunu hak etmedim. Onu istemediğimi söyledim, seni defalarca uyardım!"

Öfkeyle arkasını döndüğü anda kocası kolundan tutup kendine çekti hırsla. Çenesini kabaca kavrayıp yüzünü yüzüne yaklaştırarak, ıslak gözlerinin içine baktı. "Senden başkasını sevmedim." dedi kız masum bir ifadeyle. Adam soluksuz halde dururken elinin baskısı hafifledi. "Senden başkasına teslim olmadım. Sen; her anlamda benim ilkimdin. Belki kurşunla ölmedin ama az evvel söylediklerinle kalbimdeki seni öldürdün."

Sisli gözlerle bakarak çenesini elinden çekmek için başını yana çevirdi. Conroy kaşlarını çatarak dişlerini sıktı. Alnını alnına yaslayarak "Nefes alamadım." dedi pişmanlık içinde. "Ölüyorum sandım."

Kocasının suçunu anlamasıyla bedeni gevşeyen Jade, hıçkırarak derin bir nefes aldı. Ama bir şeyler tersti. Bedeninden adrenalin kalkınca, içinde bir karıncalanma hissi oluştu. Bir şeyler söylüyordu kocası, kulağında uğuldayan bir şeyler... Bu rahatlama hissi fazla değil miydi? Sanki yağ olmuş eriyordu. Adam yanaklarını kurularken hem küfürle, hem pişmanlıkla konuşuyor gibiydi. Kirpikleri kırpışan kızın başı dönerken kocasının sesi uzaklaştı, uzaklaştı ve başı geriye düşerken, etrafını huzur veren bir sessizlik kapladı. Sonunda karanlığın huzuru onu bağrına basmaya karar vermişti.

21. BÖLÜM

"Biz ne kadar ölçüp biçsek de hedeflerimizi,
onlara son şeklini veren ilâhi bir güç vardır."
Hamlet, William Shakespeare

Ne olduğunu anlayamayacak kadar zamansız ve anlık olmuştu bayılması. Conroy kolları arasında kıpırtısız duran karısına üzgünce bakarken, soluk alamıyordu. Tek koluyla belini kavrayarak düşmesine engel olurken, çenesini tutup sarsmaya başladı.

"Jade..." Cevap gelmedi. "Jade bana bak!"

Kızdan hâlâ bir tepki gelmiyordu. Baygın bedenini kucağına alıp "Csandra..." diye gürlediğinde, yemek odasına korkuyla dalan kız, "Ekselansları." diyerek paniğe kapıldı. Belli ki tüm çalışanlar merakla kapının arkasında beklemekteydi. Kollarında cansız duran kıza korkuyla bakıp haç çıkarırken "Efendim iyi mi?" diye sordu.

"Bayıldı." dedi Conroy gözlerini sıkarak. "Hemen doktoru çağırın ve odaya ılık suyla bez getirin."

Csandra koşarak odadan çıkarken, Conroy kollarında duran kadını odasına çıkarmak için harekete geçti. Bu arada göğsünde kanayan yarası umurunda bile değildi.

Saatlerdir baygın kalan kızın başında duran doktor, dikkatle muayenesini yaptıktan sonra odadan çıktı. Kapının önünde bekleyen Conroy ve Benedict panikle doktora yaklaşırken, yaşlı adam alnındaki teri mendiline sildi. Benedict kâhyanın yolladığı pusuladan sonra derhal gelmişti ama geldiğinde her şey çoktan olup bitmişti.

"Karım nasıl Doktor?" diye sordu Conroy endişeyle.

Hali yorgun duran adama bakan doktor ifadesini toparlamaya çalışarak "Ekselansları, konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

Doktorun yüzüne endişeyle bakarken sormaktan korktuğu cümleler dudaklarından firar etti. "Kötü bir şey mi var?" Kalp atışları tekledi.

Doktor nasıl diyeceğini bilemez halde bocalarken, kendini sakin tutmaya çalışan Conroy "Konuşsana be adam, karımın nesi var?" diye bir daha sordu.

"Karınız..." dedi doktor ağzında lafı geveleyerek ve tek seferde söyledi. "Hamile."

Conroy karnına yumruk yemiş gibi gerilerken, yumruk yaptığı elini ağzına kapadı. Benedict heyecanla arkadaşının omzuna elini koyup gülümserken, afallayan Conroy derin bir nefes verdi. Soluk soluğa, "Bunun için mi bu kadar kıvrandın?" diye sordu. Jade hamileydi. Karısı hamileydi. Onların bir bebeği olacaktı. Ondan bir can olacaktı; onun gibi bir can...

Conroy önce garip bir biçimde soluk aldı, ardından ona kaşlarını kaldırmış halde bakan Benedict kollarını açınca, heyecanla ona döndü.

"Dostum..." dedi Benedict. "Baba oluyorsun."

Conroy hâlâ bunun gerçek olmasına inanamıyordu. Onların bir bebeği olacaktı. Karısı bayılmadan önce kıskançlığa kapılıp saçmalamıştı. Eğer Jade uyansaydı kesin onu terk ederdi. Ve şimdi dünyanın en güzel haberini alıyordu. Arkadaşını bırakıp sessiz kalan doktora yaklaşarak "Peki bebek nasıl?" diye sordu heyecanla. "Yani bayıldı, kötü bir şey olmaz değil mi?"

"Ekselansları." dedi yaşlı doktor hâlâ yüzünde endişe titreşirken. "Bebek iyi."

"Şükürler olsun." dedi haç çıkarıp parmaklarını öperek. "Bir oğlum olacak." dedi heyecandan nefes alamaz halde. Sonra başını iki yana sallayarak "Hayır hayır kızım olacak. Ona benzeyen bir kız." diye düzeltti. Tanrım ondan bir parçası olacak, ikisinin canından bir parça şimdi onun rahminde büyümekteydi. Jade onu af edene kadar burnundan getirecekti aldığı her nefesi ama yine de bunu düşünemeyecek kadar mutluydu içi.

"Ekselansları!" dedi doktor tekrar dikkatini çekmeye çalışarak.

Mutluluktan ayakları yerden kesilen Conroy, "Dile benden ne dilersen." dedi heyecanla.

"Ekselansları!" diye tekrar etti doktor. Conroy dikkat kesildi ama ağzı kulaklarındaydı.

Benedict arkadaşının omzunu sıkarak sevincine ortak olurken, doktora dikkat kesilen Conroy "Onların iyi olduğunu söylediniz." dedi içindeki o garip ve rahatsız edici hissi bastırmaya çalışarak.

"Kontes şu anda iyi, bebek de..." Conroy endişesini atarken, doktor devam etti. "Ama bu durum ileriki aylarda kötüye gidecek."

Yüzündeki mutlu gülüş solarken kaşları çatıldı. "Anlamadım." dedi endişeli bir merakla. "Açık olun."

"Kontes için tehlikeli bir hamilelik söz konusu. Doğum gerçekleştiğinde ya anne ya da bebek..."

Conroy elini kaldırıp doktoru sustururken, yaşlı adam üzgünce devam etti. "Bu riskli bir gebelik! Üzgünüm. Doğumda ikisinden birisi geride kalacak, belki de ikisi de..."

"Kapa o koca çeneni." Dişlerini öyle sıkıyordu ki, sesinden doktor bile korkuyordu.

"Doğumun gerçekleşmesi durumunda..."

"Kapa çeneni dedim. Onlara bir şey olmayacak!"

"Üzgünüm, ama Kontes doğum için uygun bir beden yapısına sahip değil."

Conroy ellerini kulağına kapatarak küfrederken, kulağında hep karısının yalvaran sesi çınlıyordu.

"Çocuk istemiyorum Conroy... Ölmek istemiyorum. Lütfen hamile kalmama izin verme!"

Lanet olsun, kahretsin! *"Ölmek istemiyorum. Lütfen hamile kalmak istemiyorum."* diye defalarca ağlamıştı ve her seferinde Conroy onunla alay etmişti. Çocukluk ediyor sanmıştı. Her kadın gibi doğumdan korkuyor diye düşünmüştü. O zamanlar sırf çocuğunu doğurmamak için oyun oynuyor demişti ama Jade haklıydı. Biliyordu ve bile bile ona kadınlık edip bu riski göze almıştı. Hamile kalma riskini göze almış ve ona sevgisini verirken canından vazgeçmeye bir an tereddüt etmemişti.

Öleceğini bile bile boyun eğmişti sonunda aşka ve Conroy'un tükenmeyen tutkusuna, ihtirasına ses çıkarmamıştı.

Benedict arkadaşına yaklaşıp omzuna dokunduğunda, Conroy hırçın bir öfkeyle bağırarak yanındaki sehpaya tekme attı. Bu öyle bir haykırmaydı ki, yaralı sesi vicdanı olan herkesin içini delip geçiyordu.

Benedict onu sakinleştirmek için çaba sarf ederken, Conroy kendine lanet yağdırarak ellerini duvara vuruyor, karısını dinlemediği için pişmanlık içinde kıvranıyordu.

"Conroy..." dedi kapıdaki ürkek ses.

Conroy ellerini vurduğu duvarda duraklarken, Benedict kapının girişinde üzgün bir ifadeyle duran kadına içi acıyarak baktı. Gözleri şiş, saçı başı dağınık bir merakla onlara bakıyordu. Ürkekti hali, hâlâ olanlardan dolayı tedirgin olduğu her halinden belliydi.

Conroy kısa bir an gözlerini sımsıkı kapadı, sabır dilenerek ona baktı. Hiçbir şey demedi.

Jade suçlu bir duruşla bakışlarını önünde kenetlediği ellerine çevirdi. Kocası haklı olarak öfkeliydi ama bayılmadan evvel onun söylediklerinden pişman olduğunu duyumsamıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. En azından artık korkmayacaktı. Alex'in ona zarar vermesinden çekinmeyecekti.

İlişkilerini tarafsız bir temelde tutmak daha iyiydi yoksa birbirilerini mahvedebilirlerdi.

Conroy aşağılayan bakışlarını kadına doğru çevirdiğinde, Jade'nin yüzü utançla kızardı. "Sen tam bir şeytansın!"

"Conroy." dedi Jade korku dolu bir solukla. Benedict şaşkınca donakaldı. Onun pişman olduğunu düşünerek yanılmış mıydı? Yoksa bayılmadan evvel sanrı mı görmüştü Jade? Üzgün hali bir rüya mıydı?

Conroy arkadaşına bakarak, "Benedict, doktoru geçir, gidiyor." diye buyurdu gözleri hâlâ karısının yüzündeyken.

"Conroy saçmalama." diye dişlerinin arasından tıslayan arkadaşına bakmadı bile. Benedict ne yapmaya çalıştığını anlayamadığı arkadaşına uyararak bakarken, yaşlı doktora yaklaştı. Ağzını sıkı tutması için tembihlemek ve kapıya kadar geçirmek için hareketlendi. Conroy'un yanından geçerken "Aklını başına al, bir saçmalık yapma." diye uyarmayı da ihmal etmedi.

Doktor merdivenlerden inerken, Conroy yere tekmelediği masaya bakan karısına yaklaştı.

Gözlerini kısarak, "Şeytanın beden bulmuş halisin!" diye devam etti sözlerine.

Kız yüzüne soğuk su çarpılmış gibi irkildi. "Conroy sana anlattım, benim suçum yok."

"Bebek onun mu?"

"Ne bebeği?" dedi Jade şaşkın bir sesle.

Kocasının kararmış gözlerine cevap bekleyerek baktı. "Karnındaki bebek, o adamın mı?" diye sordu yeniden zar zor konuşarak.

Jade yüzüne tekme yemiş gibi gerilerken, eli tuhaf bir kabullenmeyle karnına gitti. Hamile miydi? Yok, şaka olmalıydı. Sırtından aşağıya buzlu sular dökülüyormuş gibi ürperdi. Bir an sendeledi.

"Bebek?" dedi soluk alamaz halde. "Hamile miyim?"

"Bu bebek onun mu?" diye diretti adam durduk yere kızı üzüp huysuzluk ederek.

"Ha... hayır." dedi kız bu suçlamayı kabullenmeyerek, korkuyla bir adım geriledi. "Be... Ben hamile olduğumu bilmiyordum." Ve birden elini saçlarına daldırarak haykırdı. "Bebek varsa... yani hamileysem...

Lanet olası piç, bunu nasıl düşünürsün? Bebeğimin başkasından olabileceğini nasıl düşünürsün?"

"Onu istemiyorum!" dedi Conroy kaşlarını kaldırıp diklenerek yüzüne baktı. Ciddiydi. Jade başını iki yana sallarken yanaklarındaki yaşlar etrafa saçıldı. "Onu düşüreceksin. Doğurmayacaksın!"

"Sa... Saçmalamayı kes." Soluk alamıyordu. Hamile olduğunu öğrendiği an bebeğini öldürmesini mi istiyordu? Hem de kıskançlık yüzünden. Bu adamı tanımıyordu, bu zalim adam kimse yakınında istemiyordu? Onun sevdiği adam bu kadar sığ bir düşünceye inanmazdı.

"O çocuğu doğurmayacaksın. Kocan olarak sana emrediyorum."

Baskın otoritesinden korkan Jade gerileyerek gidince, sırtı duvara çarparak durdu. Conroy ağzını bir daha açtığında, ellerini kulaklarına kapatarak bağırmaya başladı. Ve o anda bedenini saran korunaklı kollar onu kendine çekerken, "Lanet olsun Conroy, aklını başına al. Buna hakkın yok." diye kükredi kulağının dibindeki kızgın ses.

Jade ağlayarak haykırırken, Benedict kızın ellerini kulağından çekerek ıslak yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Jade, benim." dedi şefkatle. "Benim, bana bak."

"Bana inanmıyor." dedi Jade hangi derdine yanacağını bilemeden. Hamileydi ama sevinemiyordu bile. Ondan bir çocuğunun olacağını böyle öğrenmemeliydi. Onun sevgisini bu kadar ufak bir yanlış anlama yüzünden kaybetmemeliydi. İlişkileri bu kadar savunmasız, bu kadar güçsüz olmamalıydı. Onlar çok sıkıntı çekmişlerdi, sonları böyle olmamalıydı.

Conroy ne yapacağını bilmez halde kendine küfredip dururken, Benedict titreyen kızı odaya sokup yatağa oturttu. Ayaklarını uzatmasına yardım ederek üzerini örttü.

Komodindeki sürahiden bir bardak su doldurup verirken "İyi misin?" diye sordu.

"Benedict..." dedi Jade, titreyerek elleriyle bardağa uzanırken. Bardağı tutamayınca Benedict yardımcı olup bir yudum su içmesini sağladı. Gözyaşları birbiri ardına akmaya devam ediyordu.

"Conroy bana inanmıyor." dedi hıçkırarak. "Yemin ederim onu aldatmadım."

"Biliyor..." dedi adam çaresizce. "O da biliyor. Alex'le karşılaştım ve konuştum. Conroy da biliyor."

"Ama bana..." dedi kız masumca ağlayarak. Bu kadar acıya dayanacak gücü yoktu.

"Doktor az evvel gitti. Konu şu ki..." dedi adam bitap düşmüş bir halde, böyle bir şey nasıl söylenirdi? "Konu şu ki... Bebeğin varlığı senin hayatını tehlikeye atıyor ve Conroy..."

"Tanrım." dedi Jade elini dudaklarına kapatarak. "Conroy seni kaybetmekten korkuyor Jade, çaresizlikten saçmalıyor."

Jade Benedict'i dinlerken ne diyeceğini bilmez haldeydi. Perişan halde ağlamaktan öteye geçemedi. Hayatı bir anda nasıl böyle tepetaklak olmuştu? Benedict evden ayrılırken tek başına kalan kız, kendini dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi hissetti. O gece sabaha kadar eli karnında düşünüp durdu. Conroy odaya gelmedi, Jade onunla konuşacak gücü kendinde bulamadı. Biri aşağıda, diğeri yukarıda acı çekmeye devam etti de teselli olacak tek bir çare bulunmadı.

***

Sabahın ışıkları yüzüne vururken, daldığı girdaptan beline sarılan kolların rahatlamasını hissederek çıktı. Jade kocasının üzerinden algıladığı içki kokusuyla, onun sarhoş olduğunu anladı. Midesi dönse bile umursamadı. Karnının üzerinde duran elinin üzerine elini koyup başını omzuna, kalçalarını kasıklarına yasladı. Titrek bir nefes alırken birkaç saattir durduğunu düşündüğü yaşlar yeniden yanaklarına süzülmeye başladı.

Conroy yüzünü karısının ensesine gömüp saçlarına sürterken, Jade sessizce ağlıyordu.

"Ağlama." dedi boğuk sesiyle. "Ağlama."

"Seni aldatmadım. Yemin ederim." dedi kesik çıkan sesiyle Jade.

"Biliyorum." dedi Conroy kasılarak ve devam etti. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim."

"Şişt..." dedi Jade yutkunup gözyaşlarını sildi. Kendi yaşadığı zordu ama kocasının dün gece yaşadıkları da kaldırılacak şeyler değildi.

"Doktorla konuştum." dedi Conroy sessizliği yırtarak, Jade nefes almayı kesti. "Düşük için ilaç verecek sana."

Jade donup kaldı. Kocasının ellerini saran elleri buz kesti. "Hayır." dedi başını sallayarak. "Hayır."

"Senden daha önemli değil." dedi Conroy soluksuz halde, yüzü hâlâ karısının ensesinde gömülüydü. Ondan daha değerli şu dünyada hiçbir şey yoktu, buna kendi canı da dâhildi. Bu karar onun için o kadar zordu ki, "Onu doğurmanı istemiyorum. Vazgeçtim." derken ölüyor gibiydi.

"Hayır." dedi Jade yataktan fırlarken. "Asla!"

Conroy sarsak bir halde arkasından kalktı. Üzeri kırış kırış ve darmadağınıktı. Saçı başı karman çormandı, üstelik gömleğindeki kan lekesi daha da büyümüştü. Belli ki kanama durana kadar baya zaman geçmişti. O kadar sarhoştu ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyor, mantıklı konuşamıyordu.

"Karar ver, o mu, ben mi?"

"Conroy, sen delirdin mi?"

"Sana bir daha sormayacağım." dedi adam katı bir tutumla. "Ben mi, o mu?"

"O dediğin bizim canımız."

"Benim canım sensin." dedi adam karısına uzanıp ellerinden tutarak, defalarca öptü ellerini. "Nefesim sensin. Geleceğim sensin."

"Bana seçim yaptıramazsın." dedi Jade ellerini kocasının elinden çekerek.

"Bebek rahme düştüğü an anne olur kadın, baba olmak ise kollarına aldığın an gerçekleşir." demişti bir keresinde annesi. O da anne yanıyla mantıklı düşünemiyordu. Hırsla başını kaldıran adam çaresizce baktı gözlerine. "Onu mu seçiyorsun?"

"Conroy saçmalama, o dediğin kimin canı?"

"Sana bir gün mühlet..." dedi adam yataktan kalkarken. Başı dönünce kısa bir an dengesi şaştı.

"Asla anladın mı? Asla, ne senden ne de ondan vazgeçmeyeceğim."

Üzgün halde kocasına yaklaştı ve tereddütle yanağına uzanarak ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. Onun ağladığına hiç şahit olmamıştı Jade, ya da bu kadar çıkmazda gördüğünü hatırlamıyordu. Kocasının yerinde olmak istemedi. Onca acıdan sonra yaşamak için bir sebep bulmuştu ve Tanrı onu elinden almak istiyordu. Üzgün bir halde, "Conroy..." diye fısıldadı.

Conroy yine inine çekilen ejderha rolüne bürünmüştü. "Eşyalarını topla, bu odada kalmayacaksın."

Ne yapacaktı, kendinden mahrum ederek mi başaracaktı bu zalimliği? Uzak durunca bebeğini öldüreceğini mi düşünüyordu?

Ama adam karısına dik dik bakmaya devam etti. Kızdığı zamanlarda yaptığı gibi kibirliydi duruşu. Kendini ortaya dökmesinin getirdiği zayıflık, kapıdan kaçma isteği uyandırmıştı adamda ama ayakta kalmaya gayret etti. Karısının yüzündeki acı şaşkınlık neredeyse tüm direncini yerle bir ediyordu. Jade bir an için muhalefet edecekmiş gibi dimdik durdu. Yine aralarına o kalın duvar inmişti. Rahat tavırlar birden kayboldu ve ağlamaktan kan oturan gözlerinde karanlık ve panik belirdi.

"Hemen!" diye kükredi adam. "Kararını ver."

Kız korkuyla yerinden sıçradıktan sonra yutkundu. Öfkeden köpürmek üzereydi. Ne hakla kendisiyle azarlar bir biçimde konuşur ve odasından kovardı? Onun çocuğunu taşıyordu içinde. "Şu an için mantıklı hareket edemediğini ve düşünemediğini anlayabiliyorum, aksi takdirde odadan gider..."

"Kocan olarak, sana ne yapman gerektiğini emretmeye hakkım var; o çocuğu istemiyorum. Odaları ayırmayı da, ama sen..."

Jade ayağa fırladığında öfkeden dönen gözleri çakmak çakmaktı. "Sonra pişman olacaksın, yapma! Çok ileri gidiyorsun. Sağlıklı tepkiler veremiyorsun!"

"Delilikten bahsedene bak!" diye küçümsercesine konuştu.

Jade karnını at tepmiş gibi acıyla gerildi.

Adamın pişman olacağı yoktu, asıl pişmanlık onu kaybetmek olacaktı. Hem de körü körüne bağlandığı bir söz için onun hayatını riske attıktan sonra. Damarına basarak istediğini yaptıracağı gibi saçma bir inanca tutundu. Ayakta bile duramayan adam uzak durması için elini kaldırınca, kızın içini bir umutsuzluk dalgası sardı. Eski, kaba ve anlayışsız ayı kocası geri gelmişti.

Kimsenin düşüncelerine önem vermeyen, köşeye sıkıştığı anda yakıcı ateşiyle herkesi kavuran şeytan geri dönmüştü. O zaman şeytan cehennemde yanmaya devam edecekti çünkü Jade'nin bebeğinden de kocasından da vazgeçmeye niyeti yoktu. Gururu baskın çıktı ama aşkı ağır basınca, yelkenler yine fora oldu.

"Conroy..."

"Bir kere kandım, bir daha beni kadınsal yönünle alt edemeyeceksin." Kaşları gözlerinin üzerinde birleşmişti.

"Kararında kati misin?"

"Evet."

"Bu kapıdan çıktığım an, yalvarsan bile dönmem." Kadının sesindeki soğukluk adamın bir an için duraklamasına neden olsa da artık bu noktadan sonra geri çekilemezdi.

"Çok korktum." dedi geriye sendelerken. "Onu doğurunca zaten sonsuza kadar gideceksin."

"Sonsuza kadar dönmem Conroy, duymuyor musun? Yaşasam bile dönmem."

Bu fikri kabullenemeyen adam, "Sonsuza kadar mı?" dedi alaylı bir kahkahayla. "Sen bu yüzsüzlükle beş dakika sonra geri gelirsin." Adamın yüzü bir an için gölgelendi. Kadın dudaklarının etlerini dişleriyle yolarken kanattığının farkında değildi. "Sen kafanda belirlemişsin, bana söz hakkı vermeyeceksin."

Adamın soğuk ve kaskatı yanağını okşamak için elini kaldırdığında, kadının yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Seni sevdiğim güne lanet olsun!" dedi Jade.

"Şayet beni sevseydin, karnındaki lanetten kurtulurdun."

Adam ona tokat atabilirdi, hatta sevgi sözcüklerine karşılık dahi vermeyebilirdi, ama kadının sevgisini kullanmaya kalkışması bir hataydı. Onların bebekleri hakkında lanet olarak konuşması hainlikti.

"Buna nasıl cüret edersin?" Elini adamın yanağından çekerek gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Bize sırtını dönen bir adamla yaşamayacağım."

Adamın yüzünde korkunç ifade belirse de sesini sakin tutmaya çabalıyordu. "Sen benim karımsın. Bana aitsin. İstersen odayı ayırabilir ama evi ayıramazsın, buna izin vermem."

Kalbi parçalara ayrılan Jade kocasına arkasını dönmüş, kafasını sallıyordu. Onun dik kafalılığından korkup bastıramayacağını anlayan Conroy, panikleyerek üzerine yürüdü. Tehlikeli bir uçurumun kenarında olduğunu hissederek içinden gelen sesi dinledi ve zorladı. Topukları yeri döverken aralarındaki mesafeyi kapattı ve önüne dikildi. Çenesini kaldırdı, yaşlarla ıslanmış yüzüne baktı ve Jade inatla ona meydan okudu. "Söyledim sana, onu doğuracağım!"

"Asla izin vermeyeceğim."

"Buralardan gideceğim. Gelecekte doktorlar var, onlar bu konu..."

"Seni deli kadın, kendine gelmen için illa seni tımarhaneye mi kapatmalıyım?" Karısını vahşi bir tutumla omuzlarından tutup sarsan adam, "Öleceksin diyorum sana." diye bağırdı. "Öleceksin."

Adamın korku dolu tepkisinden dolayı sersemlemiş bir halde arkasına döndüğünde, içi acıyordu.

"Sen delisin, bundan artık eminim." dedi Conroy. "Kafadan hastasın."

Onun kusurunu yüzüne vurmayı uygun bulduysa, sahiden de sevgisi gerçek değildi.

"Bana sırtını dönme, ben senin kocanım."

Bu ikazı yeniletmeden kocasına döndü tekrar Jade, ifadesiz bakışı altında elinde olmadan ürpermişti. "Artık değilsin."

Adam cehennem ateşiyle bakan gözlerini kıstı. "Ne demek bu? İyice aptal oldun."

Jade parmağındaki elmasa baktı. Üç karat, prenses kesim, mükemmel bir berraklıktaydı. Başka elmasların kapışamayacağı platformda bir yüzüktü. Kocası onun zevkini iyi biliyordu: sade ve zarifti. Conroy'un gözü oraya kayınca, yutkundu ve korktuğu gerçekleşti. Jade yüzüğünü parmağından çıkardı. "Zora gelince kaçan, korkunca zorbalığa sığınan, bocalayınca hakaret eden, çaresizliğine teslim olunca aklını kullanmayan bir adamla yaşamak istemiyorum. Bana deli diyorsun ama mantıklı olmayan sensin. Elindeki dikeni değil çocuğumuzun canını almamı bekleyerek, ne derece bencil olduğunu görmeyecek kadar gözleri kör bir adamla evli kalmak istemiyorum."

Conroy bu sözlerin altında çaresizce ezilirken kendini çok kötü hissediyordu. Bu kadar ileri gidebilir miydi? Kaplan karası gözleri afallamış bakıyordu. İçinde bir şeyler kırılmış, kontrolünü kaybettiren ve onu yüzeyin altında parlayan vahşi, hayvansı kişiliğine doğru sürükleyen bir anı ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Dişlerini gıcırdattı. "Sana emrediyorum, söz dinleyeceksin. Gitmeyeceksin."

"Bu dünyadan bile gideceğim." dedi Jade adamın inatçı tavırlarına bakarak. Bunu denemek zorundaydı. Adamın ruhu için bir savaşa girmişti ve her ne pahasına olursa olsun galip gelmeliydi. Kocasına arkasını dönüp odadan çıktı ve merdivenlere yöneldi, nereye gittiğinden emin değildi ancak emin olduğu şey, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken adamın yanında bir saniye daha duramayacak olduğuydu. Öfkeyle dönen Conroy'un ardından onu takip edip bağırdığını duydu. "Sana konuşma bitmeden arkanı dönmemeni emrediyorum."

Conroy, Jade'nin ne kadar inatçı olduğunu unutmuş olmalıydı; bu kadar fazla emir verirken artık komik oluyordu. Kadın merdivenleri kararlılıkla inmeye devam etti. "Lanet olası, kendini saçlarından sürükletmeden buraya gel!"

Gözlerinden akan yaşları öfkeyle sildi. Salondaki şöminenin önünde durdu, kör gözlerle yanmayan şömineye bakarken, hol yeniden sessizliğe bürünmüştü. Titreyen bacaklarıyla düşmeden koltuğun yanına ulaştığında, adamın homurdandığını duydu.

"Peki. Şayet istediğin buysa, tavan arasında çürüyebilirsin, umurumda bile değil. Ama şunu söyleyeyim; bu evde yalnız başına çürüyeceksin, bir daha asla yanıma gelemeyeceksin."

Çaresizlikten korkan kocasının dışarıdan gelen çocukça tehditleriyle donup kalmıştı, ancak gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. Conroy kapıdan çıkıp avluya inerken, çizmelerinin çıkardığı patırtıyı duyabiliyordu. Sonra atının sırtında şaklayan kamçıyı ve nal seslerini duydu, sesler azaldı, azaldı ve en sonunda yitip gitti.

Kasılan bedeni ancak o zaman rahatladı ve soluk alamaz halde kendini yere atıp ağlamaya devam etti. Ya onu gerçekten kaybettiyse? Tekrar geri alabilir miydi?

Merdivenden inen ayak seslerini duydu, kapı açıldı ve içeri endişeli sesler doldu. Yanı başında insanlar mırıldanıyorlar, ama o hâlâ kendini durduramıyor, hıçkırarak ağlamayı sürdürüyordu. Vücudunu kaldırıp koltuğa oturmaktan bile acizdi. Birden omuzlarını saran nazik bir el hissetti, yine o tanıdık, sevecen sesin fısıldadığını duydu.

"Ekselansları... İyi misiniz?"

"Csandra..." dedi güçlü bir solukla içini çeken Jade. "Ah Csandra ne yapacağım ben?"

"Efendim." dedi çaresiz gözyaşları içinde. "Geçecek."

"Ona verecek cevabım yok. Ben nasıl vazgeçerim bebeğimin canından... Ben nasıl geçerim sevdiğimin varlığından?"

Gözyaşları arasından çare arayarak bakmaya çalıştı.

"Efendim sakin olun, mutlaka bir yolu vardır." diye mırıldandı, başını göğsüne bastırırken. "Çok içti, mantıklı düşünemiyor. Kendine geldiğinde özür dileyecektir, yaptığı hatayı anlayacaktır."

"Anlamayacak. Kararında kesin."

"O zaman ona kararının yanlış olduğunu göstereceksiniz. En azından sizi seven bir aileniz var, desteklerini isteyebilirsiniz."

"Olmaz." dedi Jade kafasını göğsünden kaldırırken. "Onların bu duruma faydası olacağını sanmıyorum. Conroy aklına koymuş, vazgeçecek gibi değil."

"Ben duruma müdahale ettim bile efendim." diye araya girdi başka bir ses. Başını çevirdiğinde endişe dolu gözlerle kâhyanın yüzüne baktığını gördü. Kâhya ve diğer hizmetliler de tıpkı onun gibi ağlıyorlardı ve kocasıyla aralarında olan tartışmayı da, sebebini de çok iyi biliyorlardı. "Annenize acil bir not ilettim bile..."

"Nota gerek yok." dedi Jade yerden ayaklanırken. Yanaklarındaki yaşları sildi. "Arabayı hazırlayın."

"Ama Ekselansları..."

"Arabayı ve sandıklarımı hazırlayın, notumdan evvel ben gideceğim."

22. BÖLÜM

"Savaşmayı beceremezsek,
yenilgiyi hak ediyoruz demek!"
Macbeth, William Shakespeare

Jade onu terk edeli sadece beş gün mü olmuştu?

Oysa ona bu zaman, sanki beş yıl gibi gelmişti. Istırap dolu bir sonsuzluk gibi... Ev sessizdi, saçma sapan işler çeviren yoktu, birden koştura koştura yanına gelip aklına gelen ilk saçmalığı ışıl ışıl gözleriyle anlatan da... Buz tutmuş yatağı ona kusmüşçesine soğuk, kalbi sanki kurumuş bir yaprak gibi kahırlıydı. Ve masanın karşısındaki boş sandalyede ona iştahlı bir yemek gibi bakan karısının güzel yüzü yoktu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Onu kaybetmek böyle bir karanlık mı olacaktı? O bebeği doğurduğunda yeri böyle boş mu kalacaktı? Adam elini bile sürmediği tabağı kenara itti. Daha önceleri de böyle bir yalnızlık içinde yaşamıştı, kendisini bu çiftliğe kapatıp sadece arazisiyle ilgilenmiş, sadece atı ve Benedict'le arkadaşlık etmeyi başarmıştı. Daha önce de sıkıldığı ve çaresiz kaldığı zamanlar çokça olmuştu. O zaman neden şimdi ayağındaki ayakkabıyı, her tik tak sesinde hayatından bir parça götüren saate fırlatmak istiyordu?

Hepsi inadı yüzündendi. Onu sevdiğine inandırmıştı, bebeğinden vazgeçerek bunu kanıtlamasını isterken ne kadar aciz bir saçmalık yapmıştı. Peki ya Jade, onu sonsuz bir yoksunluğa bırakmaya nasıl cesaret ederdi? Sevseydi ölerek ondan kurtulmazdı. Sevseydi hayatını cehenneme çevirmezdi. Çünkü o hayatına girene kadar adam ne cenneti biliyordu ne de hayatın yaşamaya değer olduğunu. O hain kadın bunların hepsini değiştirmişti. Evin sesini, havasını, aurasını değiştirmiş ve bu değişikleri de yanına alıp gitmişti.

Tanrım nasıl da alışmıştı sabahları sımsıcak bedenini kollarına almaya. Dalgınca hayallerin seyrine kapılan yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu tam bir belaydı. Daha fazla kaçmak istediğinden emin değildi. Kararındaki korkunçluk adamı gerçekten bitirmişti. Babası annesinin en azından varlığının hayatından tamamen çıkmasına izin vermemişti. Conroy ne yapmıştı; onun kaçmasını sağlamıştı.

Arkasından gelen tanıdık ve sımsıcak ses üzerine sıçrayarak kendini toparlamasını sağladı. "Senin evin yok mu Benedict?"

"Jade nerede Conroy?"

"Cennette."

Benedict bu sefer öfkeli bir yüzle geldi yanına. "Benimle düzgün konuş."

"Evime dalıp selam sabah vermeden bana hesap sorarken, nasıl cevap verebilirim?"

Benedict dişlerini sıkarak ellerini yemek masasına yasladı, arkadaşının içmekten baygınlaşan gözlerine bakarak, "Karın nerede?" diye tekrar sordu.

"Annesinde olduğunu biliyorsun." dedi tek kaşını kaldırarak. Lanet kadın onu beklemeden pılını pırtısını toplayıp topuklamıştı ve Conroy da inatla arkasından gidip fikrinden caydırmaya kalkmamıştı.

"Orada olduğunu sanmıyorum." dedi Benedict, sıkıntılı bir ifadeyle elini şakağında dolaştırırken.

Arkadaşının bir şeyler sakladığını anlayan Conroy korku dolu bir solukla, "Ne demek sanmıyorum?" diye sordu ve sandalyesinde huzursuz bir biçimde kımıldandı. Başka yere gideceğine hiç ihtimal

vermemişti. Böyle bir şeyi düşünmemişti bile. Kâhya annesine gideceğini belirtmişti.

"Anladığım kadarıyla, annesine gitmiş ama sonra..." Conroy yutkundu. "Görünüşe bakılırsa kayıpmış."

Conroy alaycı bir tutumla gözlerini devirip ellerini yüzüne kapattı. Boğuk çıkan sesiyle, "Hadi sen de oradan!" dedi kızgınca. "O deliyi kimse başına bela etmez..." ***Benden başka.***

Benedict elinde katlı duran ilan kâğıdını ona doğru uzattı. "Oku şunu, hâlâ görmedin mi?"

Conroy, arkadaşının parmaklarının ucundaki ilanı eline aldı. Başlığın hemen altındaki ikinci satırda gördüğü yazıyla nefes almayı bıraktı. Karısının ismini, daha doğrusu evlendikten sonra aldığı ismini yırtarcasına aldığı el ilanında okuyunca, nefesi kesilir gibi olmuştu. "Her yerde asılı... Evden çıkmış olsaydın mutlaka bir duvarda ya da ağaç gövdesinde rastlardın." dedi Benedict.

"ARANIYOR!

Leydi Jade De Glass sırlı bir gecede ortadan kayboldu."

Başlığı en az üç kere okudu ama gözlerine inanamadı. Altında daha geniş bir açıklama da vardı.

"Uzun zaman önce evlenip eşiyle taşraya yerleşen Kontes Jade De Glass, hamileliğini geçirmek için ailesinin yanına dönmüştü fakat kendisi esrarengiz bir şekilde ortadan yok oldu! Onu görenlerin Hope ailesine ulaşması rica olunur."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Conroy elinde tuttuğu kâğıda boş boş bakarken kafası da allak bullak olmuştu. Karısını evden uzaklaştırmakla tehdit etmiş ve kadın hiç vakit kaybetmeden, onu sonsuza kadar hayatından çıkarmış mıydı?

Tanrım bir deliyle evliydi, delicesine taptığı ve onsuz nefes alamadığı bir çılgınla...

Gidip Jade'yi durduracak tek kişiden, babasından yardım talep etmeliydi. Hatta belki abisi ve yarı kaçık yengesi de ona destek vermek isterdi.

***

Ne yaparsa yapsın haber alamıyor, onca adama, arayışa rağmen bulamıyordu.

Aylar geçiyor, adamın çöküşüne hazırlık yapan zaman ona meydan okuyordu. Conroy, Jade olmadan yaşamanın bu kadar zor olacağını tahmin edememişti. Onun içini rahatlatan, evini doldurduğu gibi yüreğini neşelendiren varlığı olmadığında dünyası tam bir cehenneme dönüyordu. İşin aslı o tartışmadan sonra öfkesinden gözü dönmüş bir halde evden çıkarken de böyle olacağını düşünmemişti. Aklını başına alacağını ve döndüğünde ona sarılarak ne kadar haklı olduğunu elbette söylemeyecekti ama en azından meydan okuyup inatlaşarak yanında yaşamaya devam edecek sanıyordu.

Geçen süre zarfında adamın akıllıca düşünmek için epey zamanı olmuştu. Elindeki kadehi bitirip yanındaki sehpaya sertçe koydu. İçini çekerek tik tak diye zaman vurup duran duvarındaki asılı saate baktı. Saat yedi olmuştu. Biraz sonra kâhyası çiftliğin günlük toplantıları için gelecek ve en azından birkaç saatliğine de olsa bu sinir bozucu düşüncelerden uzaklaşmış olacaktı.

Ne yaparsa yapsın, ne kadar çalışırsa çalışsın, akşamları eve girdiği andan itibaren zaman, tam bir işkence olarak geçiyordu. Ev eski sessizliğine bürünmüştü, sürekli evi birbirine katan sesi, saçma sapan sebepleri öne süren düşünceleri birden kaybolmuştu. Yokluğu kulağını çınlatıyor, içini karartıyor, yüreğini sızlatıyordu. Saatler boyunca arazi işlerine, yatırımlara ve hatta o çok istediği siyaset işlerine adapte olmaya çalışıyor ama gece olunca hiçbir şey yapmadan durduğunda, dünya üzerine çöküyor ve yaşamak anlamsız kalıyordu. Evini inleten neşeli ses kulaklarında çınlıyor, sanki karısı birden kapıyı açıp odaya girecek ve o içini aydınlatan gülüşüyle ona saçma sapan sorunlarını anlatacak gibi geliyordu.

Mesela taşına dokunacak ve birden karşısında belirecek gibi uçrak hayallerine bile inanası geliyordu.

"Geleceğe gittim Conroy, inanılmazdı. Uçan demir kuşlar ve duvarda asılı bir kutuda yaşayan başka başka hayatlar vardı. Binalar göğe ulaşıyor, insanlar ışık hızındaki makinelere binip istediği yere seyahat ediyordu."

Her sohbetinde saçmalıkları daha da artarken, Conroy onu tımarhaneye kapatmak yerine kollarına alacak ve kaşlarını kaldırarak gülerken, "Deli karım benim." diyerek sataşıp kızdıracak, inanmadığı için küstüğünde ise yatağa çekip gönlünü alacaktı.

Kapı çaldı ve adamın kalbi gümlerken, hayal kırıklığıyla sönen gözlerinin ateşi buz tuttu.

Conroy öfkeyle karşısındaki yaşlı kadına baktı, geleli saatler olmuştu ve tıpkı kızı gibi inatla aynı şeyi savunmaktan kaçınmıyordu. Jade'nin annesi de en az kızı kadar kaçıktı.

Kadın ona tepeden bakıp konuştukça yüz hatları sertleşiyordu. Özelini konuşmayı kesinlikle istemiyordu. Bu ani duygu kabarmasıyla ihtiyacı olan son şey, onu fırtınanın merkezine götürmekti. Kesinlikle olmazdı. Maalesef, onunla ilk tanıştığında olduğu kadar inatçıydı ve reddedemeyeceği tek şekilde onu bu işe zorlamıştı.

Asla dönmeyeceğini söylemişti Jade. Konuşmalarının üzerinden, iki gün bile geçmeden de terk etmişti.

Birkaç dakikalık nazik bir sohbetin ardından çalışma odasındaki koltuğun önünde duran yaşlı kadın, sonunda karşısındaki berjere oturdu, kabarık eteğinin çıkardığı fıs sesiyle sıcak şarabından bir yudum aldı ve ona baktı.

"Kızımı bu saçma fikrinden vazgeçirmeni istiyorum."

Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Onu bulabilse bunu yapacaktı ama Jade hangi deliğe girdiyse çıkmıyordu. "Beni hayatından çıkardı, ona ulaşamadığımızı biliyorsunuz." dedi Conroy üzgünce.

"Onu geri getirmek için bir şeyler yapmalıyız, el ele verirsek bize direnemez." dedi yaşlı kadın. "İnatçı kafası nasıl çalışır bilirim." diye de ekledi.

"O zaman bana yardım edeceksiniz, bu konuşmadan bunu mu anlamalıyım?" dedi adam umutla.

"Elbette sana yardım edeceğim, sen kızımın kocasısın. Aileler zor günler içindir."

Conroy ellerini yüzüne kapatıp tenini ovuştururken, "Onu zorlayacağını sanıyor, saklanıyor." diye çaresizce söylenen kadına döndü.

"Onu bulursam yapacağım ilk şey bu olacak zaten, o çocuğu istemiyorum." Adamın sabit fikrine artık tahammül edemeyen kadın kaşlarını çattı. Conroy ondan medet umarak, "Bana yardım edin." dedi sonunda. "Onun size haber verdiğine eminim, ya da yakın zamanda vereceğine. Size bir haber geldiğinde bana ulaştırın ve ben..."

"Aman Tanrım neler düşünüyorsun? Benim torunumu öldürebileceğimi nasıl düşünürsün?"

Conroy'un gözlerindeki ışık söndü. "Özür dilerim sanırım yanlış anladım. Siz az önce çocuğun doğmasını istediğinizi mi söylediniz?"

"Siz hangi dilde konuşuyorsunuz? Ben size kızımın ve torunumun sağlığı için bir şans tanımanızı istiyorum diyorum, siz bana... Yüce İsa sizi kızımdan akıllı sanırdım ama görüyorum ki aşk mantık denen duyguyu gömüyormuş."

Kadına bakan adamın ağzından tuhaf bir ses çıktı. Kadının karşısındaki hayal kırıklığına uğramış bakışı ona içten içe yenilgiyi kabul ettirmişti.

"Beni hayatında istemiyor."

"Sen öl desen ölür."

Tanrım, böyle bir şey olmuyordu. Kendine gelip bu garip konuşmanın kontrolünü eline almalıydı. "Ben öl desem, o cadı inadına yaşar."

"Ona nazik olmuyorsun. Şu anda en çok ilgiye muhtaç olduğu zamandı ve sen onu kötü fikirlerinle korkuttun. Sanırım buraya gelmem hataydı, anlaşılan kızım en doğrusunu yapmış."

"Bu gerçekten sizi ilgilendirmez, karım ve geleceğim hakkında kararları ben veririm."

"Kızımın hayatı söz konusuyken kral olsan sinekten farkın olmaz." Yaramaz bir çocuğa söylüyormuşçasına sert bir ses tonuyla azarlayarak konuştu ve önünde kızgınca elini salladı. "O doktor bir halt bilmiyor."

Conroy elini çenesinde dolaştırırken, "Anneniz ne zaman öldü?" diye sordu.

Yaşlı kadın bir an tereddüt ettikten sonra gözlerini kaçırarak, "Kardeşimi doğururken..." dedi kısık sesle.

"Kız kardeşiniz peki?"

Yaşlı kadın hüzünle başını eğdi. "Ona doktorlar sıkıntı olacağını söylemişti."

"İnatla doğurmak mı istedi?"

"Bu onun seçimiydi tıpkı kı..." dilini ısırdı. Tüm hayata küstükten sonra başına gelenler ağır gelmişti. Önce sevdiğinden ayrılmış, sonra sevmediği bir adamın her türlü işkencesine katlanmak durumunda kalmıştı ve şimdi kötü kaderinden kızına da bulaşmıştı.

Conroy yanlış duyumsadığını hatta yanlış hissettiğini düşündü ama yaşlı kadın gözlerini kaçırıp suçlu bir panikle ayaklanmaya kalkınca, "Jade kardeşinizin kızı mı?" diye ansızın soruverdi. Aslında daha önce yaşlı adamla konuştuklarında bir nevi yem atmıştı ve sonucu hiç beklemediği şekilde çıkmıştı.

Yarı yarıya ayaklanmış kadın bir an üzgün halde adama bakakaldı ve panikleyerek, "Elbette hayır, bunu da nereden çıkardınız?" diye itiraz etti. Her an bayılacak gibi perişan duruyordu. Yüzü kızarmış, elleri titremeye başlamıştı. Tamamen ayaklandığı an, "Korkmayın, oturun lütfen." dedi Conroy. "Gerçeği öğrendim."

"Gerçek yok ki."

"Yapmayın ben onun kocasıyım ve benden saklayamazsınız. Her şeyi öğrendim."

"Nasıl?" dedi Elisa elini alnına vurup soluksuz kalarak. Şimdi kesin bayılacaktı.

"Eşiniz anlattı, daha doğrusu kendini buna mecbur hissetti."

"Edmaunt..." diye inledi yaşlı kadın. "Bunu nasıl yapar?" derken kendini hiç de yakışmayacak bir kabalıkla koltuğa tekrar bıraktı. Sonra aniden panikleyerek "Jade..." diye inledi.

"Korkmayın siz söylemediğiniz sürece bilmeyecek." Kadın inanamayan bakışlar atınca "Söz." dedi gururla.

"Peki o neden öldü?" diye sordu Conroy çok sonra, çünkü yaşlı adam çok detaya giremeden odaya giren Nathen yüzünden konuşmaları yarıda kalmış ve sonrasında da tamamlanamamıştı.

Elisa yanaklarından yaşlar süzülürken, "Bunu yaptığına inanamıyorum." diye kocasına kızdı. "Bu bizim sırrımızdı. Bizimle son bulacaktı."

"Ben kızınızın kocasıyım." dedi Conroy ve devam etti. "Kardeşiniz doğum yaparken mi öldü?"

"Evet ama Jade'yi doğururken ölmedi, diğeri ise bir ihmaldi."

"Nasıl?"

"Kız kardeşim istemediği halde yaşlı bir lortla evlendirildi. Ama bir Çingene'ye âşık olmuş ve onunla düğünden sonra kaçarak kendi isteğiyle sevdiği erkekle evlenmişti. Ancak başkasıyla evliyken yapılan düğün geçersiz kılındı ve birlikte sadece bir gece geçirebildiler. Kardeşime kafayı takan ve intikam yemini eden zalim lort, yasaları öne sürerek onu zorla aldı ellerimizden. Taşrada bir şatoya sürgün etti. Jade annesinin rahminde yerini alınca, bunu o iğrenç adamdan bir şekilde saklamak için... Ah Tanrım, çok zordu. Kardeşimin çevresinde ben dolanınca saklayabildik..." dedi gözleri dolarak. "Yoksa sırf annesinden intikam almak için Jade'yi öldürürdü..."

Genç adam bunca iyiliği kardeşi ve yeğeni için yapmış ve senelerce bu sırrın altında kalmaya katlanmış bu kadına, ilk defa farklı bir gözle baktı. Taktir, samimiyet ve gıpta...

"Doktor, Jade bebeği doğurursa ölür dedi."

Kadın iç geçirdi. Jade yine adet sancılarıyla kıvrandığı bir gün, onu yurtdışından gelen özel bir doktora gösterip, bu ağrıların geçmesi için öneri istediklerinde gerçeği öğrenmişlerdi ve sonrasında gittikleri tüm doktorlar da aynısını söylemiş, onlarda çözümü falcılara kadar götürmüşlerdi. Ve onlarında faydası olmamıştı. Zamanla Jade içine kapanıp bu konu hakkında kendine çetin bir duvar örmüştü.

"Ekselansları." dedi yaşlı kadın. "Kızım genç yaşından beri bu korkuya zaten saplantılı. Ona amaçlarını, sorumluluklarını unutturdu bu hazin olay. Hepimizin hayran olduğu kararlı, bağımsız bir kadın oldu ama asla evliliğe yanaşmayan bir kız olup çıktı. Şimdi her şeyi geride bırakmışken, kabullenmişken, hayatınızı mahvetmek için onu zorluyorsunuz."

Conroy ayağa kalktı. Her ne kadar karısına saygısı ve ona olan koşulsuz minneti de olsa, saygısızlık da olsa buradan çıkıp gidecekti. "Ben kararımı verdim. Doktor biraz acılı olacağını ama bebek büyük

olmadığı için bu işlemin kısa süreceğini belirtti. Şimdi karımın yerini söyleyin ki daha fazla geç kalmadan müdahale edelim."

"Buna asla izin vermem." dedi karşısındaki asi kadın. Gözleri aynı Jade gibi kararlıydı. Jade'nin kime çektiği belliydi, asi teyzesi olan annesine. Aman Tanrım, anneler evlatlarına böyle mi yapıyordu?

Çocuklarının dediklerini yapması için sihirli bir ses tonuyla, parmağıyla işaret verip komutunu yerine getirmesi için otoritesini mi kullanıyorlardı?

Kadın gözlerini kapattı, sanki yukarıdan bir yerden güç almaya çalışıyordu. Gözlerini açtığında, söyleyeceklerinden çekindi, ensesinden yukarı bir korku yayıldığını hissetti. Onu parçalayacak gibi haşin bakıyordu.

"Ben sana kızımın yanında olman için şans verdim."

"Madem kızınızın yerini biliyordunuz, o halde neden onu ilan vererek aradınız?"

"O gerçekten kimseye söylemeden ortadan yok olmuştu. Biz de... Her neyse, biz de endişelenip ilan verdik işte. Jade ilanı görünce ve benim tekrar aynı kâbusu yaşamamam için yerini gizlice ve sadece bana olmak üzere bildirdi."

"Tekrar aynı kâbusu derken ne demek istiyorsunuz?"

"Bay Conroy... Siz sanıyorum ki, bir şansı hak etmiyorsunuz." diye lafı değiştirdi.

"Bilakis. Ben de bu şansı kullanmak için sizden yerini söylemenizi rica ediyorum."

"Torunumu öldürmene müsaade etmem."

"Buna siz..."

"Bana bak," diye çıkıştı kibarlığı ve soylu kibrini bir kenara atarak. "Ben kadınlığını tamamlamış bir anneyim ve bunalımda sayılırım, seni gırtlaklasam bana kimse ceza vermez. Üstüme gelme daralırım, ateş başarsa cinnet geçiririm. Üstelik yaşlıyım. Kalbim zayıf, romatizmam had safhada ve her an çıldırıp çığlık atabilirim."

Conroy donup kaldı, çenesi de aynı teyzesi olan annesine çekmişti. Bu kadın da Jade kadar kaçıktı. Belki doğurmamıştı ama teyzesiydi işte, soyları karışmıştı.

"Ben o çocuğu gözyaşlarımla büyüttüm, herkesten korumak için dokuz ay karnımda bir çuvalla gezip annesi olduğuma kocası da dâhil herkesi inandırdım. Şimdi onun tam mutlu olduğunu gördüğüm anda senin saçma düşüncelerin yüzünden hayata küstüğüne tanık olmayacağım."

Conroy, kafası karışmış bir biçimde başını iki yana salladı. "Kızınız bebeği doğurduğunda mutlu olamadan ölecek."

"Ölmeyecek, ölmemesi için elimizden ne geliyorsa yapacağız. En iyi ebeleri bulup en iyi çarelere bakacağız. Lanet olsun kardeşim ölse, ilk doğumunda Jade'yi doğururken ölürdü. İkinci doğum onun değil... o şeytan kocasının lanet kötülükleri yüzünden kötü bir son kazandı. Jade korkuyor, enişteşinin teyzesine kötü şeyler yaptığına tanık olduğu için erkeklerden de korkuyordu. Lütfen, beni daha fazla zorlama..." Kadın derin bir soluk aldı. "İyi bir adamsın, yoksa onu sana emanet etmezdik. Jade sen yanında olursan bunu atlatır, aksi takdirde direnci kırılır ve hayatta kalma amacı azalır."

Bu çılgınca bir sohbetti. Conroy, şeytanla anlaşma yapmak istemiyordu. Yaşlı kadın düşünceli bir şekilde başını salladı. "Seni tanıyana ve ona olan bakışlarını görene kadar onun evlenmeye karşı olduğunu sanmıştım ve biliyordum ki kızımı bir tek sen evliliğe ikna edebilirdin. O yüzden abisiyle gemiye binmesine izin verdik."

Conroy'un ilk tam donanımlı panik atağı zihninin kapılarındaydı ama bununla mücadele etti. Gözleri öfkeyle yandı.

"Jade bunu duysa bizi bir ömür güzel yüzüne mahrum ederdi. O partide..." diye başladı sözlerine. "Onu seninle dans ederken izledim. Sana nasıl baktığını gördüm. Daha evvel hiçbir adamdan bahsetmezken, günde en az on kere seninle ilgili şeyler konuşup, kızıp duruyordu. Ona nasıl hissettirdiğini anladığımda, beynimde bir ışık yandı."

Conroy'un gözünde hatıralar canlandı ve bir anlığına yaşlı kadının içinde daha gençken olduğu kadını görür gibi oldu; karısını. "İçinde bir yerde evliliğe karşı gerçek hisleri vardı ama mantıkla, korkuyla ve

biraz da endişeyle bastırılmış durumdaydı. Kızımın korkularını boşa çıkaran, onu değiştirmek istemeyen, her zerresiyle kabul eden ve ona hayatta eşlik edecek bir adama ihtiyacı vardı, gerçekten tüm kalbiyle sevecek bir adama ve sen Conroy, bunu başardın."

"Tanrım, bunun konumuzla bir ilgisi yok."

"Var. Doktor ilk gece birlikte olursa, kan kaybından da ölür demişti."

Conroy dehşete kapılarak ona döndü. "Ve siz onu evlendirmek için kollarınızı sıvadınız!"

Kadın hüzünle başını iki yana salladı. "Hayır, onun yaşayacağını biliyordum. Çünkü..."

"Çünkü ne?" diye merakla sordu adam.

"Çünkü Çingene büyükanne, el falında görmüştü. Söylediklerinin hepsi gerçekleşti."

"Aman Tanrım, al birine vur ötekine. Kızı geleceğe gittiğini, annesi falında yaşayacağını gördüğünü savunuyor. Siz nasıl kaçıklarsınız? Tanrı aşkına yeriniz manastır olmalıydı."

"Jade geleceğe mi gittim dedi? Hâlâ buna devam mı ediyor, bu nasıl bir yalan hâlâ inanamıyoruz. Tanrı aşkına bu saçmalıklarına inandığını söyleme."

"Fal nasıl bir saçmalıksa..." derken birden dişlerini sıkarak sustu. "Merak etmeyin sizin kadar aklımı kaçırmadım."

Gerçeği yüzüne çarpılmıştı kadının. "Çingene falcının bahsettiği sendin. O adam sendin. Ona uygunsun. İkinizi beraber gördüğümde falındaki adam olduğunu hemen anladım. Birbirine hasret iki göz gibisiniz, aynı yerde ama ayrı tarafa bakan... Bunu kabul ettiğinizde bir bütün olacaksınız. Kızımın geleceği sensin."

Conroy'un sinirleri geriliyordu. "Özür dilerim Leydim ama siz çıldırmışsınız." Manyak annenin deli kızı! Yüce İsa! Fala inanıp kızını ateşe attığı yetmezmiş gibi, yerini söyleyip onu bebekten kurtararak yaşamasını sağlamasına izin vermiyordu.

Conroy'un zaferi uzun sürmedi. Onun, utanmış bir suratla başını öne eğmesini bekliyordu ama onun yerine yaşlı kadın başını geriye doğru itti ve salt bir neşeyle güldü. Conroy ona şaşkınlıkla bakakaldı.

"Tanrım cidden aklınızı kaçırmış olmalısınız." dedi kadına bakarken.

"Şunu dürüstçe söyleyebilirim, bunu bana sizden evvel kocam da defalarca demişti." Gözleri kahkahayla parlıyordu. "Bana bu konuda güvenin."

Conroy başını iki yana salladı. "O bebek doğarsa karım ölecek."

"O zaman sen de vârissiz kalacaksın."

"Bu umurumda değil, soyum yok olabilir zaten pek değerli değil. Ondan daha değerli hiçbir şeyim yok benim. Şu ömrümde ondan daha değerli hiçbir şeyim yok."

Kadının yüreğindeki rahatlama yüzüne vurmuştu. "Peki, sana kanıt getirirsem. Garanti verirsem, bu korkunç fikrinden vazgeçer misin?"

"Nasıl yapacaksın bunu, Tanrıyla anlaşma mı imzalayacaksın?"

"Doğurana kadar bekleyerek..."

"Çıldırmışsınız." diye kükredi, artık kendini dizginleyemiyordu.

"Aksi takdirde sana yerini söylemem."

Bu kadın da en az kızı kadar sinir sebebiydi. "Peki, yerini söylerseniz benimle gelmeyi kabul edecek mi? O inatçı öleceğini bilse inadından vazgeçmez."

"Kabul edecek. Tabii onu ikna edersen!"

Conroy bir kahkaha patlattı. Başka dilde mi konuşuyordu, bu kadın onu dinlemiyor muydu? "Tabii. Bana inanmaz. Bebeğe zarar vereceğim diye kovar beni yanından."

Bu fikrin korkunçluğundan sebep o da bir anda sarsıldı. Korku, aynı bir boğa yılanının boynunu sarması gibi nefessiz bıraktığında, mantığını yeniden devreye sokmaya çalıştı. Kaderi öne doğru çıkıp çenesine yumruğu patlatırken, Conroy yazgısına başını eğdi. "Tamam, ne isterse yapacağım."

"Sana ihtiyacı var. Senden istediğim de bu. Kızım doğum yapana kadar normal hayatınıza döneceksiniz."

Conroy bu sözlerin sonrasını pek hatırlamıyordu. Kulakları uğulduyor, kalbi deliler gibi çarpıyor, avuçları terliyordu. Şu an duygularına güvenemeyeceğini bildiğinden onunla göz göze gelmek istemiyordu.

Reddedebilir miydi? Ondan ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun isteğini kabul etmesi, onu delicesine korkutan olaylar zincirini başlatması demekti. Sanki bir uçurumun kenarında sallanıyordu, daha sonra başka bir seçenek olmadığını fark etti ve bu umuda tutundu.

"Tamam, söz veriyorum ağzımı açmayacağım, yeter ki yerini söyleyin."

"Zaten çok zaman geçti, bebek artık altı aylık." Conroy yutkundu. "Artık doğsa bile bir mucizeyle yaşayacak kadar büyük. Yani sen bilirsin, erken bile doğsa baba olacaksın. Ya son aylarında karına iyi bakarsın, yaşama sevincini diri tutarsın, ya da onu sonsuza dek kaybedersin. Hangisi?"

Sıkıntılı bir şekilde iç çekti ve kaderine razı oldu. Kadının söylediklerini yaparken minnettar olabilirdi ama bu konuda mutlu ya da nazik olmak zorunda değildi. Sendelemeden kapıya gitmeye çalışıp, kapının kolunu sertçe tuttu.

"Öyle olsun. Ama önce onunla konuşsan iyi edersin. Kabul etmesi konusunda Tanrı yardımcın olsun."

Yaşlı kadın ayaklandı, yüzündeki gülümsemeyle kapıya yanaştı. "Birazdan yola çıkarım, lütfen geldiğinde fevri bir şey yapma, onu sonsuza dek kaybedersin."

Dört gün işkence çekti Conroy, dört gün haber bekledi ve sonunda saat tam altıda gelmişti not. Üzerinde adres yazıyordu. Conroy vakit geçirmeden olanca hızıyla hareket ederek kayınvalidesinin verdiği adrese gitti.

Heyecandan kalbi gümlüyor, elinde tuttuğu şapkasını sıkan avuç içleri terliyordu. Araç durduğunda soluk alamadan arabanın camından eve baktı. Ormanlık alanda eski ama gösterişli bir şatoydu. Demek karısı taşrada eski bir evde saklanmıştı. Onca zaman burada tek kaldığına inanamadı. Heyecanla aracından indi. Rüzgâr saçlarına sataşıp, ateş böcekleri kulağını çınlatırken patikadan geçip ön kapıya doğru yürüdü. Kapı açılıp içeriye coşkulu bir heyecanla girdiğinde, ona kibirle bakan uşağı es geçerek "Salon nerede?" diye sordu. Şapkasını uşağın döşüne yapıştırıp paltosunu çıkarmak istediğinde, kayınvalidesinin üzgün bir halde merdivenlerden indiğini gördü. Yüzü kireç gibi sapsarıydı.

Conroy o an kalbinin duracağını ve öleceğini sandı. Bitmişti işte masal, tüm hayalleri bitmiş, karısına bir şey olmuştu. Titreyen bacaklarıyla bir iki adım attığında, yaşlı kadın hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Jade..." dedi Conroy zaten başka bir şey soracak cesareti yoktu. "Karım nerede?"

"Gitmiş..." dedi kadın hıçkırarak. "Bir not bırakmış ve senin kararından dönmeyeceğini düşünerek korkup kaçmış."

Conroy yutkunurken yaşlı kadın elindeki notu ona uzatarak merdivenin basamağına yığılır gibi oturdu. Uşak kadının yardımına koşarken, Conroy notu okuyordu.

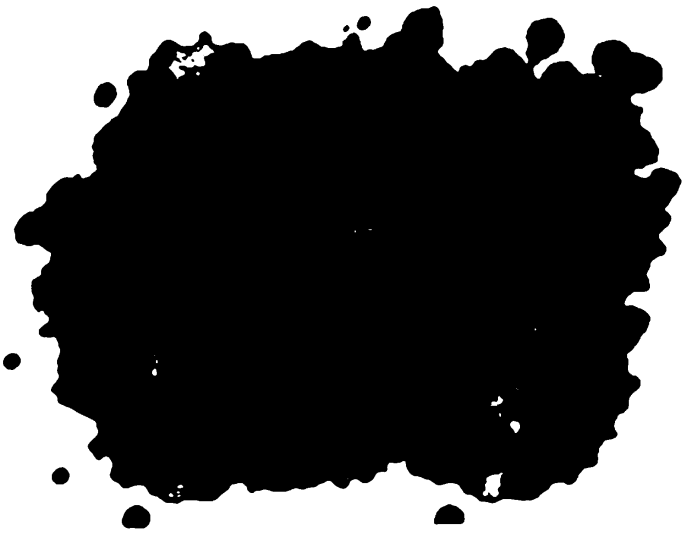
"Mutlu olmak için özgürlüğü seçtim. Bilmiyordum anne; en zor şeyin mutlu olmak olduğunu. Eğer aşk koşulsuz tutsaklıksa, ona köle olmak sonsuz bir özgürlüktü. Özgür olmaya gidiyorum."

Ne demekti bu? Özgür olmak için mi terk etmişti onları? Karnında bebeğiyle, ya bir şey olursa, ya ona bir şey olur da bebek ortalarda kalırsa? Bilinmedik bir yerde, çaresiz ve üzgün bir kadın... Bu düşüncenin dehşeti Conroy'un kafasında milyonlarca soruya döndü. Omuzları çöktü, yüzü ölmüş gibi beyazladı.

Cehenneme giden yol, iyi niyetten geçerdi.

Conroy iyi niyetinin kurbanı olmuştu.

23. BÖLÜM

"Ama sende bilirsin ki, kış erkeği de, kadını da, hayvanı da uysallaştırır."
Hırçın Kız, William Shakespeare

Onun prenses edasıyla uzaklaşan seviyeli minik adımları çınladı kulağında, adımları kalp ritmini değiştiriyordu. Kapı arkasından kapanırken, Conroy bardağını yeniden doldurdu ve derin bir nefes çekti ciğerlerine ama rahatlayamadı çünkü içerisi orman kadar canlı ve vahşi bir güzellikte kokuyordu. Onu kollarına alıp sımsıkı sarılmamak için büyük bir mücadele vermişti.

Tanrım, tüm dirayetini kaybedecekti.

Daha şimdiden kalbi patlayacak gibi çırpınıyor, bedeni özlemle karıncalanıyor, kasıkları pantolonundan çıkmak için umutsuz bir çabayla kumaşı zorluyordu. Bu kadın onu delirtmeye mi çalışıyordu? Odasından, yatağından hatta hayatından uzaklaştırarak nelere sebep olduğunu görmüyor muydu?

Bu korkunç zamanlarda bir yoldaşa ihtiyaç duyduğunu görmüyor muydu? Yine Buzlar Kraliçesi gibi katı ve soğuk olmuştu duruşu. Onun kibar maskesini çıkarıp, öfkesini sergilediği hırçın halini geri

istiyordu. Yatağındayken keşfettiği seksi ve vahşi kadını ortaya çıkarmak için yanıp tutuşurken bütün bunlara nasıl konsantre olabilirdi?

Kendini daha ne kadar uzak tutabilirdi?

Ona yapacakları ve olacakların kötü ihtimalleri aklının karanlığında dans ediyordu. Onun kurallarını kabul edebilirdi ve karmaşa olmadan yollarına devam edebilirlerdi. Muhtemelen en iyisi buydu. Tezgâhtarın ona hazırladığı paketi beklerken yüzü, dalgın gözleri ve sürekli önünde bağlayarak oynadığı eline kayıyor, güçlü gözükmek için verdiği çabasını ele veriyordu.

Adamın daha şimdiden onu göğsüne çekip şefkatiyle sarmak için duyduğu çılgın bir istek içine yerleşmişti. Hiçbir erkek onun masumluğuyla mücadele edecek kadar güçlü olamazdı. Onu zorlamak, baştan çıkarmak ve ne kadar çok sevdiğini göstermek için bir şeyler düşünmeliydi. Conroy karısının her gün alışveriş yaptığı dükkânın karşısındaki barda oturmuş, dikkatle onun alışverişini tamamlamasını bekliyordu. Dünden beri gizlice onu izliyordu.

Ama onu ikna edecek tek bir yol bulamıyordu. Zorlamaktan başka fakat bu sefer her şeyin güzellikle olmasını istediğinden düşünürken zaman kazanmaya çalışıyordu.

Aklına, gözlerine baktığı an gücünü kaybetmemek için kırgın gözlerini saklayışı, dimdik durmak için bedenini kasışı geldi. Karısı da en az kendisi kadar iyi biliyordu ki, vücudu emirleri altında eriyip gitmeye meyilliydi. Zihni hem ona ilham verip hem gururunu inciten gizli bir geçide girmesine izin vermek üzere açık kalırdı.

Onu, damarlarına verilen bir uyuşturucu gibi istiyordu ve tahmin edilemez, karışık ve plansız olsa da ona ihtiyacı vardı.

Onun bu gece gözyaşları içinde soğuk yatağında uyumasına müsaade etmek, tüm savunma duvarlarını yeniden inşa etmesine müsaade etmek olurdu. Doğru olan onu yalnız bırakmaktı ama onlar ne zaman doğru olanı yapmıştı ki, şimdi yapsınlardı? Karısı her zerresiyle ona tapılmasını ve mutlu edilmesini hak eden bir kadındı.

Beyni ona açıkça vereceği tek bir karar olduğunu söylüyordu. Onu sevmek, saygı göstermek ve kalbini tekrar kazanmak ama lanet olsun...

Bu gece tüm düşünme gücü kasıklarından geçiyordu ve bu akşam vereceği sadece bir karar vardı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes eşliğinde bardağı kafasına dikti. Sonra bardağı sertçe masaya bıraktı ve karısının hem gönlünü hem de bedenini almaya gitti.

Tüm gün sıkıcı koşturmanın ardından odasına çıktı Jade. Sancılı bir ruh ağrısının içinde debelenirken, gözyaşlarıyla yastıklarını çoktan ıslatmış, burnu tıkanmış, gözleri şişmişti. Elindeki mendile burnunu silip, bir bacağını serinlemek için örtünün dışına atarken, beyaz çarşafların üstünde dönüp duruyordu.

Bir hıçkırıkla bütün örtüleri üstünden attı ve içi daralarak tavana baktı. Bedeni, bu akşam dindiremediği bir acıyla çalkalanıyordu. Neden kocası bu kadar kör ve katıydı? Neden sevgisine bir türlü güven alamıyordu? O uyuz hakkında düşünmeyi bırakarak uyumak istiyordu. Çünkü uyumak her şeyi beyinden ve kalbinden silmek demek, geçici huzuru ona vermek demekti.

Uyu. Uyumaya odaklan.

Her gece yaptığı gibi yine tekrarladı. Gözlerini kapattı. Derin nefesler alıp vererek kendini rahatlamaya çalışırken, ağzının içinde mırıldanırken kapının açılıp kapandığını duyumsamadı. Ve yatağın hafifçe kıpırdandığını hissedince, irkilerek gözlerini açtı.

"Tanrım, uyumadım bile daha, şimdi rüyanın sırası mı?"

Kocası karşısındaydı, hem de hayallerinden bile daha güzel bir halde. Üstünü çıkarmıştı, ay ışığı çıplak göğsünde oyunlar oynuyordu. Karnındaki kaslar ve pazıları hâkimiyeti ele geçirmek için parlıyordu. Çıplak ayakları hafif aralık bir şekilde, elleri kalçasında ayakta duruyordu ve gözlerini sessiz bir güçle kısmış, ona gülümsüyordu.

"Yüce Tanrım..." diyerek yatakta diklendi Jade, çocuk gibi yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturdu. Rüyaydı, bu rüyaydı.

"Bana bak, rüyalar bitti şimdi kâbusum olmaya geldiysen git, bir hayaletle savaşacak halde değilim. Ağlamalı ve uyumalıyım."

"Neden?"

"Çünkü kalbim acıyor..." dedi kız masumca ve hayalinin konuştuğunu duyunca eti çimdiklenmiş gibi irkilerek yutkundu. O anda kanı

damarlarında salt bir adrenalinle gürleyerek akıyordu. Kalbinin delice atışları arasında nefes almaya çalışırken, başı dönünce oturduğu yerde hafifçe sallandı.

"Sen gerçek misin?" dedi şaşırarak.

"Elleyerek test etmek ister gibisin!"

"Oh Tanrım." diye inledi kız kocasının eşsiz bedenine hasretle bakarken. Gözlerini özellikle aşağılardan uzak tutuyordu.

Ağzı kurumuş halde hâlâ çapkınca onu süzüyordu ve gerçek olduğuna inanmayan beynini ikna etmeye çalışıyordu "Ne yapıyorsun burada?"

"İkimizin de hayal ettiğini."

O kuvvetli sesi... Yumuşak, sert ve deli gibi seksiydi. Cevap vermeye çalıştı ama sadece acınası bir ses tonuyla tiz bir ses çıktı. Yutkundu. Conroy onu ürkütmeden yaklaştı. Her zarif hareketi, odada yankılanan cinsel bir gerilimi artıran bilinçli bir hareketti. Örtülerin arasında, yenmeyi bekleyen korkmuş bir ceylan gibi kıpırdamadan oturuyordu.

"Yine rüya görüyorum, değil mi? Sen gerçek değilsin! Ben sana sarılacağım ve sonra kollarım kasılmış halde sensiz bir sabaha uyanacağım." Kızın titreyen sesi, sislenen şaşkın ve aç bakışlarının altında sertleşen adama, korktuğu duygu yoğunluğuyla bakarken, ona çekilmeyi durdurma gücüyle soludu.

"Ben gerçeğim." Uzandı ve karısının cansız bir et parçası gibi kucağında duran elini avucuna alarak göğsüne yasladı. Jade, teninin altında onun sert ve sıcak kaslarını hissedince irkilerek bakışlarını yukarı kaldırdı. Ağzı kurumuş, şaşkınlıktan titriyordu. "Gerçek değilsin, birazdan uyanacağım." Gözlerini kapadı sımsıkı ve sıcaklığının geçici zevkini çıkarmaya çalıştı. "Ulu Tanrım, hiç bu kadar gerçek bir rüya görmemiştim, kokunu hissediyorum."

Conroy dudaklarını karısının kapalı gözlerine dokundurmak için eğilirken, "Aç gözlerini sevgilim." diye fısıldadı. "Sana geldim."

Ve dudakları gözkapaklarına dokunduğu an irkilen Jade, soluksuz halde elini kocasının avucundan çekerek göğsüyle olan mutlu temasını bitirdi.

"Sen..." dedi endişeli bir tonda. Soluk soluğaydı ve üşüyordu. "Sana yanıma gelmen için izin vermedim."

Karısının rengi kaçan yanağına dokunan adam özlemle gözlerine bakarken, "Yatağına gelmek için izin alacak değilim." dedi ve eğilip yanağından öptü.

Jade gözlerini çaresizlik içinde kapatırken yutkunarak inledi.

Conroy yatağın yanında durdu. Üzerinden yayılan enerji, boğazından hafif bir inilti çıkmasına sebep olan salt erkeksi bir koku salgılıyordu. Karısının yüzünü avuçlarının arasına alırken "İzin ver sana sarılayım." dedi boğuk bir sesle.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sımsıkı sarıldı ona, varlığını kolları arasında sindirerek hissetti. Kıpırtısız ve şaşkınlıktan mantıksız kalan Jade, kaskatı dururken onunla birlikte yatağa uzandı. Kız kendine gelip çekilmek isteyince, kabaca bileğinden yakaladı. Beyaz ipekten geceliği, göğüs uçlarının dikleştiğini ve narin kumaşın altındaki vücudunun gölgesini açıkça gösteriyordu. Titriyordu ellerinin arasında.

"Çok özledim seni." dedi yastığa düşmüş saçlarını okşayarak ve yanaklarının elinde şekil almasını sağlarken. Jade soluksuz halde bu anın rüya olmaması için duâ ederken, Conroy eğildi ve aralık duran kuru dudaklarına şefkat dolu buse bıraktı.

"Ne... Neden geldin?" dedi sonunda mantıklı bir söz bularak.

"Sen benim karımsın ve ben de kocalık haklarımı yerine getirmeye geldim." dedi adam burnunu burnuna sürterken ve bir tutam saçını yakalayıp burnuna götürdü. "Sana kendimi affettirmeye geldim." Koklarken gözlerini kapatıp şükretti.

Kocasının bu halini izlerken mutluluktan gözleri yaşaran Jade, "Aklın başına geldi demek..." diye sordu korkuyla, sonra alacağı cevabı soluksuz bekledi. Adam kızın hüzünlü yüzünü avuçları arasında yoğururken başını salladı. "O zaman önceliğin sevişmek değil, gönlümü almak olsun." diye emretti.

"Zaten amacım bu yöndeydi." dedi çapkınca sırıtarak. Kız kocasının çıplak göğsüne bakarak "Bana pek öyle gelmedi." diye soluksuz

konuştu. "Beni baştan çıkaracak gibi duruyorsun." Kendisi ondan önce baştan çıkmışken...

Conroy sırıtarak, omzuna düşen karışmış saçlarını geri çekti. "Sana dünyaları hediye etmek istiyorum ama o kadar zengin değilim. Tüm zamanı geri çevirmek istiyorum, senin gibi cadı değilim." Uzandı ve karısını kollarına alarak sımsıkı sarılırken, yüzünü boyun köküne gömdü. "Sadece özür dileyebilirim meleğim, elimden gelen en iyi şey bu olur. Beni affetmen için sana her gün yalvarabilirim. Sen beni affedene kadar sımsıkı sarılıp göğsümde saklayabilirim."

Jade kocasının kokusunu içine çekip yanağını göğsüne bastırırken gözyaşlarına engel olamamıştı. Burnu tıkanmış halde, "Seni affedeceğime emin değilim." dedi, sesinde hıçkırıklar birikmeye başlamıştı.

Conroy onun kesik çıkan sözlerine güldü ve sinirli bir kediyi yatıştırır gibi yüzünü, saçlarını, boynunu ve omuzlarını okşamaya devam etti. "Kalbini yeniden kazanacağım minik ayım..."

"Ayı diyerek mi?" dedi kız şiş karnının verdiği tombullukla bozularak.

"Sen bana ayı diyerek yüceltiyorsun." dedi adam gülümseyerek, karısının yanaklarını okşayıp dudaklarından ufak buseler çaldı.

"Öylesin." dedi kız soluk soluğa kollarını kocasının boynuna dolarken. "Tam bir ayısın, kabasın ve onun kadar ilkelsin ama sadece benimsin. Conroy beni kandırıp, rüya görüyormuşçasına terk etmeyeceksin değil mi?"

Adamın göğsünü yırtarak yükselen kahkahası acılı bir iniltiye dönüştü. Ona sımsıkı sarılırken hüzünlü yüzüne yüzünü sürdü. "Tanrım, muhteşemsin. Hiç vazgeçmiyorsun. Asisin. Ayrılmamız haricinde hiçbir şeyden korkmuyorsun. Sana dokunduğumda, emrettiğimde, o nefis vücudunun her bir zerresini bana vermen için seni yönlendirdiğimde, bana itaat ediyor ama ne zaman uysal olmanı istesem reddediyorsun."

"Buna pişman mısın?" dedi sonunda rahatlayarak yüzünü kocasının göğsüne gömen kız. Tanrıya şükür, kocası sonunda doğru yolu bulmuştu.

"Hayır... Sen asi bir yılansın, beni aşkınla zehirliyorsun."

Teni, onun dokunuşlarıyla ısındı ve yumuşadı, göğüs uçları yumuşak pamuk engele doğru sızlayarak sertleşti. "Bir gece daha senden ayrı uyursam, sabaha, karısına hasret kalmaktan ölmüş bir kocan olacak."

Jade homurdanarak "Çok konuştun." dedi huysuzca, dudaklarını onun dudaklarına yaslarken, "Bana kendini affettir, yoksa bir ömür başının etini yerim." diye de tehdit etti.

Kocası onun sertliğine rağmen yumuşaklık, sıcaklık ve galibiyet isteyen bir adımla yaklaştı. Bedenini okşarken eli karnının şişliğinde müthiş bir merakla dolaştı. Jade soluksuz halde onun bebeklerini keşfetmesini izlerken Conroy her dokunuşun arkasından, "Yüce İsa, bu nasıl bir mucize, kıpırdanıyor." diyerek şaşkınlıkla küfrediyordu. Onun hem küfreden, hem de duâ eden şaşkın haline bakan Jade, mutlulukla ağız dolusu gülerken, Conroy bebeğinin her kıpırdanışında bir kez daha hayretler içerisinde şiş karnına bakıyordu.

Jade kocasının afallayan yüzünü avuçları arasına alarak dudaklarına sokulurken, "Biraz da benimle ilgilen." diye buyurdu. Conroy şaşkınca bir karısının yüzüne bir karnına bakınca, Jade iç geçirerek dudaklarına sokulup aklını sadece kendine esir etti. Dili, onu oyuna davet ederek dudaklarının arasından derinlere daldı. Onu güvenli olmayı bırakıp göstereceği karanlık zevklere dâhil olması için kışkırtıyordu.

Bu ilk değildi ama aşka teslim olmak keyifliydi. Conroy'un mutlu inleyişi, sıcaklığı daha da yükseldi. Dilleri birbirine dolandı, tadı her yerini kapladı. Alkolün tatlı yakıcılığı, baharat ve biraz da nane kokusu... Conroy onun başını tuttu, dudaklarını boynuna taşıdı. Düşünmek, karar vermek ya da onaylamak için şans bırakmayan ihtişamlı bir güçle, bacaklarının arasına girmek istiyormuş halde başını eğip, derinlere tekrar tekrar dalan dilini ağzında tutarak konuşmasına engel oldu.

Onu sıkıca tutarak yatağa yapıştırıyor ve temasını hiç koparmadan üzerinde hareket ediyordu. Jade'nin elleri açlıkla omzu ve kollarındaki kaslarda gezindi ve karnının aşağısına doğru inip üçgenimsi bölgenin altına doğru kaybolan kılların üzerinde ilerledi.

Conroy dudaklarını çekti, biraz geri çekildi ve ona şeytani bir şekilde güldü.

Geceliğinin ince yakasından tutup yine arsız bir bakışla kumaşı yırtarken, "Tanrım." dedi Jade isyanla. "Her seferinde yeni bir gecelik gerekiyor ve her seferinde terzime açıklayacak başka bir bahane..."

Adam gülümsedi.

Gülüşündeki saf arzusu ve gözlerindeki şiddetli tutkusuyla, bacaklarının arası ıslandı.

Conroy açlıkla onun çıplak vücuduna ve arzu içinde bir nabız gibi atan, sertleşmiş göğüs ucuna dokundu. Başparmağını göğüslerinin altında dolaştırdı, kızın kocaman karnını hazla titretmeye devam etti.

"Doğurmamı istemiyorsan çabuk ol." dedi kendinden geçmek üzere olan Jade.

"Kalp krizi geçirmemi istemiyorsan doğurma!" dedi adam karnına bir kez daha bakıp "Tanrım." derken. Elleri karısının iç çamaşırına kaydığında, adam yutkundu. "Hazırsın! Daha başlamadık bile..."

"Çünkü seni düşünüyordum ve ben çok..."

Kabalaşan sesi boğazını parçalayarak çıktı. "Tahrik mi oldun ?"

Jade tüm cesaretinin ayak tabanlarından bir çatlak bulup aktığını ve yatağın içinde yok olduğunu hissedince, hemen atak yaptı. "Hayır, hamile bir kadınım... Aşeriyorum."

"Oh... Onun ilk zamanlar olduğunu sanıyordum."

"Her zaman seni anlayışsız adam..."

Conroy onu yeniden öperken, göğsüne sıkıca yaslarken ve tutkusunu yeniden ateşlerken, kırgınlığını parça parça ederken, kaplan açlığına ulaşmış gözlerde şehvet parlıyordu. Tenlerinin temasını korumaya çalıştı ama kocası ceza olarak onu boynundan hafifçe ısırdı ve zorla kalçalarını döndürdü.

"Üzerimde olmana ihtiyacım var." diye acı çekiyormuşçasına inledi.

"Bebeğe zarar vermek istemiyorum, kendimi tutamayabilirim."

Conroy terden ıslanıp zevkten titreyen bedenini nazikçe çevirirken, kadın sırtını kocasının göğsüne yasladı. "Ben ne olacağım?"

"Bunun çaresine bakacağım merak etme..."

Kocasının elleri mahremiyetlerine dokununca Jade baştan aşağı ürperdi. Avuçlarını kocasının kalçasını çekiştirdiği koluna koydu. Conroy bacaklarını araladı, serin hava bacaklarının arasından girerek şişmiş tenini tahrik etti.

"Tanrım Jade... Çok sıcaksın." Omurgasından kalçalarının kavisine doğru okşadı. Sırtına öpücükler kondurdu ve saçlarını tek omzundan göğüslerine atarak ensesinden öptü. "Seni damgalamak istiyorum, vücudunun her bir zerresinin sadece bana ait olduğunu herkes görsün istiyorum." dedi arzudan sesi kısılırken.

"Karnımdaki damga zaten sana ait olduğumun kanıtı değil mi? Yetmiyor mu?"

"Seninle alakalı hiçbir şey bana yetmiyor." dedi adam ciddiyetle, yetmeyecekti de.

"Conroy..." diye inledi başını geriye düşürürken. Çaresizce arkasını dönmek istedi ama başaramadı.

"Sakin ol." Omzunu hafifçe dişledi. Yatıştırıcı sözleri aklını alıyordu ve onu hayvansı ihtiyaçları olan bir yaratığa çeviriyordu. Kıpırdandı ve alnını soğuk yastıklara yasladı, daha fazlası için kanı kaynıyordu. İnledi. Conroy'un alçak sesli gülüşü, onun aklındaki her kötü, karanlık düşünceyi bildiğini ve hepsini yapmak istediğini söylüyordu. Ve bunun için ilk olarak göğüslerine uzandı, şişerek hassaslaşıp, zevkle acının arasındaki o ince sınıra ulaşana dek çekiştirip döndürerek gül tomurcuklarıyla oynadı. Dilini omurgasında gezdirdi, kavisine doğru getirdi. Dişlerinin hafif ısırışları kızı keman yayı gibi geriyordu.

Onu dünyanın en mutlu kadını yapmak isteğiyle içine kayarken temkinliydi. Bacaklarını okşayan elleri, kuvvetle kenetlendi ellerine. Her okşayış bedenini saran hiddetli bir orgazmı getirmiş ve onu dalganın içindeki bir kum tepesi gibi alt üst etmişti. Conroy ona tamamen sahip olduğunda, daha fazla içinde tutmadığı hırçınlığıyla çığlık attı. Ona ağır şekilde itaatsizlik ederken, parmaklarını parmaklarına daha sıkı kenetledi. Vücudu zevk şoklarıyla sarsılıyordu. Conroy onun sakinleşmesine yardımcı oldu. Sonunda kasları titredi ve hazla gevşedi.

"Tanrım, bana yardım et." dedi adam, bu güzelliği bir daha göremeyeceğini düşündüğü an soluk alamadı. Karısının tutku dolu yalvarışlarıyla bir kez daha ürperdi.

"Bitmesin." diyen Jade alçak sesle bir küfür savurdu. Kocasının şaşkın bakışları altında ellerinin ve dizlerinin üstünde durdu. Akıllıca bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı Conroy ama sonra hızla kapattı. Ve ne yapacağını anlayınca dehşet içinde onu kollarına alıp kalçalarını kasıklarına bastırarak kolları arasında hapsetti.

"Conroy..." diye inledi Jade, bu kadarıyla doyuma ulaşacağını sanmıyordu.

"Bacaklarını aç." diye tatlı bir şekilde buyurdu adam.

Bacaklarını biraz itti. Parmaklarını kalçalarının üzerine koydu, masaj yaptı sonra kalçalarının arasından yeniden kaydı. Özgür kalmak için küt küt atan kalbi, hazla şişen göğüs uçları, tutkudan kuruyan dudakları, dili ve dişleriyle buluşmak için feci bir istekle sertleşiyorlardı. Jade yeniden orgazm olmak üzereyken, Conroy parmaklarını geri çekti ve kalçasını çimdikledi. Jade kollarında titredi, kendini taşımakta zorlandı. Uyarılmışlığın kokusu burun deliklerinden içeri doldu, dudaklarından hayvansı bir inleme yükseldi ve havada yankılandı.

Conroy cidden kontrolünü kaybetmiş olmalıydı ki ona karşılık veren bir inlemeyle kalçalarını tutup sert bir şekilde, bir defada içine girerek her bir zerresini doldurdu ve bebeği hatırlayınca zevkle korku arasında kasıldı.

"İyiyim." dedi kocasının sıkıntısını anlayan kız, "Devam et."

Ve her ikisi de aşka kendini teslim ederken, bedenlerinin iradesini, akıl sağlıklarını ve ruhlarını kaybettiler.

Adam soluksuz halde hareket ederken uzun ve dolu darbelerle karısını uçurumun kenarına getirdi ve acımasızca orada tutarak, titreyerek kendisinden geçmiş halini seyretti. Kendini onun derinliklerinde hareket etmeden tutarken, "Özür dilerim." dedi soluk soluğa bir acıyla.

Kız titreyen her kasıyla konuşmak için çaba sarf ederken, "Lanet olsun affettim devam." diye hırladı.

"Etmedin." dedi adam üzgün halde.

"O zaman edene kadar devam et Conroy, lanet olsun işkence etmekten de vazgeç yoksa hiç etmem." diye azarladı.

Conroy'un kısık sesli inleyişi, Jade'nin de hemen peşinden geldiğini söylüyordu. Kollarında sonsuz bir kabullenmeyle titrerken, ona sonsuza kadar istediği her şeyi ve fazlasını verecek tek insan olduğunu belirtircesine kendini bedenine bıraktı. O rahatlamayla dudaklarını ısırırken, gözlerinden mutluluk yaşları aktı. Kollarına sımsıkı sararak aldığı varlığının, terden ıslanmış saçlarına burnunu daldırarak, yanağına dudaklarını ve burnunu sürterek dudaklarını bastırdı. Gözyaşlarının tadını alırken, "Özür dilerim aşkım, özür dilerim." diye uyumadan evvel bir daha af diledi.

"Affet."

FİNAL

BİR YIL SONRA

Mutluluğun resmini çiz deseler, şu anki tabloyu gösterirdi Jade. Çaktırmadan kocasıyla kızının resmini çekerek, bataryasının bittiğini belirten telefonun kapanan ekranına üzgünce baktı. Resmi çekmiş ama doyasıya bakamadan kapanmasına seyirci kalmıştı. İç geçirerek kızının elindeki bir şeye dikkatle bakan kocasını izledi.

Aşk kalbe girince mantık terle dışarı atılıyor gibiydi. Çünkü dünyanın en mantıklı adamı bile âşık olduğu zaman dengesiz ve mantıksız eylemlerde bulunabiliyordu. Onlar aşkı tattıkları andan beri mantık denen duygu yerine ihtiras denen tutkunun esiri olmuştu. Bu yüzden hırçınlaştıkça kırmış, kırdıkça parçaladıkları onurlarını bir araya getirmek için savaşmaya girişmişlerdi.

Bazen dengesiz, bazen dengenin icadı gibiydi bu adam ve onun yaşama sebebiydi.

Conroy diğer soylulara hiç benzemiyordu, hiç de benzememişti. Zaten onu çeken de bu değil miydi? Herkesten farklı olan kişiliği... Kızı doğduğundan beri sevgisini ondan hiç esirgememiş, her anını paylaşmaya özen göstermişti. Uzun ve korkunç bir doğumun ardından dünyaya gözlerini açan kızını birkaç saat görememişti Jade. Çok

zor bir doğum gerçekleştiği için kanaması fazla olmuş, yorgun düşüp bayılmıştı. Ve onun öleceğini sanan kocası o birkaç saatte, aklını kaçırmış, gözlerini açana kadar yanından bir saniye ayrılmayarak Tanrıya yakarmıştı. O günü hâlâ unutamıyordu Conroy ve bir daha bebekleri olmaması için elinden gelen her çabayı sarf etmişti. Kocasının inatla doğumda yanında kalıp elini tutuşunu ve her acısına birlikte göğüs gerişini, vefasını, özverisini, korkusunu asla unutmayacaktı. Bu adam sahip olduğu en değerli hazineydi.

Dokunmatik telefonu hizmetçilerin bulamayacağı şekilde çekmeceye saklarken, aynadaki aksine baktı. Mutlu kadınlar olduklarından daha güzel görürdü kendini, kendini güzel gören kadın ise dünyanın en çekici albenisine sahip olurdu. İster kilolu olsun ister zayıf, bir kadın kendini güzel hissediyorsa özgüveni tavan yapardı. Yüzünde huzurlu bir duruş vardı. Saçlarını yokladı yeniden. Tatlı uğraşlarından sebep biraz dağılmıştı, hemen müdahale etti.

Öğlene doğru kızının diş çıkarmasını kutladıklarından, evleri çok sevdikleri arkadaşları ve aile üyeleriyle doluydu.

"Aşağı inmeliyiz, yemek saati geliyor." dedi Jade yakasını çekiştirirken.

"Tamam, birazdan ineriz." dedi Conroy kızının elini yiyormuş gibi garip sesler çıkarıp gülmesini sağlarken.

"Conroy." dedi Jade endişeyle yakasını yoklarken. Bakışlarını etrafta dolaştırdı korkuyla. "Kolyemi bulamıyorum, gördün mü?"

Kızıyla yerde oynayan adam ayaklanırken minik bebeğini de kollarına aldı. Karısı için o kolyenin ne kadar değerli olduğunu bildiğinden konuyu umursamazlıktan gelemedi.

"Az evvel boynunda görmüştüm." Karısının endişeli yüzünü görünce teselli ederek "Üzülme, buralarda düşmüş olmalı. Buluruz. Bugün evin sınırlarından uzaklaşmadık değil mi? En son bahçedeyken..." derken aklına o an gelince gözleri parladı.

Jade elini alnına vurarak "Tanrım, haklısın." dedi, yarım saat evvel kocası onu ev ahalisinden kaçırıp bahçenin arkasındaki çalıların

oraya çekmiş ve... Sonrasını düşünecek durumda değildi, önce gidip kolyesini bulmalıydı.

"Anneciğim." dedi kollarını ona doğru uzatan ve tuhaf sesler çıkaran kızını kucağına alırken. Kocasına baktı. "Çocuğu Csandra'ya bırakıp hava kararmadan bakalım."

Bahçeye indiklerinde hemen bulacaklarını sanmışlardı ama zaman geçmesine rağmen bir hiçbir yerde görememişlerdi. Aramaya onları kazara gören Benedict de katılmış ama hava kararmasına rağmen kolyesini bulamamışlardı.

Kızının evden gelen huysuz sesini duyan Conroy, "Artık Lisa huysuzlanıyor hayatım, yarın devam ederiz." dedi üzgün bir halde.

Jade yüzü asık halde elindeki meşaleyi yere yaklaştırırken, "Tamam." diye kabullendi. Ağlamaklı gözleri, huzursuz yüzüyle kocasına bakarken Conroy içini çekerek onu kollarına almak için yanına geldi.

"Aradığınız şey bu mu?" dedi Benedict parmaklarının arasında tuttuğu kolyenin parlak taşını okşayıp, dikkatle üzerindeki yazıyı okumak için meşalesini yaklaştırdı.

Jade heyecanla arkasını dönüp ona bakarken, Conroy dikkatle arkadaşının elinde tuttuğu kolyeye bakıyordu. Karanlığın bağrında duran Benedict, ışıl ışıldı ve bu ışığın kaynağı ne yazık ki elinde tuttuğu meşaleden gelmiyordu.

Korkuyla karısını geriye çekerken, arkadaşına endişeyle yaklaşmaya kalktı ve ne olmaya başladığını anlayan Jade kocasının Benedict'e yaklaşmasına izin vermedi. Conroy soluksuz halde dururken, aklının kendine oyun oynadığını sanıyordu. O şey parlıyor muydu? Yok, ay ışığı vurduğu için parlak duruyor olmalıydı ama tuhaf olan, kolyenin ışıltısının Benedict üzerindeki yazıyı okumasıyla, biraz daha büyümesiydi. Ve ışık bir anda göz alıcı bir çekiciliğe bürünürken, Benedict'i yutmaya başladı.

"Hayır..." diye bağırdı Jade ama geç kalmıştı.

Hâlâ ışıldadığının farkında olmayan Benedict, elinde tuttuğu taşla birlikte parlamaya devam ediyordu.

"Tanrım." dedi Conroy ve öne atılıp arkadaşını kurtarmak için korkuyla uzanmaya çalıştı. Jade kocasının elini yakalayarak "Dur." diye panikle engel oldu ve onun durmayacağını anlayınca önüne geçip bedenini siper etti.

O anda bir terslik olduğunu algılayan Benedict başını kaldırdı, şaşkınca kendine bakmaya başladı. "Korkma Benedict!" dedi Jade kalbi hızla atarken. "Sakın korkma ve gittiğin yerde asla nereden geldiğini anlatma. Kimseye taşı anlatma."

Benedict korkuyla bir kolyeye bir ona konuşan Jade'ye bakıyordu ama ne dediğini duymuyordu. Jade kocasına sarılırken, Conroy haç çıkarıp küfrediyordu. Benedict'in tüm bedeni yavaş yavaş şeffaflaşıyordu. Demek insan ışınlanırken böyle oluyordu.

"Tanrım sanırım kafayı yiyorum." dedi dehşete kapılan Conroy.

"Hayır, hâlâ aklın başında." dedi kocasını kollarında zapt etmeye çalışan Jade.

"Bir şey yapmalıyız... Bizi duymuyor." dedi Conroy, korkuyla açılan gözleri büyüdükçe büyümüştü. "Ona... Tanrım ona yardım etmeliyim bırak."

"Conroy korkma, kötü bir şey olmayacak. Kaderi yazılmış, engelleyemezsin bir yere ışınlanacak."

"Sen kafayı mı yedin?" dedi Conroy karısını geriye iterek. Yine başlamıştı deli saçmalıklarına, hem de aradan seneler geçmiş ve unutmuşken... "Benedict." diye elini uzattığında, bir anda ışık büyüdü. Conroy gözlerini yakan ışıkla kolunu yüzüne siper ederken, Benedict kayboldu ve ışık yeniden küçülmeye başladı. Conroy gözlerine siper ettiği kolunu indirdiğinde, ışık iğne tanesine dönerek, bir anda yok oldu. Conroy elleri boşlukta asılı halde kalırken, sanki etrafına bakarsa onu görecekmiş gibi panikle aranmaya başladı. Ellerini titreyen dudaklarına kapatan Jade, garip bir endişeyle gözyaşlarına teslim olmuştu.

"Umarım geleceğini bulursun Benedict, umarın kaderini yazan taş seni mutlu bir hayata götürür." dedi. "Tıpkı benim gibi." Ve kocasına baktı, geleceğini yüreğinde taşıyordu artık.

Oysa Jade hep mutluluğun gelecekte ve özgürlükte olduğunu sanırdı. Meğer gelecek yanı başındaydı, çok geç anladı!

"Yok, yok bu bir kâbus." dedi Conroy. Beyazlamış yüzü, ürkmüş haliyle komik duruyordu.

İlk şoku atlatan Jade kıkırdayarak kocasının yanına yaklaşıp gözlerinin içine baktı. "Geleceğe gitti."

"Şaka değil mi bu?" dedi Conroy elini dudaklarına kapatıp gergin tepkiler vererek. Sanki az önce yaşadığını sesli şekilde dile getirirse tımarhaneye kapatılacak gibi endişeliydi.

"Hayır." dedi başını iki yana sallayan Jade. "Şaka değil, geleceğe gitti. Ya da geçmişe..."

"Tanrım, gerçek miydi?" dedi Conroy hâlâ gördüklerine inanamayarak. "Anlattıklarının hepsi gerçekti." Birden durakladı.

"Jade..."

"Buyurun Ekselansları Conroy."

"Taşın üzerinde ne yazıyordu?"

Jade güldü. "Kafayı bulamıyorsan, çılgın bir koca bul."

"Jade." diye uyardı adam sitemle, meraktan ve endişeden kıvranıyordu. "Ciddi ol."

Jade ciddileşerek gülümsedi.

"Dünyayı değiştiremiyorsan, dünyanı değiştir. 'Stefan Zweig'"

"O kim ki?" dedi Conroy şüpheyle bakarak. Jade yeniden bir kahkaha atarken çok eğleniyordu.

"O muhteşem biri ama bence henüz doğmamış olmalı." diye eğlendiği sırada Csandra yanlarına geldi. Saygıyla reverans yaptıktan sonra büyük bir nezaketle konuştu.

"Efendim, bir konuğunuz var. Kapıda sizi bekliyor." dedi Jade'ye ciddiyetle bakıp. Conroy'un beline dolanan elini hafifçe ittirip bir iki adım öne atarken sordu. "Kimmiş peki?"

"Tanımıyorum Efendim. Onu ilk kez görüyorum."

Bahçeden uzaklaşan karı koca misafirin kim olduğunu anlayamadan merakla yürüdüler. Conroy hala yaşadığı olayın tesirini üzerinden atamadığından garip bir halde bedeni ürperiyordu. Jade kapıya yaklaştığında onu bekleyen konuğu görünce şaşkınlığına engel olamadan gülümsedi. Aynı anda kocası da ona bakıp tebessüm ettiğinde, ikisinin de akıllarından geçen birbirlerinden farklı anlardı.

"Efendim, Leydi Jade... Sizi çok aradım." dedi küçük çocuk elinde tuttuğu ipek mendili göstererek.

Jade şaşırmış bir halde çocuğa bakarken onu güçlükle tanıdı. Bu çok uzun zaman önce handa görüp yaralandığı için eli kanayan ve mendilini ona zorla hediye ettiği çocuğun ta kendisiydi. Ona büyük bir sevgiyle pansuman yaparken gözlerinde gördüğü asaleti ve zekâ pırıltılarını dahası dürüstlüğü hatırladı Jade. Nasıl bir çocuktu ki bu, bir mendile bu kadar kafayı takabilmişti!

"Mendilinizi getirdim Efendim. Söz vermiştim." dediğinde Conroy da Jade gibi şaşkındı. O olay Jade'yi tanımasına ilk vesileydi ve hayatının aşkını belki de o çocuk sayesinde bulmuştu. Jade'yi ilk o gün görmüş ve tam da o anda âşık olmuştu.

Jade hayretler içinde ve kibarca teşekkür ederek mendilini aldığında, tüm ısrarlarına rağmen içeri girme davetlerini kabul etmedi ufaklık. Saygıyla reverens yapıp, sevinerek tekrar geldiği ata doğru yürüdü ve yaşından daha çevik ve atiklikle atının üzerine bindi. Jade, çocuk tam uzaklaşacakken seslendi. "Hey, küçük Lort, bir dakika!"

"Buyrun Efendim!"

"Senin adın ne?"

Çocuk şapkasını çıkarıp eline alarak havaya kaldırdı ve güneşin tam yüzüne vurup, ışığıyla tenini bir yıldız gibi parlattığı sırada cevap verdi: "Ben Stefan... Stefan Zweig, Efendim." deyip atını uçurur gibi sürmeye başladı.

Tüyleri diken diken olan Jade bir an başının döndüğünü, yerin ayaklarının altından kaydığını, hatta gökyüzünün üzerine doğru çöktüğünü hisseder gibi sendeledi. Karısının beline yapışan Conroy onu

destekleyerek tutarken, Jade bacaklarına inen dermansızlığın sebebinin şoku ile sarsılıyordu.

Dudaklarının arasından mırıldandı: "*Dünyayı değiştiremiyorsan, dünyanı değiştir. Stefan Zweig*" İşte o an anda yüzüne bakan Conroy neden bu halde olduğunu anlamış ve Jade'ye baktığında ikisi de şok içerisinde donup kalmışlardı.

"Aman Tanrım!" dedi Jade. "Bu çocuk! Bu ünlü Alman Stefan..." deyip nefesini tuttu.

"Taşın üzerindeki yazıyı ve ismi okuduktan sonra milenyumda araştırmıştım. Bu çocuk, Yüce İsa..." derken gözlerinden yağmur gibi dökülen yaşlara mani olamadı. Hıçkırarak ağlarken gözleri felaket yağmurları gibi damlaları ardı ardına yanaklarına akıtıyordu. Çocuksa çoktan gözden kaybolmuştu bile... Keşke ona yetişip yaşayacaklarını bir bir anlatabilseydi, belki gözlerinin önünden hiçq gitmeyen o fotoğrafa da böylece mani olabilirdi. Ama artık çok geçti. Efsane Stefan Zweig'in kaderi belliydi.

İlk defa kocası ona deli saçması diye bakmıyordu. Ona gelecekten getirdiklerini gösterdiğinde, bunları işinin ehli bir mucide yaptıracağını savunmuştu. Bataryası biten telefon ve MP3 yüzünden çalışır bir kanıtı olmadığından, resimleri ve müziği gösteremediğinden sonunda ona kendini kanıtlamaktan vazgeçmişti ve bugün... Bugün tesadüfen telefonu eline alıp oynarken kısa bir an çalışmasına tanık olup o anı ölümsüzleştirdiğinde, yeniden kapanmasıyla üzülmüştü ve şimdi olanlar... Artık kocası ona deli gözüyle bakmayacaktı.

"Hepsi gerçekti." dedi dikkatli yüzüne bakan kocasının dehşete kapılmış gözlerine bakarken.

"Hayır, hayır başına bir şe..."

"İnan bana başının çaresine bakacaktır. Orası çok farklı bir dünya ve yaşamak burası kadar zor değil. Ve anladığım kadarıyla taş zamanda yolculuk yaptırıyor ama her birey kendi kaderini kendisi yazıyor."

"Gerçekten mi?"

"Yani kısmen."

"Sen tekrar..." dediğinde adam korkuyla, Jade kocasına yaklaştı. Sevgiyle yüzüne dokundu.

"Sanmıyorum."

"Nasıl emin olabilirsin?" dedi endişeyle yüreği susan adam.

İçinin kaygısını dindirerek gülümsedi kadın. "Çünkü benim Geleceğim Sensin Conroy. Geleceğim sadece sensin. Benim için yazılan kader, seni gördüğüm gün macera yazmayı bıraktı. Dünyayı değiştiremedim, dünyamı değiştirmene izin verdim."

"Tanrım." dedi Conroy yeniden endişeyle elini alnında gezdirerek.

"Conroy." diye uyardı Jade "Lütfen kendine gel ve başkasına bu gördüklerini anlatma. Seni deli sanırlar." Ve ağız dolusu bir kahkaha atarken, Conroy ona kirpiklerini kırpıştırarak baktı. Tıpkı defalarca onun Jade'ye baktığı gibi!

"Gel buraya, korkma o iyi olacak. Alışması zaman alacaktır senin gibi, ama iyi olacaktır." Suratını astı. "Umarım geçmişten geldim diye diretmez, yoksa tımarhaneye gitmesi çok zaman almaz."

Conroy meraklı sorularla karısının omzuna kolunu atıp eve girerken, aklı hâlâ az evvel kaybolan dostunda ve mendili bırakıp giden çocuktaydı. En kıza zamanda kiliseye gidip ayin yaptıracak ve büyük bir bağışla karısının günahlarını bağışlatıp kutsatarak bu lanetten kurtaracaktı.

"Tanrım, sana inanamıyorum." diye itiraz ederken karısının anlattığı şeylere hâlâ sorgulayarak bakıyordu.

"Bana deli diyecekler." dedi Conroy garip bir tutumla gülerken.

"Deli kadının çılgın kocası diyecekler üzülme." dedi Jade kıkırdayarak, başını sallıyordu keyifle. "Sana kanıtlarım var demiştim ve sen inanmayı reddetmiştin."

"Böyle bir saçmalığa nasıl inanırım?" diyen adama kadın kaşlarını çatınca "Hâlâ duruyorlar mı?" diye sordu bu sefer meraklı bir tutumla.

"Elbette."

"Peki, onları görebilir miyim yeniden?"

"Düşünemem lazım."

"Sana yalvarmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Belki birazcık daha olabilir."

"Jade De Glass, sen iflah olmaz bir zalimsin."

"Conroy De Glass'ın deli karısı olmak kolay değildi." derken ikisi de kahkaha atıyordu ve Conroy birden "Sende tekrar ge..."

"Hayır gitmem." dedi kadın kendinden emin halde.

"Nasıl bu kadar..."

"Sevgilim." dedi Jade sevgiyle bakarak. "Ben geleceğimi buldum, şu anda gözlerimin içine bakıyor. Geleceğim sensin Conroy. Gitmem." dedi ve adam karısına sımsıkı sarılırken, inatla, "Hadi göster şunları, meraktan deliriyorum." diyerek ciddi bir hevesle ve neredeyse yakararak sormaya devam ediyordu. Eline koz geçirmiş Jade'nin onu kıvrandırmadan bu işi oluruna bırakacağını ise hiç sanmıyordu.

Ama güzel karısı ona kıyamadı. Odaya çıktıklarında Conroy Jade'nin gösterdiği aletlere hayretler içinde bakarken kız birden durdu.

"Ne oldu, neyin var?" diye sordu Conroy.

Jade ona daldırdığı düşünceli gözlerini kocasından çekip, kaşlarını çatarak kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

"Peki, o kadın kimdi?"

"Hangi kadın?" dedi, ne anlatmak istediğini anlamayan adam.

Jade yine kendi kendine söylenir gibi duraklarken, aklında yerine oturan tüm parçalarda bir eksiklik olduğunu fark etti.

"O kadın... Ben geçmiş ve gelecek arasında yolculuk yaparken gördüğüm ağlayan kadın... kimdi?"

***

Geleceğe gideli aylar olan Benedict cam kenarındaki demir bir yatağın üzerinde kolları beyaz bir gömleğin içine sımsıkı bağlanmış halde, sessizce oturuyordu.

Demir kapı gıcırdayarak açıldı, içeri giren Doktor "Yine şımarıklık yapmışsın." diyerek tatlıca azarladı. Adam melodik sese tepki vermeyince, "Lordum, ilacınızı getirdim." dedi şefkatli sesiyle kadın.

Benedict uyuşmuş boş bakışlarını güzel doktora çevirirken, camın dışındaki devasa panonun altında çocuklar gibi oynayan insanların yaramaz sesi odaya kadar geliyordu.

Güzel doktor hastasının ilacını kendi elleriyle içirirken, adamın gözleri kadının yakasındaki rozete kaydı yine.

Uz Dr. Lisa Valdes.

-Waverly Hills Ruh ve Sağlık Hastanesi-

Ziyaretçi kartı.

Aradığım Sensin'de görüşmek üzere...

